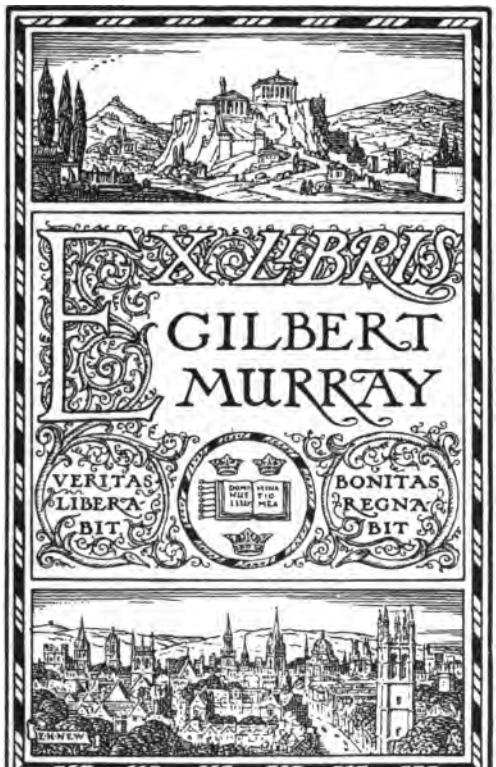

EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS LIBERA-BIT
DOMI NUS ILLU MINA TIO MEA
BONITAS REGNA-BIT

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

VI

RECENSUIT
INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT
SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS
PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT

AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS SEXTUS.

LIPSIAE
APUD IOA. AUG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXXI.

PRAEFATIO.

In his notis conscribendis illud consilium unice secutus sum, ut quae ad *textum*, quem vocant, e fide testium, id est librorum et manu scriptorum et editorum, constituendum valerent, diligenter congererem, variantium lectionum momenta accurate examinarem, et lectionum receptarum vel recipiendarum — nonnunquam enim in tragoediis ipsis edendis me a vero aberrasse sero intellexi — ubique rationem redderem. Quum vero lectiones etiam a superioribus editoribus excerptas omnes commemorandas duxerim, ut plenus apparatus criticus exstaret, necesse videbatur ea, quae ad interpretationem vel rerum vel verborum, locutionum, constructionum pertinentia a decessoribus monita erant, omittere, tum quia Viris doctis, non adolescentibus litterarum studiosis, hanc operam destinabam, tum quia videbam, fore, ut, si omnia, quae ad explicandum et illustrandum poetam facerent, adiecissem, in nimiam molem hic annotationis liber excresceret. Itaque ibi tantum interpretationum attigi, ubi vel nihil adhuc mo-

nitum erat, vel interpretes a recta via aberrasse videbantur, vel iusta imprimis rationis grammaticae explicatio ad criticam etiam recte faciendam, coniecturis Criticorum ponderandis, vim haberet. Talium observationum maior etiam occasio in sequentibus fabulis dabitur.

Non pauca me praetermisisse non mirabuntur ii, qui, quam facile labore farraginem variarum lectionem enotandi et in ordinem digerendi et animus et oculi hebescant, experti sciunt. Eorum potiora in calce huius voluminis subieci, quae postea occurrent et levioris momenti supplementa post notas absolutas subiungam. Tunc etiam ea, quae in scholiis omisi, supplebuntur.

Scr. Altenburgi mense Maio 1821.

INDEX CODICUM

AB

EDITORIBUS EUR. COLLATORUM.

Aug. 1. 2. 3. Augustani tres ap. Hermannum praef. Hecub. p. VI. quibuscum Brunckius contulit Oresten, Hermannus Hecubam; lectiones ad Oresten et Phoenissas inde enotatas mihi concessit Vir clarissimus. Vid. Praef. Tom. I. p. VIII.

Ask. 1. 2. ab Askewio Medico Londinensi acceptos contulit Musgrav. qui eorum alterum duas priores tragoedias, alterum easdem, sed cum Phoenissis, exhibere dicit. Hos eosdem esse ait Porsonus in *syllabo notarum* etc. Oresti praefixo, quos in Bibliothecam Academiae Cantabrig. illatos et signatos Mm. 1. 11. et Nn. 3. 14. ipse contulerit. Prior notatus Cant. a Porsono Hecubam, Orestem et Phoenissas continere videtur; certe ad Phoen. nonnunquam Cant. memorat Porsonus. Alter tres priores fabulas habet eleganti manu saeculo XIV. scriptas, duasque iterum priores ineleganti et recentissima manu, ex quibus illum M. recentiorem N. vocat Porsonus. Ita tres sunt Codices Porsono, qui duo sunt apud Musgrav. Paucissimis etiam in locis Cant. M. N. Porsoni cum Ask. Musgravii conspirant, ut dubitare liceat, an iidem sint, nisi forte hoc Musgr. culpa accidit, quem paucis tantum in locis eos inspexisse dicit Pors.

Bodl. Codd. sex in bibl. Bodleiana Oxonii, collati a Kingio, multo autem accuratius, sed cum Phoenissis tantum, a Io. Burtono in *Pentalogia s. tragoed. graec. delectu.* Bodleianos autem istos enumerat King. „1. Barocc. 37. Hecubam solam continens. „2. Barocc. 10. qui tres primas fabulas integras exhibet, charta

„arabica, 'satis vetustus. 3. Laud. 89. in fol. continet Hecu-„bam ad lin. 283. Oresten a lin. 164. lineae vero intermediae „1183 desunt. Continet etiam Phoenissas integras, et tres pri-„mas fabulas Sophoclis, idyllia quaedam Theocriti, et odas „paucas Pindari. 4. Barocc. 66. Phoenissas solas repraesentat, „et duas primas Sophoclis fabulas, recens admodum et mendo-„sus. 5. Bodl. n. 2175. sive NE. D. 2. 18. tres primas fabu-„las fere integras exhibet. Notandum est etiam, quod fere „singuli notis interlinearibus donantur. 6. Barocc. 74. scholia „continet antiqua in tres fabulas has Eurip. usque ad lin. 1569. „Phoen. codex quantivis pretii." In eadem Bibl. est „antiqua „editio Hervagii cum notis MStis Ios. Scaligeri."

Br. mutili codicis fragmentum, quod partem Hecubae, partem Orestis et unicum folium Oed. Col. tenet. Vid. Brunck. elench. Codd. ante Orest. Schedas suas vocat Brunck. ad Hec. 816. 821. codicem suum ibid. 848. etc.

Burn. Variae lectiones e MS. notatae in Aldinae exemplaris margine, quod cum Porsono communicavit Car. Burneius iunior. Porson. eum librum in notis ad Hecub. littera B. ad Medeam (vid. P. ad v. 89.) litt. C. notavit.

C. C. C. MS. Collegii Corporis Christi apud Cantabrigienses, a Barnesio, Kingio, Porsono collatus. Eum Musgrav. Cantabrigiensem vocat.

Cott. Excerpta e MS. quodam Cottoniano, adscripta exemplari ed. Barnesianae, quod in bibl. Bodleiana servatur, apud Barn. Musgr. et Porson. De eo accuratius monuit Elmslei. in praef. Medeae p. 9.

Flor. A. Variantes lectiones MS. Florentini, ab Is. Vossio olim collati, quae in bibliotheca Lugduno-Batava servantur, ad Hecubam, Orestem, Phoenissas, Medeam, Alcest. Androm. Rhesum, Troades pertinentes. Ad Bacchas una tantum var. lect. enotata est. Collationem illam ad edit. Canteri Antv. 1571. 12. instituerat Vossius, quod scire avebat Burges. Praef. Troad. p. III. Ad Phoenissas quae pertinebant, dedit Valcken. reliquas cum Musgravio communicavit Ruhnkenius. Lectiones illas e libro Vossiano descripsit, quum Leidae versaretur, Io. Chph. Wolfius, cuius apographum, sedecim foliis formae 8. constans, habet bibliotheca Hamburgensis. Eius copiam mihi fecit senex venerabilis, nuper litteris morte ereptus, C. D.

Ebeling. Ab eodem accepi Io. Vossii notas ad Euripid. ed. Antv. 1571. 12. quae ab eodem Wolfio descriptae ibidem servantur. In illo vero apographo, ne quis me plura omisisse criminetur, varietas lectionis ad Hecubam enotata est usque ad v. 455. ubi adscriptum: „Postea nihil affert, nisi ad p. 20. v. 10. a f. ὦ τέκνον, ὦ τέκνον." (i. e. v. 673.) „Tum p. 27. v. 2. φίλον] φίλιον. (i. e. v. 841.) et v. 3. a f." Tandem p. 38. v. 4. 5. (i. e. v. 1202. 3.) In Oreste ad argum. quaedam notata sunt. Post quae haec subiiciuntur: „'Ηλέκτρα inscribitur haec tragoedia in Cod. Flor. Praeterea nihil ad eam comoediam notatum erat, sed in fine ad aenigma Sphingis." vid. ad arg. Phoen. p. 273. Ad initium Medeae annotatum: „Hypothesis ad Medeam in MS. Florent. tribuitur Dicaearcho. Desunt priora aliquot folia huius tragoediae in eodem Cod. vetere Flor." Varietas lectionis incipit a p. 156. v. 6. a f. i. e. a v. 270. „Ad 'Ικέτιδας, 'Ιφιγέν. ἐν Αὐλ. 'Ιφιγέν. ἐν Ταύρῳ (sic) nihil." E Rheso ultimum est quod affertur p. 468. 5. πέρσαι] πέρα. i. e. v. 598. post quae scriptum: „Reliqua huius Trag. desunt in eo Cod. quem contuli." In ea fabula ad nonnullos versus adscriptum V. V. quo spectat annotatio in fine var. lect. e Rheso scripta: „Vides hic interdum afferri V. V. et V. quod infert duos codices diversos, sicut et Vossius interdum alterum ab altero diserte distinxit." Ad Bacchas adscriptum: „in Flor. Cod. inscribitur haec tragoedia Πενθεύς. Ad hanc nihil omnino observatum est, praeterquam p. 584. v. 5. i. e. Cycl. 701. ἀμφιτρῆτος MS. Vid. Suid. in 'Αμφιτρῆτον. Et sic quoque nihil prorsus ad reliquas tragoedias." Vossii excerpta ad Medeam denuo contulit Io. Lenting in ed. Medeae.

Florr. 1. 2. 5. 6. 9. 10. 15. 17. 18. 21. 25. 32. 34. Codices Florentini, de quibus vid. Praef. nostram T. I. p. VI. T. IV. p. IV. Ex iis 1. praeter fabulas a Beckio e Bandinii catalogo enumeratas habet etiam Helenam. 2. plerisque in locis conspirat cum iis, quae et Victorius et Hieron. Magius et Scaliger e vetere codice annotarunt. Vid. T. I. Praef. p. VI. VIII. et infra *Mag.*

Gu. Guelpherbytanus, de quo vid. nostrae editionis T. I. p. VII.

H. Harleianus 5725. in Museo Britannico, Hecubam cum gl. interlinearibus et marginalibus continens, collatus a Porsono.

Havn. Havniensis, de quo vid. nostrae edit. T. II. Praef. p. III.

I. Harleianus 6300. in Museo Britannico, tres priores fabulas cum gl. interlin. et margin. continens, recentissimus quidem, non tamen contemnendus, iudice Porsono ad Orest. 73. 74. Eum post Porsonum denuo cum edit. Phoen. Burgessiana contulit V. D. in *Classical journ.* I. p. 135.

Ia. Harleianus 5743. qui Alcestidis fragmentum a v. 1032. ed. Beck. Rhesum et Troades continet. Cum Alcestide contulit Monk, signatum *Fragm.*, cum Rheso et Troad. Musgrav. (Harl.) cum Troad. denuo Ge. Burgess. (Hl.) Vide huius praef. Troad. p. II. III. Est etiam quartus Harleianus, Hecubam continens praemissa hypothesi et epigrammatis in Euripidem, sec. 14. nr. 5724. a nemine, quod sciam, adhuc collatus.

K. Codex Regiae societatis nr. 7. tres fabulas priores continens, quem optimum vocat King. recentiorem Porson. De eo King. ad Phoen. 173. „Mirum sane est, inquit, Codicem illum tam exacte semper cum scholiis convenire, nisi illo ipso usus fuerit scholiastes, vel saltem exemplari, a quo transcriptus est: quod verisimilius videtur.“ Verius Seidler. de vers. dochm. p. 297 sq. multis argumentis se exploratum habere dicit, Codicem illum ad recensionem metrici cuiusdam Scholiastae exaratum esse, ut apud se quidem perexigua eius sit auctoritas.

L. Ms. Ayscough. 4952. in Museo Britannico ap. Porson. Tres priores fabulas continere videtur; nam ad Phoen. etiam, v. c. 30. 91. 92. etc. ad L. Cod. provocat Porson.

Leid. A. B. Codices duo Leidenses, de quibus vid. Valcken. Praef. Phoen. p. IX. Quatuor vidit Io. Lenting (vid. eius praef. Med. p. VII. not.) quorum tres Hecubam, Oresten, Phoenissas continent, quartus tantum duas priores.

Mag. His litteris Elmsl. designavit exemplum ed. Hervagianae sec. in bibl. Bodlei. in quo ad ea tituli verba *Εὐριπ. τραγ. ὀκτωκαιδέκα* Scaliger ipse, ut videtur Elmsl., adscripsit *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri*, tum varias lectiones ipsas. Easdem lectiones ipsius Magii manu exaratas exhibet exemplum Hervagianae primae. In pagina certe vacua titulum respiciente haec scripta sunt: *Le varianti lettioni nella margine sono della mano propria di Gieronimo Maggio, l'autor delli libri* Variarum lectionum, *ed altre cose.* Eas semper fere cum Victorianis conspirare e notis in Medeam deprehendet lector.

Mosq. a. b. c. d. Mosquenses quatuor, de quibus vid. Beck. ed. Barnes. T. III. p. 1019. et nostrae edit. T. I. Praef. p. IX.

Ox. éditio Ald. cum MS. collata, 'quae anno circiter 1805. Curatorum iussu e Bibl. Bodleiana in collegium Wadhamense immigravit. Eius collationem cum Iphig. Taur. Marklando suppeditavit Car. Hall, Dec. Bockingensis. Vid. Markl. Praef. Iphig. edit. 1811.

Par. Parisienses.

1. A. bibl. regiae Paris. n. 2712. membranaceus, saec. XIII. praeter Sophoclis tragoedias, Aristophanis fabulas VI continens Euripidis Hec. Orest. Phoen. Medeam, Hippol. Alcest. Andromachen. Cum eo Musgravius contulit Medeam, Hippol. Androm. Brunck. qui vocat membranas regias (vid. Brunck. Praef. Hec. Phoen. Hipp. Bacch. p. IV.), Hecubam, Orestem, Phoen. Medeam, Hipp. et Androm. Ex eodem varias lectiones ad Hippol. a se enotatas Tib. Hemsterhusius concesserat Valckenario. (vid. Brunck. Praef. Aesch. p. VIII. Valck. Praef. Hipp. p. X.)

2. B. membranaceus, saec. XIII. nr. 2713. septem priores tragoedias exhibens, collatus a Musgravio.

3. C. chartaceus, saec. XV. nr. 2648. e quo, littera A. notato, variantes lectiones et scholia enotavit Fähse in *Sylloge lect. gr.* Lips. 1813. p. 277.

4. D. chartaceus, n. 2818. continens Medeam, Hippolytum, Alcestidem, Andromachen, a Musgr. collatus.

5. E. Hac nota Musgr. designavit duos tomos eadem manu nitidissime scriptos in bibl. regia n. 2887. et 2888. In priore sunt Cyclops, Heraclidae, Herc. fur. Helena, Rhesus, Ion, Iphigeniae duae, Supplices, denique Bacchae usque ad v. 755. Musgr. s. 711. nostrae ed. (vid. Brunck. ad Bacch. 744.) ubi post verba *οὐ δεσμῶν ὕπο* ad latus scriptum *λείπει φύλλα τρισκαίδεκα*. In altero s. n. 2888. septem primae tragoediae continentur cum Electra. E secundo tomo Musgr. contulit Medeam, Hippol. Alcest. Androm. Electram, e priore Markland. Supplices et utramque Iphigeniam, Brunck. Bacchas. In notis ad Electram varietates huius MSti Musgrav. littera *α* significavit.

6. G. chartaceus, nr. 2817. Easdem fabulas habet, quas

2887. atque in eodem Baccharum versu desinit *). Cum eo littera B. signato Supplices et Iphigeniam utramque contulit Markl. (vid. Musgr. et Markl. ad Suppl. v. 94 = 96.) Bacchas Brunck., omnes Musgrav.

7. Ga. Parisiensis Porsoni, in eius usum ab amico ad Hecubam collatus.

8. Lib. P. exemplum editionis Aldinae, cum cod. MS. collatum a Puteano, unde varias lectiones exscripsit Musgrav. usque ad finem Iphig. Taur. Vid. Catalog. libr. impress. bibl. reg. Paris. *Belles Lettres* T. 1. p. 264.

9. Alius cod. MS. bibl. reg. bombycinus nr. 2794. quo continentur Soph. Aiax, Electra, Oedip. Tyr. et pars Orestis, quae foliis XIII constat. Vid. Brunck. ad Androm. p. 134. et in Indice Codd. animadversionibus in Orest. praemisso. Eum a v. 517. (nostr. ed. 505.) nonnunquam commemorat Brunck. alterum codicem Regium vocans. Erravi igitur, quum ad v. 505. hunc esse D. vel E. dixi. Ad Sophoclem littera C. eum notavit Brunck. Vid. Praef. p. VI.

10. S. chartaceus, olim Bigotianus, n. 2816. Medeam continens usque ad v. 763. ed. Barn. cum versione latina, notulis atque emendationibus V. D. e codd. Fuit liber Maludani cuiusdam, qui, ut videtur, annotationes e magistri, quem T. littera designat (Trinarchus nominatur ad v. 4. e scholiis, ubi est *Τίμαρχος*) ore exceptas nitidissime appinxit, plerumque levissimas et in verborum explicatione occupatas, paucas criticas. Eas in usum meum, cum Parisiis versaretur anno 1817., descripsit discipulus olim carissimus, Henr. Hase, Phil. D. nunc mimothecae regiae Dresdensi praefectus. Partem etiam, et quidem criticas, dedit Fähse in Sylloge p. 295 sq. Sed quia vulgo credere nolunt homines, quod Parisiis sit, parvi pretii esse posse, age reliquas etiam observationes, ad versus centum priores pertinentes, huc transscribam.

V. 1. ὤφελ'. De natura huius dictionis vid. Bud. in Comment. — *διαπτᾶσθαι.* tropice pro *διαπλεύσασθαι.* V. 2. *κυανέας. κυάνεος*, cyaneus, caeruleus, fuscus, interdum *μέλας.* unde *κυάνεοι ἄνδρες* ab Hesiodo dicuntur. *συμ-*

*) In eodem desinit Flor. 2. ut iam notavit Brunck. Praef. Hec. p. VIII. non item Flor. 1. seu Catalog. T. II. p. 74. ut idem suspicabatur.

πληγάδας. Hellespontus insulas nō habet in Europa dicendas. In Ponto duae MD. passus ab Europa XIIII. M. ab ostio, Cyaneae, ab aliis Symplegades appellatae, traditaeque fabulis inter se concurrisse, quum parvo discretae intervallo, ex adverso intrantibus geminae cernebantur, paulumque deflexa acie coeûntium speciem praebebant, inquit Plinius *). Vid. etiam Pompon. Melam. — V. 3. νάπαισι. νάπη, saltus, lucus, clivus. quodsi (quasi?) νάφη a partic. privativa νη, quasi νηάφη, sine lumine; convallis exprimitur a Valla, dum quoque Graece βῆσσα. — V. 4. τμηθεῖσα. Trinarchus dicit hic esse figuram τὸ ὕστερον πρῶτον. πρῶτον γάρ φησιν εἶναι τὰ δένδρα, εἶθ' οὕτως κατασκευασθῆναι τὴν 'Αργώ. **) πεύκη nunc pinus, nunc taeda vertitur a Gaza apud Aristot. a nonnullis picea. — χέρας. (vid. not. nostr.) V. 6. πελία. De Pelia vid. Liban. in declam. Medeae. οὐ γάρ causam optationis. V. 7. ad πύργους esse ἐς supplendum. Iolcos urbs Thessaliae. — V. 12. φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφ. χθ. ad πολιτῶν esse ἐκείνους supplendum. — V. 14. ἥπερ. Sic est ἥπερ pro nempe apud Thucyd. — V. 19. αἰσυμνᾷ. αἰσυμνᾷν ἄρχειν. unde αἰσυμνητήρ ἄρχων rex. et αἰσυμνιτία tertia pars regiae potestatis, de qua apud Aristot. c. 10. et 11. libr. III. polit. Est autem Aesymnitia tyrannis s. regia potestas per electionem creata. αἱρετική. — V. 25. συντήκουσα, colliquescens, contabescens. — V. 37. βουλεύσῃ νέον. κακόν. sic quidam legunt. — V. 40. φάσγανον per metathesin pro σφάγανον. Gaza. 4 Gramm. — V. 46. ἐκ τρόχων. ἀπὸ γυμνασίας. τρόχος cursus; τροχὸς revolutio, rota, trocha, turbo, instrumentum lusorium.

Desinit autem Cod. in v. 759.

Ceterum quod de codd. Paris. dixi T. I. Praef. p. IX. confirmatur etiam iis, quae Censor edit. Heraclid. Elmsleianae monet in *Classic. journ.* n. 14. p. 300. ***)

*) H. N. IV, 27.

**) e scholiis, in quibus etiam haec a Timarcho s. Timachida monita esse narrantur.

***) In the notes of Tyrwhitt there exists a collation of the two Parisian MSS. more perfect than that of Musgr. but with differences so few and unimportant, as plainly to show, how little is to be expected from a reinspection of these authorities.

R. alter regiae societatis Londinensis codex n. 24. tres priores fabulas continens, apud King. et Porson.

Rom. Romani quinque, ab Elmsleio ad Medeam collati. Vid. Elmsl. indicem codd.

A. Vaticanus 909. bombycinus, saec. XII, primas septem tragoedias, tum Troadas et Rhesum, hunc mutilum in fine, complectens cum scholiis ad omnes pertinentibus, glossis interlin. et var. lect.

B. Palatinus 98. olim Heidelbergensis, chartaceus, non antiquus, easdem, quas A., fabulas, eandemque recensionem exhibens, sed eius apparatu critico destitutus.

C. Palatinus 287. membranaceus, saec. fortasse XIV. praeter Sophoclis quatuor fabulas, et tres Aeschyli, continens Euripidis Androm. Med. Suppl. Rhesum, Ionem, Iphig. Taur. Iph. Aulid. cum fragmento Danaes, Hippol. Alcest. Troad. Bacch. Cycl. Heracl. sine scholiis.

D. Vaticanus 910. chartaceus, pessimus et recentissimus, ita male habitus, ut vix unum folium iam integrum habeat, mutilus etiam post v. 1017. Medeae, v. 1038. nostrae ed. Itaque et hunc et sequentem parum diligenter contulit Elmsl. Leguntur in eo praeter Soph. quatuor fabulas et Dionysii Periegesin, Euripidis Hippolytus et Medea.

E. Vaticanus 1421. bombycinus, non melioris notae quam proxime superior, complectitur Euripidis Hippolytum et Medeae partem usque ad v. 748. (760. nostrae ed.) Desunt in eo etiam versus 240—276. (248—284.)

Taur. Codices Taurinenses duo, de quibus vid. T. I. Praef. p. VI.

Vat. 1. Vaticanus nr. 1135., inter eos, qui Roma Parisios migrarunt, nr. 270. (non 170. ut narrat Fähsius) membranaceus, Hecubam et Phoenissas continens cum aliis, foliis 151 constans, sec. XII. cum glossis interlinearibus et scholiis, his quidem (ut docuit me Hasius in litteris datis Paris. die XIV. m. Dec. 1808.) ab iis, quae in Beckiana leguntur, admodum diversis, neq tamen proprie ineditis, quippe e compluribus lexicographis congestis. Ex eo cod. litt. B. signato scholia nonnulla dedit Fähsius p. 273 sqq. varietatem lectionis cum glossis in Hec. p. 277 sqq. in Orest. p. 289 sqq. in Phoen. p. 293 sqq.

Vat. 2. Alius Vaticanus, qui erat Parisiis, n. 896. chartaceus, cuius

notitiam dedit Fähsius Praef. p. XXIII. In eo tractatus de metris fol. 5. recto — 25. recto pleraque, v. c. totum caput περὶ ἀσυναρτήτων μέτρων, ex Hephaestione eiusque scholiaste, alia e scholiis in Euripidem, imprimis iis, quae Beckius dedit T. III. p. 38—134. alia aliunde sumta continet. Leguntur in eo Hecuba fol. 26. verso — 69. verso, Orestes fol. 69. verso — 129. recto, Phoenissae fol. 129. recto — 191. verso, hae in fine mutilae. Phoenissis praefixum est Aristoph. gramm. argumentum metro iambico conscriptum, quod in Sophoclis editt. ante Oedip. Tyr. legitur. Scholia cum Beckianis fere conspirare, glossas interlineares e paraphrasi Arsenii haustas esse dicit Hasius. Mihi tota ista paraphrasis ex eiusmodi glossis ducta videtur. Codex esse videtur Hasio sec. XIV. nec multum ad criticam conferre. Ex eo Fähs. quaedam dedit ad Hec. 235. Barn. 665. 794. 853. 917. 931. 945. Or. 239. 384. 1162. 1514. 1599. Ph. 1505.

Vict. variantes lectiones a P. Victorio margini exemplaris Aldini in bibl. Monac. adscriptae, de quibus vid. T. I. Praef. p. VII. sq.

Vit. codex Academiae Vitebergensis chartaceus saec. XIII. littera E. notatus a Beckio, quem vide T. III. Eurip. Barn. p. 1019. In eo continetur quinque foliis Hecubae initium cum scholiis usque ad v. 274. (271. nostr. ed.) Neque vero, monente Hermanno, reliqua tragoediae pars interiit, sed scribere in eo versu desiit librarius. Novam eius codicis collationem a se factam in margine ed. Monacensis Hecubae, Orestis et Phoenissarum *) benevole mecum communicavit Herm.

Voss. 1. 2. ad Phoen. nonnunquam commemorat Burtonus. Vid. ad v. 399. 792. 1304. qui mihi non diversi esse videntur ab Excerptis Vossii e Cod. Flor. et Is. Vossii notis. Vid. Addenda.

Vrat. Vratislaviensis bibl. Rhedigerianae, partim chartaceus, partim membranaceus, praeter labores Herculis a Leone Allatio editos et Homeri Batrachomyomachiam diversam ab ea, cuius var. lect. dedi ad Hom. hymn. et Batrachom., continet Eurip.

*) Titulus ed. est: *Εὐριπίδου Ἑκάβη, Ὀρέστης καὶ Φοίνισσαι. Eur. Hec. Or. et Ph. ad usum scholarum societatis Iesu. Monachii ex typogr. Nicol. Henrici, impensis Ioh. Hertsroy.* 1613. 8.

Hec. Or. Phoen. cum scholiis editis, sed paucioribus et glossis interlinearibus ineditis, denique Pindari Olymp. Boeckhio Praef. Pind. T. I. p. XXI. est Vratisl. B. Ex eo var. lect. et scholia ad Hecub. versus 176 priores a se transscripta mihi misit *Fr. Passow*, V. Cl.

A Barnesio saepe commemoratur *liber Heinsio-Scaligeranus*. Is codex, monente Elmsleio ad Med. p. 78. not. s., nihil aliud est, quam editionis Canterianae exemplum, quod ex Ed. Bernardi bibliotheca in Bodleianam Academiae Oxoniensis venit. In prima pagina scriptum exhibet: *Danielis Heinsii ex legato Ios. Scaligeri.* Haud paucas Scaligeri coniecturas in margine scriptas exhibet, quarum plerasque aut memoravit aut tacite adoptavit Barnesius.

In eadem Bibl. sunt etiam aliae Scaligeri coniecturae in exemplo Hervag. sec. quod supra ad *Mag.* Elmsleii verbis descripsi. Eas cum cod. lectionibus confusas legi, ita tamen ut plerumque facile ab iis distingui possint, dicit Elmsl. Vix tamen ulla ex eo libro memoratur, quae non in Vict. etiam exstet.

Io. Miltonus in margine exempli ed. P. Steph. emendationes suas notavit, unde in marginem ed. Brubach. transscripsit Porsonus. E Stephaniana Miltoni emendationes aliquoties commemoravit Barnes. pleraque autem aut omnino silentur, aut, celato eius nomine, pro var. lect. afferuntur. Omnes editae sunt in Musei crit. Cantabr. n. 3. p. 283.

H. Stephani annotationes in Sophoclem et Euripidem. Paris. 1568. 8. varias lectiones ad Rhesum et reliquas postremas fabulas e duobus codd. Italicis enotatas continent. Hos codd. eos esse, quos Bandini memoret Catal. Bibl. Medic. T. II. p. 74. et ib. p. 124. (qui mihi sunt 1. et 2.) suspicatur Censor ed. Heraclid. Elmsleianae in *Classic. journ.* n. 14. p. 300. sed iniuria; meorum certe nullus cum iis codd. conspirat.

Th. Tyrwhitti notae MSS. in Eurip. asservantur in Museo Britannico, Stanleii in bibl. Univers. Cantabr. Vid. *Class. journ.* n. 14. p. 299.

INDEX EDITIONUM PRAECIPUARUM.

c. 1496. *Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis et Andromache, gr. cura I. Lascaris.* s. l. et a. (Flor. Lt de Alopa) 4. min.

De duobus huius editionis exemplis vid. quae disputavit A. Seidler. in Wolfii Anal. T. I. p. 472 sqq.

1503. *Εὐριπίδου τραγῳδίαι ἑπτακαίδεκα. ὧν ἔνιαι μετ' ἐξηγήσεων. εἰσὶ δὲ αὗται. Ἑκάβη κ. τ. λ. Euripidis tragoediae septendecim, ex quibus quaedam habent commentaria. et sunt hae. Hecuba — Ion.* gr. In calce: Venetiis apud Aldum, mense Febr. M. D. III. 8.

Septendecim tragoediis in titulo promissis, T. II. accessit Hercules furens, et ipse Aldus in epistola ad Demetrium Chalcondylam, Tom. I. praefixa, *Et nunc*, inquit, *decem et octo Euripidis tragoedias tibi, qui es graecorum omnium aetatis nostrae facile princeps, nuncupatas damus, non multo post in septem primas daturi et commentarios.* Commentarii non prodierunt ex Aldi officina, sed Venet. apud Lucam Ant. Iuntam 1534. 8. Quod Harles. Bibl. gr. Fabric. T. II. p. 258. ex Adelungii annotatione scribit, in bibl. Dresdensi aliud exemplar exstare, in fine paulo diversum, falsum esse monet Ebert in *Lexic. bibliographico* p. 560. nr. 7071.

1537. *Euripidis tragoediae* XVIII. *gr. Basil. ap. Io. Hervagium.* 8. De ea vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 259.

1544. *Eur. trag.* XVIII: *Hecuba — Hercul. fur. Basil. per Io. Hervagium.* 8.

Praefatus est Io. Oporinus, et se, quae prioribus aliquot aliorum editionibus depravata in Eur. loca essent, neque pauca certe illa, neque parvi momenti quaedam, pro virili quidem parte, quantum saltem ad urgentia praela liceret, emendasse dicit, et in reliquis eruditi cuiusdam viri (quem nominare ob singularem ipsius modestiam non liceat) exemplar castigatissimum in hunc ipsum sibi usum concessum sedulo imitatum esse. Oporinum graviter vituperant H. Steph. *Annot. in Eurip. et Soph.* atque in *epistola de suae typographiae statu* 1569. 8. p. 44. et Valck. *Praef. Phoen.* p. VII. Simul cum hac editione prodierunt Scholia graeca, quae idem Oporinus in illa praefatione se multis locis emendasse dicit.

1545. *Εὐριπίδου Ἠλέκτρα. Eur. Electra nunc primum in lucem edita.* Romae 8. (cur P. Victorio.)

De hac editione vid. Seidler. Praef. Electr. p. VII. sq. Repetita est Florent. 1546.

1551. Basileensis ap. Hervag. 8. quae in fine habet Electram ex editione et cum praef. Victorii atque argumento.

1558. Hoc anno edita esse creditur ed. Brubachiana, cuius hic est titulus: *Εὐριπίδου τραγῳδίαι ὀκτωκαίδεκα. — Eur. trag. octodecim. — His accessit eiusdem Electra, valde quidem hactenus ab eruditis desiderata tragoedia, ac nuper demum in lucem edita. Francoforti.* s. anni nota.

Singulae fabulae singulos titulos habent, praeter Cycl. Heracl. Helen. Ion. Hercul. Sequitur *Eurip. Electra, valde quidem hactenus* etc. quae in titulo ipsius editionis leguntur. In tituli Suppl. parte inferiore haec est nota:

P
B

quae in exemplo Marklandi (quem vide ad v. 263.) erat initio secundi tomi. Aliud exemplum huius editionis est in biblioth. Zviccaviensi, item in duos tomos distinctum, quorum prior decem tragoedias priores continet. Prodiisse hanc editionem paulo post primam edit. versionis Melanchthonianae 1558. e supplemento post v. 261. Suppl. ex illa versione sumto intelligitur.

1562. *Euripides — in latinum sermonem conversus adiecto e regione textu graeco cum annotationibus et praefationibus in omnes eius tragoedias, autore Casp. Stiblino. Accesserunt Iac. Micylli de Euripidis vita ex diversis auctoribus collecta: item de tragoedia et eius partibus προλεγόμενα quaedam. Item Io. Brodaei Turonensis annotationes doctiss. numquam antea in lucem editae. Ad haec index rerum et verborum toto opere memorabilium. Basil. per Io. Oporinum.* fol.

Stiblini, Erasmi et Buchanani interpretationibus haud dubie adiuti, interpretatio ad carmen iambicum proxime accedit, nonnulli etiam insunt versus iambici. Exemplo sint duodecim priores Hecubae:

Adsum, profunda manium, et noctis domos
Linquens, ubi Pluto a diis degit procul

*Polydorus Hecuba natus e Cisseide *)*
Priamoque patre: qui me, postquam urbi Phrygum
Periculum immineret, Argivo timens
*Caderet ne Marte, Troico emisit solo **),*
Polymestoris Thracis ad aedes hospitis:
Qui Cherronesi fertilem glebam colens
*Armis ferocem martiis gentem regit ***).*
Aurique multum clanculum mittit pater
Mecum, si fors ruissent arces Ilii,
Superstites ut non egerent liberi.

Praeterea singulas fabulas in actus distinxit: post prologum Hecubae 1—58. est actus prim. 59—214. actus sec. 215—478. act. tert. 479—646. actus quartus 647—931. act. quint. 932. ad finem. Stiblini notae, plerumque in rhetoricis occupatae, vix quidquam ad poëtam melius intelligendum conferant. Brodaei notae, ipsae quoque levissimae, ad Rhesum, Troadas, Bacchas, Cyclopem, Heracl. Helen. Ion. Hercul. Supplic. et Iphig. utramque pertinent.

1567. *Tragoediae selectae Aeschyli, Sophoclis, Euripidis cum duplici interpretatione Latina, una ad verbum, altera carmine. Ennianae interpretationes locorum aliquot Eurip. Excud. H. Stephanus, ill. viri Huldrichi Fuggeri typographus.*

Post titulum est index fabularum. Sunt vero hae: *Eur. tr. Hecubae et Iphig. in Aul. interpretatio carmine Des. Erasmi, Medeae et Alcestidis Ge. Buchanani, Soph. Aiacis, Antig. Electrae Ge. Rotalleri* (sic). In exemplo, quo utor, nulla est Aeschyli tragoedia, cui interpretationem ad verbum factam a Matth. Garbitio adiectam index commemorat. Post Soph. Electram sequuntur Eur. Hec. Iphig. Aul. Medea, gr. cum interpret. ad verbum facta.

1571. *Εὐριπίδου τραγῳδίαι ιθ'. Eur. trag.* XIX. *in quibus praeter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenus ignorata nunc primum proditur: opera Gul. Canteri Ultraiect. Antwerpiae. Ex offic. Chrph. Plantini.* 12.

Negari non potest, Canterum multa menda edd. Hervag. sustulisse, qua in re et H. Steph. et Brodaei annotationibus

*) Hic versus est Erasmi.
**) *Troico emisit solo* est ab Erasmo.
***) Uterque versus est Erasmi.

aliquantum se adiutum esse in Prolegomenis fatetur, multa etiam in notis emendasse ad calcem editionis subiectis; plura tamen correxisset, si ed. Aldinam inspexisset; lyrica ad Hephaestionis praecepta rectius saepe digessit. Notae numeris notatae sunt, quae numeris in margine textus positis respondent. Non tamen ita de Eur. mihi quidem meruisse videtur Canter., ut novam editionum classem ducere cum Harlesio in Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 261. dici possit.

1597. *Εὐριπίδης. Euripidis tragoediae* XIX. *Accedit nunc recens vigesimae, cui Danae nomen, initium, e vetustis Bibl. Palatinae membranis, Graece iunctim et Latine. Latinam interpretationem M. Aemilius Portus, F. P. C. F. passim ita correxit et expolivit, ut nova farie, nitidoque cultu nunc primum in lucem prodeat. Carminum ratio ex Gul. Cantero diligenter observata, additis eiusdem in totum Euripidem Notis. Heidelbergae, typis Hieron. Commelini.* II Voll. 8.

Textus est Canteri, nisi quod menda nonnulla, quae ex Hervag. in Canter. fluxerant, sublata sunt, ut Hec. 459. recte habet *ἄνεσχε* pro *ἄνεσσε*, Orest. 1034. *οὐκ* delevit, servato tamen *παρθένμονα*. In quo mirum, Aemilium Portum, cuius epistola dedicatoria ad Ge. Lud. ab Hutten scripta Heidelbergae Cal. Septembr. 1597. editioni praefixa est, in notis editioni subiectis vitiosas illas lectiones explicare conari. In hac primum editione numeri versuum in margine appicti sunt, iidemque notis Canteri praefixi. Codex Palatinus, e quo editum est Danaes fragm., est Rom. C. Vid. Elmsl. ind. codd. p. 6. Interpretatio latina est Dorothei Camilli, a Porto correcta vel immutata, non C. Stiblini, ut scribit Elmsl. in *Quart. rev.* 1812. nr. 14. p. 455. Aem. Porti notae in meo exemplo subiectae non suum titulum habent, sed paginas et folia ab initio numerata. Has primum prodiisse ex offic. Commel. 1599. scribit Harles. ad Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 261. quam editionem equidem non vidi.

1602. *Εὐριπίδου τραγῳδιῶν ὅσα σώζονται. Euripidis tragoediae quae exstant. Cum latina Guil. Canteri interpretatione. Σχόλια τῶν πάνυ δοκίμων εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου συλλεγέντα — — scholia doctorum virorum in septem Eurip. tragoedias, ex antiquis exemplaribus ab Arsenio Monembasiae archiepiscopo collecta. Access. doctae Io. Brodaei, Guil.*

Canteri, Casp. Stiblini, Aemil. Porti in Eurip. annotationes. Cum indicc. necessariis. Excud. P. Stephanus. 4.

Vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 262, ed. Harl. Equidem hanc editionem non usurpavi.

1630. *Eurip. tragoedia Phoenissae, emendata ex MSS. et latina facta ab Hug. Grotio. Paris.* 8. repetita Amstelod. 1631. 8.

Vide Valcken. Praef. Phoen. p. VII sq.

1694. *Εὐριπίδου σωζόμενα ἅπαντα — — Euripidis quae extant omnia: Tragoediae nempe XX, praeter ultimam, omnes completae: item fragmenta aliarum plus quam LX tragoediarum et epistolae V nunc primum et ipsae huc adiectae: scholia demum doctorum virorum in septem priores tragoedias, ex diversis antiquis exemplaribus undiquaque collecta et concinnata ab Arsenio Monembasiae Archiepiscopo — — Opera et studio Iosuae Barnes. S. T. B. Emmanuelis collegii apud Cantabrigienses Socii maxime senioris. Cantabrigiae ex officina Johann Hages, typographi. Impensis Richardi Green bibliopolae Cantabr.* fol.

Severum, sed iustum de hac ed. iudicium tulit Valck. Praef. Phoen. p. VIII. Idem Phoenissas separatim edidit Lond. 1715. 8.

1703. *Eur. Medea et Phoenissae, gr. et lat. cum scholiis graecis integris nonnullisque ad Phoen. e MS.* (nim. C. C. C.) *nunc primum editis, studio Wilhelmi Piers, qui vitam Euripidis recens a se scriptam et notas variasque lectiones adiecit.* Cantabr. 8.

1726. *Eurip. Hecuba Orest. et Phoen. collatis decem msstis textum et scholia emendavit, scholiis ineditis, versione elegantiore, notis perpetuis et dissertatiunculis de metro tragico auxit et illustravit Io. King.* Cant. 8.

1748. *Eur. Hec. Or. Phoen. cum scholiis antiquis ac versione notisque Io. King fere integris; curante Th. Morell: qui Alcestin adiecit cum scholiis quae extant, nova versione et notis perpetuis. In usum scholae Etonensis. Londini.* II Voll. 8.

Codd. quos King. contulit, sed fere ita tantum, ut scholia inedita excerperet, reliqua suppleret et emendaret, sunt Bodl. quos septem numerat, K. et R. tum C. C. C. In choricis imprimis elaboravit, sed codici K. nimis addictus, *reliquis plerisque neglectis lectionibus, quibus elimari potuerant Euripi-*

dea, quasque magni redemissent Euripidis studiosi, inquit Valck. Praef. Phoen. p. IX. Versio est Aem. Porti, hic illic leviter refìcta imprimis e Dorothei Camilli interpretatione.

1755. *Εὐρ. Φοίνισσαι. Eur. tragoedia Phoenissae. Interpretationem addidit H. Grotii; Graeca castigavit e MSS.; scholia, partim nunc primum evulgata, subiecit Ludov. Casp. Valckenaer. Franequerae.* 4.

Praestantissima hac editione Valck. recte dici potest primus signum sustulisse ad Euripidem, omnino Tragicos, recte emendandos et interpretandos.

1763. *Εὐρ. Ἱκέτιδες. Eur. drama Supplices mulieres, ad Codd. MSS. recensitum, et versione correcta, notis uberioribus illustratum. Accedit de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica, et inde formata Latinorum tertia, quaestio grammatica. Cum explicatione locorum aliquot ex auctoribus Graecis et Latinis.* Londin. 4.

Editio Ier. Marklandi, longe quidem inferior Valckenaeriana Phoenissarum, sed tamen inter praestantissimas numeranda. Repetita est Lond. 1775. 8. notis textui subiectis et omissa explicatione auct. Gr. et Lat. Cf. ad ann. 1811.

1768. *Εὐρ. Ἱππόλυτος. Eur. tragoedia Hippolytus, quam, Latino carmine conversam a Georgio Ratallero, adnotationibus instruxit Lud. Casp. Valckenaer. Lugd. Bat.* 4. Subiecta est *Lud. Casp. Valckenari diatribe in Eurip. perditorum dramatum reliquias.* Lugd. B. 1767.

1771. *Eur. dramata, Iphigenia in Aulide et Iphigenia in Tauris. Ad codd. msstos recensuit et notulas adiecit Ier. Markland. Londin.* 8.

Recusa est Lond. 1783. 8. at vitiose. Cf. ad ann. 1811.

1778. *Εὐριπίδου τὰ σωζόμενα. Euripidis quae extant omnia. Tragoedias superstites ad fidem Vett. Edd. Codd. MSS. cum aliorum, tum praecipue Bibliothecae Regiae Parisiensis recensuit: fragmenta Tragoediarum deperditarum collegit: varias lectiones insigniores notasque perpetuas subiecit: interpretationem Latinam secundum probatissimas lectiones reformavit Sam. Musgrave, M. D. Accedunt Scholia graeca in septem priores tragoedias ex optimis et locupletissimis editionibus recusa. Oxonii e typographeo Clarendoniano.* IV Voll. 4.

Splendida editio, sed mendis typographicis nimium inquinata.

Tragoediae ipsae tribus continentur prioribus voluminibus, ad calcem cuiusque voluminis animadversionibus adiectis Musgravii, in tertio quidem addito supplemento notarum in omnes tragoedias a p. 507. et fragmentis perditarum tragoediarum: quarto comprehenditur Latina versio vulgaris, ab editore multis locis castigata, et Scholia antiqua et olim edita et a Kingio ac Valcken. suppleta. Codicibus usus est Ask. Cott. Ia. Paris. 1. 2. 4. 5. 8. 10. sed eos, ut editiones antiquas, paulo negligentius contulit. Animadversiones nec multae nec longae; in coniecturis effundendis ingenio et doctrina abutitur.

Eodem anno prodierunt *Eurip. trag. ex ed. Ios. Barnesii recusa et aucta appendice observationum e variis doctorum virorum libris collecta. Lips. sumtu Suikerti.* III. Voll. 4.

Tom. III. continet *Sam. Musgravii notas integras in Eurip. Acc. praeter lectionis varietatem scholia auctiora, commentationes et animadversiones virorum doctorum excerptae et index verborum copiosus. Curavit Chrst. Dan. Beckius.* Lips. 1788.

1779. *Sophoclis Electra et Euripidis Andromache ex optimis exemplaribus emendatae. Argentorati.* 8.

Edidit et notas in Andromachen addidit Brunck., praefatus est Io. Schweighaeuser.

Eod. a. *Sophoclis Oedipus tyr. et Euripidis Orestes ex optimis exemplaribus emendati. Argentorati.* 8.

Eod. a. *Aeschyli tragoediae Prometheus, Persae, et Septem ad Thebas, Sophoclis Antigone, Euripidis Medea, ex optimis exemplaribus emendatae. Argentorati.* 8.

Eod. a. *Πενταλογία s. tragoediarum graecarum delectus cum adnotatione Io. Burton. Ed. altera, cui observationes indicemque graecum longe auctiorem et emendatiorem adiecit Thom. Burgess. Oxonii.* II. Voll. 8.

Insunt Sophoclis Oed. tyr. Oed. Col. Antigone, Eurip. Phoenissae, Aeschyli Septem contra Th.

1780. *Euripidis tragoediae quatuor, Hecuba, Phoenissae, Hippolytus et Bacchae ex optimis exemplaribus emendatae. Argentorati.* 8.

1792. *Eur. tragoediae, drama satyr. et fragm. gr. ad opt. libros rec. Chr. Dan. Beckius. Acc. animadv. perpetuae et glossarium.* T. I. *Hec. Or. Ph. Med. Regiomonti et Lips.* 8.

1794. *Tragoediarum delectus: Hercul. fur. Alcestis, Euripideae: et Trachiniae, Sophoclea: in scholarum usum: edidit et illustr. Gilb. Wakefield. A. B. Tom. I. Lond. typis E. Hodson: impensis Egerton, Whitehall; ubi veneunt.* 8.

Tomo posteriore continentur: *Ion Euripidea, Philoctetes Sophoclea et Eumenides Aeschylea.*

De hoc libro vid. *Criseos Wakefieldianae censura* (auct. Schütz) Ienae 1796. 3 proluss.

1797. *Hecuba ad fidem MSS. emendata et brevibus notis instructa. Edid. Ricard. Porson. Lond.* 8. repetita *Cantabr.* 1802. 8. cum supplemento praef. et additamentis. *Lond.* 1808.

Ad ed. pr. spectat *Gilb. Wakefield. in Euripidis Hecubam Londini nuper publicatam diatribe extemporalis.* Lond. 1797. 8. Cf. *Monthly review* 1799. Tertiae editionis censura est in *Edinburgh rev.* n. 37. p. 64 sqq.

1798. *Eur. Orest. ad fidem MSS. emendat. et brevibus notis instructus. Edidit Ric. Porson.* Lond. 8. repet. 1811.

1799. *Eur. Phoen. ad fidem MSS. emendatae et brevibus notis instructae. Ed. Ric. Porson.* Lond. 8. et 1811.

1800. *Eurip. Hecuba. Godofr. Hermanni ad eam et ad R. Porsoni notas animadversiones. Lips.* 8.

1801. *Eurip. Medea ad fidem MSS. emendata et brevibus notis instructa. Edid. Ric. Porson. Cantabr.* 8.

Porsonianas editiones in unum corpus collegit Godofr. H. Schaefer: *Eurip. tragoediae. Ad fid. MSS. emend. et brev. notis emendationum potissimum rationem reddentibus instr. Ed. Ric. Porson. Ed. altera correctior indicibusque locupletissimis aucta. Tom.* I. *Hec. Or. Ph. Med. Lips.* 1802. 8. quae editio multo auctior et ipsius Porsoni et Schaeferi annotationibus prodiit ib. 1807. 8. Dolendum est, Porsonum non omnes Eur. tragoedias eadem, qua priores quatuor, cura expolivisse. Erat enim in eo summa doctrinae accuratae et promtae copia, exquisita linguae graecae, imprimis sermonis Tragicorum, peritia, mira in odorandis vitiis sagacitas, singularis ad id, quod cuique rei, loco, personae aptum esset, inveniendum solertia, ad haec eximia gravitas et constantia, qua haud facile, nisi ponderatis momentis omnibus, quidquam novaret, ut eum omnibus, qui in eodem opere versati sunt, etiam Valckenaerio longe praeferam. Illud unum aegre feras, eum non omnia

metra perinde ut iambicos, trochaicos, anapaesticos versus, cognita habuisse.

1807—15. *Euripidis dramata et fragmenta fabularum deperditarum. Edidit, scholiis, versione lat. observationibus et lexico graecitatis Euripideae illustr. E. Zimmermann. Francof. ad Moen.* IV Voll. 8.

Tom. IV. P. 1. 1815. fragm. et scholia in Hec. et Orest. ex codd. Augustanis aucta continet. In textu Brunckium et praecipue Bothium secutus esse videtur; nonnunquam ipse per se textum corrigere tentavit, unde versus prodierunt, quales hi sunt Iphig. Taur. 116.

οὐ μέντοι μακρὰν ἀπελθῶμεν (sic) *τῆσδ' ὁδοῦ,*
ἐκ τερμάτων ὡς νόστον τυχῶμεν πάλιν.

Eod. a. *Εὐριπίδου Τρῳάδες. Eur. Troades partim Codd. MSS. partim ope coniecturarum emendata. Subiicitur appendix, in qua carminibus Euripideis, quae vulgo habentur monostrophica, verus et vetus ordo nunc demum restituitur studio G. Burges A. B. Trin. Coll.* Cantabr. 8. mai.

Burges. est homo multae lectionis, sed nullo iudicio digestae, in emendando autem audaciae et temeritatis vix ferendae. Severe de hac edit. iudicavit V. D. in *Quarterly rev.* V. p. 167 sqq.

1809. *Εὐρ. Φοίνισσαι. Eurip. Phoenissae cum notulis edidit G. Burges. Londini. Veneunt apud W. H. Lunn.* 8. min.

Severa huius edit. censura exstat in *Quarterly rev.* V. p. 181 sqq. Contra laudatur illa in *Classic. journ.* I. p. 129. et contra *Qu. rev.* defenditur ib. II. p. 314. ut nunc solent illi homines non, quid verum sit, spectare, sed quid Oxoniensis, quidve Cantabrigiensis dixerit. Addenda ipse Burges. dedit in *Classic. journ.* n. 2. p. 263.

1810. *Euripidis Hercules furens. Recensuit Godofr. Hermannus. Lips.* 8. min.

Docte et acute de hac editione iudicavit P. Elmsleius in *Classic. journ.* n. 15. p. 199 sqq.

1811. *Euripidis Supplices. Recensuit Godofr. Hermannus.* Lips. 8.

Huius quoque ed. docta et accurata censura est P. Elmsleii in *Classic. journ.* n. 16. p. 417 sqq. n. 17. p. 49 sqq.

Eod. a. *Εὐριπ. Ἱκέτιδες. Eur. Supplices mulieres cum notis Ier. Marklandi integris et aliorum selectis. Acc. de Graecorum quinta decl. imparis. — quaestio gramm., explicationes ali-*

quot auctorum, epistolae quaedam ad D'Orvillium datae cum indicibus necessariis. Vol. I. Oxonii. 8.

Εὐριπ. Ἰφιγέν. ἡ ἐν Αὐλ. καὶ ἡ ἐν Τ. Eurip. Iph. in A. et in T. cum notis Ier. Marklandi integris et aliorum selectis. Acc. — — — Vol. II. ibid. 8.

Curasse hanc editionem dicitur Gaisfordius, qui etiam edidit *Eurip. Suppl. mul. ex optimis exemplaribus expressa cum variarum lectionum delectu in usum scholarum. Oxonii* 1809. 8. Censura eius edit. est in *Quart. rev.* n. 14. p. 441 sqq. n. 15. p. 227 sqq. auctore P. Elmsleio. Praeter notas Musgravii adiectae sunt nonnullae Porsoni partim ex eius adversariis petitae.

1812. *Eurip. Troades. Ad optimorum librorum fidem recensuit et brevibus notis instruxit Aug. Seidler. Lips.* 8.

1813. *Εὐρ. Ἡρακλεῖδαι. Eur. Heraclidae ex recens. P. Elmsley A. M. qui annotationes suas et aliorum selectas adiecit. Oxonii.* 8.

Vid. de egregia hac editione Blomfield. iudicantem in *Quart. rev.* Vol. IX. n. 18. p. 314 sqq. et alium V. D. observationes satis leves afferentem in *Classic. journ.* n. 14. p. 302. n. 16. p. 391.

Eod. a. *Εὐρ. Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος. Eur. Hippol. coronifer. Ad fidem MSS. ac veterum edd. emend. et annotationibus instruxit Iac. Henr. Monk A. M. Coll. SS. Trinit. socius et graec. lit. ap. Cantabrig. Prof. Regius. Ed.* II. *Cantabrig.* 8 mai.

Censura huius ed. est in *Quarterly rev.* n. 15. p. 215 sqq. auctore Blomfield. alia in *Classic. journ.* n. 9. p. 193 sqq. n. 11. p. 74 sqq. auct. Burges.

Eod. a. *Eurip. Electra. Ad optimorum librorum fidem recensuit et brevibus notis instruxit Aug. Seidler. Lips.* 8.

Praef. scripta est die 20. Jan.

Eod. a. *Eurip. Iphigenia in Tauris. Ad optimorum librorum fidem recensuit et brevibus notis instruxit Aug. Seidler. Lips.* 8.

Praef. scripta est mense Augusto exeunte.

1816. *Εὐρ. Ἄλκηστις. Eur. Alc. Ad fidem MSS. ac veterum edd. emendavit et annotationibus instruxit Iac. Henr. Monk, A. M.* etc. *Acc. Ge. Buchanani versio metrica. Cantabrig.* 8. mai.

Vid. *Quarterly rev.* Vol. XV. n. 29. p. 112 sqq.

1818. *Εὐρ. Μήδεια. Eur. Med. In usum studiosae iuventutis recensuit et illustravit P. Elmsley, A. M. Oxonii.* 8. mai.

Censura huius ed. auctore Hermanno est in *Classic. journ.* XIX. p. 267 sqq. quam nondum vidi.

1819. *Εὐρ. Μήδεια. Eurip. Med. Edidit cum suis ad eam adnotationibus Io. Lenting, Gymn. literarii, quod Zutphaniae est, Rector. Zutphaniae.* 8. mai.

Hanc editionem demum accepi, quum notae ad Med. typis iam descriptae essent.

NOTAE IN HECUBAM.

Argum. I. Thomae Mag. adscriptum exstat in Ald. rell. et Flor. 21. primum omissum a Brunckio. Ex eo ductum brevius habet Havn.

l. 2. Havn. *ἧς ἦρχε Πολυμ.* Idem sqq. omittit, et ita pergit: *ἔνθα καὶ φανεὶς Ἀχιλλεὺς ἐπέσχε τοὺς Ἀχ.* l. 6. hinc mox *αἰτῶν* pro *αἰτοῦν.*

l. 7. Havn. *τὴν παῖδα Πριάμου Πολυξένην γέρας αὐτῷ δοθῆναι. αὐτῷ* etiam Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. *αὐτῷ* Barn. cui nollem obsecutus essem. Verba *τὴν καὶ πρότ. κατεγγ.* usque ad *ἔμελλε Πρίαμος* om. Havn.

l. 10. 11. Verba *ὧν εὖ ἐπ.* usque ad *τοῦ ἀνδρὸς* om. Havn.

l. 12. *τὴν Πολυξένην.* Havn. *αὐτήν.*

l. 13. Havn. *ἔπεμψαν δὲ καὶ Ὀδυσσέα πρὸς Ἑκάβην,* omissis verbis *τὴν μητέρα αὐτῆς.*

l. 14. Havn. *ὡς ἂν τὴν παρθένον λάβοι,* et pergit: *ὃς καὶ παραγενόμενος ἔλαβεν αὐτήν. σφαγείσης δὲ* etc. om. vv. *καὶ τῷ ποικ.* usque ad *τὸ ζῆν παρ᾽ ἀξίαν.*

l. 19. *τῆς παρθένου.* Havn. *αὐτῆς.*
θεραπ. αὐτῆς. Sic Havn. Barn. *αὐτῆς* Ald. rell.

l. 20. *ἐφ᾽ ᾧ.* Havn. *ὥστε ὕδωρ ἐκεῖθεν κομίσασθαι.*

l. 21. sqq. *ἁλοῦσαν γάρ κ. τ. λ.* Havn. post *κείμενον, ὃν ὁ πατὴρ Πρίαμος μετὰ πολλοῦ χρυσοῦ ἔπεμψε πρὸς*

Πολυμήστορα λάθρα· ὃς ἐπεὶ ἁλοῦσαν τὴν Τροίαν ἔγνω, σφάξας αὐτὸν ἔῤῥιψεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὡς ἂν αὐτὸς ἔχῃ τὸν χρυσόν. ὡς οὖν κ. τ. λ.

Folio verso l. 3. vv. *κείμενον ἐπ' ἀκταῖς* et *καὶ τῷ πέπλῳ εἱλίξασα* om. Havn.

l. 4. *τὴν* ante *Ἑκάβην* om. Havn. et pergit: *καὶ τὸν Πολύδωρον γνοῦσα ἀθλίως τε ἔσχε,* om. *τὸν τῆς Πολυξ. ν.* usque ad *ἔγνω Πολύδ.*

l. 6. *ἀμυνῆται.* Hoc quoque e Barnesiana, cuius exemplum Lipsiense typis exscribendum dederam, haesit: nam Ald. rell. Havn. *ἀμυνεῖται.* recte.

l. 7. *τοιόνδε.* Havn. *τοιάδε,* et om. vv. *κοινωσ.* — *Ἀγαμέμνονι.*

l. 8. Post *πέμπει* in Havn. legitur *π* i. e. *παρά*, ortum e var. lect. sq. *πρὸς τὸν Πολυμ.* ut habet pro *ὡς τὸν Πολ.*

l. 9. 10. *περὶ — κοινώσασθαι* et l. 10. 11. 12. *ἀγνοῶν — ὑποκλαπεὶς* om. Havn. Ad *τισιν* in marg. Herv. 2. quae est in bibl. Cizensi, V. D. adscripsit *ἐλπίσιν.*

l. 14. *μηνύσῃ.* Havn. *δείξῃ.*

l. 15. *ὡς ἄν. ἂν* om. Havn.

l. 16. *ἐκέκρυπτο δέ.* Pro his Havn. *ὃν καὶ εἰσελθόντα σὺν ταῖς γυναιξὶν, ὧν πλῆθος ἔνδον ἐκρύπτετο, τῶν ὀφθαλμῶν τε στερεῖ κ. τ. λ.*

l. 22. *σχοῦσα.* Havn. *ἔχουσα.*

Argum. II. e regiis membranis primus dedit Brunck. rec. Porson. Idem est in Flor. 9. 18. 33. et Guelph.

l. 1. *εἰς τὴν ἀντιπ.* Flor. 9. 18. om. *τήν.* Flor. 33. *εἰς τὰ ἀντίπερα.*

l. 10. *ἐκριφέντος.* Flor. 9. 18. *ἐκριφθέντος.*

l. 14. *ὡς θησαυρούς.* Flor. 9. 18. Gu. *ὡς ἵνα θησ.*

l. 15. *παραγενομένῳ.* Sic Gu. pro *παραγενομένου.*

l. 18. *ἀλλ' ἀμύνασθαι.* Gu. *ἀλλὰ μήνασθαι.*

Ante hoc argumentum Flor. 33. haec habet: *Εὐριπίδης*

ὁ ποιητὴς υἱὸς ἦν Μνησαρχίδου καπήλου, Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἤκμαζε δὲ κατὰ τὴν μὲ Ὀλυμπιάδα ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος. φασὶν αὐτὸν καὶ ζωγράφον γενέσθαι. εἰσὶ δὲ τὰ ποιήματα αὐτοῦ δράματα ϟβ. ζήσας δὲ ἐν εὐδομήκοντα (leg. ἐφ' ἑβδομ.) ἔτη ἐτάφη ἐν Μακεδονίᾳ. quae sumta videntur e Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σύνοψις βίου Εὐριπίδου. Tum sequitur

Ὑπόθεσις περὶ τῆς Ἑκάβης στίχοι τοῦ Τζέτζου.
Εὐριπίδου τοῦ ποιητοῦ.

Πολύδωρον Ἑκάβης τε καὶ τοῦ Πριάμου παῖδα
ὁ Πολυμήστωρ ἔκτεινεν ὁ τῶν Θρακῶν κατάρχων,
ἀφ' οὗ τὴν Τροίαν ἔμαθεν Ἕλλησι πορθηθῆναι.
καὶ κτείνας εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψε τὴν ἐκεῖσε,
καίπερ λαβὼν παρὰ πατρὸς ὅπως αὐτὸν φυλάττῃ.
Ἑκάβης αἰχμαλώτου τε οὔσης ἐν Χερονήσῳ· —
ἐκεῖ γὰρ καὶ τὸ στράτευμα ὑπῆρχε τῶν Ἑλλήνων· —
ὄναρ φανεὶ Πολύδωρος τῇ σφῇ μητρὶ Ἑκάβῃ,
τὸ πῶς αὐτὸν ἀπέκτεινεν ὁ Πολυμήστωρ, λέγει.
καὶ τὰ λοιπὰ δὲ σύμπαντα λεπτομερεῖ τῷ λόγῳ
οὕτω κατέπος λέγει δὲ διὰ τοῦ Εὐριπίδους.

In cod. 18. Abbatiae Florentinae, nunc Laurentiano, huiusmodi exstat argumentum:

Ὑπόθεσις Πολυδώρου.

Πολυμήστωρ ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον ἔσφαξεν, ὃν εἰλήφει παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων παρὰ τοῦ Πριάμου· ὅτε καὶ Ἀχιλλεὺς νυκτὸς τοῖς Ἕλλησι ὁραθεὶς σφάγον ᾔτησε μίαν τῶν θυγατέρων Πριάμου. ὃν Ἕλληνες τιμῶντες Πολυξένην ἐσφαγίασαν. Τοῦ οὖν Πολυμήστορος τὸ τοῦ Πολυδώρου σῶμα εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλόντος, κλύδων πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σκηνὰς ἐξέβαλεν, ὃν Ἑκάβη θεασαμένη ἐπέγνω, ὅτι κατασχεῖν αὐτοῦ τὸν πλοῦτον Πολυμήστωρ βουλόμενος τοῦτον ἀπέκτανεν· καὶ κοινωσαμένη τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι μετακαλεῖται Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ, τὸ γεγονὸς κρύπτουσα, καὶ τοὺς μὲν ἀπέσφαξε, τοὺς δὲ τῆς ὁράσεως ἐστέρησεν.

Ἰστέον, ὅτι ὁ μὲν Εὐριπίδης ἐν τῇ ά καὶ γ' καὶ ε' χώρᾳ χρῆται δακτύλῳ, σπονδαίῳ, ἀναπαίστῳ, ἰάμβῳ καὶ χορείῳ, ἐν δὲ τῇ β' καὶ δ' δακτύλῳ, ἀναπαίστῳ καὶ ἰάμ-

βῳ, ἐν δὲ τῇ ς' ἰάμβῳ καὶ πυῤῥιχίῳ, ὁ δὲ Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος οὐχ οὕτως. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ποιητικὸν μέγεθος φασὶ τὸν Εὐριπίδην ταπεινῶσαι.

V. 1. Ennii versus ap. Cic. Tusc. disp. I, 16. hinc expressos, emendarunt et illustrarunt Herm. ad h. l. et Osann in *Anal. crit. poesis Rom. scaenicae reliquias illustr.* p. 131 sqq. Prioris versus meminisse Demosth. pro cor. p. 89. et Hermogen. ἐν τῷ περὶ γλυκύτητος p. 329. et totum locum a Seneca Agamemn. in. expressum esse, annotat Aem. Portus.

σκότου. Etymol. Paris. ap. Bast. Append. ad epist. crit. p. 53. habet σκότους. Vid. Valck. ad Phoen. v. 380. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 187 sq. Boissonadius: „De σκότου πύλαις Altmann dissertationem scripsit in Museo helvet. T. I. Vide et Bodenium ad Achillem Tat. V, 10. Elsnerum et Albertium ad Matth. 16, 18. Σκότος absolute pro infernis locis apud Libanium t. IV. p. 182. ἐπεὶ δὲ ἀπάγει τῆς ἐρημίας ἡμᾶς Ἀλκιβιάδης, καὶ κινδυνεύω μηκέτ' εἶναι Τίμων ἢ (cod. Paris. 3017. μηδὲ) μισάνθρωπος, ἐπὶ τὸν θάνατον καταφεύγω καὶ τὴν καλὴν ἐρημίαν τοῦ σκότους." Loca Comicorum et Luciani in Necyom. hinc expressa adscripsit Porson; idem laudat Χριστ. πάσχ. 1506. οἴχῃ νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας. et 2021 sq. ἔλθοις νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπὼν, ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται φάους.

V. 3. τῆς Κισσέως. vid. Porson.

V. 5. ἔσχεν Flor. 18. 21. 34. — δουρὶ Fl. 33. Vit.

V. 6. Grammaticus ap. Herm. de emend. rat. gr. gramm. p. 387. sic citat: λάθρα μ' ὑπεξέπεμψε Τρωικῆς χθονός. quare is v. 4. ὅς τ' pro ὅς μ' legisse videtur Osanno p. 128.

V. 7. Θρῃκίου. Flor. A. 2. 6. 9. 10. 17. 21. 25. 33. 34. Mosqu. quatuor, Gu. Havn. Vit. Ald. Herv. 1. Θρηϊκίου. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. Θρῃκίου. quamvis hic nec Θρηϊκίου reiicit, quum in quinto loco, inquit, ut in primo et tertio, anapaestus poni soleat, ab Eurip. etiam aliquando in secundo et quarto.

V. 8. Χερσονησίαν. Florr. omnes, Gu. Mosqu. quatuor,

rell. Ald. et edd. Χεῤῥονησίαν. Havn. χερονησίαν. Χερσονησίαν primus edidit Brunck.

V. 11. πέσοι. Aug. a. Mosq. C. πέσῃ.

V. 13. νεώτατος. Flor. A. νεώτερος. ὃ καί. Assentior Musgr. ad Phoen. 270. Brunckio ad h. l. qui pro δι' ὃ accipiunt, potius, quam Valcken. ad Phoen. p. 52. et Porsono ad h. l. qui explicant, ὃ i. e. τὸ ἐμὲ εἶναι νεώτατον. Locum Phoen. 155. falso explicari a Valck. persuasum habeo, nec v. 263. ᾧ legendum existimo. Ceterum H. Cant. Aug. b. Vit. ᾧ.

V. 14. φέρειν ὅπλα. Hoc loco usus Wessel. ad Diod. Sic. T. II. p. 36. ὅπλα proprie de clypeo dici docuit. Sed Eustath. ad Il. α'. p. 42. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἔξω λόγου καὶ τὸ γενικῶς μὲν, ὡς καὶ προεῤῥέθη, νοῆσαι τὸν μάντιν, εἴδη δὲ αὐτοῦ εἰπεῖν τὸν ἱερέα καὶ τὸν ὀνειροκρίτην, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐρωτηθήτω τις μάντις, οἷον ἱερεὺς ἢ ὀνειροπόλος. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, γένος εἰπὼν τὸ φυτόν, ἐπάγει τὰ εἴδη ἐν τῷ, οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, καὶ ἑξῆς. τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ οὔτε ὅπλα, οὔτ' ἔγχος. γένος μὲν γὰρ τὰ ὅπλα, εἶδος δὲ τὸ ἔγχος.

V. 16. ὁρίσματα. Fallitur Musgr. Nam, si, quod ille vult, ὁρίσματα de columnis, quibus fines regionis determinari solerent, (qui mos est seriorum temporum) accipienda essent, sensus esset: quamdiu fines agri Troiani nondum transgressi erant Graeci, s. ante Graecorum adventum; quod falsum esse e v. sq. intelligitur. Vid. Schol. Etiam in Vit. supra ὁρίσματα adscripta est gl. τείχη. Hipp. 1449. ὦ κλειν' Ἀθηνῶν Παλλάδος θ' ὁρίσματα. Boissonadius: „Quibus placebit Scaligeri ἐρείσματα, defendent ex Herc. fur. v. 254. ubi hae voces permutantur. Equidem servo ὁρίσματα.“ Pro ἔκειθ' Viteb. ἔειθ'.

V. 18. Ἕκτωρ τ'. Mosqu. D. Ἕκτωρ δ'. — εὐτύχει. Sic Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 21b. 25. 33. Paris. A. Vit. ηὐτύχει Flor. A. Gu. Mosqu. D. Ald. rell. Illud primus dedit Brunck, addens tamen, utro modo scriberetur, nihil aut parum interesse. εὐτύχει etiam Herm. dedit, ut magis Atticum: sed Porson ηὐτύχει. unde factum, ut Elmsley ad Heracl. 305. ηυ ubique defenderet, etiam in ηὗρον. Ubi-

cunque hae formae occurrunt, variant Codd. Nec Grammatici inter se consentiunt. Herodian. Herm. p. 314. XXXVIII. ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ηὐξάμην καὶ ηὐχόμην, λόγῳ τοιούτῳ· ὅσα ἀπὸ τῆς ευ διφθόγγου ἄρχεται ῥήματα, ταῦτα τηρεῖ τὴν ευ δίφθογγον καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων. οὕτως ἐστὶ καὶ τὸ εὐχόμην φυλάξαν τὴν ευ δίφθογγον. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ ἀρχόμενα τρέπεται εἰς τὸ ηυ, αὐλῶ ηὔλουν, αὐχῶ, ηὔχουν. εὔχομαι δὲ εὐχόμην. Ex his a breviatore depravata videntur, quae leguntur in Herodiani fragm. post Phrynichum Pauwii p. 202. et Moerin Piersoni p. 460. Cum Herod. consentit Suid. v. εὐλόγησα. Contra Etym. M. p. 400, 26. Moeris p. 175. ηυ Atticorum esse dicunt. Optime de hac re iudicasse videtur Fischer. Animadv. ad Weller. II. p. 280. qui sibi non repugnat in not. ad Theophr. char. p. 20. b. quod falso dixi in Gramm. gr. p. 198. not. h.

V. 19. Θρῃκί. Flor. A. 10. Θρηκίῳ. omitt. Aug. b.

ξένῳ. Vict. Flor. 2. φίλῳ e glossa, ut v. 7. 26. in Gu. glossa interl. ξένου, φίλου. ξένος, φίλος.

V. 20. πτόρθος. Flor. 33. πτόρθμος. Porson comp. Homericum, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Il. σ', 56. 437.

V. 21. Ἕκτορός τ'. Mosqu. D. Ἕκτορος δ'.

ἀπόλλυται. Sic Flor. A. Paris. A. Flor. 21. 10. M. ap. Pors. Viteb. Thom. Mag. v. ψυχή. Eustath. ad Il. ε' p. 545, 29. (413, 50. Basil.) λ', 850, 52. (790, 38.) ν', 958, 59. (939, 43.) prob. Valck. ad Hippol. 34. Eodem alludit Flor. 2. ἀπώλλυται. 33. ἀπόλειται. Florr. rell. Guelph. Mosqu. quatuor Aug. 3. Havn. Ald. et edd. rell. ἀπώλετο.

V. 23. αὐτός τε Flor. 2. 9. 10. 21. 21b. 33. 34. Vict. Havn. Aug. a. b. Mosqu. D. Viteb. αὐτὸς δὲ Flor. A. Flor. 6. 17. 18. 25. Gu. Ald. et rell. Ubi plura enumerantur, ad unam omnia summam spectantia, (ut h. l. Hectoris interitus, eversio regiae, caedes Priami quasi partes sunt excidii urbis) proprie usurpatur τε. At ubi αὐτός sequitur nomen, quod rem ad eum, qui pron. αὐτός designatur, pertinentem significat, oritur oppositio, et αὐτός adiunctum habet δέ. Hinc αὐτὸς δὲ nunc verius iudico. αὐτὸς δὲ i. e. πατήρ. vid. Br. Pors.

θεοδμήτῳ. Flor. A. θεωδμήτῳ. Flor. 21. λιθοδμήτῳ ex emend. cum gl. λίθῳ κατεσκευασμένῳ.

V. 24. σφαγείς. Mosqu. C. σφαγῆς. Tum Flor. 18. 21. Mosqu. A. Ἀχιλέως.

V. 26. ξένος. Vit. ξεῖνος.

καὶ κτανών. Musgr. Ὁ κτανὼν i. e. δὲ κτ. operarum haud dubie errore. ad quod de Furia e Flor. 6. 9. 34. 33. 10. 17. 21. enotavit καί, ut in 18. 21. 25. 2. δέ legi videatur.

ἐς οἶδμ'. Flor. 6. 9. 18. Vict. Mosqu. D. εἰς οἶδμ'.

V. 27. De constructione μεθῆχ' ἵν' ἔχῃ vid. Herm. de em. rat. gr. gr. p. 209 sqq. et ad h. l. Cf. Miscell. philol. II, 1. p. 35 sq.

V. 28. ἐπ' ἀκταῖς. Flor. A. ἐπ' ἄκτης. Flor. 10. 21. ἐπ' ἀκτῆς. Censor ed. Porson. in *Critic. Review* 1800. interpungit: κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς ἄλλοτ', ἐν πόντου σ. citans v. 699. (nostr. ed. 688.) Iphig. T. 253. (243.) Lycophr. 387. Loco a Porsono adscripto. Soph. Trach. 11. adde eumdem Electr. 752. φορρύμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ. σκέλη προφαίνων, pro ἄλλοτε φορ. ἄλλοτε σκ. πρ. Cf. Apollon. Rh. III, 297.

V. 30. ἄταφος, ἄκλαυστος Flor. 2. 10. Vict. Havn. quod fortasse praeferendum.

V. 31. ἀΐσσω. Piersoni conjecturam ἀραίσσω probat Valck. in notis MSStis ad Markl. Suppl. v. 962. Sed Porson. tuetur ἀΐσσω locis duobus Aeschyl. Pers. 470. (ubi vid. Brunck.) Eurip. Iph. Aul. 12. Cf. Troad. 157. διὰ δὲ στέρνων φόβος ἀΐσσει. ubi vid. Seidler.

V. 32. αἰωρούμενος. Canter. malebat αἰωρούμενον, ut vel ad σῶμα vel ad φέγγος referretur, non prob. Aem. Porto.

V. 33. Χεῤῥονησίᾳ omnes, praeter Brunck. Porsonum. Musgravium, reprehendentem poetam, quod modo in Thracia, modo in Troiano agro scenam huius fabulae constituerit, recte refutavit Herm.

V. 34. ἐμή. Flor. 25. ἐμοί. Vit. ἐμά.

Τροίας. Gu. Τροίης (supra: ας).

V. 35. πάντες δ' Ἀχ. Flor. 21b. Aug. c. πάντες τ'. Cum vv. ἥσυχοι θάσσουσ' Boisson. comparat Iphig. A. 88. ἥμεσθ' ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα. De verbis *sedendi*, otii et desidiae significationem habentibus, vid. Graev. lect. Hesiod. v. 480. Bergler. ad Alciphr. p. 102.

V. 36. Θρῃκίας. Flor. 10. 17. 21b. 33. 34. Gu. Ald. rell. Θρῃκίας. Flor. 2. 25. Vict. Θρῃκίης. Havn. Τρωικῆς. Θρῃκίας Flor. 6. 9. 18. 21. Musgr. Br. Pors. etc.

V. 38. Mosqu. A. Ἀχιλεύς.

V. 39. ἐνάλιαν. Codd. omnes et editt. εἰναλίαν. sed vid. Dawes Misc. p. 196. Brunck. ad h. l. et ad Aesch. Pers. 451. Porson. ad Phoen. 3.

πλάτην. Flor. 2. Vict. πλάταν.

V. 40. αἰτεῖ δ'. Mosqu. A. αἰτεῖ τ'.

V. 41. τύμβῳ. Flor. 33. τύμβον.

πρόσφαγμα. Flor. A. προφθεγμα. i. e. πρόςφθεγμα. Wakefield. scribendum censebat πρόςσφαγμα, quocum consentit Schneider. in lex. gr. sed vid. Herm. ad h. l.

γέρας λαβεῖν. Flor. 10. λαβεῖν γέρας. Vid. Herm. ad Soph. Ai. 812. Porson. coni. γέρας λαχεῖν. satis leviter: vid. Herm. Cautius Valck. ad Phoen. p. 444. frequentius post verba petendi sic πλεονάζει τὸ λαβεῖν: nonnunquam tamen πορεῖν, τυχεῖν et λαχεῖν similiter adhibentur. Quae exempla affert Pors. Il. δ', 49. ω', 70. poetae apud Porphyr. de abst. II, 58. nihil ad rem: ibi enim sermo est de honore, quem in distribuendis in administratione mundi partibus quisque sortitus est.

V. 42. οὐδ' ἀδώρητος. Flor. 2. Vict. οὐ γὰρ ἀδώρ. Haec verba laudat Gramm. in Bekkeri anecd. p. 346, 11.

V. 44. τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι. Sic Flor. A. Flor. 10. Par. A. Cant. ap. Pors. a pr. m. quod, ut numerosius, vulgato τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ praetulit Brunck, Porson, Herm. Flor. 21b. pro τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι habet τὴν ἐμὴν ἀδελφήν. Aug. a. ἀδελφὴ καὶ τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ. In Aug. b. postrema duo verba in litura scripta sunt, ut M. vulgatam habet e rasura.

V. 45. δυοῖν. Herm. Atticam formam δυεῖν dedit. Du-

bitabant tamen etiam antiqui. Eustath. ad Il. κ', p. 802, 34. e lexico rhetorico: τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς. et paulo post: λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν.

παίδοιν. Mosqu. A. παίδοιν. (ω superscr.)

δύο. Mosqu. C. Havn. Vit. δύω.

νεκρώ. Flor. 25. νεκρούς.

V. 46. δυστήνου κόρης. Flor. 2. δυστάνου κόρας.

V. 47. τάφου. Mosqu. A. τάφω. Idem et B. C. item Flor. 6. τλήμων τάφου.

V. 50. κεὶς χέρας. χεῖρας Flor. 6. 9. 17. 21b. 25. 33. Havn. Mosqu. A. C. D. χέρας Mosqu. B. e corr. κ'ἐς χεῖρας Vit.

V. 52. γεραιᾷ. Gu. γηραιᾷ. Vict. γεραιᾶς. Mox ἐκ ποδῶν Gu. Mosqu. D. Havn.

V. 53. ὑπὸ σκηνῆς. Sic Flor. A. Flor. 10. 17. 18. 21. 21b. 25. 33. 34. Par. A. Gu. Mosqu. Ald. rell. ὑπὸ σκηνὴν Flor. 2. 9. Vict. Cant. M. N. ὑπὸ σκηνῆς Flor. 6. ν a sec. m. superscripto. Quid esset ὑπὸ σκηνῆς, optime explicuit Herm. Cf. Herc. f. 293. ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὕπο; Andr. 442. ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ', ὑπὸ πτερῶν σπάσας; Id quum non intelligeretur, King. em. ἀπὸ σκ. quod recepit Brunck et Porson in priore editione, Musgrav. primum πρὸ σκ. deinde ὑπὲρ σκηνήν, *ultra tentorium*, ut ὑπὲρ τέρεμνα, Orest. 1357. quod rec. Porson in sec. ed.

V. 55. φεῦ om. Flor. 25.

V. 56. δούλειον. Flor. 33. δούλιον.

V. 57. ὅσονπερ. Aug. b. ὅσον.

ἀντισηκώσας optime explicat Coray ad Isocr. p. 37. βάρος βάρει ἐξισῶ, ἢ βάρος ἀνέλκω καὶ εἰς ὕψος αἴρω ἑτέρου βάρους προσαγωγῇ τοῦ καλουμένου σηκώματος. Cf. Lennep. ad Phalar. p. 187. Aesch. Pers. 435. Iungenda autem ἀντισηκώσας δὲ τὴν φθορὰν (quod in φθείρει latet) i. e. τὴν νῦν δυσπραγίαν τῆς πρόσθεν εὐπρ. φθείρει σε. Erasmus: *Te aliquis exstinxit deus, Felicitatis pristinae inver-*

tens vices, Bonaque anteacta paribus exaequans malis. Hos duo versus inverso ordine exhibet Mosqu. B.

V. 59. sqq. Carmen, quod sequitur usque ad v. 94. ad antistrophicorum leges constituere laborans Seidlerus ap. Herm. de usu antistroph. p. X. vv. 59—66. pro proodo habet; v. 67—71. est στροφὴ α', cui respondet antistropha v. 74. (quem ita scribit Herm. φοβερὰν ὄψιν ἴδον, ἔμαθον, ἐδάην). V. 72. 73. στροφὴ β', cui respondet antistropha v. 86. 87. V. 79—85. στροφὴ γ', cui respondet antistr. v. 88 (ubi geminandum οἰκτρῶς) —94. Herm. in edit. p. 74. vv. 72. 73. 74. stropham, vv. 86. 87. 88. antistropham dixerat; illam tria, hanc duo systemata anapaestorum praecedere.

V. 59. πρὸ δόμων. Flor. 33. πρὸς δόμων, sed lectionem primigeniam fuisse δόμον annotat Furia.

V. 60. τὴν ὁμόδουλον. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. τὴν ὁμόδουλον νῦν (νῦν Cant. Barn. ad sq. v. referunt) et sic Flor. A. Flor. 2. 21[b]. Mosqu. A.B.D. Havn. Sed νῦν omittunt Florr. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. L. Gu. Aug. a. b. Vit. In Aug. c. νῦν minoribus litteris appictum est. Itaque King. Musgr. Brunck. Herm. νῦν deleverunt. At Porson, quum νῦν et πρόσθε rectius opponantur, articulum, inutilem scilicet, delevit. At articulus adeo non est inutilis, ut, eo deleto, soloeca fiat oratio; νῦν non minus bene omitti poterat, quam supra v. 28. ἄλλοτε, saepe alia, vid. Elmsley ad Heracl. 131. imprimis quum sequatur πρόσθε. hoc si praecederet, necessarium esset, ut in locis a Porsono allatis.

V. 61. Τρῳάδες. Mosqu. A. D. Τρωϊάδες.

πρόσθε. Sic King. Musgr. rell. quum antea legeretur πρόσθεν, ut in Flor. 2. 21[b]. 33.

V. 62. ἀείρετε. Sic Flor. A. Flor. omnes praeter 10. Mosqu. A. C. D. Havn. Gu. et sic Porson. ἀείρατε Ald. rell. et Flor. 10. ἀείρετέ με Flor. A. Flor. 34. ἀείρετε δέ Flor. 17. Post μου in Ald. rell. addebatur δέμας. μου δέμας om. Barn. δέμας solum Flor. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. D. Aug. b. Gu. Vit. Itaque cum King. et Herm. delevi. Sic enim oratio continuatur: ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων, ἄγετε, λάβετε, φέρετε, πέμπετε, ἀείρετε. Ne vero quis in μου, ad sqq. γεραιᾶς χ. referendo, haereat, comparet Hippol. 1144. Alc. 325. (ubi iniuria haeret

Monk.) Orest. 1024. Iphig. A. 1414. Il. τ', 287. φ', 347. vid. Wolf. Praef. ad Il. p. 82. Elmsley ad Iphig. T. 940. in Mus. crit. VI. p. 301.

V. 64. γεραιᾶς. γερεᾶς R. et Eustath. ad Il. β'. p. 249, 39. (189, 19.) γηραιᾶς Vit. Porsono numerosius videbatur γραίας, quod merito ridet Herm. Idem tamen antea visum erat Valcken. ad Phoen. v. 1668.

σκίπωνι. Ald. Brul. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. Flor. 9. Flor. A. Havn. σκίμπωνι. Mosqu. A. D. Aug. a. σκίμπονι. quem solennem errorem vocat Pors. σκίπτωνι Vit. σκίπωνι Flor. 2. 6. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 25. 33. 34. (2. e litura) Vict. Paris. A. Aug. b. C. C. C. R. Sic etiam Eustath. ad Il. τ', 1232, 39. (1170, 48.) Od. ρ', 1815, 11. (624, 9.) citatus a Porsono. Hesych. iam ante Brunck. ab H. Steph. Thes. T. III. p. 864. C. indicatus: Σκίπων, βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι χειρὸς, βακτηρίᾳ χειρός. Etym. M. p. 717. 48. Σκίπων παρὰ τὸ σκηρίπτω κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ καὶ τοῦ ρ καὶ συγκοπῇ τοῦ η σκίπων· σημαίνει δὲ τὴν βακτηρίαν, quod in lexicon suum transtulit Zonaras p. 1650. qui tamen σκιρίπτω et om. τοῦ η. Suidas: σκίπωνος, τῆς ῥάβδου, καὶ σκίπτωνος. Cf. Iacobs ad Anal. I, 2. p. 71. Boeckh. ad Pind. Ol. 6, 101. Herm. σκίμπτωνι antiquiorem formam esse affirmat, quod unde ei innotuerit, non assequor, verum tamen esse videtur: verbi quidem σκίπειν nullum vestigium exstat, nisi apud Hesych. σκίπει. quod tamen ipsum dubium est. σκίμπτειν, ἐνεσκίμφθη, ἀπεσκίμφθαι in Hom. et Pind. legitur. Itaque antiquior forma esse videtur σκίμπτων, recentior et mollior σκίμπων et σκίπων.

χερός. Mosqu. C. Havn. Hesych. l. c. χειρός.

V. 65. διερειδομένα. Flor. 9. 21^{b}. 25. 34. Havn. Mosqu. A. C. D. Aug. b. διερειδομένη.

V. 67. στεροπά. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 34. Mosqu. A. C. Aug. a. b. στεροπή. De στεροπὴ Διός pro *die* vid. Herm. ad h. l.

V. 68. τί ποτ' αἴρομαι. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. τί ποτ' αἴρομ' et sic Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. Mosqu. D. Aug. a. c. τί ποτ' ἀείρομαι Paris. A. quod iam Barn. in marg. annotavit: al. ἀείρομαι, probarunt King. in not. et Heath. ille τί, hic α produci posse ratus, τί ποτ

αἰωροῦμ' Cott. et Musgr. Neque *αἴρομ'* neque *αἰωροῦμ'* scribi potuisse nunc notum est post Erfurdtii disputationem ad Soph. Ai. p. 517. *τί ποτ' αἴρομαι* Flor. A. Flor. 2. 10. 17. 21[b]. 33. 34. K. apud King. Harl. ap. Pors. Havn. Mosqu. A. C. Vit. Aug. b. quod ediderunt Pors. et Herm. Sed Herm. de usu antistr. p. X. em. *τί ποτ' ἄρ' αἴρομαι*, probante Seidlero de vers. dochm. p. 96. B. ap. Pors. post v. 219. K. ap. King. Flor. 21[b]. *οὑτωσί* pro *οὕτω*. et sic ed. King. *οὕτως ἐν* Morell.

V. 69. *ὦ πότνια χθών*. Aug. a. *ὦ πότνια νύξ*. Flor. 21. in marg. *γρ. νὺξ καὶ γῆ* pro *πότνια χθών*. Utrumque ex eo ortum, quod non intelligebant, quomodo Terra mater somniorum dici posset. Sed iam Porson. comparavit Iph. T. 1228. *νύχια Χθὼν τεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων*. Nam e Terra, i. e. locis inferis, somnia prodire recte dici possunt. Vid. Herm. ad h. l. Ita nec Wakef. coniectura opus est versum 70. post v. 67. transponentis.

V. 70. *μελανοπτερύγων*. Flor. 18. *μελανπτερ. μᾶτερ*. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 34. *μῆτερ*. Atras alas somniis tribui existimo hic et infra v. 693. quia noctu adveniunt, ut Tibull. II, 1. extr. *Postque venit tacitus fuscis circumdatus alis Somnus, et incerto Somnia nigra pede.*

V. 71. *ἀποπέμπομαι*. Mosqu. D. *ἀποπέμπομ'*.

V. 72. *ἄν*. Flor. omnes Mosqu. A. C. D. Havn. Aug. a. b. c. *ἦν*. King. ob metrum *τάν*.

Θρήκην. Flor. 25. Mosqu. D. *Θρᾴκην*. et sic Herm.

V. 73. 74. Hi versus ita leguntur in Ald. et rell. edd. *ἀμφὶ Πολυξένης τε φίλης θυγατρὸς δι' ὀνείρων εἶδον. Εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν. Ἔμαθον, ἐδάην*. Hexametros esse primus Brunck. vidit. King. ita eos disposuerat: *κατὰ Θρ. ἀμφὶ Πολ. Τε φίλης εἶδον θυγατρὸς δι' ὀνείρων· εἶδον γὰρ φοβ. ὄψ. ἔμ. ἐδ. Πολυξείνης* Flor. 18. 21. ut iam edid. King. et Brunck. Prius *εἶδον* om. Flor. 2. 10. 33. Havn. Vit. *ἀμφὶ Π. τε φίλης εἶδον θυγ. δι' ὀν. εἶδον γὰρ φοβ. ὄ. ἔ. ἐ.* Mosqu. A. Omittit etiam post *ὀνείρων* Aug. a. et ante *ἀμφὶ Πολ.* habet *ἐςεῖδον. εἶδον* semel tantum M. N. a m. pr. R. Mosqu. D. *δι' ὀνείρων εἶδον, ἔμαθον, ἐδάην*, sed suprascriptum est ab alia manu, ut videtur, *εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν*. Contra Paris. A. *εἶδον*

γάρ omittit. Ex incerta sede alterius εἶδον colligas, interpolatori illud deberi, sicut εἶδον γάρ. γάρ certe in hac concitata et affectus plena Hecubae oratione vehementer friget. Itaque εἶδον· εἶδον γάρ delevi. Ita ordo est: ἂν ἔμαθον, ἐδάην, cui per appositionem additum, φοβερὰν ὄψιν. Arseos ultimae solutae aliud exemplum attulit Herm. ex Iph. T. 130. πόδα παρθένιον ὅσιον ὁσίας. Brunck. ed. δι' ὀνείρων Εἶδον, φοβερὰν Ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην, quod secutus est Pors. sed ὄψιν ad priorem versum relato. Herm. ed. ἀμφὶ Πολυξείνας τε φίλας εἶδον δι' ὀνείρων φοβερὰν ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην. sed in diss. de usu antistr. p. 10. φοβερὰν ὄψιν ἴδον, ἔμαθον, ἐδάην, servato haud dubie in superiore v. θυγατρός.

φοβεράν. Musgr. coni. φανεράν, quod recte improbat Wyttenb. in Bibl. crit. T. I. P. 4. p. 21.

V. 75. σώσατε. Havn. σώσετε.

V. 76. ἄγκυρά τ' ἐμῶν. Flor. 33. ἄγκυρ' ἐστ' ἐμῶν et sq. v. κατέχων pro κατέχει. I. ap. Porson. ἄγκυρ' ἔτ' ἐμῶν. In vulgata Porsono copula ineleganter inserta videbatur, quod refertur ad canonem ab eo in Append. ad Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 489. constitutum, quo copulam post secundum verbum non suo loco positam dixit. Sed falli eum, ad h. l. ostendit Herm. Cf. Elmsley ad Iphig. Taur. v. 199. in Museo crit. Cantabr. VI. p. 281 sq. Itaque amplexus est Reiskii distinctionem οἴκων ἄγκυρ' ἅτ' ἐμῶν, *quasi anchora familiae*, non cogitans, particulis iis, quibus pedestres scriptores metaphoras mollire solent, minus uti poëtas, imprimis lyricos.

V. 77. Θρῄκην. Mosqu. D. Havn. Θράκην. Vit. Θράκην. Pro κατέχει Flor. 33. κατέχων. Vid. ad v. 76.

V. 78. ξείνου. Flor. 21[b]. 34. ξένου.

πατρῴου. Porson. ed. πατρίου, ne ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocandum esset. (Id. ad Med. 431. πατρῷος penultimam corripere non hodie credam.) De πατρῷος, media correpta, vid. Brunck. ad Eur. Med. 434. Seidler de vers. dochm. p. 101. Quod vero πάτριος et πατρῷος ab Atticis promiscue usurpari dicit, non usquequaque verum est. πατρῴα quidem γῆ et πατρία γῆ promiscue usurpantur, quia, quae patria est s. natale solum (πάτριος), eadem sedes etiam est patris et maiorum (πατρῷος); sed πάτριος οὐσία pro πατρῴα vel πάτριος ξένος pro πατρικός (Aristoph. Av. 142.

Thuc. VIII, 6.) vel πατρῷος qui dixerit, reperire non potui: et πάτριοι θάλαμοι Ion. 480. non tam esse videntur thalami in domo paterna, quam in solo patrio. Vid. Graev. ad Lucian. Soloec. T. II. p. 737. (T. IX. p. 459. ed. Bip.)

V. 79. ἔσται τι νέον. Syllabam ancipitem ob finem sententiae hic admitti iudicat Herm. elem. doctr. metr. p. 373. Antea ediderat sq. v. χρῆζει τι μ. Cf. Seidler. de vers. dochm. p. 80. not.

V. 80. μέλος. Flor. 25. μέλλον.

V. 81. ὡδ'. Flor. 25. ὡςδ'.

V. 83. ψυχάν. Flor. 17. 34. Mosqu. A. ψυχήν.

V. 84. Κασάνδρας. Sic Ald. rell. Flor. A. Flor. omnes praeter 21ᵇ. Gu. Havn. Aug. c. Mosqu. A. B. C. D. Schol. Florr. Κασάνδραν Cant. N. et pro var. l. 2. Flor. 21ᵇ. Schol. Ars. quod praetulit King. et Porson. Nam „Helenum mortuum fingere in hac fabula videtur Euripides," inquit P. quod unde collegerit, nescio. Recte Barnes. ut Schol. Flor. 59. periphrasin esse dicit pro Ἕλενον. Alioqui ψυχομαντεῖον aliquod anquirere videretur Hecuba.

ἤ. Flor. 2. 10. 21ᵇ. 33. Havn. Aug. C. Mosqu. D. Vit. καί. quod ortum videtur ab eo, qui dici non posse putaret ὡς Ἕλενος ἢ Κασάνδρα κρίνωσιν ὀνείρους. Porson., Recte, inquit, infertur verbum plurale, sive duo singularia nomina coniunguntur, sive disiunguntur; quod tanquam dictatum aliquod recinit Monk. ad Eur. Alc. 367. Sed falsissimum est, plurale verbum sequi posse, ubi duo nomina singularia vere disiunguntur, quamvis idem doceant Schaefer. melet. crit. p. 24. Iacobs. ad Athen. p. 7. et ineptissimus sit, qui dicere velit, *honesta mors, aut turpissima servitus subeundae sunt.* Sed saepenumero duo nomina singularia particula ἤ ita coniunguntur, ut significetur non alterutri actionem tribui, sed utrumque facere aliquid posse, ut h. l. non hoc dicit Hecuba, aut Helenum, omissa Casandra, aut Casandram, spreto Heleno, somnia interpretaturam esse, sed velle se sive uni, sive alteri, sive utrique hoc committere: et sic accipienda sunt loca, quae vulgo citantur, Longin. c. 14. Cic. Or. II, 4, 16.

ἐςίδω. Flor. 17. 34. εἰςίδω.

V. 85. κρίνωσιν primus edidit Barnes. pro κρίνωσ' (Flor. 33. κρίνουσ') et hanc emendationem confirmant Flor. 17. 25. 34. Havn. puto etiam Aug. b. c. quum κρίνωσ' e solo Aug. a. afferat Herm.

V. 86. ἔλαφον om. Aug. a. — χαλᾷ. Flor. 21. χαλῇ. Flor. 6. 9. 17. 18. 34. Mosqu. C. χηλᾷ. Havn. χειλᾷ.

V. 87. σφαζομέναν. Flor. 6. 9. 25. 34. Mosqu. A. C. D. σφαζομένην. — ἀπ'. Flor. 33. κ' ἀπ'. — σπασθεῖσάν. Mosqu. D. σπασθεῖσ'. — ἀνάγκᾳ. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21ᵇ. 25. 33. 34. Mosqu. D. Vit. ἀνάγκη sine ι sub cr. Mosqu. A. C. ἀνάγκῃ. Aug. a. ἄναγκος. Porson: ἀνάγκᾳ eiicere vult Beckius. Fortasse variae fuere lectiones, ἀνάγκᾳ, ἀνοίκτως.

V. 88. Hic versus ut strophico v. 74. responderet, Herm. edidit: οἰκτρῶς. καὶ τόδε μοι δεῖμα. Vid. ad v. 59 sqq. King. ed. οἰκτρ. καὶ μὴν καὶ τόδε δεῖμά μοι. Porsono omnia optime procedere videbantur, si sic legerentur; σπασθεῖσαν ἀνοίκτως· Καὶ τόδε δεῖμά μοι· ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρ. Τύμβου κορυφᾶς φάντασμ' Ἀχιλέως.

V. 89. ἦλθ'. Ald. rell. ἤλυθ', et sic Flor. A. Flor. 6. 9. 17. 21ᵇ. 25. 33. 34. Havn. Gu. (cum gl. ἦλθε ποιητικόν) Viteb. Mosqu. 3. Aug. a. b. c. ἤλυθε γὰρ Flor. 2. Vict. ἦλθ' Paris. A. Flor. 10. 18. 21. I. et sic primus ed. Brunck. ἤλυθ' ὑπὲρ ἄκρας quare non ferendum sit, ostendit Herm. elem. doctr. metr. p. 376.

κορυφᾶς. Sic Flor. 2. 33. Gu. ut Ald. rell. Reliqui κορυφῆς, ut Mosq. C. D. Aug. a. b.

V. 90. Ἀχιλέως. Sic Flor. 6. 9. 18. 33. ut primus ed. King. Ἀχιλλῆος Ald. rell. Ἀχιλῆος Flor. 25. Gu. Vit. Ἀχιλλέως Flor. 2. 10. 17. 21. 21ᵇ. 34. Havn.

V. 92. Τρωϊάδων. Flor. 33. Vict. Vit. Τρωάδων.

V. 95 sqq. In carmine, quod sequitur, non minus, quam in superiore, Codices modo Atticas, modo Doricas formas habent. Hoc tamen observasse mihi videor, quum in superiore carmine paria fere sint suffragiorum in utramque partem momenta, in hoc contra et maiorem codd. partem Atticas formas servare, ut v. 98. 102. 114. 146. 148. et saepe

omnes summo consensu in his conspirare, ut 95. 98. 99. 136. nec usquam Doricam formam legi, quin plures codd. communem s. Atticam pro ea offerant. Quamquam autem in his non satis gravis est codd. auctoritas, tamen, ubi causa idonea subesse videtur, tribuendum ei esse aliquantum suspicor. Continet autem sequens carmen narrationem, quam ad trimetrorem orationem propius accedere par est. Itaque, ne Porsoni inconstantiam imitarer, Atticam s. communem dialectum ubique vel servavi, vel reduxi, quod idem Hermannum fecisse video, sed alia de causa: vid. eius praef. p. LXXIV sq.

V. 95. πρός σ' ἐλιάσθην. Wakef. πρός σ' ἐβιάσθην. Vid. Herm. ad h. l. et Buttmann. Lexilog. p.

V. 96. δεσποσύνους. Flor. A. Flor. 10. 18. Havn. δεσποσύνας, quod recepit Brunck, fortasse e Paris. A. nam ipse a talibus femininis abhorret. vid. ad Aristoph. Thesm. 320. ad Theogn. 11. Viteb. δεσποσύνασουσ. Blomfield. ad Aesch. Pers. 593. citat Schol. Ven. Il. ν', 29. τὰ διὰ τοῦ συνος, εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα, μηκέτι ποιεῖν κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν. — προλιποῦσ' primus, quod mireris, King. nam antea edebatur προλιποῦσα.

V. 97. προςετάχθην. Mosqu. C. προςετάγην.

V. 98. δούλη. Mosqu. D. Havn. Vit. δούλα. — ἀπελαυνομένη. Sic Florr. omnes, Mosqu. A. C. D. Vict. Gu. Aug. a. b. c. Vit. pro ἀπελαυνομένα Ald. rell.

V. 100. δοριθήρατος. Cant. N. H. Havn. δορυθήρατος, varietate in his compositis usitata, inquit Pors. Vit. δοριθήρατα.

V. 102. ἀραμένη. Sic Flor. 2. 6. 9. 18. 21ᵇ. 25. Mosqu. A. C. D. Vit. Aug. a. ἀραμένη (αι ο superscr.) Vict. αἰρομένη Flor. 34. Aug. b. Gu. hic cum v. l. γρ. ἀραμένη. ἀραμένη pro v. l. etiam C. C. C. ἀραμένα Ald. rell.

V. 103. σοί τε. Flor. 33. σύ τε. — ἀχέων. Flor. 33. ἀχαιῶν. Cum utroque consentit schol. eiusdem cod.

V. 105. Ἀχιλεῖ. Sic primus ed. King. et sic Flor. 6. 9.

18. 21. 21ᵇ. 25. 33. 34. C. C. C. pro Ἀχιλλεῖ Ald. et rell. Barn. in textu Ἀχιλλέϊ et in marg. al. Ἀχιλεῖ ob vers.

V. 106. τύμβου δ' ἐπιβάς. Flor. 33. τύμβον ἐπιβάς.

V. 107. οἶσθ' ὅτε. Canter. „Rectius ὅτι Scholiastes legit; at nos etiam ἴσθι legendum censemus." Is. Vossius in notis MSS. οἶδ' ὅτι vel ἴσθ'. Cant. coni. probat Musgr. ediderunt King. Morell. Brunck. et Beck. Vulgatam tuetur Porson. exemplis τοῦ ὅτε post οἶδα, μέμνημαι positi allatis, et hac causa addita: plus enim est, si quis simul et rem ipsam et rei tempus, quam si rem solam memorat. At Hermann. tunc solum hanc locutionem usurpari posse contendit, si suppleri possit, *scisne*, *quum hoc fiebat*, *quid tum acciderit?* ut v. 236. *nostine*, *quum Ilium venisses*, *quid tum fecerim?* quod quum in hunc locum non cadat, necessario scribendum οἶσθ' ὅτι. Sed nimis angustis finibus huius locutionis vim et usum circumscripsisse videtur vir doctissimus; nec aliunde orta illa videtur, nisi ex eo, quod post εἰδέναι, μεμνῆσθαι animo cogitabant τὸν χρόνον, vel τοῦ χρόνου, ut Il. ο', 18. ἦ οὐ μέμνῃ (τοῦ χρόνου), ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν. Soph. Ai. 1273. οὐ μνημονεύεις (τὸν χρόνον), ἡνίκα οὗτος ὑμᾶς ἐῤῥύσατο, ubi vix commode suppleri potest: *nonne meministi*, *quo tempore hic vos servavit*, *quid tum factum sit*. Plura vide ap. Wyttenbach. ad Eclog. hist. p. 366. et Grammaticam nostram §. 548. p. 792. Sed quum consuetudo illa invaluisset, post εἰδέναι etc., ubi de tempore sermo erat, particulas temporis ponendi, paulatim propria eius locutionis vis et origo obscurata est, ita ut ubique poneretur, ubi tempus significabatur, etsi τοῦ χρόνου vel τὸν χρόνον non amplius commode suppleri posset.

ξὺν ὅπλ. Brunck. Herm. Pors. et sic ubicunque per metrum licet pro σύν. Vide, si tanti est, Greg. Cor. p. 10. Hemsterh. ad Luc. T. I. p. 94 sq. (T. I. p. 317. Bip.) Valck. ad Phoen. p. 197.

V. 108. δ' om. Flor. 33. Pro ἔσχε Mosqu. B. ἔχε.

V. 111. ποῖ. Havn. ποῖ. (η supra) Flor. 2. Vict. Vit. πῇ. — δὴ om. Fl. 33. — ἐμόν. Vit. ἀμόν. — τύμβον om. Mosqu. D. Ad hunc versum haec annotavit Boissonad. „Credo periisse

nonnihil: nam debuit Achilles petere Polyxenam. Unde enim hac in concilio Graecorum turbae de Polyxena vel servanda vel interficienda, nisi diserte Achilles Polyxenam nominavisset? Apud Ovid. Metam. XIII, 449. et Senec. Troad. 195. Achilles Polyxenam sibi mactandam postulat, et Polydorus v. 40. *αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην.* Ulysses v. 387. *οὐ σ', ὦ γεραιά, κατθανεῖν Ἀχιλλέως φάντασμ' Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ', ᾐτήσατο.*"

V. 113. *πολλῆς.* Vit. *πολύς.* — *ξυνέπαισε.* Sic Musgr. e Schol. legendum vidit, et sic Flor. 6. 18. (qui *τῷ αι* suprascriptum habet *ε* a m. rec.) 21. Eodem modo emendasse videtur Livineius, qui in marg. Soph. ed. Ald. ad *εἰσέπαισε* Oed. T. 1252. adscripsit Eur. Hec. 16. 4. (i. e. ed. Ald. p. 16. v. 4.) Antig. 198. 25. i. e. v. 799. Vid. *Classic. Journ.* nr. 14. p. 433. Vulgo *συνέπεσε,* e quo King. fecit *συνέπεσσε.*

V. 114. *δ' ἐχώρει.* Mosqu. B. *δ' χώρει.* — *Ἑλλήνων.* Sic Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 31. 34. Aug. b. Mosqu. A. D. et sic edidit Brunck. *Ἑλλάνων* Ald. rell. Aug. a. c. Vit. Flor. 2. 10. 17. 21^b^. Havn.

V. 116. *τύμβῳ.* Mosqu. C. et suprascr. *πρὸς τόν.* — *δοκοῦν.* Boisson. citat Salmas. ad Tertull. de pallio p. 46.

V. 117. *ἦν δὲ τὸ μὲν σόν.* Flor. 2. *ἦν δ' ὁ τὸ μὲν σόν.* Boisson. annotat: „*σχῆμα* est *Χαλκιδιακόν.* Vid. notam ad Eunap. p. 357." Vid. Herm. infra ad v. 1153. nos in Gramm. gr. p. 559.

V. 122. *ξυνεχωρείτην.* Flor. 21^b^. Vit. *συνεχωρήτην.*

V. 123. *στεφανοῦν αἵματι* cum *χοαῖσι στέφει* Soph. Antig. 437. comparat Musgr. ad Soph. Ai. 93.

V. 125. *ἐφάτην.* Flor. 25. *ἔφατον.* — *Ἀχιλείας.* Sic primus edidit King. ut in marg. habet Barn. pro *Ἀχιλλείας.* *Ἀχιλείας* etiam Mosqu. A.

V. 127. *κατατεινομένων.* Havn. *προκατατεινομένων.* Ductum videtur e comparatione Homerica Il. *μ',* 433 sqq. *ο',* 410 sqq.

V. 128. *πρὶν* om. Flor. 25. *γρ. πλήν.* Mosqu. A.

V. 132. *οὕνεκ'.* Flor. 2. Vict. *εἵνεκ'.* Canter. haec ita

construenda monet: δούλων οὔνεκα, σφαγίων ἀπωθεῖν. Male! δοῦλα σφάγια vocatur Polyxena serva, utpote captiva, sacrificio destinata, ut saepe, quod de certo homine valet, de universo genere dicitur: *propter servam immolandam*, i. e. ut servae parcatur. Nam *lex nulla capto parcit aut poenam impedit*, ut loquitur Senec. Troad. 536. Is. Vossius ad οὔνεκ' adscripserat εὔνιν.

V. 133. μηδέ τιν' εἰπεῖν. Dictum est ac si praecessisset: μὴ τὸν ἄρ. Δ. π. ἄτιμον seu ἀγέραστον ἐᾶν, μηδὲ (ἐᾶν) τιν' εἰπεῖν. Nam πείθει στρατιὰν, μή τιν' εἰπεῖν non cohaerent.

V. 137. τῆς Τροίας Aug. c.

V. 138. Ὀδυσεύς primus King. ut Flor. 9. Mosqu. A. pro Ὀδυσσεύς. Monuit etiam Arnald. Anim. p. 107. Pro ὅσον Vit. ὅσοι.

V. 139. μαστῶν edidit Brunck. e Paris. A. pro μαζῶν, et sic Gu. M. K. Flor. 2. (a m. sec.) 10. 21. 21ᵇ. 33. 34. Vict. Havn. (sed ζ suprascr.) Vit.

V. 140. χερός pro χειρός primus ed. King. qui h. l. non obsequentem habuit Musgr. Sic etiam Flor. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. C.

V. 142. ἱκέτις Mosqu. C. Havn. ἱκέτης. Ante γονάτων addit πρό Flor. 33.

V. 143. κήρυσσε δὲ Θ. Flor. 10. — Οὐρανίδας. Flor. 33. Mosqu. B. οὐρανίους.

V. 144. ὑπὸ γαῖαν omnes libri. Porson. edid. ὑπὸ γαίας ob metrum, adstipulante Herm. Sed vid. ad v. 79. Seidler. de vers. dochm. p. 82. Vulgaris consuetudo posceret τοὺς ὑπὸ γῆς ὄντας. Exquisitius est τοὺς ὑπὸ γῆν. Herod. II, 127. οὔτε ὕπεστι οἰκήματα ὑπὸ γῆν. Alcest. 918. λῦπαι φίλων τῶν ὑπὸ γαῖαν! ubi Monk. γαίας. Aesch. Eum. 950. πότνι' Ἐριννὺς παρά τ' ἀθανάτοις, Τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν.

V. 146. ὀρφανόν. Sic Flor. A. C. C. C. P. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 25. 34. Schol. ut iam ed. Barn. ὀρφανάν Ald. rell. Flor. 2. 17. 33. Gu. Mosqu. A. B. C. ὀρφανήν Flor. 21. Mosqu. D. Havn.

V. 147. τύμβου. Flor. 21ᵇ. Aug. a. b. Mosqu. C. τύμβῳ. — φοινισσομένην omnes Flor. Gu. Mosqu. A. C. D. Havn. Vict. Vit. pro φοινισσομέναν.

V. 149. *χρυσοφόρου.* Vid. Pors. et Herm.

V. 151 sqq. Hoc carmen, quod Herm. in edit. e tredecim systematibus anapaesticis constare dixerat, ita ut anapaestis intermixti essent antistrophici *στρ. α'* v. 164. *μοι βίος ἀγ. ἐν φάει. στρ. β'* v. 177. *ὤ μοί μοι, τέκνον. ἀντιστρ. β'* v. 179. *στρ. γ'* v. 182. *ἀντιστρ. γ'* 184. *τί τόδ' ἐπαγγελεῖς. στρ. δ'* v. 187. *ἀντιστρ. δ'* v. 190. *ἀντιστρ. α'* v. 207. *μεθ' ἅ τάλ. κείσ.* idem in diss. de usu antistr. p. X. ita descripsit, ut vv. 151—165. stropham *α'* constituerent, vv. 166—171. usque ad *αὐδάν* stropham *β'* vv. 174—176. stropham *γ'*, versus 171. a vv. *ἰὼ τέκνον, ὡς εἰδ.* 172. 173. 177. 78. 79. stropham *δ'*, vv. 180—184. antistropham *δ'*, vv. 185—187. stropham *ε'*, eiusque antistropham vv. 188—190. vv. 191. 2. 3. antistr. *γ'*, vv. 194—207. antistr. *α'*, tandem vv. 208—212. antistr. *β'*, qua descriptione facta, multa mutanda, nonnulla etiam resecanda et transponenda erant. Postea tamen idem in elementis doctr. metr. p. 738 sq. aliter hos versus ordinavit, aliter etiam Seidler. de vers. dochm. p. 294 sqq. ut hoc saltem nunc effectum esse videatur, nondum de certa horum versuum descriptione constare. Ego in eadem adhuc sententia versor, quam exposui in Praef. Tom. I. p. XII.

V. 151. *οἳ ἐγὼ δειλαία* Aug. a.

V. 152. *ἢ* ante *ποῖον ὀδυρμόν* inserit Flor. 17.

V. 153. *δειλέα δειλέας* Vit.

V. 154. King. *καὶ δουλείας τᾶς οὐ τλ.*

V. 155. *ὤ μοί μοι.* Flor. 17. *ὤμοι.* Flor. 2. Vict. *οἴμοι.* King. *οἴμοι οἴμοι.*

V. 156. *ἀμύνει.* Sic Ald. rell. Gu. Flor. 2. 10. 33. Flor. A. Havn. Brunck. Pors. Herm. *ἀμύνῃ* Cant. et tres Paris. ap. Musgr. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21^{b}. 34. Vit. Mosqu. D. hic cum gl. superscr. *βοηθήσῃ*, quam etiam habent Flor. 6. 21. 56. 59. 76. vid. Schol. Flor. 25. *τίς ἀμύνοιμι.* Musgr. in textu *ἀμύνῃ*, in nota *ἀμυνῇ*. Cum *γέννα* secundam alibi semper producat, Pors. dubitat, an *γενεά* legendum sit. Iph. T. 152. *οἴμοι φροῦδος γέννα!* sed est exclamatio, ut ne opus quidem sit cum Elmsl. p. 280. legere *γενεά. γενεά* scripsit Herm. elem. d. metr. l. c. *γέννα* Seidler. de vers. dochm. p. 294. cf. p. 82.

V. 157. Post *ποία δὲ πόλις* Flor. 33. addit *φροῦδα πάντα.*

V. 159. *ἢ* prius om. Aug. c. — *ταύταν.* Mosqu. B. C. *ταύτην.*

V. 160. *ποῖ.* Flor. 2. 10. 25. 33. Vict. Mosqu. D. Aug. a. b. *πῇ.* — *ἥσω.* Ald. rell. *ἥσω.* Sed Codd. Flor. 2. 10. 25. Aug. c. *ἥσω*, quod agnoscunt etiam Schol. Arsen. Gu. Flor. 21. Aug. ap. Herm. Etym. M. p. 467, 5. *ἵημι σημαίνει τρία· ἵημι τὸ πέμπω, ὅπερ καὶ δασύνεται· τὸ πορεύομαι, καὶ ψιλοῦται· ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἰῶ περισπωμένου γίνεται.* Sed huius vocis nullum, nisi in grammaticorum libris, vestigium exstat. Quod enim Heath. dicit, hoc ex ea interpretatione sequi incommodi, quod Hecuba bis continuo eamdem iteraret quaestionem: *qua, hac, an illac ibo? ubi vero ibo?* hoc vero subfrigidum esse, nihili est. Musgr. coni. *ποῦ δ' ἥσω πόδα; τίς θεῶν,* (Sic Rhes. 794. *ἵεσαν φυγῇ πόδα.*) quod receperunt Brunckius et Herm. nisi quod hic *ποῦ* alterum servat: *στείχω; ποῦ δ' ἥσω πόδα; ποῦ τις Θεῶν κ. τ. λ.* ipsa enim horum vocabulorum similitudine factum esse, ut alterum excideret. Seidlerus scripsit *ποῦ δ' ἥσω* sc. *ἐμαυτήν*, laudans Lobeck. ad Ai. p. 258 sq. Aliam interpretationem affert Heath. *ubi sedebo?* citans Etym. M. p. 483. extr. *ἕω, ὁ μέλλων ἕσω· ὁ παρακείμενος ἧκα· ὁ παθητικὸς ἧσμαι· ὁ ὑπερσυντελικὸς ἥσμην· τὸ τρίτον ἧστο καὶ καθῆστο. ἢ ἀπὸ τοῦ ἕημι ὁ μέλλων ἥσω.* Supplicibus enim in more fuisse ad deorum aras considere notum est. Sed *ἥσω, sedebo*, nihil nisi Grammaticorum commentum esse videtur. Similiter Herm. elem. d. m. l. c. *ποῖ δ' ἐσθῶ;* modo certius eius formae exemplum occurrat quam Soph. Oed. Col. 195. alias Grammaticis improbatae. Porson. comparat locum Dionys. de compos. v. p. 220. ed. Schaef. *Σπονδεῖος ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε· Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν;* quem, si hunc locum respexerit, legisse suspicatur: *Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ κείναν Στείχω; ποίαν δῆθ' ὁρμάσω; Ποῦ (μοι) τις θεῶν Ἢ δαίμων ἐστὶν ἀρωγός;* Ego, ut in re incerta, lectionem, quae satis idonea auctoritate nititur, et fortasse verioris vestigia habet, obscurare nolui. Sed vid. ad v. 161.

ποῦ τις θεῶν. Aug. c. ποῦ τίς θεῶν. non male. King. Morell. ποῦ τις θεός.

V. 161. ἢ δαίμων. Ald. rell. ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός. et sic Flor. A. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. Par. A. Gu. Havn. Aug. a. b. Vit. Mosqu. D. Cant. ap. Pors. sed hic cum emendatione eiusdem manus ἔστ' ἀρωγός. K. ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός. Sic etiam Flor. 10. 17. 33. 34. nisi quod ἔστ' omittunt, ἢ δαίμων ἐπαρωγός. δαίμων verum videtur, mutatum ab eo, qui post θεῶν non eumdem casum sequi aegre ferebat. Electr. 1234. ἀλλ' οἵδε δόμων ὕπερ ἀκροτάτων Φαίνουσι τινὲς δαίμονες, ἢ θεῶν Τῶν οὐρανίων. Soph. El. 199. εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράξας. Sed ἔστ' suspectum est, tum quod omittitur in libris nonnullis, tum quod vaga eius est sedes. Nam Flor. 21[b]. ἢ δαιμόνων ἔστ' ἀρωγός, quod etiam ex em. habet K. Flor. 2. ἔστ' ἐπ' ἀρωγός. N. addit ἔσται. Si sit scripsit Eur., inquit Herm., mirarer, quod maluisset ἔστ' ἐπαρωγὸς scribere, quam ἐστὶν ἀρωγός, quod et elegantius foret, et magis accommodatum cousuetudini tragicorum simplicem huius nominis formam compositae praeferentium. Musgr. coni. ἢ δαίμων νῷν ἔτ' ἀρωγός; Brunk. ἢ τίς δαίμων ἐπαρωγός; Seidl. ἢ δαίμων ὢν ἐπαρωγός; participium ad ἐπαρωγὸς pertinere monens. Mihi verissimum videtur, quod edidit Herm.

στείχω; ποῖ δ' ἥσω πόδα; ποῦ τις
θεῶν ἢ δαίμων ἐπαρωγός;

In elem. doctr. metr. l. c. legit στ. ποῖ δ' ἰσθῶ; ποῦ τις θεῶν Ἐπαρωγός;

V. 162. κάκ' ἐνεγκοῦσαι, *quae mihi mala attulistis, nuntiastis*, ut Phoen. 1337. μεγάλα γὰρ φέρω κακά. Vid. Schaef. ad Soph. Ai. 790. et Herm. ad h. l. King. ed. ὦ κάκ' ἐν. μοι Τρ, qui in sq. etiam v. infersit μοι. Ut ego hos versus descripsi, ita eos constituendos esse iam Heath. monuit, nisi quod hic quartum versum ita scripsit, editione King. deceptus: Μοι βίος ἐν φάει ἀγαστός. „Bellus sane Ithyphallicus cum isto hiatu," inquit Pors. Vulgatum tamen ordinem ineptum servavit Musgr.: ὦ κάκ' ἐν. Τρῳάδες, Ὦ κάκ' ἐν. πήμ. Ἀπωλέσατ', ὠλέσατ', οὐκέτι μοι Βίος ἀγ. ἐν φ. Brunck. Pors. secundum versum vocc. πήματ' ἀπ- terminarunt, deinde -ωλέσατ' ὠλ. οὐκέτι μοι. Herm. secundum versum monometrum fecit, κάκ' ἐνεγκοῦσαι, tum

Πήμ. ἀπωλ. ὠλ. οὐκέτι Μοι βίος ἀγ. ἐν φ. Aliter idem elem. d. m. et Seidl. ll. cc.

V. 164. ἀπωλέσατ' bis Flor. 2. Vict. Pro οὐκέτι Flor. 33. οὐδέτι. Aug. a. οὐκ ἐστί.

V. 165. ἐν φάει. Flor. 18. ἐνφάνει. Flor. 25. βίος ἀγαστὸς οὐκέτι μοι.

V. 166. τλάμων. Ald. et rell. etiam Brunck. Mosqu. D. Aug. 3. Gu. τλᾶμον. Vit. τλᾶμον. Flor. 2. 25. Vict. τλήμων. C. C. C. I. Lib. P. Harl. Ask. 2. Mosqu. A. B. ed. King. Pors. τλάμων. — ἄγησαι. Havn. ἄγησαι. Vit. ἄγησαι. ἄγησαί μοι πούς King. — πούς. Flor. 25. γενοῦ πούς, ab his vv. novum versum inchoans, ut vulgo πούς ad novum v. refertur. Boisson. comparat Herc. f. 333. ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδί.

V. 165. ἄγησαι. Vit. ἄγησαι. Flor. 33. addit μοι, quod etiam King. et Seidl. inseruerunt. — τᾷ γραίᾳ. τῇ γρ. Flor. 21^b. τὰν γραῖαν Flor. 17. Mosqu. A. Herm. ἄγησαι τὰ γηραίᾳ. Apud Herm. v. πρὸς τάνδ' αὐλάν est monometer. King. — πούς, Ἄγησαί μοι Τᾷ γραίᾳ πρὸς τάνδ' αὐλάν.

V. 169. δυστηνοτάτας Havn. δυσταγοτάτης Vit. δυστηνοτάτης Flor. 21. 33.

V. 170. ματρὸς Flor. 2. Vict. Ad hos versus respexisse videtur Aristoph. Nub. 1161. ubi Phidippidem filium ex aedibus evocans ita alloquitur: ὦ τέκνον, ὦ παῖ παῖ, Ἔξελθ' οἴκων, ἄϊε σοῦ πατρός. Viderunt hoc etiam Herm. de usu antistr. p. X. et Osann. anal. cr. p. 127 sq. Illo loco collato, non improbabilis fit Herm. suspicio l. c. verbis ἄϊε ματέρος αὐδάν finiri Hecubae orationem existimantis, et quae hinc sequantur, post v. 176. ad Hecubae orationem transponenda esse; quod fecit etiam Seidler. l. c. Sed naturae magis consentaneum est, matrem, prodeunte filia, qua visa dolorem renovari necesse est, non statim, quod periculum ei imminet, declarare posse, sed primum exclamationibus uti: huic loco, ubi pars doloris querelis exhausta est, magis convenit.

V. 171. εἰδῆς. Ald. rell. Flor. 2. 10. 17. 18. 21^b. 25. 33. 34. Aug. a. b. c. Gu. Vit. ἴδης. Flor. 6. 9. ἴδες. So-

lus Flor. 21. εἴδῃς, quod ediderunt King. Musgr. Brunck. accentu male posito. εἰδῇς Pors. Herm. Mosqu. D. ἴδῃς cum gl. θαυμάσῃς. Cf. Schol.

V. 173. φάμαν. Flor. 21^{b}. 33. φήμαν. Mosqu. A. φωνήν.

V. 174. ἰώ est extra versum. Omisit King. μᾶτερ semel habet Flor. 21^{b}. Aug. c. semel a prima manu, alterum serius additum.

V. 175. καρύξασ'. Sic Paris. A. Mosqu. A. Flor. 10. 17. Vict. Ante Brunckium edebatur κηρύξασ'.

V. 176. ἐξέπταξας. Flor. 21^{b}. ἐξήπτηξας. Havn. ἐξέπτεξας. Vit. ἐξέπαξας. De locutione ἐκπτήσσειν τινὰ οἴκων vid. Herm. ad h. l.

V. 177. ἰώ μοι τέκνον. Sic Flor. 33. prob. Herm. de usu antistr. et Seidl. ὤμοι Mosqu. A. cui superscr. γρ. ἰώ μοι. Mosqu. D. ὤμοι μοι τέκνον, quod recepit Herm. οἴμοι τέκνον Flor. 2. 10. Vict. Havn. Viteb. ὦ μοι τέκνον Aug. a. b. c. Vulgo ᾤ μοι τέκνον. Pro uno hoc versu Herm. de usu antistr. p. X. tres ponit e v. 171 sqq. translatos: Ἰώ, τέκνον, ὡς εἰδῇς, οἵαν Ἀΐω φ. περὶ σᾶς ψ. Ἰώ μοι τέκνον. Similiter Seidler: τέκνον, ὡς εἰδ. οἵαν, οἵαν Ἀΐω φ. περὶ σᾶς ψ. ἰώ μοι τ. Herm. haec est stropha δ' usque ad v. 179. Seidlero str. γ'.

V. 178. τί με δυςφ. με om. Flor. 10. Mosqu. A. τί μοι M. Flor. 2. Vict. — μοι om. Flor. 6. 9. 21^{b}. M. N.

V. 179. σᾶς ψυχ. Flor. 34. τᾶς ψ. Flor. 17. 21^{b}. ψυχᾶς πέρι sine τᾶς, item Aug. c. Mosqu. A. quod e v. 173. vel 193. huc illatum esse monet Pors. King. ed. αἶ αἶ, αἶ αἶ, σᾶς ψ. περί, fortasse e Cod. MSS. e quibus ad v. 176. se in carmine a v. 176—212. tredecim versus nullius plane metri restituisse gloriatur.

V. 181. μᾶτερ. Flor. 21^{b}. μῆτερ.

V. 183. ὦ alienum esse monuit Herm. qui tamen retinet in elem. doctr. m. p. 759. opponens haec verba versui 179. Sic supra 174. μᾶτερ, μᾶτερ. 181. μᾶτερ etc. — μελέας. Fl. 17. μελαίας. Mosqu. B. τελέας cum gl. ἀθλίας. Pro ματρός Flor. 2. Vict. μητρός.

V. 184. τί τόδ' ἀγγέλλεις. Flor. 33. τί δ τάδ' ἀγγέλλεις. ἀγγέλεις etiam Flor. 25. Mosqu. D. ἀγγελεῖς Mosqu. A. cf.

ad v. 192. Herm. ed. τί τόδ' ἐπαγγελεῖς, ut versus dochmiacus esset, ut strophicus 182. Seidl. τί τόδ' ἀπαγγέλλεις, qui narrat, Herm. nuper anteposuisse τί δὲ τόδ' ἀγγέλλεις. In elem. doctr. metr. l. c. Herm. vulgatam servat.

V. 185 — 87. κοινὰ — γνώμα. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. King. κοινᾷ — γνώμᾳ, ut Aug. b. Aug. c. κοινᾶ sine ι subscr. Gu. κοινᾶ (superscr. ab ead. m. κοινῇ) — γνώμα (cui superscr. a m. 1. βουλῇ, a m. 2. δόκησις). κοινὰ — γνώμα edid. Musgr. Brunck. Pors. Herm. e libr. P.
η
et sic Vict. Havn. κοινὰ — γνώμα, et, quum e Florr. ad edit. Musgr. collatis nihil diversitatis enotatum sit, omnes Florr. De constructione iam ab antiquis dubitatum esse, e Scholiis perspicitur. Ex iis ea ratio, qua γέννα pro vocativo accipitur, *o filia*, non magis mihi, quam Seidlero p. 299., probari potest: nusquam enim hoc vocabulo, ita nude posito, quisquam filium vel filiam alloquitur, et in loco Orphei hymn. 12, 7., quem Musgr. affert, γέννα ad οὐρανοῦ ἀστερόεντος referendum esse, docuit Seidl. Altera ratio in schol. Ars. proposita illa est: ἡ γέννα τοῦ Πηλείδου συντείνει κοινῇ γνώμῃ τῶν Ἀργ. (sic etiam Flor. 21.), sed ibidem reprobata. Eam sequitur Seidler. At nec in superiore narratione v. 104 sqq. quidquam inest, ex quo vel Hecuba vel spectatores colligere potuerint, Neoptolemi in ea contentione praecipuas partes fuisse, nec ex eo, quod Neoptolemo mactandae Polyxenae munus mandatum est, quidquam aliud sequitur, nisi filium ad sacrificium patri peragendum imprimis idoneum habitum esse, non, eius potissimum adhortationibus effectum esse, ut Polyxenam Achilli mactari placeret. Itaque nihil superest, nisi ut tertiam rationem sequamur: κοινὴ γνώμη τῶν Ἀργείων συντείνει τῇ τοῦ Πηλείδου γέννᾳ σφάξαι σε πρὸς τύμβον τοῦ Πηλείδου. Πηλείδα bis sumendum, τύμβον Π. et γέννᾳ Π. vid. Gramm. gr. §. 612. γέννᾳ habent Aug. b. Vit. γέννας
ȣ
Flor. 33. Πηλείδα Havn. Ita certe Neoptolemi non sunt primae partes in decreto Graecorum, sed secundae, eumque Hecuba, etsi non auctorem fuisse eius decreti, tamen libentissime ei subscripsisse et favisse facile suspicari poterat. Quod si quis non intelligit, quid intersit inter primas et secundas partes, is poterit quartam rationem amplecti in schol. propositam: ἡ γέννα τῶν Ἀργείων συντείνει κοινῇ γνώμῃ

σφάξαι σὲ πρὸς τύμβον Πηλείδου. Mihi certe verba, si ita iungas, nimis disiecta videntur. Ceterum Vit. etiam Πηλείδᾳ. King. σφ. σ' Ἀργ. κοινᾷ τις Συντ. πρὸς τ. γνώμᾳ Πηλείδα, γένν'.

V. 188. πῶς. Aug. a. τί. — φθέγγει. Mosqu. D. φθέγγεις ex non intellecta Attica forma. Ante Pors. edebatur φθέγγῃ.

V. 189. Post ἀμέγαρτα Flor. 33. addit μοι. ἀμέγαρτα, tristia, acerba. Vid. Buttmann. Lexil. p. 262. — μάνυσον. Havn. bis μάνυσον (ή superscr.).

V. 190. Vulgo μάνυσόν μοι. Sed alterum μοι omittunt Vit. Flor. 10. et delevit Herm. quem in sec. ed. secutus est Porson., non monito lectore. — μῆτερ Flor. 21ᵇ. Omisit King.

V. 191. φάμας. Flor. 2. 25. Mosqu. A. φήμας.

V. 192. ἀγγέλους' Mosqu. B. Totum versum om. Flor. 25.

V. 193. ψήφοις Flor. 21. Vit. Havn. πέρι delevit Seidler. ut haec antistr. v. 191. 2. 3. responderet strophae v. 174. 5. 6.

V. 194. παντλᾶμον Ald. rell. et omnes fere MSS. παντλῆμον Flor. 25. ὦ τλῆμον Flor. 34. τλάμων (ο superscr.) Vit. παντλάμων primus edidit King. et sic Mosqu. A. et Ga. a m. pr.

V. 195. δυστήνου Flor. 6. 9. 17. 21. 21ᵇ. Mosqu. A. — μῆτερ Flor. 17. 21ᵇ. 25. — βιοτῆς Flor. 21ᵇ. Mosqu. A. Ceterum non magis hic post δυστάνου et μᾶτερ interpunctum oportuit, quam infra v. 422. post ἀώρου et θύγατερ.

V. 197. ἐχθίσταν om. Aug. a. Barn. ἐχθίσταν. Schol. (at vid. v. 196-201.) hoc verbum non agnoscit; quod si eiicias, τε etiam post ἀῤῥήταν comitetur. Itaque utrumque del. King.

V. 198. ὦρσεν Pors. pro ὦρσε. Herm. quum τις minime elegans esse et ex annotatione ortum existimaret, ut versus bene et commode decurrerent, edidit οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώβαν, Λώβαν ἐχθ. ἀῤῥ. τ' Ὦρσεν δαίμων; in elem. doctr. metr. — λώβαν, Λώβαν ἐχθίσταν, οἵ μοι, Ἀῤῥ. τ' ὦρσεν δαίμων. Seidler., ut strophae 151—170. responde-

rent numeri, scripsit: ἐχθίσταν ἀῤῥήταν τις Δαίμων ὦρσεν δυςδαίμων.

V. 199. παῖς ἄδ᾽, id est, ἐγώ, δεικτικῶς. Qua de locutione vid. Raphelium et Palairetum ad Matth. III, 3. Westerhovium ad Ter. Andr. II, 1, 10. Heautont. II, 13, 115. H. Stephanum *de la conformité* etc. p. 50. Boisson.

V. 200. γήρᾳ. γῆραι Vict. γήρει Flor. 33. γέρα Flor. 34. Mox vulgo γ. δειλαίῳ δειλαία. Sed Flor. 34. Aug. a. b. Mosqu. A. B. C. H. et L. ap. Porson. γ. δειλαία δειλαίῳ. quem ordinem cum Pors. secutus sum, quum ex hoc facilius ordo vulgatus, quam contra, oriri potuerit. Sic etiam Seidl. et Herm. elem. d. m. qui in editione vulg. lectionem defenderat.

V. 201. Flor. 6. 9. συνδουλεύω.

V. 202. αὐρειθρέπταν. Sic Pors. edidit ex N. et sic Flor. 33. pro οὐριθρέπταν. Eustath. ad Od. κ' p. 1653, 27. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐξ Ὁμήρου λαβὼν Εὐριπίδης μέθοδον τὴν βασιλικὴν παῖδα Πολυξένην μόσχον μὲν εἰπὼν εὐτελῶς ἔφρασε, σκύμνον δὲ προςειπὼν ἐπηύξησεν· ἐπὶ λεόντων γὰρ κυρίως τὸ σκύμνος.

V. 204. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. et Codd. ἐςόψει. εἰςόψει primus King. tum Brunck. Pors. Herm. — ἀναρπαστάν. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 25. 33. Mosqu. D. Vict. Gu. ἀναρπαστήν. Vit. ἀναρπαστάν (ήν).

V. 205. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. σᾶς ἀπολαιμότομόν τ᾽. Sed iam Canter. em. σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ᾽, quod probat Aemil. Portus, citans v. 139. πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν. Sic Aug. a. b. c. Mosqu. A. Contra Paris. A. σᾶς ἀπολαιμοτόμητόν τ᾽, quod etiam habet Vict. unde Brunck. σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ᾽ edidit, quod Porson. recte Graecum esse negat, conflatum ex duabus lectionibus λαιμότομον et λαιμότμητον. Flor. A. ἀπολαιμότομα τ᾽.

Ἀΐδᾳ. ἀΐδαν Mosqu. D. ἀΐδαο Mosqu. A. Flor. 21. ἀϊδάου (ε) Flor. 17. ἄϊδα Havn.

V. 206. ὑποπεμπομέναν. Mosqu. A. ὑπὸ πεμπ. Mosqu. C. ἀποπεμπ. Flor. 33. ἀποπεμπομένας. — σκότον. Schol.

σκότῳ. quare Miltono ita legendum videbatur. vid. Museum crit. Cant. n. 3. p. 283. et sic Flor. 2. Porson. „σκότῳ King. et MSS. quidam.“ In Morelliana, quae repetiit Kingianam, est σκότον: MSS. illi qui sint, nusquam notatum inveni.

V. 207. ἁ τάλαινα. Mosqu. D. ἡ τάλ. Herm. ἔνθα νεκρῶν Μέθ' ἁ τάλ. κείσ. Seidler. articulum delevit, et sic Herm. elem. doctr. m. l. c. Recte; sic Phoen. 1639. ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς. Nam quod Brunck. ad Med. 977. dicit, articulum affectui exprimendo inservire, non magis verum est, quam quod Valck. monuit, irrisionis causa eum usurpari.

V. 208. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. καὶ σὲ μὲν, μᾶτερ δύστανε. et sic Codd. ὦ ante μᾶτερ ob metrum addidit King. Codd. E. P. Flor. 2. Vict. Mosqu. C. N. et pro var. l. M. καὶ σὲ μὲν μᾶτερ δυστάνου βίου. Hinc Porson. legendum coniecit δύστανε βίου, probante Herm. sed ita, ut etiam inutile istud καὶ deleri iuberet. Itaque Pors. in sec. edit. dedit, quod Herm. ediderat: σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου. Equidem καὶ illud tantum abest, ut inutile ducam, ut in transitione ad finem orationis, ubi, quae dicta sunt, paucis comprehenduntur, illud vel maxime locum suum tenere iudicem. Sic Latini, *et te quidem defleo, me non fleo.* δυστάνου βίου vero vix dubito, quin e v. 195. huc translatum sit, quod idem Seidlerum sentire video. ὦ μᾶτερ δύστανε autem non magis soloecum est, quam ὦ παῖδες οἰκτροί Soph. Oed. T. 58. Vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 738. ed. min. et, quem is citat, Schaefer. melett. cr. p. 114 sq. Seidler. ed. δύστανον.

Καὶ σὲ μὰν Vit. μῆτερ Flor. 17. δύστηνε Flor. 21[b].

V. 209. κλάω cum Porsono scripsi pro κλαίω. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 321. Koen. ad Greg. p. 30. Idem etiam v. 211. facere, et μετακλάομαι scribere debueram. Blomf. ad Aesch. Pers. 935. scribendum suspicatur: κλ. πανδύρτοις θρ. „qui versus spondiacus pseudoparoemiacus esse debet, quales eiusdem fabulae 171. 172. 181. 191. 194.“

V. 211. L. Havn. μετακλαύσομαι. Μετακλάομαι cum μεταστένομαι Med. 984. comparat Elmsl. ad l. c. (v. 965.) quod interpretatur *simul gemo, in partem doloris sumo.*

V. 212. κρείττων Flor. 10. — ἐκύρησεν. Flor. 2. 21b. ἐκύρησε. Havn. ἐκύρισσε e corr. Gu. Mosqu. A. et Schol. Ars. ἐκήρυσσεν. Aug. c. ἐκηρύσσω. Praeterea κρεῖσσον ἐκήρυσσεν Schol. Arsen. Quibus in libris ἔκυρσεν vel ἔκύρωσεν legatur, ut narrat Musgr., indagare non potui. Ad ἐκύρωσεν tamen spectat schol. Gu. Ut paroemiacum efficerent, King. edidit κρείσσων συντυχί' ἐκύρησεν, Musgr. coniecit ξυντυχίᾳ κρεῖσσον' ἔκυρσε, utrumque elisione non permissa, Herm. edidit ξυντυχία κρείσσων κύρσει. hic tamen in elem. d. m. vulgatam retinuit, ut Seidler.

V. 214. ἔπος. In Gu. superscr. a m. 2. γρ. χρέος.

V. 216. ψῆφόν τε. Flor. 33. ψῆφον δέ. — κρανθεῖσαν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. rell. Florr. omnes, praeter 17. 33. Mosqu. C. Havn. Vit. κραθεῖσαν e Schol. recepit Barn. et sic Aug. c. (sed man. rec. in marg. add. καὶ κρανθεῖσαν) Flor. 17. Mosqu. D. Gu. κριθῆσαν Flor. 33. κυρωθεῖσαν Mosqu. A. quod ex interpretatione ortum esse, monstrat schol. Gu.

V. 217. παῖδα σήν. Flor. 33. Aug. c. σὴν παῖδα.

V. 218. ὀρθόν. Flor. 21b. ὀρθήν.

V. 219. κόρας Flor. 2.

V. 221. ἱρεὺς τε πέσῃ Mosqu. C.

V. 222. οἶσθ'. Cod. August. οἶδ', notante Schaefero ad Greg. Cor. p. 20.

δρᾶσον. Sic P. Havn. a m. pr. Aug. c. in marg. ut iam coni. Canter. e Schol. δρᾶσσον Vit. δρᾶς Flor. A. Vid. Bast. ad Greg. p. 18. δρᾶσον confirmant Schol. et Greg. Cor. p. 8. (18.). Cod. B. notat τινὲς γράφουσι δράσον. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. δράσεις et sic Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 34. Gu. Aug. a. b. c. δράσαις Flor. 33. δράσειν Flor. 10. 17. 21b.

μήτ' ἀποσπασθῇς. Flor. 6. 9. μήποτ' ἀπ. Flor. 25. ἀποσπασθείς. Flor. 2. Vict. ἀποσπάσῃς.

V. 223. ἐς χερῶν. Sic Flor. 25. χειρῶν Flor. 2. 34. — ἐξέλθῃς. Flor. 6. 9. 18. 25. 34. Gu. Aug. a. ἐξέλθοις.

V. 224. κακῶν παρουσίαν Flor. 2. Ante κακῶν Mosqu. A. addit τῶν σῶν, quod omittit v. sequ.

V. 225. σοφόν τοι. Sic Flor. 10. 21. 33. 34. Aug. b.

Eumathius de Ismeniae et Ismenes amor. IV. p. 144. laudante Pors. qui primus ita edidit pro σοφόν τι.

V. 226. ὡς ἔοικεν Flor. 2. 21. Mosqu. A. C. Boisson. comparat Suppl. 71. ἀγὼν ὅδ᾽ ἄλλος ἔρχεται γόων γόοις διάδοχος.

V. 228. μ᾽ ἐχρῆν. Mosqu. C. με χρῆν. recte. D. με χρή.

V. 230. ἡ τλήμων ἐγώ Havn. Vit.

V. 232. δηκτήρια. Mosqu. D. et Flor. 34. in marg. γρ. μυστήρια.

V. 233. σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών. Vid. Brunck.

V. 237 sq. δυςχλαινίᾳ. Vit. Mosqu. A. δυςχλαινίη. Porson: „si cui copula prior displiceat, legat δυςχλαινίαις ἄμορφος, quod elegantius est, et ab ipso Euripide usurpatum Hel. 424."

ὀμμάτων ἄπο. Flor. 2. Mosqu. D. Aug. b. ὀμμ. δ᾽ ἄπο. Vit. ἄπ. (οι)

φόνου. Musgr. coni. δόλου, Porson. φόβου, ut ad supplicem referatur, illud ad speculatorem pertinere monens. Iacobs. Animadv. in Eurip. p. 4. et Herm. ad h. l. φόνου accipiunt de cruore, quo Ulysses foedatus Troiam venerat, ex Odyss. δ΄, 244. αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, Σπεῖρα κάκ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισι βαλών, οἰκῆϊ ἐοικὼς, ἀνδρῶν δυςμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν. Cf. Lycophr. 779 sqq. Hinc Herm. edid. ὀμμάτων θ᾽ ὑπὸ φόνου σταλ. i. e. ὀμμάτων σταλαγμοὶ ὑπὸ φόνου, i. e. μετὰ φόνου, σὴν κατέσταζον γένυν, *barba tua lacrymis et cruore madebat.* Recte locum explicare videtur Boisson. qui, „Reiiciendae sunt, ut videtur, inquit, propositae emendationes. Photius, cuius verba a nemine fuerunt apposita, epist. 138. παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν σφόδρα λυπουμένων καὶ ἀγωνιώντων, αἵματι ἵδρωσεν, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν πικρῶς ὀδυρομένων, αἵματι κλαίει. Comparandus Apostolius Adag. 1, 85. αἵματι κλαίειν. ἐφ᾽ ὧν μὴ δύναιντο πεῖσαι πάντα πράττοντες, οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί· οὐδ᾽ ἂν πείσῃ αὐτὸν, οὐδ᾽ αἵματι κλαίων. λέγουσι δὲ καὶ οὐδ᾽ ἂν αἵματι στένων πείσειεν. Hinc credo Euripidem esse explicandum." Quae Apostolius habet usque ad λέγουσι δὲ, sunt etiam in Lex. Gramm. ap. Bekk. anecd. gr. p. 356. sed rectius, οὐδ᾽ ἂν πείσειας αὐτόν. Recte vero ordinem rerum,

quo gestae erant, non servat Hecuba, sed statim ab initio summum periculum, quod Ulysses adierit, metum eius et lacrimas commemorat, tanquam id, quo beneficii ab Hecuba in eum collati magnitudo planissime appareat; post demum agnitionem, qua in periculum adductus fuerat, in memoriam ei revocat v. 240. In fine v. 238. punctum, non signum interrogandi, poni iubet Elmsley in *Quarterly Review* nr. 14. p. 448. citans infr. v. 994. Andr. 564. Iphig. I. 517. Suppl. 116. Bacch. 462. Heracl. 89.

V. 240. Eustath. ad Od. δ', p. 1495, 5. *καὶ ὅρα, ὅτι πολὺ πιθανώτερος ὁ Ὁμηρικὸς οὗτος ὑπὸ μόνης Ἑλένης ἀναγνωρισμὸς, ἤπερ ὁ κατὰ Εὐριπίδην, ἐν ᾧ καὶ τῇ Ἑκάβῃ κατεῖπεν ἡ Ἑλένη.* Post hunc versum signum interrogandi ponunt Ald. Brub. Herv. 1. Barn. punctum Herv. 2. Cant. Musgr. Br. Pors. Herm. *κατεῖπέ μοι* Ald. rell. Havn. Vit. etc. *κατεῖπ' ἐμοί* primus Brunck. h. l. recte, propter *μόνῃ* adiunctum.

V. 241. *ἐς κίνδ.* Sic Paris. A. pro *εἰς.* Brunck. citat notata ad Prom. 478.

V. 242. *ἥψω τε* Havn. — *γουνάτων* Mosqu. C. — *τῶν* om. Gu. Mosqu. C. — *γονάτων ταπεινὸς ὢν τῶν ἐμῶν* Flor. 33.

V. 243. *ὥςτε θανεῖν γε* Flor. 33. Mosqu. D. Aug. c. Pro *σοῖς* Flor. 17. *τοῖς.* — *πέπλοισι.* Flor. 6. 9. 21. Mosqu. D. *πέπλοις.* Brunckium, *ὥςτ' ἐντακῆναι σοῖς π.* rescribendum contendentem, bene refutavit Herm. *θνήσκειν* de iis, quae marcescunt, illustrans.

V. 244—247. In Ald. et ceteris edd. hi versus ita ordinantur: 246. 247. 244. 245. E Viteb. verum ordinem restituit Herm. quem confirmat etiam Gu. et Havn. Hermannum, sed ne nominatum quidem, secutus est Porson. in sec. edit. addens, eodem modo videri habuisse G. (Ga.), licet ex eo notetur hic ordo: 3, 4, 2, 1. (246. 7. 245. 4.)

V. 244. *τί δῆτ'.* Flor. 33. *ποῖα δῆτ'.*

V. 245. *ὥςτε.* Flor. 34. *ὡς.*

V. 246. Ald. Herv. 1. 2. Cant. *ἔσωσα δῆτ', ἐξεπ.* Sed iam Brubach. *ἔσ. δῆτά σ' ἐξ.* haud dubie e coni. quam confirmant Florr. omnes, Flor. A. Gu. (*ἔσ. δῆτά σε ἐξεπ.*) H. MS. Reg.

Soc. (an R?) K. — ἐξέπεμψά τε. Fl. 21. ἐξ. γε, Fl. 2. 17. ἐξέπεμψά σε.

V. 247. ὥςτ' εἰςορᾷν γε. Ald. Herv. 1. 2. om. γε cum Flor. 17. Gu. Mosqu. B. Canter. eius loco asteriscum posuit. Brub. ὥςτ' εἰςορᾷν με, quemadmodum Vit. etiam habere, Herm. in marg. edit. Monac. notavit. Barn. Musgr. ὥςτ' εἰς. νῦν, quae coni. est Aem. Porti. Paris. A. ὥςτ' εἰς. δή, quod recepit Brunck. ὥςτ' εἰς. τε Flor. 18. Sed ὥςτ' εἰς. γε Flor. 2. 6. 9. 10. 21. 21^{b}. 25. 33. 34. Flor. A. Havn. Mosq. A. C. D. Burn. H. K. *et septem alii, quos* Pors. *ipse contulit.* Idem e coni. scribendum vidit Milton.

V. 248. οὔκουν. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. οὐκοῦν, sed cum nota interrogationis post δύνῃ v. 250. Brunck. Pors. Herm. οὔκουν. Flor. 21^{b}. οὐκ ἄν. — τοῖς βουλ. Barn. σοῖς βουλ. et sic Havn.

V. 249. bis scriptus est in Vit. In eo μέν om. Mosqu. A.

V. 250. κακῶς. Aug. a. κακόν. — δύνῃ. Porson. „Magis Attica forma δύνᾳ." quod unde arripuerit, haud assequor. Grammatici veteres in indic. δύνασαι, non δύνῃ, dicendum, hoc non nisi in subiunct. usurpandum esse monent. vid. Phrynich. p. 158. Thom. M. p. 252. δύνᾳ qui Atticus scriptor dixerit, non memini. Vid. Schaefer. ad Soph. Phil. 798. Nihil vero impedit, quominus ὅσον δύνῃ pro ὅσον ἂν δύνῃ accipiamus. Vid. Brunck. ad Soph. O. C. 393. Aesch. S. c. Th. 259. Pors. ad Eur. Or. 141. Lobeck. ad Soph. Ai. 759. Schaef. ib. 1074. Heind. ad Plat. Phaed. §. 16. Monk. ad Eur. Alc. 76.

V. 251. ὑμῶν. Aug. a. ἡμῖν.

V. 252. γιγνώσκοισθέ μοι. Sic recte Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. γιγνώσκοισθ' ἐμοί Brunck, encliticarum odio adductus, Porson, Herm. γινώσκοισθέ μοι Gu.
οι
Vit. Flor. omnes praeter 17. (γιγνώσκ. solus 34.). γινώσκησθέ μοι Havn. γινώσκεσθέ μοι Mosqu. C. γινώσκοισθέ μου Flor. 17.

V. 253. φροντίζετε. Flor. 33. γινώσκητε. Flor. 2. φροντίζετε, sed in marg. ab eadem m. γρ. γινώσκετε.

V. 254. ἦν. Mosq. A. γρ. εἰ. — λέγηται. Flor. 17. λέγεται.

V. 255. δή om. Flor. 2.

V. 256. ἐς. Sic Flor. 34. — ὥρισαν. Vit. ὥρισας.

V. 257. χρῆν. Brunck. χρεών ex em. Scalig. prob. Musgr. Idem coni. Is. Vossius in marg. exempl. Autverp. Vid. Porson. — ἐπήγαγ'. Mosqu. C. ἐπῆγ'. ἀνθρωποσφαγεῖν. Sic Paris. A. P. K. Flor. 2. 10. 21[b]. 34. Vict. Mosqu. A. C. Havn. Aug. a. b. c. Vit. Eustath. a Porsono citatus, Thom. M. v. χρῆν, pro ἀνθρωποκτονεῖν. Senec. Troad. 298. *Quod si levatur sanguine infuso cinis, Opima Phrygii colla caedantur gregis, Fluatque nulli flebilis matri cruor.*

V. 259. κτανόντας. Aug. a. θανόντας. In c. κτανόντας in litura scriptum.

V. 260. τείνει. Canter. nov. lect. V, 25. em. τίνει, quod probat Aem. Portus, ita tamen, ut fateatur, τίνειν φ. alias esse luere caedem, aut poenas pro caede facta dare; repetere poenas frequentius dici τίνυσθαι δίκην. Idem contra Cant. monet Barn. Rursus Cant. coni. probat Musgr. τίνειν simpliciter esse *rependere* dicens, qui vero laesus quomodocunque sit, si malum malo rependat, eum hoc τίνειν dici posse. Quae falsissima sunt. Ut enim τίνειν τινὶ φόνον pro *caedem alicui rependere* dictum fuisse largiamur, quod exemplo caret, at τίνειν φόνον εἴς τινα certe nihili est. Recte Pors.: τείνει est *dirigit*, metaphora ab arcu sumta.

V. 261. οὐδέν. Mosqu. A. Vit. οὐδέν γ'. — ἥδε γ' εἴργασται. Flor. 17. 33. Aug. c. ἥδ' εἴργασται.

V. 262. νιν om. Flor. 34. — αἰτεῖν χρῆν Flor. 10. αἰτεῖ χρῆν Vit. Vulgo αἰτεῖν χρή. Sed χρή indicat fieri oportere rem, quae fieri adhuc possit, χρῆν fieri oportuisse, quod non amplius fieri possit, nec satis accurate vulgo χρῆν, ἔδει, προσῆκε pro χρή, δεῖ, προσήκει poni dicunt. De confusione vv. χρή et χρῆν vid. Valck. ad Phoen. 965. Elmsley ad Heracl. 959.

τάφῳ. Gu. Flor. 6. 9. 34. Aug. b. τάφων.

προσφάγματα. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. πρόσφαγμα. Primus Barnes. edidit πρόσφάγματα, incertum e coni. an e cod. Sic legendum notaverat etiam Is. Vossius in ora

libri sui. Sic certe H. K. *et septem alii*, inquit Pors. Aug. b. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21[b]. 34. προσφαγετῶ Flor. 33. πρόσφαγμά τι sine causa coni. Beckius. Vid. Porson. ad Orest. 1051. Append. ad Toup. emend. p. 502. Markl. ad Suppl. 550. Sic Eur. Alc. 732. Φερ. ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις; Ἀδμ. σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας. ib. 1038. ὅθεν κομίζω τήνδε νικητήρια λαβών, ubi vid. Monk.

V. 263. ἐκείνη Flor. 17. — ὤλεσεν. Sic pro ὤλεσε primus ed. Barn. ut habent Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Vict. Sed pro eo, quod in Ald. rell. et codd. recte legitur, νιν, Barnes. imperite dedit μιν. — ἐς Τρ. Flor. 2. — ἄγει. Mosqu. D. ἄγοι. (ει superscr.)

V. 264. αἰχμαλώτων Paris. A. Mosq. A. D. χρῆν hoc loco male Flor. 33. Vid. ad v. 262. Pro ἔκκριτον Mosqu. A. ἔγκριτον, Vit. ἄγκριτον.

V. 265. κάλλει δ' Flor. 17. ὑπερφέρουσαν. Aug. a. ὑπερβάλλουσαν. I. ὑπερβάλουσαν. ὑπερφέρειν, *excellere*, exemplis illustravit Porson. ad h. l. — οὐχ ἡμῶν τόδε. Sic v. 425. χαίρουσιν ἄλλοι· μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. Orest. 1082. χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο. BOISSON.

V. 266. εὐπρεπεστάτη. Brunckii coniectura ἐκπρεπεστάτη placuit Porsono ad v. 564. Libanius T. IV. p. 183. φαίνεται τις δυςειδής; ὀνειδίζεται τὴν ὄψιν· εὐπρεπής ἐστι; πορνεύει. Cod. Paris. 3017. ὀνειδίζεται· τὴν ὄψιν εὐπρεπής . . . Quae distinctio melior est et poëtae lectionem tuetur. BOISSON. ἐκπρεπεστάτη coni. etiam Wakef. ad Alc. 340. (345.) ubi legitur εἶδος ἐκπρεπεστάτη γυνή. εὐπρεπὴς εἶδος dicitur, ut καλὸς τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν, ad quae nemo offendit.

V. 267. ἡμῶν. Flor. 9. ὑμῶν.—ἧσσον. Sic Flor. 2. 17. 33. Vict. ut Brunck. edidit pro ἧττον.

V. 269. σ' om. Mosqu. D. sed suprascriptum manu glossatoris. — ἐμοῦ. Flor. 17. ἐμῶν.

V. 270. τῆς ἐμῆς χειρὸς, ὡς φῄς Mosqu. D.

V. 271. καὶ τῆς γεραιᾶς. Ald. rell. τῆςδε γεραιᾶς, et sic codd. King. — δε γεραι — pro tribracho habet, quod in dactylicis tantum versibus fieri solet. Brunck. ex em.

Valck. ad Phoen. 1688. et ad Hippol. 171. ed. καὶ τῆςδε γραίας, quod receperunt Porson. et Herm. Mosqu. D. γηραιᾶς, suprascr. συνίζησις. Sed Mosqu. C. τῆς γεραιᾶς, quemadmodum legendum esse etiam Porsono videbatur. — παρηΐδος. Flor. 17. παρηϊάδος. hinc παρειάδος Flor. 2. 33. Vict. Mosqu. A. Gu. Vit. Havn. a m. sec.

V. 273. χάριν τ' ἀπ'. Flor. 33. δ' pro τ'. Posterius τε om. Mosqu. D.

V. 274. τὸ ante τέκνον om. Flor. 25.

V. 275. μή pro μηδέ Mosqu. A. — κτείνετε Flor. 17. — τεθνηκότων. Aug. a. τεθνεώτων.

V. 276. κἀπολήθομαι Flor. 18. κἀπιλέληθα Aug. a.

V. 277. De παραψυχή, penultima brevi, vid. Brunck. ad h. l. Porson. ad Orest. 62.

V. 278. πόλις. Wakef. Silv. cr. IV. p. 74. πόσις. Vid. Herm. Similiter Tecmessa ap. Soph. Ai. 518. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ π α τ ρ ί ς ;—βάκτρον. Mosqu. D. βάκτορ. Similiter Oedipus ap. Soph. Oed. C. 848. 1109. filias suas σκῆπτρα vocat. Senec. Troad. 960. *Sola nunc haec est super, Votum, comes, levamen, afflictae quies.*

V. 279. οὐ τοὺς κρατοῦντας. Stob. Tit. CV. p. 435. ed. Grot. οὐ τὸν κρατοῦντα. ad τὸν Valcken. adscripsit: τῷ MS. A. Id probatum Wakefieldio, languidius videbatur censori Britanno. — χρή. Brunck. δεῖ ob sequens χρεών. Vid. Person. et Aesch. Choeph. 927. ἔκανές γ' ὃν οὐ χ ρ ῆ ν, καὶ τὸ μὴ χ ρ ε ὼ ν πάθε. — κρατεῖν. Flor. 10. πράττειν, quod e sq. versu irrepsit.

V. 280. πράξειν. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21^b. 34. Gu. Mosqu. C. D. Aug. a. b. c. Havn. Stobaeus. l. c. et Schol. πράττειν. Flor. 33. πράσσειν, quod nunc verum esse puto, mutatum ab eo, qui, ut Elmslei. Mus. crit. I. p. 475., post δοκῶ, νομίζω, οἶμαι etc. futurum sequi debere putabat. Soph. Trach. 170. τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, pro ἐκτελευτήσεσθαι. Thuc. VII, 56. νομίζοντες — — καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι· τούς τε γὰρ ἄλλους Ἕλληνας εὐθὺς τοὺς μὲν ἐλευθεροῦσθαι, τοὺς δὲ φόβου ἀπολύεσθαι — — καὶ αὐτοὶ etc. De infinitivo praes. post ὑπισχνεῖσθαι vid. Heindorf. ad Platon. Soph. p.

329. qui etiam idoneam huius usus rationem affert. — Similem sententiam inveniri in Eur. Troad. 1202. Herc. f. 103. notavit Boisson.

V. 281. οὐκ εἰμ' ἔτι. I. οὐκέτ' εἰμί. H. Barocc. 37. δούλη πέθεν e v. 792.

V. 283. φίλον. Flor. 33. φίλοι. Hunc versum laudat Eustath. p. 129, 16.

V. 284. Ἀχαϊκόν. Sic Codd. et edd. Brunckius autem edidit Ἀχαιϊκόν, quia haec sit antiqua scribendi ratio et Homero usitata, ut ait idem ad S. c. Th. 28. Bekk. anecd. p. 449, 10. Ἀρχαιϊκὸν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ι. Νεφέλαις (v. 821.) Ἀριστοφάνης· ὡς παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαιϊκά. ubi editur ἀρχαϊκά. Cf. Seidler. ad Troad. 674.

V. 285. παρηγόρησον. Nescio, an huc respexerit Eustathius ad Il. α' p. 151. extr. Εὐριπίδης δὲ τὸ τὴν δημηγορίαν: παραποιῆσαι παρηγορῆσαι φησίν. Mox ὡς ἀποκτείνει φόνος Flor. 25. Mosqu. D. Eustath. ad Od. α' p. 1422, 12. τὰ φθονεῖν ἐπὶ κωλύσεως καὶ μέμψεως τίθεται. οὕτω καὶ Εὐριπίδης φθόνον τὴν μέμψιν λέγει.

V. 287. om. Mosqu. A. ἀλλ' ᾠκτείρατε βωμῶν ἀποσπάσαντες Havn.

V. 288. ἐν ὑμῖν. Flor. 2. Vict. ἐν ἡμῖν. — τοῖς om. Mosqu. B. ut excidit etiam in Herv. 1. 2. Cant. coniectura repositum a Cantero et Is. Vossio. — ἴσος. Aug. a. ἴσως.

V. 289. τοῖσι δούλοις. Flor. 33. τοῖς δούλοισι.

V. 290. λέγῃς. Omnes codd. et edd. etiam Stob. Tit. XLV. p. 173. Gellius XI, 4. λέγῃ. λέγῃς citat Muret. Opp. T. III. p. 593. Valck. diatr. p. 261. et sic emendandum censuit Wassius in Misc. obss. II. p. 93. cui assentiuntur Brunck., Musgr. Pors. Herm. Schaefer. ad Oed. C. 362. Vid. impr. Herm. Quam facile autem e λέγῃς oriri potuerit λέγῃ, ostendit Bast. ad Greg. Cor. p. 114 sq. Mihi tamen, ut verum fatear, summus consensus librorum dubitationem facit, an recte locum corruptum habuerint VV. DD. Quamquam enim τὸ σὸν ἀξίωμα λέγει recte per se dici posse non videtur Heathio, multo minus τὸ σὸν ἀξίωμα κακῶς λέγει, quod, ut monuit Herm., esset, *perverse dicis, qua-*

tenus magnam auctoritatem habes, saepenumero tamen Graeci, ubi duo verba ad unum substantivum referunt, satis habent, si hoc alterutri conveniat, nec id anxie curandum putant, ut substantivum ad utrumque verbum apte accommodetur; quod genus *zeugma* vocant. In Platone certe de Rep. V. p. 610. A. *τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, χρῆσθαι ταῖς ἐλλείπουσι* non minus sibi ipsi repugnat, quam *τὸ σὸν ἀξίωμα κακῶς λέγει*. Neque tamen hoc pro figura illa habendum puto, sed, ut in illis formulis substantivum alteri tantum e duobus verbis respondet, sic hoc loco *τὸ σὸν ἀξίωμα* ad *πείσει* tantummodo accommodatum est, eodem vero etiam refertur, quod proprie abhorret, *κακῶς λέγει*. Nam, quod Porson. dicit, cum personam circumlocutione significent Graeci, eos quam citissime ad ipsam personam reverti, primum hoc non ubique fieri in nota subiecta monuit Schaefer., deinde tum demum vim aliquam haberet, si vv. *κἂν κακῶς λέγῃ* post *πείσει* sequerentur. Quam facile autem Graeci ad id, quod cogitabant, respexerint potius, quam ad id, quod in verbis inest, declarat etiam locus Soph. Ai. 14. *ὦ φθέγμ' Ἀθάνας — — ὡς εὐμαθές σου φώνημ' ἀκούω*. Hoc vero *κακῶς λέγειν* vel significat *indiserte, non accommodate ad persuadendum dicere*, ut ad elocutionem et genus dicendi referatur, vel ad ipsam rem, quae dicendo explicatur, spectat, et significat sententiam inutilem, malam, ab eorum, qui audiunt, voluntate alienam defendere. Prius placere potest propter oppositum *εὖ λέγειν*, ut Soph. Oed. Col. 807. *ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει, qui, quodcunque argumentum propositum sit, ex eo pulchre et ornate dicendi occasionem arripit.* Orest. 931. *ἀλλ' οὐκ ἐπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.* Phoen. 526. *οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς*, ubi vid. Schol. Similiter infra v. 379. *καλῶς μὲν εἶπας.* Sed hanc explicationem ferre non videtur sententiarum series. Itaque alteram praefero, quam habent etiam scholia. Sic Phoen. 1649. *οὐκ, ἦν πονηρά τ' ᾖ κακῶς τ' εἰρημένα.* et *εὖ λέγειν* Orest. 918. Cf. scholia ad Hec. 379. — Ceterum Paris. A. Flor. A. *κἂν κακῶς τὸ σὸν λέγῃ.* Aug. a. κ. κ. *λέγητε σόν.* Flor. 2. *τοῖς* pro *τὸ σόν.*

V. 291. *πείσει* Par. A. H. Flor. 10. 21b. Aug. a. Havn. et E. in rasura. Gellius l. c. citat *νικᾷ*. *πείσει* praefero,

quia de certa persona et certa re sermo est. Cf. Herm. De Ennii versibus, quibus hunc locum expressit, vide etiam Osann. p. 136.

V. 292. *αὐτός*. Sic Porson. post Brunck. qui *ὡὐτός*. Vulgo *αὐτός*. Flor. 25. *ὁ αὐτός*. Locis a Pors. ex Eustathio citatis adde ad Il. *θ'* p. 723, 55. *Εὐρ. φησὶ τὸν αὐτὸν λόγον ἔκ τε δοκούντων ἰόντα καὶ ἐκ μὴ δοκούντων οὐ ταὐτὸν σθένειν.* — Pro *ταὐτὸν* Flor. 10. *ταὐτό*. Tum Havn. *στένει* (θ suprascr.).

V. 293. *οὐκ ἔστιν*. Sic omnes Eurip. codd. et editt. Sed Gregor. Cor. p. 26. (p. 63. ed. Sch.) *τίς — οὕτω ς*. quod vehementer probatum Koenio recepit Porson. Sed Grammaticorum memoriter loca scriptorum citantium minor est auctoritas; interrogatio etiam seu exclamatio graviorem affectum indicat, quam pro chori persona; et in loco, qui in Aug. c. inter §. XLIX. et L. legitur hinc translatus, in cod. scriptum est *οὐκ ἔστιν*. Vid. Schaef. p. 110. not. 62.

στεῤῥός. Flor. 21^b. Havn. *στερός*. Flor. 33. *στεῤῥά*. Pro *ἀνθρώπου* Paris. A. *ἀνθρώπων*.

V. 294. *ἥτε* Mosqu. C. — *γόων τῶν σῶν* Flor. 17.

V. 295. *θρήνους*. Musgr. *κλύουσα, θρήνοις* vel *κλ. γλήνους* coniicit, quod recte refutavit Porson. — *ἐκβάλοι*. Cod. Aug. Greg. *ἐκβάλῃ*. vid. Schaef. ad Greg. p. 110. not. 62. *ἐκβάλλοι* Mosqu. A. Aug. a. c. In Havn. hic versus tribuitur Ulyssi, cuius nomen in v. sq. omissum est.

V. 296. *τῷ θυμουμένῳ*, id est, *τῷ θυμῷ*. Sic apud Laert. *τὸ φοβούμενον* pro *φόβος*, *τὸ λυπούμενον* pro *λύπη*, *τὸ ἡδόμενον* pro *ἡδονή*. Vide Rossium Comment. Laert. p. 325. BOISSON.

V. 303. *ἐν τῷδε*. Milton. adscripsit: Eustratius in I. Nicom. Aristot. *ἐν τούτῳ* et *πάσχουσιν*. Hinc sumsit Barn. Vid. *Quarterly Rev.* 18. p. 355.

V. 306. *ἡμῖν — ἄξιος τιμῆς*. Ad Porsoni notam cf. Monk. ad Eur. Alc. 445. Sic Xenoph. Memor. S. in. *ὅτι ἄξιός ἐστι θανάτου τῇ πόλει*.

V. 311. Pro *χρώμεσθ'* Flor. 10. 17. 33. Mosqu. A. C.

bis χρώμεθ'. — εἰ δ' ἄπεστι. Sic Paris. A. quod recepit Brunck. pro ἐπεὶ δ' ὄλωλε.

V. 312. ποτ' ἄρα Flor. 33. μαχούμεσθ' Flor. 2. Mosqu. A. φιλοψυχήσωμεν Flor. 25.

V. 314. μέν om. Aug. b.

V. 315. σμίκρ'. Flor. 6. 9. 21[b]. Gu. Mosqu. C. Aug. a. b. c. σμικρόν. Flor. 10. 17. 18. 25. Mosqu. D. κ' εἰς μικρόν. Flor. 2. 21. κ' εἰς μίκρ'. καὶ σμίκρ' Flor. 33. 34. cum Ald. rell. Eustath. ad Il. δ' p. 462, 15. ἐνθυμητέον δὲ ἐν τῇ ῥηθείσῃ βασιλικῇ φιλοτιμίᾳ καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφῇ καὶ τὸν παρ' Εὐριπίδῃ φιλότιμον ἥρωα, ὃς ζῶν μὲν αὐτάρκως ἔχει καὶ ἐπὶ μικροῖς, θανὼν δὲ τῆς διὰ μακροῦ χάριτος ἐφίεται, δηλῶν καὶ αὐτὸς, ὡς οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες ἐπιστρέφονται τοῦ μέλλοντος. ad Odyss. φ' p. 1902, 38. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι, εἰ καὶ τῷ Ἀντινόῳ μεμπτὸν δοκεῖ τὸ ἐφημέρια φρονεῖν, ἀλλ' ἡ τραγῳδία ἔχει τινὰ νοοῦντα, ὡς καὶ τὸ τοιοῦτον ἔστιν οὐ ἀγαθὸν δοκεῖ, τὸ ζῶντι δηλαδὴ τινὶ καθ' ἡμέραν μέτρια εἶναι πρός γε τὸ ἀρκοῦν.

ἀρκούντως. Mosqu. D. ἀρκοῦντ^ος. et ἔχει pro ἔχοι.

V. 316. τύμβον τε Flor. 21[b]. ἀξιοῦν pro *honorare* illustravit Porson. et Herm. ad h. l.

V. 318. τάδ'. Flor. 21[b]. τόδ'.

V. 319. ἧττον Mosqu. A. Havn.

V. 320. ἠδὲ πρεσβῦται. Flor. 25. ἢ δὲ πρέσβύτης. Aug. a. οὐδὲ πρ. Locis a Porsono ad Tragicis vindicandum ἠδέ allatis Meineke Cur. crit. in Comic. p. 59. addit Alexin ap. Athen. p. 322. D. Aeschyl. Pers. 467. Cf. Iphig. A. 801.

V. 324. ἀμαθίαν τ' ὀφλ. Flor. 17.

V. 325. οἱ βάρβαροι δέ ex Ald. restituit Porson. quum in Barn. King. Musgr. esset δή. δέ Flor. 18. 21. Aug. a. b. c. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Havn. δή Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 21[b]. 25. 33. 34. — Alterum φίλους om. Mosqu. B.

V. 326. μήτε. Flor. 2. μηδέ.

V. 327. θαυμάζεσθ' Flor. 17. Mosqu. A. B. C. Havn. — ὡς ἂν ἢ μέν: ἢ om. Mosqu. A.

V. 328. Flor. 2. 10. 25. Vict. Mosqu. A. Havn. *ἔχοιϑ'*, ut edidit King. Flor. 17. *ἔχειϑ'*.

V. 329. *πέφυκ' ἀεί*. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. et codd. Paris. A. Florr. omnes, Gu. Aug. a. b. c. Havn. quatuor Mosqu. Eumathius VIII, p. 301. *πεφυκέναι*. Primus King. ed. *πέφυκ' ἀεί*, quae lectio a Cantero et Is. Vossio commendata et in Stob. LXII. p. 237. est, et in scholiis commemoratur, et pro var. l. est in Flor. 6. 10. 21. Gu. Ex his satis patet, utrius lectionis maior sit auctoritas. Iam si quaeras, utra librario deberi videatur, altera *τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί* ita expedita est, ut, qua causa adductus *πέφυκ' ἀεί* in *πεφυκέναι* mutaverit, vix assequare: *τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι* exquisitius est, quam ut a grammatico proficisci potuerit; quam locutionem recte explicant scholia Arsen. nisi quod verius dixeris, duas loquendi formulas coaluisse (*ἔμιξεν ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις* Homerus, inquit Eustath. ad Il. *ε'*, 510. p. 659, 5.) *τὸ δοῦλον ὡς κακόν!* ut in fr. XV. Antiopae, et *δοῦλον πεφυκέναι ὡς κακόν ἐστι!* Commemorantur in scholiis aliae etiam lectiones, *πέφυκεν ἀεί* et *πέφυκέ τι*. Mosqu. A. in marg. habet: *πέφυκέ πως*. Quae omnes, non dubito, quin, sicut *πέφυκ' ἀεί*, a grammaticis excogitatae sint, qui, quomodo *πεφυκέναι* explicarent, reperire non possent.

V. 330. *τολμᾷ ϑ'*. Sic omnes et codd. et edd. Brunck., si *πεφυκέναι* servetur, *τολμᾶν* scribendum existimat, quod recepit Porson. Ita *τολμᾶν ἃ μὴ χρή* explicationem continerent *τοῦ δοῦλον πεφυκέναι*. Videtur autem causa potius addenda fuisse, cur servitus mala sit: *τολμᾷ γὰρ ἃ μὴ χρή*. Continuavit vero orationem, quasi praecessisset, *ὁ δοῦλος πεφυκὼς κακός ἐστι, καὶ τολμᾷ* etc. *τολμᾶν* est *tolerare*, sustinere citra pudorem, ut ait Monk. ad Eur. Alc. 285. Sic Plato Leg. IX. p. 872. E. *εἰ πατέρα ἀπέκτεινέ τις ποτέ, αὐτὸν τοῦτο ὑπὸ τέκνων τολμῆσαι βίᾳ πάσχοντα ἔν τισι χρόνοις*. Cf. infra 323, Alc. 999. Herc. f. 304. Quae significatio quomodo cognata sit ei, qua valet *audere*, optime monstrat Iphig. T. 114 sq. — Pro *νικώμενον* Stob. l. c. Flor. A. Flor. 10. *κρατούμενον*, quod pro var. l. habet I. Flor. 18. *νικώμενος*. Flor. 9. in marg. *γρ. νικώμενος*, quod praeferrem, si plures codd. haberent.

V. 331. *ὦ ϑύγατερ*. Flor. 2. 33. *ὦ τέκνον*. E Vict.

enotatum πρὸς τέκνον, ad ὦ θύγατερ, an ad πρὸς αἰθέρα, mihi non liquet. — οἴ 'μοί. Sic primus Brunckius, vulgatam οὔ μοὶ acriter vituperans post Valck. ad Phoen. 635. οὔ μοὶ tamen codd. praeter H., qui οἴ 'μοί, et Ald. rell. confirmat Gregor. Cor. p. 64. (p. 148. ed. Schaef.) probant Elmsley in Mus. crit. Cant. I. p. 485. ad Med. p. 88. not. z. et ad v. 801. Herm. ad Soph. Ai. 1204. Buttmann. Gramm. gr. I. Berol. 1819. p. 115.

V. 332. ῥιφθέντες. Sic Flor. 17. E. sed hic θ partim eraso, quod non a librario esse videtur. Vulgo ῥιφέντες. Flor. 10. ῥηθέντες. Pro ἀμφί Flor. 25. ἐκ.

V. 333. δύν. ἡ μήτηρ, ἔχεις. Flor. 17. δύναμιν ἔχεις μήτηρ. ἔχοις Flor. 21[b]. 25.

V. 335. ἀφεῖσα. Sic Flor. 10. quod praetuli vulg. ἱεῖσα, quia ἵημι cum compositis primam syllabam in iambicis plerumque producit. Cf. Brunck. ad Arist. Lys. 157. Ran. 1462. Equ. 674. Demosth. pro cor. p. 293, 12. ὑπὲρ οὗ ἐκεῖνος τότε πάσας ἀφῆκε φωνάς. Eustath. tamen ad Od. τ' p. 1875, 45. τὸ δὲ θαμὰ τρωπῶσα καὶ ἡ πολυηχὴς φωνὴ τὸ πόριμον ἐν φωναῖς τῆς ἀηδόνος δηλοῖ· ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ πάσας φθογγὰς ἱεῖσα, ὥστ' ἀηδόνος στόμα.

V. 337. καὶ πείθειν ἔχοις Flor. 25. Pro δέ Flor. 2. 10. 21[b]. 25. Vict. Havn. γάρ.

V. 338. τύχην. Flor. 34. ψύχην (τύ superscr.).

V. 340. ἔμπαλιν. Sic P. Florr. omn. Vict. Gu. Aug. a. b. c. Mosqu. C. D. Eustath. ad Il. α' p. 129, 14. et sic iam edidit King., haud dubie e cod., pro τοὔμπαλιν. Secuti sunt Musgr. Brunck. Porson. ob numeros elegantiores. Quod quid esset, quum ipse in priore editione non satis intelligere visus esset Porson., postea, gravi Hermanni reprehensione admonitus, in praefatione ed. sec. explicavit.

V. 342. Eustath. ad Il. ν' p. 950, 62. ἰστέον δὲ ἐν τούτοις ὅτι τό τε μῆνιν Ζηνὸς ἤγουν Διὸς ξενίου ἐλέγχει τὸν νοήσαντα παρ' Εὐριπίδῃ τὸ πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία τρόπῳ ἀναστροφῆς ἀντὶ τοῦ διαπέφευγας, ὡς οὐκ ὀρθῶς ἐπέβαλεν. ὁ μὲν γὰρ ἔφη ἀπολύτως χρῆναι εἰπεῖν τὸν ἐμὸν ἱκέσιον, ἤγουν τὸν ἱκε-

τευτικόν μου λόγον, ὡς ἰδιωτικὸν ὂν εἰπεῖν Δία ἱκέσιον. ἐνταῦθα δὲ φαίνεται ὡς, εἴπερ ἄψογόν ἐστι τὸ εἰπεῖν οὐκ ἐδείσατε Δία ξένιον, οὕτω καὶ ἐκεῖ τὸ φάναι πέφευγας Δία ἱκέσιον. καλὸν μὲν γὰρ καὶ τὸ οὐκ ἔδεισας τὸν ξένιον ἢ τὸν φίλιον ἢ τὸν ἱκέσιον ἐλλειπτικῶς, ὀρθὸν δὲ οὐδὲν ἧττον καὶ τὸ συνάψαι Δία ξένιον, Δία φίλιον, Δία ἱκέσιον. ἐκεῖνος δὲ ὁ παλαιὸς συνεκρότησε καὶ τὴν ἐν τῷ πέφευγας Δία ἀναστροφὴν διὰ τοῦ καρδία· οἱονεὶ γάρ φησι κᾶρ δία ἤγουν διὰ τὸ κῆρ. οὕτω δέ φησι καὶ σκιάδιον τὸ σκιὰν δία, ἤγουν διὰ σκιάν. καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἀντιλέγεται, ὡς καὶ διὰ δίφθογγον ὂν παρὰ τὸ τῇ σκιᾷ διδόναι ἄδειαν. καὶ οὐδὲ ἡ διὰ ἀναστρέφεται, ὡς μὴ συμπέσῃ τῇ αἰτιατικῇ τοῦ Διός.

V. 343. ἔψομαί σοι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. ἔψομαί σοί γε Mosqu. A. ἔψομαί γ' Havn. in textu,
σοι
sed in marg. σοί γε. Ask. 3. ἔψ. σε. Par. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. ἔψομαί γε sine σοι, et sic Brunck. Pors. Herm. quod Pors. confirmat loco Cleanthis ap. Epictet. Enchir. 77. Nimirum σοί a glossatore additum γε expulit, ut e Mosqu. et Havn. apparet. Mox Flor. 33. τῶν γ' ἀναγκαίου.

V. 344. τε om. Mosqu. A.

V. 346. τί γὰρ δεῖ με ζ. Flor. 25.

V. 347. τοῦτό μοι τρόπις βίου coni. Musgr. quod loco Platon. Leg. VII. p. 633. E. confirmari posse putat Wyttenb. Bibl. cr. I, 4. p. 28.

η
V. 348. ἐθρέφθην. Mosqu. A. ἐτράφειν, D. ἐθρέφην. Havn. ἐτράφην.

V. 349. οὐ σμικροῦ γάμου Flor. 17. γάμου etiam reliqui praeter 2. Gu. Aug. a. b. c. (in c. hoc voc. a rec. m. additum est.) quatuor Mosqu. Havn. Ald. rell. γάμων edidit Brunck. e Paris. A. et sic MS. Regiae Soc. M. N. Flor. 2. Vict.

V. 350. δῶμα θ' ἐστ. Flor. 33. δόμον θ' ἐ. Mosqu. δόμον τ' ἐ. Havn.

V. 351. δέσποιν' ἡ δ. Flor. 33. — ἰδέαισιν Mosqu. D. Havn.

V. 352. παρθένοισί τ' ἀ.. Ald. rell. παρθένοισι sine τ' Flor. 17. παρθένοις τ' King. e MSS. et sic Cant. M. N. I. R. ap. Pors. Paris. A. quod probant Valck. ad Phoen. 554. Heath. Brunck. Pors. παρθένοις sine copula Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21b. 25. 33. 34. Gu. Mosqu. C. D. Aug. b. Canter. coni. ἀπόβλ. μέγα, ut Orest. (1322.) σῇ μητρὶ προςπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ. Is. Vossius in ora libri sui annotavit ἐπίβλεπτος.

V. 353. ἴση θεῇσι Ald. rell. Sed ἴση θεοῖσι K. Flor. A. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 25. 33. 34. Gu. Mosqu. C. D. Havn. Aug. a. b. Sic habuerat etiam c. sed minio mutatum in ῇ. ἴση θεῇσι esset *par deabus* pulchritudine, sed ἴση θεοῖσι beata vita *diis*, non solum deabus, *par*, et recte King., quoniam loquitur foemina, inquit, aliquis, ut opinor, librarius vel grammaticaster, ut genere, numero et persona concordaret, abunde sollicitus, in θεῇσι vertit. θεοῖσι edid. King. Herm.

V. 354. με om. Flor. 17. Flor. A. μέν κε τ. Prius hemistichium habet etiam Soph. Ai. 489. qui totus locus cum nostro conferendus.

V. 356. Flor. 2. Vict. δεσποτῶν γ' ὠμῶν.

V. 357. ὅςτις. Med. 222 sq. δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅςτις — στυγεῖ δεδορκώς. Vid. Heind. ad Prot. p. 593. et Gramm. gr. §. 475.

V. 358. χἀτέρων πολλῶν. Brunck. coni. κἀγαθῶν πολλῶν κ. quod dictum esset pro καὶ ἑτέρων πολλῶν καὶ ἀγαθῶν (nam nisi ἑτέρων suppleas, significabit, Hectorem non ipsum etiam fuisse ἀγαθόν). Facilius vero ἀγαθῶν omitti poterat, cuius vis in Ἕκτορος latet.

V. 359. προςθείς. Sic Florr. omnes, Gu. Mosqu. A. C. D. Aug. a. b. c. et ed. Ald. Musgr. Brunck. Pors. Herm. προθείς Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Havn. Boisson. citat Hippol. 281. σὺ δ' οὐκ ἀνάγκην προςφέρεις.

V. 360. κερκίσιν. Mosqu. C. κέρωσιν. κερκίσι τ' Thom. M. v. σαίρειν Codd. Leidd. et Stoeb. ἐφεστάναι. Flor. 2. Gu. ἐφιςτάναι, ut codd. Stoeb. in Thom. M. Flor. 34. ἐφιστᾶναι.

V. 361. Pro μ' Flor. 25. τ'. Tum Mosqu. D. ἀναγκάσῃ.

V. 362. *δέ.* Flor. 17. 34. *τε.* om. Flor. 25. 33. *τἀμὰ* om. Mosqu. A.

V. 366. *ἄγ' οὖν μ', Ὀδ.* Sic Ald. rell. Aug. c. Havn. *ἄγου μ', Ὀ.* Flor. 2. 25. *ἀγοῦ μ', Ὀ.* Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 21ᵇ. 33. 34. Aug. a. b. Gu. Vict. *ἄγ' οὖν, Ὀδ.* Thom. M. v. *διαχρῶμαι* (ubi tamen Cod. A. *ἄγ' οὖν μ', Ὀ.*) et sic ediderunt Porson et Herm. Ego delere nolui *μ'* omnium codd. et edd. auctoritate firmatum. Pro *Ὀδυσσεῦ* Mosqu. B. *Ὀδυσσεύς.*

V. 368. *θάρσος.* Flor. 25. *καλός. ποτ' εὖ.* Mosqu. C. *ποτέ.* — *χρή.* Flor. 33. *χρῆν.*

V. 369. *μῆτερ.* Sic primus King., ut habent Flor. 6. 10. 25. Mosqu. C. Havn. *μῆρ* Fl. 33. Ald. *μᾶτερ,* quod retinuit Musgr.

V. 370. *μὴ δὲ* Ald. rell. Florr. omnes, Aug. a. b. Havn. *μηδέ* Aug. c. *μήδε* Gu. *μήτε* Brunck. Pors. Herm. quod dubito, an codex ullus habeat.

V. 372. *κακῶν.* Stob. p. 133. Grot. *πόνων.*

V. 374. *μᾶλλον εὐτυχέστερος.* Philemo Lex. ined. "*Ἔστι δ' ὅτε πρὸς τῷ συγκριτικῷ μᾶλλον τιθέασιν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος Ἢ ζῆν* (sic). Frequentissimus est pleonasmus ille apud Isocratem; verbi causa Archid. §. 38. qui locus ad Euripidei sensum accedit proxime: *πολὺ γὰρ κρεῖττον ἐν ταῖς δόξαις αἷς ἔχομεν τελευτῆσαι τὸν βίον μᾶλλον, ἢ ζῆν ἐν πάσαις ἀτιμίαις, ποιήσαντας ἃ προστάττουσιν. εἰ δὲ δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον εἰπεῖν τὸ φαινόμενον, αἱρετώτερον ἡμῖν ἀναστάτους γενέσθαι μᾶλλον, ἢ καταγελάστους ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Μᾶλλον* in orat. ad Nicoclem §. 7. ex MSS. optime Isocrati suo restituit Corayus, Vir praestantissimus. Himerius orat. XXIV. §. 2. *πεφύκασι γάρ πως ἐγείρειν καὶ μείζους ἀεὶ τὰς τέχνας αἱ μελέται μᾶλλον ἐργάζεσθαι.* Rufinus epigr. 2. *Πορφυρέου ῥόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη.* Lucian. Char. §. 2. Alia dat exempla Vauvillerius ad Oed. Tyr. p. 32. Cleomedes II. p. 66. *ὁρῶμεν αὐτὸν διὰ παχυτέρου τοῦ ἀέρος καὶ νοτερωτέρου μᾶλλον.* Cod. Paris. 8403. *νοτεροῦ.* Andocides adv. Alcib. p. 113. *καὶ τῇδε οὐδὲν ἧττον ἐπιβουλεύσει, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον δικαιότερον ἢ πρὶν ἐκβληθῆναι.* Reiskius interponi vult *καί* inter *μᾶλλον* et *δικαιότερον:* sed coniunctione nil opus est. Plautus Men. prol. 55. *Magis*

maiores nugas egerit. Vide ibi Taubm. Et sic Angli. Shakspear. Tempest I, 2. *more better* scripsit, ubi Steevensius similia exempla excitat e veteribus Anglicis scriptoribus. Boisson.

V. 375. Stob. p. 133. Grot. τὸ γὰρ ζῆν ἐν κακοῖς, sed p. 501. ut editur. — πόνος μέγας Stob. p. 133. Flor. 21ᵇ.

V. 377. μεῖζον. Flor. 10. πλεῖον. Stob. p. 359. Grot. πλεῖστον.

V. 378. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. τοὔνομα, et sic Par. A. Flor. 17. 21ᵇ. 33. At C. C. C. Cant. M. Harl. L. Mosqu. C. D. Aug. a. b. c. Florr. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 25. 34. Gu. Havn. ὄνομα, ut primus edidit King. In Stob. p. 359. Grotius ed. τ' οὔνομα, sed cod. Regius, teste Brunckio, οὔνομα, sicut N. Brunck. reduxit τοὔνομα, articulum, quem melius abesse dixerat Musgr., necessarium arbitratus. Herm. etiam articuli omissione offensus coni. τοὔνομ' ὅςτις ἄξιος.

V. 381. φυγεῖν ψόγον Flor. 10. ψόφον Aug. b. ψόφου Flor. 25.

V. 382. τήν τε μέν Aug. b. Praeterea Flor. 18. ὑμᾶς δ' Ὀδ.

V. 383. L. supra ἡμᾶς habet ἀντὶ τοῦ ἐμέ, et ἐμὲ eodem atramento C. C. C. monente Pors. ad v. 1246.

V. 384. Thom. M. p. 524. Σοφοκλῆς· κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. confusis duobus locis, altero Euripidis, altero Sophoclis Ai. 844. Ad κεντεῖτε Fl. 10. γρ. κτενεῖτε. ἐγὼ τέκον Π. omnes Codd. et edd. quod quum inconcinnum haberet Brunck., edidit ἔτεκον ἐγὼ Πάριν, addens: Quin hoc ordine a poëta voces compositae fuerint, nemo dubitare potest. Addito spiritu et accentu Porson. omnem difficultatem amovit, ἐγὼ 'τεκον Π. Flor. 25. 33. τέκνον pro τέκον. Boisson. adscripsit: Polemo imitatur p. 18. παίετε κατακεντοῦντες αὐτοὺς καὶ μὴ φείδεσθε.

V. 386. Solus Porson. οὔ σ', ὦ γερ. recte: ceteri οὔ σ', ὦ γερ.

V. 388. Huc Herm. referebat versum Ennii a Varr. de l. l. VI. p. 68. sine fabulae nomine citatum: *extemplo acceptum me necato et filium*, scribens *acceptam — filiam.*

Contra quod Boisson. „Versus, quem temere mutatum ad Ennii Hecubam refert vir doctissimus, posset ad Andromachen referri commodius."

V. 389. Codd. et edd. πόμ'. Primus Porsonus dedit πῶμα, alteram formam Atticis incognitam fuisse hoc uno argumento satis demonstrans, quod multa sint loca, in quibus metrum πῶμα flagitet, nullus, ubi πόμα postulet, pauca, ubi admittat. Cf. idem ad Eur. Hippol. 209. ed. Monk. Boissonad., Miror, inquit, Wyttenbachium in Plutarchi libro de audiendis poetis (T. I. p. 136.) vitiosum hunc Euripidis non correxisse versum: Δήμητρος ἀκτῆς πόματός θ' ὑδρηχόου, una literula mutata sanandum. πώματος, quod scribendum est, iam habebat Euripideorum fragmentorum collectio. (et Stob. Grot. p. 35.) Gailius, V. C. qui hoc Plutarchi opusculum olim edidit, proponebat καὶ πόματος ὑδρηχόου. Sed πόματος non facile admittit usus Atticus.

V. 390. Flor. 2. γαῖα τε νεκρῶ τῶ τάδ' ἐξ.

V. 391. σῆς. Flor. 21. ἧς. om. Flor. 33. Havn. σῆς κόρης.

V. 392. ὠφείλομεν. Sic Ald. Brub. Herv. 1. 2. Florr. omnes praeter 2. 25. Gu. Havn. Aug. c. ὀφείλομεν primum est in edit. Canteri, unde in Barnes. transiit. Musgr. recte ὠφείλομεν. Brunckius ὀφείλομεν, quem temere secutus Porson. ab Hermanno reprehensus, in sec. ed. errorem correxit. Sensus est: *utinam nec hanc caedem facere nos oporteat.*

V. 393. πολλή δ' ἀνάγκη Flor. 21. — ἐμέ. Aug. a. ἐμοί.

V. 395. Reisk. em. ὁμοῖα, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆσδ' ἕξ. probantibus Musgr. Brunck. Herm. Sed hic postea sententiam mutavit in diss. de ellipsi et pleon. p. 201. in Museo antiquit. studiorum Tom. I. ubi certe contra Porsonum, ὅπως ἕξομαι iungentem, monet, hoc esse semet ipsum monentis, neque videri hic admitti posse, quia in his insit simplex eius, quod quis facturus sit, declaratio. Videntur duae comparationes confusae esse, ἕξομαι τῆσδε ὥςπερ κισσός, et ἕξομαι τῆσδε ὥςπερ δρυός, ut fere explicat Seidler. ad Euripid. Troad. 147. qui locus nostro simillimus est: μάτηρ δ' ὡς τις πτηνοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπάν. Sed quod idem locum Orest. 342. (334.) sqq. cum

istis comparat, fallitur: nam in eo verba sic iungenda, ut monstrat Schol. Quae Elmsl. ad Aristoph. Ach. 930. de hoc loco monuit, non vidi. Pro ὅπως Barn. οὕτως. Flor. 17. οὕτω. Huc respexisse auctorem *Χριστ. πάσχ.* 1308. προςειχόμην δ' ὡς κισσὸς ἔρνεσι δρυός, putat Eichstad. *de dram.* etc. p. 28. ita tamen, ut Med. 1203. simul in animo habuerit, προςείχεθ' ὥςτε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης.

V. 396. οὐκ· ἤν γε π. Sic Florr. omn. Vict. Gu. P. Schol. ut iam emend. Canter. Nov. Lect. I. c. 9. pro οὐ μὴν γε πείθῃ. — Mox Aug. c. τοῖς σου. σοῦ om. Gu. σοι habet Flor. 10.

V. 398. ἐγὼ μήν. Ita Musgr. ex E. et P. pro ἐγώ μιν. et sic Florr. omnes, Vict. Gu. ἐγὼ μέν Mosqu. D. ut coni. Heath. ἐγὼ μέντοι Havn.

V. 401. σύ τ' ὦ. Sic Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21^b. 33. 34. Vict. Gu. Aug. a. b. c. quod verum videtur, inquit Herm. Vulgo: σὺ δ' ὦ. Flor. 17. σύ γ' ὦ.

V. 402. πρὸς οὖδας. Flor. 2. Vict. ἐς οὖδας.

V. 405. Flor. 2. ἃ μὴ πείσῃ σύ γ'. Olim edebatur: ἃ πείσῃ μὴ σύ γ'. Boisson. haec adscripsit: „Liban. T. IV. p. 628, 18. ὁ δὲ τὴν μάχην διηγεῖτο, τὴν φάλαγγα, τὸ κέρας, τὸ σύνθημα, τὸ μεταίχμιον, τοὺς φόνους, τὴν δίωξιν. Μὴ σύ γε ταῦτα, ὦ παῖ, τὰ ἐκ τοῦ πολέμου δείγματα. Codex Reiskianus διδάγματα. Reponenda, quae est in cod. Paris. 3017. lectio, δείγματα." De formula μὴ σύ γε vid. Valck. ad Phoen. p. 196.

V. 406. μοι deest in Flor. 14. Havn. sed in hoc additum a m. sec. μῆτερ om. Aug. b. — ἡδίστην. Sic Paris. A. Florr. omnes, Gu. Havn. pro ἡδίσταν, quod ab Aldo ad Musgrav. editiones occupavit, correctum demum a Brunckio.

V. 408. πανύστατον Leidd. 2. Florr. omnes, Gu. Vict. pro πανύστατα. Neque vero ad hiatum tollendum, qui nullus est, πανύστατον cum Valck. ad Eur. Hipp. 682. et Brunck. recipiendum erat, sed quia haec est exquisitior forma.

V. 410. δέχου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. Brunck. Aug. a. c. Sed Cant. N. δ' ἔχου pro var. lect. Cott. N. Flor. 21. 25. 33. δ' ἔχῃ. quod pro var. lect. habet 10. δέχῃ vel θέχῃ P. Flor. 2. 9. (in hoc m. rec.

corr. δ' ἔχη) 10. 18. Vict. Gu. Havn. Mosqu. A. D. Cant. Ga. H. L. M. R. Eumath. VI, p. 202. et pro var. lect. Flor. 34. τ' ἔχει Mosqu. C. δ' ἔχει Aug. b. Flor. 34. et pro var. lect. Cott. H. Flor. 6. 21. 59. 76. (hac addita gl. ἀντὶ τοῦ ἐστιν) Gu. Hinc vix dubium est, quin vera lectio sit δέχει, ut edidit Porson. in sec. ed. Cf. idem ad Or. 404. *Accipis ultimam compellationem meam*, i. e. *haec sunt ultima verba, quibus te compello.* Et sic Schol. v. 399-413. τέλος δὲ δὴ λαμβάνεις τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων. quod monuit etiam Boisson. Idem ad sq. versum adscripsit Liban. T. IV. p. 149. ἄπειμι παρὰ τοὺς κάτω.

V. 416. ποῖ. Aug. c. πῇ cum gl. πῶς. Sensus est: *ad quem exitum vitam perducam?* Boisson.: Schaeferus optime restituendum proposuit πῇ. Chorus in Senec. Troad. 858. *Quod manet fatum dominusque quis te? Aut quibus terris, Hecube, videndum Ducet? in cuius moriere regno?*

V. 418. Ald. et rell. ante Brunck. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων. δή om. L. N. Flor. 2. 10. 17. 33. Aug. a. In Aug. c. δὴ serius additum. Cant. (s. E. Pors.) R. Mosqu. A. C. Flor. 33. Havn. πεντήκοντά γ' ἄμοιροι τ' Flor. 17. πεντήκοντ' ἄμοιροι τέκνων. Brunck. ed. ἡ. δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τ. Quod post Porson. et Herm. edidi, habet Eustath. ad Il. ζ', 639, 57. et Flor. 2. 10. Vict. Hinc ducta Hesychii gl. Γάμμοροι, ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. Suid. γαμβόρος, ὁ ἀμέτοχος. ubi de digammo non cogitandum est. Locum Hesych. et Suid. indicavit etiam V. D. in *Edinburgh Review* Nov. 1811.

V. 422. ὦ Brunck. e Paris. A. Sed sic iam Ald. Brub. Herv. 1. 2. Herm. ὦ primus Canter. — Porsonum, post Markl. ad Iph. T. 1490. scribentem ἀθλία, quia valde invenustum sit duplex epitheton, refutavit Herm.

V. 423. χαῖρ' ὦ Κασ. Gu. Aug. a. b. Mosqu. D. C. et multi codd., inquit Porson. — Κασ. τ' ἐμή Ald. rell. ante Brunck. et sic Aug. a. Havn. Sed *K.* τ' ἐμοί Paris. A. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 21[b]. 25. 33. 34. Gu. Mosqu. D. Aug. b. c. Schol. quod reposuerunt Brunck. Herm. Sed scriptum oportuit *K.* τέ μοι. „Nota loquendi formula χαῖρέ μοι (non χαῖρ' ἐμοί) passim obvia. Vid. Phoen. 627 (618).

Troad. 45. 462 (460). Hipp. 1464 (1443)." Adde Alc. 450. ἐμὴ cur melius dixerit Porson. non assequor.

V. 424. χαίρουσιν. Sic Ald. rell. et codd. omnes. King. edidit χαίρωσιν, et sic citat Valck. ad Phoen. 621, recepit Brunck. Recte χαίρωσιν soloecum dicit Porson: neque enim loca Soph. Phil. 1092. Eur. Suppl. 1031. mendi suspicione vacant, nec Herm. ratio, qua in elem. doctr. metr. p. 534. illa loca defendere conatur, satisfacit. Nam quod εἴθε solum per se positum esse, ut a serioribus ὄφελον, dicit, hoc ut crederemus, exempla certae fidei afferenda erant, quum Graeci contra εἴθε verbo destitutum mediae sententiae interserere, adiuncta γάρ, soleant; et coniunctivus in interrogatione non significat id, quod futurum sit vel fieri possit, sed quod fieri oporteat. Ita quod Herm. ex Hel. 262. allatum ita interpretatur, *an, deleta, ut pictura, quod utinam fiat, turpem pro pulcra formam induam?* (i. e. *fac me amittere venustatem formae*) Graece diceretur ἢ — αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λήψομαι vel λάβοιμ' ἄν; — εἴθε γάρ! — οὐκ ἔστιν τόδε. Sic Leid. ap. Valck. l. c. I. Flor. 10. 17. 33. Havn. Schol. pro οὐκ ἔστιν χαρά, receptum a Porsono et Herm. Similis in verbo χαίρειν lusus est Phoen. 618. *Πολ.* μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. *Ἰοκ.* χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον. Alc. 528. *Ἡρ.* Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ. *Ἄδμ.* θέλοιμ' ἄν. ἄλλοι autem i. e. Graeci, ut recte Hermann. et schol. Gu. Boisson. „Οὐκ ἔστιν τόδε." Hanc antithesin exemplis illustrat Valck. ad Phoen. 631. Adde Iacobsium ad Anthol. T. XII. p. 333. — Libanius T. IV. p. 136. οὐ γὰρ ὥγε λύπης ἀξίως ἔχει τὰ πράγματα, βελτίω παρὰ τὸ χαίρειν ἀκοῦσαι γίγνεται. Cod. Paris. 3017. τι γίνεται. quod τι non est necessarium, recipi tamen potest." et alio loco: „Orest. v. 1081 (1075): ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν. Heliodor. II, 21. πρῶτα μὲν χαίρειν ἐκέλευε· τοῦ δὲ οὐ δύνασθαι φήσαντος, ἐπειδὴ μὴ οὕτω συμβαίνει αὐτῷ παρὰ τῆς τύχης — — — Theocr. Id. XXII, 54. Epigr. ἀδέσπ. 745."

V. 425. Θρῃξὶ cum Herm. scripsi pro Θρᾳξί. Tragici semper Θρῄξ, Θρῄκιος, Θρῄκη.

V. 426. ἄπιστῶ γ' ὧδε Flor. 2. 17. Vict. Aug. a. Havn.

V. 428. τέθνηκ' ἔγωγε πρὶν θανεῖν. Paulus I. Timoth. c. 5. v. 6. ἡ δὲ σπαταλῶσα ζῶσα τέθνηκε. Boisson.

V. 429. μ' om. Flor. 2. 10. 17. 33. King. Barn. πέπλοις κάρα. De enallage ἀμφ. κάρα πέπλοις pro ἀμφιθεὶς πέπλους κάρᾳ vid. Brunck.

V. 430. Pro γ' post σφαγῆναι Flor. 2. Vict. μ', Flor. 6. τ'. Ex hoc loco Wyttenbachio Bibl. cr. I, 4. p. 28. et ad Plut. p. 724. duxisse aliquid videtur Plutarch. consol. ad Apollon. p. 107. A. εἰ γὰρ προῄδειμεν (τὴν τοῦ θανάτου προθεσμίαν), κἂν προεξετήκοντό τινες ταῖς λύπαις καί, πρὶν ἀποθανεῖν, ἐτεθνήκεσαν. Boisson. haec annotavit: Liban. T. IV. p. 632. οὐχ ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες, τὸ σῶμα ὡς συντέτηκέ μοι. Codex 3017. Paris. ὡς τέτηκέ μοι, cum hoc scholio: σημειωτέον τέτηκε ἐπὶ σώματος· κυρίως ἐπὶ κηροῦ.

V. 431. τήνδε τ' ἐκτ. Sic Paris. A. Mosqu. D. Havn. et sic edid. Brunck. Herm. Pors. pro τήνδ' ἔτ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. vel τὴν δ' ἔτ' King. Barn. Musgr. τήνδε γ' Flor. 2. Vict. τήν γ' ἐκτ. Flor. 34. τήν δ' ἐκτ. Mosqu. C. Gu. cum scholio ταύτην δὲ ἐκτ.

V. 432. ὄνομ'. Iacobsii et Wakefieldii coniecturam σὸν ὄμμ' ἔτ' ἐστί μοι, in priore editione omissam, ad Orest. 1080. graviter vituperat Porson, Herm. ita laudat, ut ὄνομα τινὸς προςειπεῖν ne posse quidem dici contendat, quia quaeque circumscriptio cum verbo adiuncto convenire debeat. Num igitur locus Ion. 1260. ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρός, οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας! vitiosus est, quia ὄμμα propria vi vix quemquam φύειν potest? Hoc loco cum delectu positum videtur ὄνομα; significat enim, se non nisi nomine tenus luce adhuc frui. — μοι in fine om. Flor. 6. 17. 21. 25.

V. 433 sq. ξίφους. Polyxena non incedet inter ξίφος et πυράν: nam de cuius ξίφει potuit loqui? Dicunt de Ulyssis gladio esse intelligendum, sed facilius est dictu, quam intellectu. Equidem, iungo ξίφους καὶ πυρᾶς, et haec duo simul esse viae terminum puto. Poëta ξίφους duntaxat vel πυρᾶς dicere poterat, et forte debuerat, ne duplex genitivus obscurum faceret locum. Verterem: *dum spatium viaeque intervallum traiicio, quod me a gladio Pyrrhi et Achillis rogo secernit, dum ambulo hinc ad gladium et ad rogum.* Boisson. Proprie μεταξὺ duos genitivos adiun-

ctos habet, qui diversas res designant, intervallo aliquo diremtas. Sed ex his nonnunquam una tantum diserte memoratur, altera facilis intellectu supprimitur. Sic Soph. Oed. Col. 291. τὰ δὲ μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός pro τὰ δὲ μετ. τοῦδε τοῦ χρόνου καὶ τοῦ παρεῖναι τὸν ἡγεμόνα. Sed τούτου ad hoc alterum solum refertur. Ita fit, ut μεταξύ pro *usque ad* poni possit.

V. 437. φίλη Flor. 17. 21ᵇ. 33.

V. 438. ὥς τὴν Ἀ. Sic Ald. rell. et Codd. ὡς Aug. b. Gu. sed in hoc accentus minio appictus est. ὥς pro οὕτως accipiunt schol. Flor. et interpr. Sed huius usus exempla, nisi ubi καὶ ὥς, οὐδ' ὥς iunguntur, vel ὥς ad aliud ὡς respicit, in poëtis Atticis rarissima sunt. Soph. Oed. C. 1118. καὶ σοῦ γε τοὔργον τοὐμὸν ὧς ἔσται βραχύ. ὥς est a Brunck. MS. p. e quo varias lectt. margini ed. Ald. adscriptas exhibet *Classic. Journ.* nr. XIV. p. 428 sqq. lacunam sic explet: ὧδ' ἔσται βραχύ. Id. El. 65. vett. edd. ὡς κἀμ' ἐπαυχῶ, quod cum praecedd. iungendum, non ὥς, ut Brunck. edidit. Videtur igitur ὡς ἴδοιμι nihil aliud esse, nisi εἴθε ἴδοιμι, (ut Soph. El. 126. ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο) *utinam Helenam conspiciam*, nimirum ut ulciscar eam, quae omnium horum malorum causa fuit. Ita scribendum ὡς. At ὡς esse *utinam* negat Herm. ad Soph. Ai. 904. Recte! Optandi vis in solo est optativo, ὡς exclamationi inservit: *ut Helenam videam!* Obiter moneo, in loco Soph. duas sententias in unam coniunctas videri, ὡς μόλοι! et ὡς ἀκμαῖος μόλοι ἄν, εἰ βαίη, quo fere modo explicavi locum Il. χ', 244. in Gramm. gr. p. 707. not. 2. Haesit etiam Wakef., qui tamen minus recte, meo certe iudicio, sic distingui iubet, ἀπωλόμην, φίλαι, ὡς Ἑλ. ἴδοιμι. quasi Hecuba Helenam eodem modo, quo ipsa pereat, dolore ob immolandam filiam, pereuntem videre optet. Mox πρίν pro τὴν Ga. Mosqu. A. in textu, M. in marg. Sequentia citat Eustath. ad Od. α', p. 1401, 26.

V. 441. αὖρα scribendum esse, non αὔρα, docuit Porson. Ex hoc cantico ductum esse carmen chori in Senec. Troad. 814. monuit Boisson.

V. 442. ἅτε. King. Barn. ἅτις e paraphr. et schol. nimis de metro solliciti; quod iam ostendit Musgr.

V. 443. Pro θοάς Flor. 17. ναῦς, quod e glossa ad

ἀκάτους adscripta ortum est. — λίμνης Flor. 2. 17. 25. Vict.

V. 444. Pro μελέαν N. τάλαιναν, et pro var. lect. M.

V. 447. Eustath. ad Il. ζ', p. 654, 12. τὸ δὲ τοῦ Ἕκτορος φιλομαθὲς (Il. ζ', 457.) καὶ Εὐριπίδης Ὁμηρικῷ ξύλῳ (leg. ζήλῳ) ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Ἑκάβῃ τῷ γυναικικῷ χορῷ περιτίθησιν, ἀπαριθμουμένῳ που στοχαστικῶς, εἰς οἵους τόπους ἀπελεύσεται λαχοῦσα ἑκάστη γέρας οἷς ἂν τύχοι. et ad Od. λ', p. 1695, 39. καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ ἀπορεῖν περί που τὰ τῆς Ἑκάβης, εἰ Δωρίδα γῆν ἀφίξεται, ἢ Φθίαν ὁ ἐκεῖσε χορὸς, τὴν αὐτὴν δηλοῖ ἔννοιαν τὸ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος ἐν διαφόροις λέξεσι· Δωριεῖς τε γὰρ οἱ περὶ τὸ Ἄργος, ἤτοι τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἡ Φθία δὲ Θετταλικὴ, καθὰ καὶ ἡ Ἑλλάς.

V. 448. τὸν deleverunt Pors. et Herm. recte. Vide ad 458. τῶν Aug. a. b. c. In Flor. 59. verbis τὸν καλλ. suprascriptum est γρ. καὶ τὸ τὸν μικρόν.

V. 450. τὰς γυίας. Sic King. e Baroc. 74. et MS. Regiae Soc. K. pro πεδία, probantibus Valcken. ad Phoen. 648. et Toup. ad Suid. I. p. 191. sed ita, ut γύας scribant. Receperunt Brunck. et Herm. Sed locum eius occupavit glossa πεδία in Ald. rell. et Codd. fere omnibus, quod reduxit Porson invito metro; magis nec id patitur articulum. Hunc igitur auctore Herm. delevi. Versus est Phalaeceus.

V. 451. νάσων. Sic P. N. Paris. A. a m. pr. superscripto ο. Florr. omnes praeter 17. (Gu. νάσων.) pro νᾶσον Ald. rell. Aug. a. b. c. Havn. (Flor. 17. νάσσον) quod King. metro accommodare studuit addendo γ', νᾶσόν γ'. Constructionem hanc esse ἢ πορεύσεις με ἔνθα νήσων, pro εἰς τῶν νήσων ἐκείνην, ἔνθα, recte viderunt Musgr. et Brunck. Boisson. explebat: ἢ πορεύσεις με πρὸς νάσων ὅρμον. Sed de certa insula, Delo, sermonem esse indicant quae v. 454 sqq. exponuntur. De constructione ἔνθα νήσων vid. Valcken. ad Herod. p. 167, 37. ad Eur. Hippol. 1012. In sqq. ἱερόδουλοι Apollini Delio consecratae intelligendae videntur, de quibus hymn. Hom. in Apoll. 156. κοῦραι Δηλιάδες, Ἑκατηβελέταο θεράπναι, αἵτ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέ-

αιραν μνησάμεναι — — ὕμνον ἀείδουσιν. Cf. Callim. in Del. 296. et Spanhem. De ἱεροδούλοις docta exstat disputatio Boeckhii in Hirtii libello. Delum vero commemorare Euripides videtur non, ut Schol. putat, propter Agamemnonem, qui vix insulae isti imperavit, sed temporis sui et Atheniensium magis, quam aetatis remotae, instituta respiciens; Athenienses enim inde ab Ol. 88, 3. et insulam illam sibi vindicabant, et solennia Deliaca curabant. vid. Boeckh. über den Staatshaush. d. Ath. I. p. 440.

V. 453. Is. Vossius in ora libri sui: ἔχουσ᾽ ἐν οἴκοις.

V. 454. πρωτόγονός τε φοίνιξ. Vid. Spanh. ad Callim. h. in Del. 210. De accentu v. φοίνιξ pugnat Schol. ad h. l. cum grammaticis, quos laudat Schaef. ad Soph. II. p. 347. et ad Brunck. Gnomic. p. 215. Hunc locum respicit Eustath. ad Od. ζ, p. 1557, 52.

V. 455. Quum operarum haud dubie errore in Herv. 1. et inde in 2. et Canter. legeretur ἄνεσσε, Aemil. Portus multus est in hac forma, ab ἀνέω poetico pro ἀνίημι, Homerico ἀνέσαι et ἄνεσαν et Eustathii locis probanda.

V. 456. Frustra Heath. metri causa transponit verba Λατοῖ φίλᾳ πτόρθους, quod secutus est Brunck. Nam ne sic quidem metra aequantur. Versus constat e cretico, cui praemittitur vel bacchius, ut Phoen. 1050., vel palimbacchius, ut supra v. 446., vel molossus, ut Phoen. 1021. 1026: ubi hae formae – – – | – ∪ – et ∪ – – | – ∪ – sibi respondent.

V. 458. κούραισιν Ald. rell. MS. Reg. Soc. ap. King. Flor. 10. 17. 18. 21. κούρεσι 33. Gu. Havn. At κούραις MS. Reg. Soc. ap. Pors. Harl. Mosqu. C. D. Flor. 2. 6. 9. 21b. 25. 34. Vict. Aug. a. b. c. et ita ediderunt Porson. et Brunck. Quod verum esse metrum evincit: nam si κούραισιν legeretur, in strophico versu syllaba media voc. καλλίστων anceps esset, quod fieri non potest. Scribendum itaque cum Pors. et Herm. v. 448. ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλί—.

V. 459. τε om. Florr. 2. 10. 17. 33. qui contra sq. versu post χρυσέαν addunt τ᾽. Ortum haud dubie a grammatico, qui τε post Ἀρτ. alieno loco positum videbat, quod Brunck. etiam notavit. Neque vero haec licentia in melicis

tantum concessa est, ut ait Brunck. sed etiam in iambicis. Troad. 747. ὦ λέκτρα τἀμὰ δυςτυχῆ τε καὶ γάμοι pro ὦ λέκτρα τε τἀμὰ δ. καὶ γ. Thuc. VII, 69. πάντα τε ἔργῳ ἔτι σφίσιν ἐνδεᾶ εἶναι καὶ λόγῳ αὐτοῖς οὔπω ἱκανὰ εἰρῆσθαι. Plato Menon. p. 99. C. D. ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν θείους τε οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν χρησμῳδοὺς καὶ μάντεις, καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἅπαντας. ubi recte Buttm. ibid. p. 72. E. legendum coni. ἡ αὐτή μοι δοκεῖ ὑγίειά τε εἶναι ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Simile est, quod legitur Eur. Phoen. 96. ἅ τ' εἶδον εἰςήκουσά τε. Soph. O. C. 33. τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς θ' ὁρώσης. de quibus vid. Elmsl. ad Eur. Heracl. 622. et *Quarterly Rev.* 14. p. 457. quamvis in plurimis Schaeferi ratio Ind. Gnomic. Br. v. τέ potior esse videatur. Cf. Meinek. curae crit. in comic. fr. p. 10.

V. 462. καλλιδίφροι Ἀθ. in sec. ed. edidit Pors. ut hiatum vitaret, quod probat Elmsl. ad Med. 807. Ionicam istam formam in melicis tragicorum carminibus nonnunquam, sed raro, occurrere monuit Herm. disqu. de Orpheo p. 724 sq. ad Soph. Ai. 209. sed idem recte docuit ib. p. 722. huius genitivi ultimam *o* nunquam elidi. Eiusmodi tamen hiatum, ubi nulla est exclamatio, neque allocutio, neque interrogatio, vix usquam invenias, ne in Pindaro quidem, siquidem loca ab Herm. l. c. allata vel aliter nunc leguntur, ut Ol. XIII, 164. Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δ. Pyth. XII, 25. Φόρκοιο μαύρωσεν, vel digammo hiatum tollunt, ut Pyth. I, 74. Δάλου Ϝάνάσσων, et in versu Archilochi ὡς Διωνύσου Ϝάνακτος. Fortasse igitur sic scribendi sunt isti versus:

τᾶς καλλιδίφρου
Ἀθαναίας ἐν κροκέῳ δίφρῳ.

et in antistropha:

ὦ μοι πατέρων,
χθονός θ', ἃ καπνῷ κατερείπεται.

Ita secundus versus constabit ex antispasto, dactylo et cretico, qui similis est Orest. 800. coll. 812.

V. 464. ἅρματι. Flor. 10. ἅρα.

V. 465. ἐν om. Flor. 2. Tum Ald. rell. Flor. 17. δαιδαλαίαισι, quod iam Milton. correxit scribens δαιδαλέαισι, ut edidit Barn. et sic Florr. 6. 9. 10. 18. 21. 21b. 33. 34. Gu. Havn. Aug. a. b. c. δαιδαλέησι Flor. 2. 25. Vict. δαιδαλέαις MS. Reg. Soc. prior ap. King. prout voluit Schol.

metricus, versum ex ionico a maiore et dispondeo constare dicens. Est vero idem versus qui v. 446. et 456. si εαι in δαιδαλέαισι in unam syllabam contrahas, ut Heath monuit, ut in χρυσέαισιν Bacch. 89. Ita necesse non est cum Herm. δαιδάλοισι scribere. — ποικίλους Aug. a. ποικίλουσ' Flor. 21^{b}. 33.

V. 466. ἀνθοκρόκοισι om. Flor. 17. Pro eo ἀνθοκρόκεσι Flor. 33. Gu.

V. 467. ἢ Τιτάνων γενεάν. In hoc versuum genere semper fere fit, ut hae formae sibi respondeant: – – – | – ◡ ◡ – et – – ◡ | – ◡ ◡ –, ut Phoen. 205. coll. 217. Hel. 1310. coll. 1328. 1343. coll. 1359. 1339. coll. 1355. 1482. 3. coll. 1499. 1500. 1491. coll. 1508. Pro molosso est etiam bacchius El. 709. Cf. Seidler. ad Iphig. T. 1070.

V. 469. κοιμίζει. Vid. Brunck. ad Eur. Hipp. 565. Boisson.

V. 470. et sqq. Flor. 18. apponit nomen Hecubae. In illo Flor. 25. 34. Aug. a. Mosqu. D. τοκέων cum glossa τέκνων. τέκνων Flor. 17.

V. 471. πατέρων. Flor. 25. πατρῴας. Paraphrastes (p. 108. v. 470—474.) legisse videtur πατέρος. Alterutrum praeferam vulgatae: nam chorus numero singulari semper de se loquitur, et πατέρων ob similitudinem τοῦ τεκέων ortum videtur.

V. 473. τυφομένη Gu. δορίκτητος Ald. rell. etiam Brunck. Porson. 1. Herm. contra metrum. Solus King. e Cod. K. δορίληπτος. quod quum Aug. a. etiam haberet, in sec. ed. recepit Porson. Havn. δορύληπτος.

V. 474. ὑπ' Ἀργείων. Sic Ald. rell. ὑπ' omittunt K. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21^{b}. 34. Mosqu. C. D. Gu. Havn. Aug. a. b. c. in quo erasum videtur, habent Flor. 17. 25. 33. Mosqu. A. B. Itaque King. ed. Ἀργεῖος, ἐγὼ δὲ ξ. ut δορίληπτος substantive acciperetur, *ab Argivis in servitutem redacta.* Heath. recte monet, δορίλ. Ἀργεῖος nihil aliud significare posse, nisi servum natione Argivum. Porson in sec. ed. dedit πρὸς Ἀργείων, quod facile elapsum sit propter litteras praecedentes. ὑπ' deletum videtur a metrico, qui hunc versum ex ionico a maiore et dispondeo constare putaret. Pro δ' ἐν Flor. 33. δὲ.

V. 475. Mosqu. D. ξεῖνα χθονὶ δούλη κέκλημαι.

V. 476. δούλη Flor. 2. 25. Vict. Praeter necessitatem Musgr. coni. λείπουσ' Ἀ. Vid. ad v. 467.

V. 477. Vulgo θεράπαιναν. θέραπναν, quod metrum postulat, et coniectura assequutus erat Musgr., habet Paris. pro var. lect. receperunt Brunck. Pors. Herm.

V. 478. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Barn. King. Musgr. ἀλλ. αἴδᾳ θαλ. quasi se cum Plutone thalamum mutasse dicat chorus. Recte in Canter. et Commel. excusum ᾄδα i. e. ᾄδου, prout edid. Brunck. Pors. Herm. Et sic H. Steph. Thes. I. p. 345. D. Sensus: *quum pro connubio viri connubium Orci acceperim*, i. e. non viro ulli nuptura, sed innupta ad inferos transitura. Morituram Ἅιδης νυμφεύει Iphig. A. 451. Soph. Ant. 654. μέθες τὴν παῖδ' ἐν ᾄδου τήνδε νυμφεύειν τινί. Ib. 816. Antigone, Ἀχέροντι νυμφεύσω, inquit. Hinc νυμφεῖον Ἅιδου ib. 1205.

V. 479. ποῦ. Flor. 25. οὐ.

V. 481. αὕτη πέλας σου. Pronomm. οὗτος, ὅδε saepe pro adverbiis loci usurpari, *hic*, *illic*, nunc nota res est. Aristoph. Nub. 214. ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; Μαθ. ὅπου 'στιν; αὑτηΐ. Soph. Antig. 386. (ἀλλὰ ποῦ Κρέων;) Χορ. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψοῤῥος ἐς δέον περᾷ. Vid. Schaef. meletem. I. p. 77. Gramm. graec. §. 470. Monk. ad Alc. 137. Male Wakef. coni. αὐτή. — νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθ. Nam, ut monuit Herm., v. 435. Hecuba viribus deficiens et collabens a choro supina reclinata videtur.

V. 482. ξυγκεκλεισμένη. Flor. 10. συγκεκλιμένη, ortum e κεκλειμένη, ut legitur Androm. 495. Bacch. 1253. in Musgr. Soph. Ai. 1271. in Baroc. 1.

V. 483. σ' om. Flor. 33. Verborum *videndi* de diis facta hominum observantibus et vel punientibus vel remunerantibus usum illustravi in Misc. phil. II. p. 9 sq.

V. 484. Pro ἄλλως Brunck. e Reiskii et Musgr. coniectura edidit αὐτούς. nam nec pronomen abesse posse ad phrasis perspicuitatem, et neminem non offendere tria sic ἐκ παραλλήλου posita, ἄλλως μάτην ψευδῆ. Et in pleonasmo quidem isto nunc vix quisquam amplius haeserit. Gravius est, quod pronomen deest; hinc Herm. etiam pro τήνδε edidit τούςδε, ὅδε pro οὗτος nonnumquam poni

comprobans loco Soph. Phil. 86. Porsono, si ἄλλως omnino mutandum esset, melius videbatur ἡμᾶς. Mihi nihil mutandum videtur, sed poëta, quod aliunde pendens praecesserat ἀνθρώπους, subiecti loco mente repetiisse, quod genus est anacoluthi, sed lenissimum.

V. 485. Aug. a. εἶναι δαιμόνων γένος. De locutione δοκῶ εἶναι θεούς dubitabat Valck. de Aristobulo p. 4. Vid. Huschke in Wolf. Anal. I. p. 182.

V. 489. Flor. 17. καὶ νῦν μὲν πᾶσα πόλις. — ἀνέστηκεν. Flor. 25. ἀνάλωται, quod pro var. l. habet etiam Flor. 6.

V. 490. αὐτή scribendum putavi pro αὕτη propter oppositionem πόλις μέν — αὐτὴ δέ. Sic etiam Elmsleius ad Med. p. 221. not. hunc locum citans sic scriptum αὕτη δὲ δ. addit: Quis semel monitus non videt Euripidem scripsisse, αὐτὴ δὲ δούλη etc.

V. 491. φύρουσα. Aug. a. φέρουσα. Ad δύστηνον Flor. 10. γρ. πάγλευκον, i. e. πάλλευκον, e v. 495.

V. 492. μέν om. Aug. a. b. Tum Flor. 10. ὅμως θανεῖν δέ μοι. Hermias schol. ad Plat. ap. Ruhnk. ad Tim. v. οὐκ ἔτος citat ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἐχρῆζον, ut legisse videri possit ὅμως δ' ἐχρῆζον ἂν θανεῖν: vitio memoriae, iudice Pors. De loco Ennii, hinc expresso, apud Nonium v. *Evenat*, cf. Osann. anal. p. 134 sq. „γέρων μέν εἰμι. Praefero priorem scholiastae interpretationem. Talth. senex mala debet non timere ob instantem mortem, quae ipsum liberet a calamitatibus. Tam turpem tamen casum, quamvis brevem, nollet pati morique mallet. Senec. Hipp. 138. *Quemcunque dederit exitum casus, feram: Fortem facit vicina libertas senem.*" Boisson.

V. 493. Post εἴη Flor. 17. addit ἢ ζῆν. „περιπεσεῖν τύχῃ. Exempla collegerunt similia Pricaeus ad Iacob. I, 2. Albertius ad Luc. X. v. 36. Iphig. A. 137. πίπτω δ' εἰς ἄταν." Boisson.

V. 496. ἔα om. Flor. 25. γρ. ὠή Flor. 21. — οὐκ ἐᾷς pro οὐκ ἐᾷ e Flor. cod. scribendum monuit Valck. ad Phoen. 368. recepit Porson, quum etiam in Cott. ita legeretur. Idem in marg. libri sui annot. Is. Vossius. Male vero Valck. praeterea distingui volebat: ἔα, τίς; αὗτος σῶμα τοὐμὸν

οὐκ ἐᾷς *K*. nam οὗτος hic esse ὦ οὗτος vel οὗτος σύ. Imo contracta est locutio ex τίς οὗτος εἶ, ὃς σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς κ. ut in loco Homer. ap. Porson. Il. κ΄, 82. τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος; Vid. Gramm. gr. §. 469.

V. 499. σ' post πέμψαντος addunt Flor. 2. 25. Vict. ante Ἀγαμέμνονος Wakefield. μεταπέμπειν pro μεταπέμπεσθαι sine casu legi etiam ap. Thuc. I, 112. monuit Herm. qui locus tamen paullum diversus est.

V. 501. ἂν λέγοις. Sic recte Ald. rell. Flor. 21. e
οι
corr. λέγης Gu. λέγῃς Flor. 6. 9. 17. 18. 33. Mosq. D. Aug. a. b.

V. 504. Harl. μεταστελῶν σε. Aug. a. μεταστείχω σε.

V. 505. διςσοί. Gu. δυοί.

γεις
V. 506. λέξεις. Flor. 34. λέξεις. 33. λέγεις. De formula τί λέξεις vid. Valck. ad Hippol. 353. Herm. ad Vig. p. 747 sq. ed. sec. — ὡς θανουμένους. Flor. 6. 9. θανουμένην, MS. Reg. Societ. Aug. c. θανουμένας. male. vid. Dawes. Misc. cr. p. 310. Herm. ad Viger. p. 715, 50. Gramm. gr. §. 436.

V. 507. ἡμᾶς. ἧμας ed. Herm. Sed nullus locus est in Euripide (qui multi sunt in Soph.), ubi metrum ἧμας encliticum postulet, multa, ubi ne recipiat quidem.

V. 511. ἦλθεθ'. Mosqu. D. ἦλθ'.

V. 513. δάκρυα. E Flor. 10. enotatum δάκρυ'. Num igitur etiam ἀκερδᾶναι? In locutione δάκρυα κερδᾶναι nihil aliud spectasse poëta videtur, nisi illud: quod petis, tale est, ut nihil aliud eo assequar, nullum alium fructum inde feram, nisi ut bis oculos lacrymis irrigem.

V. 514. οἴκτῳ. Schol. Flor. 21. legisse videtur οἴτῳ i. e. θανάτῳ, et pro var. lect. habuisse Schol. Flor. 59.
γρ. οἴκτῳ
οἴτῳ . Mox Flor. 17. 25. νῦν γάρ τε λ. Vict. λέξων pro λέγων.

V. 515. τέγξω τόδ' ὄμμα. τέγγω annotavit Is. Vossius. Hinc fluxisse versum veteris poëtae ap. Nonium p. 115, 33. *Vide hinc meae, inquam, lachrymae guttatim cadunt,* existimat

Osann. anal. crit. p. 137. Sed multa sunt loca, quae isti similem sententiam habent.

V. 517. ἐπὶ σφαγῆς Flor. 33.

V. 518. λαβών τ' Ἀχ. Aug. b.

V. 521. Pro χεροῖν Flor. 17. χερός.

V. 522. ἕσποντο. Flor. 33. ἕποντο. 25. εἵποντο, quod etiam schol. Ars. legisse videtur, qui explicat ἠκολούθουν. Non male.

V. 523. ἔῤῥει. Flor. 10. 21^b. αἴρει. Verbi ῥεῖν potestatem activam, praeter Musgr. ad h. l., exemplis illustrarunt Ruhnk. Ep. cr. II. p. 264. Brunck. ad Soph. Ai. 40. ad Apollon. Rh. III, 225. Iacobs ad Anal. Br. I, 1. p. 163.

V. 524. σημαίνει δέ μοι. Sic Ald. rell. et codd. Brunck. σημαίνει δ' ἐμοί, encliticarum odio permotus, quod aliud agens retinuit Porson.

V. 525. σιγήν. Flor. 25. σιγᾷν.

V. 526. Pro ἐν μέσοις Flor. 10. Ἀργείοις.

V. 527. ἔστω. Flor. 17. ἔσται. In sqq. σίγα, σιώπα, in quibus subito a plurali ad singularem numerum transitur, reticetur πᾶς τις.

V. 530. δέξαι χοάς μοι. Codd. et edd. χοάς μου. Sed ex Aug. a. E. H. μοι recepit Porson. recte. Idem locutionem δέχεσθαί τί τινι egregie ad h. l. illustravit. Quae ad Pors. notam Schaefer. de loco Il. α', 596. adscripserat, ea, monitus ab Herm. de ellipsi et pleon. p. 140., ipse retractavit ad Soph. Ai. 661. Cf. quae attuli Gramm. gr. §. 395, 2.

V. 531. ἀγωγάς Aug. b.

V. 535. Post νεῶν punctum ponunt Ald. Herv. 1. Mosqu. D. Havn. comma Brub. Praeterea νεῶν· δός δ' ἡμῖν Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. C. Aug. a. b. c. Iidem, praeter Flor. 21., omittunt τ' post πρευμενοῦς cum Mosqu. D. Havn. Sic etiam schol. Arsen. Per se non incommoda est haec lectio, si iungas: πρευμενὴς ἡμῖν γενοῦ, ὥστε λῦσαι. Sed videtur interpunctioni post νεῶν positae deberi, ob quam primum τ' post πρευμενοῦς deleverunt librarii, alii

δ' addiderunt post δός. νεῶν δὸς ἡμῖν primum est in Herv. 2. et Canter. et probat schol. Flor. 59.

V. 536. πάντας om. Flor. 17. Tum ἐς πάτρας Aug. b.

V. 539. κουλεοῦ Flor. 10. 17. 25. 33. Aug. c. Mosqu. A.

H. 541. ἡ δ' om. Flor. 17. Ald. et rell. ἣδ' corr. King. Brunck. Pors. Ad ἐφράσθη pertinere Hesych. gl. ἐφράσθη, συνῆκεν, ἔγνω, ἐνόησεν, notavit Abresch. ad Hes. — ἐσή-μηνεν. Gu. Flor. 6. 9. 18. 34. ἐσήμαινε sine ν. Mosqu. D. τόνδε σήμαινε. Flor. 25. Mosqu. C. ἐσήμανεν. Mosqu. A. Havn. ἐσήμηνε.

V. 542. ὦ om. Flor. 17. Pro Ἀργεῖοι Flor. 10. Ἀχαιοί. — πόλιν. Mosqu. A. γρ. χθόνα.

V. 543. θνήσκειν Flor. 25. ἄψεται Havn.

V. 544. τοῦ 'μοῦ. Flor. 17. τ' ἐμοῦ. τοῦ ἐμοῦ Mosqu. C. Pro γάρ Flor. 2. δέ.

V. 545. Hunc versum om. Flor. 17. Elmsleius ad Heracl. 559. em. ὡς ἐλευθέρως θάνω. ἐλευθέρως θανεῖν esse *mori ut liberum decet;* et affert Orest. 1169. Archel. fr. IV. Mihi non haec sententia requiri videtur, sed illa, *ut in morte saltem obeunda libera, non serva, sim.*

V. 546. κτεῖνετ' Flor. 6. 9. 18. 21. Mosqu. D.

V. 547. βασιλίς. Sic in numis et lapidibus βασίλισσαι salutantur principes foeminae, quae non regnarunt, sed e regio sanguine ortae sunt. Cf. Viscontium Iconogr. graec. part. II. c. 1. §. 5. BOISSON. Ad veterum opinionem, qua reges imperium in mortuorum simulacra exercere credebantur, refert Blomf. gloss. Pers. v. 697.

V. 540. λαοὶ δ' ἐπεῤῥ. ex Il. α', 22. sumtum esse monet Eustath. p. 28, 20. — Pro τ' Flor. 2. 10. 25. 33. δ'.

V. 550—552. Plura sunt, ad quae in his versibus offendam. Et de ὑστάτην ὄπα quidem iam Musgr. dubitabat, qui legendum coniiciebat ἀσπαστήν, simul tamen explicans ὑστάτην *ultimam,* quippe quam clamor populi praeiverat. Hermannus, nihil de loci integritate dubitans, ὑστάτην ὄπα, inquit, vocat novissimum verbum ex iis, quae Agamemno dixerat. Quasi vero aliud quidquam dixisse narretur Agamemnon, nisi ut puellam dimitterent iuvenes! Ex

his unum aliquod verbum novissimum vocare ineptissimum esset, nec minus alienum, totam orationem Agamemnonis, quamvis brevissimam, qualem poëta certe describit, *ὑστάτην ὄπα*, ac non *ὄπα* simpliciter appellare. Alia ratio est loci apud Longum III. p. 103. ed. Schaefer. ubi satis longae orationis Dryantis ultima pars vocatur *ὁ ὕστερος λόγος*, minus recte a Schaefero p. 390. cum hoc nostro comparati, et alterius apud Libanium T. IV. p. 146. quem laudat Boissonadius, Herm. interpretationem probans, ubi mulier loquacissima mariti ultima verba statim excipit: *ἡ δὲ ἐπεισελθοῦσα* (lege e cod. Paris. 3017. *ἡ δὲ ὑπεισελθ.*) *τὴν τελευταίαν συλλαβήν, οὗτοι κ. τ. λ.* Maritus nimirum plura dixerat, et aliud est ultimam syllabam, aliud ultimum verbum excipere. Sed alia sunt, quae locum suspectum reddant. Qualis enim haec est narratio: *quum iuvenes ultima Ag. verba audissent, dimiserunt virginem, et quum virgo domini* i. e. *Agamemnonis orationem audivisset, pectus nudavit.* Nonne concinnius esset, *Agam. oratione audita, et iuvenes virginem dimiserunt, et virgo pectus nudavit,* ne bis idem diceretur? Sed ne opus quidem erat, diserte memorari iuvenes virginem dimittentes: fecisse enim eos, quod Agam. iussisset, et per se intelligitur, et ex iis, quae sequuntur, perspicitur. Additur tamen, et ita, quasi magnum quid sit ac memorabile, quum dicatur, non *ὑστάτην ὄπα Ἀγαμέμνονος*, sed *ὑστ. ὄπα, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος*. Itaque, nisi summum imperium esset penes Agamemnonem, non obsecuti essent? an nesciebat Hecuba, Agamemnonis *μέγιστον εἶναι κράτος?* Accedit, quod ultima, *οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν* (dici debebat *ἐστι*) *κράτος*, non bene divulsa sunt, interposito verbo *μεθῆκαν*, ab iis, quibuscum arctius cohaerere debebant, *ὑστάτην ὄπα*, et quod, quum v. 550. sq. de iuvenibus selectis sermo fuisset, v. 551. ad Polyxenam non bene transitur, novo subiecto non commemorato. His tot causis adductus non possum, quin subscribam Iacobsii Exercit. crit. in ant. script. T. I. p. 25 sq. sententiae, qui non *κόρη δ' ὅτ' εἰσήκ.* scribendum, ut Herm. narrat, sed versus 550. 1. ab interpolatoris manu profectos docuit.

V. 554. *λαγόνος εἰς μέσον* Ald. rell. Gu. Aug. a. b. c. Flor. 6. 9. 10. 18. 21[b]. 34. Sed *λαγόνας* Cod. Reg. Soc. Paris. A. Flor. 2. 21. 25. 33. et sic Schol. Arsen. *λαγόνας* (superscr. *ος*) Havn.

Praeterea Flor. 25. λαγόνας τ' εἰς μ. Hinc Brunck. λαγόνας εἰς μέσας edidit, vulgatam glossema sapere dicens. Recte monet Herm. λαγόνας potius glossema sapere: singularem enim λαγὼν rarius occurrere. Hinc etiam schol. Florr. λαγόνος, ἤγουν τῶν λαγόνων. „Pollianus Epigr. 5. describit Polyxenae imaginem, egregium opus Polycleti, credoque Polycleti manum imitatum fuisse artificem, qui lapidem sculpsit a Winkelmanno exhibitum *Monum. ined.* N. 144. Adeo cuncta fere conveniunt cum Polliani descriptione.“ Boiss.

V. 555. ἀγάλματος Ald. rell. Flor. 2. 10. 18. 21. 33. Havn. ἀγάλματα Gu. Flor. 6. 9. 17. 21b. 34. Mosqu. C. Aug. a. b. errore librarii sequente κάλλιστα decepti. Sic tamen dedit King. Flor. 25. ἄγαλμα. Hominum cum statuis comparatorum exempla dederunt Musgr. ad h. l. Iacobs. Exerc. p. 22. Boisson. haec adscripsit: „Eunapius p. 89. τοῦ τε σώματος αὐτοῦ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος ἐτεθήπεσαν, ὥςπερ εἰς ἀνδριάντα τινὰ καὶ κολοσσὸν μόλις ἀναβλέποντες· οὕτω τὰ πάντα ἦν ὑπὲρ ἄνθρωπον. Vide ibi notam.“

V. 556. καθεῖσα. Flor. 21b. Aug. c. κατθεῖσα, hic cum gl. καταθεῖσα, κλίνασα. Ex hoc corruptum, quod Mosqu. D. habet, κταθεῖσα.

V. 557. τλημονέστατον, *fortissimum* vertit Elmsley ad Heracl. 570. Eustath. ad Il. κ', p. 800, 26. δῆλον ὅτι παρὰ τοῖς ὕστερον τλήμων καὶ ὁ ἐλεεινὸς λέγεται· ὅθεν καὶ τὸ ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον.

V. 559. παίειν. Flor. 10. 33. τέμνειν e v. 562. — προθυμεῖ. Sic primus Br. et ita Mosqu. D. Eodem alludit Flor. 17. προθυμεῖς. Mox Aug. a. ἐπ' αὐχένα.

V. 560. εὐτρεπής. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 25. Vict. Aug. a. b. c. Mosqu. A. D. Havn. εὐπρεπής, perpetua harum vocum confusione. Flor. 33. εὐτερπής. 21b. εὐτερπές.

V. 561. θέλων. Mosqu. D. θέλον (ω superscr.). Post alterum θέλων Aug. b. etiam addit τε.

V. 562. Baroc. αἵματος διαῤῥ. quod ridiculo errore recepit King. Vid. Dawes. Misc. cr. p. 217. Error ex eo ortus videtur Porsono, quod supra κρουνοὶ v. sq. in Cant. item Gu. scriptum erat αἵματος. Sed fons erroris potius in schol. Ars.

esse videtur, in quibus edebatur αἱ φλέβες, ἐν αἷς τὸ αἷμα διέρχεται, unde ibidem King. dedit διαῤῥοαὶ αἵματος pro δ. πνεύματος.

V. 563. χωρεῖν pro *fluere* illustravit Wyttenb. Animadv. ad Plut. I. p. 320. Comma ante ὅμως tollendum fuisse monuit etiam Elmsley ad Soph. Ai. 15. in Mus. crit. 3. p. 351.

V. 564. εὐσχημόνως Flor. 10. 17. 33. Aug. b. c. Idem voluit is, qui in Havn. supra εὐσχήμως scripsit μό. Boisson. ad h. l. „Bastii regulae adversatur Euripides, favet Appianus B. Civ. II. p. 817. narrans, Caesarem τὸ ἱμάτιον περικαλύψασθαι καὶ πεσεῖν εὐσχημόνως παρὰ ἀνδριάντι Πομπηΐου. De hoc moriturorum pudore extremo vide, quae notant Pitiscus ad Suet. Caes. 82. Boden. ad Achill. Tat. p. 349."

V. 565. Ald. rell. κρύπτειν θ' ἃ κρ. ὄμματ' ἀρσ. χρ. et sic Florr. omnes, praeter 17. qui θ' omittit, Aug. a. b. c. Gu. Mosqu. Sed Paris. A. κρύπτουσά θ' ἃ κρύπτειν, unde Brunckius veram lectionem eruit, confirmatam locis Clem. Alex. Strom. II. p. 506, 14. Hermogen. περὶ κακοζήλου p. 75, 40. ed. Ald. Eustath. ad Il. β', p. 216, 7 = 163, 40. quae loca adscripsit Porson. In Flor. 10. marg. etiam est γρ. κρύπτουσα. Ceterum ἀνθρώπων fuisse, qui pro ἀῤσένων legeret, non narrat Eustathius — — τὰ τῶν ἀρσένων, ὡς ἐκεῖνός φησιν, ὡς δέ τις ὕστερον παρῴδησε, τὰ τῶν ἀνθρώπων. De sententia cf. Iacobs. Exerc. cr. I. p. 22. ad Anal. Br. II, 3. p. 271.

V. 566. θανασίμου σφαγῆς Flor. 17. θανασίμων σφαγῇ 25.

V. 567. εἶχεν πόνον. Iphig. T. 309. πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον. Cycl. 21. ὦ Βρόμιε, διὰ σὲ μυρίους ἔχω πόνους. Simonid. fr. 7. ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον. Nicol. Damasc. p. 256. Coray. πλείω πόνον καὶ κίνδυνον εἶχεν. Vide Villoison. ad Long. p. 52. BOISSON.

V. 568. αὐτῶν. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. c. Mosqu. C. D. αὐτήν. In Aug. c. suprascr. m. rec. γρ. καὶ αὐτῶν. — χειρῶν Mosqu. A. χεροῖν (ω suprascr.) Mosqu. D. χεροῖν C.

V. 569. ἔβαλον Mosqu. A. D. De φυλλοβολίᾳ vid. Casaub.

ad Suet. Ner. 25. p. 178. sq. ed. Wolf. Küster. ad Suid. v. ἀκρόδρυα. Cf. Pind. Pyth. IX, 218 sqq.

V. 571. ἤκουσεν Aug. b.

V. 575. ἀρίστην Flor. 17. 21. 25. Mosqu. D. — λέγον Ald. rell. et Codd. λέγω e coniectura Heathii receperunt Brunck., Porson, Herm. Prope accedit Harl. N. λέγων, quod legitur etiam in Brubach. Nuntii in perorando praesente, non imperfecto, uti solent, quod monuit Herm. ad h. l.

V. 576. θανούσης παιδός Flor. 34. — εὐτεκνοτάτην Ald. Brub. Herv. 1. 2. Primus Canterus dedit εὐτεκνωτάτην, ut habent Codd. praeter Mosqu. A. et Havn.

V. 577. θ' om. Ald. rell. Primus addidit Brunck. e Reiskii fortasse coni. et sic MS. Reg. Soc. ap. Pors. Flor. 2. 10. 17. 21[b]. 33. Mosqu. A. Aug. c. Gu. Havn. a m. rec.

V. 578. ἐπέζεσεν Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 34. Vict. Mosqu. D. pro ἐπέζεσε. Non male Musgr. ἐπέζεσεν activa vi accipit, ut ex eo pendeat accus. πῆμα. *Deorum necessitas gravem Priamidis et patriae meae calamitatem hanc immisit.* Vid. Brunck. ad Soph. Ai. 40.

V. 579. τε. Mosqu. A. τ' et supra γρ. τε. πόλει τ' ἠμῇ. Hinc sumptus esse Herm. videtur versus, quem ex Attii Hecuba affert Prisc. VI. p. 716. *Veter fatorum terminus sic iusserat.*

V. 583. Heath. διάδοχον κακόν. Musgr. et Wakef. διαδόχοις κακῶν κ. corrigentes refutant Porson. ad h. l. et censor Brit. ed. Wakef. ap. Herm. διάδοχος et cum dativo et cum genitivo iungitur; cum dativo, quatenus διαδέχεσθαι ad sensum idem est, quod ἕπεσθαι, (ut ap. Xenoph. Cyr. VIII, 6, 18. τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι φασίν) Eur. Andr. 734. ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται, 784. κακὸν κακῷ διάδοχον: cum genit., quatenus adiectivis a verbis transitivis originem ducentibus haec propria est constructio (v. Gramm. gr. §. 322.) Soph. Phil. 867. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον. cf. Eur. Alc. 671. Sed h. l. διάδοχος κακῶν est *quae mala excipit*, κακοῖς, *aliis malis additis*, ita ut, quum alio malo defunctus sis, alia mala statim subsequantur. At Suppl. 72. γόων pendet ex ἀγών, alterum γόοις sive γόων a διάδοχος, ut ἀγὼν γόων διάδ. γόοις sit i. q. γόοι διάδοχοι γόοις s. γόων, ut κακὸν κακῷ διάδοχον. „Sic loquitur, cui vix ulla malo-

rum est intermissio, cuique συνεχῆ καὶ ἀλλεπάλληλα τὰ κακά, ut ait Eustathius" inquit Valcken. ad Phoen. 374. ubi multas similes locutiones collegit.

V. 584. μὲν om. Mosqu. C. — πάθος. Mosqu. A. γρ. πένθος. Nimirum τὸ σὸν πάθος i. e. τὴν σὴν συμφορὰν iungendum cum στένειν, et commata post σὸν et στένειν delenda; quum vero ἐξαλείψασθαι posuit, cogitavit de cognata voce πένθος.

V. 585. ἐξαλείψεσθαι Flor. 21[b]. Aug. b.

V. 586. laudat Gregor. Cor. p. 64. ed. Schaef.

V. 587. γενναίως Mosq. C. De sqq. Osann. Anal. cr. p. 137. monuit, diversam prorsus sententiam esse versuum ap. Cicer. Tusc. disp. II, 4. *Probae etsi in segetem sunt deteriorem datae Fruges, tamen ipsae suapte natura enitent*, quos Herm. ex h. l. expressos dicit. Mihi non ita diversa videtur; καιρὸν enim *probas fruges* intellexit poeta Latinus, nec omnino iniuria; nam, quum καιρός omnia complectatur, quae alicui rei opportuna et consentanea sunt, h. l. proprie quidem significat omnia ea, quae agris, ut fructus ferant, accommodata sunt, ut pluviam, coeli commodam temperiem, quo sensu accepisse Euripidem ex adjecto θεόθεν patet; sed poeta Latinus Graeci sententiam vel non recte intellexisse vel emendare voluisse videtur; nam ut bene fruges ferat terra, non satis est, pluvia et coelo eam adiuvari; sed bonarum etiam frugum semina requiruntur. Illi vero versus secundum egregiam Mureti emendationem, qui pro *verumque illi ac improbe* legendum vidit: *verumque illud Acci* vel *Atti: Probae* etc. Attio poetae tribuuntur. Hermanno Ennii potius esse videntur, quum ex hujus Hecuba tot versus memorentur, satis accurate respondentes Euripideis, ex Attii Hecuba autem unus tantum, isque talis, ut possit etiam non esse ab Euripide traductus. Sed possunt illi etiam ex alia Attii fabula sumpti esse.

V. 588. εὖ στάχυν φ. Sic primus ed. Barn. prout legendum monuit Battier. Mus. Helvet. IV. p. 8. et sic Florr. omnes. Idem annotavit Is. Vossius. Contra Ald. rell. Gu. Mosq. A. B. C. D. Havn. εὔσταχυν. — φέροι Mosqu. D.

V. 590. Aug. a. καρπὸν δίδωσι κακόν. Post καρπὸν interrogationis signum ponendum esse monuit Brunck ad Oecon-

plum add. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. male omissum in Baru. Musgr. Brunck. Sed caput et vis interrogationis est in verbis ἀνθρώποις δ' ἀεὶ ὁ μὲν πονηρὸς χρηστός ἐστ' ἀεὶ, quae praecedunt, contrarium subsequentium continent, pro: *nonne miserum est, quod, quum ager infecundus fruges ferre possit, — inter homines contra* etc. quam constructionem nuper illustravit Wolfius in Litter. An. II. p. 318. sq. Cf. Xenoph. Cyrop. I, 1, 4. Lysias Epitaph. §. 15. Isocr. Συμμαχ. p. 266. ed. Lang. Similiter Cic. Tusc. disp. II, 14. in. *Ecquid scis igitur, si quid de Corinthiis tuis amiseris, posse habere te reliquam supellectilem salvam, virtutem autem si unam amiseris — nullam te esse habiturum?* pro *Ecquid scis igitur, te, quum, si quid de Cor. tuis am. possis habere rel. sup. salv., virtutem contra — null. esse habiturum?* Itaque signum interrogationis non post καρπόν, sed in fine sententiae post χρηστός ἐστ' ἀεὶ ponendum erat. Utrobique posuit Porson.

V. 590. ἀνθρώποις. Hermann. edidit ἄνθρωποι δ' ἀεὶ, alterum ne ferri quidem posse existimans. Equidem hoc dativo non magis offendor, quam eo, quod apud Platonem est Phaedon. p. 65. A. B. ἆρα ἔχει ἀλήθειάν τινα ὄψις τε καὶ ἀκοὴ τοῖς ἀνθρώποις, vel ap. Xenoph. Cyrop. I, 2, 2. ὅθενπερ ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται. Herod. VIII, 98. διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησι ἡ λαμπαδηφορίη. Vid. Gramm. gr. §. 388.

V. 591. Mosqu. C. πονηρούς.

V. 592. Mosqu. B. συμφοράν.

V. 593. Aug. a. φύσιν διέφθορ', quod edidissem, si plures consentirent, inquit Porson. ad v. 707. διέφθορεν et διέφθειρεν permutata etiam Hippol. v. 1011. ubi vid. Valck. v. 1014.

V. 595. ἔχει γέ τοι τι. Ald. rell. Codd. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 21^b. 33. 34. Mosqu. D. C.C.C. Cant. L. ἔχει δέ τοι τι Flor. 18. τι excidit in edit. Canteri, et ἔχει γέ τοι sine τι Gu. Mosqu. B. C. Cant. Harl. ἔχει γέ τι Aug. a. c. Schol. ad v. 595 — 597. ἔχει γέ τι τοι Havn. Itaque τι nihil aliud nisi varia lectio pro τοι esse videtur. ἔχει γε μὲν τό. I. ed. King. ἔχει μέντοι sine γε Mosqu. A. M. Flor. 17. Schol. ined. in Homer. Od. γ', 43. Schol. ad v. 594.

ubi γε deest in Junt. et Basil. (ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητὴς, ὅτι ἔχει μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ). ἔχει γε μέντοι N. P. R. Flor. 10. 25. ut recte edidit Barn. θρεφθῆναι. Flor. 2. τραφῆναι. Eustath. ad Il. ε' p. 519, 41. ὡς καὶ Εὐριπίδης θρεφθῆναι εἶπεν ἀντὶ τοῦ τραφῆναι.

V. 596. μάθοι Ald. rell. Primus Brunck. μάθῃ e Paris. A. et sic Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 34. Mosqu. A. B. C. Gu. εὐμάθῃ Flor. 18. 21. 21[b].

V. 597. τόδ' αἰσχρ. Flor. 17. 33. Porson. qui in priore editione nihil dubitaverat, quin μετρῶν legendum esset pro μαθών, in secunda editione se in vulgata acquiescere propter Cod. Townl. Schol. ad Il. ζ', 351. professus est.

V. 598. Pro δὴ Barn. King. male δέ. om. Flor. 17. Cf. Porson. ad Euripid. Supplem. Markland. p. 77. not. 9. — ἐξετόξευσε Flor. 17. Havn. Mosqu. A. ἐτόξ. μάτην, ita ut scopum non tangerem, id quod vellem, non assequerer, i. e. et haec quidem nihil ad rem. τοξεύειν de verbis etiam Aeschyl. Eum. 674. ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος. Eustath. ad Il. ν', 930, 39. Εὐρ. μὲν οὖν τὴν Ἑκάβην ἠθικευομένην πλάσας καὶ φιλοσόφως προβαλλομένην απορίαν καὶ λύουσαν ἐν τῷ ἆρ' οἱ τεκ. διαφ. ἡ τροφαί; εἶτα καταγνοὺς ἀκαιρίαν τῆς τοιαύτης φιλοσοφίας τοῦ λόγου ἐπήνεγκεν· Ὁμηρικῷ δήπου ζήλῳ τὸ ταῦτα νοῦς ἐτόξευσεν μάτην. ἀλλ' ἐὰν μάτην, διὰ τί, ὦ Εὐριπίδη, ὅλως ἐτόξευσεν; Ὁμήρῳ δὲ οὐ μάτην ἐνταῦθα λελάληταί τι, εἰ καὶ ἀφελῶς διὰ μίμησιν καίριον. ὅθεν οὐδὲ καταγινώσκει ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐρεῖ, ἀλλ' ἄγε κ. τ. λ. v. 292.

V. 600. μοι Mosqu. D. quod, praeeunte Schaefero, recepi, pro μου. Is. Vossius annotavit μεν. μευ, quod quid sibi velit, nescio. Tum μηδὲν Mosqu. C. Havn.

V. 601. ἐν γὰρ Ald. rell. ἔν τοι Gu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 21[b]. 25. Mosqu. A. B. C. D. et edidit Brunck. ἔν τι Havn. Aug. a. Flor. 17. 33. ἐν γάρ Aug. c. quum antea fuisset ἔν τοι, ἐν τῇ Flor. 34.

V. 602. ἀκόλαςος ὄχλος hinc citat Gramm. in Bekk. Anecd. p. 367, 20. Dio Chrysost. or. XXXII. p. 389. A. ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀκόλαςος ὄχλος ναυτική τε ἀταξία. Recte ἀναρχία citat Eustath. ad Il. α, p. 55, 16. vid. ad v. 633.

V. 603. κρείσσων πυρὸς ad vehementiam designandam valet. Soph. Oed. T. 177. ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προςίδοις —

κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ celeritatem designat.

V. 604. τεῦχος Ald. rell. Flor. 6. 9. 10. 18. 21ᵇ. 34. Gu. τ' ἄγγος Paris. A. B. P. Flor. 2. 17. 21. 25. Vict. Mosqu. A. M. N. R. (vid. Pors. ad v. 788.). τ' ἄγκος Flor. 33. λαβοῦσ' ἀγγεῖον Pors. ed. 2. nescio quo errore. — λάτρις Mosqu. A. D. Flor. 17. 25.

V. 605. ἐνεγκαι Flor. 6. 9. 18. 21. 21ᵇ. 34. Aug. b. c. Mosqu. D. ἐνεγκαι Gu. Aristoph. Ran. 1376. κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, ubi nostrum locum comparat Bergler. propter ψυχὰν ἄψυχον v. 1370. quo νύμφην τ' ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθ. Euripidis tangere videtur Aristoph. ποντίας ἁλός. „Suidas: σπασάμενος ἀκράτου· οἶνου ἐκπιών." Vide notam ad Philostr. Heroic. 404. et Interpr. ad Gregor. Cor. D. Att. §. 59. Libanius T. IV. p. 141. κἂν βιασθεῖσά ποτε παραδέξηταί τι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνου. Cod. Paris. 3017. omittit τι, quo facile carebit scriptor ἀττικώτατος. Heliodor. II. c. 16. ἐπεὶ δὲ μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου, ubi μικρὸν non pendet ab ἐσπάσαντο, sed est adverbialiter positum. Cod. Ven. 409. ἐπάσσαντο, τῷ σ redundante, et Corayus ἐπάσαντο invenit in suis libris, sed ἐσπάσαντο firmat usu Heliodori. Obiter hoc verbum reddam Aeliano II. A. H, 18. ὅταν γοῦν εἰς αὐτὸν ἔλθῃ δόρατα καὶ βέλη πολλά, ἐλαίας πάσας ἄνθος ἢ ἔλαιον αὐτό, εἶτα πᾶν τὸ ἐμπεσὸν ἀπεσείσατο. Lego σπάσας, *sorbens, hauriens*. Emendationem firmat Plin. H. N. VIII, 10. de elephante eadem scribens quae Aelianus, *olei potu tela, quae corpori eorum inhaerent, decidere invenio*."

Boisson.

V. 607. sq. inverso ordine habet Aug. a. In priore τοῖς om. Flor. 21ᵇ.

V. 608. νύμφην τ' ἄνυμφον. Polyxena νύμφη dicitur, Achilli nempe tradita; ἀπάρθενος vero eadem ratione, qua νύμφη. De his vocum lusibus vide notas ad Lucian. de merc. cond. §. 38. Stolbergium ad Aiacem p. 182. qui et loci huius Euripidei non fuit oblitus. Boisson. παρθ. ἀπάρθενος nihil amplius est nisi *virgo infelix*, ut γάμος ἄγαμος Helen. 690. *nuptiae infaustae* s. *innuptae*, ut ver-

tit vetus poëta ap. Cic. Or. III, 58. proprie quae non merentur nuptiae vocari, non sunt verae nuptiae. ἄλυρος μοῦσα Sphingis *infaustum carmen* Phoen. 1026. quod 807. vocatur ἀμουσόταται ᾠδαί. At Alc. 461. ἄλυροι ὕμνοι sunt *cantus funebres.* Herc. f. 1105. ἀπόλεμος πόλεμος, cui tribuitur ἄναυλος κῶμος Phoen. 790. πότμος ἄποτμος Hipp. 1134. qui Alc. 118. vocatur μόρος ἄποτμος. Iph. T. 552. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο, *propter pravam mulierem* (γυν. κακῆς χάριν) *infausto fato occubuit.* Cf. Valck. ad Phoen. 1745. ὁδοὶ ἄνοδοι Iph. T. 860. vid. Barnes. ad Med. 618. — Ceterum τ' post νύμφην om. Aug. a.

V. 608. θ' post προθῶμαι om. Flor. 10. De ritu collocandi mortuos in vestibulo vid. Casaub. ad Pers. III, 105. Kirchmann. de funer. I, 12. ἀξίαν Ald. rell. Gu. Flor. 25. 33. Sed ἀξία e MSS. Paris. et P. restituit Musgr. Sic etiam duo Leidd. ap. Valck. ad Ph. 1329. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21ᵇ. 34. Mosqu. A. B. C. D. Havn. Schol. Ad πόθεν in Flor. 21. eadem m. in marg. adscripsit γρ. τυχεῖν. Verba ὡς μὲν ἀξ. — πάθω in parenthesi esse, post Wakef. monuit Porson. βάψασα ἀγείρασά τε iungenda dicens. Itaque famulam ornatum funebrem conquirere iubet? imo ipsa conquirere vult. Wakefield. κόσμον γ' ἀγείρασ' emendat. Rectius Schol. iungenda esse dicit ὡς δ' ἔχω, κόσμον τ' ἀγείρασα, *collocabo cadaver decoratum ita, ut possum, et ornatu eo, quem a mulieribus captivis conquisivero.* Itaque nihil nisi verba τί γὰρ πάθω; parenthesi includenda erant. Formulas τί πάθω et τί ἂν πάθοιμι praeter Gatak. ad M. Anton. XII. c. 16. illustrarunt Hemsterh. ad Luc. T. III. p. 333. ed. Bip. Valck. ad Phoen. p. 335. Ad sensum cf. Soph. El. 450. σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως, ἃ 'χω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα.

V. 609. De ornatu funebri cf. Alc. 628 sqq. Suppl. 1058 sqq. Heracl. 567. Herc. f. 690. coll. 437. Dorvill. ad Charit. p. 68. (243. ed. Lips.) — ἀγείρουσ' Flor. 34.

V. 612. ναίουσιν. Lib. P. Flor. 10. θάσσουσιν.

V. 613. Male ed. Musgr. αὐτῆς, quamvis sic etiam Flor. praeter 6, Mosqu. B. C. D. et Havn.

V. 614. ὦ σχήματ' οἴκων. Musgrav. videndus ad Androm. 1. ubi profecit ex nota Valck. ad Hippol. 373. p.

204. 1. A. Boisson. Male periphrasin pro οἶκοι vocat Monk. ad Alc. 935. Rectius Schol. Flor. et Gu.

V. 615. Porson. in sec. ed. ita distinxit: ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε, incautum in priore ed. distinctionem se non post ἔχων, ut debuerit, sed post κάλλιστά τ' posuisse dicens. Vereor, ut recte. Ad firmandam quidem illam constructionem, κάλλιστα εὐτεκνώτατος, nulla alia exempla attulit, nisi ea, in quibus superlativis μέγιστον, πλεῖστον additur, praeterea locum Soph. Oed. Col. 1190. ubi τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων e Toupii coniectura ad Suid. T. I. p. 323. edidit Brunck. Sed interesse aliquid videtur inter πλεῖστον εὐτεκνώτατος et κάλλιστα εὐτ. Illud enim nil nisi vim superlativi per pleonasmum aliquem auget, hoc non auget solum, sed etiam aliud quid addit, idque iam in composito adiectivo inclusum; itaque ut πλεῖστον, μέγιστον, μάλιστα εὐτεκνώτατος dici possit, non sequitur, κάλλιστα εὐτεκνώτατος dici posse, non magis quam καλῶς εὔτεκνος. Sed τὰ καλά *felicitatem* designant, *ea, quae hominis vitam ornant*, ut τῶν καλῶν ἀπολαύειν Herc. f. 1194. *prosperis amicorum rebus frui*, quod ex opposito φίλοισι δυστυχοῦσι patet. Cf. ib. 1340. Herod. I, 32. εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσποιτο, πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον. πλεῖστα κάλλιστά τε vero eodem modo dicitur, ut πολλὰ καὶ καλά, πολλὰ καὶ δεινά, de quibus vide, quae monui Gramm. gr. §. 444. 4. Cf. Sluiter lect. Andoc. p. 143. Boeckh ad Plat. Min. p. 89. τ' omittunt Flor. 6. 9. 18. 21. Mosqu. D. Aug. b. c. — Praeterea Battier. Mus. Helv. T. V. p. 36. legendum coni. ὦ πλεῖστα σχὼν κ. quia hic agatur de re praeterita. At ἔχων est ὃς εἶχες, non ὃς ἔσχες. Ceterum εὐτεκνώτατε hic etiam Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter.

V. 616. γηραιά Gu. — Vitium Herv. 2. Canter. γεραιά τ' ἤδ' sublatum iam a Barn. servavit ed. Musgr. Ante τέκνων Aug. c. addit τῶν.

V. 618. στερέντες non est syncope prorsus inaudita pro στερηθέντες, ut ait Brunck. ad h. l. sed est a forma στέρω, στέρομαι, quae legitur ap. Xenoph. Anab. III, 2, 2. — εἶτα om. Flor. 18.

V. 619 sq. Recte Casaub. ad Theophr. 9. p. 117 sq. ed. Fisch. ita interpretatur: *plerosque homines insolesce-*

re, alium propter opes, alium etc. non quo ὀγκοῦσθαι ἔν τινι dicatur pro ἐπί τινι, *efferri aliqua re*, sed quia, qui in domo divite habitans gloriatur et superbit, is domo illa superbit. Itaque comma post ὀγκούμεθα del. Minus recte idem τίμιος eo sensu, quo in Theophr. loco, si modo est Theophrasti, legitur, et hic et Supplic. v. 553. accipit, ut compellatio sit, qua superiores dignitate ab inferioribus salutarentur, sicut latina vox *dominus*. Imo κεκλημένος, recte monente Musgr., idem fere est, quod ὦν. ἀνὴρ τίμιος vocatur Agamemnon ab Aesch. Choeph. 552. —, πλούσιος Flor. 17. 21[b].

V. 621. τάδ' οὐδέν. Rectius Schaefer. τὰ δ' οὐδέν. — ἄλλως i. e. *nil nisi*. v. Toup. ad Longin. p. 288. sq. Ruhnk. ad Tim. p. 199. Aug. b. ἄλλων.

V. 622. κεῖνος ὀλβ. Recte Canterus Nov. lect. V, 11. delevit δ', quod post κεῖνος addebatur. Nec legitur, nisi in Mosqu. A. D. Flor. 33. Ennianum ap. Cic. Fin. II, 13, 41. *Nimium boni est, cui nil mali est*, (sic leg. cum Brunck. et Herm. ad h. l.) comparavit iam Muretus Var. lect. V, 13. Cf. Osann. p. 137.

V. 623. Flor. 17. Mosqu. A. ὅτῳ κατ' ἦμαρ οὐδὲν τυγχάνει κακόν. Non videtur huius loci meminisse Porsonus, quum ad v. 788. τυγχάνειν sine ἂν soloecum esse scribebat. Contrarium defendit Erfurdt in epist. ad Schaeferum Euripidi Porson. Lips. adiecta p. 570. ad Soph. Ai. 9. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 785. Elmsley in Mus. crit. Cant. p. 351. Cf. Iphig. A. 720. ἡμᾶς δὲ ποῦ χρὴ τηνικαῦτα τυγχάνειν; Nihil egit V. D. in Mus. cr. I. p. 65. qui τυγχάνει esse ait *contingit*.

V. 624 sqq. Carminis, quod sequitur, numerorum descriptio haec est:

Str. ⏑ –́ –́ – | ⏑ –
⏑ –́ –́ – | ⏑ –́ ⏑ – –
–́ – | – ⏑́ ⏑ –́ ⏑ –́ –
⏑ –́ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ | ⏑ –́ ⏑ –́ | ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ –́ ⏑̄ | –́ ⏑ ⏑ –́
–́ ⏑ ⏑ –́ – –́

Epod. ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ –́ ⏑ – | ⏑ –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ –
⏑ –́ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ –

V. 624 sq. *ἐμοὶ — πημ. γενέσθαι.* Eadem fere loquendi forma Libanius T. IV. p. 136. *ἐπεὶ δ' ἔδει μοί ποτε γενέσθαι κακῶς.* Boisson.

V. 628. Herm. ed. *ἐτάμετ', ἐφ' ἅλιον οἶδμα ναυστολήσων*, ne *ἅλιον* mediam syllabam in ictu haberet. In Barn. vitio operarum est *ὑπ'. οἶδμα.*

V. 629. *Ἑλέναν* Aug. a. quam memorabilem lectionem vocat Herm.

V. 630. *χρυσοφαής* Flor. 18. Hunc locum citat Eustath. ad Il. γ' p. 397. *σαφέστερον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος ὁ εἰπὼν τραγικός· ἣν καλλίστην χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει.* quae male ad Sophoclis Helenam retulit Brunck. fr. Soph. p. 610.

V. 632. *καί* om. Flor. 2.

V. 633. *κρείσσονες.* Flor. 10. *μείζονες.* Eustath. ad Il. ά p. 55, 16. *καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἀνάγκαι κρείσσονες αἱ*

ὑπερτεροῦσαι καὶ κραταιαὶ, καὶ ὡς εἰπεῖν δυνατώταται, καὶ πάλιν· (Phoen. 898.) ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τοῦ ἀγαθοῦ· καί· (supra v. 602.) ναυτικὴ ἀναρχία κρείσσων πυρός. — κυκλοῦνται. Battier. Mus. Helv. p. 37. proponit κυκλοῦντο, et v. 639. κρῖνε, quoniam praesens tempus hic locum non potest habere; quod miror viro non indocto potuisse excidere. BOISSON. ● Recte vidit Schol. Gu. haec cum initio carminis hoc modo cohaerere: *Tunc perire me oportuit, quum Paris navem ad Helenam rapiendam construxit: nunc enim calamitates fatales superioribus calamitatibus graviores me circumstant.* κυκλοῦνται, ut Soph. Ai. 351. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

V. 634. κοινόν τ' ἐξ. Flor. 17. Mosqu. A. Male locum explicat Musgr. Vide Scholia.

V. 635. τῇ Σ. γῇ Gu. Flor. 6. 9. 18. 21ᵇ. 25. Mosqu. D. τῇ etiam A. Σιμουντίδα Mosqu. B. σιμουντίδη D. Σιμοντίδι C. Σιμοεντίδι Aug. b.

V. 638. Ἴδη Flor. 17. Mosqu. A.

V. 639. post βούτας Flor. 25. addit ποιμὴν βοῶν.

V. 640. ἐπὶ δορί. Scholiastes videtur habuisse δουρί. nam dicit versum scandendum esse per paeonem tertium, ditrochaeum et iambum. BOISSON. Gu. in marg. γρ. καὶ δουρί. Ut h. l. ἐκρίθη ἔρις ἐπὶ δορὶ καὶ φ. καὶ ἐμῶν μ. λώβᾳ, *ita ut bella, caedes et interitus aedium consequeretur*, sic Phoen. 533. ambitio πολλοὺς ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας ἐσῆλθε κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων. — καὶ ante ἐμῶν om. Mosqu. A.

V. 641. δὲ om. Mosqu. D. καὶ om. Flor. 6. 9. 18. 21. Mox εὐῤῥουν Ald. rell. εὔρουν Par. A. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21ᵇ. 33. Aug. a. b. c. Mosqu. A. B. C. D. Havn. Herm. ed. εὔροον, quem sequutus est Porson. in sec. ed.

V. 643. πολιὰν Flor. 2. 25. 33. Vict. et δ' pro τ' 2. 25. μάτηρ pro μήτηρ Flor. 10. 17. 25. 34. Mosqu. B. C. et sic e Paris. A. edidit Brunck. Flor. 33. πολιάν τ' ἐπὶ κρᾶτα δ' ἡ μήτηρ.

V. 645. τε om. Flor. 2. 10. 25. Pro εὖ δὲ Flor. 17. θρύπτεται. Illustrat Gataker. ad M. Antoniu. XII, 16.

Boissox.

V. 650. Iacobsium ad Anal. Br. I, 2. p. 352. coniicientem τί δ' αὖ τὸ λῆμα σῆς κακ. β. propter Scholiastae interpretationem τί ἐστι τὸ βούλημα σῆς κ. β. recte refutavit Porson. Genitivi σῆς κακογλ. βοῆς pendent e τάλαινα, non, ut in Gramm. gr. §. 348. dixi, exclamationem per se efficiunt.

εῦσι

V. 651. εὕδει. Flor. 17. εὐδείουσι i. e. εὕδει ~ εἴδεσι Mosqu. A.

V. 654. δόμων ἄπο Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21[b]. 25. 34. Aug. a. b. c. δ. ὕπερ I. ap. Pors. Mosq. C. Flor. 2. 33. Vict. Havn. sed in hoc m. sec. in marg. adscripsit γρ. ἄπο. R. M: γρ. ὕπερ, hic ὕπερ ἐπέκεινα ἤγουν ἔξω. Cant. marg. ἀντὶ τοῦ πρὸ, ὑπέρ. ὕπερ recepit Porson. provocans ad Musgr. Orest. 1377. Sed in illo Or. loco 1357. est cum accus. sicut etiam Ion. 46. Herod. IV, 188. nec δόμων ὑπερβᾶσ' Suppl. 1053. quadrat. Verum puto δόμων ὕπο. Vid. ad v. 53. quod ibi etiam ab aliis in ὑπέρ, ab aliis in ἀπό mutatum vidimus.

V. 655. εἰς καιρὸν δὲ Flor. 2. 6. 9. 18. 21[b]. 34. Aug. a. Mosqu. C. εἰς καιρόνδε Aug. c. εἰς καινονδε Aug. b. In Flor. 21. δέ post καιρόν erasum est. Pro σοῖσι male Barn. τοῖσι. Flor. 25. φαίνεται σοῖσι.

V. 657. Ald. rell. κοὐκέτ' εἶ βλ. φ. et sic Flor. 2. 6. 9. 17. 18. κουκέτι βλέπουσα Flor. 10. Mosqu. C. κοὐκ ἔτι βλ. Aug. b. Hinc Lib. P. κουκέτι βλέπεις φάος. At Cant. M. L. R. Flor. 21[b]. 25. Havn. οὐκέτ' εἶ βλ. (Flor. 33. οὐκέτι βλ. φ.) Hoc recepi, quia affectui loquentis magis accommodatum videbatur asyndeton. At hoc modo concisam nimis minutis membris vel contortam multiplicatis incisis orationem fieri, quamvis infra legatur 672. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δή, et in Arist. Acharn. 1185. λείπω φάος γε τοὐμὸν, οὐκέτ' εἰμ' ἐγώ, iudicat Car. Reissig. in syntagm. crit. de construct. antistr. trium carm. mel. Arist. p. 10. Hoc quidem levius videtur; sed unice vera est eiusdem V. D. interpunctio κοὐκέτ' εἶ, βλέπουσα φῶς, ipsam-

que lucem adspiciens non vivis amplius s. consumpta es ante mortem. Ipse laudat v. 428. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο. „Ita Philoctetes ap. Soph. 1018. conqueritur se ἄφιλον, ἐρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν: quibuscum conferas v. 1030. et Eurip. ex Suppl. v. 990—993. Herm. (968—970. nostr. ed.) Caecilius ap. Gellium N. A. II, 23. p. 178. *egomet vivo mortuus inter vivos.* In hanc rem dictum est illud in Hel. 292. πάντ' ἔχουσα δυςτυχῆ, Τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ." Idem voluisse videtur auctor scholii Flor. 17.

V. 660. Gu. ἀτὰρ τί· νεκρ. ut interpungi iubent schol. Flor. 21. 33. et interpunxit Barn. στέφανον ἀνθαιρεῖσθαι in Schol. Theocr. I, 1. ex hoc loco firmat Huschke in Wolf. Anal. I. p. 178.

V. 661. ἀπηγγέλη Cant. Aug. c. Gu.

V. 662. χερῶν M. R.

V. 668. Mosqu. D. ἄθροισον. item M. vid. Pors. ad v. 801.

V. 669. Gu. φανῆται. Tum Flor. 2. 17. 25. ἐλπίδα. et alii, quos non indicatos memorat Porsonus.

V. 670. βλέπω δὲ Aug. a. (in quo saepe perparvum inter ε et η discrimen est.) Mosqu. A. Barn.

V. 671. ἔσωζ' οἴκ. Sic Ald. rell. MSS. pro quo Barn. King. Musgr. male scripserunt ἔσωσ' οἴκ. Flor. 33. Havn. ἔσωζ' ἐν οἴκ. Flor. 17. Mosqu. A. ἔσωζεν.

V. 672. Initio huius versus Flor. 17. ut Mosqu. A. ponit ἀνὴρ omissum in superiore, et omittit δή. — Harl. κουκέτ' εἰμι. — Pro δή Aug. a. δέ.

V. 673. ὦ τέκνον, τέκνον. Sic Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ὦ τέκνον, ὦ τέκνον Barn. Herm. et sic Flor. A. Cf. Seidler. de vers. dochm. p. 122. ὦ τέκνον semel Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21^{b}. 34. Mosqu. A. B. C. D. Aug. a. b. c. Cod. Reg. Soc. ap. King. Mihi prius τέκνον priorem longam, alterum brevem habere videtur: – – – ∪ ⏓, ut infra v. 683. ap. Soph. El. 320. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν, at 321. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ. Phoen. 881. πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες. Orest. 782. οὐκ ἄρ' ὀκνή-

σεις; — ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα. Suppl. 361. ἐκλύετε τάδε γ', ἐκλύετ' ἄνακτος, cui resp. ἱκόμενος ἔτι ματέρος ἄγαλμα. Cf. Soph. Oed. C. 442. Eur. Iph. T. 3.

V. 674. αἶ ter habet Aug. c. verba αἶ αἶ κατάρχομαι bis Flor. 25.

V. 674. 75. νόμων βακχείων Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 21[b]. 34. Aug. a. b. c. νόμον βακχεῖον Cod. Reg. Soc. ap. King. Eustath. ad Il. β' p. 241, 23=182, 46. ut e scholiis ad h. l. legendum suspicabatur Canter. νόμον βακχείων Priscian. XVIII. p. 231. b. 11. ed. Ald. νόμων βακχεῖον Mosqu. C. γόων βακχεῖον Havn. γόον βακχεῖον Flor. A. γόων pro νόμων habent Lib. P. ap. Musgr. Flor. 10. 25. 33. Vict. pro var. lect. Flor. 2. In Mosqu. fuit νόμων, nunc est γόων. κατάρχομαι cum accus. illustravit Brunck. ad Orest. 955. et Heath. ad h. l. V. 674. 75. ut numeris dochmiacis adstringeret, Herm. edidit ἒ ἒ κατάρχομαι νόμον Βακχεῖον, Ἐκ του ἀλάστορος ἀρτ. κ. Pro dimetris iambicis cum Brunckio habet Seidl. de vers. dochm. p. 122.

V. 677. Canter. e Schol. legendum coni. ὦ δύστηνε, σοῦ. quod probavit Heath. recepit Musgr. et Brunck. Boissonad.: Frustra praesidium petitur alteri lectioni σοῦ ex scholiis: nam cum scripsit scholiastes, ἔγνως δὴ, ὦ δύστηνε, τὴν βλάβην τοῦ παιδός σου, voluit exponere, cuius esset παῖς, et apposuit σου, non vero exhibuisse dicendus est exempli sui verba. ὦ δύστηνε σύ recipiendum est unice, et quod in codicibus inveniatur omnibus, et quod adiectivus vocativus cum pronomine σύ frequens sit in iambicorum clausula. Exempla dabit Toupius praef. Cur. Nov. in Suid. (Vol. III. p. 8. ed. Oxon.) Hec. infra v. 1231. (1233). σοῦ tamen habent Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 21[b]. 25. 33. 35. δύστηνε Florr. omnes praeter 21[b]. Havn. Ald. rell. δύστανε.

V. 678. Ante hunc versum Seidler. posuit αἶ αἶ κακῶν. Vide infra ad v. 680. extr.

V. 679. ἀφ' ἑτέρων Ald. rell. King. e C. C. C. dedit ἐφ' ἑτέρων, probante Heath. et sic Flor. 10. 33. ἀφ' ἑτέρων post Valck. ad Phoen. 374. recte defendit Brunck. ἐφ' ἑτέρων ne graecum quidem esse monens pro ἐφ' ἑτέροις. *Alia ex aliis mala proveniunt.* Quinam ἀμφ' ἑτέρων ha-

beant, quod Pors. narrat, ignoro. κακῶν erasum in Flor. 33. Tum Gu. κυροῖ. Quod vero hos versus asynartetos e dochmiacis vocant Heath. et Brunck., prior est dochmiacus dimeter, alter dochmium habet cum diiambo, nisi οὐδέποτ' ἀστένακτον ἀδάκρυτον ἁ — μαρ legere malis. Trochaicum vocat Seidler. de vers. dochm. p. 122.

V. 680. ἀδάκρυτος ἀστένακτος ἁμέρα Ald. rell. ἀδάκρυτον ἀστένακτον (ς ς superscr.) Gu. Flor. 6. 9. 18. e quibus — τος ad ἁμέρα, — τον ad ἐμέ spectat. vid. scholion Gu. Mosqu. C. Flor. 21[b]. 25. Vict. ἀδάκρυτον ἀστένακτον. — ἁμέρα Ald. rell. et MSS. Nescio cur Barn. dederit ἡμέρα. Flor. 17. ἁμέραν. Herm. ed. οὐδέποτέ μ' ἀδάκρυτον, ἀστένακτον Ἧμαρ ἐπισχήσει, ut ultimus esset dochmiacus. In comm. de vers. antistr. nihil nisi μ' post ἁμέρα delendum monet, in elem. doctr. metr. p. 767. scripsit οὐδέ ποτ' ἀστένακτός ἀδάκρυτος ἁμέρα ἐπισχήσει. Seidler. p. 37. ultimum sic scribit: ἦ — μαρ ἔμ' ἐπισχήσει, quod recipiendum putavi. — ἐπισχήσει recte schol. Flor. 21. explicat παύσει ἢ σχήσει ἐμέ. ἡμέρα ἐπισχήσει με ἀδάκρυτον idem est quod ἡμ. ἐπισχήσει με, ὥστε μὴ δακρύειν, ut loquitur Thucyd. I, 129. καί σε μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ. Saepe autem eventum actionis adiectivo addito designant Graeci. vid. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 299. 353. Schaef. ad Soph. Ai. 402. Erfurdt. ad Antig. 786. ed. min. Ita ἀδάκρυτος, ἀστένακτος activam significationem habent, ut καταληπτός Hippol. 1337. ἄψαυστος Soph. Oed. T. 962. ἀμάθητος in Bekkeri anecd. p. 79, 2. Vid. Porson. ad v. 1125. et quos citavi in Gramm. gr. §. 215. Post v. 681. Gu. Flor. 21[b]. addunt αἶ αἶ τῶν κακῶν, alii, ut Pors. certe narrat, αἶ αἶ κακῶν. Haec verba Seidler. ante v. 678. in strophae initio posuit.

V. 682. Θεραπαίνῃ tribuit Seidler. p. 236. in quo difficile est non cogitare de pedissequis, ea, quae dominos attingunt, ad se etiam trahentibus.

V. 683. Mosqu. D. ὦ τέ τέκνον. In Havn. τέκνον ter legitur, sed tertium deletum est m. sec. Herm. ed. ὦ τέκνον, ὦ τέκνον. Pro ταλαίνας Flor. 33. μαλέας i. e. μελέας. Versum primum recte distinxit King. e duobus Codd.

Reg. Soc. Brunck; e Paris. A. cui accedit Mosqu. A. Antea ματρός ad vs. sequ. referebatur.

V. 684. Bacch: 994. τίνι μόρῳ θνήσκει.

V. 685. Flor. 33. τίνων. Vict. ἀνθρώπου.

V. 686. Flor. 34. νῦν κ. sed suprascriptum νιν m. sec. De κυρῶ cum acc. vid. Brunck.

V. 687. Eustath. ad Od. α p. 1405, 46. ἐκβάλλει δὲ ποταμὸς εἰς θάλασσαν, ἤγουν ἐξάγει καὶ ἀπερεύγεται ὃν κατασύρει συρφετόν· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ ἔκβλητος παρ' Εὐριπίδῃ. Imo eiectum ab undis, ut recte vertit Erasmus. φονίου Ald. rell. Florr. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. Mosqu. A. B. C. D. Havn. φοινίου primus Barnes.

V. 688. ἐν ψάμμῳ Flor. 33. Recte Herm. in comm. de antistr. et elem. d. m. p. 767. monet, ancillam, ut nuntii officio praeditam, non nisi trimetris iambicis uti decere. Itaque v. 688. quoque Hecubae tribuit, etiam ne ἔκβλητον nimis ambiguum esset. Quod si est, ante v. 687. ille collocandus erit, ut visum eidem V. D. in comm. de antistr.

V. 689. πελάγιος. Flor. 2. 25. Vict. θαλάσσιος.

V. 690. οἴμοι Aug. b. ἰώ μοι Flor. 10. ὤ μοι μοι αἶ αἶ αἶ αἶ Mosqu. D. ὤ μοι ἓ ἓ ed. Herm. et cum sqq. usque ad ὀμμάτων in unum versum, dochmiacum dimetrum, coniunxit, ἐνύπνιον mutato in ἔνυπνον: sed vid. prol. de carm. antistr. p. IX. Unus versus est:

ὤ μοι αἶ αἶ ἔμαθον ἐν | ύπνιον ὀμμάτων.

ut nunc scripsisse video Herm. in elem. d. metr. p. 767. sed ita, ut ἐνύπνιον ὀμμάτων esset iamb. dim. brachyc. cui responderet v. 701. —τα ποῦ δίκα ξένων.

V. 691. 2. ὀμμάτων τ' ἐμῶν Ald. rell. Copulam omittunt Paris. A. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 21^{b}. 25. 33. 34. Mosqu. A. B. C. D. Havn. omiserunt King. Brunck. Pors. Herm.

V. 692 sq. Ald. rell. et MSS. (ἐμῶν in super. v.) ὄψιν. οὔ με παρέβα φάσμα μ. Brunck. transpositis vocibus edidit οὔ με φάσμα παρέβα μ. flagitante metri lege: esse enim versum trochaicum. Ita certe vult scholiastes metricus. Seidler. p. 234. οὐ παρέβα με φάσμα μελ. uno versu dochm. dim.

Ego e coni. edidi φάνταςμα, ut duo essent dochmiaci dimetri (v. 690. 1. in unum coniunctis) et monometer. Recepit Herm. elem. d. metr. p. 767. Similiter φασμάτων et φαντασμάτων confusa reperias in Aesch. S. c. Th. 712. infra Orest. 307. Ita nec necesse est versu praecedente voces cum Seidlero transponere ἔμαθον ἐνύπνιον ὄψιν ὀμμ. ἐμῶν, ut trimeter iambicus exeat. Pro παρέβα Havn. glossam in textu habet παρῆλθε.

V. 694. εἰςεῖδον Gu. Flor. 6. 9. 18. 21^b. Aug. c. εἶδον King. Brunck. In Aug. b. ἂν ἐςεῖδον ἂν ἀμφί σ' ὦ, utrumque ἂν puncto supra scripto notatum, quo translocatio post verbum indicetur. Mosqu. A. ἀμφὶ σὺν, τέκνον, quod mihi magis ex σ' ὦ, quam ex σοι ortum videtur. Hinc tamen Herm. edidit μελ. ἐςεῖδον ἂν ἀμφὶ σοί, nescio quo metro: in elem. d. metr. p. 767. τὰν εἴςιδον ἀμφὶ σοί, quod non video, quomodo respondeat antistrophico 703. τεμὼν φασγάνῳ. Seidler. l. c. μ. ἂν ἐςεῖδον ἀμφί σε, τέκνον, οὐκέτ' ὄν — — ut hic versus responderet scilicet versui 680. trochaico.

V. 695. τέκνον bis habet Flor. 33. ὡς ante οὐκέτ' addit Flor. 25.

V. 696. tribuitur vulgo Choro; sed Flor. 2. 6. 9. 10. 21. 21^b. 34. Θερ. quos minus recte secutus sum: nam famula nil nisi nuntiat, quae vidit. — Pro ἔκταν' Florr. omnes praeter 25, Mosqu. A. C. D. Aug. a. b. c. Havn. ἔκτεινε. — ὀνειρόφρων Gu. Florr. omnes praeter 25, Vict. Mosqu. D. Havn. quod vellem recepissem. — φράςον Mosqu. C.

V. 697. ἐμὸς ἐμὸς ξ. Sic King. e MSS. et Schol. Brunck. e Paris. A. Confirmat Lib. P. Flor. 2. 17. 33. 34. Havn. Mosqu. A. B. Aug. b. ἐμός semel Ald. rell. Θρήκιος Paris. A. Herm. Θράκιος.

V. 699. ἔχῃ Leid. teste Valck. ad Hipp. 1296. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 21^b. 25. 34. Aug. a. b. c. Mosqu. A. B. C. D. ἔχει Flor. 33. Havn. Vulgo ἔχοι.

V. 700. πέρα. MS. Reg. Soc. ap. Pors. πλέα et pro var. lect. M.

V. 701. οὐχ ὅσι', οὐδ' ἄν. Harl. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21^b. 25. 34. Aug. a. b. c. Mosqu. D. prob.

Herm. in praef. ad Hecub. p. XV. *οὐχ ὅσιά γ'* M. R. et alii. Vulgo *οὐχ' ὅσιά τ' οὐδ' ἄν.* quod tuetur Seidler. p. 237. Ita versus est iambicus trimeter. Sed languet illud *τε. οὐχ ὅσιά γ' οὐδ' ἄν.* optime quadraret, si versus esset famulae, gravius quid subiicientis. Praeterea Herm. ib. *τί δίκα ξέν.* ut duo essent dochmii; at in elem. d. metr. vulgatam servat.

V. 702. *ἰὼ κατ.* Ald. rell. et MSS. *ὦ* dedit Brunck. Pro *ὡς* Mosqu. A. *ὧς*, et v. 703. *σιδηρέῳ.*

V. 704. *ᾤκτίσω* Ald. rell. *ᾤκτισας* Mosqu. A. Flor. 2. 25. Vict. Paris. A. unde rec. Brunck. Pors. Herm. Subiiciam descriptionem horum versuum antistrophicam ab Hermanno factam in comm. de vers. antistroph. p. IX.

προῳδός.

V. 673. *ὦ τέκνον, τέκνον,*
αἶ αἶ κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.

στροφὴ α'.	*ἀντιστροφὴ α'.*
Vss. 677. 678.	V. 699. 700.
στροφὴ β'.	*ἀντιστροφὴ β'.*
V. 679 sqq.	V. 692 sqq.
ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ *κακῶν κυρεῖ·* *οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστέ-* *νακτος ἁ-* *μέρα ἐπισχήσει.*	*οὐ παρέβα με φάσμα μελα-* *νόπτερον,* *ἂν ἐσεῖδον ἀμφὶ σέ, τέκνον,* *οὐκέτ' ὄν-* *τα Διὸς ἐν φάει.*
στροφὴ γ'.	*ἀντιστροφὴ γ'.*
V. 682.	V. 696.
στροφὴ δ'.	*ἀντιστροφὴ δ'.*
V. 683.	V. 697.
ὦ τέκνον, ὦ τέκνον ταλαί- *νας ματρός,* *τίνι μόρῳ θνήσκεις; τίνι πό-* *τμῳ κεῖσαι;* *πρὸς τίνος ἀνθρώπων;*	*ἰώ μοι, ἰώ! ἐμὸς ἐμὸς ξένος* *Θρήκιος ἱππότας, ἵν' ὁ γέ-* *ρων πατὴρ* *ἔθετό νιν κρύψας.*

στροφὴ έ.	ἀντίστροφὴ έ.
V. 686.	V. 689.
ΘΕΡ.	ΘΕΡ.
οὐκ οἶδ᾽· ἐπ᾽ ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.	πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.
ΕΚ.	ΕΚ.
ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ; ἔκβλητον ἢ πέσημα φοινίου δορός;	ὤ μοί μοι, αἶ αἶ. ἔμαθον ἐνύπνιον ὄψιν ὀμμάτων ἐμῶν.

Paulo aliter carmen constituit in elem. doctr. metr. pag. 766. Seidlerus unam tantum stropham v. 678 — 686, et unam antistropham v. 690 — 699 facit, vss. 673 — 677 προῳδοῦ, vss. 687. 8. 9. μεσῳδοῦ, vss. 700 — 706 ἐπῳδοῦ nomine complectitur. Vid. de vers. dochm. p. 233 sqq.

V. 705. Mosqu. A. B. τλήμων. Reliqua meri sunt librariorum errores.

V. 707. τοῦδε. Flor. 17. 25. Aug. a. Mosqu. A. C. D. τοῦ.

V. 709. Mosqu. A. σὴν παῖδα.

V. 710. Flor. 17. ἐξήγγειλέ μοι.

V. 711. οὖν om. Flor. 33. Hunc versum, quum canoni a se constituto repugnaret, Porson. Praef. ad Hec. p. XLI. ed. Lips. iuniorum sagacitati committebat. Itaque V. D. in *Quarterly Review* nr. 5. p. 396. em. οὐδ᾽ ἐψαύσαμεν, quod etiam a temporum ratione requiri dicit (*which the tenses require*), quod fateor me non intelligere. Cf. *Kidd misc. tracts* p. 194. Eo adhuc tempore, quo Hecubam alloquebatur Agamemnon, Graeci non tangebant Polyxenae corpus. Mosqu. A. ψαύωμεν.

V. 714. Mosqu. D. Havn. ἀποστελλῶν. Flor. 10. 25. ἀποστέλλων. Mosqu. A. ἀγγελῶν, cui superscriptum est μεταπεμψόμενος. Valcken. ad Phoen. 1327. scribendum suspicabatur ἥκω μεταστελῶν σε. Sed particula minus recte omittitur, inquit Pors., et ἀποστελῶν ad sensum melius. Quomodo melius esset, declaravit Brunck. *dimitti* Hecubam

ab Agamemnone, ut cadaver filiae tolleret et sepeliret, non de Hecuba deducenda illum cogitare. Potius, ut simplex στέλλειν, στέλλεσθαι est *arcessere* (vid. Brunck. ad Soph. Oed. T. 434.), sic compositum ἀποστέλλω. Soph. Oed. Col. 550. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποσταλεὶς πάρα. Cf. v. 298.

V. 717. Ἀργεῖον Flor. 2. 17. Vict. Ἀργεῖοι Flor. 21. e corr. 10. 33.

V. 718. Mosqu. D. ἀγγέλουσί με.

V. 719. λέγω deest in Mosqu. D. Havn. Hunc versum habet Χριστὸς πάσχων 60. Eustath. ad Od. θ', p. 1584, 53. καί πως κατὰ τὴν τῆς τραγῳδίας Ἑκάβην εἰποῦσαν δύστηνε, ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε, εἰπεῖν ἔχει καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς ἑαυτόν· θεῖε ἀοιδέ, ἐμαυτὸν γὰρ λέγω ἐν οἷς χαρακτηρίζω τὸν Δημόδοκον. Cicer. or. 31, 110. *Cum dico me, te, Brute, dico.*

V. 720. Ἑκάβη om. Flor. 25. Havn.

V. 721. τοῦδ' om. Mosqu. A. Flor. 17.

V. 722. ἐκκλίνασα Flor. 17. Recte autem Scholia τί μοι προςώπῳ etc. explicant τῷ προςώπῳ μου. Sic Soph. Philoct. 747. sq. πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν, πάταξον —. Eur. Herc. f. 175. ἐν οἷς βεβηκὼς τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη. Plura suppeditat Elmsley ad Eur. Med. 961. (Mus. crit. nr. V. p. 33.)

V. 723. δύρῃ Musgr. ex Hesychio, Brunck. Porson. Herm. pro ὀδύρῃ. Confirmat Flor. 21. in quo supra δύρῃ legitur ἤγουν ὀδύρῃ. ἔλλειψις τοῦ ο. Flor. 21[b]. ὀδύρει. King. conj. ὀδυνῇ (debebat ὀδυνᾷ), quod rec. Morell. Aliam emendandi viam ingressus est gramm. in Gu. (Vid. schol. p. 170. v. 723.) quamquam in cod. ipso est ὀδύρῃ. — τί ἐσθ' ὅδε Mosqu. D.

V. 725. ἄλγος ἂν προςθείμεθα Ald. rell. Sed Paris. A. Harl. MS. Reg. Soc. Aug. a. b. Flor. 6. 9. 18. 21. 33. 34. α. ἂν προςθείμεθ' ἄν; prout ed. Pors. In Havn. a pr. m. fuit προσθοίμεθ' ἄν, quo in προςθείμεθ' ἂν mutato, οι supra scriptum est. Mosqu. C. προθοίμεθ' ἄν. A. I.

Flor. 2. 21^{b}. Vict. προςθείμεθ' ἄλγει. Flor. 17. πρ. ἄγει. Brunck. edidit ἄ. αὖ προςθ. ἄν. male.

V. 726. οὔτι Flor. 33. Mosqu. D. Havn.

V. 728. γε om. Fl. 33. Pro eo τε Flor. 17.

V. 730. εἴ τι Mosqu. A. B. C. Flor. 2. 17. Havn. Pro με Mosqu. D. μή.

V. 731. Mosqu. B. ἐς ταυτί.

V. 732. De τιμωρεῖν et τιμωρεῖσθαι cf. Segaar in Act. Soc. Trai. T. I. p. 89. Boisson.

V. 735. γονάτων Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Gu. Flor. 17. 21^{b}. 33. Mosqu. A. B. Havn. γουνάτων edidit Barn. et sic Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 34. puto etiam Mosqu. C. D. et Aug. tres. Is. Vossius in ora libri sui annotavit τῶν τ' γουνάτων. Flor. 34. etiam ἱκετεύσω. De ἱκετεύειν τινὸς pro πρός τινος vid. Gramm. gr. §. 350. Canter. inter σε et τῶνδε posuit * signum lacunae. Hinc Aem. Portus coni. σε τῶνδε τῶν γονάτων, addens: Erit autem anapaestus in sexta sede, quod frequentissimum.

V. 736. δεξιᾶς δ' εὐδ. Flor. 34.

V. 738. Post ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι Flor. 33. addit τοῦτο. Dubito, an sensus sit, quem expressit Erasmus, *id facile contingit tibi.* Imo ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι μαστεύειν τοῦτο s. δεῖσθαι τούτου, *in promtu tibi est hoc a me petere,* ut 1223. τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν.

V. 739. τοὺς κακοὺς γὰρ τ. Mosqu. C. δέ om. Flor. 25. Hos versus, qui post 738. leguntur, Vir doctus in *Classic. Journ.* 3. p. 610., quum observasse sibi visus esset, in Euripide ad binos versus binis item versibus, ad singulos autem singulis responderi, ita transponendos iudicavit: — ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.

ΕΚΑΒΗ.

οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ,
οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκεσιν καλεῖς;

ΕΚΑΒΗ.

ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὐ καταστάζω δάκρυ.

non videns, hoc modo, tribus versibus inter duos 737. 738. et unum 741. positis, aequalitatem membrorum magis etiam corrumpi. Ut nunc legitur locus, versibus 737. 738., tanquam antistrophae cuidam, respondent 735. 736. qui quasi pro stropha sunt. Nam v. 735. demum orationem ad Agamemnonem convertit Hecuba. Tum sequitur stropha secunda 739. 740. 741. cui aptissime respondet antistropha 742. 743. 744. Similiter supra et ea, in quibus secum ipsa loqui incipit Hecuba 719. 20. 21. et ea, quibus desinit 732. 33. 34. non sine causa pari versuum numero adstrinxisse videtur poeta.

V. 740. *τὸν* om. Aug. b. Pro *δουλεῦσαι* Flor. 2. 25. 33. Vict. *δουλεύειν*, quod enotatum etiam e Dresd. i. e. Mosqu. D.

V. 741. *ἐπάρκειαν* Ald. rell. Gu. Aug. a. b. c. Havn. *ἐπάρκεσιν* MS. Reg. Soc. ap. Pors. I. M. N. Flor. 2. 25. 33. Vict. quod rec. Porson. Herm. Altera forma apud Tragicos non occurrit, *ἄρκεσις* ap. Soph. Oed. Col. 73. *ἐπάρκεσις* 447.

V. 742. *οὐδέν τι* deest in Flor. 33. *οὐδέ τι* Flor. 10.

V. 744. *μέντι* Mosqu. D. — *ἔχω.* Aug. b. *ἴσω.* — *μαθεῖν.* Flor. 10. *φράσαι.* 33. *φράσαι* cum gl. *μαθεῖν.* Gu. *μαθεῖν,* supra quod scriptum est *γρ. φράσαι.*

V. 746. Vulgo *ἔστιν δέ τις.* Recepi scripturam Aug. a. Post v. 745. quaerere non poterat Agamemnon, an hic esset unus ex Hecubae filiis, sed quis esset. *ὦ τλῆμον.* Havn. *ὦ γύναι.* sed sec. m. adscripsit *γρ. τλῆμον. ὦ τλήμων* Mosqu. A.

V. 747. *τῶν οὐ θαν.* edidit Brunck. quum minus concinne legi videretur *οὐ τῶν θ.* Inepte. Si Polydorus unus est *τῶν οὐ θανόντων ὑπ' Ἰλίῳ*, superstitum unus est, ut bene monuit Herm. — *ἐν Ἰλίῳ* Flor. 10. I. (vid. Pors. ad v. 1136.)

V. 748. *ἢ* Mosqu. A.

V. 750. Vitium edit. Musgr. *ποῦ δ' ἂν ἐτ.* est etiam in Florr. 2. 6. 9. 25. — *πόλις* Mosqu. D.

V. 752. ποῦ Flor. 25.

V. 754. τῆσδε om. Harl. M. R. — Πολυμήστορα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et Florr. 6. 9. 21[b]. 25. 33. 34. Mosqu. A. C. Aug. a. b. c. Correxit Barn. Is. Vossius annotavit Πολυμήτωρ. Correctionem confirmant Cant. M. a m. 1. N. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. Mosqu. B. D. In Gu. est Πολυμήστωρ.

V. 756. καὶ τίνος τυχὼν πότμου Flor. 10.

V. 757. τίνος γ' ὑπ' ἄλλου. Sic Ald. rell. Florr. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Mosqu. B. C. Aug. a. b. c. τίνος δ' ὑπ' ἄ. Flor. 25. 33. Havn. I. γ' om. Mosqu. A. D. Flor. 17. 21[b]. Gu. ex quo non magis quidquam sequitur, quam ex eo, quod v. 765. eadem particula in B. D. omissa est. Porson. tamen colorem hinc petit coniecturae suae, τίνος πρὸς ἄλλου, addens γε nihil ad sensum aut elegantiam conferre. Quod falsum est; γε, ut saepe, vim addit praecedenti τίνος, et τίνος γ' ὑπ' ἄλλου fortius negat, quam τίνος ὑπ' ἄλλου, sicut οὐδ' ὑφ' ἑνὸς ἄλλου gravius est quam ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου. Eadem de causa Elmslei. ad Med. p. 287. not. legi posse dicit οὔτινος ὑπ' ἄλλου, sine interrogatione. τίνος πρὸς ἄλλου melius quidem quaestioni respondet, sed non semper in responsionibus anxie servatur verbum, quod praecesserat.

ὤλεσε. Aug. a. ἔσωζε.

V. 758. λαβεῖν. Flor. 10. λαβών. Lib. P. λάβοιν.

V. 761. π. ἁλὸς ἔπι Flor. 2. Vict.

V. 762. μαστεύουσ' Ald. rell. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21[b]. 33. Gu. Mosqu. A. B. C. Havn. Correxit Barn. et ματεύουσ' recte habent Mosqu. D. C. C. C. Flor. 2. 34. Vict. Aug. tres. μαντεύουσ' Flor. 25. Ad πονοῦσ' ἄ. πόνον Boisson. annotavit: Vid. Gregor. Cor. dial. Att. §. 1. et ibi notas.

V. 765. θαλασσόπλακτον. Mosqu. A. C. D. Gu. Flor. 21. θαλασσόπλαγκον Flor. 18. — γ' om. Mosqu. A. D. Aug. b. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21[b]. 33. 34. Havn.

V. 767. Mosqu. C. κοὐδὲν Ἀγάμ. λοιπὸν κακῶν. Mosqu. B. κακόν. Gu. Flor. 6. 9. κακῶν (ον superscr.).

V. 768. γυνή. Flor. 25. γῦναι.

V. 769. λέγοις Ald. rell. Flor. 2. 10. λέγεις Mosqu. A. B. C. D. (in A. superscr. εἴπῃς) Aug. a. b. c. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 25. 33. 34. Havn. (in quo supersc. var. l. λέγῃς.) quod ortum esse videtur ab eo, qui post praesens indicativi alium indicativum sequi debere arbitrabatur. Certe vix probabile λέγεις a librario mutatum in λέγοις. Optime Erfurdt. ad Soph. Oed. Tyr. 664. ed. min.: Optativi προςάψεις haec vis est, ut res enuncietur, tanquam quae cogitari quidem possit, sed exspectari non debeat. Cf. Gramm. gr. §. 524. 3. Ad sententiam Brunck. iam comparavit Terent. Adelph. IV, 7. Porson. illud Trabeae ap. Cicer. Tusc. disp. IV, 31. *Fortunam ipsam anteibo fortunis meis.* Boissonad. Plaut. Asin. II, 2, 1. *Ubi ego nunc Libanum requiram aut familiarem filium, Uti ego illos lubentiores faciam, quam Lubentia 'st.*

V. 771. καὶ μὲν Flor. 33. Aug. c. — δοκῶ παθεῖν Flor. 10. Aug. a. — ὅσια. Quam instituit τοῦ ὁσίου et τοῦ δικαίου distinctionem Scholiastes, sumere potuit ex Platonis Euthyphrone §. 13. et 14. Fisch. Boisson.

V. 772. σύ μου γενοῦ Flor. 21. ex emend.

V. 774. τοὺς ante γῆς om. Mosqu. B. C. Pro eo τῆς Aug. b. c. Flor. 34. τῆς et superscr. m. sec. τούς Flor. 33. — ἔνερθεν Mosqu. D. — τοὺς ἄνωθεν Aug. c.

V. 776. πολλάκις om. Mosqu. A.

V. 777. Hunc versum variis modis emendare studuerunt editores. Primum Musgr. em. ξένιά τ', *dona hospitalia,* quod ad τυχὼν refert, Beckius distinctionem post ἐμοὶ sublatam post ξενίας ponit. Utrumque frigidum nec necessarium, nec attingit ipsam difficultatem, quae est in verbis πρῶτα τῶν ἐμῶν φ. pro τὰ πρῶτα. Hoc videns Brunckius e Paris. A. edidit τὰ πρῶτα τῶν ἐμ. φ. vid. ipsum ad Orest. 1251. ubi recentiorum canonem de anapaestis exsibilari iubet, ipse ob canonem istum neglectum ita exsibilatus, ut vix amplius audiatur. Unus locus est, in quo articulus omissus videri possit, in Aesch. Pers. 855. allatus ab Hermanno, πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθα. qui tamen locus ipse dubitationem habet. Blomfield. quidem in gloss. ad v. 864. explicat πρῶτα μέν, *primum quidem*;

recte. Neque ex eo vulgatae lectioni praesidium petere vult Herm. quum Aeschyli saepe antiquior sermo sit quam reliquorum tragicorum. Porson. genuinam lectionem esse censet πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων. Pro hoc quum scribi coeptum esset πρῶτος ὢν τῶν ἐμ. φ. vel πρῶτος τῶν ἐ. φ., aliquem metri studiosum vulgatam inde lectionem effinxisse, nec quidquam proclivius esse quam α pro ος scribi. Contra quae recte monuit Herm. vix credibile esse, quemquam a vulgatae lectionis vestigiis tantum discedere, quam, quod in promtu erat, articulum delere maluisse. Quod vero Porson. Hemsterhusii ad Arist. Plut. p. 349. verbis utitur, ut lectiones leviter corruptas ulterius etiam depravatas esse probet, non cogitavit, Hemsterh. de vitiis iis loqui, quae librariorum imperitorum errore in libros invecta sint, non contendere, lectiones expeditas et in vulgari sermonis consuetudine positas sive inscitia sive doctrina librariorum ab exquisitioribus loquendi formulis expulsas esse. Itaque nec πρῶτος ὢν ἐμῶν φ. a poeta scriptum esse, a librariis autem in πρῶτα τῶν ἐμῶν φ. mutatum esse credibile est, nec πρῶτα τῶν ἐμῶν φ. genuinum esse potest tum propter omissum articulum, tum propter otiosum illud τῶν, tum, quod idem Porsonus monuit, quia, ubi duo membra coniunguntur, in quorum altero est participium, nec alterum participio ὢν carere potest. Herm. scribendum coniicit: ξενίας τε πρωτάριθμα τῶν ἐ. φ. et πρωτάριθμα, quod vocabulum nusquam occurrit, similis compositionis exemplo τοσουτάριθμον ap. Aesch. Pers. 430. tuetur. Mihi non haec sola difficultas esse videtur, sed haereo etiam in vocibus ξενίας ἀριθμῷ. Mitto explicationem scholiorum Florent. Herm. ξενίας ἀριθμὸν morem et ius hospitii significare posse dicit; cuius usus sive exemplum sive analogiam ac rationem requiro. Boissonad. haec annotavit: „Hesychius: ἀρθμήσαντε, φιλιωθέντες, δυϊκῶς. ὁμοίως καὶ ἀριθμήσαντες. Heinsius emendavit ἀρθμήσαντες, et ipse ad Eunapium p. 328. hanc emendationem sum amplexus. Sed potuit Hesych. ἀριθμήσαντες invenire eodem sensu positum ac ἀρθμήσαντες, id est, pro φιλιωθέντες. Etenim ἀρθμός, ἁρμός, ἀριθμός eandem radicem habent. Inde fere crediderim, ξενίας ἀριθμῷ idem esse atque ξενίας ἀρθμῷ, vertendumque *hospitalitatis vinculo* vel *nexu*.“ At quae eamdem radicem habent, in antiquo quidem sermone epicorum vel lyricorum eamdem etiam significationem

habere potuerunt, apud Atticos habuisse non sequitur. Rectius gl. Aug. c. apud Herm. Praef. Hec. p. XVI. *φιλίας. τῇ τάξει.* Etiam in sq. v. *λαβὼν προμηθίαν* non sine causa suspectum fuit Musgr. Explicat quidem Herm. *postquam curam in se receperat Polydori*, quae eadem explicatio est etiam in scholiis et, notante Boissonadio, expressa a Gallico interprete Bellino, et ab Ammonio; sed an *λαβεῖν προμηθίαν τινός* unquam hoc sensu inveniatur, vehementer dubito. Non magis eo significari puto, quod Erasmus expressit: *dolis praecogitatis filium occidit meum.* Praeterea nimis verbosa est tota haec hospitii cum Polymestore iuncti declaratio. Gravissimum est, quod v. 776. dicitur; nam violare *τοὺς ἅλας καὶ τὰς τραπέζας* summae impietatis erat; cum hoc comparata reliqua omnia iacent, imprimis v. 778. quo graviora autem fuerunt ea, quae praecesserunt, eo magis languent infirmiora, quae sequuntur. Itaque mea quidem sententia et gravior et venustior esset oratio, si, omissis versibus 777. 778., sic procederet:

ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτ. ἐβ.

eadem sententiarum conformatione, qua in Heracl. 176. sq. dixit: *μήδ', ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν, Πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν Φίλους ἑλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβῃς.* Post generalem enim rei expositionem ea, quibus res accuratius declaratur, sine copula subiiciunt Graeci. Plato Phaedon. p. 68. E. *Τί δὲ, οἱ κόσμιοι αὐτῶν οὐ ταὐτὸν τοῦτο πεπόνθασιν, ἀκολασίᾳ τινὶ σώφρονές εἰσιν;* Cf. p. 78. E. Gorg. p. 450. A. B. 465. D. 479. B. C. Cf. Heind. ad Phaedon. p. 57. et p. 79. §. 50. Protag. §. 42. Gramm. gr. scholarum usibus accommodatam §. 630, 3. etiam non praegressis *ποιεῖν* aut *πάσχειν* vel *τόδε, τάδε,* Soph. Ai. 839. sq. *καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν, ὥςπερ εἰςορῶσ' ἐμὲ Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.* ubi verba *ὥςπερ εἰςορῶσ' ἐμὲ* etc. accuratius explicandis iis, quae praecesserant, inserviunt. Sed vix omitti poterat nomen eius, quem occidisse narratur Polymestor; nam *προμηθίαν* referendum esse ad *ἔκτεινε* et de ipso Polydoro accipiendum esse,

vix cuiquam persuaserit Battier. Mus. Helv. T. V. p. 40. Igitur ante versum 779. excidisse videtur versus, qui Polydori nomen contineret. Hanc lacunam ut explerent, versus 777. et 778. partim e glossis (nam ξενίας glossa esse videtur vv. κοινῆς τραπέζης) partim e suis commentis consarcinasse puto grammaticum serioris aetatis, auctori Χριστοῦ πάσχοντος similem. Talem hominem non miror dixisse et πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων pro τὰ πρῶτα, et τυχὼν πρῶτός τε τῶν ἐ. φ. pro πρῶτός τε ὤν, et λαβὼν προμηθίαν, *observantia nostra cultus* (sic enim accipio propter ea, quae proxime antecedunt).

Restat ut varietatem lectionis indicem. V. 777. pro φίλων Paris. A. Mosqu. A. B. C. D. Aug. a. b. c. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21[b]. 34. Gu. ξένων, quod pro var. l. habent Havn. Flor. 21. Alibi voce φίλος grammatici explicare solent voc. ξένος, ut in scholiis ad v. 7. et ad hunc ipsum locum p. 179.

V. 778. Flor. 10. τυχὼν θ' ὅσ. Mosqu. A. D. Aug. a. b. ὅσον δεῖ.

V. 779. εἰ κτανεῖν ἐβούλ. Brunck. εἰ valere monet ἐπεί. Imo brevius dictum est pro ὃ ἔδει ἂν ποιεῖν αὐτὸν, εἰ κτ. ἐβ. Sic infra 1182. εἰ βούλοιο i. e. ὃ εἴποις ἂν, εἰ βούλοιο.

V. 781. δοῦλαι τε Havn. ὅτε pro δοῦλοί τε Flor. 33.

V. 782. σθένωσι Mosqu. D.

V. 783. In verbis τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα offenderunt et Wyttenbach. Bibl. crit. Vol. I. p. 35. et Herm. ad Aristoph. Nub. 816. sed uterque sententiam retractavit, ille Bibl. crit. Vol. II. p. XI., hic ad h. l. Locutionem illustrarunt Musgr. in supplem. et Porson. Cf. Blomf. gloss. Pers. 504. Simile est τὰ θεῖ' ἡγουμένη Helen. 919. Respici autem ad dictum Pindari, νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, monuit Wyttenb. l. c. de quo dicto vid. Interpr. ad Herod. III, 38. VII, 104. Pind. fragm. p. 76. ed. Heyn. Alberti ad Hesych. v. νόμος ὁ πάντων βασιλεύς. Celebrata sententia imprimis a Stoicis. vid. Turnebum ad Cic. de leg. I, 6. Cf. Goerenz. ibid. Imprimis huc spectat locus Chrysippi Digest. I. Tit. 3. leg. 2. a Turnebo et Albertio indicatus: ὁ

νόμος πάντων ἐστὶ βασιλεὺς θείων τε καὶ ἀνθρωπείων πραγμάτων. δεῖ δ' αὐτὸν προστάτην εἶναι τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, καὶ κατὰ τοῦτο κανόνα εἶναι δικαίων τε καὶ ἀδίκων καὶ τῶν φύσει πολιτικῶν ζώων, προςτακτικὸν μὲν τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν δὲ τῶν οὐ ποιητέων.

V. 785. εἴ σ' ἄν. Mosqu. A. D. σ' om. Havn. Male scribebatur ὅς εἴς σ' ἄν. Vis enim est in pronomine. Suppl. 561 sqq. οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται, ὡς εἴς ἔμ' ἐλθὼν καὶ πόλιν Πανδίονος Νόμος παλαιὸς δαιμόνων διεφθάρη. ubi vid. Markl.

V. 788. ἐν om. Mosqu. A.

V. 790. eiiciendus videbatur Wyttenbach. Bibl. crit. I, 4. p. 36. et v. sq. leg. ἰδού τε (imo ἰδοῦ τε. vid. Schaef. ad Gregor. C. p. 2.) κἄν. vel, si retineri debeat, sic scribendum: οἴκτειρέ θ' ἡμᾶς, ὡς τροφεύς τ' ἐπισταθείς, *miserearis mei, ut constitutus a diis mei nutritor.* „Quid enim? ad intelligenda Hecubae mala oculis opus erat exercitatis pictorum, et quidem intervallo et distantia?“ Nihil aliud vult Hecuba, nisi diligenter eum et accurate infortunium ipsius considerare. Pro *diligenter* comparatione utitur pictoris e iusto intervallo tabulam spectantis. Vide Schaefer. ad calcem Eurip. Porsoniani p. 563. et sententiam suam retractavit Wytt. Bibl. cr. III, 4. p. 26. αἰδεῖσθαι autem, i. e. *reverentiam miseris, imprimis supplicibus debitam praestare* (vid. Soph. Oed. C. 247. Musgr. ib. 1333. Eur. Heracl. 102.), et οἰκτείρειν saepissime iunguntur, ut supra 283. αἰδέσθητί με, οἴκτειρον. Iphig. A. 1233. ἀλλ' αἴδεσαί με καὶ κατοίκτειρον βίον. Soph. Ai. 506. sqq. ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα - - αἴδεσαι δὲ μητέρα - - οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σόν. Hunc locum citat Eustath. ad Il. *ι*, p. 752, 4. = 653, 5. et v. 791. Thom. M. v. ἰδοῦ.

V. 791. κἀνάθροισον Ask. 2. R. Eustath. cf. supra v. 668.

V. 792. Flor. 2. Vict. δέσποινα γάρ ποτ'. sed in marg. Flor. a m. sec. γρ. τύραννος ἦν ποτ'. In superiore versu finitur Aug. a.

V. 793. Flor. 10. εὖπ. τότ' οὖσα.

V. 794. Flor. 10. ἄπαις, ἄπολις, ἀθλ.

V. 795. ποῦ pro ποῖ Flor. 2. 25. — μ' ὑπεξάγεις. Flor. 34. μοι ἐξάγεις. Porson. μ' pro με accipiens explicabat: *Quo meum pedem subducis, i. e. quo me cogis te sequi?* et sic schol. Flor. 33. Contortam hanc explicationem vocat Herm. verens, ut similis constructionis exempla afferri queant. Iniuria: vid. Soph. Oed. T. 718. Oed. C. 314. κυνῆ πρόςωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει. Philoct. 1301. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα. quae loca citavi in Gramm. gr. §. 413. not. 6. Eurip. Troad. 1222. τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι. cf. Phoen. 41. sq. In quibus si quis dicat duas constructiones confusas esse, κυνῆ ἀμπέχει νιν et κ. ἀμπ. πρόςωπα αὐτῆς, μέθες με et μέθες τὴν χεῖρά μου, ἰάσομαί σε et ἰάσομαι τὰ ἕλκη σου, is non rem ipsam neget, duos accusativos uni verbo iunctos reperiri, sed aliam eius constructionis originem indicet. Haud dubie enim duae constructiones confusae sunt; sed quum huius confusionis multiplex sit usus, et locutiones specie similes, re autem ipsa dissimiles a se distinguantur, haec nota est huius quasi speciei, quod toti pars eodem casu sine coniunctione additur. Sic Eustath. ad Il. α', 236. (περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν φύλλα) p. 93, 22. ἔστι τὸ μὲν ἓ ἤγουν αὐτὸ ὁλότης τοῦ ξύλου, τὸ δὲ φύλλα καὶ φλοιὸν δήλωσις μέρους τοῦ ἐκπίπτοντος ἐν τῷ λεπίζεσθαι. τοιαῦτα δὲ καὶ ἄλλα μυρία παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχοντα τὴν ὁλότητα κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν, εἶτα ἑρμηνείαν αὐτῆς ἐκ τῶν μερῶν. Igitur non idcirco contorta est Porsoni explicatio, quod eius constructionis idonea exempla nulla suppetant, sed inepta est tota explicatio. Quis enim, quum dicere velit, *quo a me abis?* ita dicat: *quo me cogis te sequi?* et omittens id, quod primarium est, et ad preces irritas reddendas praecipue valet, dicat quod nullum in neutram partem momentum habet? Itaque Herm. μ' pro μοί positum accipit, quod nunc, credo, ipse repudiat. Ipse enim ad Soph. Ai. 190. p. 31., Falsum vero est, inquit, μοι elidi posse ante vocalem brevem. Cf. Lobeck. ad Ai. p. 249. Nimirum constructio est πρὸς τὸ σημαινόμενον. ὑπεξάγεις πόδα, i. e. *discedis*, ut recte Herm., ad sensum idem est ac φεύγεις, ὑπεκτρέπῃ. hinc accusativus με additus, quasi esset ποῖ φεύγεις με ὑπεξάγων πόδα. Sic Soph. Ai. 1107. καὶ τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους, i. e. κολάζων ἐκείνους τὰ σεμνὰ ἔπη

λέγε, ut locum explicavi in Gramm. gr. min. §. 633. Cf. Brunck. ad Soph. El. 480.

V. 797. τἄλλα. Mosqu. C. ἄλλα.

V. 798. ματεύομεν Flor. 2. Vict.

V. 799. δέ post πειθώ om. Flor. 21. — μόνον superscr. —ην a m. sec. Flor. 33. Ad Pacuvii versum fortasse respexit etiam Cicero pro Mur. 14, 30. *ipsa illa domina rerum sapientia.* Isocr. π. ἀντιδόσ. p. 115. ed. Orell. οὐδὲν τῶν φρονίμως πραττομένων εὑρήσομεν ἀλόγως γιγνόμενον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν διανοημάτων ἁπάντων ἡ γ ε μ ό ν α λόγον ὄντα.

V. 800. οὐ δῆτα μ. Flor. 33. Havn. a pr. m. sed in marg. οὐδέν τι μ. a sec. m. Mosqu. D. οὐδέν τοι. sed οι e correctione scribae vel glossatoris.

V. 801. μισθόν Havn. tum ἵν' εἴ ποτε c. gl. ὑπάρχῃ.

V. 802. τυγχάνει Flor. 25. τυγχάνῃ Flor. 10.

V. 803. τί οὖν Flor. 10. Pro ἔτ' Mosqu. C. τ'. ἐλπίσαι. Hanc formam poetis Atticis non inusitatam esse docuit Schaefer. melet. cr. p. 85. Erfurdt. ad Soph. Antig. 410. ed. min. et Add. Adde ἀποπτύσαιεν Eur. Hel. 75.

V. 804. Ask. 2. 3. R. Flor. 2. 10. 25. Vict. Havn. οἱ μὲν γὰρ ὄντες παῖδες οὐκέτ' ἔ. μοι. Ita etiam Flor. 33. nisi quod οὐ μέν habet pro οἱ μέν. Quae notabilis lectio, inquit Porson. οἱ ὄντες παῖδες pro οἱ παῖδες, οἵ μοι ἦσαν, sicut 793. εὔπαις ποτ' οὖσα pro ἡ εὔπ. ποτὲ ἦν.

V. 805. Mosqu. D. αὐτοὶ (ἡ). — ἐπ' αἰσχροῖς. G. ἐπ' ἐχθροῖς. αἰσχρά non sunt *turpia Veneris furtivae flagitia*, ut accepit Musgr., sed quaecunque a personae alicuius loco, dignitate, vitae genere abhorrent, ut servitus a conditione reginae, *indigna*. Sic Talthybius v. 493. αἰσχρὰν τύχην vocat eversionem pristini status. Nec ἐπ' αἰσχροῖσιν est *propter et ad turpia*, ut interpretatur Herm.: quid enim esset *pereo* (hoc enim esse videtur οἴχομαι) vel, si mavis, *abducor propter et ad turpia*, et quidem ea, quae ad filiam Cassandram spectant? sed dictum est, ut ζῆν ἐπ' ἴσοισι Med. 123. i. e. *ita ut aequo cum aliis iure frua-*

ris. Itaque αἰχμάλωτος ἐπ' αἰσχροῖσιν est *captiva, ita ut indigna patiar.* Recte Erasmus: *Abducor ipsa capta et indigna patiens.* nisi quod pro *abducor* malim *absumor.*

V. 806. κ. δὲ τῆς πόλεως τόνδ' Flor. 2. κ. δὲ [πόλεως τῆςδ' Flor. 33. Boisson. comparat Senec. Troad. 1050. *Tunc puer matri genitrixque gnato, Troia qua iaceat regione, monstrans, Dicet, et longe digito notabit: Ilium est illic, ubi fumus alte Serpit in coelum, nebulaeque turpes. Troes hoc signo patriam videbunt.*

V. 807. μὲν om. Aug. b. (omittunt quidam, inquit Porson.) γε coniiciens Pors. non videtur observasse, haec παρενθετικῶς dicta esse. Supra τοῦ λόγου — τόδε Gu. ab ead. m. γρ. ὁ λόγος. γρ. ὅδε. — καινὸν Mosqu. A. quod etiam in Havn. fuisse videtur a m. pr. cum gl. ἀπρεπές.

V. 809. πρὸς σῇσι πλευρῇς Ald. et rell. Flor. 33. πρὸς σῇσι πλευραῖς Flor. 2. 25. Vict. Mosqu. A. σῇσι πλευροῖς Mosqu. B. Sed Leid. antiquissimus, teste Valck. ad Eur. Ph. 62., K. ap. Pors. Paris. A. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 34. Mosqu. C. Havn. Gu. Aug. b. πρὸς σοῖσι πλευροῖς. Is. Vossius in ora libri sui: pro σῇσι πλευρῇς malim σοῖσι πλευροῖς. Idem ab initio fuit in Aug. c. sed utrobique correctum ῃ ῇ. Mosqu. σοῖσι πλευροῖς a pr. m. Sed in σοῖσι οι correctum ab alia m. in η, et super οι in πλευροῖς scriptum αι. In schedis Brunck., de quibus dixit in elencho notis ad Orest. praefixo, σοῖσι πλευροῖς, superscripta altera lectione σῇσι πλευραῖς. Summo igitur iure Brunck. et Porson. hanc lectionem receperunt. Pro κοιμίζεται Aug. b. κομίζεται.

V. 810. Mosqu. D. Κασσάνδρα.

V. 813. παῖς ἐμοὶ Flor. 17. 34. Mosqu. B. π. ἐμός. κείνῃ Flor. 17. Paris. A. κείνου. Brunck. ed. κείνης δὲ σύ; nam quemnam ex nocturnis illis complexibus voluptatis sensum percipere posse Hecubam? χάριν igitur de voluptate Venerea intellexit. Pudet ista confutare, ut cum ipso Brunckio loquar. De gratia factis referenda sermonem esse, patet e v. 817. ut supra 273. Soph. Ai. 522: comparat Herm. ad Soph. l. v. 518. Gatakerum Opp. T. I. p. 73. idem non debebat vituperare ad h. l., quod vocabulum σχημάτων

non emendasset. Nam p. 74. C. ipse δυςχερασμάτων ex altero Plutarchi loco reponi iubet.

V. 814. 15. Duplex horum versuum lectio in libris invenitur. Ald. rell. usque ad Kingianam: ἐκ τοῦ σκότους γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις. Altera lectio est inde a Kingio recepta: ἐκ τοῦ σκότους γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις. Sic King. Cod. Reg. Soc. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Aug. b. c. Florr. 9. 17. 21^{b}. 34. 10. (nisi quod hic ἐκ τοῦ σκότου τοι et altero v. θνητοῖς χάρις habet) 2. 25. qui in priore versu βροτοῖς pro πάνυ, sicut M. N. qui etiam altero versu θνητοῖς pro βροτοῖς, ut Flor. 10. 21. Lectio Aldina est etiam in Havn. Flor. 33. nisi quod hic ἐκ τοῦ σκότους τε (voluit τοι) νυκτέρων ἀσπασμάτων habet. Havn. etiam τε et νυκτερινῶν τ'. In priore versu consentit etiam Flor. 6. sed ab alia manu, quamquam antiqua, quae veterem lectionem cum edita congruentem transverso calamo delevit. In utraque lectione sunt, quae offendant. In Aldina ἀσπασμάτων uno interiecto vs. repetitum iam Brunckium male habuit; quamquam repetitiones earumdem vocum non diligentissime vitat Euripides, et v. 815. recurrit χάρις. Sed ὁμοῦ τε ferri nequit. Itaque Tyrwh. in litteris ad Brunckium datis emendabat ὁμοῦται, vocem Homericam et scenae Atticae, Euripidi certe, inusitatam inferens. Sed nec in altera lectione πάνυ ulli rei inservit, et versui tantum complendo idonea est, ut recte observavit Brunck. Monet quidem Porsonus, vocem πάνυ, etsi non valde usitatam Tragicis, occurrere tamen apud Soph. Oed. C. 144. Philoct. 650. etc. sed non id quaeritur, utrum vox occurrat apud Tragicos, sed utrum commodum sensum habeat, necne. Hoc vero loco neque πάνυ μεγίστη, neque πάνυ γίγνεται, neque τῶν νυκτέρων πάνυ φίλτρων, quod unum propter locum voculae licet, commodum sensum, imo ne sensum quidem habet. Itaque iam antiqui in ea trepidarunt, aliis βροτοῖς, vel βροτῶν, ut est in Flor. 21., substituentibus. Musgr. ὁμοῦ coni. pro πάνυ. In Brunckii schedis erat σκότους τῶν τε νυκτέρων πάντων. Hinc Brunckius ed. τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς φίλτρων μεγίστη γίγνεται πάντως χάρις. Etiam in verbis ἐκ τῶν νυκτέρων φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις neminem haesisse miror. φίλτρα enim nusquam alio sensu occurrunt, nisi ut

sint amoris illecebrae, ea, quae ad amorem pelliciunt vel excitant, vel viae excitandi amoris, non amor ipse vel concubitus. Concubitu quidem mutua uxoris et mariti benevolentia, *χάρις*, vel parari vel augeri potest; at *ἐκ τῶν νυκτέρων φίλτρων χάρις γίγνεται* nihil aliud est, nisi amoris parandi viis amor efficitur. Itaque si legeretur: *ἐκ τοῦ σκότου γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις*, ut iungerentur *φίλτρων χάρις*, haberemus certe, quod intelligi posset. Sed vehementer vereor, ne in his versibus emendandis operam perdamus. Iam ipsa lectionis varietas suspectum locum reddere debuit. Deinde si versus 809—813. cum v. 816. 817. compares, Agamemnonis cum Cassandra consuetudinem eo tantum consilio commemorare videtur Hecuba, ut Polydorum affinem eius esse demonstret, eumque ad iniuriam propter hanc affinitatem vindicandam excitet; sed versus 814. 815. quum in benevolentia e concubitu oriri solita morentur, sententiarum nexum interpellant, et eo detorquent verba poetae, ut, quod ille secundarium esse voluit, primarium esse videatur. Itaque non dubito, quin v. 814. 15. a mala manu additi sint.

σκότου est e Paris. A. E. Mosqu. C. Flor. 10. 17. 21. 34. quod magis Atticum, quam *σκότους*.

V. 816. *ἄκουε δή νυν*. Sic e coni. scripsi pro *ἄκ. δὴ νῦν*, quod alienum. Vid. Valck. ad Phoen. 918. Confirmat Mosqu. B. qui *τοίνυν* habet pro *δὴ νῦν*.

V. 818. *εὖ δράσεις* Flor. 25.

V. 819. *εἴ μοι*. De hoc sensu voculae *εἰ* vid. Valck. Adoniaz. p. 237. B. Boisson. Etym. M. p. 26, 51. *αἴ* — — *γέγονε δὲ ἐκ τοῦ εἰ, σημαίνοντος τὸ εἴθε, τοῦ ε τραπέντος εἰς α· ὡς τὸ, Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει*. Eustath. ad Il. p. 261, 36. *εὔχεται γὰρ ἡ τραγικὴ Ἑκάβη μονονουχὶ στόμασι κατατετρῆσθαι πολλοῖς, ὥς που καὶ ὁ Ἄργος τοῖς ὄμμασιν*.

V. 820. *καὶ κόμαισι*. Musgr. primo coni. *κόραισι*, „quia in luctu comas tonderi foeminis et capita radi mos esset;" in Suppl. not. *κνήμαισι*. Temere utrumque; quamquam *κόραισι* probat Wyttenb. Bibl. cr. I, 4. p. 36. Optat, ut

omnia corporis membra preces supplices fundere possint; haec sunt pedes, brachia, manus, caput: pro capite posuit *κόμας* cum delectu, quia amplectentes alium sive osculaturi sive rogaturi capillos admovent, ut Phoen. 308. nec oculi ut flere possent, opus erat *Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινός*.

V. 820. Flor. 10. *καὶ βαδίσμασιν*.

V. 822. *ὁμαρτῇ*. *ι* delendum esse monuit Brunck. ex Aristarchi scilicet auctoritate. vid. Tollii Exc. IV. ad Apoll. lex. Schol. Ven. ad Il. *ε*, 656. Mosqu. D. *ὁμαρτεῖ* (η). — *ἔχοιτο* Paris. A. Cant. N. Mosqu. C. I. H. L. Aug. b. c., in quo gl. *ἅπτοιντο*, Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21[b]. 33. 34. Vict. In Flor. 21. *ἔχοιτο* e correctione. *ἔχοιντο* verum videtur etiam ex Porsoni regula. vid. Add. p. 99. sq. nam quum ea omnia amplecti vult genua Agam., etsi non sunt animantia, animantium tamen munere fungi vult. — *γονάτων* Mosqu. A. Flor. 21[b].

V. 823. Aeschin. c. Ctesiph. p. 544. Reisk. huius loci meminisse videtur: *νομίσατε ὁρᾶν — πρεσβύτας ἀνθρώπους — κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς — ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν*. Boisson.

V. 825. *πάρασχε* Ald. et MSS. Flor. 9. 21[b]. 25. schedae Br. *πάρεσχε*. Flor. 17. *παρέσχε*. *πάρασχε* certe analogiae consentaneum est. At Brunck. barbarum ratus *παράσχες*. Idem in ora libri sui annotavit Is. Vossius. Sed quî factum dicamus, ut librarii hanc formam barbaram tanta constantia servarent?

V. 827. Is. Vossius annot. *ἐ. παρ' ἀνδρός*.

V. 829. 30. Quantum iam antiqui in his explicandis laborarint, e scholiis apparet. Absurda vero est *ἀντίπτωσις*, quam comminiscuntur, dictum esse pro *αἱ ἀνάγκαι τοὺς νόμους διώρισαν*. Kingio satis expedita esse sententia videtur: *necessitatem nulla lege teneri, nunc amicitias resarcire, interdum inimicitias, interdum inimicitias inter coniunctissimos et odia conflare*. Heath., *ἀνάγκαι*, inquit, hic procul dubio sunt *necessitudines*, *amicitiae*, eodem sensu, quo *ἀναγκαῖος* saepe usurpatur pro *amico necessitudine coniuncto*. Supra has necessitudines et amicitias vim legum et iustitiae effert chorus, ab his illas defi-

niri et quodammodo pendere asserens. Adeo ut quicunque in magistratu aut imperio constitutus est, is hominem, qui antea amicus erat, gravius quidquam contra leges delinquentem, sicut inimicum tractare et debitas ei poenas infligere debeat; et contra, inimicum antea, a quoquam contra ius fasque atrociter laesum atque oppressum, ulcisci ac velut amicum sublevare teneatur. Musgr. coni. *οἱ χρόνοι* pro *οἱ νόμοι*, *et temporum vicissitudines amicitias definiunt*, i. e. quos pro amicis inimicisve habere debeamus; quam coni. probat Wyttenb. Bibl. cr. I, 4. p. 37, recepit Brunck. Herm. coni. *καὶ τὰς ἀνάγκας οὐ νόμῳ διώρ.* sc. *οἱ θνητοί.* „*Mirum, quam nihil non accidat hominibus, quamque non, ut par est, necessitudines destinare soleant; qui inimicos faciant, ut amici, amicos, ut inimici sint.*" *διορίζειν ἀνάγκας* est *destinare necessitudines*, ita ut quis alios sibi adiungat, alios non adiungat." In qua tamen lectione *οἱ θνητοὶ φίλους τιθέντες τοὺς πολεμιωτάτους* esset, *qui* aliis *amicos reddunt eos*, *qui inimicissimi fuerint*, quum sensus postulet, *qui sibi amicos reddant.* Porson. nihil nisi Musgr. coniecturam commemorat, ut eum de loci sententia incertum fuisse coniicias. Ego fateor, me locum non satis intelligere; hoc tamen valde dubito, an *ἀνάγκη* unquam necessitudinem s. amicitiam significet. Stephanus quidem Thes. L. Gr. T. I. p. 419. E. ex Herod. I, 74. citat: *Ἀλυάττεα γὰρ ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρύηνιν Ἀστυάγεϊ τῷ Κυαξάρεω παιδί· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν*, ubi quis non ex adiecto *ἰσχυρῆς* videat, *ἀναγκαίην* esse *necessitatem* proprie sic dictam, seu *vim graviter cogentem*, qualis tunc erat affinitas Alyattis et Cyaxaris? Musgr. laudat Xenoph. p. 895. i. e. Sympos. 8, 13. *φιλεῖν γε μὴν τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων ἀνάγκη ἡδεῖα καὶ ἐθελουσία καλεῖται*, ubi *ἀνάγκη* non magis est necessitudo s. amicitia, quam in illo Bacchylidis *ἀνάγκη γλυκεῖα κυλίκων*, sed vis, quam affectus animi affert, et talis quidem, cui sponte et libenter obsequaris. Itaque *τὰς ἀνάγκας* de urgente rerum necessitate vel etiam de fatali necessitate accipio; rerum enim necessitas facit, ut inimicos habeamus, quos ante amicos habuerimus, sicut apud Plutarchum, citante H. Stephano Thes. l. gr. T. I. p. 418 F. *ἀνάγκη κατέλαβε τὸν Ἄρατον γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον.* Quia haec in utramque partem valet, non eum, qui semel

amicus fuerit, semper amicum habere cogit, sed ex amico inimicum et contra reddit, dicitur ea διορίζεσθαι, *distingui,* quo sensu accepit Schol. κεχωρισμένως λέγουσι, vel, ut schol. Gu., διέστησαν. Hactenus recte locum cepisse videtur Erasmus, qui ita vertit: *Mirum est profecto, ut incidant mortalibus Praefixa certis cuncta fati legibus.* Sed quomodo οἱ νόμοι hoc efficere dici possint, non intelligo. Similiter, sed alio consilio, Soph. Ai. 678. ἐγὼ δ' — ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦτ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. ubi poëta orationem ita instituerat, ac si pergere vellet: ἐγὼ δὲ τόν τε ἐχθρὸν ἐς τοσόνδ' ἐχθαίρω. sed interceptus est orationis cursus verbis ἐπίσταμαι γὰρ ὅτι. Itaque ad hanc constructionem illa aptavit, et in secundo demum membro ad institutam orationis formam rediit. Porsoni emendationem, quam recepit Herm. ἐγῷδ', ἐπίσταμαι γάρ, nimis ταυτολογοῦσαν illam, veram habere non possum...

V. 831. τούς τε πολεμ. Aug. b. quod praefert Elmsl. ad Iphig. T. 199. (Mus. crit. VI. p. 282.) In Havn. deest.

V. 833. Vulgo ἐγὼ σέ. Sed N. R. Flor. 2. 25. ἔγωγε, quod praetuli, quia σέ iam inest in τύχας σέθεν. Flor. 33. εὐχην, cui superscr. ab al. m. —ης.

V. 834. δι' οἴκτω Mosqu. D. — χεῖρα om. Mosqu. A.

V. 836. Pro δίκην Flor. 33. χάριν. Flor. 21. χάρην e corr. Havn. χάριν cum var. l. in marg. δίκην. Pro τήνδε Brunck. coni. τῶνδε.

V. 837. Ald. rell. Flor. 2. 25. Mosqu. A. B. D. φανείην γ'. Flor. 33. Havn. φανείην sine γ'. φανείη γ' coni. Stanlei. ad Aesch. Ag. 1449. et sic Paris. A. B. Cant. Lib. P. Mosqu. C. Aug. b. c. Gu. Flor. 6. (sed in marg. γρ. φανείην) 9. 10. 17. 18. 21. 21^b. 34. quod receperunt Brunck. Pors. Herm. φανείη sc. ἡ δίκη. — ὥστε σοι καλῶς ἔχειν Ald. rell. Flor. 6. 9. 33. Havn. ὥστε σοί τ' ἔχειν καλ. Paris. A. Br. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Gu. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 21^b. 25. 34.

V. 838. τε post στρατῷ om. Flor. 33. Supra χάριν Mosqu. A. γρ. δίκην.

V. 839. Herm. coni. Θρ. ἄνακτι τῷδε.

V. 841. φίλον Ald. rell. φίλιον coni. Barn. et sic P. Paris. A. Br. Flor. A. Flor. 10. Canter. post ἄνδρα interserendum opinabatur γάρ. Aug. b. φίλον omittit.

V. 842. εἰ δ' ἐμοὶ φίλος ὅδ' ἐστι em. Elmsleius Mus. cr. VI. p. 282. not. Male. Dicit Agamemnon, quod Polydorus (is enim est ὅδε) carus sit Hecubae, hoc nihil ad exercitum Graecorum pertinere, neque eum huius rei ullam rationem habere. Sed scribendum erat εἰ δὲ σοὶ φ.

V. 843. Is. Vossius ann. οὐκ ἐστι. Tum χωρὶς μὲν κοῦ κ. στρ. Flor. 10.

V. 844. ἐθέλοντα Flor. 21^{b}.

V. 847. φεῦ om. Mosqu. D. Gu. Flor. 25. φεῦ φεῦ Mosqu. B. Aug. b. — οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν Arist. Rhet. II, 21, 31. ubi hunc cum sq. v. citat.

V. 848. γάρ om. Flor. 34.

V. 849. αὐτῶν Flor. 34. Vict. πόλεος recte Ald. rell. Florr. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 25. τῆς πόλεος Flor. 33. πόλεως Flor. 2. 34. Vict. Mosqu. D. (Dresd.) Gu. Havn.

V. 851. πλεῖον Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 21^{b}. Mosqu. D. τὸ πλεῖον Flor. 25. νέμοις Flor. 21. 33. Mosqu. D.

V. 854. συνδράσεις Flor. 33. συνδράσῃ Flor. 21^{b}. δράσῃς Havn. a m. pr.

V. 856. Θρῃκὸς ἀνδρός Flor. 17. 34. Mosqu. A. B. In Havn. deest Θρῃκός. Tum Flor. 2. Vict. οἷα γάρ μοι πείσεται.

V. 859. δράσῃς Mosqu. D. Idem, ut e Dresd. enotatum, mox χεροῖν. Idem mox γραῖα, ut e gl. γεροντικὴ ἄνδρα ἀνδρεῖον liquet.

V. 860. κτανεῖς Flor. 17. 25. 33. 34. Mosqu. C.

V. 861. τίνι Barn. Musgr. Brunck. Pors. pro τινὶ Ald. rell. ἐπικουρίᾳ τίνι i. e. τίνι ἄλλῃ ἐπ. vid. Schaef. ad Soph. Trach. 390.

V. 863. κεκεύθουσ' Gu. Flor. 21^{b}. 25. Aug. b. c. Mosqu. C. In Flor. 2. κε in κεκεύθασ' est a m. sec. Mosqu. D.

τε κεύθουσ᾽. Flor. 17. 34. κεύθουσ᾽. κέκευθα habet etiam Soph. Ant. 911.

V. 864. Ἑλλήνων Florr. omnes praeter 10. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Paris. A. Br. Havn. Ἑλλάνων Ald. rell.

V. 865. Is. Vossius annot. ἐμῶν φονέα.

V. 866. ἀῤῥένων Flor. 33.

V. 871. ἀλλ᾽ ὡς γενέσθαι. Sic Ald. rell. nisi quod ὥς habent, Florr. omnes praeter 10. Br. Gu. Aug. b. c. Mosqu. A. B. C. D. γενέσθω Paris. A. P. Flor. A. Flor. 10. Havn. Eadem formula occurrit Iphig. in Taur. 589. Troad. 728. sed ibi omnes Codd. γενέσθω, ut scribendum esse monuit Brunck. ad h. l. In nostro loco etiam Brunck. Porson. Herm. γενέσθω. Quomodo e γενέσθαι fieri potuerit γενέσθω, intelligo; γενέσθω quomodo in γενέσθαι mutari potuerit, non intelligo. Cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. v. 598. Videtur fuisse formula solennis in Atheniensium decretis, in quibus Infinitivi pro Imperativis recepti erant. — Mox Ald. rell. τόνδ᾽ ἐμοὶ μέθες λόγον. Havn. τόνδε μοι. Brunck. e Paris. A. et Br. edidit τόνδε μὲν μέθες λόγον, quod confirmant P. Flor. A. Leid. tres ap. Valck. ad Phoen. 522. Florr. omnes praeter 33. Vict. Gu. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Sic Iphig. T. 589. ἀλλ᾽ ὡς γενέσθαι· τῶνδε μὲν δέλτον δίδου.

V. 873. καὶ σὺ om. Aug. b. — πλασθεῖσα Ald. rell. et MSS. πλαθεῖσα scribendum esse docuit Brunck. ad h. l.

V. 874. ἄνασσα δή ποτ᾽. Elmsley ad Iphig. T. 96. (Mus. crit. VI. p. 276.): Numerosius esset πρίν ποτ᾽. quod legitur Troad. 74. Φρυγῶν ἀρίστου πρίν ποθ᾽ Ἕκτορος δάμαρ. Notabilius est, quod adverbium substantivo postponitur sine articulo vel participio. Supra 479. ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ᾽ οὖσαν Ἰλίου. Mosqu. C. ἄνασσαν, unde suspiceris, nostri versus lectionem ex adscripto v. 479. ortam esse. An fuit: ἄνασσά γ᾽ ἥ ποτ᾽ Ἰλίου?

V. 875. Flor. 33. Havn. σὸν δ᾽ οὐκ ἔλ. hic etiam ἔλαττον, ut Mosqu. A. — κείνης edid. Brunck. Pors. Herm. et sic Flor. 18. 21. Havn. Gu. Vulgo ἢ ᾽κείνης χρ.

V. 877. ἐκείνου Flor. 10. 21. e corr.

V. 878. ἐπίσχ᾽ Aug. c.

V. 879. τῷδ' ἀδελφῷ Aug. b. quod etiam in Havn. fuisse videtur.

V. 880. διοσῇ μερίμνᾳ Ald. rell. Debebat saltem esse δ. μερίμνῃ, quod habent Flor. 10. 33. Havn. δίσση μέριμνα ex uno Parisiensium ed. Musgr. et sic Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21^b. 25. 34. Mosqu. B. D. Gu. Aug. b. c. Schol. in paraphr. p. 204. v. 871 — 880. unde sic leg. coni. Barn. δησσῇ μέριμνα Flor. 2. Scholion in Gu. supra haec verba adscriptum in editione scholiorum omisi. ΔΙΣΣΗ; διπλῇ, et supra μέριμνα ὄντες a m. pr. tum φροντίδι. ἐπειδὴ γὰρ δύο ἦσαν, καὶ ἡ περὶ αὐτοὺς φροντὶς διπλῆ ἦν, a m. sec. Pro μητρὶ Gu. Havn. μητρός. Ad κρυφθῆτον Flor. 6. in marg. γρ. κρυφθῆναι. Mosqu. C. κρυφῆτον.

V. 881. οὕτως Mosqu. C. Flor. 6. 9. 17. 18. 21^b. 34.

V. 882. οὐκ ἂν δ' εἶχον Mosqu. D. — δοῦναι σοι Flor. 25.

V. 883. οὐρίας Ald. rell. Brunck. e Paris. A. dedit οὐρίους et sic Mosqu. B. Mihi antiquior sermo, qualem sequuntur Tragici, adiectivorum in —ιος triplices formas usurpasse videtur.

V. 884. μένειν δ' ἀν. Mosqu. C. — ὁρῶντα Flor. 25. In Havn. fuisse videtur ὁρῶντες. In eodem gl. est μένοντας ἡμᾶς. Elmsl. ad Eur. Heracl. 7. Add. „Vereor, inquit, ut πλοῦν ἥσυχον quisquam unquam dixerit. Distingue, Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας, ἥσυχον. Μένειν ἥσυχον noster Iphig. T. 1434. Tro. 985. Heracl. 478. Praecedit στρατῷ, ad quod refertur utrumque ὁρῶντας et ἥσυχον.“ Durum vero ὁρῶντας ἥσυχον. In exemplis, quae adhuc enotata sunt, nullum invenias, in quo participium et adiectivum ad unum nomen referenda diverso numero iuxta se posita sint. Quidni vero πλοῦς ἥσυχος dici potuerit, non assequor; nisi forte ea omnia falsa habere oportet, quorum alia exempla non suppetunt. μένειν quidem ἥσυχον dici etiam sine exemplis credent ii, qui non ex exemplis pendent, sed ratione et analogia scriptorum veterum orationem considerant.

V. 885. γέν. δ' αὖ πως. Flor. 21^b. Pro κοινὸν elegantius videbatur Musgr. κρεῖσσον, quod omnino sententia postulat, inquit Wyttenb. Bibl. cr. I, 4. p. 42. Car. Ferd. Nagel in Actis Soc. Rheno-Trai. T. I. p. 298. καλόν, *omni-*

bus hoc (simul sumtis) et unicuique peculiariter et civitati prodest. Ut supra 843. οὐ κοινὸν στρατῷ erat, *nihil attinet ad exercitum*, sic h. l. πᾶσι κοινόν, *ad omnes aequaliter attinet, omnium aequaliter interest.* κοινόν et ἴδιον, κοινῇ et ἰδίᾳ ubique inter se opponuntur.

V. 889. Mosqu. D. τῶν ἀπ. οὐκ ἔτι λέξῃ πόλις. In versibus 889. 890. describendis secutus sum Ald. et reliquas edd. ante Canter. et sic illi in Gu. Havn. Mosqu. et ab Herm. divisi sunt.

V. 890. Ald. rell. Gu. Flor. 2. 18. 21. 21ᵇ. 25. 33. 34. Aug. b. c. Mosqu. A. B. C. Havn. τοιόνδ' Ἑλλ. Mosqu. D. τοιόνδε νέφος Ἑλλ. ἀμφί σε. τοῖον King. e coni. quam confirmant Flor. 6. 9. 10. 17. Sic Aesch. Prom. 928. τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται Ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. Soph. Ai. 560. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ Λείψω. quae loca apposuit V. D. (Elmsleius, puto) in Edinb. rev. n. 33. p. 240 sq. ad Aesch. Prom. 906. (916. Sch.) idem monens, τοιόςδε in talibus epiphonemasi etiam usurpari. Vid. Eur. Med. 713. 784. 1311. 1334. — κρύπτει Paris. A. duo Codd. Reg. S. ap. King. M. N. E. K. R. Flor. 2. 10. 25. 33. Vict. et pro var. l. Gu. in marg. pro καλύπτει Ald. rell.

V. 891. Prius δή om. Mosqu. B. Gu. Flor. 2. — ἔπερσαν Mosqu. A. Hinc gl. Gu. ἐπόρθησαν.

V. 892. κέκαρσαι. De hoc sensu metaphorico cf. Wernsd. ad Himer. p. 776. Iacobs Anthol. T. 11. (III, 1.) p. 394. Herc. f. 870. (854.) ἀποκείρεται σὸν ἄνθος, πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος. Boisson. Eustath. ad Il. α, p. 189, 11. κεφαλῆς ἤτοι καρήνου κόσμος τὸ κρήδεμνον, ὃ καὶ ἐπίκρανον κεφαλῆς ἡ τραγῳδία φησίν, ἣν ζηλοῦσι οἱ καὶ κίονος ἐπίκρανον φάμενοι. εἰ δ' οὕτω ταῦτ' ἐστι, προςφυῶς Εὐριπίδης περὶ Τροίας φησὶ τὸ ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων. ὡς γὰρ κρήδεμνον κεφαλῆς, οὕτω καὶ τὸ στεφανοῦσθαι αὐτῆς ἴδιον, ἤδη δέ ποτε καὶ τὰ κείρεσθαι. διὸ οἷα συστοίχως ἔχοντα χρηστά ἐστιν εἰς μίαν τροπήν.

V. 893 sq. Ald. rell. αἰθάλου καπνοῦ κηλῖδ', et sic Gu. Florr. omnes, Aug. b. c. Mosqu. A. B. C. Havn. καπνοῦ delendum iam Arsenius monuit, cui obsecuti sunt Canter. Barn. omittunt K. et ex emend. Mosqu. D. αἰθάλῳ Mosqu. B. αἰθάλωι Havn. quod agnoscit etiam Schol. αἰθάλῳ κηλίδι,

ἤτοι καυστικῇ κηλῖδι. ubi haec eadem verba post αἰθάλου καπνοῦ κηλῖδι delenda sunt. Idem praeferebat Battier. Mus. Helv. IV. p. 19. et V. p. 41. αἴθαλος substantivum e Lycophr. 55. παιδὸς καταβροχθέντος αἰθάλῳ (Schol. σποδίᾳ) δέμας, et Athen. XIV. p. 622. D. ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων καταπλησθεὶς αἰθάλῳ citat H. Steph. Thes. l. gr. T. I. p. 159. B. — V. 895. κηλῖδ᾽ οἰκτροτάτᾳ Ald. rell. ante Musgr. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. οἰκτροτάτα Mosqu. B. D. Gu. Aug. b. c. Havn. In hoc et Gu. supra ultimum α scriptum η. Ita Battierio etiam l. c. scribendum videbatur. οἰκτροτάταν Paris. A. P. G. I. Flor. 2. 10. 33. Vict. κηλῖδ᾽ pro κηλῖδι accipere vetat satis nunc cognita consuetudo Atticorum ι dativi non elidentium. Vid. nunc Herm. elem. d. metr. p. 55. Porson. quum in priore editione Aldinam lectionem amplexus esset, in secunda dedit κηλῖδ᾽ οἰκτροτάταν, ut Musgr. et Brunck. Praeferrem αἰθάλῳ κηλῖδ᾽ οἰκτροτάταν κέχρ. ut κηλῖδ᾽ οἰκτροτάταν esset appositio, quam explicavi Gramm. gr. §. 432, 4. nisi lectionis αἰθάλῳ paulo infirmior esset auctoritas, quippe quae ex em. Schol. nata videatur.

V. 896. μεσονύκτιον Mosqu. C. ἀλλύμαν Havn. ὀλόμαν Flor. 2.

V. 897. ἦμος δ᾽ ἐκ Flor. 2. 25. Vict. — ἡδὺς ὕπνος Mosqu. D. Eustath. ad Il. p. 242, 21. δῆλον δὲ ὅτι δεῖπνον καὶ τὸ πρὸς ἑσπέραν ἐλέγετο, ὡς καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ.

V. 898. κίδναται Ald. rell. σκίδναται M. N. Mosqu. A. C. Flor. 2. 34. Vict. κίδνατο King. male. vid. Virg. Aen. II, 277. cit. Pors. — μολπῶν (ω supra) Flor. 2. 25. Vict. μολπᾶν Havn. — χαροποιῶν Ald. rell. Havn. Flor. 2. 6. 9. 17. 25. 33. 34. Mosqu. B. D. Aug. b. c. χοροποιῶν (α supra) Gu. Flor. 21[b]. χοροποιῶν C. C. C. Flor. 10. 18. 21. et sic ed. Porson. in sed. ed. χαροποιὸν θυσίαν e Paris. A. prima lectione dedit Brunck. χαροποιῶν expl. gl. Gu. ab eadem m. quae α supra ο adscripsit.

V. 899. θυσιῶν Ald. rell. Mosqu. B. C. D. Flor. 6. 9. 18. 21. 21[b]. θυσίαν (ῶν supra) Fl. 33. Havn. θυσίαν Flor. 10. 25.

θυσιᾶν Flor. 2. 17. 34. Mosqu. A. Leidd. teste Valck. ad Phoen. 321.

V. 901. Eustath. ad Il. ε' p. 518. ἡ δὲ ὕϛερον παροιμία ἐπὶ πραγμάτων ἄλλως τὸ νόημα ἔθετο, λέγουσα πασσάλῳ μὲν ἀνακρεμάσαι τὸ ἀμελῆσαι, ἀπὸ πασσάλου δὲ λαβεῖν τὸ ἐπιμεληθῆναι· ὁποῖον δή τι καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ ξυϛὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ. ἔχει δέ τινα πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα καὶ Ἡσιόδου τὸ ὑπὲρ καπνοῦ θεῖναι πηδάλιον.

V. 902. ναυτᾶν em. Valck. l. c. quod minus poëticum recte iudicat Pors.

V. 903. Τροίαν om. Flor. 33. ἐμβεβαῶτα Ald. rell. ante Barn. et MSS. Barn. King. Musgr. Brunck. Porson. e Schol. ἐμβεβῶτα, et sic Flor. 2. 25. Mosqu. C. ἐμβεβεῶτα.

V. 904. ἐγὼ δέ τοι Mosqu. A. C. D. Aug. b. c. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b].

V. 905. Eustath. ad Il. δ'. p. 454, 14. σημείωσαι δὲ, ὅτι μίτρα παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ τῆς περὶ κεφαλὴν ταινίας λέγεται, ἤτοι κοινότερον εἰπεῖν, ἐπὶ φασκίας, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ μίτραις ἀναδέτοις ῥυθμίζεσθαι πλόκαμον, καὶ τὸ παρ' Ἡροδότῳ (VII, 90.) μίτραις κατειλίχατο.

V. 907. ἀτέρμονας de speculis formae rotundae cum Schol. accipio, quae antiquior fortasse forma fuit. Est itaque epitheton ornans, quod vocant. Herm. *ingentem splendorem* significari putat, Boisson. infinitos splendores, „ea ratione, ni fallor, quod speculum in profundum vacuumque immensum quasi patere videatur, nullisque visum finibus coerceri fere dixeris.“ Eustath. ad Il. η', 446. p. 690, 41. = 568. 20. ῥητέον, ὅτι τε ἐντεῦθεν παραφράσας Εὐριπίδης ἀτέρμονα ἔσοπτρα εἶπε τὰ κυκλοτερῆ, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ ἀπείρονα, ἐπεὶ καὶ τὸ τέρμα καὶ τὸ πέρας τὸ αὐτὸ δηλοῦσι, καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν ἀπείρων ἡ ὅλη γῆ, ὅ ἐστι σφαιροειδὴς καὶ στρογγύλη. Cf. ad Iliad. ξ'. p. 975. 31.

V. 908. ἐπιδέμνιος. Musgr. coni. ἐπιδείπνιος, *coena peracta*. Porson. levissimam mendam tamdiu servari non debuisse dicens, edidit ἐπιδέμνιον, *torum vestibus stratum*. At si δέμνιον unquam esset vestis, qua lectus sterni-

tur, ἐπιδέμνιος εὐνὰ esset torus, qui supra vestem illam extensus est. ἐπιδέμνιος πίπτω est *in lectum me coniicio*, cui ἐκ παραλλήλου additum ἐς εὐνάν. Tales pleonasmi non rari apud Tragicos. Aesch. Pers. 151. καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾷν. Ceterum Flor. 33. ἐπὶ δεμνί. (superscr. ος, οις)

V. 909. Flor. 2. Vict. τότε δὴ κἀλ.

V. 910. 11. Ita distinxi hos versus, ut prior esset iambicus dimeter acatalecticus, alter e duobus creticis et anapaestico monometro compositus. Quum enim in hoc carmine numeri iambici cum anapaesticis mixti, i. e. logaoedici, regnent, cretici melius his accommodati esse videbantur.

V. 912. Ἰλιάδος Ald. rell. usque ad Brunck. Ἰλιάδα King. codd. Mosqu. B. C. D. Paris. A. Br. Aug. a. b. Gu. Florr. omnes praeter 18. 21. Vict. Eustath. ad Il. β'. p. 206, 13. = 156, 14. Prooem. p. 5, 21. = 4, 18. Ἰλιάδος (superscr. α) Flor. 33.

V. 913. King. πραθόντες. — ἥξετ' ἐς οἴκους Ald. rell. et MSS. omnes. Praepositionem deleverunt King. et Brunck.

V. 914. φίλα Ald. rell. φίλια King. codd. cuncti (de quo dubitat Pors.), Florr. omnes praeter 21[b]. 33. Vict. Aug. b. Mosq. B. C. D.

V. 915. Boisson. citat Etymol. M. v. Δωριάζειν et Hemsterh. ad Callim. fr. 66.

V. 917. ἡ Mosqu. D. Flor. 2. Vict. τλήμων Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 33. 34. Havn. ἁ τλάμων (superscr. ἡ ἡ). — οὐκ ἤνυσ', *nihil profeci, nihil consecuta sum.* vid. Valck. ad Theocr. 18, 17. Musgr. ad Soph. Oed. Col. 1838. Cf. infra 1143. Androm. 1109.

V. 920. Ald. Herv. 1. ἄπο σκοποῦσ', ut etiam Mosqu. B.

V. 923. Hunc versum laudat Eustath. ad Odyss. π'. p. 1804, 19. Est ille in parenthesi et iungenda: ἄγομαι -- ἅλιον ἐπὶ πέλαγος, πόλιν τ' ἀποσκοπ. - - κατάρᾳ διδοῦσα.

V. 924. *Διοςκούροιν* Ald. rell. *Διοςκύροιν* Paris. A. Flor. 10. 21[b]. *Διοσκούραιν* (οι superscr.) Mosqu. D. Phrynichus p. 100. *Διόσκουροι· ὀρθώτερον Διόσκοροι. γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ υ λέγοντας.* Herodian. Piersoni p. 445. *Οἱ Διόσκουροι σὺν τῷ υ, ὅταν πληθυντικῶς λέγονται· τὼ Διοσκόρω δὲ ἐν τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ ἄνευ τοῦ υ.* Cf. Heind. ad Plat. Euthyd. p. 371. Schaefer. ad Gregor. p. 300. In Iphig. Aul. 759. metrum requirit *Διοςκούρων*.

V. 925. Eustath. ad Il. *γ'*. p. 379, 34. *τὸ δὲ Δύςπαρι εἶδος ἄριστε, ὅπερ Εὐριπίδης αἰνόπαρί φησιν, ὡς καὶ τὴν Ἑλένην δυςελένην διὰ τοῦ ἐξαγγέλου Φρυγὸς, ἀφορμὴν ἐνδέδωκε τῷ Ἀλκμᾶνι μίξαντι ἀμφότερα εἰπεῖν δύςπαρις καὶ αἰνόπαρις κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ.* v. Welcker. fr. Alcm. p. 59.

V. 926. *διδοῦσ'.* Flor. 10. inter schol. *γρ. ἰδοῦσ'.* — *γᾶς* deest in Mosqu. B.

V. 927. Flor. 21[b]. *ἐκ τρωάς.* Tum Flor. 33. Havn. *ἀπώλεσαν.*

V. 928. Gu. Flor. 25. *ὁ γάμος.*

V. 930. *ἦν* Gu. Flor. 2. 25. Vict. Pro *ἀπαγάγοι* Flor. 18. *ἀγάγοι,* Flor. 33. *ἀπάγοι.*

V. 931. Flor. 18. *ἂν μήτε.* — *ἵκετ'* Gu. cum gl. *ἀφίκοιτο.* — *εἰς οἶκον* Flor. 2. Praepositionem om. Flor. 10. Non possum, quin subiungam elegantem huius carminis paraphrasin, quam suppeditavit *Classic. journ.* nr. XXII. p. 228.

Heu! occidisti funditus, Ilion:
non iam superbum, patria, verticem
  invicta iactabis, nec altas
    iura dabis Phrygias per urbes.

Heu! occidisti: nube Pelasgica
cingit iacentem, perque tuas domos,
  ferroque vastatas et igni,
    torva tuens spatiatur hostis.

Neptuniarum culmina turrium
lugubris atra labe tegit cinis:
actum est; nec antiquas parentum
fas iterum peragrare sedes.

Nox saeva, nox me perdidit invida,
dulcisque serpens post epulas sopor;
securus in lecto maritus
carminibus choreaque sacra

fessum levabat corpus, et immemor
pendentis hastae credidit hostibus
fugisse visis, et peractos
urbis ovans meminit labores.

At ipsa, formaeque et speculo vacans,
per colla fusas purpurea comas
mitra coërcebam, iugali
molle caput positura lecto.

Sed ecce! dirus moenia personat
turbata clamor: Vadite, vadite
Troia triumphata superbi
ad patrias, Danai, Mycenas.

Tum pene nudo corpore, virginis
instar Lacaenae, destituo torum,
supplexque nequidquam pudicae
assideo genibus Dianae.

Viso mariti funere, turgidas
longe per undas Oceani trahor;
navisque cum victrix tetendit
vela noto nimium secundo,

divisa caro littore patriae
urbisque lapsas respiciens domos,
heu! mente defeci, et severo
procubui superata luctu.

V. 933. πόλιν τὴν σὴν Flor. 25. Flor. 2. πόλιν τε σάν.

V. 934. ἔκγονον Ald. rell. Florr. omnes praeter 6. 9. Gu. Mosqu. A. B. C. Aug. b. Havn. ἔγγονον Flor. 6. 9. Mosqu. D. Aug. c.

V. 935. οὐκ ἔστι πιστὸν οὐδὲν Flor. 2. Vict.

V. 936. οὔτ' ἂν κ. Aug. b. — πράσσειν Aug. c. per σσ transmisso ξ.

V. 937. αὖθ' οἱ θεοὶ Ald. rell. et MSS. omnes. αὐτοὶ θεοὶ Herm. Porson. Cum sqq. V. D. in *Classic. journ.* nr. XXVII. p. 116. comparat fragm. Ennii ap. Cic. de Divin. II, 50. N. D. III, 32. (ap. Scriver. p. 28.)

Ego deum genus esse semper dixi et dicam coelitum;
sed eos non curare opinor, quid agat humanum genus:
nam si curent, bene bonis sit, male malis; quod nunc abest.

quae mihi quidem parum similitudinis cum Euripideis habere videntur.

V. 938. ὡς ἂν ἀγνωσίᾳ Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. A. C. D. Aug. b. Gu. ὡς ἀναγνωσίᾳ Flor. 21b. ὡς ἂν ἀναγνωσίᾳ Harl.

V. 940. κακῶς pro κακῶν Flor. 21b. De locutione προκόπτειν εἰς πρόσθεν κακῶν vid. Coray ad Isocr. p. 121.

V. 941. με post εἶτι addit Mosqu. A.

V. 942. Mosqu. A. Flor. 25. 'τύγχανον, quod ex emend. habet Flor. 9. Contra Aug. C. ap. Zimmerm. p. 301. ad v. 952. ἀντὶ τοῦ ἐτύγχανον γρ. τυγχάνω. — Θρῄκων Flor. 25.

V. 943. δεῦρ' om. Mosqu. B. ἐπεὶ δ' ἀφ. Ald. Paris. A. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21b. 25. Gu. Havn. Mendum Brubach. ἐπεί γ' per

sequentes editiones omnes usque ad Brunck. propagatum est. Sic tamen etiam Flor. 33. 34.

V. 944. ἔλκοντί μοι G. Havn.

V. 946. Vitium Herv. 1. βλύων pro κλύων transiit in Herv. 2. et Canter. ubi Is. Vossius annot. κλύων. At Aem. Portus: βλύειν hic, si verbum est sanum, ἀντὶ τοῦ κλύειν ἤγουν ἀκούειν sumitur, quod et a Scholiaste notatum. Alias idem est ac βλύζειν. vid. Lexica.

V. 947. Mosqu. B. προβλέπειν. ἐναντιων (sic) Mosqu. D.

V. 948. Mosqu. D. ἐν τοῖσδε. sed gl. superscr. ἐν τοιαύταις.

V. 950. Porsonum, hunc versum spurium iudicantem, (quia τυγχάνουσα cum praec. αἰδώς μ' ἔχει non conveniat, fortasse etiam quod τυγχάνω sine partic. ὤν non ferebat) recte refutavit Herm. αἰδώς μ' ἔχει idem est atque αἰδοῦμαι. Cf. Herm. de ellipsi et pleon. p. 129. in Mus. antiquit. stud. p. 876. App. ad Viger. Thuc. VII, 42. καὶ τοῖς μὲν Συρακουσίοις — κατάπληξις ἐγένετο — ὁρῶντες, i. e. οἱ Συρ. κατεπλάγησαν. ubi vid. Duker. et ad 70. n. 18. Cf. supra ad v. 795. et quos citavi Gramm. gr. p. 807. not. y. quibus adde Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 43. Jacobs. ad Athen. p. 97. Inepta est ratio scholiastae.

V. 951. σ' om. Flor. 2. 25. Havn.

V. 953. Schol. p. 222. v. 947 — 954. legisse videtur ἄλλως τ' αἴτ. quod praeferebat King. non male! vid. Suppl. 417. Soph. Oed. T. 1114. et *praeterea* vel *praecipue*, ut Xen. Mem. S. I, 2, 59. vid. Heind. ad Plat. Phaedon. p. 138. Brubach. αἴτιόν τοι καὶ ν.

V. 955. τίς χρεία σ' ἐμοῦ. Vide quos citavi Gramm. gr. §. 419. 4. not. o. Recte Herm. de ellipsi Mus. ant. st. p. 112., Hoc genus ellipseos, inquit, qui, ut vulgo solitum est, iis verbis explendum censent, quae in quibusdam locis addita reperiuntur, multum videntur ab recta ratione aberrare. Igitur equidem cum eodem V. D. ib. p. 113. et ad h. l. ἔχει intelligere nolim, quod in Soph. Phil. 646. additum reperitur, sed quum χρεώ ἐστι, χρεία ἐστὶ ad sensum idem sit ac χρή, hinc ut χρή με σοῦ, ita etiam χρεία με εἴθεν dictum esse existimo.

V. 958. τοὺς ante ὀπάονας addit Mosqu. A. In fine Flor. 33. ὀπ. δέ μοι σοί.

V. 961. Ald. rell. usque ad Barnes. Mosqu. B. Flor. 6. 9. 18. 21^b. 33. 34. Havn. Gu. φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σὺ, προςφιλὲς δέ μοι τόδε. ἡμῖν om. Mosqu. A., C. D. duo Codd. Reg. S. et Baroc. 37. ap. King. Flor. 2. 17. 21. 25. E glossa sumptum videbatur Cantero et deleverunt Brunck. Pors. Herm. τόδε, quod deleri voluerat Milton. (vid. Mus. cr. Cant. nr. 3. p. 283 sqq.) et delevit Barn., omittit Flor. 10. Haec vera lectio esse videbatur Herm. Praef. Hec. p. XVII. Sed ἡμῖν — μοι vix recte se habent, et ἡμῖν e quatuor praecedentibus litteris natum recte vidit Porsonus. Itaque, etiam propter consensum codd., legendum existimo: φίλη μὲν εἶ σὺ, προςφιλὲς δέ μοι τόδε. Saepe nomen vel pronomen utrique membro commune in secundo demum additur. Vid. Elmsl. ad Heracl. 131. et Add. p. 135.

V. 962. Brunck. iuxta notata ad v. 282. (279.) edidit σημαίνειν σε δεῖ. quod recte repudiavit Porson.

V. 963. τὸν om. Flor. 18. εὖ Flor. 21.

V. 966. Πυλύδωρος Flor. 21^b.

V. 967. τἄλλα Mosqu. D.

V. 968. τὸ 'κείνου Mosqu. B. Flor. 25. τοὐκείνου μέρος μὲν εὐτυχεῖς. Ald. Brub. Herv. 1. 2. μέρους. Emendavit Canter.

V. 969. λέγεις σέθεν Flor. 2. Aug. c.

V. 972. κρυφίως Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Aug. c. et pro var. lect. Mosqu. A. κρυφίος Canter. quod mendum esse typothetae, ex accentu patet. κρύφιος K. ap. King. Florr. omnes, Vict. Mosqu. A. B. C. Aug. b. Havn.

V. 974. τε pro γε Flor. 10.

V. 975. σῶσον νῦν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. σῶσόν νυν recte Schol. Barn. (in Lips. male est σῶσον νῦν) King. etc. ut Mosqu. D. et Eustath. ad Il. ψ'. p. 1312, 20. — αὐτὸν om. Flor. 25. — τῶν πλησίον Ald. rell. Florr. omnes praeter 33. Gu. Havn. Mosqu. A. B. C. Aug. b. c. τοῦ πλησίον Eustath. ad Il. α'. p. 52, 23. κ'. p. 792, 19. = 707, 10. ψ'. p. 1302, 20. = 1429, 42. M. N.

G. Flor. 33. Idem videtur legisse Schol. τῶν τοῦ πλησίον glossa est in Gu. a m. sec. Pro τῶν τῶν πλησίον dictum esse monet Elmsley ad Eur. Med. 85. not. d. ubi Atticos dixisse οἱ πέλας, non ὁ πέλας, annotat. τῶν πλησίων Mosqu. D.

V. 977. οὖν om. Flor. 2. Mox ἃ Ald. rell. Florr. omnes, Mosqu. quatuor, Aug. duo, Gu. Havn. ὃ Harl. haud dubie propter sequens τοῦτο. Contra Br. (non membranae, ut ait Pors.) sq. versu ταῦτα ob praecedens ἅ. Hoc recepit Herm. Porson. ὅ — τοῦτο. Ut ὅ — ταῦτα ad se invicem referuntur Soph. Ant. 707. 709. Iphig. T. 672 sq. et τοῦτ' ἦν, ἃ dicitur Ion. 945. v. Valck. ad Herod. p. 46, 100. cf. Heind. ad Plat. Protag. §. 42. sic hoc loco ἅ — τοῦτο sibi respondent.

V. 979. Coniecturam suam de hoc loco retractavit Musgr. in Supplem. Seager in Class. journ. n. 13. p. 128. ἴσω φιληθεὶς, ὥς γε νῦν ἐμοὶ φ. — φιλεῖ Mosqu. D. sed η superscr.

V. 981. Mosqu. C. παλαιάν.

V. 982. Mosqu. B. σημαίνειν.

V. 983. Mosqu. διὰ σοῦ γάρ.

V. 984. τῶνγε Flor. 2. et sq. versu τούσγ'.

V. 986. Mosqu. D. εἰ σὺ κατθ. Boissonad. distinguere malit: καλῶς ἔλεξας, τῇδε καὶ σοφώτερον.

V. 987. Ἰλιᾶς Ald. rell. Florr. omnes, Havn. Ἰλιακᾶς Barn. Ἰλιάδος Cott. ut coni. King. et Is. Vossius in ora libri sui annotavit. Musgr. coni. Ἰλιεῦσ' dat. plur. Paris. A. Br. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Aug. b. c. Ἰλίας, et sic iam Aem. Portus, quam genuinam formam esse e Steph. Byz. ostendit Brunck.

τέλλουσ'
V. 989. ὑπερτεροῦσ' Havn. ὑπερτεροῦσ' Flor. 33.

V. 990. ἔτ' οὖν τί βούλει Ald. rell. τι βούλει primus Brunck. ut habet Havn. et haud dubie alii.

V. 991. σε om. Gu. σ. σ. χρὴ μεθ' συνεξ. Mosqu. C.

V. 992. ἔντος, ἢ Ald. rell. Leve vitium sustulit Valck. ad Phoen. 712. Sic infra 1248. μορφῆς ἐπῳδὸν ἤ τι τῆς

ἐμῆς ἐρεῖς; Iacobs. Exercit. I. p. 20. coni. πέπλων ἐν στολῇ κρ. ἐ. quod tuetur ad Anthol. Br. II, 2. p. 279. — κρύψας Mosqu. B. D.

V. 995. ἰδίᾳ Ald. rell. ἴδιαι e Paris. A. Brunck. et sic Gu.

V. 997. οὐ δεῖς Mosqu. B.

V. 998. ἀλλ' om. R. Ad ἕρπ' Boisson. annotat: Cf. Brunck. ad Hippol. 561. Höpfner. ad Cycl. 344. tum Warton. ad Theocr. XV, 26. Valcken. ib. 118.

V. 999. πόδα. De hac nautica voce cf. Doering. ad Catull. IV. Naigeonium ad Senecam a Grangaco gallice versum Benef. II, 34. Boisson.

V. 1003. ἐς ἄντλον ἐμπεσών Ald. rell. Gu. Flor. 25. 2. εἰς Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21ᵇ. 34. Paris. A. Aug. b. c. Vict. Mosq. B. C. D. Havn. ἐς vel εἰς om. Mosqu. A. Flor. 33. delent Brunck. et Beck. et tamen ille dicit asynartetum esse e dochmiacis. Pro ἐμπεσών N. πεσών, et sic ediderunt Porson. et Herm. Ita dochmiacus erit dimeter., Sed dochmiaci nonnunquam in iambos desinunt. vid. Seidler. p. 163. et dochmiacum cum iambico dimetro brachycatalecto ex Aesch. Eumen. 391. 399. enotavit Herm. elem. doctr. metr. p. 258. Pro ἐκπέσῃ E. F. ἐκπεσῇ. Herm. edidit ἐκπεσεῖ. ὡς — ἐκπέσῃ e consuetudine Homerica dictum est. vid. Gramm. gr. §. 521 not. 3. Cf. Herm. de ellipsi in Museo Wolfii p. 181. Elmsleio ad Med. 438. non optime Graece dictum videtur ἐκπέσῃ. De v. ἄντλος vid. Elmsl. ad Eur. Heracl. 169.

V. 1005. ἀμέρσας βίοτον edd. et MSS. βίον est ex emend. Herm. quam recepit Porson. in sec. ed. Sic 1010. pro βίον Codd. βίοτον. Sed in eum locum βίοτον ex hoc loco irrepsisse videtur. Alias enim βίοτον deflexum est in βίον, non contra. Potius τὸ ex ultima syllaba vocis βίοτον ortum esse videtur, et scribendum esse ὃ γὰρ ὑπέγγυον. Ita ultima syllaba dochmii soluta erit ⏑ – – ⏑⏑⏑. ἀμέρσας βίον Brunck. interpretatur, *qui vita privasti*. Verba *privandi* quidem proprie personae, quae re privatur, accusativum, rei, qua quis privatur, genitivum requirunt, ut Hesiod. Scut. H. 331. εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς. cf. Il. χ', 58. (unde Iacobs. Animadv. ad Eurip.

p. 8. *βιότου* coniecit) sed *ἀμέρδειν τινὰ βίον* dictum esse potest, ut *ἀφαιρεῖσθαί τινά τι, ἀποστερεῖν*, et sic Hom. h. in Cer. 311. *γεράων ἐρικυδέα τιμὴν καὶ θυσιῶν ἤμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας*. Vid. Gramm. gr. §. 412. Si vero *ἀμέρσας βίον* cum proxime praecedentibus iungas, ut ad eumdem illa verba pertineant, qui *ἐκπεσεῖν καρδίας* dicatur, nomen vel pronomen oppositionem et eius, qui ipse perit, et eius, quem peremit, vix recte omitti posse videtur, nec ipsa comparatio recte instituta esse, quum priora, *ἀλίμενόν τις ὡς* — *καρδίας*, de re universa valeant, alterum, *ἀμέρσας βίον*, non nisi de Polymestore accipi possint; neque enim, qui maris vortice haustus perit, idem alium etiam occidit. Itaque *ἀμέρσας βίον* cum v. 1002. iungenda erunt, *ἴσως δώσεις δίκην, ἀμέρσας βίον*, et comma post *δίκην* ponendum. Herm. explicat *vitam suam perdens, corrumpens*, quocum comparat Il. 16, 53. *ἔντεα ἀμέρδειν*, 13, 340. Hesiod. Theog. 697. *ὄσσε ἀμέρδειν*, Oppian. Cyneg. I, 268. *ἑὸν δ' ἀπὸ φέγγος ἄμερσαν*. At ubicunque *ἀμέρδειν* cum accusat. rei coniunctum reperitur, res illa talis est, cui splendor et nitor aliquis proprius est, ut etiam *φέγγος* in Oppiani loco. Hesychii autem glossa, *ἄμερδεν, ἠμαύρου, ἔβλαπτεν*, ad Il. *ν'*, 340. spectat. Tum *ἀμέρσας βίον* dubito an sit *vitam suam perdens*, quod esset *ἀμερσάμενος β.* Adde quod nimis tautologum est *ἐκπέσῃ φίλης καρδίας ἀμέρσας βίον*. Itaque Brunckii interpretatio unice probanda videtur.

V. 1006. *δίκῃ* Flor. 2. Mosqu. D. *θεοῖσιν* M. N. Flor. 2. 10. 25. Vict. et sic Herm. quem secutus est Porson in sec. ed. — *οὐ ξυμπιτνεῖ* edd. et MSS. eamque lectionem interpretatur etiam Didymus in scholiis. Multa moliuntur grammatici in sch. de sensu loci. Didymus *τὸ ὑπέγγυον* explicabat *τὸ ἠσφαλισμένον, βέβαιον*, et sic Hesych. Suid. Phavor. Zonar. p. 602. *ἔγγυον* exponunt *τὸ ἀσφαλές*, et Salmasius de modo usur. p. 89. e lege Rhodia citat *ἔγγυα καὶ ἀκίνδυνα*. Aesch. Choeph. 35 sq. *κριταὶ ὀνειράτων ὑπέγγυοι*. Ita *τὸ ὑπέγγυον δίκᾳ καὶ θεοῖς* erit, quod iustitia stabilitum et firmatum est, quasi pro quo iustitia ipsa spoponderit, ideoque quod iustitiae accommodatum est: nam *δίκη καὶ θεοὶ* nihil aliud esse videtur nisi *δίκη θεῶν*. Hoc igitur *οὐ ξυμπιτνεῖ ὀλέθριον κακόν*, non evadit, non in exitu fit malum exitiosum. Scholia *ξυμπιτνεῖ* etiam explicant *ἀφανίζεται, ἀπόλλυται* etc. quae significatio vereor ut us-

quam locum habeat. Cotton. *ὀξὺ πίτνει.* Is. Vossius in ora libri sui: pro *οὐ ξιμπιτνεῖ* (sic Canter.) leg. *ὀξὺ πίτνει* vel *ὀξὺ πεἰνει* (sic). Musgr. coni. haud dubie praeeunte Hemsterhusio *οὗ ξυμπ.* i. e. *ὅπου*, quod verbis Hemsterhusii explicat: *ubi* i. e. *in quo* vel *in quem cadit et concurrit, ut ob crimen commissum simul et humanae iustitiae et deorum vindictae sit obnoxius ac velut oppignoratus, illi certissimum exitium imminet.* Hanc emendationem receperunt Brunck., Porson., Herm.

V. 1008. *ἀπήγαγεν* Havn.

V. 1009. Ald. rell. Florr. omnes, Aug. b. c. Havn. *πρὸς αἴδαν, ἰὼ τάλας. ἰὼ* etiam Gu. Ita versus similis erit versui 1003. sin *ᾅδαν* scribas e Gu. et priorem v. *ἰώ* producas, (v. Seidl. de vers. dochm. p. 277.) erit dochmiacus dimeter. *Ἀΐδαν* est creticus, ut monuit Pors. cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. 1226. ed. min. infra v. 1081. Mosqu. D. *ἰὼ ἰὼ τάλας.* MS. Reg. Soc. ap. Porson. et Mosqu. B. verbis *ἰὼ ἰὼ τάλας* praefigunt *Πολ.* et sqq. *Ἑκ.* King. e Codd. Reg. Soc. ed. *ὦ τάλας*, quod receperunt Brunck et Porson, quae correctio esse videtur metrici cuiusdam. Herm., ne ultima syllaba verbi *ᾅδαν* (sic enim scribendum esse) in anacrusin sequentis dochmii incideret, quod in longa syllaba durissimum, et quod Mosc. C. habet *αἴδα*, quae lectio inter

α

lineas annotata est in Mosc. D. (*αἴδην* i. e. *αἴδην* vel *αἴδαν*), edidit *θανάσιμον Ἅιδᾳ· ἰὼ ἰὼ τάλας.* ◡◡◡◡–– | ◡◡◡–◡–. imo *θαν. Ἀΐδᾳ· ἰὼ ἰὼ τ.* ◡◡◡◡◡◡– | ◡◡◡–◡–.

V. 1010. Mosqu. D. *λείψῃς.* Havn. *λήψεις.* *βίοτον* M. N. Flor. 2. 21. 25. Vict. vid. ad v. 1005.

V. 1011. *οἴμοι* Gu. hic et 1013. quod unice verum videtur Elmsleio in Mus. crit. Cant. IV. p. 471.

V. 1012. *Χορ.* praefigunt Flor. 10. 17. sicut etiam v. 1014. 1017.

V. 1013. *τέκνων* Mosqu. A. B. C. Aug. c. Flor. 2. 25.

ὦ τῶν α *ων*

33. Vict. *τέκνων·* Gu. *τέκνα* Havn. quod Herm. sic metro aptari posse censebat Praef. p. XVIII.

ἰώ μοι μάλ' αὖ, τέκνων τε δυστήνου σφαγῆς.

V. 1015. Ald. Herv. 1. 2. Canter. ἀλλ' οὔτι με φύγητε. Brub. μ' ἂν φύγητε. Barn. King. ἀλλ' οὔτι μ' ἐκφύγητε. quod etiam Is. Vossius in marg. libri sui annotavit. Dawes. Misc. cr. p. 346. μὴ 'κφύγητε. με φύγητε etiam MS. Reg. Soc. ap. Pors. in textu, sed μὴ suprascripto. G. μοι φύγητε. Mosqu. A. μοι φύγοιτε. Gu. μοι φύγητε. Sed Musgr. MSS. omnes, Florr. omnes, Vict. C. K. Mosqu. C. D. Havn. μὴ φύγητε. E. μὴ φύγηται. Flor. 10. μὴν φύγητε. De particulis οὐ μὴ cum Coni. accurate nuper disputavit Elmsley in Quart. Review 14. p. 434.

V. 1016. Mosqu. D. βάλων. Mox Aug. b. ἀῤῥήξω.

V. 1018. Χορ. praefigit Flor. 17. ἐπισπέσωμεν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Correxit Barnes. Sed fortasse verum est, quod habet Flor. 33. ἐπισπεύσωμεν. Wyttenb. Bibl. cr. I, 3. p. 42.: leve mendum relictum est ἐπισπέσωμεν: nam legendum vel ἐπεισπέσωμεν vel ἐπισπεύσωμεν.

V. 1023. Hemichorio tribuunt edd. ante Brunck. sed Paris. A. Flor. 10. 17. 34. Choro. Θρῆκα om. Mosqu. D. et K. hic tamen inter lineas addit. Pro eo Θρῆκας Mosqu. C. Wakefield. τέκνα legendum contendit, quod recte refutavit Herm. Porson. ad scripturam defendendam in sec. ed. multa exempla adscripsit, quibus plura addidit Schaefer. etiam in Addendis p. 564. Sed non viderunt Viri doctissimi, ea omnia aliena esse; in iis enim nomen, quod initio ponendum erat, post pronomen relativum et in casu istius pronominis subiicitur, ut Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος; quod genus est attractionis. At hic duobus verbis suus cuique casus additur, is autem non diversa significans, sed unum idemque, dictumque est pro ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα ξένον καὶ κρατεῖς αὐτοῦ. Cuius constructionis etsi nulla nunc exempla suppetunt, nullus tamen dubito, quin genuina sit: ut enim recte diceretur ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα ξένον καὶ κρατεῖς αὐτοῦ, sic si pro αὐτοῦ posuit ξένου, nihil est, quod rationi repugnet. Simile est, sed in ipsa tamen similitudine dispar, quod infra legitur v. 1200. καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν, σώσας τε τὸν ἐμόν· pro vulgari, καὶ μὴν τρ. μὲν παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς αὐτὸν τρ. σε ἐχρῆν. Elegans tamen est Herm. coniectura ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα

καὶ κρατεῖς ξένον; si ξένον e remotiore καθεῖλες pendere dicas, ut Soph. Antig. 538. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

V. 1031. θυμῷ ῥέοντι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. et Codd. In Gu. et Mosqu. D. superscripta est gl. πνέοντι. Aug. b. θυμῶν ῥέοντι. Canter. malim θυμοῤῥέοντι. Barn. alias θυμοῤῥέοντι. Legitur et θυμῷ ζέοντι, et sic Harl. et C. recepitque Porsonus. Ruhnken. Ep. crit. II. p. 224. em. θυμὸν ζέοντι, cui favet aliquatenus lectio Aug. b. Vulgatam tamen θυμῷ ῥέοντι commode defendit Musgr. loco Demosth. pro cor. p. 272, 20. θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν. Ad δυςμαχωτάτῳ Flor. 10. γρ. δυςμενεστάτῳ.

V. 1032 sqq. Hoc carmen ad leges antistrophicorum describere tentarunt Herm. et Seidlerus de vers. dochm. p. 275. In quo constituendo aliam viam ingressus est Herm. in edit. Hecubae, aliam in prol. de carm. antistroph. p. VII. sq. aliam in elem. doctr. metr. p. 759. aliam in epitome doctr. metr. p. 293. Quos libros adeat, qui has descriptiones cognoscere cupiet. Ego coniecturas de singulis versibus propositas enotare satis duxi. Primam Herm. descriptionem littera A. notabo, alteram B. tertiam C. quartam D.

V. 1032. ἰώ μοι ἐγώ Seidl. – – ◡ ◡ –, ut responderet v. 1048. πᾶ πόδ' ἐπάξας. ὤ μοί μοι 'γώ Herm. A. ὤ μοί μοι ἐγώ D.

V. 1033. Flor. 33. ποῦ στῶ; ποῦ βῶ; ποῦ κ. quo coniecturam suam ποῦ στῶ firmare poterat Wakef. Vulgatam lectionem satis tuentur Etym. M. p. 669, 10. schol. Eur. Hec. 1075. schol. Arist. Plut. 447. quae loca citavit censor Britannus ed. Wakef. πᾶ στῶ esse, *quo accidam*, monuit Herm.

V. 1035. καὶ κατ' ἴχνος coni. Porson, ἴχνος simpliciter pro *pede* accipiens, ut Bacch. 1087. quam emendationem bene inchoatam reliquerat Vauvilliers ad Soph. Phil. 374. Palmariam vocat V. D. in *Critical review* 1803. Jul. p. 342. eamque ob metrum recepit Herm. Eamdem tamen in sec. ed. repudiavit Porson, καὶ tantum pro κατ' se malle dicens, et Herm. B. ubi hunc versum e dochmio et cretico ◡ – ◡ ◡ – | – ◡ – constare dicit. In C. D. ποίαν huic versui adiunxit cum Ald. Mosqu. B. C. Havn. Flor. 2

quo addito versus fit dochmiacus dimeter. Seidler. signa lacunae posuit post ἴχνος et ποδῶν excidisse suspicatur. Cf. idem ad Troad. 3.

V. 1036. ποίαν ποίαν Flor. 2. Vict. qui ad praecedentem versum referunt; sed in Flor. alterum ποίαν est a m. sec. — ποίαν ὁδὸν, ἢ ed. Herm. A. e Mosqu. A. ἢ ante ταύταν om. Flor. 25. Aug. c. in Flor. 2. a m. sec. additum est. — ταύτην Flor. 6. 9. 18. 21. 21[b]. 25. Aug. c. Mosqu. B. C. D. Havn. — ἢ τήνδ' Ald. rell. usque ad Barnes. Havn. Aug. c. τήδ' Florr. 33. Herm. B. coni. ποίαν, ἢ τάνδ', ἢ ταύταν, „nisi pro ταύταν malis κείναν, quod scholiastes videtur habuisse.“ In C. D. ἢ κείναν inseruit post ἢ ταύταν, Seidler. κείναν sine ἢ, qui laudat supra v. 159. Dionys. Hal. de compos. verb. p. 219. ed. Schaef.

V. 1039. Ἰλιάδας delendum monuit Herm. A. Sed creticorum dochmiis praemissorum satis multa exempla dedit Seidl. de vers. dochm. p. 122.

V. 1040. τάλαιναι κόραι, τάλαιναι Φρυγῶν recte scripserunt Herm. A. B. C. D. et Seidler. quem vide p. 277 sq. Quae coniectura eo firmatur, quod alterum τάλαιναι deest in Mosqu. D. Flor. 33.

V. 1041. Ald. rell. praeter King. ἰὼ ἰὼ κατάρ. Flor. 21. ἰὼ semel, sed corr. ex ὤ. ὤ ὤ κατ. Flor. 25. 34. ὤ κατάρ. King. e Cod. Reg. Soc. Flor. 2. 10. 17. 18. 21[b]. Vict. Gu. (qui suprascr. habet γρ. ἰώ.) et sic Br. Pors. Herm. A. C. D. Seidl. κατάρατοι sine ἰὼ vel ὤ Flor. 6. 9. Herm. B. ἰὼ ἰὼ, ὤ κατ. ut duo essent anapaestici dimetri. Extra versum posita esse ἰὼ ἰὼ suspicatur Seidler. p. 194.

V. 1042. πτώσσουσιν μ. Seidl. ut dochmiacum efficeret.

V. 1044. ἀκέσαι' om. Mosqu. D. Gu. King. Versus est anapaesticus logaoedicus.

V. 1046. ἆ ἆ ἆ Mosqu. D. σίγα bis Ald. rell. semel Flor. 6. 9. 18. 21. 21[b]. 34. Aug. b. c. Gu. Mosqu. A. B. C. D. Paris. A.

V. 1047. τᾶνδε γυναικᾶν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Br. γυναικῶν recte Barn. King. τῶνδε γυναικῶν Florr. 2. 6. 9. 10. 17. 21[b]. 25. 33. 34. Gu. τῶνδε etiam Flor. 18. Mosqu. B. C. D.

V. 1050. Flor. 25. θηρίων. Seidl. verba transposuit τιθέμενος θηρῶν, ita ut vv. θοίν. ἀγρ. τιθέμενος θηρῶν efficerent dochmiacum dimetrum. τ' post τιθέμενος addunt Flor. 2. (sed hic a m. sec.) 10. 25. 33. Gu. Ultima anapaesti soluta est etiam Orest. 819. 1485. Hel. 644. et in mediis versibus anapaesticis Or. 1473 sq. Ion. 146 sq. Duo anapaesti ultimam solutam habentes deinceps ponuntur Or. 1471. Iphig. T. 130. tres Iph. T. 211.

V. 1052. ἀντίποινα λύμας Flor. 2. ἰὼ τάλας edd. et MSS. ὢ τάλας Herm. Seidl. quod non debebam imitari. Vid. v. 1003.

V. 1053. πᾶ πᾶ Aug. b. ποῖ ποῖ Gu. Pro πᾶ Aug. c. πῆ. Pro φέρομαι Havn. φεύξομαι.

V. 1055 sq. κυσί τε Ald. rell. et MSS. κυσίν τε Flor. 10. Lib. P. ut edid. King. Brunck. Porson. φονίαν Ald. rell. φοινίαν Mosqu. C. — V. 1056. Ald. rell. ἀνήμερον οὐρείαν τ' ἐκβολάν. οὐρείαν etiam Florr. omn. praeter 21^{b}. 10. (qui οὐρίαν, sicut Havn. Mosqu. A.) Mosqu. D. Aug. b. c. ὀρείαν Brunck. fortasse e Paris. A. Sic enim Gu. τ' auctore Herm. transposui. Herm. A. hos dochmiacos ita constituit: σφακτάν τε δαῖτα κυσί τε φοινίαν Ὀρείαν ἀνήμερόν τ' ἐκβολάν, rationibus etiam allatis, cur aliter constitui non debeant; B. C. D. ut edidi. Formae – ⏑́ ⏑́ ⏑ ⏑ – σφακτὰν κυσί τε φοι— exempla dedit Seidler. p. 24 sqq. V. 1056. dochmio subiectus est creticus. Seidler. σφακτὰν κυσὶ φονίαν τε δαῖτ' Ὀρείαν ἀνήμερόν τ' ἐκβολάν.

V. 1057. G. πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω; quod recepit Herm. A. B. D. Seidl. eumque ordinem Boisson. firmari censet v. 1033. πᾶ κάμψω optime explicuit Herm. *quem in locum progressu consistam?* quod et de homine et de nave dici potest. Hinc additur φάρος στέλλων, *vela contrahens*, ut recte Herm. quod est eorum, qui ad locum aliquem appellunt. Od. π', 353. Ἀμφίνομος ἴδε νῆα —— λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς, Ἱστία τε στέλλοντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας. cf. Il. α', 433. Apollon. Rh. II, 1262 sq. Hinc patet, aptius iungi πᾶ κάμψω φάρος στέλλων, quam πᾶ βῶ φ. στ.

V. 1058. Herm. A. ναῦς, quod interpretis sit, delendum iudicat. πείσμασι male Porson. Versus constat e duo—

bus creticis et dochmio – ∪ – – ∪ – | – ∪∪ ∪∪ ∪ –. *ποντίοις πείσμασι φάρος στέλλων* dictum est, ut Homericum, *ἱστία μὲν πρῶτον κάθεσαν λύσαντε βοείας*, *funibus remissis vela demittens*: *πείσματα* enim non *retinacula*, sed *rudentes* explico cum Schol. quum, quomodo retinaculis vel *στέλλειν λαῖφος* vel *κάμπτειν* navis dici possit, non intelligam.

V. 1059. King. *στέλλων φάρος*. MS. Paris. ap. Musgr. *φάρος ἕλκων*. Herm. A. *φάρος ὑποστέλλων*. Scrib. *φᾶρος στ.* Huc spectat Hesych. gl. *φάρος στέλλων, τὸ περιβόλαιον στέλλων, ἢ τὰ ἄρμενον.*

V. 1060. Ald. rell. Flor. 2. 25. Havn. Gu. *ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθείς*. Florr. rell. Br. Lib. P. Mosqu. B. C. D. *ἐπὶ τάνδε συθείς*, quod iam Heath. scribendum viderat, cuius correctionis nullam necessitatem videbat Musgr. Versus est anapaesticus logaoedicus. Pro *φύλαξ* Herm. C. D. *φύλακ'*. At non *κοίτῃ φυλάσσει τὰ τέκνα*, sed is, qui cadaveribus assidet.

V. 1062. *εἴργασται κακά* non videtur esse *mala a te perpetrata sunt*, sed, sicut *πράττειν εὖ* vel *κακῶς*, *πράττειν πάντα ἀγαθά* dicitur, mala a te suscepta sunt, tolerantur, ut Erasmus vertit: *quam gravia perpeteris mala!*

V. 1063. *δράσαντι τ' αἰσχρά* Lib. P. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. c. Mosqu. A. C. *τἀισχρά* Gu.

V. 1064. *δέδωκεν* Ald. rell. *ἔδωκεν* Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21^{b}. 33. Mosqu. A. B. C. Aug. b. c. et sic ed. Brunck. Pors. Herm. *ἔθηκεν* Lib. P. Flor. 2. 25. Vict. quod e v. 706. sumtum videbatur Porsono. Soph. El. 1382. *καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια Τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.*

V. 1065. *αἶ* quater Flor. 2. 10. 25. 33. Vict. — *ἰὼ Θράκης* (sic) bis Flor. 25.

V. 1066. *λογχηφόρον* Flor. 25. Mosqu. B. *ἔνοπλον* Ald. et MSS. *εὔοπλον* Eustath. ad Il. β' p. 358, 32 = 271, 33. Pro *εὔιππον* Mosqu. C. *εὔοπλον*. Versus e tribus creticis constat – ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ – | – ∪ ∪ ∪. vid. Seidler. p. 129. Mosqu. B. *Ἀρεοκάτοχον*.

V. 1068. omittit Aug. b.

V. 1069. Ultimum βοάν om. Flor. 2.

V. 1070. ἴτε ἴτε Ald. rell. Flor. 33. In Aug. c. alterum ἴτε a m. rec. adscriptum est. Hinc Pors. Herm. D. ἴτ' ἴτε. ἴτε semel Mosqu. A. C. D. Paris. A. Flor. 6. 9. 18. 21. 21[b]. 34. Gu. Aug. b. ἰὼ ἴτε Flor. 17. ὦ ἴτε Flor. 2. 25. 33. Vict. Mosqu. C. quod receperunt Brunck, Herm. A. ἰὼ ἴτ', ὦ ἴτε Herm. B. ὦ ἴτε, ὦ ἴτε id. C. ἰὼ ἰώ, ἴτε, ἴτ' ἴτε Seidl.

V. 1071. ἢ ante οὐδεὶς delebat Battier. Mus. Helv. T. V. p. 48. ut versum e mente scholiastae iambicum dimetrum faceret. Nesciebat igitur, η ου in unam syllabam coalescere. Vid. Brunck. ad Bacch. 638.

V. 1074. Prius δεινά om. Gu.

V. 1076. πᾶ pro ποῖ bis Flor. 2. 25. Vict.

V. 1077. ἀναπτάμενος Flor. 6. 9. 18. 21[b]. 34. Mosqu. A. D. Aug. b. c. ἀναπτόμενος, ἀπτάμενος Mosqu. B. ἀπτάμενος etiam Flor. 33. Versus constat e tribus creticis.

V. 1078. ὑψιπετής Flor. 2. Vict.

V. 1079. Ὠρίων om. Flor. 25. ὦ Ὠρίων Flor. 10. — ἢ Σ. Mosqu. B. ὁ Σ.

V. 1081. ἢ τόνδ' Flor. 33. Brunck: „Languide hic positus articulus. Scribendum ἤτοι." — ἀΐδαν Flor. 10. 25. ἀΐδαο Flor. 2. Vict. — μελάγχρωτα Flor. 10. ἐς πορθμὸν Flor. 25.

V. 1083. ἂν post φέρειν addit Flor. 33. φέρει Vict.

V. 1084. ζοῆς, quod iam coni. Barn., edidit Porson., et sic Vict. ζωῆς (ο superscr.) Flor. 6. vid. schol. Flor. 2. 25. quae nota adscripta etiam fuit margini ed. Hervag. 1. memoratae Gaisford. ad Hephaest. p. 10. Eodem monente, formam ζοῆς legibus analogiae optime convenire docet Eustathius ad Il. γ' p. 411. in. = 311, 28.

V. 1085. ἥσυχος Ald. rell. et MSS. ἡσύχως, in Paris. A. alteri lectioni ἥσυχος superscriptam, praetulit Brunck. et sic Gu. Mosqu. D.

V. 1086. οὐρείας Mosqu. B. ἂν στρατὸν Mosqu. C.

V. 1087. Ἠχὼ Paris. A. Lib. P. Br. Mosqu. A. B. C.

D. Aug. b. c. Florr. omn. praeter 34. Vict. Gu. Havn. Ἀχώ Ald. rell. Cf. Markl. ad Suppl. 88.

V. 1088. ἴσμεν Ald. rell. et MSS. ᾖσμεν ex Etymol. M. p. 438. extr. scribendum vidit Heath. quod receperunt Musgr. Br. Pors. — Ἑλλήνων Paris. A. Br. Florr. omn. praeter 33. Mosqu. B. C. D. Aug. b. c. Gu. Ἑλλάνων Ald. rell.

V. 1089. παρέσχεν Ald. rell. παρέσχεν ἂν N. Flor. 21. sed ἂν a m. sec. παρεῖχεν Flor. 34. παρέσχ' ἂν reponendum esse primus vidit Heath. Cf. Markl. ad Suppl. 905. Herm. παρέσχεν tuenti recte repugnat Schaef. melet. cr. p. 55. Cf. p. 133, 94. Aliud agens Alc. 923. reliqui συνέσχεν. Sed Elmsl. ad Med. p. 150. not. monens, nihil apud Atticos poëtas rarius esse vocali ε ante particulam ἂν omissa, et citius in eorum scriptis decies ἔγραψ' ἂν *scripsissem* reperiri, quam semel *scripsisset*, hic leg. suspicatur φόβον πάρεσχεν οὐ μέσως ὅδ' ἂν κτύπος. Ita Suppl. 944. Ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους.

V. 1090. γὰρ om. Aug. b.

V. 1092. δύστηνε Paris. A. Florr. omn. Vict. Havn. Gu. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. δύστανε Ald. — ἀπώλεσεν pro ἀπώλεσε Mosqu. B. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 34.

V. 1093. ὄμματ' Aug. b.

V. 1095. σοί τε καὶ τέκν. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. Flor. 17. 18. 21. 21^{b}. 34.

V. 1096. με om. Flor. 33. — αἰχμαλώτισιν accentu in antepen. posito Gu. Havn. Mosqu. A. B. C. sed in B. litterae ι superscr. οι. αἰχμαλωτίδων Mosqu. D. sed supra —δων scriptum σι.

V. 1098. Sequentia sic ordinat V. D. in *Classic. journ.* n. 3. p. 616 sq.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

v. 1103. *τί φῄς; σὺ τοὖργον εἴργασαι τόδ', ὡς λέγει γ' οὗτος; τί πάσχουσ';*

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

v. 1100. *ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; σήμηνον, εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἵν' ἁρπάσας χεροῖν διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.*

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

v. 1099. σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ᾽ ἔτλης ἀμήχανον;
οἴμοι τι λέξεις;

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

v. 1103. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέθες μ᾽ ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.
inepte.

V. 1099. Mosqu. C. ἔτλης τήνδ᾽ ἀμήχανον Ἑκάβη.

V. 1100. τί λέξοις Flor. 25. τί λέγεις Flor. 33.

V. 1101. σήμανον Gu. παῦσιν Vict.

V. 1103. δὲ post πρὸς θεῶν addit Flor. 33.

V. 1104. τήνδε Flor. 17. 25. Hesych. μαργῶσαν χέρα, μαινομένην χεῖρα. Cf. Phot. p. 182. Suid.

V. 1105. ἐκβ. δ᾽ ἐκ καρδίας Mosqu. C.

V. 1106. τε post σοῦ om. Gu. — τῆςδ᾽ ἐν μέρει Mosqu. D.

V. 1107. τόδε Flor. 34. Aug. b. Mosqu. C. ταῦτα Flor. 25.

V. 1109. παῖς in G. omitti, notavit Porson. ap. Gaisf. ad Markl. Suppl. p. 84. not. 149. Deest etiam in Havn.

V. 1112. κατέκτεινε Mosqu. C. et μιν pro νιν.

V. 1113. προμηθείᾳ Mosq. A. σοφῇ προμηθίᾳ Mosqu. D.

V. 1114. ληφθείς Mosqu. A. D. Flor. 17. Havn. sed correctum.

V. 1115. ἀθροίσει et ξυνοικήσει Flor. 33. συνοικήσῃ Gu. Flor. 10. 17. 34.

V. 1117. αἴρειαν Flor. 10. ἄρειαν Flor. 2. 25. Vict. Pro στόλον Flor. 21. in marg. δόρυ, quod in textu habet Havn. vulgata in marg. adscripta.

V. 1118. ἂν post τρίβοιεν addunt Flor. 6. 9.

V. 1119. γείτοσιν etiam Florr. omn.

V. 1122. δόλῳ Ald. rell. quod etiam in marg. pro var. lect. habet Flor. 6. λόγῳ Paris. A. Br. Lib. P. Florr. omn. Vict. Mosq. A. B. C. D. Aug. b. c. Havn. — Pro με Mosqu. C. μέν. Mox ἦγεν Flor. 10.

V. 1123. ὑπ' Ἰλίῳ Ald. rell. ἐν Ἰλίῳ Mosqu. A. B. C. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21b. 34. Gu. Aug. b. c. et sic Brunck.

V. 1124. σὺν om. Mosqu. A. Ante τέκνοισι Mosqu. C. addit τοῖς. Cum vv. μόνον δὲ σὺν τέκν. μ' εἰςάγει Blomfield gloss. ad Aesch. Pers. 740. comparat Aesch. l. c. μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα Μολεῖν. Herod. VI, 15. ubi vid. Wessel. Cf. Orest. 677 sqq.

V. 1126. Mosqu. D. ἵζω δ' ἐν κλίνῃ μέσω.

V. 1127. πολλαὶ μὲν χεῖρες edd. et MSS. omn. eamque lectionem agnoscunt scholia ad hunc v. et ad v. 1108—1132. Jam Miltonus coni. χειρός, quod recepit Barn. Aldinam lectionem vix commode explices, nisi dicas esse ἀνακόλουθον, et poetam, quum dicere vellet πολλαὶ δὲ χεῖρες ἀμφ' ἐμὲ ἔργον εἶχον vel simile quid, postea κόραι Τρῳων addidisse. Consensus certe Codd. pro mero errore librariorum τὸ χεῖρες habere vix patitur, et χειρός, ut nunc legitur, eo loco positum est, ut vis in eo inesse videatur, quae nulla inest. — ἐπ' ἀριστερᾶς Ald. rell. Flor. 33. et Havn. ἐξ ἀριστ. coni. Canter. e Schol. recepit Barn. et sic Florr. omn. praeter 33. Gu. Vict. haud dubie etiam Mosqu. Aug.

V. 1128. ὡς δὲ Aug. b. φίλων Flor. 17. 25. 33. 34. φίλον Flor. 10.

V. 1129. θάκουν Ald. rell. 'θάκουν Brunck. Herm. apud Schaef. App. ad Eurip. ed. Porson. Lips. p. 564. θάκους ἔχουσαι — ᾔνουν, Elmsley ad Heracl. 994. θακοῦσ', ἔχ. Hoc verum videtur. θακοῦσ' propter sequens ᾔνουν θ' primum mutatum est in ἐθάκουν, ut supra 942., tum augmentum abiectum metri causa. Favet etiam schol. Flor. 59. qui ὁ ἐνεστὼς ἀντὶ παρατατικοῦ. — κερκίδ' Ἠδ. χ. recte explicuit Brunck.

V. 1130. ᾔνουν δ' Mosqu. D. Pro τούςδε Aug. b. τούς. λεύσσουσαι Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 6. 18. 21b. 25. 33. 34. Mosqu. C. D. Havn. λεύσασαι Herv. 2. errore forsan operarum, Canter. Musgr. λεύσσουσαι Barn. King. Florr. 2. 9. 10. 17. 21. Gu. λεύσσομαι Mosqu. A. cum gl. superscr. θεώμεναι. De formula ὑπ' αὐγὰς βλέπειν vid. Timaei lex. Plat. p. 264. ibique Ruhnk.

V. 1131. θρῃκίαν Ald. rell. θρῃκίαν Paris. A. Flor. 2. 10. 25. Vict. Mosqu. D.

V. 1132. ἔθησαν Mosqu. D.

V. 1134. πόῤῥω π. Havn.

V. 1135. γένοιντο Ald. rell. Florr. omnes, Gu. Aug. c. Mosqu. A. B. C. Havn. γένοιτο MS. Reg. Soc. a pr. m. Mosqu. D. Aug. b. quod recepit Porson. — διαδοχαῖσιν Ald. rell. Mosqu. A. B. C. D. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. Gu. Havn. διαδοχαῖσι Flor. 33. 34. διαδοχαῖς ed. Barnes. Musgr. Br. P. Inutilis est Porsoni coni. διαδοχαῖς τ' ἀμείβουσιν vel ἀμείβονται χ. Qui διαδοχαῖς Atticis auribus idem fere sonuisse ait, quod διαδοχαῖσ', Elmsl. ad Eur. Med. p. 118. not. vellem explicasset, cur versum 269. Orestis pronuntians Hegelochus tam ridiculus visus fuerit Atheniensibus. Pro χεροῖν Mosqu. A. C. D. Flor. 6. 9. 10. 17.

οῖν

18. 21. 25. χερῶν. Havn. χερῶν. Mosqu. B. χερός. Flor. 2. διὰ χερός.

V. 1136. πῶς δοκεῖς. Cf. Toupium Emend. T. II. p. 109. Hasium, V. Cl. in *Notitiis MSS.* T. 8. part. 2. p. 330. Aristoph. 53. ἐξαίφνης πόθος Τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἴει, σφόδρα. Boisson. Adde Valcken. ad Hippol. 446. Bergl. ad Arist. Plut. 742. Jacobs. ad Athen. p. 52. δοκῆς Mosqu. D.

V. 1137. φάσγανον Mosqu. A. C.

V. 1138. κτείνουσιν Mosqu. A. παῖδες Mosqu. C.

V. 1139. τάς γ' ἐμάς Flor. 10.

V. 1140. καὶ κῶλα. Cf. Kuster. ad Aristoph. Ran. 1400. Boisson.

V. 1141. ἐξαναστaίην Flor. 2.

V. 1142. Paris. A. κόμην. Pro κινοίην Mosqu. A. κινείην. In Mosqu. C. verba δὲ κινοίην usque ad οὐδέν v. sq. omissa sunt. χέρα Mosqu. D.

V. 1143. ἤνυτον Porson. pro ἤνυον. Vid. notam eius ad Phoen. 463. Bekk. anecd. p. 14, 17. ἀνύειν δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς· καθ' ἤνυσαν γάρ. Cf. Schaef. ad Gregor. p. 71. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 430.

V. 1144. τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα, non, ut nonnullae editiones, τὸ λοίσθιον δὲ π. Theocr. 23, 16. λοίσθιον οὐκ ἤνειϰε τὰ σύμφορα τῆς Κυθερείας. Boisson. πήματος. Gu. a m. 2. γρ. πημάτων.

V. 1149. Musgr. θῆρ' ὡς, quod ortum fortasse e Canter. θηρ' ὡς vel θήρ' ὡς. ὡς iam Ald. Brub. Herv. 1. θῆρ' ὡς, quod mireris, est etiam in Flor. 6. 9. 34. In Flor. 21^b^. apostrophus a m. rec. additus est. — κύνας. κόρας R. habet in textu, κύνας pro var. lect. in marg. vid. Pors. ad Or. 605.

V. 1151. ἀράσσων Ald. rell. Flor. 2. 6. 9. 10. 25. 33. 34. Mosqu. B. ἀράσων. τ' ἀράσσων Flor. 17. 18. 21. 21^b^. Aug. c. ταράσσων Mosqu. A. C. Aug. b. Gu. In Gu. Flor. 17. 21. 34. 56. 59. 76. adscripta est altera lectio γρ. ἀράσσων.

V. 1152. Pro τε Flor. 2. τὸν, Aug. b. δὲ. σὸν om. Mosqu. B. Aug. b. Flor. 34. κτανὼν σὸν Mosqu. A.

V. 1153. μακροὺς τείνω λόγους. Similia collegi ad Philostr. Her. p. 645. ipse μακροὺς τείνας λόγους. Ibi Synesiana verba Ep. IV. p. 167. referens, οἶδα μὲν ἐκτείνας τὴν ἐπιστολὴν εἰς μῆκος, ultima duo verba, quae a Codd. duobus absunt, scholium sapere dixi. Est tamen, quo firmentur, locus Philostr. V. S. I. prooem. p. 481. ἡ μὲν δὴ ἀρχαία σοφιστικὴ καὶ τὰ φιλοσοφούμενα ὑποτιθεμένη διήει αὐτὴ (leg. αὐτὰ cum Cod. 1696.) ἀποτάδην καὶ εἰς μῆκος. Est Nicephori Synesiani locus p. 428. B. τὴν ὅλην ὑπόθεσιν εἰς μῆκος ἐκτείνων. Boisson. Aesch. Ag. 925. μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας. et 1307. μακρὰν ἔτεινας.

V. 1155. ἢ νῦν λέγων ἐστί τις (ἔστιν τις Barn. Musgr. ἐστίν τις King.) ἢ μέλλει λέγειν Ald. rell. Mosqu. omn. Aug. b. c. Florr. omn. Gu. Havn. τις ἔστιν e Paris. A. ed. Brunck. τις om. MS. Reg. Soc. ap. Porson. ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λ. Stobaeus Tit. LXXIII. Grot. p. 308. quod recepit Porson. Utramque lectionem coniunxit Wakef. ἢ νῦν λέγων ἔστ', ἢ πάλιν μέλλει λέγειν, idque rec. Herm. Egregia est de h. l. nota Porsoni Add. p. 101. Sed Stobaei non satis gravis est auctoritas, multa memoriter citantis, qui mos est antiquorum scriptorum, et probabilius est πάλιν additum ab eo, qui requiri voculam voc. νῦν oppositam censeret, ut supra v. 60. νῦν additum est.

V. 1156. συντιθεὶς pro συντεμὼν Stob. Lib. P. Flor. 10. quod e v. 1174. (1160.) petitum monet Pors.

V. 1158. τοιὸν Aug. b. αἰεὶ Ald. rell. et Codd. ut in Stob. Grotii, non ἀεὶ, ut narrat Pors. ἀεὶ in Eurip. ubique scripsit Pors. adstipulante Herm. praef. Herc. fur. p. I. Cf. Brunck. ad Aesch. Pers. 174. Gaisford. ad Markl. Suppl. p. 75. not. m. Flor. 21. γρ. ὁ δ' αὖ ταῖς ξυντ. De vi voc. ἀεὶ vid. Valck. ad Herod. p. 353, 16. Monk. ad Eurip. Alc. 716.

V. 1159 sqq. Hecubae tribuit Vict. Pro μηδὲ Flor. 25. 33. 34. μήτε, pro σαυτοῦ Flor. 2. 25. αὐτοῦ. „τοῖς σ. κακοῖς. A sensu errant Latinus interpres, Ammonius et Langius. κακὰ sunt hic convicia, ut v. 572. (571.) et Hippol. 585. (580.) αὐδῶν δεινὰ πρόςπολον κακά. Prevostus bene vertit: n' enveloppe pas toutes les femmes dans tes injurieuses accusations. Potterus quoque recte intellexit.“ Boisson. Non assentior: neque συντιθέναι τινὰ τοῖς ἑαυτοῦ κακοῖς eo sensu, quem Prevostus expressit, quisquam dixerit, nec, si vel maxime ita dici liceret, τοῖς σαυτοῦ κακοῖς dixisset Eurip. quasi vis esset in pronomine. τοῖς σαυτοῦ κακοῖς est *propter mala, quibus tu laboras*. Erasmus: *neve ex tuis ipsius aestimans malis Muliebre sic vel omne vituperes genus*. Grotius Stob. p. 289. *ne saevi, aestimans Tuis miseriis omne femineum genus*. Vid. Gramm. gr. §. 403. Musgr. ad Soph. Ant. 968.

V. 1160. συντιθεὶς Ask. 2. (vid. Pors. ad 1170.) Flor. 10. — μέμψῃ Ald. rell. Mosqu. B. C. Aug. b. Flor. 2. (sed ex em. m. rec.) 6. 9. 10. 17. 18. 21. 21b. 34. Havn. item Mosqu. A. Gu. cum var. l. γρ. μέμφῃ. μέμφῃ Flor. 25. 33. Aug. c. Stob. Grot. p 289. Tit. LXIX. μέμψαι, sed Gesner. μέμψῃ. μέμφῃ ferri nequit: nunquam enim μὴ vetans cum subi. praes. iungunt Graeci: nam ap. Plat. Apol. p. 48. leg. θορυβεῖτε. Cum imperat. aor. iungunt Aeschyl. Prom. 332. S. c. Th. 1038. Soph. Oed. T. 1449. Ai. 1180. 1334. Euripides nusquam.

V. 1161 sq. Corruptum esse locum consentiunt editores, Musgr. Brunck. Porson. Herm.: in utro versu sit corruptionis sedes, dissentiunt. Musgr., quum sensus, quem expressit interpres, *invidendis virtutibus*, potestati vocis ἐπίφθονοι non consonus sit, primum coni. σχεῖν μὲν εἴσ'

ἐπίφθονοι, *invidendae sunt haberi*, in supplem. autem Vol. III. p. 335. οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι, *neutiquam culpandae*. Prioris coniecturae se rationem non capere, fatetur Wyttenb. Bibl. crit. I, 3. p. 43. Alteram recepit Brunck. Non multum abhorret Beckii coni. αἱ μὲν οὐκ ἐπίφθονοι, et Porsoni in ed. sec. πολλαὶ γάρ· αἱ μὲν οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι. Contra Herm. monet, non hoc dicere posse chorum, quasdam sane mulieres bonas, quasdam autem malas esse, sed hoc debere contendere, quasdam sane malas esse, sed non omnes. Hinc non posse dubitari, quin prioris versus sana lectio sit, corruptioque lateat in altero. Eam se certissima emendatione expulisse,

αἱ δ' οὐκ ἐς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

Itaque ἐπίφθονοι de *malis* accepit, alterum autem versum eo sensu, ut esset αἱ δὲ οὐ κακαὶ πεφύκαμεν. At ἐπίφθονος nunquam per se et simpliciter significat *malum*, sed eum, qui ob nimiam vel potentiam, vel felicitatem, vel sapientiam, vel aliud bonum, omnino propter quamcunque rem, qua supra alios eminere videtur, invidiae aliorum expositus est. Sic Medèa v. 307. cognominis fabulae σοφὴ γὰρ οὖσα τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος, coll. v. 301. 305. Iph. Aul. 322. γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή. Neque enim unquam cuiquam propter malum, quod habet, invidetur, sed propter bonum, quod nimium esse, et quo sese efferre videtur. Itaque οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι vel οὐκ εἰσὶν ἐπίφθονοι significaret: nulla re ita insignes sunt, ut aliorum invidiam moveant, i. e. viles, εὐκαταφρόνητοι, quod sequentibus non recte opponitur. Nec *bonum ac probum* per se simpliciter significat ἐπίφθονος, sed ita, ut simul nimium esse aliquem re quamvis bona iudicetur. Hinc propter modestiam chorus h. l. pro ἀγαθαί dicit ἐπίφθονοί εἰσι, ut significet, virtutibus mulierum adiunctum esse aliquid, quo in aliorum invidiam incurrant, et reprehensionis ansam praebeant. Qui vero dicit, quasdam mulieres bonas, alias malas esse, nihil aliud dicit, nisi quasdam malas esse, sed non omnes. Quod pro τῶν κακῶν versu secundo coni. Musgr. Suppl. τῶν δακῶν, *ferarum*, vix operae pretium est refellere. Modeste etiam πεφύκαμεν dicit, quum antea εἰσί dixisset, sicut Horatius A. P. 25. *maxima pars vatum — — Decipimur specie recti.* Sed miror, neminem haesisse in πολλαὶ αἱ μὲν — αἱ δέ.

Multae enim non possunt in duas partes dividi, ut alterae probae, alterae pravae sint, sed hoc de omnibus dici debebat. Nihil igitur restat, nisi ut *πολλαὶ* et *αἱ μέν* dicamus *ἐκ παραλλήλου* posita esse, vel quum dicere vellet poeta, *πολλαὶ γὰρ ἡμῶν ἀγαθαὶ εἰσὶν*, propter sequens *αἱ δέ* inseruisse *αἱ μέν*. — V. 1162. *τῶν* om. Aug. b. *πεφύκασι* habet Mosqu. A. Flor. 17.

V. 1163. Victorius annotavit: „non est persona in m." i. e. MS. — *οὐ χρῆν* Mosqu. B.

V. 1164. *ποτε* pro *πλέον* Aug. b.

V. 1165. Flor. 25. *εἴ τι γρ. ἔδρασεν*. — *λέγειν*. Flor. 10. *γρ. παθεῖν*.

V. 1166. *εἶτ' αὖ*. Gu. a m. 2. *γρ. εἶδ' οὖν. γρ. εἶτ' αὖ*. Flor. 2. *εἴ δ' αὖ*. — *σαθρούς*. Flor. 10. *θρασεῖς*, sed in marg. vulg. Mosqu. A. *γρ. σαφεῖς*. De voce *σαθρός* Boisson. citat Toup. ad Longin. 18, 1. Ernesti lex. technol. gr.

V. 1169. *δύνανται* Ald, rell. et MSS. *δύναιντ' ἂν* MS. Leid. ap. Valcken. ad Hippol. 294.

V. 1170. Ald. rell. et MSS. *ἀπώλοντο κοὔτις*. Br. *ἀπόλοντο*, ut ed. Barn. Hinc Brunck. coni. *κακῶς δ' ὄλοντο, κοὔτις ἐξῇλ*. K. ap. King. *κακῶς δ' ἀπώλοντ', οὔτις ἐξ*. Herm. *κακῶς δ' ὄλοιντ' ἄν, κοὔτις ἐξ*.

V. 1171. *ὧδ' ἐν φρ*. Ald. rell. et MSS. *ὧδε φρ*. Barocc. 74. vel potius K. sec. Porson. Pro *ὧδ'* Mosqu. C. *τόδ'*.

V. 1172. *πρὸς τόνδ' εἶμι* Flor. 18. *πρὸς τόνδ' εἶμι* Aug. c. Boisson. comparat Liban. T. I. p. 15. *δεῖ δή με λῦσαι τὸ αἴνιγμα, καὶ ἐπὶ τοῦτο εἶμι*.

V. 1173. *πῶς φῄς* Ald. rell. et MSS. Sed Paris. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Vict. *ὅς φῄς*, quod pro var. lect. est etiam in MS. Reg. Soc. Recepit Brunck. Porson. Herm. Simillima orationis conversio in Soph. Oed. Col. 1354. Vid. Gramm. gr. §. 477. b.

V. 1174. *ἐμοί* Flor. 21b.

V. 1175. *μέν* post *πρῶτον* addunt Mosqu. B. Flor. 17. *πρῶτον μὲν οὔτ'* Havn.

V. 1177. *δύνατο* Flor. 21b. *καί* om. Flor. 2.

V. 1178. *πότερον* Mosqu. B. D. *κηδεύων* Mosqu. B.

V. 1179. τίν᾽ αἰτίαν i. e. τίνα ἄλλην αἰτίαν. vid. Schaefer. ad Soph. Trach. 390.

V. 1182. εἰ βούλοιο. vid. ad v. 779. — τἀληθὲς Mosqu. C. D. Ask. 1. C. C. C. E. I. Flor. 6. 9. 18. 21. 21[b]. Gu. in quo a m. 2. γρ. τἀληθῆ.

V. 1183. Mosqu. D. τὸν παῖδ᾽ ἐμόν (Beck. τοὶ παῖδα ἐμόν).

V. 1184. εὐτύχει h. l. et 1204. Ald. rell. Flor. 2. 10. 17. 21[b]. 25. Gu. Mosq. D. ηὐτύχει unus Paris. ap. Musgr.

V. 1185. πόλιν Flor. 33. εἶχε τὴν πόλιν Flor. 2.

V. 1187. τί δ᾽ οὖν τότε Mosqu. C.

V. 1190. ὦ φάει Mosqu. C.

V. 1191. καπνῷ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et MSS. καπνός coni. Canter. receperunt Barn. King. Musgr. Brunck. Hic quidem καπνῷ defendit: ἄστυ δὲ τῷ καπνῷ ἐσήμηνεν ὑπὸ πολεμίων ὄν, ut fere Aemil. Portus. Sic Aesch. Ag. 827. καπνῷ δ᾽ ἁλοῦσα νῦν ἔτ᾽ εὔσημος πόλις. Participium ὢν post verba δεικνύναι, σημαίνειν omitti potest, si adiectivum additum est, ut Soph. Oed. C. 683. ὥς σε δηλώσω κακόν sc. ὄντα. Eur. Troad. 367. πόλιν δὲ δείξω τήνδε μακαριωτέραν sc. οὖσαν. Plato Leg. X. p. 89. δέδεικται ψυχὴ τῶν πάντων πρεσβυτάτη. Soph. Oed. T. 576. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι. Si vero praepositio cum casu vel adverbium additum est, non potest omitti. Et dicendum fuisset ὑπὸ πολεμίοις ὄν. Igitur ex parte amplectendum, quod suppeditat schol. Gu. τὸ ἡμᾶς οὐκέτι εἶναι ἐν φάει ἐσήμηνε τὸ ἄστυ. καπνῷ ἐσήμηνεν ὑπὸ πολεμίων dictum est, quia ab hostibus effectum erat, ut fumo illud indicare posset. Nam cum verbis etiam neutris et activis iunctum ὑπὸ id significat vel eum, a quo vel per quem et cuius opera actio verbo indicata perficitur. Troad. 348. ὑπ᾽ αἰχμῆς, ὑπ᾽ Ἀργείου δορὸς γαμεῖν, *nubere hasta Graecorum coactam*, ὑπὸ μαστίγων ὀρύσσειν Herod. VII, 21. cf. ib. 56. Hinc etiam illa manarunt, ὑπὸ σαλπιγκτῆρος σημαίνειν, ὑπὸ κήρυκος φράζειν, *tubicine canente signum dare*, *praeconis voce edicere*. Latine vix aliter dixeris, nisi *fumo ab hostibus excitato*, nim. *urbe incensa*, *significare*.

ἐσήμαιν᾽ Ald. rell. Flor. 10. 33. Havn. ed. Porson. ἐσήμαν᾽ soli Barn. et King., quomodo etiam legi voluit A-

bresch Anim. ad Aesch. T. I. p. 350. significatione passiva pro ἐσημάνῃ. ἐσήμηιν vel ἐσήμην Lib. P. Paris. A. Br. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21[b]. 25. 34. Vict. Gu. quod restituit Brunck. ἡνίκα cum aoristo est etiam Phoen. 5.

V. 1192. ἐφεστίαν una voce Vict.

V. 1193. φανῇ Ald. rell. pro quo Atticum φανεῖ dedit Porson. φανῆς Mosqu. B. G. Ask. 3. Flor. 2. 10. 25. Vict. Havn. — κακῶς Mosqu. C.

V. 1194. Herm. ed. εἴπερ ἦσθ' ὄντως Ἀχαιοῖσιν φίλος, quia prorsus putida sit prosaica librorum lectio εἴπερ ἤ. τοῖς Ἀχ. φ. Improbat Elmsley in Classic. journ. n. XVI. p. 431. ob regulam, quam commemoravit Herm. elem. doctr. m. p. 117. quae, ut non semper servetur ab Eurip., talis tamen est, ut, quod ei repugnat, non debeat in veterum libros e coniectura inferri.

V. 1198. οὐδὲν et ἀπὸ pro πω Mosqu. C.

V. 1200. MS. Reg. Soc. ap. Porson. καὶ μὴν τρέφων μὲν παῖδά γ' ὥς σ' ἐ. τρ. M. παῖδ' ὥς σ' ἐχρῆν. Flor. 10. καὶ μὴν τρ. τὸν παῖδά γ' ὡς ἐχρ. τρ. Flor. 33. καὶ μὴν τρ. γε παῖδ' ὡς ἐχρ. τρ. Flor. 17. καὶ μὴν τρ. μὲν, ὡς παῖδ' ἐχρ. τρ. Hae turbae in eam sententiam adducere possunt aliquem, ut scriptum fuisse suspicetur καὶ μὴν τρ. μὲν παῖδ' ὅπως σ' ἐχρῆν τρ. in quod etiam Herm. incidit; sed nulla alia de causa motae esse videntur, nisi ex eo, quod trepidantes librarii accusativum παῖδα cum τρέφων proxime coniungi volebant.

V. 1201. τε om. Gu. Aug. c. καλὸν om. Flor. 21. Pro eo καλὸς MS. C.

V. 1202. οἱ ἀγαθοὶ Ald. rell. οἱ 'γαθοὶ Flor. 2. 17. 34. Vict. Mosqu. A. B. D. et sic Brunck. Scrib. ἁ'γαθοὶ cum Porson. Vide de hoc crasis genere disputantem Reisigium de constr. antistr. carm. Aristoph. p. 23. sq. — σαφέστεροι MS. Reg. Soc. ap. Porson. ad v. 1214. Flor. A. Flor. 2. Vict. Havn. superscr. vulgata.

V. 1203. τὰ χρηστά θ' αὔθ' ἕκ. e Dresd. i. e. Mosqu. D. enotavit Herm. αὐθέκαστα una voce Vict. Vid. Valcken. ad Phoen. 497. cui tamen non assentior, in αὔθ' ἕκαστα vel αὐθέκαστα αὐτὸς significare τὴν γνησιότητα, ut in αὐ-

τόπαιδα. αὐτά potius sunt *ipsa per se*, quibus nihil aliunde accessit, nullo adiumento extrinsecus arcessito. — Mox Mosqu. B. ἔχων (ει). Pro φίλους Flor. A. φίλα. Aug. b. φίλοις.

V. 1204. χρημάτων. Flor .33. χρηματίζων. εὐτύχει Ald. rell. ante Musgr. Flor. 2. 21^{b}. 25. Aug. b. c. Gu. Havn. εὐτύχοι Mosqu. D. ηὐτύχει Musgr. ut ceteri Florr.

V. 1205. παῖς om. Mosqu. C.

V. 1207. παῖδές θ' οἱ σοί Havn.

V. 1208. σύ pro σοί Flor. 25.

V. 1209. φανεῖ Mosqu. D. pro φανῇ Ald. φανῆς Havn.

V. 1210. οἳ pro οἷς Mosqu. C. οἷς σ' ἐχρῆν Havn.

V. 1211. ξένον. Flor. 33. φίλον.

V. 1212. γε pro σε Flor. 34.

V. 1214. Valck. ad Phoen. 207. coni. τἄχρηστα. sed respexit Hecuba ad v. 1165 sqq. monente Herm.

V. 1216. ἀλλότρια Aug. b.

V. 1217. φέροι Mosqu. D.

V. 1218. ἐς Vict. χεῖρας Mosqu. A. D. Havn. λαβών Mosqu. D.

V. 1220. οὖν om. Flor. 2. 25. 34.

V. 1221. ἔχοις Flor. 2. (sed prisca lectio ἔχῃς) Vict. ἔχεις Aug. b. Flor. 34. Tum δόμοις σοῖσι Flor. 21. ex correctione. Fortasse scriptum legerat librarius ἐν σοῖσιν δόμοις.

V. 1222. πρόςφορον Mosqu. B.

V. 1225. μὴ ἀδικεῖν Ald. rell. μὴ 'δικεῖν Brunck. Herm. quem vide. μὴ δοκεῖν Mosqu. D.

V. 1227. τὰ μὴ φίλα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. γρ. καλά. Ad sensum cf. Aesch. Choeph. 927.

V. 1229. κακίοσιν. Aug. c. κακοῖσι cum gl. τοῖς κακοῖς.

V. 1230. Hecubae tribuunt, non multae edd., ut Herm. ait, sed solae Barn. King. Beckiana, et recte quidem; nam in sqq. usque ad v. 1255. sola Hecuba cum Polymestore colloquitur. Tum Aldus, Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. οὐκοῦν sine nota interrogationis; Barnes. οὐκοῦν δικαίως;

εἴπερ. King. οὐκοῦν — — κακά; Hinc fluxit Brunck. Porson. Herm. et nostra lectio, nulla, nisi Barnesii auctoritate, nixa. Vict. τάδ' οὖν δ. Schol. Townlei. ad Il. ν', 154. ap. Porson. καὶ ὁ Εὐριπίδης οὐκ οὖν· εἴπερ εἴργασται τάδε. quod pro εἴργασαι scriptum est. τάδε etiam Flor. 2. 10. In hoc ab al. m. adscriptum: γρ. κακά. τάδε etiam ex veteri cod. ad marg. exemplaris Hervagiani in Bibl. Bodleiana enotatum est. vid. Gaisford. ad Eurip. Iphig. A. 1242. In Soph. Philoct. 538. κακά pro vulg. τάδε e scholiis recepit Brunck. vid. Valck. ad Phoen. 430.

V. 1231. τέκνων τῶν τ' ὀμμάτων Mosqu. A. B. C. Aug. b. c. Flor. 6. 10. 17. 18. 21^{b}. 34. Gu. Praeterea τ' post ὀμμάτων om. Mosqu. B. Flor. 10. τῶν τέκνων unus Mosqu. τέκνων τ' ὀμμάτων Flor. 9. τ' ἐμῶν om. Aug. c.

V. 1232. τί δαί με παιδὸς οὐκ ἀ. δ. Ald. Brub. Herv. 1. Mosqu. A. B. C. Aug. b. c. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. τί δέ με παιδ. Herv. 2. Mosqu. D. Paris. A. Flor. 2. 10. 21^{b}. 25. 33. Havn. τί δ' ἐμὲ π. Br. Metro fulciendo τοῦ inseruit Canter. τί δέ με τοῦ π. quod secutus est Barn. et King. Has omnes lectiones ex una τί δαί με fluxisse apparet. δαί e Tragicis eximendum esse monuit Brunck. ad Med. 1011. cui assentitur Pors. ib. 1008. Occurrit tamen Iphig. A. 1422. τί δαί, τὸ θνήσκειν οὐ τάφος νομίζεται; Hel. 1246. πῶς δαί; λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων. in quibus non, ut aliis, locis τί δή, πῶς δή legendum videtur: nam τί δαί proprie mirantis est. Vid. Reiz. de acc. incl. p. 96. Schaef. ad Dion. Hal. p. 100. ad Soph. Trach. 390. (ubi quod contra Reizium monet, τί δαί nonnunquam esse *quidnam aliud*, omisso nimirum ἄλλο, firmare poterat locis Aristoph. Plut. 156. Eccl. 404. Av. 64. Plat. Alcib. 1. p. 112. A. 114. E.) Sed in oppositione δαί non occurrit, et recte El. 244. Seidler. leg. putat τί δ' αὖ σύ. Hinc Brunck. τί δή με. potius τί δή 'μέ; nam enclitica non minus ab oppositione abhorret. Sed optime Porson. τί δ' ἡμᾶς; Vid. ad v. 383. Ad sensum cf. Alc. 707.

V. 1233. χαίροις Gu. Flor. 9. 21^{b}. 33. 34. Mosqu. D. χαιροις (ει superscr.) Flor. 6.

V. 1234. χρῆν Flor. 10. Mosqu. C.

V. 1235. ναυστολήσει Havn. Ἑλλανίδος Ald. rell. Ἑλληνίδος e Paris. A. et Br. dedit Brunck., et sic Mosqu. A. B. C. D. Florr. omn. Gu.

V. 1236. κρύψει Flor. 25. Havn.

V. 1238. τυγχάνουσα Mosqu. C.

V. 1239. ναὸς Ald. rell. νηὸς Aug. b. ex corr. quum antea fuisset ναός. ναὸς Aug. c. sed al. m. superscr. νηός. νηὸς Flor. 2. 25. 34. Vict. Havn. Mox Paris. A. ἐμβήσῃ.

V. 1240. ἢ ποίῳ τρ. i. e. ποίῳ ἄλλῳ τρ. Schaef. ad Soph. Oed. C. 474.

V. 1242. δ' post πῶς om. Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21^b. (in quo supplevit m. sec.) 25. 34. Gu. οἶσθα. Havn. οἶδας.

V. 1243. Θρῆξ pro Θρηξὶ Mosqu. D.

V. 1244. οὐδέν om. Flor. 33.

V. 1246. ἐνθάδ'. Flor. 21^b. ἐντὸς δ'. βίον om. Flor. 21. Versum a Brunck. Musgr. Wakef. coniecturis recte defendit Herm. Sensus est: θανοῦμαι δὲ ἐνθάδε (ibi ubi me praecipitem in mare dedero, vel potius in mari, in quod me praecipitem dedero, εἰς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, ut ait Schol. Flor. 76.) ἢ ζήσομαι ἐνθάδε; Pro ζήσομαι dixit ζῶσα ἐκπλήσω βίον, *ad vitae finem perveniam?* τὸν ἐπικεκλωσμένον χρόνον τῆς ζωῆς ἐξανύσω, quibus verbis non alteram lectionem πότμον significare, sed vim vocis ἐκπλήσω exprimere voluit Schol. Flor. 59. Ut vero saepe verbum, uni rei proprium, ad utramque refertur — *zeugma* vocant — sic h. l. quod τῷ ζῶσα accommodatum erat, ad θανοῦσα etiam retulit, ut e responsione patet. Vellem tamen Euripidem scripsisse ἐκπλήσω πότμον, quae Musgr. coniectura est, qua tamen tolli difficultas non videbatur Wyttenb. Bibl. cr. I, 3. p. 43.

V. 1247. ὄνομα σὸν Ald. rell. ὄν. σῷ e tribus Paris. recepit Musgr. quum Hecubae nomen non inditum sit tumulo, et sic Mosqu. B. Ask. 3. Flor. 2. Vict. Gu. a m. sec. γρ. σῷ. omittit Aug. b. τὸ σὸν Aug. c.

V. 1248. ἤ τι Ald. rell. ἢ τι Gu. ἦ τι Brunck. Pors. Ingeniose Reiskius ἢ τύχης ἐμῆς ἐρεῖς; Simplicius erat scribere: μορφῆς ἐπῳδὸν, ἢ τί, τῆς ἐμῆς λέγεις; quod explicat Schol.

V. 1249. Quinam MSS. hic τέκμωρ habeant, quod narrat Porson., ignoro.

V. 1250. δέ pro γε Mosqu. D.

V. 1251. γ' om. Mosqu. A. B. C. D. Flor. 17. 34.

V. 1252. αὐτῷ ταῦτά σοι edd. praeter Herm.

V. 1254. μή πως Herm. μή πω defendit Porson. Hecubae versum tribuunt MSS. et edd.

V. 1255. Ald. rell. καὐτόν τε τοῦτον. pessime, quum καί — τε a Tragicis non iungantur. καὐτὸν δὲ τοῦτον Mosqu. B. C. D. Br. Aug. b. d. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21ᵇ. 34. ut edidit King. καί — δέ a Porsono improbatum ad Or. 614. tuetur Seidler. ad Electr. 1112. καὐτόν γε τοῦτον Aug. c. Flor. 2. Vict. quod recepit Porson. Sed gravior est subita Polymestoris ad Agamemnonem conversio καὐτὸν σὲ τοῦτον, quod suppeditant Paris. A. Ask. 2. 3. R. Flor. 10. 21. 25. 33. receperunt Brunck. (nisi quod is καὐτόν σε τ.) et Herm. Mox Ald. Herv. 1. Cant. ἐξήρασ'. Brub. Herv. 2. etiam vitiosius ἐξῄρασ'. in quo operae pretium est videre trepidantem Aem. Portum. ἐξάρας Mosqu. D. Vict. Ceterum ab hoc versu incipit Aug. d.

V. 1256. Hunc versum Hecubae tribuunt Ald. Herv. 1. 2. Musgr. Agamemnoni Brub. Canter. Barn. King. rell. ut Paris. A. Br. Vict. οὕτως σὺ μένῃ Flor. 21. μὰν pro μαίνῃ 18. τί μαίνῃ E.

V. 1257. ἐν om. Fl. 2. φοινία Mosqu. C. ἀμμένει Flor. 2. ex corr. Vict. φόνιά σε λουτρὰ περιμένει. ἀναμένει eodem loco est Androm. 445.

V. 1259. ἀλγεῖς ἀκούων; cum nota interrog. Ald. rell. quam nescio cur deleverint Brunck. Porson.

οὐκ ἐφέξ. στ. Aug. d. οὐκ ἐφέλξεται c. gl. καθέλξετε τὸ στόμα αὐτοῦ. γρ. οὐκ ἐφράξετε. γρ. οὐκ ἐμφράξετε. γρ. πιέζεται. Flor. 33. ἀφέξεται. 17. ἐφέξεται.

V. 1261. που Mosqu. A. B. C. D. Aug. b. c. d. in quo supra scriptum ποι. Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Vict. Havn. quod rec. Brunck. Boisson. citat Heynii prol. de deportatione Opusc. Acad. T. IV.

V. 1263. Ἑκάβη om. Aug. d. — σὺ δ' ὦ τάλ. Gu. γρ. σὺ δ' αὖ τάλ.

V. 1265. πνοάς om. Aug. d. Boisson. comparat Senec. Troad. fin. *Repetite celeri maria, captivae, gradu. Iam vela puppis laxat, et classis movet.*

V. 1267. εἰς Mosqu. B. Vict. Flor. 2. Havn.

V. 1268. ἰδῆμεν Mosqu. D.

V. 1269. τε post λιμένας addit Flor. 33.

V. 1270. τὰς δεσποσύνους Flor. 33.

V. 1271. ἀνάγκα Harl. Cod. Nannian. ap. Schaef. melet. crit. p. 132.

NOTAE IN ORESTEM.

ARGUM. I. *μεταπορευόμενος*. Sic e Paris. A. edidit Brunck. et sic Flor. A. Flor. 6. 17. 25. Gu. pro *ἐκδικησάμενος*. Havn. *εἰςδικησάμενος*. Mosqu. A. *μεταπορευόμενος καὶ ἐκδικῶν*.

l. 5. *Ἀργεῖοι κοινὴν ψῆφ*. ed. Brunck. pro *κοινὴν Ἀργεῖοι ψῆφον*.

ib. Ald. rell. *περὶ τούτου, τί δεῖ π*. Florr. Gu. Mosqu. A. Paris. A. *περὶ τοῦ, τί δεῖ π*. Flor. A. *παρὰ τοῦ παθεῖν*. Gu. *περὶ τοῦ παθ*.

l. 7. *νυκτὸς τὴν Ἑλένην* Mosqu. A. Idem mox *μεθ' ἡμ. καὶ αὐτὸς ἦλθε*.

l. 11. Post *Ὀρέστην* Mosqu. A. *ἐπαγγειλάμενος αὐτὸν εἰς βίον προΐσθαι*. Eadem habent Paris. A. Flor. A. Florr. Gu. sed in Fl. A. *ἐπαγγειλάμενοι αὐτὸν εἰς τὸν βίον προΐεσθαι*. Consentiunt Paris. A. et Florr. nisi quod hi *ἐπαγγειλάμενος*. In Gu. fuit *ἐπαγγειλάμενος* et *ἐκ τοῦ βίου*, sed m. 2 c orr. *ἐπαγγειλάμενον — εἰς τὸν βίον*. Signa lacunae apposuit Brunck.

ὁ φίλος ἀ. ὁ om. Havn. Gu.

l. 13. *ἀποκτείναντες* Mosqu. A. Idem pro *διεψεύσθησαν* habet *ἐψεύσθησαν*.

l. 14. 15. Vulgo *τὴν δὲ Ἑρμιόνην δείξας ὁ Ἀπόλλων ἐδ*. Nostram lectionem e Paris. A. dedit Brunck. et sic

Flor. A. Florr. Gu. Ἠλέκτρα ἐπιφανεῖσαν Ἑρμ. ἔδωκεν Mosqu. A.

l. 17. τέκνου στερούμενον Paris. A. Florr. Gu. pro τέκνων ἐστερημένον. Mosqu. A. τέκνων ὑστερούμενον. Idem mox ὑπ' αὐτοῦ, ἐπελάβετο.

l. 18. φθάσαντες. Mosqu. A. φθασάντων. Idem mox cum Paris. A. Florr. Gu. ἠπείλησαν pro ἠπείλουν.

l. 20. δὲ Ἑρμιόνην om. Mosqu. A. Paulo ante Ὀρέστῃ dedit Brunck. pro Ὀρέστην, ut Ald. et Codd. Mox Mosqu. A. Gu. Florr. Ἠλέκτρᾳ. συνοικῆσαι Ald. et Codd. Correxit Brunck.

l. 21. καθαρθέντι Paris. A. Florr. Gu. pro καθαρθέντα. Post ἄρχειν in Ald. rell. subiicitur: Ἄλλως. Ὀρέστης διὰ τὴν τῆς μητρὸς σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων δειματούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργείων κατακριθεὶς θανάτῳ, μέλλων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην, ἀνθ' ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοήθησεν, ἐκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία. Idem est in Cod. 59. Abbatiae Flor. et nonnullis mutatis in Cod. 18. eiusdem Abb. in hoc enim post δειματούμενος sequitur ἔμελλε φονευθήσεσθαι· καὶ αὐτὸς δὲ μέλλων φονεύσειν Ἑρμ. ἀνθ' ὧν κ. τ. λ. Uterque in fine διεκωλύθη. In Cod. 59. haec adduntur: ἐνταῦθα ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς μέσης ὑποθέσεως ἄρχεται· παρέλιπε γὰρ τὴν τοῦ Ὀρέστου ἀνατροφὴν, ὅπως ἀνετρέφετο παρὰ τοῦ παιδαγωγοῦ εἰς τὸν Στροφίου οἶκον, τοῦ πατρὸς τοῦ Πυλάδου· φίλος γὰρ ἦν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Στρόφιος· καὶ ὅπως μηχανήσαντες ἀπῆλθον εἰς τὴν Κλυταιμνήστραν ὅτε Ὀρέστης ὁ Πυλάδης, καὶ παιδαγωγὸς φέροντες ταύτην καὶ κιβωτίου πεπληρωμένον τῆς κόνεως τοῦ Ὀρέστου (leg. ὅ τε Ὀρ. καὶ ὁ Π. καὶ παιδ. — — κιβώτιον πεπλ. Quid v. ταύτην καὶ faciam, non habeo.) μέμνηται δὲ τούτου ὁ Σοφοκλῆς καὶ οὗτος ἐν ἑτέρῳ δράματι. Ἔθος τοῖς τραγικοῖς τὸ ἐν προοιμίῳ ὡς ἐν ὀλίγῳ παραδηλοῦν τοῦ ὅλου δράματος τὴν ἔννοιαν, ὡς καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ ὁ Εὐριπίδης καὶ πανταχοῦ. τὸ δὲ δρᾶμα τῆς Ἑκάβης καὶ τοῦ παρόντος δράματος τὸ τέλος ἀπὸ πένθους ἄρχονται καὶ λήγουσιν εἰς χαράν. In cod. 18. haec adiecta sunt: ἔχει δὲ τὰ μέτρα οὕτω· τὸ νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων (est in Phoen. 239.) τρίμετρον τροχαϊκόν. τὸ ὀττοτοὶ διποδία τροχαϊκή. καὶ μέχρι μὲν τῶν Πυλάδου

λόγων ἰαμβικόν. τοὐκεῖθεν δὲ τροχαϊκὸν τετράμετρον καταλήκτικόν. καὶ ἔνθα Ὀρέστης καὶ Φρὺξ διαλέγονται, τὸ αὐτὸ τηρεῖται μέτρον. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δρ. et quae in editis sequuntur.

Folio verso l. 2. 3. Ἠλέκτρας, quod deerat in Ald., e Paris. A. addidit Brunck. Idem habent Florr. 6. 17. 25. et 18. Abbat. Flor. Gu.

l. 3. αἱ δὲ παραγ. Florr. Omnia haec a vv. αἳ καὶ — Ἠλέκτρα om. Cod. 18. Abb. Flor.

l. 4. προλογίζει δὲ Ἠλ. e Paris. A. (qui om. δὲ) Florr. Havn. (qui ἠλέκτρα) Mosqu. A. et Gu. additum est. τὸ δὲ δρ. Havn. Gu. Florr. om. δέ, in Havn. rubro colore pictum. In καταστροφήν desinit Cod. 18. Abb. Flor.

l. 7. ὑπὸ μανίας om. Havn.

l. 8. ἡ Ἠλέκτρα Havn.

l. 9. καθέζεται om. Florr. Gu.

l. 10. τὸν ἀδελφὸν Florr. Paris. A. Gu. pro τοῦ ἀδελφοῦ. Post τημελεῖν Ald. οὕτω παρακαθεζομένη πλησιαίτερον. οὕτω om. et verba, quo dedi, ordine exhibent Par. A. Mosqu. A. Florr. Gu. Pro eo Porson. τούτῳ. Pro πλησιαίτερον Mosqu. A. πλησιέστερον.

l. 11. διὰ τὸν χρόνον Florr. et Gu. sed in hoc χορὸν ab alia m. supra scriptum. — διασκευάσασθαι Mosqu. A. — διηγέρθησαν ἂν Ὀρ., Florr.

l. 12. μόγις καταδραθεὶς edidit Brunck. quum esset μόλις καταδαρθείς. πλησιαίτερον Paris. A. Florr. pro ἐγγύς. Mosqu. A. πλησιέστερον.

l. 15. Pro λεπτὸν Florr. Gu. λευκόν. — πιθανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρόσφ. Paris. A. Florr. Mosqu. A. Gu. πιθανὴν δὲ εἶναι ταύτην φασὶ τὴν πρόσφ. Ald. φασὶ etiam habet Mosqu.

l. 16. ἐπὶ τῆς σκηνῆς Mosqu. A. Florr.

V. 1. ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος scholia accipiunt pro ὡς εἰπεῖν ἔπος, eoque nomine Ciceronem, qui Tusc. IV, 29. vertit *neque tam terribilis ulla fando oratio est*, reprehendunt Muretus V. L. VIII, 16. et Leopard. Emend. VIII, 21. Cicero-

nem defendunt Musgr. et Porson. et recte; quamquam illi argumento non multum tribuo, quod dicunt, ita ὡς εἰπεῖν ἔπος dictum oportuisse: nam quidni εἰπεῖν ἔπος pro ὡς εἰπεῖν ἔπος dixerint Graeci, quum ὡς ante infinit. saepe omittatur? vid. Gramm. gr. §. 544. p. 783. Sed nimis ieiuna et exilis in poëta haec est sententia, *nihil, prope dixerim,* (hoc enim valet ὡς ἔπος εἰπεῖν. vid. Heind. ad Plat. Hipp. p. 132.) *tam grave est* etc. ἔπος est *res,* quatenus oratione declaratur, quod saepius ad Sophoclem monuit Brunck.: huius partes commemorantur πάθος (non *fors,* ut Cicero vertit, sed quodcunque homini ob naturae imbecillitatem in vita accidit) et συμφορὰ θεήλατος.

V. 2. ξυμφορὰ Ald. rell. Florr. omn. praeter 10. Mosqu. D. Havn. συμφορὰ Paris. A. Br. Flor. 10. Gu. Lucian. Ocypod. T. III. p. 673. quod rec. Brunck. et Porson. Ubi et iambo et spondeo uti licet, iambum tamen praeferunt poetae. Taur. συμφορὰν θεήλατον.

V. 3. ἄροιτ' Gu. — ἀνθρώπων Lucian. et R. Haec autem sententia non ad eum, qui proxime commemoratur, Tantalum, sed ad infortunia domus Tantalicae spectare videtur.

V. 4. κοὐκ. Flor. 34. Taur. οὐκ. Tum Flor. 17. ὀνειδίζων. Musgr. κοὐκ ὀνειδίζω τύχας vertit, *non nimis magnifice de fortuna eius loquor.* ὀνειδίζειν enim hic et v. 85. esse *efferre, amplificare oratione.* Sic etiam Herodotum VIII, 143. Dion. Chrysost. p. 321. D. Morell. verbum usurpasse. Male. Herodoti verba: καὶ αὐτοὶ τοῦτό γε ἐπιστάμεθα, ὅτι πολλαπλησίη ἐστὶ τῷ Μήδῳ δύναμις ἤπερ ἡμῖν· ὥστε οὐδὲν δέει τοῦτό γε ὀνειδίζειν, eo spectant, quod c. 142. Lacedaemoniorum legati Atheniensium culpa hoc tantum bellum excitatum esse dixerant, ut sensus sit: *nihil opus hoc nobis exprobrare, nostra culpa nos tanta mala nobis concitasse.* Nihil enim ad Persarum copias oratione amplificandas Lacedaemonii dixerant. Dio autem de καπήλοις loquitur, παρ' οἷς ἂν πονηρὰ ᾖ τὰ μέτρα. et ita pergit: καὶ μὴν ὅτι φύσει τὸ πρᾶγμα τοιοῦτόν ἐστιν, οὐχ ὁ λόγος αὐτὸ ἐξονειδίζει, θεάσασθε οὕτως etc. ubi quis de *amplificando* cogitet? Sed ὀνειδίζειν τινί τι non tam est *exprobrare alicui aliquid* seu dedecus aliquod alterius culpa contractum proferre, sed omnino commemorare rem alteri vel turpem et indignam vel ingratam, ut fortunae secun-

dae in adversam commutationem, infelicitatem, etsi nullo ipsius vitio effectam. Sic Hec. 659. οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσιν δ' ὠνείδισας, *infortunia mea gnarae commemoras.* Similiter Troad. 432. τἄλλα δ' οὐκ ὀνειδιῶ, *reliqua mala non commemorabo.* Phoen. 821. Sparti vocantur Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, quod nolim cum Schol. Eust. et Valck. pro κλέος accipere, et in locis a Valck. ibi allatis significat id, quod exprobratur alicui, sive iure, sive iniuria. Quod quum ob insolentiam et irridendi causa plerumque fiat, haec significatio etiam inest, ut in locis a Valcken. ad Phoen. 1549. collectis, et nostro loco: τύχαι enim Tantali non ad μακάριος spectant, sed ad poenam Tantali, quae postea commemoratur, et quo tota haec tendit oratio: *neque vero eo hanc Tantali fortunam commemoro, ut ei insultem et eam tanquam probrum obiiciam.* Valck. ad Phoen. 1549. comparat locum Aeschin. in Ctesiph. p. 64, 40. καὶ οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω, ἀλλὰ τὸν τρόπον ἐξετάζω.

V. 6. δειμαίνων. Mosqu. D. δειμαῖνον. Huc respexit Eustath. ad Od. λ', p. 1700, 21.

V. 7. τείνει Havn.

V. 9. 10. inverso ordine leguntur in Aug. d. et Havn.

V. 10. ἀκόλαστον ἔ. γλ. Haec verba citantur ab Heraclide Allegor. Hom. in. — Prius hemistichium suum fecit Nicolaus Damasc. p. 281. ed. Cor. Hinc patet, quam apte apud Athen. XIII. c. 24. in Eubuli fr. legatur nunc νόσων pro ὅσων. Καὶ μὴ λαθραίαν Κύπριν (αἰσχίστην νόσων Πασῶν) διώκειν. Theophyl. Simoc. Ep. 67. ἐντεῦθεν καὶ Τάνταλος ἐκολάζετο· περὶ τὰ θεῖα γὰρ ἔσχε τὴν γλῶτταν ἀκόλαστον. Boisson. Cf. etiam Eustath. ad Od. λ', p. 1700, 57.

V. 12. Ald. Herv. 2. ξεῖνασ', et sic Havn. Mosqu. D. cum gl. προξενήσασα. Brub. Herv. 1. ζεῖνασ'. Primus recte ξήνασ' Canter. De voce στέμματα, *lanam* significante, vid. Musgr. Eustath. ad Il. ν', p. 1200, 13. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου νήθειν καὶ αἱ βαρεῖαι κατακλῶθες ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ — — ἅς διασαφῶν Εὐριπίδης φησί· στέμματα ξήνασα θεὰ ἐπέκλωσε πόλεμον.

V. 13. Ἔρις pro v. lect. commemorat Schol. et legitur in Lib. P. fort. e Schol. Probat Canter.

V. 15. ἔδαισε δ' οὖ νιν Ald. Herv. 1. 2. ἔδ. δ' οὖν νιν Brub. Cant. ἔδαισ' οὖν Aug. c. De partic. δ' οὖν vid. ad Suppl. 821.

V. 16. δέ et γάρ om. Taur. τύχας σιγῶ Aug. c.

V. 17. δεῖ pro δή Flor. 25. Idem post κλεινός addit τ'.

V. 18. Flor. 2. Μενέλαος ἐκ Κρήσσης τε μρς Ἀερ. — ματρός Ald. ut fere semper in hac certe fabula. μητρός Gu. Flor. 9. 10. 18. 21. 25. Havn. — ἀπο om. Flor. 21. Pro eo Mosqu. D. ὕπο.

V. 19. δή om. Havn.

V. 20. Ald. rell. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 33. Gu. Mosqu. D. Havn. Μενέλεως Ἑλένην. Unus Paris. ap. Musgr. Mosqu. A. R. Μενέλαος (εως) Ἑλ. quod rec. Musgr. Pors. Μενέλαος Aug. b.

V. 21. Aug. d. ἐπίσημον (σ).

V. 22. τρεῖς om. Flor. 34.

V. 24. ἄρσην δ' Ὀρ. em. V. D. in *Classic. Journ.* nr. XV. p. 205. not. ob praecedens μέν. Idem probat Wakef. coniecturam ad Phoen. 55. κόρας δὲ δισσάς. μέν — τέ sibi respondent Med. 13. Hipp. 712. sq. Andr. 8. sq. 467. 643. coll. 645. Suppl. 1040. coll. 1042. Iphig. A. 73. sq. Troad. 48. sq. et saepius. Nam particulae μέν haec propria vis esse videtur, ut praeter membrum orationis illud, in quo ipsa posita est, aliud etiam exspectare iubeat; hoc autem si opponitur priori membro, δέ habet, si coniungitur tantummodo, τέ. Nonnunquam perinde est, oppositionem an coniunctionem significes.

ματρὸς ἀνοσιωτάτας Ald. rell. Dorismum expulit Brunck. nam μητρὸς Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 25. 34. (in 2. 17. 33. Paris. A. Br. Gu. Taur. est μρς.) ἀνοσιωτάτης Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Flor. 33. 34. Taur. Aug. b. c. d. Havn. Gu.

V. 26. παρθένον λ. Ald. rell. Alexander rh. p. 579. ed. Ald. At παρθένῳ Paris. A. Br. Ask. 1. Harl. R. I. (v. Pors. ad 73. 74.) Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 18. 21. et sic Brunck. qui comparat infra v. 108. Electr. 949. et Porson.

V. 27. Pro ἀσαφές Flor. 18. ἀσφαλές.

V. 28. Φοίβου τ' Flor. 33. μέν deletum est in Flor. 17.

V. 29. πείθει γ' ed. Beck. in ed. min. Sed idem est ac si dixisset poeta: καὶ Φοίβου μὲν ἀδικίαν οὐ κατηγορήσω, ὅμως δὲ τοῦτο ἐρῶ· πείθει.

V. 30. φέρων Ald. rell. φέρον e sex MSS. edidit Musgr. et sic Paris. A. Cant. H. I. (vid. Pors. ad 73. 74.) K. Mosqu. D. Florr. omn. Gu. Taur. φέροι Mosqu. D. Sensus est: ὅ, τὸ κτεῖναι αὐτὸν μητέρα, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρει, ut Suppl. 1704. καὶ δὴ παρεῖται σῶμα, σοὶ μὲν οὐ φίλον, i. e. ὃ (τὸ παρεῖσθαι) σοὶ μὲν οὐ φίλον ἐστί. Med. 1024. καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. Sic nunc explico locum Soph. Ant. 44. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόῤῥητον πόλει, i. e. ὅ, τὸ θάπτειν αὐτὸν, ἀπόῤῥητόν ἐστιν ὑπὸ τῆς πόλεως. Sed de locutione φέρειν εὔκλειαν πρὸς ἅπαντας dubito: an πρὸς ἅπαντος? Sic ἀκλεὴς δόξα πρὸς ἀνθρώπων Heracl. 621.

V. 31. Pro ἀπειθήσας legendum ἀπιστήσας suspicatur V. D. in *Quarterly review* n. 18. p. 363. quia poetis Atticis forma ἀπειθέω incognita fuisse videatur, quippe qui nec ἀπειθής noverint, sed talia verba ad aor. 2. ἔπιθον formam composuerint, ἀπιθής, εὐπιθής. Hesychii autem (qui ἀπειθής e Sophoclis Αἰχμαλωτίσιν affert) nullam esse auctoritatem. ἀπειθὴς tamen firmatur etiam Eustathii testimonio ap. H. Steph. Thes. gr. l. T. III. p. 130. E. qui cum ἀφειδής comparat. Aesch. Ag. 1057. πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.

V. 33. Πυλάδης δ' Flor. 33. Pro συγκατείργασται, quae vox totum versum corrumpat, quippe nihil omnino sententiae addens, Musgr. coni. συγκατήρτισται, *qui dolum hunc omnem nobiscum una fabricatus est.* τόδε pro τάδε Aug. d.

V. 34. νοσεῖ νόσῳ Flor. 10.

V. 35. ὁ δὲ πεσών. Sic Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 2. Aug. b. c. d. Taur. Havn. Par. A. Br. ὁ δέ in textu I. sed ὅς suprascriptum. vid. Pors. ad v. 73. 74. οὐδὲ πεσὼν ex octo, ut ipse ait, Codd. edidit Musgr. Certe

sic habent K. R. Ask. M. et ex em. Cant. N. etiam Flor. 2. In Cant. pro glossa supra scriptum est ὅς. Vulgatam recte defendit Brunck. e v. 42. 150. Exempla articuli pro pronomine positi ad idem, quod modo praecesserat, nomen designandum ex Homero et Herodoto attuli ad Hom. h. in Cer. 344. plura V. D. in Ephemer. Jenens. 1809. nr. 248. p. 162. Sed in Attico scriptore eiusmodi structuram nondum inveni. Fortasse igitur cum Reiskio leg. τλήμων Ὀρέστης ὅδε, πεσὼν δ᾽ ἐν δεμνίοις, *miser iste, quem hic videtis, Orestes.* Vid. Gramm. gr. §. 470. Boisson. citat Schultens. origg. hebr. T. II, 144.

V. 36. ματρός Ald. rell. μητρός Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Taur. Aug. b. c. d. Havn. Gu.

V. 38. φόνῳ pro φόβῳ Flor. 17.

V. 39. δέ om. Flor. 25. δή Mosqu. D. Aug. c. Havn. utrumque Flor. 2. — ἐξ ὅτου Aug. b. Schol. Ven. ad Il. ά, 115. ubi hunc versum et sequentem affert, ut Euripidem contra quam Homerum voce δέμας uti demonstret: hunc enim ἐπὶ ἐμψύχου, Euripidem ἐπὶ νεκροῦ ponere.

V. 40. μήτηρ Florr. omn. Gu. Aug. b. d. Havn.

V. 41. ὤν. Vid. Heind. ad Plat. Gorg. p. 7. Schaef. ad Soph. El. 478. Ad rem cf. Hom. h. in Cer. 49. sq.

V. 42. sq. δ᾽ ante ἔσω om. Mosqu. D. ut unus Cod. Thom. M. v. χλανίδιον. Verba χλαν. ἔσω κρ. citat Eustath. ad Il. έ, p. 519, 44.

V. 47. μή om. Aug. d. De re vid. Wessel. et Valck. ad Herod. VII, 231. μηδέ pro μήτε praestare videtur Elmsleio ad Med. 1316. Cf. *Edinb. rev.* n. 33. p. 233. Pro τινά Flor. 10. τινάς.

V. 48. μητροκτονοῦντας Mosqu. D. Flor. 9. 10. 17. 34. Gu. Havn. Aug. b. d. pro ματροκτ. Ald. rell. V. D. in *Critical review* Ian. 1801. p. 2. legit μητροκτονοῦντε.

V. 49. Ἀργεία edidit Beck.

V. 51. θήξαντας M. N. K. R. Flor. 10. Taur. c. scholio interlin. ἀκονήσαντας. θνήξαντας Flor. 25. θήξαντ᾽ cum Ald. rell. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 21b. 33. Gu. Havn. ἐπ᾽ αὐχένας Flor. 21. — βάλλειν Mosqu. A. βαλεῖν Aug. c. d. ex corr. quum antea fuisset λαβεῖν.

V. 52. δέ om. Gu. Flor. 25. Taur. δή om. Aug. d.

V. 53. Mosqu. A. ἥκ. γὰρ Μεν. εἰς γῆν. Μενέλαος Havn. Μενελαος Aug. d.

V. 54. Ναύπλειον Mosqu. D. Ναυπλίον Aug. b. d. ἐκπληρῶν qua ratione contra Sevinum, Musgr. Brunck. ἐκπερῶν tentantes defendit Porson, eadem Reiskium in Tom. XI. versionis Gottsched. Actorum Soc. Inscript. p. 48. defendisse monet Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 441.

V. 55. ἀκτῆσιν Br. Vid. Valck. ad Phoen. 62. ad Hippol. 1432. Sed dubito, an eius formae in Tragicis indubitata exempla exstent. δηρόν ed. King. Vid. Porson. ad v. 26. In Aug. d. duo folia periere, continentia v. 55—106.

V. 57. sqq. Vide notam ad Philostr. Her. p. 472. ubi quam feci e cod. Paris. Gorgiae medicinam, facit et Coislin. cod. 249. Boisson.

V. 59. πετρῶν scribebatur ante Porson. MSS. (Flor. 18. 21. Gu.) recte πέτρων. — ἔλθοι Havn.

V. 61. ξυμφορᾶς Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. συμφορᾶς Mosqu. D. Aug. b. c. Schol. unde sic ed. King. συμφοράν Ald. rell.

V. 62. δή om. Havn. Penultimae syllabae in παραψυχήν correptae exempla attulit Brunckius ad Hec. 280. qui ad h. l. dubitaverat, an genuinum esset, analogiam aliis docendam relinquens. Docuit Porson.

V. 62. ἐς h. l. dant Ald. rell. ut supra 59. εἰς hic habent Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. supra Mosqu. A. D. Havn.

V. 66. Vid. Hec. 276.

V. 67. εἴσοδον Ald. rell. et MSS. εἰς ὁδόν Musgr. Brunck. Pors.

V. 68. Μενέλαον θ' ἥκ. Taur. Mox Flor. 33. ὡς τ' ἄλλα γ' ἐπ' ἀσθ.

V. 69. ὀχούμεσθ' Flor. 6. 9. 17. 18. 21. Mosqu. D. Locutionem ὀχεῖσθαι ἐπ' ἀγκ., ἐπ' ἐλπίδος illustravit ad h. l. Porson. Adde Bergler. ad Arist. Equ. 1241.

V. 70. δυστυχῶν primus dedit Canter. pro δυστυχὼν.

V. 71. τε om. Flor. 25. τέκν. ἀγαμ. Taur. τε καὶ Ἀγαμ. Flor. 33.

V. 72. *παρθένε.* Cf. Casaub. ad Athen. III. Tom. II. p. 166. ed. Schweigh. BOISSON.

V. 73. Prius *τε* om. Flor. 25. alterum Flor. 6. 9.

V. 74. *μητρὸς* Flor. 9. 10. 17. 21. 25. 34. Gu. — *ὅδε.* I. supra scriptum habet *ὥς*, quomodo Pors. etiam scribendum censet. Musgr. *πῶς ἔφυ* iungit, et accipit pro *πῶς ἐστι*, i. e. *πῶς ἔχει*, *quomodo et tute vales, et frater tuus se habet*, ut vertit Heath. Adverbiorum cum verbo *εἰμὶ* iunctorum exempla dedi in Gramm. gr. §. 308. Adde Schaefer. ad Dionys. de comp. p. 76. Erfurdt. ad Soph. Antig. 637. (633. ed. min.) Sed hoc non in omnibus adverbiis fieri videtur; *πῶς εἰμὶ* certe pro *πῶς ἔχω* dubito an usquam inveniatur, sicut nec *ὧδ' ὄντας ἡμᾶς*, quod ex Eur. Heracl. citat Schaefer. sincerum esse; certe non eum, quem voluit Musgr., sensum habere videtur. Equidem Scholiastae explicationem sequendam existimo. Ita enim orationem instituisse videtur poëta, ac si dicere vellet, *πῶς σύ τε καὶ κασίγνητος σὸς ἔχετε;* sed quum Orestem nominasset, huic nomini etiam, sicut Electrae, probrum addere volens, *μητρὸς ὅδε φονεύς*, inceptae constructionis immemor, ad hoc ultimum retulisse verbum et scripsisse *ἔφυ*. Durissimam tamen hanc rationem esse fateor.

V. 79. *ὅπως ἔπλευσα.* Edd. et MSS. *ὅπως δ' ἔπλευσα.* unde Reisk. coniiciebat *ὅπως δὴ 'πλευσα*, quam coniecturam probat Musgr. recepit Brunck. *δή* ita additum dicas, ut in *ὅτι δή ποτε*, *ὅπως δή ποτε*, et in hac ipsa formula Heliod. III. p. 202. *ἔδρασεν, ὅ τι δὴ καὶ ἔδρασεν.* Aristid. T. I. p. 136. *προείλετο μὲν διδάσκαλον ἐξ ἁπάντων, ὅντινα δὴ καὶ προείλετο.* quae loca debeo Abreschio ad Aesch. Agam. 67. ed. Schütz. Sed a poëtis hanc particulam in ista formula addi non memini. Mihi vulgata lectio *ὅπως δ' ἔπλευσα* orta esse videtur ex ipso hoc *δή*, addito ab eo, qui hanc formulam ad communem consuetudinem explicare vellet. De ipsa formula vide Abreschium l. c. Schaefer. ad Soph. Oed. Col. 273. Interpungendum post alterum *ἔπλευσα* monuit Herm. ad Viger. p. 709. 30. Sensus idem fere est, quem exprimit Gorgias apud Boisson. ad Phil. p. 472. *εἴτ' ἐρασθεῖσα, εἴτε λόγῳ πεισθεῖσα, εἴτε βίᾳ ἁρπασθεῖσα*, *fato divino certe.*

V. 80. Mosqu. D. *οὐκ οἶδ'.*

V. 81. *ἄγε* Schol. Arsen. pro *ἧγε* accepit: reddit enim *ἥτις σὺ παρ. ὁρᾷς.* Hinc King. ed. *ἧχε*, fortasse etiam, ut suspicatur Porson., ex R. Post *ἄγε* Flor. 25. Taur. addunt *καί*. Schol. Ven. ad Il. *ρ'*, 255. *τῆς Ἑλένης τὸ ὄνομα ἤρεσε τῷ Εὐριπίδῃ πρὸς πᾶσαν λοιδορίαν, λέγοντος, Ἑλένη, τί σοι λέγοιμι ἄν;*

V. 84. *εἵνεκα* Havn.

V. 85. *κοὐκ ὀνειδ.* Flor. 33.

V. 86. *σὺ δ' εἶ μακ.* Ald. Herv. 1. 2. rell. et Codd. fere omnes. *σὺ δ' ἡ μακ.* tres codd. ap. Musgr. K. et Br. e corr. prout coniecit Dawes. Misc. cr. p. 49. not. ed. Burg. probante Valck. ad Eur. Phoen. p. 552. b. idque receperunt Brunck. et Porson. et sic iam Brubach. Musgr. ed. *σὺ δ', ἢ μακ. omnino, sanequam.* Jortin. coni. *σὺ δ' ὦ μακ.* Valck. l. c. monet, articulum in his irrisioni inservire, quam exprimat indignatio; rectius dixisset, articulum in appositione, quam vocant, poni, quae appositio, ut omnino ad rem vel personam accuratius designandam valet, sic irrisioni etiam inservit. Cf. Gramm. gr. §. 275.

V. 87. Eustath. ad Il. *κ'*. p. 809, 37. *ὅρα δὲ τὸ ἀρχαϊκὸν τῆς λέξεως· πάλαι μὲν γάρ ποτε τὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνίστασθαι ἐδήλου, ὕστερον μάχιμος ἡ λέξις τοῦ ἐπανίστασθαι καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς ἐπὶ προθέσεως τὸ κατὰ δηλούσης· ὡς καὶ ἐν τῷ ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς παρ' Εὐριπίδῃ.* et ad Oed. *τ'*. p. 1856, 14. *τὸ δὲ ἐπέχεις ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις· ἐναντιότητα γάρ ποτε καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις δηλοῖ. — — καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, ὅπερ ἀστείως ἡ Ἠλέκτρα ἐκεῖ περὶ Ἑλένης φησί. ἥκεις* citat etiam ad Il. *ά*. p. 146, 12. quae lectio valde placet Porsono.

V. 88. *πόσον.* Philemon in Lexico v. *πόσον. Πόσον ἐπὶ πλήθους, εἰ πολὺ ἢ ὀλίγον ἐστὶν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Πόσον χρόνον δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε; οἷον ἐπὶ πόσον.* Boisson. Praeterea Musgr. legendum coniicit *δ' ἐν δεμνίοις*, ut supra v. 35. Dativi pro *εἰς* cum acc. positi tam rarus apud Graecos, quam frequens apud poëtas Latinos, usus, et Eurip., si recte memini, non nisi *πίπτειν ἔν τινι* vel *εἴς τι* dicere solet. Sed sic infra 1415. *νήματά θ' ἵετο πέδῳ.* Iphig. Aul. 1192. *νεάνιδα Σπάρτῃ κομίζουσα.*

V. 89. *αἷμα γενέθλιον*. Aesch. Choeph. 909. *οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀρὰς, τέκνον;* i. e. *τὰς τῆς μητρός*.

V. 90. *ἡ τεκοῦσα δ'* Flor. 33. *ὦ μέλεος ἡ τεκοῦσά τε μελέα, ὡς διώλ.* i. e. *ὅτι οὕτω διώλ.*

V. 91. *ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς* edd. et MSS. At Porson. ed. *ἀπείρηκεν κ.* sine causa idonea. Nam quod ait, Electram sua mala parvi pendere, neque ea memorare, nisi quatenus ex fratris morbo oriantur, id non ex rei natura ductum, sed ad emendationem commendandam excogitatum est. *ἀπειρηκέναι, ἀπειπεῖν ἐν κακοῖς* quidem alibi nec ego legi; sed *ἐν* pro solo dativo saepissime poni notum est. Aesch. Pers. 249. *ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος*. Soph. Antig. 1229. *ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;* i. e. *τίνι ξυμφορᾷ*. Cf. Eurip. Helen. 1222. Alc. 1001 sq. et quos laudavi Gramm. gr. §. 401. p. 543. Sed ne necesse quidem est huc confugere: *ἀπείρηκα* enim absolute intelligi potest, *viribus et animo defeci*, ut Med. 456. Hipp. 1344. et *ἐν κακοῖς* pro *ἐν κακοῖς οὖσα* accipi, ut Andr. 87. *ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς*.

V. 92. *πείθοιό γ' ἂν δῆτά μοί τι* Flor. 33. *πίθοιο δῆτ' ἄν μοι* Havn. Vitium *πιθοῖ ἂν* intactum reliquerunt Brunck. et Pors. — *τι* om. Flor. 33.

V. 93. *ὡς ἄσχολός γε*. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 604. vertit: *obtemperabo tibi, quantum potero, ut quae sim occupata assidendo fratri*, rectius, quam vulgo fit. Sed mihi *ὡς* ea vi positum videtur, qua legitur *οἷα δὴ γυνή* v. 32. *ὡς ναυμεύς*, *quantum* vel *quatenus pastor fidus esse potest*, Soph. Oed. T. 1118. *ὡς Λακεδαιμόνιος* Thuc. IV, 84. ut sensus sit: *πιθοίμην ἂν σοι, ὡς ἄσχολος οὖσα, obtemperabo tibi, quatenus obt. potero, quae occupata sim* etc.

V. 94. *βούλῃ* vel *βούλη* edd. Ald. rell. *βούλει* Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Gu. Taur. Havn. Aug. b. c. et sic Brunck.

V. 95. *μητρὸς* Flor. 10. 17. 21. 25. 34. Aug. b. Mosqu. A. Havn. pro *ματρός*.

V. 96. *φέρουσ'*. Flor. 10. *βαλοῦσ'*. — *ἐμάς*. Mosqu. A. *ἐμᾶς*.

V. 97. *φίλων* e Paris. A. ed. Brunck. pro *φίλον*.

V. 98. Vide Scholia Ven. ad Il. α, 115. memorata supra ad v. 39.

V. 99. πότε λιποῦσ' Brub. Herv. 2. Canter.

V. 100. Reisk. em. ὀρθῶς ἐλέγξασ', quod probat Musgr. et recepit Brunck. Praeterea Musgr. οὐ φίλ' ὡς ἐμοὶ λέγεις legendum, certe δέ delendum coniicit. Brunckius δέ ex δή depravatum censens edidit οὐ φίλια δή μοι λέγεις, quum in Br. legeretur οὐ φίλα. Vulgatam perquam frigidam et invenustam esse, assentior Brunckio, et velim in Codice aliquo reperiri, quod Porson. coniecit, Ὀρθῶς με λέξασ' οὐ φίλως ἐμοὶ λέγεις. Ceterum pro φίλως Aug. b. φίλος. δέ μοι Ald. rell. cur in δ' ἐμοί mutaverit Porson. non intelligo.

V. 101. δή om. Gu. Havn. — σ' primus addidit Brunck. e Paris. A. et sic Harl. I. N. Aug. b. Mosqu. A. Florr. omn. praeter 17. Taur. τίς σε μοι Aug. c. Vide infra v. 450.

V. 103. δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἄν. sine interpunctione Ald. rell. et sic etiam Schol. δεινὸν explicans δεινῶς, χαλεπῶς. Hinc Canter. coni. Ἄργει καταβοᾷ. Flor. 25. Ἄργει τῷδ' ἄν. Si τε esset etiam, ut statuit Schaefer. ad Soph. Ai. 1312. (Cf. Lobeck. p. 410.), ferri posset haec lectio. Primus post γάρ interpunxit King. Sensus est: δεινὸν γάρ ἐστιν ἐκεῖνο, ὃ δέδοικας· καὶ γὰρ ἀναβοᾷ σὺ τῷ Ἄργει διὰ στόμα. Malim tamen: δεινὸν γὰρ Ἄργει γ' ἀναβ. διὰ στόμα.

V. 104. σὺ νῦν Ald. rell. Barn. in marg. notavit: Al. σὺ νυν. quod recep. King. Brunck. Porson. Recte: Schol. expl. σὺ δή.

V. 105. μητρός Mosqu. A. Flor. 10. 17. 25. 34. Havn.

V. 106. πρόςπολον Ald. rell. προςπόλους Par. A. B. Cott. Cant. M. N. R. (qui πρόσπολον habet e corr.) Mosqu. A. Florr. omn. πρὸς πόλους Aug. b. c. Mosqu. D.

V. 107. δέμας. Aug. b. Mosqu. D. τάδε. Aug. c. δέ.

V. 108. Post hunc versum in Flor. 17. 33. Aug. d. iste additus legitur:

ΗΛ. κἀγὼ γυναικῶν ἄφρων (Aug. ἄφρον) οὐχὶ παρθένος.

in 17. ab alia, sed antiqua, manu addita nota in textu, quae

hunc v. ibi inserendum indicat. In Aug. supra eum scriptum est: οὗτος ὁ στοῖ(χος) ἀλλό(τριος). i. e. οὗτος ὁ στίχος ἀλλότριος. Ille versus autem quia in Florr. Electrae tribuitur, in Flor. 33. versus 109. Helenae, v. 110. cum sq. Electrae, versus denique 112 sqq. Helenae datur.

V. 109. τίνοι. Havn. τείνει (οι).

V. 110. καλῶς ἔλ. Sic tres MSS. ap. Valck. ad Hippol. 715. Mosqu. A. Flor. 25. 17. (hic cum gl. ὀρθῶς) Aug. b. ὀρθῶς ἔλ. Ald. rell. supra quod καλῶς scriptum habet I. καλῶς praetulit Brunck. ad vitandam alterius adverbii repetitionem, supra v. 100. extantis, et Pors. Hic dubitat, utra lectio verior sit, quum supra etiam v. 100. I. καλῶς supra ὀρθῶς scriptum habeat. Mihi ὀρθῶς e v. 100. huc translatum esse videtur; nec causa ulla erat, cur ὀρθῶς explicandum cuiquam videretur: καλῶς explicatione indigebat, ne quis facundiam Electrae laudari putaret.

V. 111. πέμψομεν Lib. P. Flor. 10. 21. Taur. — Sic Aesch. Pers. 234. Ald. θήσομεν, Robort. θήσομαι. γε om. Flor. 33. Aug. d. — εὖ γάρ τι λέγ. Havn. Sed mihi hic versus suspectus est. Ineptum enim est, quum praecesserit sive καλῶς ἔλεξας, sive ὀρθῶς ἔλ., idem repeti verbis εὖ γάρ τοι λέγεις. Nec γε convenit: καί — γε enim ponitur, quum gravius quid subiicitur, imprimis in plurium rerum enumeratione, ut ait Heind. ad Plat. Hipp. §. 47. Prot. §. 100. Vid. Eurip. Med. 605. Phoen. 1681. Andr. 1039. Suppl. 768. Hel. 106. At πέμψομαι θυγατέρα tantum abest, ut gravius sit, ut nihil, nisi ieiunam explicationem τοῦ πείθομαί σοι contineat. Tum quid sibi vult medium πέμψομαι? *a me dimittam* ineptum esset. Rectius πέμψομεν; sic enim a singulari ad pluralem numerum transit etiam Iph. T. 78. ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην, μητέρα κατακτάς, διαδοχαῖς δ' Ἐριννύων ἠλαυνόμεσθα. Troad. 897. ὡς οὐ δικαίως, ἢν θάνω, θανούμεθα. Similis confusionis numerorum alia exempla suppeditant Porson. Praef. Hec. p. XLII. Lips. Lobeck. ad Ai. 191. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 75. Phaedon. 17. Quae confusio ita est interioris elegantiae, ut a grammaticis proficisci non potuerit, quippe qui singularem pro plurali substituere, non contra, solent. vid. Porson.

ad Phoen. 624. Sed vereor, ne hoc sit corrigentis grammatici.

V. 112. πάρος δόμων Flor. 2.

V. 114. Male interpungebatur post τάφον. ἀμφὶ τὸν Κλ. τάφον enim iungenda sunt cum ἄφες, non cum ἐλθοῦσα, quasi ἐλθεῖν ἀμφί τι pro ἐλθ. εἰς vel ἐπί τι dici possit.

V. 115. οἰνοπόν τ' ἄ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. οἰνωπόν Canter. Monac. Barn. Musgr. et MSS. Eustath. ad Il. δ', p. 492, 8. Εὐρ. δὲ καὶ αὐτὸς μιμησάμενος τὸ ἁλὸς ἄχνη οἰνωπὸν ἄχνην λέγει τὴν ἐν λοιβαῖς καταχεομένην τῆς γῆς.

V. 116. Vulgo: καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χ. Sed Mosqu. D. Aug. b. c. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. ut edidi. Saepissime γε omissum a librariis, additum rarissime. De καί — γε vid. ad v. 111.

V. 117. τάςδε Flor. 33. qui et χοάς cum 25. Mosqu. D. Pro ταῖςδε Flor. 18. παῖς δε.

V. 118. μνῆμα τὸ σόν Flor. 2. μνῆμά σου Aug. b. — τε om. Mosqu. A.

V. 119. Ἀργείων ὄχλον Mosqu. A. Taur. Havn.

V. 121. τ' vel erasum vel exesum in Gu.

V. 122. ἐμὴν Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Havn. ἐμὲ Thom. M. p. 491. M. N. Lib. P. R. Mosqu. A. Taur. Flor. 2. 10. 25. quod recepit Porson.

V. 126. ἐν om. Flor. 33. φύσις de pulchritudine accipit Thom. M. p. 905. quae explicatio commemoratur etiam in scholiis; rectius alii in scholiis de *ingenio*, quod e verbis ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή apparet.

V. 128. εἴδετε Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Mosqu. quatuor, Taur. Aug. 3. ἴδετε Schol. ad Aesch. Agam. 545. Harl. Flor. 2. 25. Havn. quod reponendum monuerunt Heath. et Musgr. receperunt Brunck. et Porson. Non multum interest. Equidem εἴδετε, *vidistis*, sive cum interrogatione, quod malim, sive citra interrogationem accipiatur, ut vult Schol., non offendor; ἴδετε num de iis dicatur, qui iam abierunt, non dixerim. Pro παρ' ἄκρας Flor. 33. Aug. d. Havn. ἀπ'. (εἴδετ' vel ἴδετ' ἀπ')

ἄκρ. Duportus coni. ἴδ. 'γὰρ ἄκρας, prob. Heath. rec. Brunck. Porson. Non ausus sum imitari, quum protritum illud γάρ ab alia et difficiliore lectione, quám omnes Codd. constanter retinent, expulsum esse vix credibile esse videretur. Corruptum tamen esse illud παρ' negari non potest, nisi forte iungere velis, ὡς ἀπέθρισεν τρίχας παρ' ἄκρας τὰς τρίχας. — ἀπέθριξε Ald. rell. ante Barnes. Schol. ad Aesch. l. c. Hesych. Mosqu. A. D. Aug. d. Flor. 2. 17. 25. 33. ἀπέθρισεν vel ἀπέθρισε Schol. Harl. I. Cantabr. Gu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Havn. Aug. b. c. et sic edid. Barnes. Helen. 1088. κόμας, σίδηρον ἐμβαλοῦσ', ἀπέθρισας. Helena non omnes capillos absciderat, sed, ne pulchritudinem deformaret, extremos tantum. Vid. Brunck.

V. 129. ἔστι δ' ἡ πάλαι γ. Ald. et Codd. ἔστι δὲ π. γ. Brub. ἔστι δ' πάλ. γ. Herv. 1. 2. ἔστιν ἡ πάλ. γ. King. et Musgr. nullo auctore.

V. 131. καὶ πᾶσαν Ἑλλάδ' Mosqu. D.

V. 132. αἵδ' Ald. rell. *ecce rursus adsunt*. Male Brunck. Pors. αἱ δ'. Taur. εἰ δ'. Pro αὖ Mosqu. A. εὖ.

V. 137. μὴ κτυπεῖτε Aug. d. Havn. quod unde ortum, monstrant Mosqu. D. Gu. qui ψοφεῖτε habent, supra scripta gl. κτυπεῖτε (Mosqu. κτυπῆτε),

V. 139. γένηται pro γενήσεται Flor. 34.

V. 140. σῖγα, σῖγα primus ed. Barnes. e Canteri coniectura pro σίγα, σίγα Ald. et sic Dionys. Hal. MS. Bodl. — λεπτὸν omnes fere MSS. Sed Flor. 14. λευκόν, supra quod scriptum est γρ. λεπτόν. λευκὸν pro var. lect. commemorant Scholia, Cod. Gu. Flor. 17. Lib. P. Idem legitur in edd. Dionys. Halic. de struct. or. p. 133. ed. Schaefer. ubi tamen MS. Bodl. teste Hudsono λεπτόν. Diogen. Laert. VII, 172. citat λεπτὸν ἴχνος, sed Hesychius Ill., qui illum exscripsit, p. 24. ed. Meurs. λευκόν. Porson. in eam partem inclinat, ut praeferat λευκόν, quippe magis poëticum; sed etiamsi σῖγα cum τίθετε iungas, verbis σῖγα τιθέναι ἴχνος magis convenit λεπτὸν, quam otiosum illud λευκόν. Ceterum duos hosce versus Electrae cum v. 142. tribuerunt Brunck. et Porson. post Valcken. ad Eur. Phoen. 1371. Nam Dionys. l. c. ἁ. πεποίηκε τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν ἐν Ὀρέστῃ πρὸς τὸν χορόν· Σῖγα, σῖγα κ. τ. λ. Idem te-

statur, auctor argumenti veteris sub finem, et sic in Diog. L. pro τὸ δὲ ἐκ τῆς Ἠλ. Is. Casaubonus legendum coni. τὸ δὲ τῆς Ἠλ. Si Electrae tribuuntur, nimis loquax est regia virgo, quae bis idem iisdem verbis dicat; sin choro, mulieres ipsae se adhortantur, ut Electrae monitis pareant; in quo iisdem eas verbis uti, quibus El., non alienum. „ἀρβύλης. Photius Bibl. §. 3. e Nonnoso: ὅτι τὰ σανδάλια, φησὶ, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοί. Lexicon ined. in Cod. Paris. 1720. Ἀρβύλης, τοῦ ὑποδήματος τοῦ βαρβαρικοῦ. Cf. Voss. ad Catull. p. 290. 327.“ Boisson.

V. 141. τίθετε est e verissima Porsoni emendatione pro τιθεῖτε. Tum Ald. rell. μὴ κτυπεῖτε, et sic Gu. Florr. omn. Mosqu. Aug. Havn. Dionys. omissis μηδ' ἔστω κτύπος. μὴ ψοφεῖτε Leid. B. ap. Valck. ad Phoen. 1371. Cott. Schol. Nicandr. Ther. 424. Cf. ad v. 137. — — τε μηδ' ἔστω κτύπος metro repugnat. Neque enim dochmius est, qui esse debet ob antistrophicum, nec iambicus dimeter brachycatal., quippe qui secundum pedem semper iambum habeat, ut legendum esset μηδ' ἴτω κτύπος. Herm. de metris p. 246. e var. lect. μὴ ψοφεῖτε et μὴ κτυπεῖτε dochmiacum dimetrum fecit, τιθ. μὴ ψοφεῖτε, μηδὲ κτυπεῖτ'. Probabilius Elmsl. ad Eur. Med. 34. (cf. *Classical journ.* n. XVI. p. 421.) τιθ. μὴ ψοφεῖτε, μὴ 'στω κτύπος. Ceterum Stanleii ad Aesch. Choeph. 5. de hoc loco criminationes recte refutavit Bergler. ad Aristoph. Ran. 1209.

V. 142. Ald. ἄπο πρόβατ' ἐκεῖσ', ἀπόπρο μοὶ κοίτας uno versu, ut Gu. ἄπο etiam Mosqu. A. B. Havn. Brub. Herv. 1. 2. ἀποπρόβατ' Dionys. Hal. ubi MS. Bodl. Reg. 1. Colbert. ἀπὸ (vel ἄπο) πρόβατ'. ἀπὸ πρό μοι Brub. Herv. 1. 2. ἀπὸ πρόμοι Havn. ἀπόπρομοι Aug. b. c. γρ. ἀπόπρομοι Aug. d. ἀπόπροϑι. ἀπόπροϑί μοι κοίτας M. et sic voluit Cant. ἀπόπροϑι κοίτας N. Flor. 17. et sic editur in Dion. Hal. μοι. om. Flor. 33. Pro κοίτας King. e Ms. Reg. Soc. λέχους, quae correctio est hominis nescientis formas dochmiaci ◡◡◡ – ◡ – et ◡◡◡ – – – recte sibi opponi.

V. 143. πείσομαι Havn.

V. 144. Bacchiacorum dochmiis praepositorum exempla collegit Seidler. de vers. d. p. 134. Cf. Herm. elem. doctr. m. p. 265. ὅπως πνοά edd. et MSS. Havn. πνοή. Im-

perite King. ὡς πνοιά. quod male recepit Porson. Cf. Elmsley ad Heracl. 431.-MS. Reg. Soc. optim. ap. King. ἔα συρ. ὅπως πνοά.

V. 145. λεπτὸν Flor. 25.

V. 146. ἀτρεμίαν Aug. b. c. Quae in scholiis de voce ὑπόροφος traduntur, nugae esse videntur Grammaticorum. Mihi inter ὑπόροφος et ὑπώροφος nihil omnino interesse videtur. Iam sicut El. 1170. ὑπώροφος βοὰ est, quae sub tecto i. e. in domo editur, ὑπόστεγος, ut explicant Hesych. Suid. Etym. M., sic h. l. ὑπόροφον βοὰν φέρω esse videtur, *sub tectum s. in domum vocem fero* ἀτρεμαίαν, *lenem, placidam*, i. e. *cum leni voce domum intro*, ἀτρεμαίαν βοὴν ὑπὸ τὴν στέγην φέρω. φέρειν βοὴν pro *edere vocem* an dici possit, dubito, nisi locus addatur, in quem inferatur vox. H. Steph. in Thes. T. I. p. 1254. A. explicat vocem, quae sub tecto domus contineatur, nec extra a quoquam exaudiri queat.

V. 147. ναὶ οὕτως Gu. Florr. omnes, Mosqu. A. D. Taur. Havn. Punctum post οὕτω me invito positum est, quamvis Schol. φώνει δηλονότι addat. Iunge: ναὶ οὕτω κάταγε, i. e. πρόςελθε.

V. 148. κάταγε bis Havn.

V. 149. δ' post λόγον inserunt Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. c. Mosqu. D. et in Brunckianam etiam irrepsit, nescio unde; nam in nulla illud edit. comparet. Ceterum perverse descripti erant hi versus. Metrum hoc est:

V. 148. ⏑ – – ⏑ – | ⏑ – – ⏑ –
⏑ – – ⏑ – | ⏑ – – ⏑ –

V. 151. λόγον Mosqu. D. omittit Flor. 17.

V. 152. Frustra in huius versus metro haeserunt editores. Canter. e Schol. praefert ποίαν utrobique pro τίνα, quod ineptissime refutat Barn. secundam vocis τίνα ante δ et τ produci posse somnians, ut iambicus sit versus. ποίαν edidit King. e Cod. Reg. Soc. optimo scilicet. Musgr. coni. τίν', ὦ, τύχαν εἴπω, τίν' ἤδη συμφοράν. Brunck. ex *certissima coniectura* edidit τύχαν τίν' ἂν λέγοιμι; τίνα δὲ συμφοράν. Porson. τίνα τύχαν εἴπω; τίνας δὲ συμφοράς.

Versus 141. emendandus erat: τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μὴ ἔστω κτύπος ⏑ ⏑⏑ – ⏑ – | ⏑ – – ⏑ –, cui aptissime respondet haec forma ⏑ ⏑⏑ – ⏑ – | ⏑ ⏑⏑ – ⏑ –. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 34. In sqq. vix operae pretium est, commemorare Musgr. coniecturas ἀνασφάλλει vel ἀνακταίνει pro ἀναστένει v. 153. κινύσεις vel κινέσεις pro κινήσεις v. 155.

V. 156. χαρᾶν Ald. rell. et Codd. In Paris. A. supra χαράν scriptum est χάριν, quod praetulerunt Brunck. et Porson. Tum Mosqu. D. γλυκυτάτην.

V. 157. cum quatuor sqq. Flor. 34. tribuit Electrae. ὦ μέλεος Ald. rell. Gu. Aug. 3. Florr. omnes praeter 10. Mosqu. Havn. ὦ om. Cod. Reg. Soc. ap. King. et Flor. 10. deleverunt King. Musgr. Brunck. Porson. recte: nam metro nocet.

V. 158. ὦ τάλας Ald. rell. et Codd. ὦ om. Cod. Reg. Soc. ap. King. Flor. 10. 17. et deleverunt King. Musgr. Brunck. Porson. Verba φεῦ μόχθων Seidler. stropha duce, ut ait, Electrae tribuit.

V. 159. ἂ ἂ ἄδικος Ald. rell. In Brub. ἂ ἂ seorsim positae sunt, ut extra versum essent. ἂ semel habent Flor. 10. Taur. omittit Flor. 21. ὦ ἄδικος Flor. 33. Aug. d. — ἄρ' ante ἔλακεν om. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. c. Usum vocis ἔλακεν risit Aristoph. Plut. 39. ut ibi notat Schol. Cf. Duker. ad l. c. ἀπόφονον iniuria Musgr. cum analogia pugnare dicit: est idem quod ἄφονος, ut ἀπότιμος pro ἄτιμος (unde οὐδ' ἀποτιμήσω Hom. h. in Merc. 35.), ἀπόμουσος pro ἄμουσος Med. 1078. Vid. Koen. ad Gregor. p. 250. (p. 528 sq. ed. Lips.) Itaque ἀπόφ. φόνος est *caedes infausta*. Vid. ad Hec. 508.

V. 160. ἐδίκασεν contra metrum Flor. 2. 10. 21. 25. 34. Mosqu. D.

V. 161. ὁ ante Λοξίας om. Mosqu. A. Flor. 2. Tum ἐμῆς μητρὸς Mosqu. D.

V. 163. γάρ et ὦ delevit Porson. et v. 181. εἴπω. male. Vid. Seidler. p. 138.

V. 164. ἔβαλλες Flor. 25.

V. 165. νιν post οὖν add. Ald. rell. Flor. 6. 9. 18. 21. 33. Gu. Delevit King. e cod. Reg. Soc. et omitt. A.

B. Cant. M. Mosqu. D. Aug. b. Havn. Flor. 2. 10. 17. 25. 34. Contra Flor. 33. om. οὖν.

V. 167. ἑλίξεις Flor. 2. 6. 9. Aug. c.

V. 168. τοῦ ante κτύπου addit Brub. prout ed. King. Clausulas transposuit Porson, eadem de causa, qua Musgr. εἱλύσσεις scribendum suspicabatur. Vid. Seidler. p. 38. 153 sqq.

V. 169. ὑπνώσει Ald. rell. Flor. 10. 25. Taur. Mosqu. D. Havn. Duplicant σ membranae (Paris. A.) Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 33. 34. Gu.

V. 170 sqq. Totam stropham Electrae tribuit Seidler. p. 203. et ob antistropham, et ob notam alterius e Scholiastis: τοῦτο τὸ μέλος ἐπὶ ταῖς λεγομέναις νήταις ᾄδεται, καὶ ἔστιν ὀξύτατον. ἀπίθανον οὖν τὴν Ἠλέκτραν ὀξείᾳ φωνῇ κεχρῆσθαι κ. τ. λ. At non semper personarum cantica ita sibi respondent, ut, quae stropham cecinit, eidem antistropha tribuatur, sed nonnunquam personae inter se opponuntur. Vid. Alc. 219. coll. 236. Suppl. 1146 sqq. Troad. 579. nec video, quam bene conveniat Electram ab allocutione chori, λέγεις εὖ, subito ad invocationem Noctis, tum rursus v. 176. ad increpandum chorum transire. Ut nunc personae descriptae sunt, partes et Chori et Electrae diligentius servantur; ille sollitudinem suam inquirendo in Orestis statum, haec identidem monendo, ne clamore somnum Orestis perturbent, ostendit. Scholiastes vero refutare potius videtur eos, qui iam olim hoc carmen Electrae tribuebant.

V. 170. ὦ πότνια Flor. 2. Alterum πότνια om. Mosqu. D.

V. 172. μόλε semel legitur in Gu. Havn. semel etiam dederunt Canter. et Barn.

V. 173. τὸν Ἀγ. Ald. rell. et Codd. omnes. Articulum delevit Porson. Ἀγαμεμνόνιον ediderunt Brunck. Porson. pro Ἀγαμεμνόνειον, quod legit etiam scholiastes metricus. Erravi enim in scholiorum editione, ubi p. 313. not. 3. syllabas — νονιον ἐπι paeonem πεντάβραχυν vocari dixi. Imo paeon πεντάβραχυς ei est τὸν Ἀγαμεμνο, μεμν — syllabam brevem habenti, ⏑⏑ ⏑⏑⏑, tum — νειον ἐπι. Barn. ed. Ἀγαμεμνόνιον, et sic Br. in membr. (Paris. A.) „diphthongo superscripta minio littera ι, quae fere evanuit, attendentis tamen non fugit aciem." Forma Ἀγαμεμνόνιος occurrit etiam

Iph. T. 1084. Ut edidi, versus hic et antitheticus sunt antispastici dimetri: ⏑ ⏑⏑ — ⏑⏑ ⏑ | ⏑ ⏑⏑ ⏑⏑ ⏑. Hermann. servata Porsoni scriptura v. 191. pro dochmio habet, cui tres breves syllabae praemissae sint, τὸν Ἀγα - μεμνόνιον ἐπὶ δόμον.

ἐπὶ om. Flor. 33. Pro eo ποτὶ Flor. 34. Tum Aug. γρ. γάνον.

d. δόμον.

V. 174. συμφοραῖς Mosqu. D.

V. 175. διοιχόμεσθα, διοιχόμεσθα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Havn. Barn. διοιχόμεθα, διοιχόμεθα. King. e MSS. διοιχόμεθ' οἰχόμεθα, quod rec. Musgr. Br. Pors. et sic Flor. 18. 25. Sic *fere*, ut ait Pors., Cant. M. N. διοιχόμεθ' etiam Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. Aug. b. c. e quibus Aug. b. etiam οἰχόμεθα, sed Florr. iidem et 2. 10. 33. Taur. Gu. Aug. c. d. Mosqu. D. οἰχόμεσθα. διοιχόμεσθ', οἰχόμεσθα Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Mosqu. D. διοιχόμεσθ', οἰχόμεθα Mosqu. A. Verba simplicia compositis eiusdem significationis saepe subiici monuit Elmsl. ad Med. 1219. allatis locis Hec. 166. infra 1449. Alc. 400.

V. 176. In edd. verba κτύπον ἠγάγετ' Electrae, οὐχί Choro, σῖγα et sqq. Electrae tribuebantur. Omnia Electrae esse ostendit scholiastes p. 315., quem sequuntur Canter. Musgr. Seidl. p. 204. Porson. vulgatam distinctionem servans, ne γρῦ quidem.

σῖγα scribendum monuit Canter. edid. Brunck. Pors. et sic Mosqu. D. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Gu. Aug. b. c. σίγα semel King. Musgr. King. etiam οὐμενοῦν pro οὐχί, quae scholiastae emendatio est p. 314. v. 176. Pro σῖγα Musgr. coni. δίχα. Seidler. p. 201. et Herm. elem. doctr. metr. p. 276. versus 175. et 176. in unum coniungunt exemplo similium locorum, ubi a dactylicis numeris ad dochmiacos transitur.

V. 178. διά ante στόματος habent Lib. P. et Flor. 2. — Gu. ἀνὰ κέλαδον, sed in scholiis vulgatam retinens. Mox scribendum ἀπο λέχεος. vid. Schaefer. melet. crit. p. 52 sq. Ceterum versus est iambicus trim. brachyc.:

◡ ◡◡̄, ◡ ◡◡̄ | ◡ ◡◡̄, ◡ ◡◡̄ | ◡ –

Sin syll. — να e superiore versu isti adieceris cum Seidlero p. 73., erit dochmiacus dimeter. Herm. elem. d. m. p. 276. versus 177 et 178. ita disposuit: σῖγα φυ — λασσομένα στόματος (qui versus est e dactylo' et dochmio) Ἀνακέλα — δον ἀπὸ λέχεος ἤ — proceleusmaticus et dochmius.

V. 179. χαρὰν Codd. et edd. χάριν Schol. p. 315. quod probant Seidl. et Herm. l. c. Porsonum recte miratur Seidlerus, qui v. 156. χάριν praetulerit, hic χαρὰν reliquerit. Pro παρέξεις Aug. b. πέρξεις. ὦ φίλα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 2. 10. 25. 33. ὦ auctoritate MbS. delevit King. deest etiam in Mosqu. A. D. Post φίλα posui signum interrogationis, ut οὐχὶ παρέξεις χαρὰν esset pro πάρεχε χαράν. Vid. Gramm. gr. p. 717 sq. §. 511. extr.

V. 180. τῶν ante κακῶν addit Mosqu. A.

V. 181. γ' εἶπας Mosqu. A. Taur. Flor. 33. Aug. d. Havn., hic ω supra ας scripto. γ' εἴποις Flor. 25. γ' εἴπω om. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Mosqu. D. (in quibus minio suprascr. εἶπας) Aug. b. c. N. εἴπω. om. A. B. ap. Musgr. K. ap. King. Cant. M. a m. rec. addit R. Omisit item post King. Porson., quum supra v. 163. edidisset σὺ νιν, τάλαινα. Qui factum sit, ut vox tam expedita in tot Codd. omitteretur, vix intelligas, nisi aliud hoc loco olim lectum fuisse statuas, quod quum vel vetustate evanuisset vel non intelligeretur, in eius locum substitutum sit εἴπω. Paulo ante Flor. 10. τί γ' ἄλλο.

V. 182. οὐδὲν pro οὐδὲ (Taur. οὔτε) emendatio est Musgravii, qui commode citat Arist. Nub. 538. οὐδὲν ἦλθε. ubi Schol. παρέλκει τὸ δὲν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Il. ά, 412.) οὐδὲν ἐπισεῖσαι θέλει δὲ εἰπεῖν, οὐκ ἦλθε συνήθως; quae exscripsit Suid. v. οὐδὲν ἦλθε. Idem ex Aristophane citat οὐδὲν ὀρθῶς et ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύσεται. Cf. Herod. 8, 112. Καρυστίοισί γε οὐδὲν τούτου εἵνεκα τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ ἐγένετο. Eurip. Andr. 88. μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί. Musgrav. sequitur Herm. de metr. p. 250. retractans tamen sententiam in elem. doctr. metr. p. 272. King. οὐδὲ γὰρ πόθον ἴσχει βορᾶς, e Schol.

V. 183. γὰρ pro ἄρ' Flor. 33. ὁ πότμος om. Aug. d.

V. 184. King. ἐξέθυσεν Φ. Post ἡμᾶς Flor. 33. addit ἀπώλεσεν, quae glossa est v. ἐξέθυσε.

V. 185. διδοὺς Mosqu. D. King. ed. μέλεον φόνον ἀποδοὺς, αἷμα. Bene Musgr. comparat El. 1304. τίς δ' ἔμ' Ἀπόλλων, ποῖοι χρησμοὶ Φονίαν ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι;

V. 186. ματρός Flor. 17. 34. Aug. b. et sic ed. Brunck. Porson. ματέρος Ald. rell. et MSS. quidam. μητέρος Mosqu. D. Eustath. ad Odyss. p. 1428, 28. tanquam Euripideum citat τῆς πατροφόντου μητρός, quod est Sophoclis Trach. 1127. memoriae, puto, errore. Vid. Schaef. ad Soph. Tr. l. c.

V. 187. δίκαια Ald. rell. Gu. Florr. omn. Aug. 3. Mosqu. quatuor. δίκα King. e K. an e Schol. et sic Lib. P.

V. 188. ἔκανες, ἔθανες Ald. rell. R. Ask. 1. 2. 3. Florr. omn. Gu. Havn. ἔκτανες, ἔθ. Flor. 33. Aug. d. ed. Monac. ἔκανες, ἔκανες coni. Reiske, quod recepit Brunck. ἔθανες, ἔθανες ex Harl. rec. Pors.

V. 190. τε post τέκνα om. Flor. 2. 33. Mosqu. D.

V. 191. Ald. rell. ὀλόμεσθα, ὀλόμεσθ' ἰσονέκυες, et sic Aug. 3. ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσ. Musgr. Pors. οὐλόμεθ', οὐλόμεθ' ἰσ. Flor. 6. 9. Contra MSS. King. Paris. A. B. Flor. 2. 10. Taur. Mosqu. A. ὀλόμεθ' ἰσονέκυες, ὀλόμεθα. Flor. 33. ὀλώμεθα ἰσ. ὀλώμεθα. Hunc ordinem cum Brunck. et Seidl. praetuli, quia mos est Tragicorum, ubi verbum repetunt, nomen adiunctum in medio ponere. Praeterea Pors. dedit ἰσονέκυε. Gu. ἰσου νέκυες. Aug. d. ἰσονέκυες.

V. 192. Ald. rell. σὺ γάρ τ' ἐν ν. King. Musgr. Brunck. Pors. σύ τε γὰρ ἐν ν. ut coni. Canter. et sic Florr. omn. Gu. Lib. P. Taur. Aug. b. c. Mox Brunck. τὸ δ' ἐμὸν e Paris. A. vid. ipsum ad v. 295. quod mihi etiam melius videtur: saepe enim sibi respondent τε — δέ, quando non solum coniunctio, sed etiam oppositio quaedam spectatur. Vid. Boeckh. ad Plat. Min. p. 86. Schaef. ad Dionys. Hal. p. 192. Heind. Praef. Plat. Apol. S. p. XIX. Sic Soph. Trach. 335. scripturam edd. et codd. ὡς σύ θ' οἷ θέλεις, σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ, servare malim quam cum Brunck. σύ γ', vel cum Erf. et Schaef. ἐγώ τε scribere. cf. ib. 285. πόσις τε σός — — ἐγὼ δέ.

V. 193. *βίου τὸ πλέον μέρος* Ald. rell. et MSS. Porson. ed. *πλέον βιότου μέρος*, cuius idoneam causam vix ullam intelligas.

V. 194. *στοναχαῖσι* Flor. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Gu. Taur. Aug. b. c. Mosqu. A. D. pro *στοναχῆσι*. Lib. P. Flor. 2. *στοναχαῖς*. Mox *γόοις* Gu. Mosqu. D. Aug. 3.

V. 196. Ald. rell. *ἐπεὶ δ'*, ut Aug. d. *ἐπεὶ δ'* Flor. 33. *ἐπὶ δ'* Mosqu. Taur. Gu. Havn. ut coni. Canter., edidit Barn. (*ἔπι δ'*) isque provocans ad librum Heinsio - Scaligeranum. Esse, dicunt pro *ἐπὶ τούτῳ*, ut explicat Schol. Gu. *innupta et insuper prole carens*: inepte! quasi hoc maius quid sit, ac non, quae innupta sit, eamdem liberis carere necesse sit. Recte *ἔπιδ'* Musgr. et Brunck. e Paris. A. B. quod confirmant Florr. omnes praeter 33. Est hoc *διὰ μέσου* positum, ut *ὁρᾷς*, de quo vid. Porson. ad Orest. 581. et quos laudat Schaefer. ad Soph. Trach. 394. Dawes. Misc. crit. p. 319. Oxon. et Brunck. ad Soph. Phil. 862. nec iungenda, *ἔπιδε, ἅτε ἕλκω* pro *ὡς ἕλκω*, ut explicat Brunck. Numquam enim *ἅτε* significat *ut*, i. e. *quomodo*, *ὡς*, sed vel *quippe* vel *sicut* in comparationibus. Iunge: *ἅτε ἄγαμος, ἄτεκνος βίοτον ἕλκω*, *quippe (s. etenim) innupta, prole carens vitam misera traho.* Battierium vix quisquam audierit, qui in Museo Turic. T. IV. p. 9. legit *ἀμείλιος* pro *ἀ. μέλεος*, vertitque *indotata*, afferens Hesych. *μείλια, δῶρα καὶ ἡ προίξ*, et *ἐπεὶ* idem esse dicit, quod *εἶτα*.

V. 202. *ἐν δέοντί γε* Ald. rell. Flor. 2. 10. 25. 33. et sic citat Plut. T. II. p. 165. E. *ἐν δέοντί τε* Cotton. Br. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Mosqu. D. Aug. b. c. Stob. Grot. p. 419. *ἐν δέοντί γε* esset *quippe tempore opportuno*, ut suavis dicatur somnus, quia opportune eum occupavit, quem sensum exprimere voluit Porson. leg. *ἐν δέοντι γάρ*; sin *τε* legitur, tanquam duo commemorantur suavitas et opportunitas. Hoc aptius videtur, quamquam somni nec prius reiiciendum.

V. 203. Quod in tertio scholio ad h. l. legitur, *ἔοικε τὴν Λητὼ καλεῖν οὗτος*, comparari potest cum illis Eustathii ad Il. *α*, p. 22, 34. *Λητὼ δὲ ἡ νὺξ διὰ τὴν παρ' Εὐριπίδῃ σοφὴν καὶ πότνιαν λήθην.*

V. 204. *τοῖς δυστ.* Mosqu. A.

V. 205. πόθεν πότ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. πόθέν ποτ' Barn. πόθεν, πότ' Musgr. Brunck. quasi duae sint quaestiones, *unde* et *quando huc veni*. Ut vero recte scribitur Soph. El. 542. ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων — Ἔσχε, pro τινὰ ἵμερον (vid. Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 67.), sic h. l. pro πόθεν ποτέ scribendum erat πόθεν ποτ'. Mox Flor. 2. πῶς ἀφικόμην, om. δ'.

V. 206. Quum in Ald. rell. hic versus sine interpunctionis nota legeretur, King. primus post πρὶν distinxit. Melius erat post γὰρ interpungere, ut τῶν πρὶν φρενῶν coniungerentur. Sic Schol. ἀμνημονῶ, τὰ πέπρακταί μοι ἐν τῇ νόσῳ, τῶν προτέρων φρενῶν ἀπολειφθεὶς καὶ μανείς. Pro ἀπολειφθεὶς Mosqu. D. ἀπολῃφθεὶς.

V. 207. εὐφράνας Flor. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. Mosqu. D. ηὔφρανας Ald. rell. Vid. ad Hec. 18.

V. 210. ἀφρώδη πέλανον citant Harpocr. Suid. s. v. Etym. M. p. 659, 15. Schol. Apoll. Rh. I, 1077. Eodem respexit Hesych. s. v. — τ' ante ἐμῶν om. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. c.

V. 211. βούλευμ' Gu. Flor. 2. 25. — ἀναίνομαι. Verbum hoc illustrat Valck. ad Callim. El. p. 249 sq. BOISSON.

V. 213. ὑπόβαλλε Mosqu. A. ὑπόλαβε Flor. 18. 21. — ὑπὸ πλευροῖσι πλευρὰ Ald. Herv. 1. 2. πλευρῇσι Aug. d. πλευροῖς iam Brubach. tum Canter. rell. et Codd. — Tum πλευρὰν pro πλευρὰ Gu. Flor. 25. 33. — καὶ αὐχμώδη Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. κἀὐχμώδη iam Brub. King. (κα ὐχμώδη sic) Brunck. Pors. et sic Par. A. Br. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. Aug. 3. Mosqu. D. κ' αὐχμ. Flor. 10., quod nollem in mea ed. ex Zimmermanniana remansisset.

V. 214. κόραις. Alii, teste Schol. (non solum in ed. King. sed etiam in Iunt. Basil.), νόσῳ. et sic P. Flor. 21. κόραις. γρ. νόσῳ.

οι
V. 215. Aug. c. d. βοστρύχων. In Gu. et Aug. d.
οι εις ου
βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κ. κάρα πινῶδες βοστρύχων, dictum est ut ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται Soph. Oed. T. 179. pro οἳ ἐν τῇ πόλει ἀνάριθμοι ὄλλυνται. cf. El. 231. Trach. 247. Genitivus designat id, cuius ratione habita vel

propter quod adiectivum nomini convenit: h. l. proprie *caput squalidum quod attinet ad capillos*, quo sensu etiam accusativus adiungitur adiectivis. Vid. Gramm. gr. §. 317. Et haec ipsa causa est, cur ἕνεκα cum genitivo iungatur.

V. 217. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος. Anapaestus in quarta sede, quem ut tollerent, Heath. μ' expungebat, Porson. in sq. vers. post μανιάς transposuit. Argutatur contra Heathium Brunck. Quum morbus, qui per intervalla redit, cessare dicitur, nihil aliud significatur, nisi eum vim suam remittere, quod est ἀνιέναι. Schol. χαλωμένης τῆς μανίας. Sed hoc *cessare* etiam significat, ut Soph. Phil. 639. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ. ubi non est *remittit*, i. e. manet quidem, sed lenior fit, sed cessat, a prora stare (quod erat ἀντιοστατεῖν) desinit. Cf. infra 689. Itaque non dubito Heathium sequi cum Valcken. diatr. p. 234. Sed videtur mihi deesse particula ὡς, *nam:* ut non multum absim, quin αὖθις, tanquam e v. 221. huc retractum, delendum, et totum versum sic legendum putem: κλῖνόν μ' ἐς εὐνήν, ὡς, ὅταν μ' ἀνῇ νόσος Μαν. κ. τ. λ.

V. 218. μανίας, an μανιάς pronuntiandum esset, dubitabant Grammatici. vid. Scholia. Porson. μανιάς praetulit. Pro μέλη habent δέμας H. I. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c.

V. 219. φίλον τι King. (ex MSS. quibusdam, inquit Porson.) et sic Flor. 6. 17. Mosqu. D. τι Gq. σοι Flor. 33. (οι above) — Tum δέμνια Mosqu. D. ut Stob. Grot. p. 419.

V. 220. Aug. 3. τὸ κτῆμα τἀναγκαῖον. Stob. l. c. ὄν omittit.

V. 221. με ὀρθόν Aug. c. αὖθις δ' ἐς ὀρθόν Stob. l. c.

V. 222. Choro tribuunt edd. et Flor. 6. 9. 33. Electrae Paris. A. P. Flor. 34. Oresti Cant. Hoc verum, quia a v. 207. binis semper versibus sibi respondent Electra et Orestes, tacente choro. Pro ἀπορίας Aug. b. εὐπορίας.

V. 223. γαίης Ald. rell. γαίας edidit Brunck. e Br. et Stob. l. c. et sic Mosqu. A. D. Aug. b. c. Flor. 2. 17. 25. γαῖαν Flor. 10. Pro πόδας Mosqu. D. πόδα.

V. 224. Pro γλυκύ Harl. et Havn. ἡδύ, sed hic in marg. γλυκύ, atque ita citat Eustath. ad Odyss. α p. 1404, 54. οὔτε μεταβολὴ πάντων ἡδὺ ἐξ ἀνάγκης κατ' Εὐριπίδην, Euripidi fortasse tribuens, quod Antiphanis erat ap. Athen. X. p. 446. A. — — ἡδύ τοι Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. Idem tamen ad Od. π' p. 1799, 30. φ' p. 1910, 30. citat γλυκύ.

V. 225. 26. Choro tribuit Flor. 9. V. 226. γάρ omittit Flor. 33. Tum ὑγείας Ald. rell. Paris. A. cod. Stobaei MS. Flor. 2. (18. ὑδείας) 25. 33. Taur. Mosqu. D. Havn. ὑγιείας K. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 34. Gu. et, ut videtur, Mosqu. A. B. C. vid. Porson. — V. 226. κρεῖσσον γάρ Flor. 2. Mosqu. D.

V. 227. δή νυν Barn. King. Porson. At νῦν refertur ad sequens ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρ. Ἔρ. Cf. Schol.

V. 228. Brunck. ἕως σ' ἐῶσιν, euphoniae scilicet gratia. Taur. om. σ'.

V. 229. λ. τί καινόν; Ald. rell. Mutavit Brunck.

V. 230. τῶ δυστ. Flor. 33. τὸ δυστ. Taur.

V. 232. Ναυπλίοι Ald. rell. Gu. Flor. 2. 6. 9. 25. 33. Mosqu. D. Ναυπλίᾳ e Paris. A. et Lib. P. rec. Musgr. et sic Taur. Aug. b. sed sine ι subscr. Flor. 10. 17. 18. 21. 34. — δέ om. Aug. d. Havn. Pro νεῶν Flor. 10. νεώς.

V. 238. κακῶν Aug. d.

V. 239. τόν om. Flor. 25. Mosqu. A. Havn. Hic etiam cum Aug. d. τ' inserit ante εἰς.

V. 241. Ald. rell. et MSS. Stob. Eth. p. 176. Grot. (197. Canter.) Eustath. ad Il. ε' p. 549, 39. σὺ νῦν δ. Sed Σύ τοι Plut. T. II. p. 88. C. σύ νυν coni. Canter. ediderunt Brunck. et Porson.

V. 242. Stob. καὶ μὴ μόνον φρόνει, ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε. Pro priore φρόνει Grotius dedit λάλει. πράττε pro φρόνει Harl.

V. 244. ταχύ Ald. rell. ταχύς e cod. Coll. Corp. Chr. edidit Barn. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu. Mosqu. 4. — μετέθου καὶ ἔθου λύσσαν, ut Thuc. I, 44. οἱ Ἀθηναῖοι μετέγνωσαν Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὴ ποιήσασθαι, i. e.

μετέγνωσαν καὶ ἔγνωσαν μὴ ποιῆσ. Plat. Menon. p. 89. D. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, οὐκ ἀνατίθεμαι, μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι, *non retracto, dicens non recte dictum esse.* Idem Gorg. p. 493. C. — μετατίθεσαι εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων, *mutata sententia putas:* ut vertit Heind. ad Plat. Lys. §. 41. Cf. idem ad Gorg. §. 105. — Pro ἄρτι σωφρονῶν Diog. L. VII, 182. ἀρτίως φρονῶν, quod recepit Porson. nimium tribuens homini memoriter citanti.

V. 245. μῆτερ h. l. Flor. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. Havn. — Pro μοι Aug. d. μου.

V. 246. αἱματωποὺς. Abresch. ad Aesch. Eum. 54. comparat Aesch. Choeph. 1054. ἐξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυςφιλές. Sed αἱματ. nihil aliud est, nisi quae sunt visu atroci, qualis est eorum, qui αἷμα et φόνον βλέπουσι. Hesych. indicatus a Pors. ad v. 605. αἱματωποὺς, αἷμα βλεπούσας. Flor. 10. αἱματοποιούς. Aug. d. αἱματώδους. Sext. Emp. VIII, 57. hunc versum citans τὰς αἱματώδεις καὶ δρακοντώδεις κόρας. Pro κόρας Pors. ad v. 605. expectare se dicit κύνας. Ibid. imitationem notavit Alexidis ap. Athen. VIII. p. 339. D. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ.

V. 247. V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 617. post v. 260. transponi vult, ubi mirum esset si legeretur, postquam bis iam instare sibi Furias dixerat Orestes. — Pro μου Flor. 10. μοι.

V. 248. ἀτρέμας Flor. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Taur. Aug. 3. Mosqu. D. Havn. et Plutarch. II. p. 465. C. 788. F. Inde corrector metri peritus in K. dedit ἀτρέμας ἐν σοῖς δ. ἀτρέμα etiam Liban. T. I. p. 460. D., citatus a Porsono.

V. 249. σάφ' εἰδέναι vix sanum esse potest: nam εἰδέναι nunquam idem est, quod ὁρᾷν. An: σάφ' ἴσθ' ὅτι?

V. 251. ἱέρειαι Ald., rell. et MSS. ἱέριαι Flor. 10. quomodo ed. King. e K. et Schol. Cf. Valck. ad Phoen. p. 497. b. Pro ἐνέρων Schol. Aristoph. Plut. 423. νερτέρων.

V. 252. οὔτι Flor. 25. 34.

V. 255. Eustath. ad Il. μ' p. 904, 4. παρὰ δὲ τὸ ἔχμα ἐχμάζειν τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν, καὶ ἐχμάσαι, κατασχεῖν,

ἐλεῖν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. τοῦτο δὲ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ διὰ τοῦ ο κεῖται ἐν τῷ Μέσον ρ̄ ὀχμ. Cf. ad ξ p. 998, 14.

ου

V. 258. μοι. Aug. d. μοι.

V. 259. ἐξαμύνεσθαι edd. Sed ἐξαμύνασθαι Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Taur. Aug. b. c. Mosqu. D. Gu. ἐξαμείβεσθαι Havn.

V. 261. ἐκφοβοῖεν ἐν μαν. λυσσ. Flor. 33. λυσσήμασιν Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 34. Mosqu. D. Gu. De μανιάσιν λυσσήμασιν vid. Porson. et Brunck. ad Aesch. S. c. Th. 226. Adde δρομάδι κώλῳ Helen. 1301. Δηλιάσιν γυάλοισι Iph. T. 1202.

V. 261. βληθήσεται citat Diog. L. IX, 60.

V. 262. 'ξαμείψῃ Flor. 10. 33. Taur. Havn. 'ξαμείψω Flor. 17.

V. 263. εἰσακούσετ' Taur. Havn. Pro ὁρᾶθ' Barn. ὀρᾶσθ', operarum, puto, culpa.

V. 264. γλυφίδας om. Aug. b.

V. 265. Eustath. ad Od. ι p. 1636, 48. ἀκρίζειν τὸ τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι, ὃ καὶ ἐξακρίζειν Εὐριπίδης φησίν. Cf. Abresch. ad Hesych. T. I. p. 1307. Boisson. laudat Böttiger. de Furiis p. 26. vers. Gallicae. (p. 25. not.)

V. 268. ποι semel Aug. b. Havn. — ἠλάμεθα Flor. 21. 34. Aug. b. ἠλάσμεθα Gu.

V. 269. αὖ om. Gu. Flor. 6.

V. 270. Electrae, sequentem versum Oresti tribuit Ald. rell. Flor. 10. 17. Havn. in priore legentes -θείς. Emendavit Canter. Nov. Lect. I, 9. e schol. quem sequitur Barn. et sic Codd. C. C. C. Lib. P. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. Gu. — κλάεις Paris. A. Cant. Aug. d. Taurin. Mox κρᾶτα edd. et MSS. Porson. ὄμμα, nescio unde. — ἔσω Flor. 18. 21. Vulgo εἴσω. Nam quod V. D. in *Edinb. review* nr. 38. p. 481. ait, se eo inclinare, ut Tragicis in primo, tertio ac quinto pede *ceteris paribus* spondeum iambo praetulisse putet propter rationem ab Horatio allatam, *Tardior ut paulo graviorque veniret ad auris*, nihil valere potest in re, in qua, non quo animus inclinet, spe-

ctatur, sed quid certis vel testimoniis et argumentis vel exemplis comprobetur.

V. 271. σε μεταδ. Flor. 2. 10. 25. 33. Taur. σοι post μεταδιδοὺς transponit Aug. b. repetit Havn.

V. 272. νόσοις ἐμαῖς παρθένῳ Aug. d. Havn.

V. 274. σὺ μὲν τάδ' ἐπένευσας γάρ suspicatur P. Elmsley in Censura Supplic. ed. Herm. *Classical Journ.* nr. XVI. p. 430. qua causa adductus, non memini. ἐπήνεσας Cant. coni. pro ἐπένευσας.

V. 275. μητρῷον Florr. omnes, Aug. 3. Havn. ματρῷον Ald.

V. 276. Ald. rell. ἐπάρας εἰς ἔργον, et sic Flor. 10. 25. Br. ἐπ. ἔργον ἐς Barn. e MS. C. C. C. et sic Cant. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. c. sec. Herm. unde Musgr. coni. ἔργμ' ἐς ἄν. Sed recte ἐς om. Paris. A. Mosqu. D. Flor. 2. 33. Taur. Havn. ut et Schol. ad Soph. Oed. T. 1328. ἐπαίρειν τινά τι dictum est, ut πείθειν τινά τι, et Schol. Soph. ἐπῆρε explicat ἔπεισε. Cf. Schol. ad h. l. Aug. d. sic: παρακινήσας ποιῆσαι.

γρ. ἐπάρας
ἐσπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον.

V. 277. εὔφρανε Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. Havn. — τοῖς ἔργοις οὐ Mosqu. D. ηὔφρανε Ald. rell.

V. 279. εἰ χρή με κτεῖναι Mosqu. D. King. ed. εἰ κτ. μ' ἐχρῆν. Lib. P. Flor. 21. εἰ κτεῖναι χρεών. quod verum puto, non quo praesens post imperf. sequi non posse existimem, sed quia χρεὼν propter glossam appictam facilius in χρή abire poterat, quam χρή in χρεών. Praesens vero post imperf. positum est e more Graecorum, ea, quae oratione obliqua efferenda erant, oratione recta dicendi, de quo more egi Gramm. gr. p. 736. et plenius in Gramm. min. §. 529. p. 504.

V. 281. μήπω τεκούσης Ald. rell. Aug. c. d. Havn. μήπως Flor. 25. μήποτε e Schol. coni. Cant. quod Barn. recepit e C. C. C. et sic Cant. Lib. P. Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. 33. Mosqu. D. (sec. Herm.) Taur. Recte Porson. ex Harl. μὴ τῆς τεκ. nam participia, ut τεκοῦσα, non ponuntur pro substantivis certam rem vel personam de-

signantibus, nisi adiecto articulo. Nam Iph. A. 726. τεκοῦσαν est, *quum pepererim.* Hec. 963. τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ Φίλοις ἐπαρκεῖν, *amicis, si adversa fortuna laborant*, quod intelligitur e partic. μή. Sed unde μήπω vel μήποτε ortum dicam, non habeo.

V. 282. μήτ' ἐκεῖνον Aug. b. Post ἀναλαβεῖν Taur. addit ἔτ'. — ἔμελλε Mosqu. A. Havn.

V. 283. ἐγὼ δ' ὁ τλ. Ald. rell. Florr. omnes, Gu. Aug. 3. Mosqu. 4. Taur. Havn. ἐγὼ θ' ὁ τλ. coni. Markl. ad Suppl. 535. ex Harl. ed. Porson. vid. ad v. 192. — ἐκπλήσειν. Mosqu. A. Flor. 9. ἐκπλήσσειν. Gu. ἐκ πλησσειν (sic). Flor. 25. ἐκτλήσειν.

V. 284. Brunck. ed. κασιγνήτῃ, ut ἀνακάλυπτε κάρα iungeretur, in Add. conferens Herc. f. 1229. ἀνίστασ', ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα. Mirum, quum ipse exempla activae vocis pro passiva positae ad h. l. afferat.

V. 286. ὅταν δέ. Puto ὅταν γάρ, vel ὅταν μὲν ob sequens ὅταν δὲ σὺ στένῃς.

V. 287. μου Ald. et Codd. μοι Commelin. Barn. King. Musgr. Pro διαφθαρὲν Aug. b. διαφθαρθέν.

V. 288. ἴσχανε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Aug. 3. Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Gu. Havn. sed Gu. in marg. ἰσχῶ ἰσχναίνω τὸ λεπτύνω, ὅθεν καὶ ἰσχάς. Cf. Schol. Taur. ἴσχανε, sed supra lin. γρ. καὶ ἴσχναινε. ἴσχαινε ed. Barn. King. Pors. et sic Flor. 33. ἴσχναινε E. et 2714. ap. Musgr. Flor. 2. V. D. in Censura Aesch. ed. Butler. *Edinb. rev.* nr. 29. p. 155. ἰσχαίνω et ἰσχναίνω, ut forma, sic sensu et origine diversa habet, illud nimirum ab ἴσχω, hoc ab ἰσχνός derivans. Mihi nihil interesse videtur, sed ἰσχναίνω antiquior, ἰσχαίνω mollior et recentior forma (ut ἰσχάς) esse: nam ubicunque occurrit, Aesch. Prom. 269. 380. Eur. Iph. A. 684. (ubi recte V. D. in *Quart. rev.* nr. 5. p. 393. em. συνισχνάνει) Callim. Epigr. 49. *coercendi, minuendi* (ab ἰσχνός) significatione occurrit. Dubitabant tamen Grammatici, ab ἴσχω an ab ἰσχνός illud derivarent; hinc Schol. ad Aesch. Prom. 269. κατισχανεῖσθαι explicat δεσμεῖσθαι, ab ἴσχω, et ad h. ἐπεῖχε, alii λέπτυνε ab ἰσχνός. — θ' post παραμυθοῦ om. Mosqu. A. Pro eo δ' Flor. 33.

V. 289. omittit Aug. b.

V. 292. In Gu. ab eadem manu supra ult. syll. vv.
ν
ὕπνῳ — ἄϋπνον scriptum est — ον — ω. Aug. b. ὕπνω
ω ω ον ον
τ' ἀϋπνων βλέφαρον. c. ὕπνῳ τ' ἄυπνα βλέφάρῳ. d. ὕ-
ον ω ω
πνω τ' ἄϋπνο ͑κταθεῖσα βλεφαριδό. Librarii notaverant antistrophen. Vid. schol. ad 291—296. ὕπνον etiam Mosqu. D. ἐκταθεῖσα βλέφαρον Havn. — ἐνταθεῖσα Canter. Commelin. unde in Musgr. remansit, et sic Flor. 6. 9. 18. 21. 33. 34.

V. 293. σῖτα Harl. in textu, sed in marginali scholio σῖτον, ut vulgo. Porson. ἐπὶ χρωτὶ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. ἐπὶ χροΐ Commel. Musgr. et sic Lib. P. Florr. omnes, Gu. Taur. Aug. b. c. Mosqu. D. Havn. χροΐ cum v. l. γρ. χρωτὶ Mosqu. A. Aug. d. ἐπὶ χροὸς King. ex K. „Cf. hymn. Homer. in Cer. et notas Ilgenii Matthiaeque v. 50. — Epigr. ἀδέσποτ. 198. v. 6. Ἀλλὰ σὺ μήτ' ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ." Boissox. Supra 51. erat φάσγανον ἐπ' αὐχένος βαλεῖν. Pro βάλε Gu. βάλεν cum gl. Taur. βάλει.

V. 294. προσεδρείᾳ Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 33. Aug. b. c.

V. 295. Vitiose Commel. et hinc Musgr. οἰχόμεθα. Sic tamen etiam Mosqu. A. Aug. b. d.

V. 296. ὡς om. Flor. 18.

V. 297. κατθανεῖν Ald. rell. καὶ θανεῖν ed. King. ex K. R. prob. Valcken. ad Phoen. p. 579. b. Brunck. Pors. et sic Cant. M. N. Flor. 2. 25. 33. Taur.

V. 302. καὶ φοβοῦν Aug. d. cum v. l. κἀκφοβοῦν. Pro σ' ἐκ Flor. 25. Havn. σε.

V. 304. νοσῇς — δοξάζεις Ald. Brub. Herv. 1. 2. N. Mosqu. A. D. Aug. d. Flor. 17. Havn. Ita apodosis incipit a vv. ἀλλὰ δ. ν. *etiamsi enim non aegrotes, putas tamen te aegrotare*, quod ferri non potest ob sq. v. nisi cum Facio intercidisse versiculum inter v. 304. et 305. suspiceris. δοξάζῃς edidit Canter. et sic Cant. M. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. Gu. Taur. qui νοσήσῃς pro νοσῇς. Paris. A. νοσῇ — δοξάζῃ, quod recepit Brunck., sed improbavit

ad Soph. Tr. 2. Flor. 25. νοσῇ, — δοξάζει. (Flor. etiam ἀλλὰ νοσεῖν δοξάζει.) Hanc Callistrati esse emendationem, Scholia docent. Quod Porson. νοσῇς — δοξάζῃς praeferens, ait, 'probam esse etiam tertiam personam in hac formula, sed rariorem,' ut Oed. T. 315., id ipsum in eam opinionem adducere possit, rariorem locutionem esse a poëta, vulgarem a librariis. Sed νοσῇ — δοξάζῃ nulla, nisi Callistrati, coniectura niti videtur, et recte Schol. monet, debuisse quidem in universum hoc pronunciatum esse, sed poëtam ab allocutione Orestis ad generalem sententiam transiisse.

V. 306. αἶ αἶ bis Ald. rell. et Codd. αἶ ter Heath. propter antistroph. Rectam in plerisque versuum distinctionem habet iam Brubach. eamdem, quam a Cantero monstratam exhibuerunt Barn. King. Musgr. Br. Pors.

V. 307. ὦ omitt. Mosqu. A. Versus e duobus creticis constat, ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – pro – ⏑ – – ⏑ –. vid. Seidl. p. 125 sqq.

V. 309. τὸν ante ἀβάκχ. addit Mosqu. A. ἐλάχετ' ἐν in textu omissa in margine habet Aug. d. Qui MSS. ἐν omittant, non reperi. Brunck. post Musgr. ἐλλάχετ' contra metrum.

V. 310. δάκρυσιν Flor. 17. δακρύοισι 10.

V. 312. αἰθέρα πάλλεσθ' Aug. d. αἰθέρ' ἀμπάλεσθ' Mosqu. A. Musgr. legendum coni. ἀμπάλλεθ', metri gratia scilicet, quod recepit Porson. qua est horum metrorum scientia is, qui Teutonibus metrorum imperitiam scurriliter exprobrare solebat. Ita versus efficietur talis: ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ – ⏑ –, cui respondet – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –!

V. 313. τιννύμεναι duplicato ν bis Mosqu. A. D. φόνων Lib. P. φόνου B.

V. 315. γόνον om. Flor. 33. δόμον in textu M. γόνον pro v. l. Tum ἐᾶτ' Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 34. Aug. b. c. Mosqu. D. (vel ἐατ'). ἐάσετ' Flor. 25.

V. 316. Duas priores syllabas vocis φοιταλέου ad hunc v. referunt Mosqu. D. Taur. Gu. De productione secundae syllabae Seidler. disputavit p. 38. not.

V. 317. κακῶν ante μόχθων addunt A. H. I. Gu. Mosqu. D. Flor. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c.

V. 318. ὁ τάλας Mosqu. A. D. Aug. b. c. Havn. et sic Brunck. Porson.; contra metrum. — ὀρεχθεῖς Aug. b. ἔρεις Aug. d. ἐῤῥῃ Mosqu. D. c. gl. φθείρῃ.

V. 319. Ald. Herv. 1. ἀπό φασιν, parvo intervallo inter secundam et tertiam syllabam relicto. Brub. Herv. 2. Cant. Barn. King. ἀπόφασιν, et sic Flor. 18. 21. 33. ἀπόφατιν Lib. P. Par. A. Gu. Flor. 10. 17. 25. 34. Aug. b. c. Mosqu. A. D. ἀπὸ φάτιν disiunctim Par. B. unde recepit Musgr. qui tamen mentem mutavit in Suppl. rectius ἄπο φάτιν Br. Aug. d. Havn. in his tamen addita v. l. γρ. ἀπόφατιν. ἄπο vel ἀπὸ om. Flor. 2. Post ἔῤῥεις hypostigme poni debuit, quod monuit Brunck., qui etiam sensum bene declaravit ob Musgr. insanas coniecturas. Jungenda: ἀπὸ τρίποδος φάτιν δεξάμενος. — ὁ Φοῖβος om. Flor. 33. Simile quid habere videtur Taur. e quo ad v. sq. enotatum est ἂν ἔλακεν ἐλ.

V. 320. ἔλακεν ἔλακε Ald. rell. Gu. Taur. Flor. 6. 9. 18. 21. ἔλακεν ἔλακεν Gu. Flor. 17. 25. 33. 34. Aug. b. Mosqu. D. ἔλακε semel K. R. ap. King. Mosqu. A. M. ap. Pors. Hoc recepto metrum pessumdederunt King. Brunck. Porson. Simili metri inscitia τὸ ante δάπεδον addiderunt Brunck. Porson. Versus est dochmiacus dimeter, quod iam monuit Heath.:

⏑ ⏖ ⏖ ⏑ – | ⏑ ⏖ ⏖ ⏑ ⏖ .

Ultimam dochmii in duas breves solvi posse docuit iam King. ad v. 328. (318.) cui frustra obloquitur Heath.

V. 321. Edd. et Codd. μυχοὶ γᾶς. γᾶς recte delevit King. neque legisse videtur Schol. metr. qui hunc v. constare dicit e paeone quarto, diiambo et cretico: ⏑⏑⏑– | ⏑ – ⏑ – | – ⏑ –. Hinc non habet K. a prima m.

V. 322. ὦ Ζεῦ King. ut scribendum, si αἶ ter poni non potest. Mosqu. D. Ζεύς.

V. 325. σὲ τὸν om. Aug. b. Pro ᾧ MS. Reg. Soc. ap. King. ὁ, cui superscribitur ᾧ, quod ille recepit.

V. 326. συμβάλει Mosqu. A. Flor. 25. (συμβάλειν) unde Porson. συμβαλεῖ ob metrum scilicet.

V. 327. εἰς δόμους Ald. rell. Emendavit King. e MS. Reg.

V. 328. Hunc etiam versum corruperunt Musgr. Brunck. Porson. legentes μητρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχιοῖ. Sic tamen iam is, unde sua sumsit Schol. metr. qui versum e choriambo (ματέρος αἷ), epitrito pr. quinque syll. (μα σᾶς ὅ σ' ἀνα) et cretico (βακχιοῖ) constare dicit. σᾶς om. Mosqu. D.

V. 330. βροτοῖσιν Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 34. Aug. b. c. βροτοῖσι Mosqu. D.

V. 332. δαιμόνοιν Flor. 32. κατέκλυσεν Flor. 17. 21. 34. Aug. b. pro κατέκλυσε Ald. Metrum est

u – – – – | uuu – – – pro

u – – u – | u – – u –

Vid. Seidler. p. 29 sqq. 35 sqq. et sic iam Brunck. distinxit. Mosqu. D. φεῦ inserit post κατέκλυσε. Flor. 25. κατέκλυσε δεινῶν δαίμων τινάξας.

V. 334. λάβροις Ald. et Codd. Porson. λάβροισιν. — ὀλεθρίοις King. e R. et 3 Bodlei. et sic Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Taur. Aug. b. quod recep. King. et Porson. ut hic versus existat:

u – uuuu – | u – – u –

Metro unice convenit ὀλεθρίοισιν, ut Ald. Florr. 10. 25. 33. ὀλεθρίοις om. Aug. c. ἐν deest in Flor. 35. ex litura. Pro eo 2. τε. Ceterum constructio haec est, ut Schol. p. 340 sq. bene docuit: δαίμων δέ τις κατέκλυσε (τὸν ὄλβον) ἐν λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι δεινῶν πόνων, ὡς πόντου, ἀνατινάξας (αὐτὸν) ὡς λαῖφος ἀκάτου θοᾶς, pro ἀνέτρεψε, quod voci ὄλβον proprie convenit, sumtis verbis iis, quae mari, fluctibus, velis propria sunt. Similiter Aesch. S. c. Th. 760. κακῶν δ', ὥσπερ θάλασσα, κῦμ' ἄγει. Cf. Eur. Med. 366. Ion. 927.

V. 335. Reisk. coni. ἐπὶ πάρος, *magis*, quod ubi hoc sensu legatur, nescio. Brunck. ed. ἐπίπαρος. Versus est iambicus dimeter hypercatalecticus: u ´ u – | u ´ u – | u.

V. 335 sq. ἄλλον ἕτερον. ἄλλον om. Cant. M. N. Flor. 2. 10. 25. Taur. ἕτερον MS. C. C. C. ap. Barn. Par. A. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. Mosqu. A. D. In Br. illa vox primum scripta, litura postmodum inducta est. Itaque delevit eam Brunck. signo defectus posito. Men-

dota etiam Porsono videbatur. Recte ἄλλον ἕτερον defendit Vir doctus, P. P. D. (Dalzelius) ap. Kidd. *Miscellaneous criticisms* etc. p. 200. citans „Suidam v. ἄλλο ἕτερον, ἐκ παραλλήλου. Μένανδρος Μέθῃ· Εἶτ' οὐκ εἶχον οὐ πῦρ, οὐ λίθον, οὐκ ἄλλο ἢ οὐδ' ἕτερον. (leg. οὐκ ἄλλ' ὁτιοῦν ἕτερον.) Κράτης Παιδιαῖς· Τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσι λόγος. ἄλλος δ' ἐστιν. (leg. πᾶσιν λόγος ἄλλος ὅδ' ἐστιν.) Aristoph. ap. Athen. III, 107. Demosth. pro Rhod. p. 117. n. 42. ed. Paris. = 198, 20. Reisk. Sed c. Spud. p. 591. antepen., ubi ἕτερ' ἄλλα πολλά, MS. Aug. recte ἕτερ' ἄττα. Reisk. p. 1031, 23. Plat. Cratyl. p. 438. D. ed. H. Steph. = 92, 56. Fisch." Defendit etiam Herm. ad Suppl. 589. ubi est ἑτέρους ἄλλους πόνους. — Pro τόν Taur. Gu. τῶν, in hoc tamen iuxta ˜ appicta sunt ˵ a m. rec. Hunc etiam versum metro adversari existimantes King. τόν deleri, Musgr. θεόγνων legi iubent.

V. 337. τῶν ἀπό Ald. rell. τὸν ἀπό corr. Canter. et sic C. C. C. ap. King. Cant. M. N. K. L. ap. Porson. Mosqu. D. Taur. Florr. omn. Gu. Vix operae pretium est memorare Musgr. coniecturam σέβεσθαί με χρείω ob γᾶς in strophico.

V. 338. ὧδε Ald. King. ὅδε e C. C. C. et sic Florr. omn. Aug. b. c. Havn. Mosqu. D. Gu. δή om. Flor. 25. à sec. manu habet 2. In fine ποδὶ addunt Mosqu. A. D. Flor. 21. 25. Post στείχει minima distinctionis nota interpungendum esse monuit etiam Blomf. ad Aesch. Pers. 5. ne ἄναξ et βασιλεύς in eadem sententia iungerentur.

V. 339. πολλῇ δ' ἁβρ. Ald. et Codd. King. δ' delevit „ex optimis Codicibus." Paris. B. πολὺ δ' ἁβρ. quod probat Musgr. recep. Brunck. et Porson. Utinam explicationem addidissent Viri egregii! Equidem πολύ illud neque cum δῆλος neque cum ὁρᾶσθαι coniungi posse puto. Verum vidisse credo King. ῃ in anapaesticis ante vocalem eodem modo corripi suspicantem, quo ᾳ in κοίτᾳ ἐν οἰκτροτάτᾳ θανάτου El. 158. Ita constructio haec erit: Μενέλαος στείχει, δῆλος (ὢν) τῶν Ταντ. ἐξ αἵματος ὤν, *venit Menelaus, delicato et superbo corporis habitu prae se ferens originem et genus*. Dio Chrysost. p. 27. D. C. ed. Morell. τὴν δέ γε τοῦ Μενελάου πολυχρήματον, πολύχρυσον αὐλήν, καθάπερ, οἶμαι, τῶν Ἀσιαγενῶν τινὸς βασιλέων·

καὶ γὰρ οὗτος ἦν οὐ μακρὰν τοῦ τε Ταντάλου καὶ Πέλοπος, ὅθεν, οἶμαι, καὶ τὸν χορὸν Εὐριπίδης εἰς τοῦτο αἰνιττόμενον πεποίηκεν ἐν τῇ προσόδῳ τοῦ βασιλέως· Μενέλαος δὲ πολλῇ ἀβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶται τοῦ Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.

V. 340. ὁρᾶται King. e Codd. ut videtur. Sic enim L. Harl. (pro var. l.) Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. c. Gu. in quo supra — ται ab al. m. scriptum σθαι. Male. ὁρᾶσθαι iungendum cum δῆλος, ut Iphig. A. 265. σῆμα ταυρόπουν ὁρᾷν, *visu* i. e. *specie conspicuus*. Vid. Gramm. gr. §. 534. b. Dio l. c. ὁρᾶται et τοῦ Ταντ.

V. 342. ὁρμίσας Ald. rell. Aug. d. ὁρμήσας King. e tribus Bodleianis, et sic Florr. omn. Gu. Havn. (in quibus supra η m. rec. scriptum ι cum gl. ἐλλιμενίσας) Aug. b. c. In Mosqu. D. ὡρμήσας c. gl. παρορμήσας, παρακινήσας.

V. 345. ηὔχου Ald. εὔχου Gu. Flor. 17. 18. 21.

V. 346. πῆ μέν M. Flor. 33. Aug. d. τῇ δὲ μὲν Flor. 10.

V. 347. πῆ δ' M. Flor. 25. 33. Aug. d.

V. 348. εἰλιχθεῖσαν. Sic Ald. et Codd. Sed quum Brunck. vitio typothetae εἰλιθεῖσαν haberet, idque servarent Herv. 1. 2., Canter. scripsit εἰληθεῖσαν, quem secuti sunt Barnes. et King. — ἀθλίως Flor. 2. ἀθλίως (οι) Mosqu. A.

V. 349. εἶδον μᾶλλον Havn.

V. 350. μέν om. Mosqu. A. Flor. 25. 33. Aug. d. Havn. μὲν τὰς τύχας Mosqu. D.

V. 351. οἴων Flor. 25.

V. 354. Pro Γλαῦκος Flor. 33. Taur. μάντις.

V. 355. Ante hunc versum in Aug. b. est ὥς μοι πλησίον σταθεὶς τάδε εἶπεν ἐμφανῶς, quae verba, ut scholion, in marg. habet c. — τόδ' Flor. 10. 21. 34. Taur. καταστάθεὶς Flor. 10. 25. 34. Taur.

V. 357. ἐν λουτρ. Mosqu. D.

V. 358. δακρύων τ' Ald. rell. δακρύων δ' edid. Brunck. e Paris. A. et Br. et Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Taur. Neutrum habet Aug. d. — καί om. Flor. 34.

V. 361. τ' post δοκῶν inserit Flor. 33.

V. 362. καὶ om. Flor. 2. Havn. μητέρα pro Ald. ματέρα Flor. 2. 6. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. Mosqu. D. Havn.

V. 363. εὐτυχοῦντος Aug. b. ἀλικτύπων Ald. Sed ἀλιτύπων King. e MSS. Bodlei. omnibus, et sic Gu. Flor. 6. 18. 34. Mosqu. D. Aug. b. ἀλυτύπων L.

V. 364. τῆς Τυνδ. θυγατρὸς Ald. rell. Florr. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Gu. Havn. παιδὸς K. R. ap. King. Paris. A. B. M. Lib. P. ap. Musgr. duo Leid. ap. Valck. ad Phoen. p. 25 sq. Flor. 2. 10. 25. 33. In Taur. schol. interl. supra παιδός, γραφ. θυγατρός. — φόνον. Flor. 33. ξένον, supra scr. φόνον ead. m.

V. 368. ἐξέλιπον Ald. rell. et plerique MSS. ἐξέλειπον King. e C. C. C. quod soloecum dicit Brunck. quia, qui gallice diceret, *c' étoit encore un enfant, lorsque je quittois ce palais*, soloecam orationem institueret. Sed recte Porson. imperfectum defendit versibus 515. 516. ubi ipse Brunck. εἶχες — ὅτ' ἐξέβαλλε. Cf. Herm. de em. rat. gr. gr. p. 244. ἐξέλειπον etiam Aug. b. c. Gu. — μελάθροις Flor. 17. — ἐς Ald. rell. εἰς Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 25.
ἰὼν
33. Aug. c. — ἐλθὼν Aug. c.

V. 369. Alterum ἂν, nescio utrum, om. Mosqu. A.

V. 370. Μενέλαε Mosqu. A.

V. 371. ἑκὼν γὰρ ἐγὼ Mosqu. D. — μηνύσω K. R. ap. King. M. Lib. P. ap. Musgr. Cant. N. I. ap. Pors. Mosqu. A. Flor. 2. 25. 33. Taur. Vulgo σημανῶ. Equidem nihil interesse puto, etsi Pors. μηνύσω multo aptius dicit: *ego me ipsum deferam.*

V. 372. δὲ om. Flor. 34. Sequentia ita explico: τῶν σῶν δὲ γονάτων θιγγάνω ἱκέτης, ἃ πρωτόλειά ἐστι τῶν ἐμῶν λόγων. Vid. Gramm. gr. §. 432. 4.

V. 373. Eustath. ad Iliad. p. 250, 26. ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἄφυλλον στόμα ἢ τὸ ξηρὸν δηλοῖ καὶ αὐχμηρὸν, καὶ αὖον ἀκολούθως Ὁμήρῳ, ἢ τὸ ἱκετεῦον δίχα συνήθων κλάδων, οὓς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς.

V. 374. Brunck. Paris. A. auctoritate sic interpunxit: σῶσόν μ', ἀφ. δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν, κακῶν.

γρ. δέδορκα

V. 375. Aug. d. δέρκομαι.

V. 378. οὐχὶ προσ. Flor. 6. Taur. et sic citat Eustath. ad Il. ϑ' p. 694, 32. — μ' om. Aug. d.

V. 379. δεινόν τε Flor. 2. Pro ξηραῖς Flor. 10. Lib. P. ταῖς σαῖς. *Sicci oculi* iis tribuuntur, qui magnitudine calamitatum ita mente conturbati sunt et quasi obriguerunt, ut mitioribus affectibus nullus in iis locus sit. Sic ab Ovid. Metamorph. XI, 539. sibi opponuntur flentes et obstupentes: *Non tenet hic lacrimas, stupet hic.* Et hoc modo explicandum puto Horat. Carm. I, 3, 18. Paulo diversum est, quod apud Aeschylum legitur S. c. Th. 697. (quem locum comp. Boisson.) φίλου γὰρ ἐχϑρά μοι πατρὸς τέλει' ἀρὰ ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι προσιζάνει, ubi ξηρὰ ὄμματα non sunt τῆς Ἀρᾶς, sed Eteoclis, qui, quum interitus Laii familiae fato constitutus sit, nulla re ad iram molliendam commoveri potest.

γρ. ὄμμ'

V. 380. ὄνομ' Aug. d. — λέλοιπέ μοι Ald. rell. λέλ. με Paris. A. Br. B. C. C. C. Lib. P. Mosqu. A. D. Florr. omn. praeter 10. 17. Taur. Aug. d. quod reposuerunt Brunck. et Porson.

γρ. περιλόγως

V. 381. Aug. d. παράλογον. — μοι om. Flor. 33. — σῇ ἀμορφίᾳ Flor. 10. — φανεὶς Flor. 10.

V. 382. Havn. ὧδ' εἰμί, sed in marg. ὅδ'. — μητρὸς Flor. 2. 25. 34. Aug. b. d. Havn.

V. 383. φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά tanquam proverbiale loquendi genus saepius citat Eustath. ut Il. ι p. 762, 62. Il. τ', 11. p. 1173, 38. Il. ψ' p. 1294, 50. Quid ea sibi vellet, dubitarunt interpretes. Hinc Musgr. ita interpungit: ἤκουσα· φείδου δ', ὀλιγάκις λέγειν κακά, ut infinitivus sit pro imperativo. Ita et Schol. Gu. et Flor. Similiter Brunck. ἤκουσα, φείδου δ'· ὀλιγ. λ. κ. non improbante Porsono. Schol. ὥστε subaudire dicit Porson. At is, λείπει τὸ ὥστε, ἤκουσα, ὥστε φείδου λέγειν, non φείδου, ὥστε λέγειν. Mihi haec locutio e duabus aliis mixta esse videtur, φείδου λέγειν κακά, *parce*, i. e. noli, *mala tua commemorare*, et ὀλιγάκις λέγε κακά. Eo facilius autem

hae dictiones confundi poterant, quod post verba, in quibus vis negandi vel prohibendi inest, ut h. l. *φείδεσθαι*, i. e. *ἀπέχεσθαι*, infinitivo sequenti particulam negantem addere solent Graeci, ut *ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων χώραν στρατεύειν* Thuc. V, 25. *καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν* Plat. Phaedon. p. 117. C. Vid. Heindorf. ad Plat. Parmen. §. 41. et quae monui Gramm. gr. §. 533. Not. 3. De confusione duarum locutionum (quae nec Eustathio ignota fuit, qui p. 659, 5. de loco Il. ἑ, 510. annotat *ἔμιξεν ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις*) nonnulla docuit Wyttenbach. ad eclogas histor. et ego in Gramm. gr. minore §. 633. Hinc illa *ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν*, de quo Wyttenb. l. c. p. 414. *τίνος δὴ χάριν ἕνεκα* Plat. Leg. III. p. 701. D. vid. Bast. ad Gregor. p. 32. et Schaefer. ad Gnomic. p. 169 sq. Sic Herod. IX, 91. *εἴτε κληδόνος εἵνεκε θέλων πυθέσθαι*, ex *εἴτε κληδόνος εἵνεκε* et *εἴτε κληδόνα θέλων πυθέσθαι*. Hinc explicanda etiam puto illa: Soph. Trach. 4 sq. *ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν* (*αἰῶνα*) — *Ἔξοιδ' ἔχουσα δυςτυχῆ τε καὶ βαρύν*, (ex *ἐγὼ δὲ ἔξοιδα τὸν ἐμὸν αἰῶνα ὄντα δυςτυχῆ* et *ἐγὼ δὲ ἔξοιδα ἔχουσα αἰῶνα δυςτυχῆ*). Ib. 56. *μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκὸς, Ὕλλον, εἰ πατρὸς Νέμει τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν*, pro *εἰ νέμει τιν' ὥραν τοῦ πατρὸς* vel *εἰ νέμει τιν' ὥραν τοῦ τὸν πατέρα εὖ πράσσειν δοκεῖν*, *si hoc curat, ut pater secunda fortuna uti credatur*. Ib. 394. *ὡς ἕρποντος εἰςορᾷς ἐμοῦ*, ex *ὡς ἕρποντος ἐμοῦ*, et *ὡς ἕρποντα ἐμὲ εἰςορᾷς*. ubi non probo Schaeferi explicationem. Eur. Hippol. 1365. *λόγχης ἔραμαι διαμοιρᾶσαι*, ex *λόγχης ἔραμαι*, et *ἔραμαι λόγχῃ διαμοιρᾶσαι ἐμέ*. Id. Hel. 675. *τίνων χρήζουσα προςθεῖναι πόνων*, ex *τίνων πόνων χρήζουσα* et *τίνας πόνους χρήζουσα προςθεῖναι*. et sic in innumeris aliis, in quibus fere *ὥςτε* deesse narrant, ut Porson. ad Eurip. Med. 1396. et Schaefer. ad Soph. El. 543. me quidem non assentiente. Certe *ὥςτε* subaudiri non potest Soph. Antig. 489 sq. *καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου*, i. e. *καὶ γὰρ ἐκείνην τοῦδε τοῦ τάφου ἐπαιτιῶμαι* et *καὶ γὰρ ἐκείνην ἐπαιτιῶμαι βουλεῦσαι τόνδε τὸν τάφον*. Hinc illa etiam manarunt Eurip. Hel. 267. *ὅςτις μὲν οὖν* — — *πρὸς θεῶν κακοῦται, βαρὺ μὲν, οἰστέον δ' ὅμως*, et similia, quae et ipse illustravi in Miscell. philol. Vol. II. T. 2. p. 100 sq. Gramm. gr. §. 481. Not. 2. et Heindorf. ad

Plat. Soph. p. 388. Cf. Schaef. ad Eurip. Phoen. 519. ed. Porson.

V. 384. *φείδομαι* Mosqu. A. — *δ'* om. Mosqu. D. *εἰς ἐμὲ* Ald. rell. Florr. omn. Aug. 3. Mosqu. A. D. Havn. *ἐς ἐμὲ* ed. Barn. Elmsleius ad Eur. Iphig. T. 64. (Mus. crit. Cant. nr. VI. p. 275.) quod raro in praepositionem *ἐς* cadat ictus metricus (cuius rei praeter hunc locum duo exempla affert infr. 734. et Iph. T. l. c.), verum putat *εἴς με*, immemor regulae, qua encliticae post praepositiones locum esse negant Grammatici. Vid. Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 74 sqq.

V. 385. Clem. Alex. VII. p. 844. notante Porson. citat: (*τί χρῆμ'*) *Ὀρέστα τίς σ' ἀπ. ν.* Stob. XXIV. p. 119. Grot. *Ὀρέστα τλῆμον, τίς σ' ἀπ. ν.* — *σ'* post *τίς* om. Mosqu. A. D. Flor. 2. 17.

V. 386. citat Eustath. ad Il. p. 22, 4. 5.

V. 387. *σοφόν τι* Mosqu. A. D. Lib. P. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 33. Gu. „Adludit Synes. de insomn. init. *Εἰ δέ εἰσιν ὕπνοι προφῆται καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγουσι τῶν ὕπαρ ἐσομένων αἰνίγματα, σοφοὶ μὲν ἂν εἶεν, σαφεῖς δὲ οὐκ ἂν εἶεν, ἢ σοφὸν αὐτῶν καὶ τὸ μὴ σαφές.* Cf. Nicephorum in scholiis p. 358. A. Philostratus vit. Apoll. I. c. 9. extr. *οὐδ' ἤγαγεν εἰς ὑγίειαν τὸ μειράκιον τὰ σοφὰ σοφῶς ἑρμηνεύσας.* Cod. 1696. optime *τὰ σοφὰ σαφῶς ἑρμ.* Respexit huc Nicetas Choniat. p. 3. *τὰ τοῦ ἱστορεῖν τὰ τῆς διηγήσεως ἀσαφὲς* — — — *οὐ προςίενται, φιλοῦσι δὲ τὸ σαφὲς, ὡς οὐ μόνον κατὰ τὸν εἰπόντα, σοφὸν, ἀλλὰ καὶ συμβαῖνον σφισι μάλιστα.*“ Boisson.

V. 388. *γὰρ* post *λύπη* inserit Flor. 21. *μάλιστά γ'* recte Ald. at *μάλιστα δ'* Brub. Herv. 1. 2. Hinc Canter. em. *μάλιστ' ἔσθ' ἡ δ.* e Scholiaste, quod falsum est. Vetus restituit Barn. etiam e C. C. C. — *διαφθείρασα* Flor. 34. *φθείρουσα* 33.

V. 389. *μανίᾳ* Havn. Tum *μητρός θ'* Ald. rell. *μητρὸς δ'* Havn. Copulam expunxit Brunck. quum hoc ad *μανίαι* appositum sit, tanquam si scriptum esset *μανίαι τε, αἳ εἰσιν αἵματος μητρῴου τιμωρίαι.* et omitt. Schol. ad v. 386. Flor. 2. 25. 33. Taur. Jungendi autem versus 388. et 390.

V. 392. Cant. ἐν ᾗ ταλαίνης μητρὸς ἐξώγκουν τάφου. ης ος ον Aug. c. τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, sed quae supra scripta, sunt a rec. manu. Schol. marg. τῇ ταλαίνῃ μητρὶ ἐξώγκουν τὸν τάφον. M. τάφων et ον supra script. Aug. d. ον τάφῳ, sed ον alia manu deletum. Flor. 2. μητέρα 'ξώγκουν. Küster. ad Hesych. v. ἐξώγκουν, non Musgr., ut ait Pors., comparat Ion. 391. ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ.

V. 393. πότερον Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. c. Pro πυρᾷ Flor. 2. τάφῳ.

V. 395. ὤρθευσεν Flor. 10.

V. 396. μητρός Flor. 10. Havn. pro ματρός.

V. 397. ἐκ φασμάτων Ald. rell. Flor. 2. 25. Mosqu. A. ἐκφασμάτων Flor. 33. φαντασμάτων C. C. C. ap. Barn. et sic e tribus Bodl. ed. King. Sic etiam Gu. Mosqu. D. H. L. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. Aug. b. c. — Pro τάδε Flor. 25. τῶνδε, omitt. Mosqu. D.

V. 400. ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου Ald. rell. contra metrum et sensum. ἀπαίδευτον K. ut legi iubet Schol. prob. Cantero. ἀπαίδευτ', omisso δ', Aug. c. εὐπαίδευτα coni. Musgr. recep. Brunck. Porson. et sic Mosqu. D. Flor. 6, 18. Taur. ◡παίδευτα Gu. i. e. εὐπαίδευτα, sed ◡ erasum. Tum τ' pro δ' Flor. 18. ἀποτρέπῃ seu — ει est e coni. Musgr. Cf. ad Hec. 410. λέγειν ἀποτρέπου Flor. 2. King. coni. σεμναί γ', ἀπαίδευτον δ' ἀποτρέπου λέγειν, *dirae sane sunt: cave ne quid temere dicas.* ἀπαίδευτον pro ἀπαίδευτόν τι, ut Aesch. Agam. 271. σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ πεπυσμένη. Vid. Boeckh. ad Plat. Min. p. 112. Heind. ad Plat. Gorg. §. 47. Euthyd. p. 391. ἀποτρέπου secunda producta, ut ἀλλὰ φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι Aesch. S. c. Th. 1063. Vid. Erfurdt ad Soph. Oed. T. 639. ed. min.

V. 401. συγγενῆ Mosqu. A.

V. 402. οἷς γ' ἐλαύν. Ald. rell. γ' om. Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Florr. omn. Gu. Taur. Aug. b. c. In Havn. primo omissum man. sec. addidit.

V. 403. πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους, i. e. πάσχειν

δεινὰ τοὺς δεινὰ εἰργασμ. Vid. Wyttenbach. ad Ecl. hist. p. 400. Misc. phil. II, 2. p. 92 sqq.

V. 405. *μὴ θάνατον εἴπῃς* dubito, an sincerum sit. Sed nulla occurrit probabilis emendatio. Brunck. in his explicandis Scholiasten sequitur: *non* (ne) *dicas: patris tui necem.* Sed *θάνατον* sic nude pro caede patris dici potuisse non credo. Mox *μέν* om. Mosqu. A. Flor. 17. 25. Aug. b.

V. 406. *μητρὸς* Flor. 25. Aug. d. Havn. De *ἐκπρᾶξαι φόνον* vid. Brunck. Sed potest etiam explicari *matrem occidere*, ut Iph. A. 502. *θυγατρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον*, quod v. sq. explicat Menelaus *τὴν σὴν κτανεῖν.*

V. 407. *γ'* post *ἀμαθέστερος* Barn. et ex Lib. P. addidit Musgr. Addunt etiam Florr. omn. praeter 18. Aug. b. c. Taur. Mosqu. quatuor.

V. 408. Aug. d. *δουλεύωμεν*, supra scr. *πειθώμεθα.* Tum vulgo *ὅ τι ποτ' εἰσὶ θεοί.* Reisk. et Musgr. emend. *ὅ τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοὶ* rec. Brunck. Porson. confirmatam Mosqu. A. Flor. 33. Aug. e. Pro *ὅ τι ποτ'* Flor. 10. *ὅτ' εἴποτ'.*

V. 411. *πόσον δὲ χρόνον* Aug. d. Havn. *μητρός* pro *ματρός* Flor. 10. 25. Gu. Havn. ut v. 413. *μητέρος* Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. D. Gu. Aug. 3. Havn.

V. 413. *μετῆλθόν σ' αἷμα.* Vid. Elmsley ad Heracl. 852. Cf. Cycl. 280 sq. Sic iam Homer. Od. *ο*, 236. *καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα.*

V. 414. Ald. rell. *εἰς φίλους ἔφυς κακός*, ut Flor. 2. 10. 25. 33. *ἔφυς κακῶς* I. Contra *εἰς φίλ. εἰπὼν κακῶς* omn. Bodl. C. C. C. Cant. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. sed in Flor. 6. 9. supra *εἰπών* adscriptum *γρ. ἔφυς*, ut in Aug. d. supra *φίλους*. K. in textu habet *ἔφυς*, supra *γρ. εἰπών*. H. *εἰς φίλους ἔφυς κακῶς* (β) *εἰπών* (α), litteris *β α* significans, inverso ordine haec scribenda fuisse. Scholion prius ad utram lectionem spectet, non video; duo altera *εἰπὼν κακῶς* explicant. *ἔφυν φίλος* emendatio est Brunckii, recepta a Porsono.

V. 415. *δέ* om. Flor. 25. *δή* Mosqu. D. utramque voculam Mosqu. A.

V. 416. Aug. b. οὕτω τὸ μ. Hunc versum laudat Plut. de sera num. v. p. 548. D. (ubi vid. Wyttenb. p. 13 sq.) Eustath. ad Il. π' p. 1051. 54.

V. 419. σῶν αἷμα Aug. d. sed corr. a man. sec. Idem habet Aug. e. e correctione manus sec. σῶν edidit etiam King. Iungenda σὺν αἷμα χεροῖν pro αἷμα σαῖν χεροῖν. Vid. Brunck. ad Soph. Trach. 508. Lobeck. ad Aiac. 7. — κατὰ νόμον M. N. Mosqu. A. D. Flor. 25. Taur.

V. 420. ἐκβάλλομαι Ald. rell. Sed ἐκκλείομαι C. C. C. Codd. omn. King. et Musgr. Paris. A. Br. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. Mosqu. D. et Schol. rectius sane, inquit King., nisi forte *eiici* possit, qui nunquam intraverit. Ask. 1. ἐκκλύομαι, unde Musgr. ἐκκλῄομαι. Tum ὅπη μόλω Cantabr. Lib. P. Paris. A. Br. Florr. omn. Gu. Taur. Mosqu. A. D. Aug. b. c. et Schol. pro ὅποι Ald. Vid. Herm. ad Eurip. Herc. 1236. μολῶ Ald. rell. Taur. Comma post δωμάτων nunc deleri malim, ut δωμάτων et ex ἐκκλ. et ex ὅπη penderet.

V. 421. δ' post πολιτῶν addit Flor. 33. γᾶς (superscr. ῆς) Aug. c.

V. 422. Τροίας. Legendum haud dubie τὸ Τροίᾳ μῖσος. Musgr. Recte vulgatam defendit Porson. vertens *odium, quod propter Troiam natum est*, de quo usu vid. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 313. ed. min. Rectius fortasse compares cum Ἥρας ἀλατεῖαι Aesch. Prom. 98. *errores a Iunone effecti*, (Vid. Gramm. gr. §. 375. 3. p. 501 sq.) ut τὸ Τροίας μῖσος sit *odium per Troiam* i. e. *expeditione Troiana excitatum.*

V. 423. Παλαμήδου Flor. 10. 25. φόνου Ald. rell. φόνος duo MSS. Reg. Soc. ap. Musgr. (K. R. ap. Pors.) Paris. A. D. M. ap. Pors. Flor. 10. Taur. Mosqu. D. Aug. d. Thom. Mag. v. τιμωρῶ. *Ulciscitur te Palamedis mors*, i. e. *in te recidit patris tui atrox iudicium, quo insons Palamedes necatus fuit*, ut explicat Brunck. Hoc qui non intelligerent, φόνου vel φόνον, ut in Cant., scripserunt.

V. 424. Ald. rell. οὔκουν μετῆν μοι. οὐκ οὖν Aug. b. οὐκ οὐ μ. Paris. A. Taur. quod rec. Brunck. scribens, οὐκ. οὐ μ. μ. οὐ γ' οὐ Flor. 10. οὔ γ' οὐ Aug. e. a m. sec.

οὔ γ' οὐ μ. R. K. Cant. M. N. ap. Pors. et Flor. 2. quod rec. Porson. διὰ τριῶν recte Brunck. explicat παντελῶς; metaphoram a v. τριάξαι sumtam dicens.

V. 426. κλύει τανῦν Flor. 21.

V. 429. σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις Ald. rell. Flor. 21. 25. 33. Taur. Aug. d. Metrum restituit Barn. et sic Ask. 1. ap. Musgr. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 34. Gu. Praeterea ὅ τι δὲ σαφές Aug. b. σαφές om. Flor. 18. Pro ἔχεις Mosqu. D. ἔχεις μοι Aug. b.

V. 430. ἐξοίσεται pro οἴσεται Aug. b. et Mosqu. D. in marg.

V. 431. φεύγειν Ald. rell. et MSS. φυγεῖν Porson.

V. 432. ἀπ' ἀ. Mosqu. A. αὐτῶν pro ἀστῶν Flor. 10. quod fortasse verum, αὐτῶν, τῶν πολιτῶν, quod latet in πόλιν τήνδε.

V. 433. ὑπερβάλλων Paris. A. unde recepit Brunck. Prope accedit Mosqu. A. qui ὑπερβάλων. Id ego quoque verum puto: neque enim prius ὑπερβάλλει γῆς ὅρους, deinde φεύγει, sed qui φεύγει, eodem tempore ὑπερβάλλει γῆς ὅρ. Contra ἔφυγες ὑπερβάλλων soloecum esset.

V. 434. Valck. ad Phoen. 717. coni. κύκλῳ γ' ἑλισσόμεσθα vel πέριξ ἑλ. fortasse, quia εἱλίσσειν non satis Atticum arbitrabatur. Sed vide Brunck. ad h. l. Porson. ad Phoen. 3. γάρ etiam eleganter ita poni, ut id, cuius caussam γάρ reddat, reticeatur, monuit Facius. Cf. Brunck. — εἱλισσόμεσθα tamen Flor. 10. 17. 34. Aug. b.

V. 435. Aug. c. Ἀργείων, sed corr. ως. — χθονός Ald. rell. χερός MS. C. C. C. ap. Barn. Bodleiani omnes et Lib. P. ap. Musgr. Mosqu. A. Flor. 2. 6. 9. (hic cum gl. δυνάμεως) 10. 17. 18. 21. 25. 33. Taur. (hic cum schol. interl. γρ. χθονός) Gu. Aug. b. c. et pro var. l. Mosqu. D.

V. 437. εἰς τοὔσχατον Ald. rell. πρὸς τοὔσχ. Cantabr. ap. Musgr. MS. C. C. C. ap. Pors. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. c. pro var. l. H.

V. 438. Male vulgo εἰς σ'. Corr. Porson. Mosqu. D. Havn. εἰ σ'.

V. 439. ἡμῖν post πράσσουσιν addunt Flor. 25. 33. ὑμῖν Aug. d.

V. 440. Aug. c. φίλοισι σοῖσι σῆς, εὐπραξίας μετάδος. σοῖσι om. Mosqu. A. D. Pro σῆς ed. Barn. τῆς, operarum, puto, errore.

V. 441. μόνον Taur. Aug. b.

V. 442. ἀντικάζου I. ἀντιάζου R. Hunc versum laudat Eustath. ad Il. p. 249, 39.

V. 443. ἐκτείνων Flor. 10. 25. 33. Havn.

V. 444. δ' post ἔργων om. Flor. 25.

V. 445. εἰ pro οἱ Mosqu. D. μὴ 'πὶ ταῖς (vel μὴ ἐπὶ ταῖς) Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 25. 33. 34. Mosqu. A. D. Aug. b. d. Havn.

V. 447. ᾧ Σπ. Aug. b. Eustath. ad Iliad. p. 170, 5. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐπὶ ἀνδρὸς τὸν χιτῶνα λέγεσθαι, καθάπερ τὸν πέπλον ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ αἱ βαθύπεπλοι καὶ καλλίπεπλοι δηλοῦσι καὶ ἡ κροκόπεπλος καὶ τὸ πέπλοισιν ἐκπονεῖ παρ' Εὐριπίδῃ (Hipp. 627.). καὶ μὴν αὐτὸς καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν τὸν πέπλον τίθησιν ἔν τε τῷ Ἱππολύτῳ καὶ ἐν οἷς δέ που μελάμπεπλον παρεισάγει τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Ὀρέστην πέπλοις κεκρύφθαι φησίν (supra v. 162.).

V. 448. τε om. Flor. 10. Pro κεκαρμένος Aug. d. κεκραμένος cum gl. λελυπημένος τῇ ἐκκοπῇ τῶν τριχῶν.

V. 449. V. D. in Edinb. rev. n. 37. p. 89. em. Μενέλα', ἀπωλόμεσθα.

V. 451. ἐξειργασμένοις. Cantabr. et Ask. 1. ap. Musgr. Mosqu. D. L. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. et in marg. Havn. ἡμαρτημένοις, quod in Aug. d. supra scriptum est, ut explicatio.

V. 452. σμικρὸν Flor. 33. Taur. Mosqu. A.

V. 454. Λήδα Ald. rell. Λήδα MS. C. C. C. Gu. Florr. omn. Aug. b. c. Pro θ' Taur. δ'.

V. 455. Aug. c. τιμῶντ' ἐμ'. Mosqu. D. τιμῶντ' ἐμ'. Aug. d. τιμῶν τ' ἐμ'. Aug. b. τιμῶντες ἐμ'. Flor. 33. τιμῶντές μ'. Tum Διοσκούρω Ald. rell. K. Gu. Flor. 17. Mosqu. A. D. Havn. Διοσκούρων Aug. d.

V. 457. ἀποδέδωκ' Flor. 2. 25.

V. 458. Seidler. ad Eurip. El. 541. miratur, etiam nu-

perrimos editores non correxisse σκότον βάλω. Schol. ποῖον νέφος προςβάλωμαι. περιβάλλειν σκ. κρατί est Herc. f. 1131. sed addito ἐν πέπλοισι, φέρ' ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος, ut hoc dici videatur de eo, qui caput aliqua re obnubit s. velat. Phoen. 1533. Oedipus ipse σκότον ὄμμασι βαλεῖν dicitur, i. e. sese excoecasse. Neuter igitur locus in nostrum quadrat, multo minus Phoen. 1453. ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος. Σκότον λαβεῖν contra est *sese abscondere*, ut Iphig. T. 934. — ποῖον δ' ἐπιπρ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. K. Aug. d. Havn. δέ delevit Canter. nec habent Florr. Gu.

V. 460. ποῦ τῆς θυγ. Flor. 33.

V. 461. τάφῳ om. Flor. 25.

V. 463. ἥκει Ald. rell. Flor. 2. 9. 33. ἥκοι Mosqu. D. ἥκει (οι) Aug. c. d. ἥκοι sex MSS. ap. Musgr. Flor. 6. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Gu. Taur. Aug. b. — σεσωμένος Flor. 18. 21.

V. 465. χρόνιος Taur.

V. 466. Porson. ed. ὦ χαῖρε πρέσβυ propter responsum.

V. 467. ὦ om. Mosqu. A. σύ Mosqu. D. — κήδευμ'. Cf. Solan. ad Lucian. T. VII. p. 520. (Bip.) Boisson.

V. 468. Ald. Herv. 1. hunc versum Menelao tribuunt, et v. 471. Tyndareo. Utramque notam delevit iam Brubach. Herv. 2. Canter. nec habent MSS. Post εἰδέναι Aug. d. addit τινά.

V. 469. ὅδε om. Mosqu. D. Pro eo ὁ δὲ Aug. b. Post δωμάτων ὡς addit Flor. 33.

V. 470. νοσώδης Flor. 2. 17.

V. 471. ἀνόσιον. Barn. in marg. ἀκάθαρτον, quae lectio memoratur in scholiis.

V. 472. τί γάρ pro τί γὰρ οὔ illustrat Heind. ad Plat. Soph. p. 328. Cf. Soph. Oed. Col. 1679. Pro μοι Aug. b. μή. — ὅδε post πατρὸς addunt R. Cant. M. N. ex versu sequenti. — ἔγγονος Ald. rell. Flor. 25. Aug. d. hic cum v. l. γρ. ἔκγονος, et sic Florr. omn. praeter 25. Gu. ut ediderunt Barn. King. Brunck. Porson.

V. 473. 'κείνου Mosqu. D. — ὅδε om. A.

V. 476. Ἑλλ. τι Ald. rell. Ἑλλ. τοι ed. King. et sic Flor. 2. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Taur. Aug. c. In d. τι, sed corr. a pr. m. τοι Aug. b. ap. Brunck. δή, quod ex τοι, non ex τι natum. Mox Aug. d. ὁμόθετον, cui suprascr. γρ. τὸν ὁμόθεν.

V. 477. τό post καί addit Flor. 33. Aug. c. τό transfert inter γε et μή. Pro τῶν νόμων Flor. 25. τῷ νόμῳ. μή om. Aug. d.

V. 478. Scaliger ap. Barn. coni. ἔστιν τοῖς σόφοῖς. male: ἐκ τοῖς σοφοῖς est *e iudicio sapientium*. Vid. Valck. ad Hippol. 324.

V. 479. κέκτησό. νυν e coni. Cant. ed. King. Brunck. Pors. pro κέκτησο κῦν. κεκτήσομαι pro κτήσομαι K. a pr. m. R. Cant. Mosqu. D. Taur. quod e κέκτησο νυν ortum videtur.

οἱ
V. 480. Aug. d. σοῦ, et Barn. in marg. ἴσ. σαί.

V. 481. Ald. rell. et MSS. πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι. Barn. ed. πρὸς τόνδ' ἀ. τίς ἂν σοφ. ἥκει π. partim e Duporti coni. qui tamen ἥκοι etiam voluerat. Duporti coni. probat Heath. Musgr. coni. πρὸς τόνδε τὶς σοφίας ἀγὼν ἥκει πέρι, quod receperunt Brunck. et Beck. ἂν ante σοφίας fuerat in Mosqu. D. sed erasum. K. et R. item τὶς οὐ σοφ. quod ex ἂν depravatum esse suspicatur Porson. e lect. Mosqu. D. MS. C. C. C. apud Barn. in marg. habet οὔτις pro τις, Flor. 25. οὔτι in textu. Ne anapaestus esset in quarta vel tertia sede, Pors. voces transposuit πρὸς τόνδε σοφ. τις ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι, addens, ipsam orationis emphasin hunc verborum ordinem flagitare, et comp. Med. 255. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἀμ' ἥκει λόγος. Heraclid. 117. πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἄρα τοῦδε τοῦ λόγου Μάλιστ' ἂν εἴη. Quod de emphasi dicit, infirmatur ipso illo Heraclidarum loco. Quidni enim vis sit in eo, quod *certare* de sapien-
γρ. ἥκει γρ. κεῖται
tia audeat Orestes? In fine Aug. d. κεῖται. Havn. ἥκει.

V. 483. γένετ' Ald. rell. Flor. 2. 25. Taur. Havn. ἐγένετ' MS. C. C. C. septem MSS. Musgr. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 2. 25. Aug. b. c. et sic iam Brubach. Aug. d. γένητ' a pr. m. quod a sec. in γένετ' mutatum. Ceterum cave, ἐγένετ' pro ἐγένετ' ἂν dictum accipias; neque

enim negat Tyndareus, Oreste neminem esse ἀσυνετώτερον. Cf. Poppo Observ. crit. in Thuc. p. 114.

V. 486. ἐξέπνευσ' Flor. 1. 25. Taur. βία pro βίον Mosqu. D.

V. 487. πλ. τῆς ἐμῆς θυγ. Mosqu. A. Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 33. Taur. Aug. c. Herm. de ellipsi (in Mus. antiqu. stud.) p. 143. em. πλ. θυγ. τῆς ἐμῆς ὑπαὶ κάρα et Electr. 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγαῖς. Sed quum dicere liceret poëtis κρεισσόνων νικᾶσθαι Eur. Med. 319. τὴν εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην Heracl. 233. pro ὑπὸ κρεισσόνων, ὑπὸ τῆς τύχης (quamquam haec ad similitudinem locutionis ἡττᾶσθαί τινος dicta sunt. vid. Gramm. gr. §. 335.), haec analogia ad alia etiam verba passiva traducta esse videtur, in quibus notio superioris cuiusdam potentiae inesset.

V. 489. χρῆν δ' αὐτὸν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. δ' om. Gu. Florr. omn. et delevit Canter.

V. 490. διώκειν τ' edidit Musgr. quia ita se scriptum vidisse meminerat in MS. Sangermanensi. Mox ἐκβάλλειν γε Flor. 25.

V. 491. μητέρα Flor. 2. 25. Taur. Aug. d. — ἀντὶ συμφ. Aug. d. cum gl. ἀντὶ τοῦ φόνου, N. Flor. 25. ἀντὶ τῆς συμφορᾶς M. In Flor. 2. fuerat ἀντί, sed corr. ἂν τῆς. ἀντὶ ξυμφ. legi volebat Battier. in Mus. Helv. T. IV. p. 16. Planiorem sensum lectionis Aug. esse ait Brunck. quum non admodum perspicuus sit vulgatae sensus, e qua aegre se extricent veteres enarratores. Utramque lectionem probam dicit Porson. modo ἂν ne desit. Utinam sensum vulgatae aperuisset! Illud quidem τὸ σῶφρον ἔλαβεν ἂν recte verti potest, *accepisset enim laudem modestiae.* Sic enim εὐσέβειαν φέρεσθαι, *pietatis laudem ferre*, Soph. El. 968. δυσσέβειαν κτήσασθαι, *impietatis crimen contrahere*, id. Antig. 924. vid. Schaef. ad Soph. El. l. c. et ap. Iacobs. ad Anthol. Pal. T. IV. p. 973. Sed τὸ σῶφρον τῆς συμφορᾶς non expedio: cui enim tandem parti calamitatis tribui potest τὸ σῶφρον? Vertunt: laudem modestiae accepisset, vel modestia usus esset *in hac calamitate*; at hoc quomodo genitivo designari potest? Nec magis scholia probabile quidquam afferunt. Schol. legit: τὸ σῶφρόν τ' ἂν ἔλαβεν. Legendumne igitur: μητέρα· τὸ σώφρόν τ' ἂν ἔλαβ' ἀντὶ ξυμφορᾶς? Reisk. coni. τὸ σῶφρόν γ' ἔλα-

βεν, sic sane accepisset, ut Schol. ad v. 486—491. *καὶ οὕτως ἂν τοῦ κακοῦ τὸ σῶφρον ἐπελέξατο*. Sensit igitur, nimis abruptam esse orationem; sed ei integrandae non sufficit partic. *γε*. Sufficeret: *χοὔτω τὸ σώφρόν γ' ἂν ἔλαβ' ἀντὶ ξυμφ.*

V. 492. prius *τ'* in *γ'* mutavit Brunck. contra MSS.

V. 493. *αὐτὸν* om. Flor. 10. *μητέρι* Florr. omn. Aug. b. c. Mosqu. D. Havn. Vict.

V. 495. Edd. et Codd. *αὐτὸς κακ. ἐγένετο μητέρα κτ.* Corr. Porson. Brunck. ed. *γένετο*, et sic H. L. Aug. b. Mosqu. D.

V. 497 sqq. Notabilis transitus ab optativo ad futurum, *εἰ ἀποκτείνειεν — ἀνταποκτενεῖ — λύσει*, cuius exempla congessit Iacobs ad Athen. p. 145.

V. 500. *πέρας δὲ ποῖ* Ald. rell. Quod Heath. legendum vidit, *π. δὴ ποῖ*, id legitur in septem Codd. ap. Musgr. Gu. Florr. omn. Aug. b. c. Tum *πῆ* Mosqu. A. D. Flor. 2. Vict. Havn. e corr.

V. 501. Aug. d. Havn. *πατέρες ταῦτα πάλαι*. In Aug. *οἱ* a sec. m. supra *ταῦτα πάλ.* adscriptum est.

V. 503. *κυρεῖ* Ald. rell. *κυροῖ* N. Flor. 10. 21. Taur. Si praecederet *οὐκ ἐῶσι*, rectum esset *κυρεῖ*: post *εἴων* vereor ne soloecum sit.

V. 504. *ὡσίουν* Ald. rell. Barn. *ὁσίουν*, credo, ut imperf. esset augmento carens, et sic Taur. Rectius King. *ὁσιοῦν*, ut edid. Brunck. et Pors. Constructio eadem est, quae in Herod. VII, 104. *ὁ νόμος — ἀνώγει τωὐτὸ αἰεὶ, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ (κελεύων) μένοντας ἐν τῇ τάξι ἐπικρατέειν ἢ ἀπόλλυσθαι.* Cf. ib. 143. infr. v. 888. Soph. Oed. T. 236 sqq. *τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον — — Μήτ' εἰςδέχεσθαι, μήτε προςφωνεῖν τινὰ — Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας*, ubi vid. Erfurdt. in ed. min. Mox *ἀνταποκτεῖναι* Ald. rell. *ἀνταποκτείνειν* Lib. P. Paris. A. Br. Florr. omn. Gu. Mosqu. D. Taur. Vict. In Aug. d. omissus est hic versus, sed a sec. m. in ima pagina adscriptus.

V. 505. *αἰεὶ* Ald. rell. Paris. A. Br. Florr. omnes praeter 21. Gu. *ἀεὶ* dederunt Brunck. Porson. ut habet Flor. 21. — *ἔμελλεν ἕξεσθαι* Ald. rell. Paris. A. Br. alter regius ap.

Br. (D. vel E.) Florr. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Gu. Aug. 3. Mosqu. D. Havn. E Schol. ἔμελλ' ἐνέξεσθαι coni. Duportus et Heath., quod recepit Musgr. et sic Flor. 18. 21. superscriptum habet alter regius ap. Brunck. et I. ap. Pors. Praeterea Lib. P. Paris. A. Br. Flor. 2. 25. Vict. Mosqu. A.

ω

φόνου. Flor. 33. φόνου, quod non spernendum: potuit enim eadem ratione ἐνέχεσθαι φόνου dici, quo ἔνοχος λειποταξίου, δειλίας ap. Lysiam p. 520. ed. Reisk. Denique ἤμελλ' ed. Brunck. e dialecto, ut supra 282.

V. 506. χεροῖν Ald. rell. Brunck. ed. χερός, et sic Taur. Havn. χερὸ (i. e. χερός) Aug. d.

V. 507. Brunck. ed. ἔγωγε, sine auctoritate et, ut videtur Pors., sine ratione.

V. 508. ἤ. Mosqu. D. ἆ. Havn. ἦν. Tum κατέκτεινεν Taur. Aug. d. Havn.

V. 509. Ἑλένην δὲ Ald. rell. Ἑλένην τε, ut coni. Barn. Paris. A. Flor. 10. 33. Taur. Aug. d.

V. 510. οὐδὲ σὲ pro οὐδέ σε recte ed. Pors. ex H. I. quibus accedit Gu.

V. 511. γυν. οὕνεκ' ἐλθόντ' Flor. 2. Mosqu. A. — ἐς Mosqu. A. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c.

V. 512. ἀμύνω Ald. Herv. 1. ἀμυνῶ Brub. Herv. 2. Cant. Barn. etc. Gu. Florr. omnes.

V. 514. ὁ om. Aug. d. καὶ om. Aug. c. d.

V. 515. ἐπεὶ τίν' εἶχες ψυχὴν, ὦ τ. Aug. d. ὦ τάλαν Vict.

V. 516. ἐξέβαλε τὸν μ. Ald. rell. sed τὸν omittunt Mosqu. A. D. Florr. omn. Aug. 3. Gu. ἐξέβαλλε μαστὸν Cantabr. ap. Musgr. C. C. C. Paris. A. Br. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Taur. Aug. b. c. — σε in fine versus om. Mosqu. A.

V. 517. μήτηρ Flor. 25. 34. Mosqu. A. Taur. Aug. b. Havn.

V. 518. γέροντ' om. Flor. 10. Pro τάλας M. R. γόοις ex Hec. 431.

V. 520. μισεῖ, superscripto η, MS. Leid. ap. Valck. ad Phoen. 576. unde recepit Porson. Sic etiam Havn. Pro γε

N. σύ, Porson. τε. Mox τείνεις Havn. μητρός Flor. 10. Havn. μητέρας δικαίως Flor. 25.

V. 521. καὶ om. Aug. d.

V. 523. οὖν om. Flor. 34. ἰδῆς Havn. et Schol. Apoll. Rh. II, 253.

V. 524. Hoc ordine Ald. rell. Schol. Apoll. et plerique Codd. ἐναντία τοῦτον ὠφελεῖν θ. Mosqu. A. Aug. d. Havn. ὠφελεῖν αὐτόν D. L. Gu. Mosqu. D. Flor. 9. 17. 18. 34. Aug. b. c. ut edidit King. Duos sequentes versus eiecit Brunck. utpote e v. 614 sq. huc retractos.

V. 526. εἰ μή Aug. b.

V. 527. δ' om. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. c.

V. 529. ἔγωγε ed. Brunck. contra edd. MSS. et Laertium VII, 179. δέ om. Mosqu. D.

V. 531. εὐτύχησεν Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 34. Gu. (superscr. ηυ a m. sec.) Taur. Havn. Vict. Aug. b. c. Mosqu. A.

V. 532. συμφορᾶς Aug. b. Mosqu. A. Sic habuerat etiam Aug. c. in quo correctum. ἐδέξατο pro ἐκτήσατο L. Aug. d.

V. 533. τὶ Aug. d.

V. 534. Ineptam tautologiam σε σήν τε φρένα tollit elegans Musgr. emendatio ὅπου γε μέλλω σήν τι λυπήσειν φρένα, quam probat etiam Herm. de ellipsi et pleon. p. 205 sq. Frustra Brunck. ad defendendam vulgatam lectionem advocat illa γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα et similia exempla, quae diversi generis esse monet Porson.; frustra etiam Porson. Soph. Ai. 1147. affert: οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα — — Χειμὼν κατασβέσειε. quod indignantis esse, *te cum tuis impudentibus dictis*, recte monuit Herm. ὅπου γε habent H. R. M. Similiter Phoen. 383. μή τι σὴν δάκω φρένα, ubi Leid. Aug. b. etiam μή τε. Ad λυπήσειν in Mosqu. A. adscriptum γρ. λυπῆσαι. Aug. d. γρ. αι λυπησ. De aoristo cum verbo μέλλειν iuncto vid. Porson. ad Or. 929. Elmsley. ad Eur. Heracl. 710. Boeckh. ad Pind. Ol. 8, 32.

V. 535. Brunck. rursus ἔγωγ'. In altero R. cod. voculae

δ' superscriptum μέν. Aug. c. ἐγὼ μὲν, δ' ἂν. μὲν illud post ἀνόσιος transponit Gu. μητέρα Flor. 9. 10. 18. 25. 34. Taur. Aug. b. d. Havn.

V. 536. ὅσιος δ' ἕτερον Flor. 10. 25. 33.

V. 537. Med. 1212. καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου. Similiter infr. 620. ὁ λόγος — γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν. Aesch. Eumen. 450. ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω. Pro λόγοισιν Mosqu. A. λόγοις.

V. 538. Pro λόγου Ask. 1. Mosqu. A. Aug. b. Flor. 17. 34. λέγειν, Thom. M. v. ἐκπλήττω φόβου. Sed Thom. scripsisse videtur: ἐκπλήσσει λόγου, ἐξίστησι μετὰ φόβου. Vid. Schol. Aug. d. λόγ (λόγους) cum gl. ὅπερ καὶ ἐκβάλλει ἀπὸ τοῦ. λόγου vereor ne ex interpretatione ortum sit, quum olim scriptum fuerit λέγειν. ἐκπλήσσει· λέγειν esset vel ἐκπλῆσσόν με κωλύει λέγειν, vel ἐκπλ. με τοῦ λέγειν. Vid. Gramm. gr. p. 780. Minus recte vertit Markl. ad Iphig. Taur. 773.

V. 538. καθοδὸν una voce Mosqu. D.

V. 541. μὲν om. Flor. 10. Pro ἐρ. γάρ Flor. 25. — ἐφίτευσε Vict.

V. 542. ἄρουραν Aug. d.

V. 543. Flor. 33. ἄν. δὲ π. οὐκ εἴη ποτ' ἂν τέκνον. Cf. Eustath. ad Od. δ' p. 1498, 57. quem locum adscripsi ad scholia p. 373, 10.

V. 544. Mosqu. D. ἐλοχησάμην γοῦν τοῦ γέν. ἀρχ.

V. 545. μ' om. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. Havn. Supple δεῖν μ' ἀμῦναι. Vid. Heind. ad Plat. Protag. p. 595. τροφάς dixit, non γονάς, quasi nil nisi acceptum aliunde infantem nutriverit mater.

V. 546. μητέρ' Florr. omn. Taur. Aug. d. Havn.

V. 547. ὑμεναίοισιν, οὐχὶ σώφρ. Flor. 17. 34. Aug. b. Utrumque rectum. Soph. Oed. Col. 1123. σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν. coll. v. 1129. ἔχω γὰρ ἅχω διὰ σὲ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν. Ibid. 1368 sq. αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν· ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ, πεφύκατον. Contra Latini in talibus *non* solum usurpant. Vid. quae monui ad Cicer. or. pro S. Roscio 33. §.

92. Erravit igitur Heindorf. ad Plat. Protag. § 68. ubi in verbis εὐδοκιμοῖτε καὶ οὐκ ἐπαινοῖσθε illud καὶ eiici iubet, quia Ficinus ita verterit: *maxime a nobis audientibus probaremini, non laudaremini*. Etiam ἀλλ' οὐ ponitur, quando aienti sententiae altera negans opponitur. Quod Eurip. Hippol. 352. dixerat, σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ, κλύεις, id Plato Alcib. 1. p. 113. C. sic expressit: σοῦ τάδε κινδυνεύεις, ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ, ἀκηκοέναι.

V. 548. ἥει. Flor. 17. 33. Mosqu. D. εἴη. 25. ἴει. 10. ἥκει. Pro ἥει λέκτρ' Flor. 18. ἤχέκτρ.

V. 551. μητέρα Taur. Aug. b. c. Havn. Vict.

V. 552. τιμωρῶν. Cf. Segaar. Act. Soc. Traj. T. I. p. 90.

V. 553. ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς pro ἐπὶ δὲ ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, proprie ἐπὶ τούτῳ, ὅτι ἀπειλεῖς. Vid. Gramm. gr. §. 481. not. 1. Sic Arist. Ach. 677. ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν, pro ἀξ. τῆς ναυμαχίας. Thuc. VII, 48. ἐξ ὧν ἄν τις εὖ λέγων διαβάλλῃ, ἐκ τούτων αὐτοὺς πείσεσθαι, i. e. ἐκ τῶν διαβολῶν. — με χρή Ald. rell. με χρῆν Leid. B. ap. Valck. ad Phoen. 965. δεῖ ed. King. et sic Br. et alter regius, Mosqu. D. I. Cant. N. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Vict. Taur. Gu. Hoc ob euphoniam praetulit Brunck. quam ego non maiorem in δεῖ, quam in χρή video.

V. 555. θράσος Flor. 33.

V. 556. ἄνδρας φονεύειν. Similiter fere Aeschyl. Ag. 489 sqq. τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος, — — καμεῖν. Pro ποιούμεναι Barnes. ποιουμένας, peius etiam Lips. ποιουμένους.

V. 557. τόν om. Aug. b.

V. 559. τύχῃ Aug. d.

V. 561. δέ om. Aug. c. Pro eo γε Flor. 33. μητέρ' Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b, d.

V. 563. 4. inverso ordine exhibet Flor. 10. ἔσωσεν Ald. rell. et MSS. Correxit King.

V. 565. ἐπείπερ δ' ἁμαρτ. Flor. 25.

V. 568. ἐν οὐ καλῷ. Iphig. A. 1106. ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων Εὕρηκα. Et dicunt pariter ἐς καλόν. Cf. nota ad Philostr. Heroic. p. 614. Boisson. Oratio sic debebat procedere: πρὸς θεῶν, εἰ τὰ μητέρος σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν

ἕδραν ὁ κατθ. sed quum institutam orationem interpellasset insertis illis, ἐν οὐ καλῷ — δικάζων, ex his sequentia nectit addito δέ. Vid. Gramm. gr. §. 611.

V. 569. μητέρος Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. Vict.

V. 572. Barn. ἢ μ. — μητρὶ Flor. 17. 25. 34. Taur. Aug. b.

V. 575. διὰ γὰρ τὸ κείνης Ald. rell. et plerique MSS. διὰ τὸ γὰρ κ. coni. Canter. (qui affert Hippol. 330. ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα), edidit King. et sic Flor. 18. 21.

V. 576. μητροκτόνος distincte Flor. 9. 10. 17. 18. 25. 34. Taur. Havn. Rell. μροκτόνος.

V. 577. Ald. rell. sic interpungunt: ὁρᾷς Ὀδ. ἄλοχον; οὐ κ. et sic Paris. A. et alter Reg. quo admisso, Brunck. etiam scribendum duxit οὔ νιν ἔκτανε. Rectius Musgr. et Pors. cum Cant. M. N. post ὁρᾷς signum interrogationis ponunt, hic et v. 580. ut ὁρᾷς sententiam per se efficiat, ut Soph. El. 628. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει. cf. Phil. 862. Arist. Equ. 92. ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε πλουτοῦσιν. Boisson. citat etiam Callim. in Apoll. 4. οὐχ ὁράας; Diphilum Atheu. VI, 12. v. 12. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος. Τοῦτον, συνιεῖς; Signo interrogandi an in his opus sit, recte dubitat Heindorf. ad Plat. Protag. p. 556. Pro οὐ κατέκτανε alter Reg. οὐκ ἀπέκτανε; quo ducit, quod Brub. Herv. 1. habent, οὐκ κατέκτανε. Aug. d. οὐκ ἔκτανε. κατέκτανεν Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 34. Mosqu. D. Aug. b.

V. 579. μένοι Flor. 6. — δ' om. Aug. b. c.

V. 580. Ald. rell. ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων. δ' omis. King. et Brunck. ex Paris. A. et altero Reg. omittunt etiam Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Ἀπόλλων ὃς I. N. Florr. omn. si satis accurate illi cum Musgr. collati sunt. Sic iam Musgr. dederat, sed parum sibi constans, ὁρᾷς δ'; Ἀπόλλων, ὅς. De constructione vid. Porson. ad Or. 1645. Lobeck. ad Soph. Ai. 491. Cf. Gramm. gr. §. 474. c.

μεσομφάλους. De ὀμφαλῷ Delphico vide fragm. Pind. p. 56. ed. Heyn. Schol. ad Oed. T. 480. Burmann. ad Anthol.

Lat. VI, 77. v. 5. Millin. monum. ined. T. I. p. 278. Boisson.

V. 581. δῶμα Taur. στ supra ϑ a m. sec. scripto. — σαφέστατον νέμει Ald. rell. Sed altero ordine Paris. A. Mosqu. A. Cant. M. N. H. K. R. Leid. ap. Valck. ad Hippol. 682. Iustin. M. de mon. p. 40. C. Flor. 2. 10. 25. 33. (e quibus 25. 33. σαφέστερον) Taur. Havn. Clem. Alex. p. 65. citat ναίει βροτοῖσιν εἰς στόμα νέμοιν σαφέστατα. Aug. d. βροτοῖς νέμει στόμα σαφέστατον.

V. 582. πειθόμεσθ' ἅπανθ' Ald. rell. πειθόμεσθα (vel πειθόμεθα) πάνθ' Brunck. e Paris. A. Br. et sic Florr. omnes, Aug. c. Havn. Gu. — ἐκεῖνος Flor. 6. 9. 25. Mosqu. D. Taur. Havn.

V. 582. λέγει Flor. 6. 9. (in quo η superscr. a m. sec.) 17. 25. Mosqu. D. Havn.

V. 583. κείνῳ πιθ. Clem. Alex. l. c. πειθόμενος Flor. 2. 25. Aug. d. Havn. quod, si unus codex accederet, reciperem, inquit Porson.

V. 585. χρή Flor. 2. 10. 25. Vict. Aug. d. Havn.

V. 587. ποῦ Flor. 18. πῆ Flor. 2. Vict. — οὖν om. Aug. c. ποῖ τις ἂν φύγοι citat Thom. M. p. 652. φύγῃ Flor. 2. 25. In Aristoph. Plut. 438. leg. ποῖ τις φύγῃ, ut Soph. Ai. 403. ποῖ τις οὖν φύγῃ.

V. 588. εἰ μὴ ὁ κελ. Ald. rell. et MSS. Markl. ad Suppl. 109. coni. εἰ μὴ οὑγκελεύσας, quod genus crasis Graecis incognitum receperunt Brunck. et Beck. Porson. articulum delevit, ut ὁ θεὸς repetatur ἀπὸ κοινοῦ.

V. 591. ὅσοι Flor. 2. Vict. — καθεστῶσι Flor. 25. non male. Eodem modo v. sequ. Flor. 10. πίπτωσιν.

V. 593. δυστυχῆ H. R. Flor. 2. Vict.

V. 594. αἰεὶ Ald. rell. Florr. omn. Gu. Aug. 3. Mosqu. ἀεὶ ed. Brunck. Pors. et sic Stob. Grot. p. 310.

V. 595. δυστυχέστερον Ald. rell. δυστυχέστατον Stob. Gu. (in quo ab al. m. supra ατ scriptum ερ) Aug. b. δυσ-
ατον
τυχέστερον Mosqu. D. δυσχερέστατον C. C. C. ap. Barn. Flor. 17. 18. 34. quod pro v. l. notatum in Flor. 59. δυσχερέστερον Cantabrig. ap. Musgr. (qui tamen non diversus

esse videtur a Barn. C. C. C.) et pro v. l. Cant. M. N. Sensus hic esse videtur: *Mulieres utramque fortunam* (vid. Abresch. ad Aesch. T. I. p. 316. Schaef. ad Dionys. H. p. 10. Interpr. ad Soph. Oed. T. 44.) *virorum semper impediunt, ita ut eventus qualescunque ad calamitates avertant.* Heath. ad Phoen. 723. comparat quae ibi leguntur (v. 706.), ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, *quae autem potissimum prae manibus sunt,* i. e. quae maxime instant vel urgent; ut probasse videatur Kingii interpretationem h. l. *semper mulieres praesto sunt in calamitatibus virorum;* quo sensu an usquam occurrat ἐμποδὼν εἶναί τινι, dubito.

V. 597. φρένα Paris. A. Flor. 2. 25. Vict. Taur. Mosqu. A. Aug. c. quod praetulit Brunck. ob v. 534.

V. 598. ἀνάξεις Paris. et Flor. 2. 25. Vict. Taur. c. gl. παρορμήσεις. — πρὸς σὺν ἐξ. H. — ἐλθεῖν pro ἐξελθεῖν Flor. 25.

V. 600. θυγατρὸς Flor. 6.

V. 601. Ἀργ. χορὸν Cant. Flor. 2. Vict. Taur. (hic c. sch. γρ. τὸν ὄχλον) et pro v. l. M. Flor. 6.

V. 602. ἐπισείσω Ald. rell. K. R. Cant. M. N. Aug. d. Flor. 2. 10. 17. 25. ἀνασείσω alter Reg. Br. Mosqu. D. Aug. b. c. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. et pro varia l. Paris. A. ἐπιπείσω Flor. 33. Paris. A. ἐκπείσω. Pro ἑκοῦσαν κοὐκ ἄκουσαν, quae est omnium Codd. et edd. lectio, Canterus, quum paraphrastes ad v. 599. haberet παροξυνῶ πάντας κατὰ σοῦ, καὶ μὴ βουλομένους, legendum existimavit, ἑκοῦσαν, οὐχ ἑκοῦσαν, *cives, velint, nolint, concitabo,* quod recte Barn. monet non necessarium esse. Recepit tamen Brunck.

V. 603. Elmslei. ad Eur. Heracl. 852. distinguit: — — ἐπισείσω πόλιν σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, λεύσιμον δοῦναι δίκην, i. e. ὥστε ὑμᾶς λευσ. δ. δ. Rectissime: nam δοῦναι δίκην est *poenas dare* s. *pendere,* non *poenam infligere.* Cf. *Classic. journ.* nr. 23. p. 213.

V. 604. ἔστ' ἀξία. Elmsl. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 79. legit σοῦ θανεῖν ἐπαξία, ne, versu in creticum desinente, altera quinti pedis pars esset syllaba longa, voce ad sequentia pertinente constans. Idem ad Med. p. 139. not. 5. nusquam, praeterquam hic et Bacch. 246., se apud tragicos in hac senarii sede reperisse ait ἐστ' aut ἔστ'.

V. 605. τεκοῦσ' ἠγρίωσ' Mosqu. D. — οὓς om. Aug. b.

V. 606. μύθους. Flor. 25. γρ. θύρους, quod ortum e glossa ψιθύρους λόγους.

V. 607. ἀπαγγέλλουσα Taur. Aug. c. ἀγγέλλουσ' Ἀγαμ. Aug. d. Havn.

V. 608. καὶ τοῦθ' ὃ μισήσειαν male explicavi in Gramm. gr. §. 480. c. Iunge: καὶ ἀγγέλλουσα τοῦτο τὸ Αἰγίσθου λέχος, ὃ μισήσειαν οἱ νέρτεροι θεοί. *et Aegisthi lectum istum commemorans, quem utinam dii odio prosequantur*, ut recte interpretatus est Hermann. in Censura grammaticae in Ephemerid. Lips. 1807. n. 110. p. 1768.

V. 610. ὑφῆψαι Havn.

V. 611. δὲ post σοὶ om. Paris. A. Musgr. coni. δή, quod recepit Brunck. De particulae δὲ usu in allocutionibus vid. Porson. ad h. l. cum additamento Schaeferi. Cf. Gramm. gr. §. 312. 3. — δράσω δὲ Aug. b. d.

V. 612. ἐναριθμεῖ. Mosqu. D. ἐν ἀριθμῷ. c. gl. ἐν ἀριθμῷ τάττεις.

V. 614. δ' om. Mosqu. D.

V. 621. κυκλεῖς. Sic Ald. rell. Florr. omn. praeter 2. εις Gu. Havn. κυκλοῖς L. R. κυκλοις Mosqu. A. κυκλοῖς M. et pro var. l. κινεῖς. κινεῖς Cant. M. (hic cum v. l. κυκλεῖς) Flor. 2. Vict. Boisson. comparat Soph. Ai. 19. βάσιν κυκλοῦντα. Theocr. VII, 21. πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; Herm. ad Soph. Ai. 19. explicat *ultro citroque obire* et comp. Soph. El. 225. πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.

V. 622. δυστύχους Flor. 18.

V. 623. ἐν ἑαυτῷ Aug. d. eleganter, inquit Brunck. Sed vid. Porson.

V. 624. ὅποι MS. C. C. C. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Aug. b. c. quod praefert Elmslei. ad Eur. Heracl. 595.

V. 625. Porson. μὴ νυν. Mihi νῦν s. οὖν h. l. non satis aptum videtur. νῦν respicit sq. τότε.

V. 626. Flor. 10. τάδε, superscr. ab ead. m. τύχε.

V. 627. εἶπες Aug. d.

V. 628. Harl. κρεῖσσον, quem librarii errorem esse ex eo liquet, inquit Porson., quod acutum pro circumflexo posuerit (posuit).

V. 630. ἔτι pro ἐστι Taur.

V. 631. μηδέν om. Aug. d.

V. 632. λαβών om. Mosqu. D.

V. 634. μοι om. Mosqu. A.

V. 635. Versum omittit Mosqu. A. ἀδικῶ; i. e. εἰ ἀδικῶ. Interrogationem ab hac formula alienam esse, monuit Heindorf. ad Hor. Serm. I, 1, 45. quod verum videbitur comparanti simillima ἥμαρτεν· ἐν νέοισιν ἀνθρώπων τόδε Ἔνεστιν etc. de quibus vid. Herm. ad Vig. p. 839. n. 331. Gramm. gr. §. 510. 7. Aristoph. Av. 76. τότε μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς· τρέχω 'πὶ ἀφύας ἐγώ, λαβὼν τὸ τρύβλιον, pro εἰ μὲν ἐρᾷ, — — τρέχω, ubi nemo post Φαληρικὰς signum interrogationis posuerit. Sequuntur illa: ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας· τρέχω 'πὶ τορύνην, Pro χρή μ' Ald. Canter. Havn. χρῆ μ'. quod ex χρῆν ortum videtur. Hinc Brub. Herv. 1. 2. χρῆμ'.

V. 636. πατήρ om. Flor. 17.

V. 637. ἦλθεν Aug. c. — ἐς Ἴλιον Porson. pro εἰς Ἴλ. ὑπ' Ἴλιον Flor. 10. Taur.

V. 639. ἀδικίαν δ' Aug. b.

V. 640. τό post ἐν addit Aug. c.

V. 642. καὶ σῶμ' Flor. 34.

V. 643. ἀπολάβῃς Ald. rell. ἀπολάβοις MS. C. C. C. Aug. b. quod recep. Brunck. et Porson.

V. 644. μοι οὖν Aug. d. ταὐτὸ τοῦτ' male inter se dirimunt Barn. Musgr. Brunck. Porson. distinctione interposita.

V. 645. ἀμέραν Ald. rell. ἡμέραν Florr. omn. Mosqu. A. D. Taur. Havn. Gu.

V. 646. μὴ δ' ἐκπλήσας Aug. b.

V. 647. ἀλλ' Αὖλίς Flor. 6.

V. 648. κτεῖναι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. A. D. Flor. 21. κτεῖναι Aug. b. κτεῖνε edid. Canter. et sic Florr. Gu.

V. 650. καμοί Mosqu. D.

V. 654. Post *ἀδύνατον* interrogationis signum posuit Brunck. cum duobus R. codd. et sic Taur. Aug. b. c. Havn. Non debebam imitari. Vid. ad v. 635. Formulas *τοῦτ᾽ ἐκεῖνο* et sim. illustravit Dorvill. ad Char. p. 180. (309. ed. Lips.) Heindorf. ad Plat. Phaedrum §. 40. Plene Plato Charmid. p. 166. B. *τοῦτό ἐστιν ἐκεῖνο, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐπ᾽ αὐτὸ ἥκεις ἐρευνῶν.*

V. 656. *τί χρὴ φίλων* edd. et codd. Thom. M. v. *χρή.* Sed *τί δεῖ φίλων* Plutarch. Mor. p. 68. E. Aristot. Ethic. IX, 9. et MS. L. Vid. Porson. E Dresd. i. e. Mosqu. D. *τί χρὴ φέρεσθαι* enotavit Herm.

V. 657. Delevi distinctionem post *θεός* poni solitam, ut locutio esset, qualis infra 1587. *ἀρκέσει δ᾽ ἐγὼ λέγων,* i. e. *ἀρκέσει ἐμὲ λέγειν, satis erit, me dicere.* Iphig. A. 1396. *ἢ Τυνδαρὶς παῖς διὰ τὸ σῶμ᾽ ἀρκεῖ μάχας Ἀνδρῶν τιθεῖσα καὶ φόνους.* Troad. 654 sq. *τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκουν ἐμοί.* Hel. 1274. *οὐκοῦν σὺ χωρὶς τῆσδε δρῶν ἀρκεῖς τάδε;* Cf. Soph. Oed. C. 498. Ai. 76. 547. Sed non necesse est, eamdem ubique constructionem sectari, et quum *ὠφελεῖν θέλων,* non *ὠφελῶν,* dictum sit, melius nunc puto interpungi post *θεός*: *deus ipse per se satis valet, si adiuvare velit.*

V. 660. *εὖ* pro *ὦ* Flor. 25. Tum Pors. ed. *ὦ μ. ἐγὼ κακῶν* contra edd. et MSS.

V. 661. Alter e schol. ita haec legebat: *τί δέ; ταλαιπωρεῖν με δεῖ.* Supplet enim: *τί δέ, φησί, παραιτοῦμαι τὴν αἰσχύνην; πάσῃ μηχανῇ ποριστέον τὴν σωτηρίαν,* et *τί δέ, ποιήσω δηλονότι.* quod non displicet.

V. 669. 70. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Electrae tribuunt cum Florr. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Vict. Gu. Mosqu. D. Havn. Choro iam tribuerunt Canter. Barn. rell. et sic lib. P. Flor. 6. 9. Electra post v. 305. e scena abiit, nec ultra tres histriones eodem tempore in scena versari licebat. Vid. Tyrwhitt. ad Aristot. poet. c. 4. Blomfield in Mus. crit. Cantabr. n. 6. p. 205.

V. 671. *τὸ σόν* Mosqu. A. H. R.

V. 675. *κτείνοντας* Aug. d. Barn. „al. *κτανόντα.*" *τοῦδ᾽* pro *τοὺς* Vict.

V. 676. in ed. Pors. post v. 672. legitur; sed peccatum correxit Vir egregius ad Med. p. 402. Pro τὸ Lib. P. unus Paris. ap. Musgr Flor. 2. 10. τοῦ. Vid. Brunck. Vitium Herv. 2. τὸ δ' αὐτὸ δύν. in Canter. irrepsit, ubi editor: Rectius αὖ Scholiastes legit. Battier. in Mus. Helv. T. IV. p. 8. coni. τὸ δ' αὖ τὸ δύν. et emphasin in repetitione articuli non mediocrem esse opinatur.— πρὸς θεῶν edd. et codd.. παρὰ θεῶν edidit Porson., non male, ut arbitrari sese ait ad Med. l. c. nescio unde. Hec. 43. οὐδ' ἀδώρητος φίλων ἔσται πρὸς ἀνδρῶν.

V. 677. δόρυ h. l. neque *navim* significat, neque *sceptrum*, sed *hastam*, λόγχην, quam duces gestant. Sensus est: *adsum dux sine militibus*. Hinc infra 701. οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν. Quod vero δόρυ κενὸν ξυμμάχων se habere, et tamen σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ venisse dicit, de eo vid. ad Hec. 1124.

V. 680. ἂν om. Flor. 33. ὑπερβαλλοίμεθα Havn. ὑπερβαλούμεθα Flor. 10. Taur.

V. 683. Ald. Herv. 1. 2. Cant. et plerique codd. σμ. μὲν γὰρ τὰ μέγ. Brub. σμικροῖς μὲν γὰρ τὰ μέγ. Barn. Musgr. μὲν expunxerunt. γὰρ om. Flor. 18. Paris. A. Articulum deleverunt Brunck. et Porson. Mihi μὲν γὰρ e duplici lectione confusa videntur, ut Phoen. 661. κἀμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ᾖ. habet Cant. alii codd. inter μέν et γάρ variant. μὲν et γὰρ etiam confusa infra 712. Itaque legendum videtur: σμικροῖσι γὰρ τὰ μέγ.

V. 684. om. Paris. A. deleverunt Brunck. et Pors. In eo γὰρ post ἀμαθὲς inserunt Flor. 2. Taur. Vict.

V. 685. Stob. XLVI. p. 177. Grot. ὅταν γὰρ ὀργῇ δῆμος εἰς θυμὸν πέσῃ.

V. 686. ὅμοιος (non ὅμοιον, ut ait Porson.) Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. rell. cod. L. ap. Porson. Flor. 2. 10. 17. 25. ὅμοιον MS. C. G. C. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Taur. Aug. 3. Mosqu. D. Havn. Vict. Schol. et Stobaeus. l. c. Utraque lectio habet, quo se tueatur: ὁ δῆμος ὅμοιος κατασβέσαι (ut θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι Il. κ', 437. et κατασβέσαι pro κατασβεσθῆναι) ὥστε πῦρ. et τὸ κατασβέσαι αὐτὸν ὅμοιόν ἐστιν, ὥστε τὸ κατασβ. τὸ πῦρ. Sed

non multum abest, quin priorem exquisitiorem habeam, et a grammaticis mutatam. Pro ὥςτε Stob. ὥςπερ.

V. 687. Ald. rell. Paris. A. Br. Mosqu. D. εἰ δ' ἦσ. τὶς αὐτῷ ἐντ. Hiatum tollit Aug. b. inserta γ', αὐτῷ γ' ἐντ. C. C. C. duo Paris. ap. Musgr. Ask. 1. Florr. omn. praeter 21. Aug. c. τὶς αὐτὸς ἐντ. Hoc fuerat etiam in Gu., sed corr. m. rec. in αὐτῷ. Taur. Stob. τις αὐτὸν, quod in Flor. 21. est e corr. et in Vict. τις om. Aug. b. Canter., Malim, inquit, si divinare licet, αὐτὸ συντεῖνον, μένος. Musgr. rec. αὐτάς. Valck. diatr. p. 234. leg. τὶς αὐτὸν ἐντείνοντι μέν. Brunck. transposuit voces αὐτῷ τις, ut ed. Porson. Elmslei. ad Eur. Iphig. T. 930. τις αὐτὸν ἐντείνοντα μὲν corr. ut sit accusat. absolutus. Hos quidem infinitivos, ex orationis quadam negligentia et ἀκακολουθίᾳ ortos, in antiquorum scripta inferre vix ausim, imprimis ubi, ut hic, nullus anacolutho locus est. In Brunckii lectione illud incommodi inest, quod caesura πενθημιμερὴς perit, et αὐτῷ eo loco positum est, ubi vim habere videatur, nec tamen habeat. αὐτόν vel αὐτόν languet. Verum videtur τὶς αὐτός, quod iniuria otiosum vocat Brunck. αὐτός, enim est *sua sponte*, non exspectans, dum vento ingravescente facere illud cogatur, quod infra est 699. σώζειν σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.

V. 688. ὑπείκοι. Stob. ἕποιτο. Vict. ὑπείκει. Havn. ὑπείκῃ.

V. 689. ἐκπνεύσειεν Ald. rell. C. C. C. quatuor codd. a Brunckio inspecti, Gu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. ἐκπνεύσοιεν Mosqu. A. D. ἐμπνεύσειν, c. gl. καταπαύσειεν Taur. ἐκπνεύσει, quod coni. Duportus, habent Stob. Flor. 2. 25. ad quod proxime accedit ἐκπνώσει Flor. 17.

V. 690. τύχης Flor. 2. Vict. θέλῃς pro θέλεις dedit Brunck. „ad loquendi normam." Vix opus.

V. 693. Τυνδάρεω σοὶ τε' Flor. 2. Vict. I. σοί τε Mosqu. A. In Taur. inter lineas adscriptum: γρ. ἐλθὼν δ' ἐγώ σοι Τυνδάρεων πειράσομαι. Ceterum recte Ald. Τυνδάρεών τέ σοι. Brunck. T. τε σοί.

V. 695. ἐκταθεῖσα Mosqu. D. Ad sententiam cf. Soph. Antig. 715. αὔτως δὲ ναὸς ὅςτις ἐγκρατὴς πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται. ἀλλ' εἶκε θυμοῦ κ. τ. λ.

V. 696. πόδε Mosqu. D.

V. 698. δεῖ δ' ἐμ' Mosqu. A. — οὐκάλως Gu. — λέγειν Flor. 10.

V. 699. σώζειν τε Mosqu. D.

V. 700. ἴσως om. Aug. c.

V. 703. τὸ om. Mosqu. D.

V. 704. προσηγόμεθα Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. Mosqu. A. Taur. — ἔχοι Flor. 10.

V. 706. οὐ πλὴν — στρατηλατεῖν. Vid. Gramm. gr. §. 534. not. p. 766 sq.

V. 707. τ' ἄλλα δ' οὐδὲν Flor. 2. 9. 33. Taur.

V. 708. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. φεύγεις; ἀποστραφεὶς με; Correxit Barnes.

V. 709. Aug. d. ἄρ' ἄφιλος ἦσθ'. ἄρ' om. Flor. 33. Aug. c. Pro ἦσθ' Havn. εἶσθ. — κακῶς. Mosqu. D. καλῶς. sed littera λ duobus punctis notata.

V. 710. προσδέδομαι Aug. b. d. οὐκέτ' Aug. c.

V. 711. ὅπῃ Ald. rell. Flor. 2. et e corr. 10. Reliqui Fl. ὅποι, ut Mosqu. D. Aug. b. c. Havn. Sic edidit King. probante Elmsl. ad Eur. Heracl. 595.

V. 712. μὲν pro γὰρ Havn. Aug. d. Pro ἦν Flor. 25. οἷ. Supra σωτηρίας in Taur. scriptum τῆς συμφορᾶς. Etiam Flor. 21. γρ. συμφορᾶς.

V. 713. τὸν pro τόνδε Gu.

V. 717. Battier. Mus. Helv. T. IV. p. 15. covi. θᾶσσον ἤ μ' ἐχρῆν, *ocyus quemadmodum me oportebat*, ad Scholiasten provocans, qui tamen θᾶσσον ἢ ὡς ἐχρῆν με habet, non θᾶσσον ὡς ἐχρ. με. Ald. rell. πρὸ ἄστεος. Duo Codd. Reg. Soc. Lib. P. Mosqu. A. D. Florr. omn. Gu. Vict. Aug. b. c. et Schol. δι' ἄστεος. Havn. ἄστεως.

V. 718. πόλεων Taur. — σὸν δ' ἰδὼν Mosqu. A.

V. 719. ἐπὶ σὲ τὴν σὴν συγγ. Havn. — κτανοῦντας Flor. 33.

V. 720. τί πράσσεις. Mosqu. D. γρ. τί δράσεις.

V. 722. οἰχόμεθ' Mosqu. A.

V. 723. Similiter Lycophr. 222. τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην dixit, ubi Potter. nostrum locum adscripsit. Flor. 26. συγκατασκάπτεις.

V. 724. εἰς ἐμὲ Ald. rell. Barn. King. εἰς μὲ. H. I. L. Florr. 6. 9. 18. 21. (εἰς omnes servant) εἴς με, (Mosqu. D. εἴς 'με) quod verum iudicant Elmslei. ad Iphig. T. 64. et Herm. elem. doctr. metr. p. 83. ille, quia raro in praepositionem ἐς cadat ictus metricus, hic, quia insuavis sit solutio secundae arseos. Sic v. 734. μή μ' ἰδεῖν — — καὶ κασιγνήτην ἐμήν. Porson. praeeunte Musgr. ἐς ἐμέ. — καὶ om. Taur.

V. 727. Pro χθόνα Mosqu. D. χώραν.

V. 728. φίλος Cant. N. Aug. B. ap. Brunck.

V. 729. ἢ καὶ δάμ. Mosqu. A. Flor. 21.

V. 731. πλείους Flor. 33. Censor ed. Elmsl. Heracl. in Classic. journ. n. 14. p. 304. legendum censet πολλούς, et in Soph. Trach. 459. πολλάς, εἰς non recte opponi voci πλείστους existimans scilicet. Hominem imperitum! Ἀχαιούς Mosqu. A. Gu. sed scholion Gu. Ἀχαιῶν.

V. 732. ἐκ om. Flor. 33.

V. 734. ἰδεῖν i. e. περιϊδεῖν, quo non utuntur Tragici. vid. Porson. ad Med. 284. Sic εἰσιδεῖν infra 1324. Med. 707. κατιδεῖν Suppl. 281. παριδεῖν Soph. Oed. T. 1515. de quo loco vid. Pors. ad Med. l. c.

V. 735. τόδε γὰρ εἰδ. Θ. Ald. rell. Cant. N. Flor. 2. 10. 33. Viet. Taur. Havn. τάδε γὰρ R. M. τοῦτό γ' εἰδ. C. C. C. Lib. P. H. I. K. L. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. quod recepit Porson.

V. 736. εὐλάβεισθ' Ald. rell. Flor. 6. 9. 18. 21. εὐλαβεῖσθ' Barnes. et sic C. C. C. Gu. Florr. omnes, Vict. Mosqu. D. — φίλοισιν Flor. 21. Mosqu. D. φίλοις Flor. 2.

V. 737. ἐς Ald. rell. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. εἰς Flor. 2. 10. 18. 21. 33. Taur. Mosqu. A. ταῦτα πάντ' ε. μ. Ald. rell. ut Havn. Taur. τοῦτο π. e schol. dedit Barn. et sic Lib. P. Gu. Florr. Vict. πάντ' ἔχω τοῦτο μαθεῖν Flor. 33. iis, quae ad constructionem expediendam annotata erant, in textum illatis. τοῦτ' ἅπαντ' Flor. 34.

V. 738. σπείρας Ald. rell. σπεῖραν C. C. C. Bodlei.

V. 696. πόδε Mosqu. D. ... Ior. 17. 18. 21.
V. 698. δεῖ δ' ἐμ' Mosqu. ... ndiorem (nau
γειν Flor. 10. ... 1481. ως τ
V. 699. σώζειν τε Mosq... ραν inir
V. 700. ἴσως om. Aug... nprobi
V. 703. τὸ om. Mosq...
V. 704. προσηγόμ...
Mosqu. A. Taur. —
V. 706. ὦ πλὴν...
534. not. p. 766 ... ex emend.
V. 707. τ' ἀ... A. 1214. Videntur
V. 708. A... aperat... λάζυσθαι, sed
στραφεὶς με;
V. 709. ... El. 304. ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς
Aug. c. Pr... s Athen. IV. §. 60. Οὐδ' ὁ Χα-
sed litter... ρὶς κείρεται. Ἐν ταῖς γυναιξὶ λαμ-
...σιν. Boisson.
V. ... σισιν Mosqu. A.
V ...
ὅποι ... Ald. rell. L. Flor. 17. ἀφ' ἡμῶν. ὑφ' ἡ. Flor.
bar... Canterus coniecit ἀμφ' ἡμῶν, habent C. C. C.
Ior. 6. 9. 10. 25. 34. Mosqu. D., ut videtur, a pr.
Taur. ὑπὲρθ' ἡμῶν Lib. P. Flor. 2. ὑπὲρ ἡμῶν unus
Paris. ap. Musgr. καθ' ἡμῶν Mosqu. A. D. ex corr. H. I.
K. Cant. M. N. Flor. 18. 21. Havn. quod e v. 430. manasse videtur Porsono. Pro πολίτας L. πολίταις. Pro φόνῳ Vict. φθόνῳ.

V. 745. ἢ δὴ κρ. Flor. 33. ἢ κρίνει Taur. — τί πρᾶγμα Ald. rell. τί χρῆμα C. C. C. Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Florr. omn. Vict. Gu. Taur. in quo supra scriptum πρᾶγμα. — διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι. Lucian. Philop. §. 13. λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τρισφῶν· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι. Boisson.

V. 746. ἢ θανεῖν ἢ μὴ θανεῖν Havn. Mox Cant. ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρῶν πέρι. M. N. μικρῶν πέρι. Inertem particulam δ' post μῦθος sustulit Brunck.

V. 747. φεῦγε νῦν Ald. Bruh. Herv. 1. 2. Canter. Gu. Havn. Mosqu. D. φεῦγέ νυν ed. Barn. ob scholiasten, ut

videtur, et sic Flc ... interrogationis post ἔλθω de- ... erim, vel *et sane sit ut* ... *peius?* (hoc esset ἀλλ' ... n. vid. ad v. 635.) re- ... e interrogatione tamen ... nsus erit: *Sed age,* ... led. 1272. — Pro ... 748. Ald. ... ὡς φρ ... C. oj ... A. ... limb. rev. n. 38. ... non in usu esse ... ἄστεος ... Flor. 2. Vict. ... στεως, ut edidit Bar... omn. praeter

V. 750. πυργυρούμεθα Leid. ... 094. Flor. 9. 33. ... Cant. M.

V. 751. καὶ γὰρ καὐτὸς οἶχ. Ald. rell. ... 1. 33. Canteri et MS. C. C. C. edidit Barnes. et sic Lib. ... a m. omn. Gu. ... C.

V. 752. Flor. 10. τοῖς ἐμοῖς πόνοις κακῶν. ... n.

V. 753. μ' om. Flor. 33.

V. 754. ἐγκλήματα Mosqu. D.

V. 755. σοι φόνον ματρός Ald. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 10. Taur. Aug. d. Havn. φόνον σοι μ. Brubach. Barn. etc. Florr. omn. praeter 10. Gu.

V. 756. καὶ om. Mosqu. D. καί σε male Brunck. καὶ σὲ iam Ald. quod revocavit Porson. ex H. L. vid. eum ad v. 514.

V. 757. χρώμεσθ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. D. Aug. c. Havn. Correxit Canter.

V. 758. θέλοι Flor. 2. Vict. θέλει Paris. A. ap. Brunck. ad Arist. Nub. 493. Havn.

V. 759. προςήκομαι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Ask. 1. προςήκομεν edid. Canter. Barn. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu. Havn. Vid. Gramm. gr. p. 413.

V. 760. λάβωσι pro ἔχωσι Havn.

V. 761. βουλεύωσ' ἀεὶ Flor. 2. βουλεύσαιντ' ἂν Cant.

V. 762. Ald. rell. εἰς κοινόν τι λέγ. τι omittunt omnes fere Codd. King. Florr. omn. Gu. Mosqu. A. D. Taur. Aug. b. c.

omn. ap. King. L. Aug. b. Mosqu. D. Gu. Flor. 17. 18. 21. 25. 34. quod praetuli, non ob sonum iucundiorem (nam non magis iucundus est versus Soph. Oed. T. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας), sed quia σπείραι iniuriosius est in Tyndareum, quasi hic non nisi improbissimas filias procreare soleret. σπείρας ortum esse videtur ex errore librarii, cuius aurem terminationes praecedentes adhuc personabant.

V. 739. Τυνδάρεως Flor. 25. 34.

V. 740. τὸ om. Flor. 2.

V. 741. ἀντιλάζεσθαι Cant. L. Flor. 9. ex emend. Gu. sed corr. Havn. Sic ἀντιλάζομαι Iphig. A. 1214. Videntur Tragici dixisse λάζυμαι, λάζυσθε in imperat., λάζυσθαι, sed λάζου, λαζοίμην, ἐλαζόμην.

V. 742. ἐν γυναιξὶ. Soph. El. 304. ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος. Timocles Athen. IV. §. 60. Οὐδ' ὁ Χαβρίου Κτήσιππος ἔτι τρὶς κείρεται, Ἐν ταῖς γυναιξὶ λαμπρὸς, οὐκ ἐν ἀνδράσιν. Boisson.

V. 743. κακοῖσιν Mosqu. A.

V. 744. Ald. rell. L. Flor. 17. ἀφ' ἡμῶν. ὑφ' ἡ. Flor. 33. Quod Canterus coniecit ἀμφ' ἡμῶν, habent C. C. C. Gu. Flor. 6. 9. 10. 25. 34. Mosqu. D., ut videtur, a pr. m. Taur. ὑπὲρθ' ἡμῶν Lib. P. Flor. 2. ὑπὲρ ἡμῶν unus Paris. ap. Musgr. καθ' ἡμῶν Mosqu. A. D. ex corr. H. I. K. Cant. M. N. Flor. 18. 21. Havn. quod e v. 430. manasse videtur Porsono. Pro πολίτας L. πολίταις. Pro φόνῳ Vict. φθόνῳ.

V. 745. ἢ δὴ κρ. Flor. 33. ἢ κρίνει Taur. — τί πρᾶγμα Ald. rell. τί χρῆμα C. C. C. Paris. A. Br. Mosqu. A. D. Florr. omn. Vict. Gu. Taur. in quo supra scriptum πρᾶγμα. — διὰ φόβον γὰρ ἔρχομαι. Lucian. Philop. §. 13. λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τρισφῶν· διὰ φόβον γὰρ ἔρχομαι. Boisson.

V. 746. ἢ θανεῖν ἢ μὴ θανεῖν Havn. Mox Cant. ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρῶν πέρι. M. N. μικρῶν πέρι. Inertem particulam δ' post μῦθος sustulit Brunck.

V. 747. φεῦγε νῦν Ald. Bruh. Herv. 1. 2. Canter. Gu. Havn. Mosqu. D. φεῦγέ νυν ed. Barn. ob scholiasten, ut

videtur, et sic Florr. Mosqu. A. Pro σὺν Flor. 25. 34. καὶ κ.

V. 748. Ald. rell. φρουρίοις φυλασσόμεσθα, πανταχοῦ. Barn. ed. ὡς φρουρίοις φ. Sed eo ordine, quem King. dedit, C. C. C. optimi Codd. King. duo Paris. ap. Musgr. (in quibus Par. A.) B. Gu. Florr. omn. Vict. φυλασσόμεθα Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 33. 34. Mosqu. D. Taur. Havn. φρουρούμεθα H. φρουρίοις ἁπανταχῇ ed. Brunck. e Paris. A. φρουρίοις ἁπανταχοῦ Br. Flor. 21. πανταχοῦ Ald. rell. Mosqu. D. Gu. πανταχῇ R. Flor. 10. Taur.

V. 749. ἄστεος Ald. rell. Mosqu. A. D. Taur. Gu. Havn. ἄστεως, ut edidit Barnes., Florr. omn.

V. 750. πυργυρούμεθα Leid. B. ap. Valck. ad Phoen. 1094. Flor. 9. 33.

V. 751. καὶ γὰρ καὐτὸς οἶχ. Ald. rell. αὐτός e coni. Canteri et MS. C. C. C. edidit Barnes. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu.

V. 752. Flor. 10. τοῖς ἐμοῖς πόνοις κακῶν.

V. 753. μ' om. Flor. 33.

V. 754. ἐγκλήματα Mosqu. D.

V. 755. σοι φόνον ματρός Ald. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 10. Taur. Aug. d. Havn. φόνον σοι μ. Brubach. Barn. etc. Florr. omn. praeter 10. Gu.

V. 756. καί om. Mosqu. D. καί σε male Brunck. καὶ σὲ iam Ald. quod revocavit Porson. ex H. L. vid. eum ad v. 514.

V. 757. χρώμεσθ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. D. Aug. c. Havn. Correxit Canter.

V. 758. θέλοι Flor. 2. Vict. θέλει Paris. A. ap. Brunck. ad Arist. Nub. 493. Havn.

V. 759. προςήκομαι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Ask. 1. προςήκομεν edid. Canter. Barn. et sic Lib. P. Florr. omn. Gu. Havn. Vid. Gramm. gr. p. 413.

V. 760. λάβωσι pro ἔχωσι Havn.

V. 761. βουλεύωσ' ἀεὶ Flor. 2. βουλεύσαιντ' ἂν Cant.

V. 762. Ald. rell. εἰς κοινόν τι λέγ. τι omittunt omnes fere Codd. King. Florr. omn. Gu. Mosqu. A. D. Taur. Aug. b. c.

V. 763. εἰ λέγ. duo Codd. Reg. Soc. ap. King. Flor. 21. οι λέγωμ' Aug. d. ἂν post λέγοιμ' addit Mosqu. A. ἔδρασας. Flor. 10. 18. ἔδρας. idem habet Taur. in textu, sed in marg. ἔδρασας. ἔπραξας Flor. 2. Vict. Havn. Aug. d. hic cum var. l. γρ. ἔδρασας.

V. 764. Brunck. Porson. μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι male; quamvis probaverit Herm. de ellipsi et pleon. p. 212. Brunck. vertit: *vereor, ut te sint placide accepturi.* At neque ἄσμενος est *placidus*, nec λαμβάνειν τινά accipere s. *excipere*. ἄσμενος est *libens*, imprimis is, cui contingit, quod vix exspectare poterat, qui e magna difficultate se emergere vel ea liberari cum laetitia videt. Argivi exspectare non poterant fore, ut Orestes se ipse in adversariorum potestatem committeret. Igitur hoc dicit: gratum civibus feceris, si in concionem progressus iis potestatem tui feceris, ita ut statim te interficere possint. Hoc est δέδοικα μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι, quod est suspicantis futurum id, quod subiicitur, ut ait Herm. ad Vig. p. 797. Contra μὴ οὐ λάβ. σ' ἄσμ. esset suspicantis non futurum, ut libenter eum sibi in manus traditum videant.

V. 765. ἀποπτήξας Porson. operarum, puto, errore. — δειλόν Ald. rell. Mosqu. A. Aug. 3. Florr. 2. 10. Taur. Havn. δεινόν Leid. A. ap. Valck. ad Phoen. 600. I. L. Gu. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. Vide, quam lubricum sit dicere, qui mos est Porsoni, plures MSS. hanc vel illam lectionem habere. Probabile etiam in Paris. A. et Br. δεινόν legi, quum id receperit Brunck. Eorum, qui in Gu. scholia scripserunt, alius δεινόν, alius δειλόν legit. Vid. Schol. ad v. 766. Recte δειλόν tuetur Porson. ob v. 771. Cf. 774.

V. 766. Flor. 25. 33. Aug. c. πῶς οὖν ἂν δρῴην. Mosqu. D. πῶς ἂν οὖν ἂν δρῴην. Pro μένης Mosqu. A. Aug. d. μένεις, Ald. Havn. μενῇς, Flor. 2. Vict. μείνῃς.

V. 767. οὐκ ἔχω om. in Mosqu. D. sed in margine adscripta. — μολόντα Bodl. ap. King. c. gl. ἀπελθόντα, Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. A. D. Aug. b. μολῶντα Aug. c. Rectius nunc puto μολόντα. Participium enim hic propius cum infinitivo cohaeret, quam cum ἐλπίς ἐστι, et facilius μολόντα in μολόντι, quam contra, mutari potuit.

V. 768. μενεῖν Mosqu. D.

V. 769. Brunckio, signum interrogationis post ἔλθω delenti et vertenti, *sed esto, iverim*, vel *et sane sit ut iverim*, ut suppleatur, *quid fiet peius?* (hoc esset ἀλλ' ἦλθον δή, ut καὶ δὴ τεθνᾶσι et sim. vid. ad v. 635.) recte non obsecutus est Porson. Sed sine interrogatione tamen legerunt schol. Gu. Florr. Mosqu. Ita sensus erit: *Sed age, eam.* vid. Elmslei. ad Heracl. 559. ad Med. 1272. — Pro γοῦν Aug. c. d. γ' οὖν Havn. V. D. in Edinb. rev. n. 38. p. 480. legendum censet γάρ, γοῦν Tragicis non in usu esse contendens. — θανεῖν Ald. rell. Mosqu. A. Flor. 2. Vict. θανῇ Paris. A. Ask. 1. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 2. Aug. b. c. Taur.

V. 770. καὶ τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι Ald. rell. Cant. M. N. Taur. Aug. 3. Havn. Mosqu. A. Flor. 10. 17. 21. 33. 34. καὶ τό γε πρᾶγμ' ἔνδ. Mosqu. D. sed γε ab alia m. adscriptum, et τὸ cum accentu gravi. τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδ. MS. C. C. C. unde rec. Barn. I. Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 25. Mosqu. A. King. s. Morell. τὸ πρᾶγμά τ' ἔνδ. — τὸ δοκεῖν Ald. rell. Taur. Aug. d. Flor. 10. 33. Havn. Ad metrum fulciendum Barnes. inseruit δέ, τὸ δὲ δοκ. quod Brunck. in γε mutavit. Neutra particula est in MSS. K. καὶ μὴν τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι. καὶ τὸ δοκεῖν εὔχου μόνον. MS. C. C. C. Lib. P. alter cod. Reg. ap. Brunck. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. (hic cum gl. τῇ δόξῃ) 25. 34. Mosqu. A. D. Aug. b. c. Gu. τῷ δοκεῖν, quod recepit Porson. Supple: εὔχου τὸ πρᾶγμα ἔνδικον εἶναι τῷ δοκεῖν μόνον, *opinione tenus caedem iustam fuisse*, i. e. *caedem iustam existimari.* Pro δοκεῖν Mosqu. D. δοκοῦν. Pro μόνον Flor. 25. μόνῳ.

V. 771. Pro δειλὸν L. hic etiam δεινόν. Vid. Porson. ad 767. δειλόν, *ignaviae crimen*, vid. ad v. 491. Pro τῇδε Flor. 33. τόδε. Versus 770. 71. inverso ordine leguntur in ed. King. s. Morell.

V. 772. καὶ τίς Ald. rell. Gu. Mosqu. D. et, ut videtur, Florr. καί τις primus dedit Brunck. Si legitur καὶ τίς ἄν γέ μ' οἰκτ. sensus est: *nemo facile me miseretur*, cui repugnat Pyladae responsio. μή μ' οἰκτίσειεν Mosqu. A. — ηὐγένεια (pro ἡ εὐγέν. Ald.) Gu. Flor. 17. 18. 25. 34. MSS. Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 407. Schol. ed. Iunt.

V. 773. ἀσχάλλων. Cant. M. Flor. 21. 33. schol. ed. Iunt. ἀσχάλων. in quo alterum λ errore omissum indicat accentus. (vid. Porson. ad 626.) Barn. tamen eam ob scripturam malebat ἀσχαλῶν, quod rec. King. non repugnante Porsono, qui hac forma usos esse Aesch. Prom. 161. Archiloch. Stob. p. 107. Eur. Iph. A. 925. (909.) monet. — Mox inutilis est Musgr. coni. πάντα ταῦτ' ἐν δαίμοσιν.

V. 774. τὸ κατθανεῖν Ald. rell. Flor. 10. Taur. Aug. d. Havn. Articulum delevit Barn. et om. Florr. omn. praeter 10. Gu.

V. 775. ἢ λέγω μέν Ald. rell. Mosqu. A. λέγωμεν ed. Barn. et sic Paris. A. Gu. Mosqu. D. Flor. 25. 34. Vict. λέγομεν alter cod. Reg. et Aug. d. — ταῦτ'. Ald. rell. τοῦτ'. Sed ταῦτ' Paris. A. et alter R. Lib. P. tres Leidd. ap. Valck. ad Ph. 430. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. c.
ταῦτα
τοῦτ Aug. d.

V. 776. V. D. in Edinb. rev. nr. 38. p. 480. corr. δάκρ. γὰρ γ. Vid. ad v. 769. Post οὗτος Aug. d. inserit ὁ θρῆνος.

V. 777. γάρ pro δέ H. I. L. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. Mosqu. D. Aug. b. c. et sic ed. King.

V. 778. Ald. rell. interpungunt τί τόδε; καινὸν αὖ λέγεις. Distinctionem delevit Heath. quem secuti sunt Musgr. Brunck. Porson. et sic Mosqu. D. Taur. Pro τόδε Gu. τό, sed correxit alia m. Pro αὖ λέγεις Flor. 17. 25. 34. Aug. b. ἀγγέλλεις et pro var. lect. I. Gu. Flor. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D. ἀγγελεῖς.

V. 779. κατάσχωσιν Ald. rell. Havn. κατάσχωσι Mosqu. A. D. κατάσχωσ' ed. Barn. ut scriptum est in Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mox pro σ' Flor. 25. 34. γ'.

V. 780. ἀνδρὸς νοσοῦντος Mosqu. D. σοῦ in fine v. om. Mosqu. D. qui ἐμοιγ'.

V. 781. Post ἴτω Flor. 33. addit καὶ γενέσθω. Verba τόδ' οὖν ἴτω in Mosqu. D. desunt, sed ad marg. adscripta, ubi exaratum ὀκνήσῃς c. gl. φοβήσῃ.

V. 782. οὐκ ἄρ Ald. Correxit King. nec tamen obtemperavit Musgr. Pro φίλοις Flor. 2. 21. 25. Vict. φίλοισι vel φίλοισιν.

V. 783. Monk. ad Alc. 1096. scribit: ἕρπε νυν οἴαξ π. μ. νυν etiam, non solum νῦν, produci contendens. Mox φίλ' ἔχων κ. Mosqu. D. Aug. c. φίλα δ' ἔχ. Flor. 21. ἔχω Aug. d.

V. 784. πατρὸς πόρευσον Aug. c. qui ordo melior. δή om. Havn.

V. 785. ἱκετεύσωμαι pro ἱκετεύσω με Aug. b. Anapaestum, quem nusquam in troch. tetram. admitti dixit Porson. in praec. Hec. p. XLVIII. Lips., idem hic in secunda sede esse non animadvertit. — τὸ δὲ δίκ. Ald. rell. τό τε δίκ. Flor. 33. τό γε δίκ. quatuor MSS. ap. Musgr. Lib. P. Gu. Florr. om. praeter 33. Vict. Mosqu. D. Taur. Aug. c. Atque ita edidit Musgr.

V. 786. Ald. rell. πατρὸς δὲ μή τ' ἴδοιμι μν. — ματέρος scripsit Barnes. μητέρος Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. τῆς μητρὸς Mosqu. A. μήδ' ἴδ. Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. et sic Brunck. Nomen Πυλ. hic omittunt Flor. 17. Aug. b. et praefigunt secundo versui. — ἦν om. Mosqu. D.

V. 787. ἔχῃ pro ἔλῃ Havn.

V. 788. πλευροῖσιν ἐμοῖς Mosqu. A. πλευρὰν Flor. 2. 33. Aug. d.

V. 789. σ' ἐς μικρά Flor. 33. ὄχλον Flor. 25. 34.

V. 790. ποῦ γὰρ ἂν δείξω φ. Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 34. Mosqu. D. ὢν pro ἂν MS. Regiae Soc. ap. King. unus Paris. ap. Musgr. Lib. P. Flor. 2. 10. 17. 33. Vict. Taur. et supra ἂν scriptum habet Mosqu. A. ὢν post φίλος addunt Flor. 6. 9. Et ἂν et ὢν om. Aug. c. Tum πῆ Lib. P. Flor. 2. Vict. ποῖ Taur. Post φίλος Aug. d. addit σοι.

V. 791. μὴ δειναῖσιν Ald. rell. Praepositionem e Canteri coniectura et MS. C. C. C. addidit Barn. et sic Paris. A. Mosqu. A. D. (qui μ' ἦν habet ex corr.) I. L. Gu. Flor. 6. 9. 18. 25. 34. Aug. b. c. μή vel μή 'ν om. Taur. ἐπαρκέσω σε dictum est, ut ὠφελεῖν τινα.

V. 792. τοῦτ' ἐκεῖνο sc. ἐστιν, ὃ λέγεται. Arist. Ach. 41. Lys. 240. τοῦτ' ἐκεῖνο οὑγὼ 'λεγον. Eur. Hel. 622. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι· Vid. Heindorf. ad

Plat Phaedr. p. 234. Elmsl. ad Eur. Med. 97. *ἑτέρους* Flor. 9. ex emend. et 25. sed in marg. ead. m. *ἑταίρους*.

V. 792. *συντακεῖ θηραῖος* Mosqu. D. *θυραῖον* Aug. b.

V. 793. *ὁμαιμόνων* Ald. Herv. 1. 2. Mosqu. D. Flor. 2. 33. *ὁμαίμων* Brub. Canter. Barn. N. sed mutatum in *ὁμαιμόνων*, Gu. Florr. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. D. in textu habet *ὁμαιμόνων*, sed in marg. idem scholion, quod e Gu. et Florr. edidi ad h. v. p. 414. et recte quidem scriptum, *ἀφ᾽ οὗ ἐνταῦθα τὸ ὁμαίμων*.

V. 795. *ὁ* om. Taur. — *ἥ τ᾽ ἀρετή* Aug. d. quod suprascr. in Havn.

V. 798. *ἀνῆχθ᾽* Flor. 25. *ἄρ᾽ ἦλθ᾽* coni. Musgr. rec. Brunck. temere. Versus est glyconeus cum bacchio, similis ille Sapphico. vid. Herm. elem. d. metr. p. 562. vel ex antispasto et dactylico logaoedico constans

⏑ ⏕ – ⏒ | – ⏑⏑ – ⏑ – ⏓

V. 799. *παλαιὰς — συμφορὰς* Ald. Herv. 1. 2. *παλαιᾶς — συμφορᾶς* Brub. Canter. et sic Codd. Pro *δόμων* Flor. 18. *δαίμων* ex corr. Versus e dipodia iambica et dactylico logaoedico constat.

V. 800. *χρυσέας* Ald. et MSS. *χρυσείας* Porson. praeter necessitatem. King. e duobus MSS. *τῆς* ante *χρυσέας* addidit, ut versus esset, qualis a scholiaste describitur. *ἀρνὸς ἔρις* Flor. 10. Hermann. elem. d. metr. p. 548. sic legendum putat:

ὁπότε χρυσέας ἔρις ἀρ —
νὸς ὕπερ ἦλθε Τανταλίδαις

et in antistropha

κακαφρόνων τ᾽ ἀνδρῶν παράνοι —
α· θανάτου γὰρ ἀμφὶ φόβῳ.

Certe *ἤλυθε Τανταλίδαις* et *θανάτου δ᾽ ἀμφὶ φόβῳ* non satis sibi respondent, et in antistrophico Ald. cum pluribus MSS. legit *θανάτου γὰρ ἀ. φ.* ut *δ᾽*, quod King. e MS. Reg. Soc. edidit, metrico cuidam deberi videatur, quum Cod. ille ad Schol. metrici praescripta interpolatus sit.

V. 801. *ἤλυθεν* Flor. 17. *Ταντaλίδαισιν* Flor. 2. *Ταντaλίδεσι* Taur.

V. 802. *τε* post *οἰκτρότατα*. e MS. Reg. Soc. addidit King. *θοινήματα* Mosqu. D. Aug. d. Havn. Rarior forma

Glyconei, in qua choriambum praecedit anapaestus, qualis est etiam v. 824. Vid. Herm. elem. d. metr. p. 548.

V. 803. τέκνων Ald. rell. Flor. 33. τοκέων R. Flor. 6. 17. τεκέων C. C. C. Lib. P. Paris. A. alter R. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 2. (e corr.) 9. 18. (e corr.) 21. 25. 34. Vict. Aug. b. c. et, ut videtur, alter Reg. Soc. cod. Kingii.

V. 804. ὅθεν. King. ἔνθεν e MS. Reg. Soc. nam Schol. metricus primum pedem epitritum tertium vocat. Pro ἐξαμείβων Flor. 2. 25. Vict. ἀμείβων.

V. 805. Aug. d. προλιπεῖν.

V. 807. τὸ κακὸν Mosqu. D. Post alterum καλὸν Mosqu. A. addit ἦν. Pro τοκέων Taur. τεκέων.

V. 808. τεμεῖν Porson. contra edd. et MSS. ultimam antispasti ancipitem esse ignorans. παλάμῃ Aug. c. d. Havn.

V. 809. μελάνδετον Mosqu. A. Gu. Flor. 25. Aug. b.

ος

— φόνον Aug. d.

V. 810. εἰς Ald. rell. ἐς MS. Reg. Soc. Lib. P. Flor. 2. 10. 17. 25. Vict. ἠελίοιο Mosqu. A. ἠελίοιο Mosqu. D.

V. 811. ἀσέβεια ποικίλη K. quod ex metrico Schol. ortum inquit Porson. Imo ποικίλη scribendum esse monet Schol. Barocc. et in paraphrasi v. 807—821. est οὐχ ἁπλῆ ἐστιν ἀσέβεια. L. μελάκη. Legendum videtur cum Hermanno ad Orph. hymn. 45, 4. p. 309. μαινολίς, quemadmodum Porsonum etiam legendum coniecisse testatur P. P. D. ap. Kidd. p. 201. „Μεγάλη ortum ex vitiosa scriptura μενολίς, quam libri veteres etiam in Aesch. Suppl. 114. habent."

V. 813. θανάτου γὰρ Ald. rell. Gu. Flor. 2. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. Taur. θανάτου δ' King. e Cod. Reg. Soc. et sic Flor. 6. 9. Vid. ad v. 800.

V. 814. ἰάκχησε dedit Porson. pro ἰάχησε. Vid. Markl. ad Eurip. Iph. A. 1036. Elmslei. ad Heracl. 752.

V. 815. τέκνων Havn.

V. 816. κτείνων σὰν μ. Ald. rell. Flor. 10. 33. Taur. Havn. κτ. σὴν μ. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Vict. Gu. Mosqu. A. D. Aug. b. c. κτ. γε μ. e solo Cod. Reg. Soc. (K.) interpolato illo edidit King. receperunt Musgr. Brunck. Porson. γε huic loco non satis accommodatum vide-

tur. Ut choriambo saepe praeponitur molossus, cui respondet palimbacchius (vid. ad Hec. 467. Seidler. de vers. dochm. p. 261. ad Iphig. T. 1070.) vel bacchius, ut infr. 823., sic molossum choriambo praefixum etiam amphibracho opposuisse videntur, ut Hippol. 525. *Ἔρως, Ἔ|ρως, ὁ κατ' ὀμμάτων*, cui resp. 535. *ἄλλως ἄλ|λως παρά τ' Ἀλφεῷ*. Electr. 709. *πνέοντ' ἀ|γρῶν ταμίαν*. ant. 722. *μολπαὶ δ' ηὔ|ξοντ' ἐραταί*. Noster versus una syllaba longior est, quam quem ex Hipp. adscripsi.

V. 817. *τιμῶν*. King. e schol. Baroc. ed. *τίνων*. Nil opus. Alc. 1003. *φίλα μέν, ὅτ' ἦν γε μεθ' ἡμῶν*. ant. 1012. *αὔτα ποτε προὔθανεν ἀνδρός*. Possunt hi versus sic etiam describi:

κτείνων σὰν ματέρα· μὴ
πατρῴαν τιμῶν χάριν ἐξ-
ανάψῃ δύςκλειαν ἐςαεί.

(ut scribuntur in Ald. ita tamen, ut *μή* etiam ad secundum vs. referatur) et in stropha:

ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξ-
αμείβων δι' αἵματος οὐ
προλείπει δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.

qua descriptione numeri choriambici servantur.

V. 818. *ἐς ἀεί* Ald. Brub. Herv. 1. Florr. omn. praeter 6. Gu. Mosqu. D. Aug. 3. Havn. *εἰς ἀεί* Herv. 2. Canter. et sic edidit King. e *binis optimis Codd.* Vid. schol. Baroc. ad 816. 817.

V. 819. *δάκρυα καὶ* Ald. rell. et MSS. *δάκρυ' ἢ* e Cod. Soc. Reg. (K.) edidit King. Sic etiam H. E Schol. metrico hanc lectionem profectam esse liquet: is enim versum e duobus dactylis et duobus anapaestis, quorum secundus solutus sit (*δάκρυ' ἢ τίς ἔλεος* ◡◡ – ◡ ◡ ◡◡: sed est ◡ ◡ – ◡ ◡ ◡ – ob sequ. *μείζων*.) constare dicit. Levis est auctoritas cod. illius. Receperunt tamen lectionem Musgr. Porson. Nulla mutatione opus est, modo versus ita distinguas:

Τίς νόσος ἢ τίνα δάκρυα καὶ
τίς ἔλεος μείζων κατὰ γᾶν,

ita ut duo sint glyconei ex antispasto (in priore ◡ ◡◡ – ◡ pro ◡ – – ◡, ut v. 828. 829. in altero ◡ ◡ ◡ – –, ut v. 803.) et choriambo, primam solutam habente (◡ ◡ ◡ ◡ – pro

– ◡ ◡ –, ut Phoen. 227. 234. 237. etc.). Simili ratione Brunck. antiquam lectionem tuetur.

V. 821. μητροκτόνον Gu. Havn. χερὶ Flor. 10.

V. 822. οἷον bis habent Ald. rell. Flor. 2. 10. 17. 18. 25. 33. semel Codd. omn. Kingii, Gu. Flor. 6. 9. 21. 34. Mosqu. A. D. Taur. Aug. b. c. Havn. I. οἷον ὅς τ' ἔργ. unde Porson. fieri posse dicit ὅς γ', et sic Seidler. ὅγ' Herm. Vid. ad v. 831. Idem metri genus est Helen. 1340 sq. Totum versum om. Flor. 10.

V. 824. φόνου Flor. 33. Versus est eiusdem generis, ac 802. Alioqui facile glyconeus effici posset scribendo: *Εὐμενίσιν θήραμα φόνῳ.*

V. 825. Hunc versum, notante Boeckhio de Aesch. Soph. Eur p. 301., ex Bacchis citat D. Maximus in Schol. ad Dionys. Areop. T. I. p. 90.

V. 826. Ἀγαμεμνόνιος Flor. 10. 17. 25. 34. et suprascr. Flor. 33. Ἀγαμέμνονος Flor. 2. Vict.

V. 829. χρυσεοπήνἱτων Ask. 1. 2. ap. Musgr. Lib. P. Mosqu. D. Flor. 33. Vict. In Mosqu. A. Flor. 17. versus 827. 28. inverso ordine leguntur.

V. 831. Aug. d. Havn. πενθέων, altero pro varia lect. adscripto. Idem esse videtur in Mosqu. A. e quo enotatum est: γρ. παθέων. Sed scriptum oportuit:

> σφάγιον ἔθετο ματέρα πα-
> τρῴων παθέων ἀμοιβάν.

ut prior esset glyconeus, longis antispasti syllabis in quatuor breves solutis, ut Iphig. A. 1026. 1079. Hel. 670. Herc. f. 670. 71. Prima autem in πατρῷος passim producitur.

Totum hunc epodum in strophen et antistrophen, versibus 819—821. Τίς νόσος — θέσθαι, qui in ordinem cogi non poterant, tanquam mesodo, relictis, distinxerunt Seidler. de vers. dochm. p. 262. et Hermann. elem. doctr. m. p. 541. hunc in modum:

> οἷον ὅς γ' (Herm. ὅγ') ἔργον τελέσας   στροφ.
> οἷα βεβάκχευται (ἐκβεβάκχ. Herm.) μανίαις
> Εὐμενίσιν θήραμα φόνῳ
> δρομάσι δινεύων βλεφάροις
> παῖς Ἀγαμεμνόνειος.

ἰὼ μέλεος ματρὸς, ὅτε ἀντιστρ.
(Herm. ὦ μέλεος, ματερος ὅτε)
χρυσεοπηνήτων (χρυσοπην. Herm.) φαρέων
μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐςιδὼν
σφάγιον ἔθετο ματέρα, πατρί-
ων παθέων ἀμοιβάν.
(Herm. σφ. ἔθ. ματ. πεν-
θέων πατρῴων ἀμοιβάν.)

V. 833. θεομανῆ Mosqu. A. μανεὶς Mosqu. D. pro δαμεὶς ap. Beck. Sed fortasse haec est gl. adscripta.

V. 834. δ' om. Flor. 2. Ἀργείων Ald. Brub. Herv. 2. Mosqu. A. D. Havn. Ἀργεῖον Herv. 1. Canter. Barn. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. 3.

V. 836. δώσων. Canter. coni. δύσων, quod rec. Beck. simili errore, quo Barn. δύσων defendit Herc. f. 332. Nam verbi δῦναι futurum non est δύσω, sed δύσομαι. Brunck. coni. sed timide, ψ. ἀγ. τὸν προκ. δραμεῖν θέλων. Auctor Χριστοῦ πάσχ. 416. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἐστι κρίσις, e vs. 866. 441. ψ. ἀγ. τὸν προκ. πέρι Τρέχοντος, ᾧ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδοις: offensum tamen esse hac locutione hominem insulsum vix puto. Porson. defendit δώσων, δοῦναι ἀγῶνα dictum esse dicens, ut δοῦναι δίκην vel δίκας infr. 860 sq. i. e. δικάζειν, et comparans Phoen. 1330. δοκῶ δ' ἀγῶνα — — ἤδη πεπρᾶχθαι. Cf. 1354 sq. ubi πράσσειν ἀγῶνα non minus insolens est. — Pro ὑμᾶς Mosqu. A. ἡμᾶς.

V. 837. τίς ἔπεισέ νιν, omisso δ', Mosqu. A. Flor. 10. 17. 25. 34.

V. 838. ἔοικ' οὐ μ. Mosqu. D.

V. 839. τἀκεῖθεν Ald. rell. Correxit King. in eo tamen falsus, quod τὰ 'κεῖθεν scripsit. Recte Musgr. τὰ κεῖθεν.

V. 840. δύσταυε Ald. rell. δύστηνε ed. Brunck. et sic Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Havn.

V. 843. διοιχόμεθα Mosqu. A. εἶ Aug. d. e corr. pro ἐπί. Idem λόγων. Inepte in verbis δῆλος εἶ λόγῳ argutatur Musgr. Nihil aliud illa significant, nisi *ostendis* s. *declaras oratione tua, nos periisse, apparet ex oratione tua.*

V. 844. sine causa idonea Brunck. Euripideum, sed aliunde huc illatum esse suspicatur. Mosqu. D. κακῶν γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἥκεις ἄγγελος. Pro ἔοικεν Aug. d. ἔοικας, c. gl. ἀντὶ τοῦ ἔοικεν, non male.

V. 848. τε pro τό Flor. 33. Recte vidit Brunck. τὸ μέλλον e v. φοβουμένη pendere, sed ἥν minus recte pro δὲ ἥν dictum putat. ἥν etiam e φοβουμένη pendet, et φοβεῖσθαι ἐλπίδα dictum est, ut φοβεῖσθαι φόβον, δεδοικέναι φόβους Eurip. Suppl. 548. Vid. Gramm. gr. §. 415. Ita duplicem accusativum regit φοβουμένη, ut Iphig. A. 1169. ἐφ' ᾗ σε — δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών. Soph. Trach. 51. πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην, ubi γοᾶσθαι ὀδύρματα dictum est, ut δεδοικέναι φόβους, δέχεσθαι δέξιν. In Soph. El. 124., quem locum affert Brunck. ad ellipsin praep. διά firmandam, τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγὰν Τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας Ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα; τάκεις οἰμωγάν idem est, quod οἰμώζεις.

V. 849. τίς ἀγών Ald. rell. Articulum addidit Brunck., ὡ'γών, vel, ut Pors., ἁ'γών. K. ἀτὰρ τίς ἀγών τε, καὶ τίνες Ἀργείων λόγοι. τίνες Ἀργείων λόγοι Flor. 10. 33. (in quo ead. m. supra ων scriptum est οις). Χρ. π. 366. τίνες Ἑβραίων λόγοι. τίνες Ἀργεῖοι λόγοι Mosqu. D.

V. 851. γηραιέ (ον) Gu. Flor. 18. Mosqu. D. πότερα Aug. c.

V. 852. χρή pro δεῖ Aug. d.

V. 854. ἐτύγχανεν Aug. b.

V. 855. βουλόμενος pro δεόμενος H. Aug. d. Mox τἀμφὶ σοῦ Mosqu. D. Gu.

V. 857. ἔφερβ' ὁ σὸς δόμος Flor. 33.

V. 860. Δαναῶν Havn.

V. 861. ἐς Aug. d.

V. 864. Ald. rell. Flor. 33. ἀνεπτέρωσε. Sed C. C. C. MS. B. ap. Musgr. Lib. P. Gu. Florr. omn. pr. 33. Vict. Mosqu. A. Taur. Aug. b. c. ἀνεπτέρωκε (ε). Mosqu. D. ἀναπτέρωκε. Χρ. πάσχ. 380. Ὁρῶ δ' ὄχλον δραμόντα καὶ φθά-

σαντ' ἄκραν. Ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδὼν, Τί καινὸν ἄστει; μῶν τι δυσμενῶν πάρα Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκεν Ἑβραίων πόλιν; — Pro πόλιν Havn. Aug. d. ὄχλον, sed in Aug. suprascr. γρ. πόλιν.

V. 866. ἀγῶνα θανάσιμον hinc citat Eustath. ad Il. χ' p. 1264. 16.

V. 867. ὤφελον ἰδεῖν Aug. c. et ἰδεῖν superscripto Aug. d.

V. 868. Πυλ. δὲ Flor. 2. Vict. δὲ vel τε om. Flor. 10.
ας
στείχοντ θ' ὁμοῦ Mosqu. D.

V. 870. φίλῳ om. Aug. d.

V. 872. γένετ' L. vid. Porson. ad 499. Χρ. π. 390. ἐπεὶ δὲ πλήρης ἦν τ' Ἰουδαίων ὄχλος.

V. 878. ἐκπαγλούμενος. Taur. ἐκπλαγούμενος. Flor. 33. εὐλαβούμενος, sed suprascr. ead. m. ἐκπαγλούμενος.

V. 879. καλοῖς. Sic Ald. rell. et MSS. κακοῖς καλοὺς Flor. 33. κακοῖς κακοὺς Havn. Valcken. diatr. p. 209. coniecturam καλοῖς κακοὺς receperunt Brunck. et Porson. Huic coniecturae suffragari videtur Χ. Π. 392. λόγους ἑλίσσων ἀλλοτρίους ἀφρόνως. Sensus est: *improbam orationem speciosis verbis involvens s. velans.* Omnia illa καλ. κακ. λόγ. ἑλίσσων omissa sunt in Aug. d.
ἐδίδου
V. 882. Aug. d. ἐδείκνυ.

V. 883. Ald. rell. Havn. Aug. d. τὸ γὰρ γένος τοιόνδ' ἐπὶ τὸν εὐτ. Sed τοιοῦτον e paraphr. (ad v. 854—944.) ediderunt Barnes. King. et sic Paris. A. Lib. P. Gu. Florr. omn. Vict. Taur.

V. 884. ὅδ' αὐτ. Aug. d. et c. in quo corr. a m. rec.

V. 885. πόλεως Ald. rell. Gu. Flor. 34. Mosqu. D. Taur. Havn. Aug. 3. πόλεος, ut Musgr. ed. rell. Codd. et Gregor. Cor. p. 402. Lips. πόλιος Barn. King. Post πόλεος interpunxit Porson. causa allata, quod copula enclitica nunquam apud veteres Graecos praepositionem sequatur, nisi ea sententiae membrum inchoet, ita ut Atheniensis dicere quidem potuerit ἔν τε πόλεος ἀρχαῖς vel ἐν πόλεός τε ἀρχαῖς, non πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖς, constructionem vero esse, ὃς ἂν πόλεος, ut Soph. Ai. 1044. τίς δ' ἐστιν, ὅντιν' ἄν-

δρα προςλεύσσεις στρατοῦ. Ego contrarium quidem exemplum quod afferam, non habeo; sed quum nulla ratio excogitari queat, cur dicere non potuerint Athenienses πόλεος ἐν τ' ἀρχ. εἶναι, vix dubito, quin eiusmodi exempla reperiri possint. Constructio vero illa mihi quidem orationem satis frigidam ac ieiunam reddere videtur: verbis enim ὅς ἂν δύνηται civium aliquem designari, etiam non adiecto πόλεως vel τῶν πολιτῶν, patet (quod in loco Soph. aliter se habet), nec quisquam requiret, e quo numero ille sit, qui opibus valet, sed ubi valeat. Sed videtur hic idem genus attractionis esse, quod attigi in Gramm. gr. §. 428. et quum dicere vellet Euripides, ὅς ἂν δύνηται ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐν ἀρχαῖσιν τῆς πόλεως ᾖ, genitivum πόλεος in medio positum ad utrumque membrum retulisse. Ita nec post δύνηται, nec post πόλεος interpungendum erit.

V. 886. Ald. rell. ἐπὶ τῷδ' ἀγόρευε, et sic Aug. d. etiam Aug. c. Flor. 2. 33. Vict. Taur. Havn. nisi quod hi ἠγόρευε habent. Primus Barn. edidit ἐπὶ τῷδε δ' ἠγ. et sic Gu. Florr. praeter 2. 33.

V. 887. κατθανεῖν pro κτανεῖν Gu. — οὐδὲ bis Gu. Flor. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. οὔτε σ', οὐδὲ Flor. 10, Taur. οὐδὲ σ' οὔτε Flor. 6. 9.

V. 889. Ald. rell. H. I. Flor. 6. 9. 18. 21. 33. Mosqu. D. Havn. ut editum. Idem habet Gu. sed in marg. ante versum ab eadem, ut videtur, manu additum est λαοί δ' (sic), sicut in M. suprascriptum est: γρ. λαοὶ δ'. Vix dubium esse potest, quin λαοὶ δ' adscriptum sit ab aliquo, qui significare vellet, ἐπερῤῥόθησαν etiam in Hecuba legi, v. 548. sed addito λαοὶ δ' ἐπ. Hac notatione alius librarius exemplum suum locupletare cupiens, in textum eam inferens iambicum fecit septenarium, λαοὶ δ' ἐπερῤ. οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι, ut in Cant. N. Mosqu. A. L. Flor. 2. 10. 17. 25. Vict. Taur.: alius metri peritior versum ab initio auctum in fine detruncavit, λαοὶ δ' ἐπ. οἱ μὲν ὡς καλῶς, omisso λέγοι, ut in K. fortasse etiam R. duobus Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 1244. Porsono scripsisse videtur Eur. λαοὶ δ' ἐπερῤῥόθησαν, ὡς καλῶς λέγοι. δ' post ἐπερῤῥόθησαν om. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Mosqu. D. etiam X. Π. 402. ἐπερῤῥόθησαν, ὡς θανεῖν σταυρῷ δέον, nam δ' illud deleri debebat, quum scri-

ptum esset λαοὶ δ' ἐπεῤῥ. λέγει pro λέγοι Mosqu. D. Havn. in quo tamen οι supra ει scriptum est alia m.

V. 891. ἀθυρόγλωσσος. Grammat. in Bekkeri anecd. p. 352. ἀθυρόγλ. Εὐριπίδης Ὀρέστῃ· ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος. εἴρηται δὲ ἢ παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖσθαι τῇ γλώττῃ, ἢ παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. σημαίνει δὲ τὸν ἀθυρόστομον, τὸν μὴ κατέχοντα τὸ στόμα. Commode citat Musgr. Theogn. 421. (413. Br.) πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Ἁρμόδιαι.

V. 892. ἠναγκασμένος. vid. Brunck. Hunc versum spurium visum Valckenaerio narrat Beck. Tom. III. ed. Barn. Omisit certe Valck. diatr. p. 256. ubi hunc locum affert. Beck. in ed. min. (Lips. 1792.) adscripsit: *dubius versus.*

V. 893. καμαθῆ Mosqu. A. Beck. comma post παῤῥ. delevit, ut haec κάμ. παῤῥ. cum πιθανός coniungerentur. *X. Il.* 407. κραυγῇ τε πίσυνος κάμαθεῖ τολμηρίᾳ· ὅδ' οὐκ ἐπῄνει.

V. 894. Pro ἔτ' I. ὅτ'. Flor. 2. Vict. ὥςτ'. — αὐτούς. Sic Ald. rell. et MSS. ἀστούς coni. Valck. l. c. quod receperunt Brunck. Porson. probat Elmslei. ad Eurip. Suppl. 355. in *Classic. journ.* XVI. p. 433. Vulgatam tuetur Markland. ad Suppl. 355. Sed in locis omnibus, in quibus deest nomen, ad quod αὐτός referatur, praecedit tamen aliud, quod vim eius complectitur, ut Bacch. 919 sq. κόμιζε διὰ μέσης με Θηβαίας χθονός· μόνος γὰρ αὐτῶν (Θηβαίων) εἴμ' ἀνὴρ τολμῶν τάδε. Plato Alcib. I. p. 126. b. c. τί δὲ δὴ πόλις; τίνος παραγιγνομένου καὶ ἀπογιγνομένου βελτίων τε γίγνεται καὶ ἄμεινον θεραπεύεται καὶ διοικεῖται; Ἀλκ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ὅταν φιλία μὲν αὐτοῖς (τοῖς πολίταις) γίγνηται πρὸς ἀλλήλους κ. τ. λ. Sed hic nihil eiusmodi praecedit. Videtur tamen aliud quid latere: quid enim sibi vult illud ἔτι, quod etiam schol. περιττὸν dicit? Conieci aliquando: πιθανὸς ἐπακτῷ περιβαλεῖν κακῷ τινι. Sed nec hoc satisfacit.

V. 895. ἡδύ τις λόγοις coni. Musgr. ediderunt Brunck. et Beck. λόγοισι Havn. λόγοις σου Aug. d.

V. 896. πίθῃ Stobaei ed. princ. Idem videtur fuisse in Havn. πείθει Mosqu. D. Flor. 33. Taur. Post μέγα Gu. addit ἐστίν.

V. 899 sq. in θεᾶσθαι ἰδόντα inepta tautologia inesse videtur Brunckio. Itaque pro ἰδόνθ' coni. λέγονθ'. Non maior est tautologia, quam in illis Ciceronis, *ut ea oculis cernimus, quae videmus.* ἰδεῖν enim est τὸ ἁπλῶς ὁρᾶν, θεᾶσθαι cum iudicio aspicere et considerare, κατανοεῖν, ut explicat Thom. M. nostrum locum afferens, v. βλέπειν. Soph. Oed. Tyr. extr. ὥςτε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα dictum est pro ἰδόντα ἐπισκοπεῖν. Vid. Schaef. ad Schol. Apoll. Rh. p. 174. Erfurdt. ad Soph. Aj. 353. Seidler. ad Iph. T. 1412. Heind. ad Plat. Gorg. §. 86.

V. 901. καὶ τιμωρουμένῳ Aug. d. c. gl. τῷ βασιλεῖ, quae ad τιμωμένῳ potius spectat. Musgr. coni. χερί τ' ἰωμένῳ, Brunck. ed. τῷ τ' ἰωμένῳ, cogente sententia scilicet. ὁ τιμώμενος, ut recte Schol., est ὁ ἄρχων, ὁ τοῦ δήμου προϊστάμενος, ὁ ἐν τιμαῖς ὤν. Aliud quid tamen legisse videtur alter Scholiastes v. 899—901. ὁμοίως γὰρ, φησὶν, ἀποβαίνει τὸ πρᾶγμα καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀ κ ο ύ ο ν τ ι etc. fortasse καὶ ἀκροωμένῳ pro καὶ τιμωμένῳ. Paraphrastes p. 427. ὅμοιον γὰρ γίνεται τὸ πρᾶγμα τῷ λέγοντι τοὺς λόγους, ἤτοι τῷ δημηγοροῦντι, καὶ τῷ τιμωμένῳ α ὐ τ ο ύ ς, τουτέστι τῷ ἄρχοντι, ubi quid sibi velit αὐτούς, non intelligo. Quod vero Scholiastes ita locum explicat, quasi ὁ προστάτης accusativus sit, quem vocunt, subiecti, ὁ δὲ τοῦ δήμου προϊστάμενος ὀφείλει τοιούτους ἐπιλέξασθαι δημηγόρους, fallitur: τὸν προστάτην enim pendet e v. θεᾶσθαι; *eum, qui civitati praeest, ex his regulis* (ὧδε ad praecedentia relato, ut ὅδε v. 886. 890. utrum prava sentiens iucunda oratione utatur, an prudenter bona praecipiat.) *iudicare debemus.* Tum explicat, quemnam appellet προστάτην, eumdem nimirum, quem oratorem, δημαγωγόν. *nam in eadem causa est, qui orationes habet, qua is, qui honoribus fungitur.*

V. 902. ὅς εἴη. De hoc usu pronominis, quo ad institutam orationem reditur, vide quae monui ad hymnos Homer. Anim. p. 176. et edit. p. 31. Gramm. gr. §. 477. a. — ἀποκτενεῖν Flor. 2. Vict. ἀποκτείνειν Lib. P. πέτρας Mosqu. A.

V. 904. τῷ Havn. σφῷ Aug. b. σφῶ d. κατακτείναντι Ald. rell. Flor. 2. 10. κατακτείνοντι King. et sic Ask. 1. Mosqu. A. Gu. Florr. rell. Taur. Aug. b. c. Mosqu. D. κα-

κτείνοντι. Illud significat: *ita verba fecit, ut faceret is, qui vos interfecisset*, hoc: *ut is, qui vos interficiendos censeret*, qui solus sensus huic loco accommodatus est: nam conatus significatio (de qua vid. Herm. ad Soph. Ai. 1105.) ab hoc quidem loco aliena est. Similis est usus imperfecti in re incepta quidem, sed non perfecta, Iphig. T. 27. 350. Herc. f. 531. — Ut hic τοιούτους τῷ σφὼ κτείνοντι (vid. Gramm. gr. §. 386. 2.), sic Plato Phaedon. p. 92. b. dixisse videtur, οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γε τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ σὺ ἀπεικάζεις, i. e. τοιοῦτον ἐκείνῳ, ᾧ σὺ ἀπ. τοιούτους λέγειν autem, ut γῇ τοιαύτη ἰδεῖν Plat. Phaedon. p. 110. b. Vid. Gramm. gr. §. 534. b.

V. 906. εὐωπός. Flor. 10. 17. εὔοπτος. Flor. 34. εὔσητος. Flor. 25. ἔνσητος c. gl. εὐηθής (εὐειδής).

V. 907. χραίνων a coni. Musgr. στείνων, et Marklandi κραίνων, quam rec. Brunck. et Beck., recte defendit Porson.

V. 908. Pro γῆν Flor. 17. 25. 34. Aug. b. πόλιν.

V. 909. ὁμόσε. Mosqu. D. ὁμόσαι. Jungo: ξυνετὸς δὲ χωρεῖν ὁμ. τοῖς λόγοις, *qui verbis concertare cum aliis scit, θέλων, quum vult:* nam ὀλιγάκις urbem intrat. Valckenaerium, cum locutione χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις alteram Hippol. 698. ξυγχωρεῖν λόγοις comparantem ad Hipp. 700., recte refutavit Luzac. Exercit. acad. spec. I. p. 44.

V. 910. ἀκέραιος. Mosqu. D. sive ἀκαίρεος sec. Beck. sive ἀκαίρως sec. Herm. ἀκέραιον Cant. Flor. 2. Vict. ἀνεπίπληκτον pro ἀνεπίληπτον C. C. C. Paris. A. Flor. 2. 10. Vict. Taur. Aug. d. Havn. Discrimen recte declaravit Musgr.

V. 911. ὅς γ' εἶπ' Ald. rell. γ' omittunt C. C. C. Mosqu. A. D. Aug. b. c. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 34. Gu. Taur. Vid. Porson. praef. ad Hec. p. LIV. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 688. Mox παῖδ' Ἀγαμέμνονος Havn.

V. 912. ὅς γ' ἠθέλησε Havn.

V. 913. γυναῖκ' ἄθεον Aug. d.

V. 914. ὑφήρει Flor. 2. Vict.

V. 915. μήτ' ἐκστρατεύειν H.

V. 916. τ' ἔνδον Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. τἄν-

δον Commel. Barn. rell. et Codd. τἄνδον οἶ κουρήμαθ' Aug. b.

V. 917. εὐνίδας. Aug. d. εὐμενίδας, nimium facete.

V. 920. ἔλεγε δ' ed. Musgr. vitio operarum. Sic tamen Flor. 18. 21. 33. 34.

V. 921. Hunc versum hoc loco spurium, Euripideum tamen, habent Musgr. Brunck. Porson. Si e nostro sensu Euripides iudicandus est, recte. Sed vereor, ne ille Orestem suum commemoranda antiquitate et fortuna gentis favorem captare voluerit. Δαναοί pro Δαναΐδαι H. Cant. Mosqu. D. Flor. 33. Aug. b. δέ post Δαναΐδαι om. Ald. rell. I. K. L. R. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Taur. Aug. d. Havn. Eustath. ad Il. β' p. 357, 31. (270, 43.). Primus addidit Barn. et sic K. Mosqu. D. Flor. 25. 33.

V. 922. ἡμῖν Mosqu. D. οὐδέν om. Flor. 10. Pro οὐδὲν ἦ. ἢ π. Flor. 33. μᾶλλον ἢ τοὐμῷ πατρί.

V. 924. φθάνοιτέ τ' ἂν Havn. Locutionem illustravi Gramm. gr. §. 553. c. quae explicatio magis adhuc placet quam ea, quam Hermann. attulit ad Viger. p. 763. n. 204.

V. 925. Post χρεών interrogationis signum ponunt Ald. Herv. 1.

V. 926. δέ om. Mosqu. A. δράσαι' Flor. 2. Vict. δράσαιτ' Aug. d.

V. 927. μέν a sec. m. scriptum in Gu. λέκτρα τοὐμοῦ πατρός Flor. 17. 25. 34. Aug. b.

V. 928. δεῖ pro δή Flor. 10. κατακτανεῖτέ με Paris. A. alter R. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 2. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Vict. Aug. 3. quod recep. Brunck. et Beck. κτανεῖτε Flor. 6. 9. Recte Porson. analogiam secutus, futurum ubique scripsit κτενῶ, aoristum ἔκτανον. κατακτενεῖτ' Ald. rell. Vellem scripsissem κατακτενεῖτέ με, non κατακτενεῖτ' ἐμέ cum Porsono: nam in pronomine hic nulla est emphasis.

V. 929. ἀνεῖται h. l. eadem ratione positum, qua aoristus Med. 78. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προςοίσομεν. vel Cic. Verr. III, 62, 142. *nisi ita res manifesta erit allata, ut responderi nihil possit, vicimus.* quo significatur, eventum futurum tam certum, quam si res iam locum habuisset. Simile est illud Soph. Trach. 82. ἐν οὖν ῥοπῇ

τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον, Οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα, Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα Καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. Ceterum ὁ ante νόμος om. Flor. 2. et pro φθάνοι Aug. d. φθάνει.

V. 930. Taur. ὡς τῆς γε τόλμης σπάνις οὐ γενήσεται. Flor. 10. οὐ γενήσεται σπάνις.

V. 933. λόγων pro λέγων Flor. 10. X. Π. 411. κεῖνος δὲ νικᾷ κακὸς ἐν πλήθει λέγων.

V. 934. ἠγόρευσε Flor. 2.

V. 935. deest in Flor. 18. πετρουμένοις Flor. 17. πετρούμενος (ους superscr.) Taur. πετρουμενος Aug. d. Havn. ους a rec. m. superscripto. πετρούμενος coniectura assecutus erat Elmsleius ad Heracl. 60. Alioqui enim significare poëtam, reum difficulter iudicibus persuasisse, ut ne ipsi lapidati morerentur. Recte.

V. 936. λήψειν Havn. τὸν ante βίον addit Mosqu. D. et sic X. Π. ἐν ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε λείψει τὸν βίον.

V. 938. φίλοις Aug. b.

V. 941. φάσγανον ἢ βρ. Ald. rell. Sed φάσγαν' C. C. C. Lib. P. Gu. Mosqu. A. D. Florr. omn. Vict. Taur.

V. 942. δ' εἰ pro δεῖ Flor. 25. λυπεῖν Flor. 2. λειπεῖν Mosqu. D. φάος pro φέγγος Havn. εὐγένεια δέ Ald. rell. ἣν γένεια Taur. ἡ εὐγένεια Flor. 25. om. δέ, et Mosqu. A. ηὐγένεια Flor. 2. ηὑγένεια C. C. C. Paris. A. Gu. Flor. 6. 10. 17. 18. 21. 33. 34. Vict. Mosqu. D. Aug. b. c.

V. 946. σόν om. Flor. 33.

V. 947. εἰ στ. Taur.

V. 948. αἶ αἶ praefigunt Ald. rell. sed omittunt C. C. C. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 33. Taur. Aug. b. c. στεναγμῶν Ald. rell. στεναγμόν Barn. King. Musgr. etc. e Schol. metr. et sic Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. Locis a Musgr. et Brunck. ad hanc constructionem firmandam allatis adde Hec. 674 sq. Plat. Euthyd. p. 283. B.

V. 950. τάν ante αἱματηρόν addidit Barnes. quod nullus Codex agnoscit, ne Schol. metr. quidem. Seidler. ad Troad. 123. iungit κατάρχομαι στεναγμὸν αἱμ. ἄταν, ut hoc dictum sit pro ἄρχομαι στενάζειν ἄταν, ut Androm.

1201. δεσπόταν γόοις κατάρξομαι pro ἄρξομαι γοᾶσθαι δεσπόταν. Cf. supra ad v. 848. Mihi αἱματ. ἄταν ad verba τιθεῖσα λευκὸν ὄν. διὰ παρ. pertinere videtur, et dictum esse pro ἥ ἐστιν αἱματηρὸς ἄτα. Vid. Gramm. gr. §. 432. 4. Pro ἄταν Mosqu. D. ἄτην.

V. 951. ἔλαχ' ἁ Ald. rell. ἔλαχ' ἡ Flor. 2. 21. hic e corr. ἔλαχε κατά Mosqu. D. Flor. 6. 9. 33. Aug. c. ἔλαχεν κατά Mosqu. A. Flor. 17. 18. 25. 34.

V. 952. Post νερτέρων edd. et MSS. habent Περσέφασσα, quod tanquam glossema eiecerunt Musgr. Brunck. Beck. Porson. nec agnoscit schol. metr. De καλλίπαις, pro quo King. καλὴ παῖς, vid. Musgr.

V. 953. ἰακχείτω Porson. pro ἰαχείτω. Aug. b. ἰαχείτω (sic). Κυκλωπεία Ald. rell. Flor. 2. Κυκλωπία Mosqu. D. Florr. omn. praeter 2. Gu. Aug. b. c. Havn.

V. 954. κρᾶτα Ald. rell. Gu. Flor. 2. κάρᾳ e MS. Reg. Soc. edidit King. Brunck. Pors. Sed κάρα sine ι subscr. Mosqu. A. D. Florr. omn. praeter 2. Aug. b. c. Et sic scriptum oportuit, non κάρᾳ. Iungenda enim, non σίδαρον κούριμον, sed ἐπὶ κάρα κούριμον, ut recte vidit Elmslei. in Classic. journ. n. XVI. p. 429. Troad. 280. ἄρασσε κρᾶτα κούριμον. El. 517. κουρίμης τριχός. Hec. 643. πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ — τίθεται χέρα. El. 148. recte Barnes. χέρα τε κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον Τιθεμένα. Vid. ibi Seidler.

V. 955. τῶν Ἀτρειδῶν post οἴκων addunt edd. et MSS. ante πήματ' οἴκ. duo Codd. Reg. Soc. Recte pro glossis eiecerunt Musgr. Brunck. Beck. Porson.

V. 956. ὥδ' pro ὅδ' Aug. d. King. ἔλεος ἔλεος γ' ὅδ' ἔρχ. ob metrum: nam schol. metr. τὸ θ' ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ ά ποδὸς χορείου, τοῦ β' ἀναπαίστου.

V. 958. τότ' pro πότ' Taur.

V. 960. πρὸς πᾶσα Aug. b. sed corr. in marg. — μακάριος Mosqu. D. μακαροῖς Flor. 17. μακαρίας in ed. Commel. error est typothetae, quem repetiit Barnesiana Cantabr. et Lipsiensis, et pro v. l. enotavit Beck.

V. 961. ζῆλος ὢν ποτ' οἴκοις ex emendatione Musgr. pro ζηλωτὸς ὢν ποτ' οἶκος.

V. 963. φονία ψ. ἐν πολίταις Ald. rell. φοινία edid.

King. e K. Brunck. Porson. ἐν πολιήταις King. e MS. Reg. Soc. ἐν πόλει Musgravio debetur.

V. 964. ἐφημέρων Flor. 33. ἐφ' ἀμέρων Vict.

V. 965. Post ἔθνη Barn. infersit πολύστονά τε δὴ καί, ut scilicet aequarentur metra: illa verba in MS. Reg. Soc. et scholiis superesse dicit King. — λεύσεσθ' Ald. rell.
ε τ
Havn. Aug. b. λεύσσεσθ' Flor. 10. 18. 21. Aug. c. λεύσασθ' Aug. d. sed ε et τ a rec. m. λεύσεθ' Canter. Flor. 2. 32. λεύσσεθ' Barn. et sic Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Taur. — Tum Ald. rell. ἐλπίδα. MS. B. Ask. 1. 2. Aug. b. Gu. Florr. omn. ὡς παρ' ἐλπίδας desunt in Mosqu. A. D.

V. 966. μοῖρα omissum in Gu. a m. pr. supplevit alia m.

V. 967. ἕτερος Porson. pro ἑτέροις. dubito an recte, quamvis metro convenientius.

V. 968. ἐν μακρῷ χρόνῳ Flor. 10.

V. 969. βρ. δὲ πᾶς Flor. 10. Eustath. ad Il. χ'. p. 1266, 41. ἐκεῖθεν δὲ καὶ Εὐριπίδης μεταλαβὼν ἔφη τὸ βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν, ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ ῥέπων καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ.

V. 970 sqq. Sequens carmen ne Hermannus quidem ad legem antistrophicorum redigere conatus est. Vid. eius diss. de usu antistrophicorum p. XI. elem. doctr. metr. p. 749. epit. doctr. metr. p. 289 sq.

V. 970. 1. Ald. rell. μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον χθο-
α ε
νὸς τεταμέναν αἰωρήμασι. Aug. d. μόλοιμι τ' ἂν οὐρανοῦ
δ ς γ
μέσον χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν, numeris, in quibus β et η eamdem formam habent, a rec. m. scriptis, quae etiam ἂν scripsit. καὶ post οὐρανοῦ addidit Barn. haud dubie e schol. metrico. Nullus codex agnoscit particulam. Contra post μέσον eam habent Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. et Eustath. ad Od. λ' p. 1700, 21. et 56. Edidi ex Hermanni coni. μέσον χθονός τε τεταμέναν. nam τε ob sequentem syllabam facile excidere potuit. Tutius tamen erat, Codd. sequi, quam coniecturam in textum inferre. μέσον καὶ χθονὸς τεταμέναν esset dochmius cum cretico

⏑ – ⏑́ ⏑ – ́ | ⏑⏑́ – ⏑ –

qui versus commode subiicitur dochmiaco, iambum praefixum habenti: μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ

⏑ –́ | ⏑ –́ –́ ⏑ –́

V. 973. χρυσέαισι Ald. rell. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Vict. Gu. Taur. Havn. Aug. d. χρυσαιαισι Mosqu. D. χρυσέοισι Aug. c. χρυσέαις ed. King. Musgr. Brunck. Porson. e schol. metrico, et sic Flor. 18. 21. Herm. in diss. ἁλύσεσι tanquam ineptum vocabulum, interpretationis causa ad αἰωρήμασι adscriptum, delevit, et ex Aug. c. χρυσέοισι scripsit; sed recte sententiam mutavit in elem. et epit. Eustath. l. c. ὅθεν ἡλίου χόλῳ τιμωρεῖσθαι λίθου διηνεκεῖ καταφορᾷ ἠρτημένου (ἐκ) χρυσῆς καὶ ὡς εἰπεῖν ἡλιώδους ἁλύσεως. Versus est iambicus trimeter brachycatalecticus.

V. 974. δίναισιν Flor. 2. Vict. et sic Herm. elem. et epit. nescio qua de causa.

V. 975. θρήνοις King. Musgr. Brunck. ob schol. metr. contra MSS. ἀναβοάσω Ald. rell. et MSS. ἀναβοάσωμαι H. hinc Porson. edidit ἀναβαάσομαι e Schol. Aristoph. Plut. 639. ἵνα explicans *ubi*.

V. 976. γέροντι πατρί Ald. rell. πατρὶ γέροντι Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c. πατέρι Aug. d.

V. 977. ἔτεκε semel Flor. 2. 21. Mosqu. D. ἔτεκεν bis Gu. Flor. 6. 9. 25. 34. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Comm. Barn. — γεννήτορας Mosqu. D. Versus est trimeter iambicus.

V. 979. τὸ πτανὸν Ald. rell. e Codd. ποτανὸν edidit Porson. et sic Herm. elem. et epit. τῶν ante πώλων inseruit King. ob schol. metr. Versus constat ex antispasto (– – – – pro ⏑ – – ⏑) et penthemimeri iambica, qualis est infra v. 1392. El. 461. vid. Herm. elem. p. 230. 12. τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων cum Soph. Trach. 508. τετράορον φάσμα ταύρου comparat Brunck. ad Soph.

V. 980. πώλῳ pro στόλῳ Taur.

V. 981. ὁπότε Ald. rell. Flor. 10. e corr. ὅτε Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. praeter 10. Aug. b. c. et sic King. Brunck. Porson. Fortasse sic digerendi sunt hi versus:

Πέλοψ ὅτε πελάγεσι διεδί-
φρευσε, Μυρτίλου φόνον.

πελάγεσσι King. Barn. ediderunt ob schol. metr. *πελάγαισι* Vict. A caede Myrtili originem malorum repetit etiam Soph. El. 504 sqq.

V. 982. *Μυρτίλον* Mosqu. D. ap. Beck.

V. 983. *δικῶν* Aug. b. *ἐπ' οἶδμα* Flor. 10.

V. 984. *λευκοκύμασι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Commel. *λευκοκύμοσι* Barn. et sic Paris. A. Gu. Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 34. Vict. Taur. Scribendum erat *λευκοκύμοσιν* cum King. et Herm. Tres trochaicos monometros hypercatalecticos in unum versum coniunxi.

V. 985. *ἠϊόσιν* Ald. rell. etiam Brunck. *αἰόσιν* Flor. 10. *ῥόσιν* ed. Porson. et sic Flor. 2. 33.

V. 986 sq. Herm. *τοῖς ἐμοῖ — σιν ἦλθ' ἀρὰ πολ.*

V. 988. Musgr., quem secuti sunt Brunck. et Porson., ita verba transposuit: *Μαιάδος τόκου τὸ χρυσόμ. ἀρνὸς ὁπότ' ἐγέν. τέρ. ὀλ. ὀλ. λόχευμα ποιμνίοισιν Ἀτρ. ἱππ. λόχευμα* Mercurii vocatur agnus, quia *καθ' Ἑρμοῦ μῆνιν ἐλοχεύθη*. vid. Schol. et hoc per appositionem ad *ἀρά* relatum, quia haec causa fuit, cur aureus ille aries gigneretur, sicut supra 800 sqq. contentio de aureo ariete, quae epularum Thyestearum causa fuit, per appositionem vocatur *οἰκτρότατα θοινάματα*. Sed fortasse comma post *τόκου* delendum, ut hic sit ordo verborum, *ὁπότε λόχευμα ποιμνίοισιν Ἀτρ. ἱπποβ. τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς τέρας Μαιάδος τόκου ἐγένετο.* quae constructio non impeditior est altera Alcest. 606.

ε ε

V. 989. Aug. c. *τὸ χρυσόμαλλον*. In Gu. etiam supra *τὸν* et syllabam *—λον* rubrica picta sunt *ε̃ —ε̃* et ante *ἀρνός τοῦ*.

V. 990. (*ὁπότε*) *γένετο* Ald. rell. et Codd. — *ὀλοόν* semel Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Aug. b. c. Taur.

V. 991. *Ἀτρέως* Ald. rell. et Codd. Recte Porson. Herm. *Ἀτρέος*. *ἱπποβάτα* Mosqu. A. D. Flor. 2. 17. 25.

ου

34. Aug. b. d. *ἱπποβότα* Hayn.

V. 992. *τὸ πτερ.* Ald. rell. *τότε* King. *τό τε* Brunck.

Porson. et sic Mosqu. D. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. Aug. b. c.

V. 993. ἠελίου Ald. rell. Flor. 2. 25. Havn. ἀελίου Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. 34. Vict. Aug. b. c. Taur. King. Brunck. ἁλίου Porson. — μετέβαλλεν Aug. c. — ἅρματ' ἂν Aug. d. — τὰν πρὸς ἕσπερον Ald. rell. Gu. Florr. omn. ἑσπέραν Paris. A. Havn. Philoponus ad Aristot. Meteorol. I. p. 100. ed. 1551., quem citat Porson. Photius Lex. p. 21. Ἕσπερον κέλευθον, ἑσπέριον ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν. Hesych. Ἕσπερον κέλευθον, τὴν ἑσπέραν ὁδόν. Leg. τὴν πρὸς ἑσπ. ὁδόν. Vid. ibi Interpr. Hinc delevi πρός, quippe ab explicante grammatico adiectum. ἀελίου nonnunquam primam corripere, ostendere conatus est Seidler. de vers. dochm. p. 103. not. Ita trochaicus erit dimeter catalecticus cum dochmio in fine annexo:

⏖ ⏑ – ⏑ | ⏖ ⏑ – | ⏑ – – ⏑ –

Sed mirarer, Euripidem ἀελίου prima brevi, quod, si usquam invenitur, rarissimum tamen est, scribere maluisse, quam ἁλίου: hoc autem eum scripsisse, librorum consensus credere vetat. Itaque versum potius e duobus dochmiis constare dixerim, quibus medius interiectus sit iambus:

– ⏑́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ – | ⏑ – –́ ⏑ –

Vid. Seidler. p. 70 sqq. et de iambo interiecto p. 116 sq. Simillimus est ille Aeschyli S. ad Th. 506. τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει.

V. 994. Ald. rell. Havn. etc. οὐρανοῦ προσαρμόσας. Heath. coni. προσαρμόσασα e schol. et paraphr. quod receperunt Musgr. Brunck. Porson. Sed Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. προσαρμόσασ' οὐρανοῦ, quod non dubitavi recipere. Probabilius enim est, metricum aliquem transponendis verbis numeros trochaicos effecisse, quam, quum versus trochaicos invenisset, in dochmiacos mutasse: et προσαρμόσας vulgatae lectionis non nisi ex προσαρμόσασ' ȣ oriri potuit. Aug. c. οὐρανῷ. Porsonus ad προσαρμόσασα: „Sic Scholiastes. MSS. plerique cum Aldo μεθαρμόσας." Imo Schol. μεθαρμόσασα. Ald. cum MSS. προσαρμόσας.

V. 995. εἰς ἀῶ Ald. rell. ἐς ἀῶ King. Brunck. Musgr. Porson. et sic Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Havn. Aug. d. μολόπωλον Flor. 25. 34.

V. 996. ἐπταπόρου δὲ scripsit Herm. δρομήματα πλειάδος Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Florr. omn. praeter 2. 10. δρόμημα Cant. M. N. H. K. R. Flor. 2. 10. δράμημα Taur. δραμήματα Havn. et in marg. pro v. l. δρόμημα. Igitur δρόμημα Πελειάδος edidit Porson., quomodo diserte citat Eustath. ad Od. μ'. p. 1713, 7=475, 49.

V. 997. ἐς Havn. pro var. l. ἄλλων in ed. Musgr. vitium est operarum. Paris. A. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 33. ἄλλαν Taur. Aug. c. ἄλλην. Aug. b. ἄλην. — μεταβάλλει. „μεταβάλοι vel μεταβάλλοι MSS. quidam." Porson. Imo nullus eorum, e quibus variae lectiones enotatae sunt, sed Philoponus.

V. 998. τῶν δ' ἔτ' Mosqu. A.

V. 1000. Κρήσσης Aug. d.

V. 1001. δολίοισι om. Aug. b. δολίοις Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. c. Locum a v. 998. sic explico; *et* Iupiter Atridarum (τῶνδε) *neces necibus permutat*, i. e. caedes mutuas excitat, *et dapes Thyestae cognomines*, *et coniugium Cressae Aeropae fraudulentae fraudulentum.* Ad ultima τά τ' ἐπών. ex ἀμείβει aliud verbum supplendum est, v. c. ἐπάγει. δολίοισι γάμοις, sc. ἐν per abundantiam quandam additum videtur, pro λέκτρα δόλια. Potest vero etiam sic accipi: ἀμείβει λέκτρα Ἀερόπας δολίοισι γάμοις, *et coniugium Aeropae aliis coniugiis fraudulentis*, ut Clytaemnestrae cum Agamemnone, permutat: nam quum ἀλλάττειν τι τινί dicatur, (vid. Gramm. gr. §. 343. not. 2.) quidni etiam ἀμείβειν τι τινί dicere licuerit? nec rarum ab altera ad alteram constructionem transiri. Porsonus, quum post Θυέστου puncto, post γάμοις commate interpunxerit, quem sensum in his inesse voluerit, difficile est dicere.

V. 1002. γενέτην Mosqu. A. D. Florr. praeter 10. 17. Vict. Aug. b. c.

V. 1003. ἤλυθε Ald. et Codd. ἦλθε suprascriptum habet Mosqu. D. ἦλθε ed. Brunck. Pors. Herm. in elem. tuetur ἤλυθε: usitatam enim esse hanc dactylorum in paeonicum ordinem transitionem, sequente praesertim versu ithyphalli-

co, qua de re egit ibidem p. 646 sq. Post δόμων Flor. 2. 33. Vict. addunt σὺν, quod addiderat etiam King. e MSS. Reg. Soc.

V. 1004. πολυστόνοις Mosqu. D. et sic edidit King. e coniectura. Versus est trochaicus dimeter brachycatalecticus s. ithyphallicus

$\overset{\acute{\smile}\smile}{-}$ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑

V. 1005. ὧδε Taur. — σὸς om. Ald. rell. addendum vidit Canter. rec. Barn. et sic Florr. omn. Gu. Vict.

V. 1006. κατακυρωθείς. Huc spectare videtur glossa Hesychii: καταχ. καταχρισθείς. Vid. Gramm. gr. p. 679.

V. 1009. ἰθύνων MSS. omn. et edd. ὀρθῶν ex Heathii coniectura edidit Porson. quod iure miratur Elmsley ad Eur. Heracl. 614. ubi coni. ἐξιθύνων νοσ. κῶλον, deleto proprio nomine, quod e margine in textum irrepsisse suspicatur idem Mus. crit. Cant. VI. p. 296. not. Omittunt Flor. 21. 34. Mihi vox disyllaba iambum efficiens expulsa videtur.

V. 1011. σ᾽ ante ὁρῶσ᾽ om. Aug. c.

V. 1012. νερτέρων Ald. et edd. νερτέρου C. C. C. Cant. Cod. Reg. Soc. Paris. A. ap. Brunck. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. et pro var. lect. Havn. Taur. Aug. b. c. νερτέρας Vict. Flor. 2. Idem habuit paraphrastes ad v. 1011—1014. Sed verum videtur νερτέρων, quod dictum est, monente Porsono, ut νερτέρων στέφη Troad. 1255. Iacobsii coniecturam νερτέρων πύλης acerbe castigat idem ad 1080.

V. 1013. ὡς ἰδοῦσ᾽ ὄμμασι Ald. Herv. 1. 2. Havn. Aug. c. d. ὡς ἰδοῦσά σ᾽ ὄμμασι Brub. Canter. Barn. et sic Lib. P. Mosqu. A. D. H. I. L. Gu. Flor. 6. 9. 21. Vict. ὡς ἰδοῦσά σ᾽ ἐν ὄμμ. K. R. Cant. M. N. (nisi quod Cant. ἂν pro ἐν) Taur. Flor. 2. 10. 33. ἰδοῦσ᾽ ἐν ὄμμασι Paris. A. Flor. 17. 25. 34. ut recte edidit Porson. pronomine ante ἰδοῦσα reiecto. Vid. Hippol. 1255. Soph. Antig. 764. Trach. 241.

V. 1014. δ᾽ post πρόσοψιν addit Flor. 18. ἔξεστιν (η) Aug. b.

bendo τοῖν ταλαιπώροιν. Sed id etsi proxime a vulgatae ductibus abest, tamen nunc non amplius placet; nulla enim vis esse potest in eo, quod duo sunt, non unus vel plures. τάδε προςφθέγματα πάρεστιν ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις dixisse videtur pro πάρεστι τοῖς ταλαιπ. quia summam calamitatem significare volebat, quae circumdat hominem.

V. 1045. in Mosqu. D. Oresti continuatur.

α

V. 1046. Aug. d. τεχνάσματι. Brunck. edidit τέχνασμά τε, quasi duo diversa hic commemorarentur, monumentum seu bustum, μνῆμα, e terra aut lapide structum, et theca seu sarcophagus ligneus e cedro. Pluralem ad singulare nomen relatum satis ad h. l. adstruxit Porson.

V. 1047. εἴτι pro εἴη Flor. 25.

V. 1048. τάφον Aug. d.

V. 1049. 50. Hos etiam versus Oresti tribuit Mosqu. D. ὑπέρ σου scripsit Porson. pro ὑπὲρ σοῦ. Male. vid. Herm. de em. rat. gr. gr. p. 74 sqq.

V. 1050. ὁ ante προδότης om. Mosqu. A. Aug. b.

V. 1052. εὐλαβεῖτο Mosqu. A. Flor. 2. 33. 34. Vict. Taur. Havn. Aug. d. Vulgo ηὐλαβεῖτο.

V. 1054. δράσαντες Flor. 25. ὡς ante ἀξιώτατα addit Flor. 10.

V. 1055. κἀγὼ μὲν οὖν εὐγ. Flor. 9. — πόλει. γρ. πατρὸς Flor. 6. πόλιν Aug. c.

V. 1057. βουλήμασι H. in textu, alterum in marg. pro var. lect. βουλεύμασι, superscr. γρ. τολμήμασι, Aug. d. τολμήμασιν Florr. omn. praeter 33. Havn. et Aug. b.

V. 1058. φόβου Flor. 34. Aug. b. σὺ δὲ, ὦ Πυλάδης, ἡμῖν τὸν φόνον Aug. d.

V. 1059. κατθανόντων MS. C. C. C. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 33. Mosqu. A. D. Aug. b. c. καὶ θανόντων Gu. κατθανόντι γ' N. κατθανόντοιν Ald. rell. Cant. M. Flor. 2. 10. 21. 34. Praeterea C. C. C. κατθ. δή.

V. 1061. δ' post ἔργον om. Mosqu. A. Flor. 2. 17. 34.

V. 1062. Flor. 2. πρῶτον. Vict. πρῶτος.

V. 1064. σ' om. Aug. d. Havn.

V. 1065. ἑταιρίας Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu.

A. D. Taur. Aug. d. ἑταιρείας L. Havn. Aug. c. ut hic et 1071. edidit Porson. nescio, qua de causa. Nam ut a σοφός, φίλος sunt σοφία, φιλία, sic ab ἑταῖρος ἑταιρία. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 682. Aug. d. ζῆν ἑταιρίας σῆς ἄτερ.

V. 1066. τὴν pro σὴν Flor. 21. σὴν cum var. lect. γρ. σύ Aug. d. — μητέρ' Florr. omnes, Gu. Mosqu. D. Taur. Havn. Aug. c. d. pro ματέρ'.

V. 1067. Vulgo interpungunt: ξὺν σοί γε· κοινῇ ταῦτα κ. π. με δεῖ. Aug. b. nusquam, c. post κοινῇ interpungit, Mosqu. D. post ταῦτα. ταὐτά pro ταῦτα recepi e Gu. Mosqu. A. Flor. 6. 9. 18. 21. Pro δεῖ M. χρή.

V. 1068. ξυνθνήσκ' ἐμοί Flor. 33. pro ξυνθνῄσκε μοι.

V. 1069. οὐκ ἔτ' ἔστι δή H. Havn. Flor. 33. (ἔτι etiam scripturus erat I.) e v. 1074. ἔσται Aug. d., ut v. 1074.
η
δεῖ Mosqu. D.

V. 1070. καὶ λιμὴν πλούτου μέγας Flor. 10. μέγα Aug. d. Aesch. Pers. 255. ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς πλούτου λιμήν.

V. 1071. γάμου Ald. rell. γάμων C. C. C. ap. Barn. Paris. A. B. Lib. P. Cant. M. N. R. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. 34. Vict. Taur. Havn. Aug.
ου
b. c. γάμων Aug. d.

V. 1072. ἑταιρείαν L. Aug. c. Rell. ἑταιρίαν. Vid. ad 1065.

V. 1072. παιδοποίησον Gu. sed supra syllaba ον alia manus scripsit αι.

V. 1073. κῆδός τε τ. Flor. 2. 33.

V. 1074. Havn. οὐκ ἔτ' ἔσται δή.

V. 1075. ὄμμ' ὄμ. Ald. rell. Sed ὄνομ' C. C. C. I. K. L. R. M. N. Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. duo Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 415. Cant. ὄ-
γρ. ὄνομα.
νομ', sed ὄμμ' in marg. pro v. l. Aug. d. ὄμμ'. Cf. Hermann. ad Hec. p. 120.

V. 1077. οὐ γάρ Flor. 10. θανοῦντες C. C. C. Mosqu. A. Flor. 6. 9. 17. 25. Aug. b.

V. 1078. ἦπου Ald. rell. cum nota interrogationis post βουλευμάτων. ἦπου etiam Schol. qui explicat ὄντως, ut glossa Aug. 1. ap. Br. ἦ πολύ edidit King. incertum quo auctore; sed sic Ask. 1. ap. Musgr. Mosqu. A. D. I. L. Gu. Flor. 10. 17. 18. 21. Aug. b. c. Ad sqq. cf. Hippol. 1027 sqq.

V. 1081. ἀπολείποιμι Flor. 10. 33.

V. 1082. καί om. Flor. 21. ut et v. 1084.

V. 1085. ἐμοί Mosqu. D. ἧς λέχος ἐπῄνεσα Ald. rell. Havn. γ' post λέχος inseruit Barn. sed Brunck. ἧς λέχος κατῄνεσα, quam vocem Porson. dici tantum opinatur de τῷ κυρίῳ, ut Iph. A. 685. coll. 693. infra 1653. 1667. 1670. Is edidit ἧς γε λέχος ἐπ. Barnesii lectionem confirmant K. Flor. 18. 21. Itaque recepi.

V. 1086. κἀγὼ pro καλὸν Lib. P. Flor. 2. Vict. — ποτὲ καλὸν Aug. d. Havn.

V. 1087. εἰς γῆν Aug. c. Ante Φωκέων Flor. 33. inserit καί. ἀκρόπολιν sine τ Mosqu. A. D. Gu. Flor. 2. 17. 25. 33. 34. Havn. Aug. 3. c. cum gl. μητρόπολιν.

V. 1088. ὄν Taur.

V. 1089. δυστυχεῖν τι pro δυστυχοῦντι Flor. 17.

V. 1091. ἐς Flor. 10. 17. 34. εἰς Ald. rell.

V. 1092. συνδυστυχεῖ Mosqu. D. σὺν δυστυχῇ Aug. b. δυστυχῇ Flor. 33. Taur. δυστυχεῖ Gu.

V. 1094. πείθου Flor. 2. 25. Vict. — νῦν Ald. rell. et codd. sed Gu. et Mosqu. D. cum gl. δή, ut v. 1096.

V. 1095. τι ante τιμωρήσομαι om. Flor. 2. 10.

V. 1096. γυναικί Taur. sed addito scholio ὑφορᾶται τὰς τοῦ χοροῦ κ. τ. λ.

V. 1098. Μενέλεω sine ι subscr. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ι primum additum in Commelin.

V. 1100. ἐν δόμοις δὲ κρ. Ald. rell. ἐν δόμοισι δὲ κρ. Paris. A. H. ap. Pors. unde inutilem scilicet particulam expunxit Brunck. cui vereor ne nimium tribuerim.

V. 1102. κεκτημένην Flor. 21.

V. 1104. δ' pro γὰρ Flor. 33. οὐδ' ἓν ἂν Mosqu. D.

τρέσαιμ' ἂν pro τρ. ἐγώ R. M. unde facere posses τρέσαιμεν ἂν, inquit Porson.

V. 1105. Pyladae continuatur in Mosqu. D. Porsoni emendationem loci Aelianei H. A. VII, 25. ex parte confirmat cod. Vatic. 997. monente Boisson. qui habet ἦσαν δὲ ὅσοι κατόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάται φησὶν Εὐριπίδης. ubi, si οἷοι scribas, et post ἐπιστάται virgula interpungas, omnia sana erunt.

V. 1106. Oresti tribuit Mosqu. D.

V. 1108. δούλων bis Mosqu. A. Flor. 17. 25. 34. priore
τῶν
tantum loco Aug. b. δοῦλον Aug. c. altero loco δούλων Gu.

V. 1109. οὐ χάζομαι Ald. rell. et Codd. fere omnes, praeter MS. C. C. C. Aug. b. qui οὐχ ἅζομαι (Mosqu. D. οὐχάζομαι.) quod probant Elmsl. ad Heracl. 600. Monk. ad Alc. 336. Equidem causam nullam video, cur οὐ χάζομαι reiiciatur: in *retrocedendo* certe inest notio etiam timoris, ut, qui modus verbis timendi iungi possit, eumdem nihil mirum sit etiam retrocedendi verbis iungi. Latini etiam poetae dicunt *non refugio dicere*, et Apollon. Rh. IV, 190. μηκέτι νῦν χάζεσθε — — πάτρηνδε νέεσθαι. ἅζεσθαι autem non tam est *timere*, *reformidare*, quam *vereri*. etiam Il. ξ', 261. Soph. Oed. T. 155.

V. 1110. σοί τε τιμ. Aug. d.

V. 1112. Ald. εἴσι μεν, relicto parvo intervallo inter εἴσι et μεν. Hinc Brub. Herv. 1. εἴσι μὲν (ut supra 1107. quum in Ald. esset αὐτῆ σ μικρὰν, Brubach. fecit αὐ τλ i. e. αὐτῆς σμικρ.) Vitium correctum in Herv. 2. — εἰς οἴκους Ald. Herv. 1. 2. Cant. Mosqu. D. Aug. d. ἐς οἴκους iam Brub.

V. 1114. θησόμεθ' Flor. 2. 10. 17. 25. 34. Mosqu. A. Taur. Aug. b. θησώμεθ' Aug. b. ἃ πάσχομεν dictum accipio pro ὅτι ταῦτα πάσχ. quomodo οἷος et ὅσος saepe ponuntur. Sed sic etiam ὅς Eurip. Hel. 924. τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς, ῥῦσαι, pro ὅτι τούτοις ἔγκ. κ. et ὡς Iphig. T. 1147. σοφήν σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς, ὡς ᾔσθου καλῶς, i. e. ὅτι οὕτω καλῶς ᾖ. Plat. Phaedon. p. 58. e. εὐδαίμων γάρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα.

V. 1115. Pyladae continuat Mosqu. D. ἐκδακρῦσαι Ald. rell. Havn. ut Phoen. 1443. Sed C. C. C. Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. Aug. b. c. ἐνδακρῦσαι, quod etiam probum, si cogites, ὥςτε ἐνδακρ. αὐτὴν ἐκείνοις, ἃ πάσχ. Flor. 2. Vict. ὥςτε δακρῦσαι, ut variatur etiam Phoen. l. c. γ' om. Aug. d. Havn. Mox κεχαρμένη Ald. rell. quod miror Porsono etiam probum visum esse; vix enim quisquam hoc soloecum esse non videat. κεχαρμένην tres Leidd. ap. Valck. ad Phoen. 1353. Ask. 2. Lib. P. Mosqu. A. Gu. Taur. Florr. omn. Vict. Sed vix assequaris, quomodo κεχαρμένη scribi potuerit, quod in hac orationis structura ne seriores quidem scriptores sibi permiserint, nisi praeter κεχαρμένην aliam etiam fuisse lectionem dicas, κεχαρμένοι, quam servavit Mosqu. D. *ita miserias nostras lamentabimur, ut lacrymas fundamus intus hilares.* Prope accedit

α
Aug. d. κεχαρμένη, nam α et οι confundi monuit Porson. ad Med. 44.

V. 1116. νῷ Ald. Herv. 1. νῶ Havn. νῷν Brub. Herv. 2. Cant. Barn. νῶιν Florr. omn. (Vict.) praeter 10. qui νῶϊ. — ἐκείνη Mosqu. A. ἐκείνη sine ι subscr. Flor. 6. 9. 17.

V. 1118. ἐν πέπλοισι τοῖσιδ'. Sic Ald. Flor. 10. 21. 34. ἐν πέπλοισι δ' ἕξ. omisso τοῖσι Brubach. Hervag. 1. 2. Canter. Commel. ἐν π. τοῖσιν ἕξ. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 34. Mosqu. D. Aug. b. c. τοῖσι Mosqu. A. Gu. Non video, quid sibi velit Seidler. ad Iphig. T. 35. scribens: „Canterus coniecit ὅθ' ἐννόμοισι τοῖσιδ', cumque secutus est Barnesius. Sed pronomen τοῖσιδε, quod sciam, nunquam tali modo ponitur. Cf. Soph. Phil. 942. Erf. Nostr. Orest. 1127. Hel. 451. 495. Heracl. 146. Herc. f. 499.“ Cuius si sententiam recte cepi, negat τοῖσιδε substantivo suo postponi: at hoc ipsum fit et h. l. et Herc. f. 499. τοῖςδ' ἐφέξομεν Flor. 2.

ξ
Vict. ἔχομεν Gu.

V. 1119. καὶ πρόσθε δ' ὀπ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. πρόσθεν δ' ὀπ. Canter. rell. et sic Codd. certe Florr. omn. Vict. Gu. Mosqu. A. D. τίς ὄλ. Ald. rell. τις ὄλ. Brunck. Verum videtur τίς ὄλ. *quomodo eam interficiemus coram famulis.*

V. 1120. ἐκκλείσομεν Ald. rell. Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 25. ἐγκλήσομεν Flor. 21. ἐγκλείσομαι Mosqu. A. ἐκκλε-

σομεν Paris. B. Flor. 10. 33. 34. — ἄλλοσ' ἐν στέγαις Ald. rell. ἄλλοσε στέγης King. e MSS. Lib. P. Florr. omn. Vict. Mosqu. A. D. Taur. Havn. Aug. b. c. (d. ex corr.). ἄλλοθεν qui habeat, non reperi.

V. 1121. Pyladae continuat Mosqu. D.

V. 1122. Oresti tribuit Mosqu. D. — αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον. Cf. Brunck. Lex. Soph. v. αὐτὸ δείξει. Eur. Andr. 264. Aeschin. in Tim. T. III. p. 65. Plutarch. de vit. pud. §. 20. ὡς τὸ ἔργον ἔδειξε. Adde Heindorf. ad Plat. Hipp. mai. p. 141. Schaefer. ad ellips. gr. p. 157. Terent. Eun. III, 2, 16. *res indicabit.* BOISSON. — ἢ τείνειν χρ. Ald. rell. οἷ τείν. χρ. Mosqu. A. Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Pro τείνειν Taur. τίνειν, Aug. d. κτείνειν, quod habuerat etiam c. sed κ erasum.

V. 1123. Aug. b. Ἑλένην (β) φονεῦ μανθάνω (α) κτείνειν (γ) τὸ σύμβουλον. σύμβουλον etiam Taur.

V. 1124. ἔγνως δ' Aug. d. qui contra δ' om. post ἄκουσον. — βουλεύσομαι Flor. 17. 25. 34. Aug. b. d.

V. 1125. γάρ om. Flor. 34.

V. 1126. δυςκλ. ἂν ἦν. Sic Ald. rell. et Codd. δυςκλ. ἦν ἂν ed. King. et sic Flor. 6. 9. Cf. Valck. ad Eur. Hippol. 359.

V. 1127. πάσης Mosqu. D. δώσεις Aug. d.

V. 1128. ἀπέκτειν' Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 25. 34. Aug. b. c. Tum δ' pro τ' Gu. Flor. 2. 6. 10. 17. 18. 21. 25. 33. Taur. Aug. b. c.

V. 1130. δ' post ὀλολυγμός add. Flor. 33. — „ὀλολ. illustrat Hemsterh. ad Luc. T. I. p. 177. Bip." BOISSON.

V. 1131. μητροφόντης Florr. omn. Gu. Taur. Aug. c. d. pro ματροφ. Ald. De locutione vid. Gramm. gr. §. 266.

V. 1134. βέλτιστον Mosqu. D. πέσῃ Ald. rell. Havn. Correxit Barn. et sic, πεσῇ, Flor. 6. 9.

V. 1135. Mosqu. D. σφαγεύς et in marg. φονεύς.

V. 1136. οὐδὲν δεῖ Flor. 34. Mox μέν om. Flor. 25. 34. Aug. b. d. Havn.

V. 1137. τῶν om. Gu. Totum vs. om. Aug. b.

V. 1138. Ald. Herv. 1. ματέρα τ', ἐῶ. τοῦτ' οὐ γάρ. Sic etiam Brub. sed commate post τ' omisso, et Herv. 2. quae totum versum parenthesi includit. Canter. recte distinxit. Pro τοῦτ' οὐ Aug. d. τοῦτο.

V. 1139. δ' pro τ' Flor. 2. 10. 33. Taur.

V. 1141. εἰ μὴ 'πὶ κείνῃ Ald. rell. εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ edid. Brunck. et Porson. et sic Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Taur. Aug. b. c. μὴ 'π' ἐκείνης Mosqu. A. μήτ' ἐκείνῃ D.

V. 1142. Aug. d. ἦν δ' αὖ. cui superscr. γρ. εἰ δ' οὖν.

V. 1145. κακῶς σεσωσμένοι Ald. rell. καλῶς σεσ. edidit Barn. et sic Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. Havn. σεσωμένοι Flor. 18. Aug. b.

V. 1147. παῖς om. Harl. teste Porson. in nota ad Markl. Suppl. (Oxon. 1811.) p. 84. λέχος pro γένος Aug. d.

V. 1148. Orestis nomen om. Ald. Herv. 1. — κρεῖττον Aug. d. σαφὴς φίλος Flor. 10. Boisson. affert locum Libanii T. I. p. 40. ἡ μεγίστη δὲ τῶν εἰς εὐφροσύνην ἀφορμὴ τὸ σαφεῖς κεκτῆσθαι φίλους, ὧν οὐδὲν ὅ τι οὐ λείπεσθαι τῶν δοκούντων ἀγαθῶν ὁ Εὐριπίδης φησίν. Eodem respexit Sophista T. I. p. 9. C. δεῖ δὲ μὴ Εὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ ποιητοῦ. τί οὖν ἐκεῖνός φησι; μηδὲν εἶναι προτιμότερον φίλου σαφοῦς, ὃ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριστον. εἶτ' ἐπειδὴ τοὺς ἀνθρώπους ἑώρα πλοῦτον καὶ τυραννίδα θαυμάζοντας, διαῤῥήδην φησίν, Οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοῦδε βελτίων. in quo τοῦδε βελτίων Libanii verba esse, sensum tantummodo exprimentis, non eum in libro suo id legisse, quod bis in metrum peccaret, suspicari debuit Wyttenbach. ad Plutarch. p. 289.

V. 1149. τοι pro τι Aug. b. d.

V. 1152. κινδυνεύων Flor. 25. 34. κινδυνεύειν Aug. b. Genit. κινδύνων neque ex om. ἐπί, neque e πλησίον pendet, sed e tota dictione πλησίον παρῆσθα ἐμοί, i. e. μετεῖχες ἐμοὶ κινδύνων, eodem fere modo, quo τῆλου τῶν ἀγρῶν, *procul hinc rure*, Arist. Nub. 138. ἑκὰς χρόνου Herod. VIII, 144. cf. IX, 14. de quibus vide Gramm. gr. §. 318.

V. 1153. νῦν δ' αὖ Ald. rell. Flor. 21. 34. νῦν τ' αὖ Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. Brunck. Porson.

Utramque particulam om. Mosqu. A. D. I. L. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. Aug. b. c. forsan recte, inquit Porson. Imo male: nam respondent sibi, σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγ. ἐξ. κ. et νῦν τ' αὖ διδ. non σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγ. ἐ. κ. et καὶ πλησίον παρ. κ. ἐ. Sed νῦν δ' αὖ non deterius.

V. 1154. κοὐκ om. Flor. 18. Pro eo οὐκ Flor. 21. Mosqu. D. — παύσομαι σ' αἰνῶν Ald. rell. et MSS. παύσομ' αἰνῶν I. παύσομαι δέ σ' αἰνῶν R. unde Porson. fecit παύσομαι δ' αἰνῶν σ', ἐπεί. temere.

V. 1155. ἔνεστιν Flor. 17. 34. Aug. b. d. Ut hic infinitivus articulo destitutus ἐπεξήγησιν continet vv. ἐν τῷδε, sic Hippol. 393 sq. ἠρξάμην μὲν οὖν ἐκ τοῦδε, σιγᾶν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον. pro ἐκ τοῦ σιγᾶν κ. κρ.

V. 1158. ἀνταναλώσωμεν Ald. rell. et MSS. Canter. coni. ἀνταναλώσω μέν, ut edidit Porson. quo melius connecteretur cum δὲ sequente. Tum προὔδωκαν Havn.

V. 1159. στένωσι θ' Flor. 2. Vict. οἵ κἀμ' Mosqu. A. Flor. 17. 25. 34. Aug. b.

V. 1161. ἠρξ' ἀξιωθεὶς Ald. Brub. ἠρξιωθεὶς Herv. 1. 2. Canter. Commel. quod e coniectura emend. Canter. nov. l. I, 9.

V. 1162. ἔσχεν Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. D. etc. ἔσχ' coni. Barn. ἔσχεν ὃν κατ. L.

V. 1165. λάβοιμεν Flor. 2. βαλοίμεθα τυχοῖμεν Flor. 21.

V. 1167. κτανοῦσιν, οὐ θανοῦσιν Ald. rell. κτανοῦσι, μὴ θ. Schol. MS. C. C. C. Paris. A. Mosqu. A. D. Florr. omn. praeter 2. Taur. Aug. b. c.

V. 1168. στόματος Flor. 9. 33. et superscripto στόμα Aug. c. Post στόμα in Mosqu. A. additum ἔχω et superscr. φέρω.

V. 1169. τέρψω Ald. rell. τέρψαι Paris. A. B. Lib. P. Ask. 1. 2. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. 3. φρένας Ald. rell. φρένα Paris. A. Mosqu. A. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Taur. Aug. c. Constructio est: ἡδὺ γάρ ἐστι καὶ διὰ στ. πτ. μ. ἀδ. τέρψαι φρένα ἐκείνῳ, ὃ βούλομαι. quod sensu eodem redit, ac si dixisset: ὃ βούλομαι γάρ, τοῦτο καὶ διὰ στόμα ἔχειν ἡδύ ἐστιν.

V. 1171. τῷδε τ' ἐκ τρίτου τ' ἐμοὶ Ald. rell. et MS.

L. Gu. (qui τωδέτ') Florr. omn. praeter 2. 10. τῶδ' ἐκ τρίτου τ' ἐμοί Mosqu. A. D. (τῶδ' ἐκ etiam Taur. Aug. c.) τῷδέ τε τρίτον τ' ἐμοί Cant. Pors. M. pro var. I. R. Flor. 2. Vict. ut Brunck. ed. e Paris. A. qui tamen τ' post τρίτον omittit. τῷδέ τ' ἐκ τρίτον τ' ἐμοί habere videntur I. K. ap. Porson. τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' ἐμοί R. N. Flor. 10. Idem fuerat in M. Aug. d. in quibus —ων in —ου mutatum. Hoc igitur recepit Porson. recte addens: quum semel τρίτων in τρίτον depravatum esset, scribae partim κ omisere, ut infra 1256. (1251.) τήνδε φ. L. partim ν in similem formam υ mutarunt.

V. 1173. γ' post συνετόν om. Mosqu. A. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c.

V. 1174. δὴ νῦν Ald. rell. et Codd. δή νυν dedit Porson.

V. 1175. ὡς τὸ λέγειν ἀγ. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Flor. 10. 33. Havn. ὡς τό γε λέγ. Brub. quod praeferebat Reiske. ὡς τὸ μέλλειν ἀγ. MS. C. C. C. ap. Barn. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. praeter 10. 33. Taur. Aug. 3. quod recepit Barnes. ὡς τὸ λέγειν τἀγάθ' ἔχειν H. τὸ μέλλειν ἀγαθά σ sc. πράσσειν. Nam μέλλειν per se accusativo iungi posse, et significare *cogitare, in animo habere*, nondum mihi persuadere possum. In Soph. Trach. 951. τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσιν non video, quidni ὁρᾶν e praecedentibus suppleri possit; sed rectius ibi legeretur τάδε δὲ μελόμεν' ob metrum. Oed. C. 1635. τελεῖν ὅσ' ἂν μέλλῃς, supplendum esse τελεῖν, recte monuit Schaefer. Iphig. A. 1104 sq. οἶσθα γὰρ πατρὸς πάντως ἃ μέλλει sc. πράσσειν. Med. 753. πράξασ' ἃ μέλλω sc. πράξειν. Et sic ubique vel verbi praecedentis aut sequentis infinitivus repetendus est, vel πράσσειν cogitandum est, cuius quidem verbi notio semper inest in v. μέλλειν. Ita accusativus non a μέλλειν, sed a suppresso alio verbo regitur. Accedit, quod falsissimum est, *cogitatione bonorum spem effici*; neque enim, quum primum quis aliquid facere *cogitat*, statim spes boni successus adiungitur; sed, si quis rem aliquam aggreditur, non tantum spe ad aggrediendum incitatur, sed ipso conatu et apparatu spes alitur.

V. 1177. ἔθρεψ' Havn. μάτηρ Ald. rell. μήτηρ Mosqu.

A. Taur. Aug. b. c. Flor. 9. 10. 18. 25. 34. Havn. μητέρ' ἐμὴν Aug. d. μ. ἐμοὶ Flor. 9. Aug. b.

V. 1179. ὑποτιθεὶς τιν' ἐλπ. Ald. Herv. 1. 2. Aug. b. d. sec. Herm. ὑποτιθεὶς τίν' Aug. dup sec. Brunck. Taur. ὑποτιθεῖσα τίν' ἐλπ. Paris. A. Flor. 33. quod recepit Brunck. Fons errorum est in scriptura ὑποτίθεις, quam habet Mosqu. D. ὑποτιθεῖς Havn. Sed ὑποτίθης τίν' distincte Gu. ὑποτίθης etiam Florr. omn. praeter 33. Vict. Mosqu. A. Taur. ut iam ed. Brub. Canter. τίν' an τιν' habeant, non annotatum est. *Quam spem suggeris?* ut recte explicat Porson. qui citat Helen. 826. τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;

V. 1180. ὑπὸ pro ὑπὲρ Aug. d. τάφου Ald. rell. M. e correct. Gu. Florr. praeter 21. (qui etiam habent μητρός, non ματρός). Ex eo, υ in similem litteram ν mutata, fluxit τάφον Lib. P. Mosqu. D. Aug. d. quod pro v. l. commemorat Flor. 6. τάφῳ Paris. A. B. Cant. N. Flor. 21. Taur. Havn. τάφου non erat quod reiiceretur, nisi quod ambiguum est, iungendane sint χοὰς κατασπείρουσα τάφου ὑπὲρ μητρός (Ἑλένης, quod verum est. vid. v. 112 sqq.), an χ. καταςπ. ὑπὲρ τάφου μ. Sed τάφον aeque bonum esse, non recte existimat Brunck. nam etsi κατασπένδειν cum accusativo legitur v. 1232., cum duplici tamen accusativo vix occurrit. τάφῳ, i. e. ἐν τάφῳ, omnem ambiguitatem tollit.

V. 1181. εἶπες Flor. 2. Vict. Taur.

V. 1182. συλλάβεσθ' Flor. 21. Taur. Havn. στείχει (η supra) Aug. c.

V. 1183. εἶπες iterum Flor. 18. 2. Taur. τρισσοῖσι Havn. Supra φίλοις Mosqu. A. γρ. τοῖς φίλοις.

V. 1184. Μενέλεώς σε δρᾷ recte Ald. rell. Porson. Μενέλεως σὲ δρᾷ.

V. 1185. πᾶσι Flor. 2. Vict. Aug. b. et ex corr. c. Pro φίλον Paris. A. φίλοις. N. etiam ἐν φίλοις. Aug. d. φίλον, sed rec. m. ν in σ mutavit, quod etiam ισ potest esse; supra scr. τισί. In Gu. etiam supra φίλον rec. m. scripsit οις.

V. 1186. φονεύσῃς Mosqu. D. Havn. χρή σε Mosqu. A. Aug. b. d.

V. 1189. *Μενέλεως* Ald. Gu. Florr. omn. Mosqu. A. D. Taur. Havn. Aug. 3. *Μενέλαος* iam Brub. Herv. 2. Canter. *Μενέλαως* Herv. 1.

V. 1190. *πεπτάσθαι* Flor. 6. *πετάσθαι* Flor. 9. 18.

V. 1191. *κρατῇ* Taur.

V. 1192. *κτείνει* Mosqu. D.

V. 1194. *μαλάξει* Flor. 21. Taur. et ex corr. Flor. 10.

V. 1197. Nomen Orestis ad v. 1199. demum habet Aug. b. *ἄρσενος* Lib. P. Vict.

V. 1200. *ἄρ' ἁμάρτησῃ* Ald. rell. *ἁμαρτήσεις* H. N. *ἁμαρτήσει* Leid. ap. Valck. ad Phoen. 576. — *τάλας*. Cant. M. *φίλος*. quod pro var. l. habet Gu. H. *φίλης*.

V. 1201. *ἢ ζῶν* Ald. et Codd. omn. *ἢ συζῶν* Flor. 10. Brunck. e coni. dedit *ἦ ζῶν*. *frustraberisne miser tali muliere, an vivens habebis felix coniugium?* e quo quomodo *ἢ* fieri potuerit, difficile est dicere. Ego praetuli *ἢς*, quod iam Porsono in mentem venerat.

V. 1205. Taur. *ὥστ' ἀλλ' ἄγ' εἶπας*. Tum *εἰ τάδ' εὐτ*. Ald. rell. *εἴπερ εὐτ*. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. c. (Brunck. ex Aug. A. citat *εἰ τάδ' εὐτυχ. γρ. εἴπερ.* ex B. *εἴπερ.*) Mosqu. A. *εἴπερ δ' εὐτ*. Iunge: *εἴπερ εὐτυχήσ. ἑλόντες*.

V. 1208. *τοῦ γὰρ χρ*. Ald. Brub. Gu. Florr. omn. Taur. Havn. Aug. 3. In Herv. 1. *καὶ* et *τοῦ* sedem permutarunt: nam v. 1207. habet *τοῦ δὴ πέλ.* hoc vs. *καὶ γάρ*. Eam emendans scilicet Herv. 2. supra quidem habet *καὶ δή*, sed hic *καὶ γάρ* retinuit, quod nihil suspicantes secuti sunt Canter. Barn. Musgr. *τοῦ γάρ* ed. King. et e Paris. A. demum revocavit Brunck. *τὸ γάρ* Mosqu. D. — *αὐτό*. Lib. P. Flor. 2. Vict. *αὐτῇ*. Ask. 2. *αὐτῷ*. Aug. b. *εἰς αὐτό*. c. *αὐτό* (supra scr. *εἰς*).

V. 1209. *σὺ μὲν δή* Ald. rell. *δὴ* om. Flor. 6. 9. 16. 17. 18. 21. 33. 34. Gu. Aug. b. c. *σὺ μὲν νῦν* duo Leidd. ap. Valck. ad Hippol. 20. Flor. 2. 25. Vict. Taur. Mosqu. D. et praefixum habent edd. Iunt. et Basil. scholio ad v. 1209—1214. *σὺ μέν νυν* Paris. A. si verum narrat Brunck.

V. 1210. *πόδας* Flor. 25.

V. 1211. Valck. ad Phoen. 982. coni. *φύλασσε, μή τις,*

contra quod recte Heath. monet, sensu *cavendi* dici *φυλάσσεσθαι*, non *φυλάσσειν*, hoc autem esse *observare*. Alia ratio est loci Iphig. A. 144. ubi dici quidem poterat *λεῦσσε φυλάσσων, μή τις ἀπήνη λάθῃ παραμειψαμένη*, non *μή τις ἀπ. παραμείψηται*. (Quae ex Addendis Heathii citat Beck. in ed. Lips. T. III. in mea editione — utor autem Oxoniensi a. 1762. — non comparent.)

V. 1213. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἐλθὼν δ' ἐς οἴκ.* et sic Aug. d. sed *δ'* om. Mosqu. A. D. Florr. omn. Gu. Taur. ed. Canter. Barn. *ἐλθών μ' ἐς οἴκ.* coni. Valck. l. c. — *γέγωνε δ' εἰς δ.* Ald. rell. *τ'* pro *δ'* Paris. A. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Taur. Aug. b. c. In Gu. quod scriptum fuerat inter *γέγωνε* et *εἰς δόμους*, erasum est.

V. 1214. *σανίδας* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Mosqu. A. Flor. 2. Taur. Havn. Aug. b. d. *σανίδα* iam Brubach. Barn. et sic Gu. Florr. omn. praeter 2. Mosqu. — *πέμψεις* Mosqu. D.

V. 1216. *ὁπλιζόμεσθα* Ald. rell. Mosqu. A. *ὁπλιζώμ.* MS. C. C. C. Florr. omn. praeter 21. (qui *ἀγῶν' ὁ ὁπλιζώμεθα*) Gu. Mosqu. D. Aug. b. c.

V. 1217. *ἐμοὺς πόνους* Taur.

V. 1219. *παῖ σὸς* Ald. Herv. 1. errore typorum, quem iam correxit Brub. Herv. 2. Canter.

V. 1221. *προδέδομαι δ'* Ald. Gu. Florr. omn. Taur. Havn. Aug. 3. *τ'* pro *δ'* Brub. Herv. 1. 2. Canter. Comm. unde Barn. fecit *θ'*.

V. 1224. *εἰ ἐγκλύεις* enotatum e Vict. *εἴσω* Ald. rell. et Codd. *ἔσω* Mosqu. A. Aug. A. ap. Brunck. Pors.

V. 1226. *ἐμοῦ* om. Mosqu. D. *καὶ ἐμᾶς λιτᾶς* Ald. rell. *καὶ ἐμῆς λιτῆς* Mosqu. D. *καὶ ἐμὰς λιτάς* Gu. Florr. omn. *λιτάς* etiam Havn.

V. 1228. *ἡψάμην δὲ ξίφους* Mosqu. D.

V. 1229. *ἐγὼ δ' ἐπεβούλευσα* Ald. rell. et Codd. Paris. A. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. 3. Mosqu. A. D. *ἐγὼ δέ τ' ἐπεβούλευσα* Barn. *ἐγὼ δ' ἐβούλευσα* R. *κἀγὼ δ' ἐπεκέλευσα* Schol. *ἐπεκέλευσα* etiam Paris. B. ap. Musgr. Ex hoc *ἐπεγκέλευσα* fecit Musgr. augmento omisso, quod rec. Brunck. *ἐπένευσα* H. et in marg. *ἐπεβούλευσα*. Locum restituit Porson. *ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα*. Eurip. El. 1225. *ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσά σοι*, ubi Florr. 1. 2. *ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλ. σοι.*

V. 1230. προδέδωκά σε Aug. c.

V. 1231. οὐκοῦν — ῥῦσαι Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 10. Mosqu. A. D. Schol. ῥύσῃ Paris. A. Taur. hic sine ι subscr. quod edidit Brunck. et οὔκουν cum interrogatione. ῥύσει Flor. 10. quod dedit Porson.: οὔκουν — ῥύσει τέκνα;

V. 1232. τε pro γε Flor. 17. 33.

V. 1235. πρόγονε om. Flor. 25. Quo modo Iupiter πρόγονος fuerit Pyladae, ad v. 1237. (1226.) e Pausania p. 178. declaravit Brunck.

V. 1236. δότ' Ald. rell. Gu. M. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. A. Aug. 3. et pro var. lect. Cant. δός duo Leidd. apud Valck. ad Hipp. 1403. Flor. 2. 10. Vict. Taur. Mosqu. D. et pro var. l. Gu. Utrumque habet R Ut Graeci duobus nominativis verbum singulare addunt (vid. Gramm. gr. §. 303.), sic eos duobus vocativis imperat. singul. subiecisse non incredibile est; sed nullum aliud exemplum habeo, nisi verbi εἰπέ ap. Aristoph. Acharn. 318. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, ubi Bergler. citat Avv. 366. Cf. Plat. Euthyd. p. 283. B. εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατές τε καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι. Protag. p. 311. D. εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατές τε καὶ Ἱππόκρατες. Itaque, ut in re dubia, δότε reliqui; sed valde vereor, ne hoc sit e correctione, imprimis quum proprie a Iove, Iustitiae praeside, auxilium petat Pylades. — Inter ἐμοί τε et τῇδε Aug. d. inserit καί. Pro τῇδέ τε Flor. 21. τῇδέ γε.

V. 1239. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 316 sqq. Cf. dem p. 141. — ὦ om. Flor. 21. —σγὸν ἕδος Ἀργείων dochmiacus est, cui recte respondet —τα διὰ βοστρύχων v. 1257.

V. 1241. Musgravii coniecturam αὐτάν, quae metro adversatur, pro αὐδάν Brunck. et Pors. receperunt. Porson. etiam e Paris. uno ap. Musgr. ὦ ante πότνια inseruit.

V. 1243. τήνδ' ἁμαξ. τρ. Ald. rell. ut etiam Flor. 33. e correctione et Aug. A. ap. Brunck. τόνδ' ἁμ. τρ. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 25. 34. Aug. b. c. Eustath. ad Il. ά p. 74, 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ τρίβος καὶ ὁ τρίβος, ὡς Εὐριπίδης γράφει. Sic Electr. 103. ἔξω τρίβου τοῦδ'.

V. 1244. ἐς φρούραν Ald. rell. εἰς φρ. Florr. δωμάτων pro δόμων Mosqu. D.

V. 1245. τί δέ μοι Ald. rell. Gu. Mosqu. A. D. et pro var. lect. Aug. c. τί δέ με King. e MS. Reg. Soc. et duobus Bodlei. et sic Florr. omn. Vict. Aug. c. b. et pro var. lect. Gu. et Schol. metr. — τάδε pro τόδε Flor. 10. Ante χρέος Mosqu. D. inserit τό. Versus constat e quatuor brevibus syllabis cum dochmio, qualis fuit supra v. 167. Vide Seidl. de vers. dochm. p. 153. Herm. elem. doctr. metr. p. 280, 5. 283, 9.

V. 1246. ἔννεπε Ald. rell. ἔνεπε, ut primus ed. King., Mosqu. A. Gu. Flor. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. μοι om. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. Aug. b. c.

V. 1247. μοι pro με Mosqu. D. — δαίματι pro δώμασι Flor. 2.

V. 1248. φόνιον Ald. rell. Mosqu. A. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 34. Taur. ἐπιφόνιον una voce Flor. 18. 21. 33. Mosqu. D. φοίνιον haud dubie e schol. metr., qui hunc versum iambicum ἐφθημιμερῆ vocat, in quo secundus et tertius pes sint anapaesti; ed. King. et Musgr. et sic Gu. De hoc versuum genere acute disputavit Seidler. l. c. p. 148 sqq. qui versum e dactylo cum iambica anacrusi et dochmio, quem duae breves syllabae sequantur, constare docuit

⏑ ⏑́̄ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́̄ ⏑ ⏑́̄ | ⏑ ⏑.

V. 1250. ἐπειγόμεσθ᾽ Ald. rell. Flor. 10. ἐπειγόμεθ᾽ Aug. d. ἐπειγώμεσθ᾽ tanquam var. lect. commemorat Barn. et sic King. Musgr. Gu. Florr. om. praeter 10. Mosqu. D.

V. 1251. τήνδ᾽ ἐκφ. Ald. rell. τήνδε φυλ. L. ap. Porson. ad v. 1176. τόνδ᾽ ἐκφ. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. 3. Paris. A. (nam quod Beck. ad v. 1251. monet, hoc loco in istis codd. τήν et τήνδε legi, e Brunckii nota p. 220. v. 1255. sumtum est.) τόνδε φυλ. Vict. Havn. Iidem mox τόν pro τήν.

V. 1252. τήνδ᾽ ἥ Ald. rell. τόνδ᾽ ἥ Flor. 10. 17. Aug. 3. τόνδ᾽ ὅς Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. A. D. Taur. Havn. τὸν ὅς Flor. 2. Vict.

V. 1253. κόρας Ald. rell. Florr. omn. κόραις Gu. Taur.

V. 1254. εἶτ᾽ ἀπ᾽ ἄλλην σκοπιάν Ald. Brub. Herv. 1.

Havn. εἶτ' ἐπ' ἄλλ. σκ. Herv. 2. Canter. rell. et sic Gu. Florr. omn. εἰ τὰ 'π' Mosqu. A. ἄλην pro ἄλλην T. unde Porson. elicuit εἶτα παλινσκοπιάν. Ex parte verissime: nam Flor. 10. εἶτα ἐπ' πάλιν σκοπιάν. Taur. εἶτα πάλιν σκοπ. Sic scripsit etiam Seidler. sed πάλιν Electrae, σκοπιάν Choro tribuit. Omnis difficultas evanescet, si proximo v. κόραις scribas: διάφερε σκοπιὰν ὀμμάτων κόραις ὀμμ. etc. Ceterum hic locus obversatus esse Aristoph. Thesm. 672. πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμμα, Καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς videbatur Valck. ad Ph. 272.

V. 1256. sq. βλέφαρον Ald. rell. Gu. Florr. omn. βλέφαρα H. K. Ask. 1. 3. et sic ed. King. — κορ. δίδ. διὰ βοστρύχων πάντῃ Ald. rell. δίδοται Aug. c. d. Havn. in quo supra αι scriptum ε. πάντα, supra α adscripto η eadem m., Gu. πάντα Flor. 2. 17. Vict. πάντα διὰ βοστρύχων Cod. Reg. Soc. ap. King. et Ask. 1. ap. Musgr. Cod. Reg. Soc. etsi alibi ad dictata schol. metrici interpolatus est, h. l. tamen, monente Seidlero p. 320., minus hoc correctorem prodit, quod nulla est syllabarum aequalitas: formae enim ∪∪∪——— respondet ∪∪∪—∪—. πάντα κόραισι διδόναι, *quaquaversum spectare, omnia oculis collustranda praebere*, Valck. ad Phoen. 1380. p. 466. comparat cum θέᾳ διδόντες ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν Androm. 1087. εἰς ἓν συνελθὼν ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ Phoen. 465. quae tamen diversa sunt. Seidler. cum Pors. distinctionem posuit post κόραισι, et scripsit πάντᾳ (Pors. πάντῃ). πάντῃ διδόναι διὰ βοστρ. quid sit, ego non intelligo.

V. 1258. Ald. rell. ὅδε τις ἐν τρίβῳ προσέρχεται. quod quum metro adversaretur, Brunck. e Phoen. 93. scripsit ὅδε τις ἐν τρ. φαντάζεται. quo non magis metra aequantur: tres enim breves syllabae, vel iambus vel spondeus requirebatur ad dochmium implendum. Recepit tamen Porson., imprimis quum φαντάζεται in Mosqu. D. repertum esset. Ingeniose et vere Seidler. hoc natum esse suspicatur ex annotatione interpretis, qui chorum haec non vere videre, sed videre se imaginari monere vellet. Vide scholion ad hunc versum. Sic Schol. ad Aesch. Sept. adv. Theb. 79. ταῦτα δὲ φανταζόμεναι λέγουσιν. Ipse scripsit ὅδε τις ἐν τρίβῳ; πρόσεχε, τίς ὅδ' ἄρ' ἄμ — φὶ μ. π. Possis etiam ἔννεπε, τίς ὅδ, — ἄρ' om. Flor. 33.

V. 1259. μέλαθρον om. Flor. 17.

V. 1260. ἀπωλόμεθ' Aug. d. ἄρ' om. Flor. 33. Aug. d.

V. 1261. ἐχθροῖς ἢν φανῇ Ald. rell. Flor. 21. φανῇ apud Tragicos est vel secunda pers. fut. medii, ut Heracl. 689. vel coni. aor. 2. pass. ἐχθρ. εἰ φανῇ Flor. 2. Aug. c. Mosqu. D. in quo supra ῇ scriptum εῖ. Hinc Taur. ἐχθροῖσι φανῇ. ἐχθροῖς εἰ φανεῖ Mosqu. A. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 25. 33. 34. Vict. Aug. b. Sic etiam Schol. Porson. ed. ἐχθροῖσιν φανεῖ, ἐχθροῖς ἢν φανῇ ex hoc, ἐχθροῖς εἰ φανεῖ ex ἐχθροῖσι φανεῖ depravatum dicens, quod contra verisimilius est ex ἐχθροῖς εἰ φανεῖ lectionem ἐχθροῖσι φανεῖ ortam esse.

V. 1262. κενὸς γὰρ, ὦ φ. Ald. rell. γάρ om. duo MSS. Reg. Soc. ap. King. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Taur. „φίλαι pro φίλα MSS. quidam," inquit Porson. quod ego e nullo enotatum reperi. φίλη Mosqu. A. D.

V. 1263. ὃν σὺ δοκ. Ald. rell. Flor. 2. Vict. ὃν ὂυ δοκ. MS. C. C. C. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. 3. Havn. Schol. unde sic legendum vidit Canter. ὃν δοκεῖς Flor. 17.

V. 1264. μοι om. Flor. 2. Havn.

V. 1265. τινά μοι Ald. rell. Gu. Florr. praeter 34. Mosqu. D. in quo μοι e praec. versu translatum videtur. μοι om. MS. Reg. Soc. ap. King. Flor. 34.

V. 1266. αὐλᾶν ed. Musgr. vitio operarum. αὐλαῖς Gu.

V. 1267. τά γ' ἔνθεν Ald. rell. Gu. Florr. omn. τά γ' ἔνθ' Havn. (King. τάδ' ἔνθεν.) Aug. A. ap. Brunck. τά γ' ἐνθάδ'. Mosqu. D. τά γ' ἐνθένδ', ut ed. Porson. — τἀπίσω Ald. rell. Mosqu. A. Gu. τὰ πίσω Taur. Aug. d. in quo supra scr. ἐπὶ σέ. Bodleiani omn. Florr. omn. Mosqu. D. Aug. b. c. τοὐπίσω. Sic et Havn. a pr. m. sed ex correctione τἀπίσω. Rectius τἀπὶ σοῦ Canter. nov. lect. II, 7. (Barn. τἀπὶ σοῦ) et sic Paris. A. quo alludit etiam Flor. 2. τἀπίσοῦ (sic). In Gu. et Flor. 6. memoratur etiam var. l. τἀπὶ σοὶ, ut Gu., vel τἀπὶ σοὶ, ut Flor. ut edidit King. τἀπὶ σοὶ. V. D. in Quart. rev. 18. p. 65. coni. τἀπὸ σοῦ.

V. 1268. ἡμῶν Aug. b.

V. 1270. φέρε νῦν Ald. rell. et Codd. φέρε νυν Barnes. — ἀκοάς M. A. ἂν post ἀκοὰν addit Flor. 18. βάλλω Havn.

V. 1271. μέλλετ' ὦ κατ' οἶ. Mosqu. A. Havn. Aug. d. — ὡς ἡσυχία MS. Reg. Soc. Ask. 1. ἐν γ' ἡσυχίᾳ Brunck. ob metrum scilicet, cuius rei poenitere se scribit in Addendis: ἐν enim produci ob aspirationem initio sequ. vocis.

V. 1272. σφάγιον Aug. c.

V. 1273. Hinc epodum posuit Seidler. quatuor versuum. εἰςακούουσιν Ald. rell. Gu. Flor. 33. εἰςακούουσ', quod primus dedit Barn. Florr. rell. εἰςακούεθ' Mosqu. D.

V. 1274. ἐς τὸ κ. Gu. Flor. 33. — ἐκκεκώφωται Ald. rell. quam formam analogia tueri videtur. Utuntur ea Plat. Lysid. p. 204. C. (at in loco hinc expresso Aristaeneti I, 24. est ἐκκεκώφηκας) Athen. V. p. 188. C. (ex quo tamen Eustath. ad Il. ξ. p. 964, 55. citat ἐκκεκωφημένα.) Aelian. N. A. I, 38. Sed ἐκκεκώφηται magno consensu Mosqu. A. D. Cant. M. N. K. L. R. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. c. et Grammaticus citatus a Bastio ad Greg. Cor. p. 908 sq. ed. Lips. Utramque formam habet Havn. ἐκκεκώφωται (η). Prope accedit ἐκκεκώφηνται Gu. Clem. Alex. Strom. II. p. 485. Terentian. Maur. pag. 2404. Eustath. ad Il. ξ. pag. 964, 55. (948, 22.) ad Od. ε. p. 1539, 59. (230, 14.) κωφός, οὗ ῥῆμα ἔγνωσται οὐ μόνον κωφῶ κωφήσω, ὡς τὸ πρὸς κάλλος ἐκκεκώφηνται ξίφη, ἀλλὰ καὶ κωφώσω κατὰ κοινὴν διάλεκτον. Aristoph. Equ. 312. Aristaen. I. c. ἐκκεκώφηκας. cf. Suid. v. ἀνακεκώφηκας. Porson. comparat Homericum Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος Il. λ', 390. — ξίφος (η) Aug. d.

V. 1275. 76. Choro tribuunt Lib. P. Gu. Flor. 17. ἔνοπλος Ald. ἐν ὅπλοις Flor. 2. 10. 18. 25. 33. 34. Vict. Taur. Aug. b. c. ἐν ὅπλοις, supra scr. ἔνοπλος, Gu. Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

V. 1276. προςορμίζει Brub. προςμίζει Havn. 1. Ut προςελθεῖν μνῆμα supra 118. προςελθεῖν δῶμα Med. 1195. dicitur, sic h. l. προςμιγνύναι μέλαθρα, in quo iniuria haeret Wakefield. ad Soph. Trach. 824. ed. Erf.

V. 1277. 78. Electrae tribuunt Lib. P. Gu. Flor. 71.

Vict. Choro Flor. 21. cui versum 1278. tantum tribuit Flor. 18. σκέψασθαι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. A. Flor. 10. 17. 33. Taur. Aug. c. Havn. σκέψασθε primus ed. Canter. et sic Gu. (sed in litura) Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 25. 34.
ε
Aug. b. σκέψασθαι Mosqu. D. — Mox Gu. οὐ γὰρ ἕδρ. α.
ε

V. 1278. ἐλύσσεται Gu. ἑλίσσεται Mosqu. D. Aug. d.

V. 1279. 80. ἀμείβομεν κέλ. σκοποῦσαι πάντη Ald. rell. Sed MSS. Bodlei. ap. King. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Gu. Aug. b. c. Mosqu. D. A. ἀμείβω κέλευθον σκοποῦσ' ἅπαντα. Sic etiam MS. Reg. Soc. Lib. P. Paris. A. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Taur. nisi quod σκοποῦσα πάντα exhibent, et Flor. 33. Aug. d. Mosqu. A. qui habet ἀμείβω — σκοποῦσα πάντη. Supra ἀμείβω Mosqu. D. scri-
λαι
γρ. γ.
ptum habet γρ. ἀμείβομαι, Aug. d. ἀμείβω (id est ἀμείβομεν, idque rursus in ἀμείβομαι vel contra mutatum) et supra σκοποῦσα idem et Mosqu. A. γρ. — — αι i. e. σκοποῦσαι. Itaque ἀμείβω — σκοποῦσα omnium Codd. MSS. lectio est, quam receperunt Brunck. et Porson., sed πάντα scribentes. Sic etiam Schol. Prior versus est dochmiacus hypercatalectus. Sed fortasse hi duo in unum versum coniungendi sunt, ut dochmium excipiat trochaicus dimeter brachycat. Vid. Seidl. p. 160. Hermann. elem. doctr. metr. p. 262 sq. et unum versum exhibent Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. A. D. Gu. Taur. Paene oblitus eram monere, in Flor. 18. hanc ῥῆσιν Helenae adscribi.

V. 1281. 82. 83. Electrae tribuit Flor. 18.

V. 1282. ἠκούσατ'; ἄνδρες recte Porson. pro ἠκούσατ'; ἄνδρες. — ἔχουσ' Flor. 25. 34.

V. 1283. Flor. 17. praefigit Ἡμιχ.

V. 1284. 85. Electrae tribuunt Mosqu. D. Flor. 17. — ἀένναον κρ. Ald. rell. Mosqu. D. Gu. et Florr. quinque. ἀέναον King. e Bodleianis omn. et sic Flor. 2. 6. 9. 18. 21. nam versus est dactylicus.

V. 1285. ἐπίκουρος Flor. 33. Taur. Aug. d. — ἐμοῖς φίλοισι Ald. rell. ἐμοῖσι φίλοισι Gu. Florr. omn. Vict. Aug.

b. c. ἐμοῖσι φίλοις Mosqu. D. quod recepit Seidler. et ob antistropham v. 1287. 88. 89. et quia dochmius in fine praeferendus sit.

V. 1287. φονεύετε Codd. et edd. praeter Cod. Reg. Soc. e quo King. ed. καίνετε, καίνετε, ὄλλυτε. Sed is Codex ad mentem scholiastae metrici interpolatus est, quod monuit Seidl. p. 297. Ubi plura verba idem significantia iunguntur, fieri vix potest, quin unum ex iis explicationi alius inserviat, ut h. l. schol. καίνετε, ἀποκτείνετε, ἀπὸ τοῦ καίνω, τὸ φονεύω. Itaque non ausim φονεύετε tanquam glossam damnare cum Herm. et Seidl. quorum hic antistrophen versuum 1284. 85. e vss. 87. 88. 89. excudere voluit. Pro καίνετε Taur. καίνυτε. — θείνετ' (Ald. rell. θείνετε) om. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. Itaque expunxerunt Brunck. et Porson. sed recte Seidl. monet, vocem tam exquisitam ab explicatore vix potuisse proficisci. Habent eam Mosqu. A. Aug. d. θείνετ'. In Aug. c. recentissima m. signo adscripto in marg. notavit καὶ θείνετε. Et scholion Gu. καίνετε, κεντεῖτε potius ad θείνετε, quam ad καίνετε, spectare videtur. Fortasse varia lectio fuit pro καίνετε. Versus, ut vulgo describitur, est anapaesticus logaoedicus cum basi.

V. 1288. πέμπετε om. Flor. 2. Taur. Paris. A. Aug. d. quare deleverunt eam Brunck. Porson. Seidl.

V. 1289. χειρός Ald. rell. χερός Brunck. e Paris. A. Flor. 2. Taur. Aug. d. Hinc incipiunt dochmiaci.

V. 1290. 91. τάν om. C. C. C. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. Mosqu. D. Taur. Aug. b. c. λειποπάτορα, λειπόγαμον Ald. rell. Mosqu. A. Flor. 2. 33. (hic λειποπάτραν). λιποπάτορα, λιπόγαμον Gu. Florr. octo, Taur. Aug. 3. λιπόγαρα (an pro λιπάνορα) Mosqu. D. sec. Herm. λιπάτορα, sed syllaba πο suprascr. sec. Beck. Inter λειποπ. et λειπόγ. addit τάν MS. Reg. Soc. et Flor. 17. ad praeceptum metrici, qui versum anapaesticum dimetrum vocat, cuius secundus pes ποπάτορα sit proceleusmaticus; imperitissime. τάν receperunt King. et Brunck. Rectius θ' post λιπόγαμον addendum vidit Hermann. de usu antistroph. p. XIV. Versus est dochmiacus dimeter:

– ◡◡ ◡◡ ◡ ◡◡ | ◡ – – – –

V. 1292. ἔκτανεν Ald. rell. ἔκανεν Brunck. e Paris. A.

et sic Flor. 10. R. cum var. lect. ἔκτανεν, et Gu. in quo inter κ et α minio superscr. est τ. ἔκταν Mosqu. D. Havn.

V. 1293. δόρει Herm. l. c. ὀλλυμένους Ald. rell. ὀλλομένους Havn. ὀλομένους C. C. C. Lib. P. Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Aug. b. c. Versus est qualis 1245. ubi vid.

V. 1293. ὁπόθι pro ὅθι Herm. l. c. δάκρυσιν Ald. rell. δάκρυσι King. e MS. Reg. Soc. et sic Aug. b. Mosqu. D.

V. 1294. Ald. rell. δάκρυσιν ἔπεσε σιδ. συνέπεσε pro ἔπεσε King. e MS. Reg. Soc. et sic C. C. C. Lib. P. Mosqu. A. συνέπεσεν Florr. 6. 9. 18. 21. 33. Paris. A. Gu. Aug. c. συνέπεσον Flor. 10. 17. 25. 34. Aug. b. In d. est ἔπεσε, sed συν in margine ut interpretatio. Praeterea ἔπεσε addunt Paris. A. Flor. 33. ἔπαισε Flor. 10. Hinc συνέπεσεν ἔπεσε iunxerunt Brunck. et Porson. Sed συνέπεσεν omnes fere MSS. ἔπεσε vel συνέπεσεν ἔπεσε pauci. Fatendum tamen, in his Codd. consensum non multum valere, quum librarii saepissime, quae iteranda erant, semel scripserint. Si συνέπεσεν ἔπεσε scribendum, Herm. ratio in elem. d. m. sequenda videtur. vid. infra. Versus, ut ego eum descripsi, est dochmiacus cum iambo catalectico, cuius generis exempla vide ap. Seidler. p. 163. Addo Hermanni et Seidleri dispositionem, litteris diductis indicans quae coniecturae debentur. Et Hermann. quidem ita l. c. totum carmen a v. 1273—1295. pro epodo habens: καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε, π έ μ π ε τ ε Δίπτ. δίστ. π έ μ π ε τ ε φ ά σ γ α ν α Ἐκ χερὸς ἱέμενοι, Τὰν λιποπάτορα λιπόγαμόν θ᾽; ἃ πλείστους Ἔκτανεν Ἑλλάνων Δόρ ε ι παρὰ ποταμὸν ὀλομένους, ὁ π ό θ ι Δάκρυα δάκρυσι συνέπεσε σ ι δ α ρ έ ο ι ς Βέλ. ἀμφὶ τὰς Σκ. δίνας. Similiter in elem. doctr. metr. p. 766. ubi carmen a v. inde 1287. epodum appellat: καίνετε, κ α ί ν ε τ ε, θείνετε, ὄλλυτε, Δίπτ. δίστ. φάσγ. πέμπετε — — Δόρε ι παρὰ ποταμὸν ὀλομένους (dochm. in creticum desinens), Ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν, ἔπεσε σιδαρέοις (dochm. dimeter, item exiens in creticum) Βέλ. ἀμφὶ τὰς Σκ. δ. Seidler. de verss. dochm. p. 321. versus 1279—1283. προῳδόν, versus 1284. 85. στροφήν, versum 1286. μεσῳδόν, versus 1287. 88. 89. ἀντιστροφήν, tandem versus 1290—95. ἐπῳδὸν nominat, antistropham autem et epodum sic descripsit: ἀ ν τ. καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε δίπτυχα, Δίστ. φάσγ. ἐκ χερὸς ἱέμενοι, ἐ π ῳ δ. Τὰν λιποπά-

τορα, τὰν λινόχαμόν θ', ἃ πλεῖ — Στους ἔκαν' Ἑλλάνων δόρει παρὰ ποταμὸν Ὀλομένους, ὅθι δάκρυα δάκρυσιν ἔπεσ' ἒ — Πεσι σιδαρέοις βέλεσιν ἀμφὶ τὰς Σκ. δ.

V. 1296. Ἡμιχορ. praeponit Mosqu. D. Idem alterum σιγᾶτε omittit. κτύπου τινὸς Ald. rell. et Codd. τινὸς κτύπου Flor. 10. τινός om. Flor. 21. κτύπον τινός R. M. et recepit Porson. quod accusativus paulo melius rei iungatur. Legerat tamen Troad. 640. τῶν κακῶν ᾐσθημένος.

V. 1298. φόνου Havn.

V. 1302. ἡσύχως Taur.

V. 1303. χροιᾷ τ' ἀδ. Ald. rell. χρόᾳ Brunck. e Paris. A. χρόα sine ι subscr. Flor. 33. Taur. δ' pro τ' scripsit Porson. Tum δεδραγμένων Ald. rell. Mosqu. A. Havn. in quo duae lectiones πεπραγμένων et δεδραμένων confusae sunt. πεπραγμένων C. C. C. Bodleiani, Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. δεδραμένων Paris. B. Lib. P. Gu. (hic cum v. l. γρ. πεπραγμένων) Taur. Flor. 2. 10. 33. Vict. ut primus ed. Barnes. δεδρωμένων vel πεπρωμένων qui habeant, non repeti. Tum ὑπερ pro πέρι Ald. rell. πέρι MSS. Bodl. Paris. A. Florr. omn. Gu. et pro v. l. Aug. d.

V. 1304. δείξω pro ἔξω Havn.

V. 1307. νερτέροις Ald. rell. νερτέρας Aug. d. νερτέρων H. Flor. 10. quod dictum ut νερτέρων δωρήματα supra 123.

V. 1308. με Ald. rell. et plerique Codd. μοι Flor. 2. 17. 21. Vict. Taur. Aug. d. et pro var. l. Gu. μοι H. μοι nescio cur deterius dicat Porson. Mihi quidem με facilius a librario proficisci potuisse videtur, quam μοι. Vid. quos laudavi Gramm. gr. §. 394. c. not. b. φόβος h. l. est timor et anxietas, et cum ea coniuncta cupiditas cognoscendi rem: *timore perculsa scire cupio, quis clamor sit, quem audivi.*

V. 1309. τηλουργὸς Taur. — βοὴν κλύω Flor. 10.

V. 1311. τί δ' ἄξι' ἡμῖν τ. στεναγμάτων Ald. rell. Correxit Barn. τυγχάνω Flor. 33.

V. 1314. ἐμοῦ pro ἐμοὺς MS. C. C. C. Gu. Flor. 2. 6.

9. 18. 21. 33. Vict. Taur. Mosqu. D. Aug. c. γε om. Flor. 9. 18. in margine habet C. erasum est in Gu.

V. 1315. ἄραρεν· ἀν. Ald. rell. ἄραρ' MS. C. C. C. duo Leidd. ap. Valck. ad Hippol. 1090. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Aug. b. c. — δ' post ἀνάγκης, quod omittit Paris. A., retinent reliqui MSS. omn. ἐς pro εἰς Flor. 2. 10. Taur.

V. 1316. ἕνεκα in textu habet et ἕκατι pro glossa superscr. Flor. 34.

V. 1317. Pro βοᾷ Aug. b. βολ῀ i. e. βολῶν.

V. 1318. οὐ γὰρ οἶδα Ald. rell. Mosqu. A. Flor. 33. οὐδὲν οἶδα MS. C. C. C. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 34. Vict. Taur. Aug. b. c. οὐκ οἶδ. L. — ἢν μὴ σὺ Flor. 2. λέγεις Flor. 25. 34.

V. 1320. ἐπ' ἀξίοισί τ' ἄρ' Ald. rell. Mosqu. A. D. Florr. novem, Gu. Taur. Aug. b. c. Havn. τ' expulerunt Canter. Barn. Musgr. Brunck. scribentes ἄρ'. Porson. τ' in γ' mutavit, quod recte vituperat Herm. ad Orph. Argon. 1176. Scribendum enim τἄρ' i. e. τοι ἄρα cum Gu.

V. 1321. ἂν om. Flor. 17. 25. 34. Aug. b. τοῦ γὰρ ἂν ἄλλου μ. ἂν φθ. Havn.

V. 1322. καὶ om. Flor. 2. Taur. μέτασχε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. A. Havn. Aug. d. μετάσχες, prout edidit Canter., Florr. omn. Gu. Mosqu. D. etc. — φίλος Aug. c. superscr. οις a rec. m.

V. 1323. σοὶ pro ἀγ῀ Havn. μητρὶ Florr. Gu. Taur. Mosqu. A. Havn. Aug. b. ut v. 1325. μητρός. μεγαλόλβια et superscr. γρ. μέγ' ὄλβια Mosqu. A. Aug. d.

V. 1326. κάπικουφισον Mosqu. A. Flor. 2. 10. Vict. Taur. Aug. d.

V. 1330. γε om. Flor. 25. τοὐπ' ἐμοὶ Ald. rell. Mosqu. A. D. Aug. 3. Florr. omn. Gu. τοὐπ' ἐμ' K. ut edidit Morellus. Vide Porson.

V. 1334. δὲ om. Gu.

V. 1335. βάλλοντες Mosqu. A. D. Flor. 2. 10. 17. Vict. ἡσυχάζεσθ' Havn. — ὡς ἴδῃ Ald. rell. Havn. εἴδῃ Paris. A. Florr. omn. Gu.

V. 1336. *Μενέλεως* Mosqu. A. *οὐ* ante *Φρύγας* om. Mosqu. D. *κακοὺς Φρύγας* Flor. 10.

V. 1337. *ἔπραξαν* superscr. *ε* Mosqu. D.

V. 1338. *κτύπον ἐγείρετε φίλαι* Mosqu. A. Havn. Aug. d. Antistrophe est v. 1530.

V. 1341. *ἐμβάλλῃ* Flor. 10. *ἐμβάλει* Aug. d.

V. 1342. *πρὸς οἴκους* Flor. 2. Taur.

V. 1343. *πρὶν ἂν* Ald. rell. et MSS. quidam. *ἂν* om. Mosqu. A. Flor. 2. 33. Taur. Havn. Aug. d. De *πρὶν* cum Coniunct. om. *ἂν* vid. Porson. ad Med. 222. Monk. ad Alcest. 76. *Ἑλένης* Flor. 33.

V. 1344. *δόμοισι* Ald. rell. *δόμοις* Mosqu. D. Aug. b. c. Florr. omn. Vict. Taur. Gu. ut edidit Porson.

V. 1345. *λόγων* Taur. *που* pro *του* Flor. 10. *πολων* pro *προςπόλων* Aug. b. *πρὸς πόλων* Aug. c. d.

V. 1348. *ἐς* cum Seidlero p. 326. dedi pro *εἰς*, ut versus esset dochmiacus, ab iambo incipiens, de quo genere vid. Seidler. p. 115. *Ἑλένην* Flor. 33.

V. 1349. *δακρύοισι* Aug. c. *Ἑλλάδα πᾶσαν* Mosqu. A. Havn. Aug. d. *ἔπλησεν* Mosqu. D. Aug. b. c. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Gu.

V. 1350. *ὀλόμενον* semel Ald. rell. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. A. D. Gu. bis Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur.

V. 1351. *ὅς* om. Mosqu. D.

V. 1354. *πευσώμεσθα* Aug. b. *πευσόμεθα* Flor. 2. 18. 21. Vict. Taur. Aug. c. Havn. *πευσούμεθα* H. vid. Pors. ad v. 1610.

V. 1355 sqq. De carmine hoc paromoeostrophico vid. Hermann. elem. doctr. metr. p. 777 sqq. — Pro *πέφευγα* Flor. 17. *ἀπέφευγα*.

V. 1356. *ἐν εὐμαρίσι* Ald. rell. Florr. omn. Gu. Aug. 3. Mosqu. A. D. Etymol. M. p. 393, 18. *ἐν* delevit Brunck. auctoritate Paris. A. quem sequuti sunt Porson. Herm. *ἐν* ob similitudinem syllabae sequentis non minus omitti, quam

addi potuit. Versus constat e cretico et dochmio. Hinc *εὐμαρίσιν* scripsi e Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c. Gu. De *εὐμαρίς* secunda longa vid. Blomfield. ad Aesch. Pers. 666.

V. 1358. *τριγλύφας* Ald. rell. MS. C. C. C. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Aug. b. c. *τριγλύφους* e Schol. (ad v. 1357 sq.) edidit Barnes. (Cf. schol. Gu. ad v. 1358.) et sic septem MSS. ut ait Musgr. certe Flor. 2. 10. Mosqu. A. Gu.

V. 1359. *φροῦδα, φροῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ* e Musgr. coni. ediderunt Brunck. et Porson. Nam codd. quosdam ita habere, ut ait Porson., hodie non credo. *φρούδα* pro feminino accipit Schol. et sic in Gu. scribitur *φρούδα φρούδα.* Aug. d. *φρούδα γᾶ φροῦδα.* Mosqu. A. Havn. *φροῦδα γᾶ, φροῦδα. φροῦδα πέφευγα* iungenda puto cum Musgr. nam *φρούδα γᾶ* pro *evanida* vel *incognita est terra* cum Heathio accipere nimis usui loquendi adversatur.

V. 1360. *βαρβάροις δρ.* Mosqu. A. Aug. d.

V. 1361. pro dochmiaco dimetro habeo, nisi malis *αἶ αἶ* extra versum reiicere, ut *πᾶ φύγω, ξέναι* sit troch. monom. hypercatal.

V. 1362. dochmiacus cum duobus creticis, quorum alter primam syllabam solutam habet:

⏑ ⏒́ ⏖́ ⏑ ⏒́ | – ⏑ – ⏖ ⏑ –

ἀναπτάμενος Flor. 10. *ἢ* om. Taur. Ante *ὠκεανὸς* Herm., inseruit *ὅν.* nam in Aug. d. est *ὠκ. ὃν ὁ ταυρόκρ.* Verba *πολ. αἰθ. ἀμπτ.* laudat Eustath. ad Il. ε. p. 526, 45.

V. 1364. *κυκλεῖ* Ald. rell. Flor. 10. *κυκλοῖ* MS. C. C. C. Ask. 1. 2. Lib. P. Florr. omn. praeter 10. Gu. Aug. b. c. et sic ed. Musgr. Brunck.

V. 1365. *τί δ' ἐστ'* Ald. rell. Mosqu. A. D. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Aug. 3. Havn. Gu. *ἐστ'* Taur. *ἐστιν* edidit Barnes. e Schol. et sic Flor. 18. 21.

V. 1367. *καὶ* post *ἄστυ* inserit Aug. d.

V. 1368. *σ'* om. Flor. 10. 33. Taur.

V. 1371. *ὀρνιθόγονον* Ald. et Codd. omnes (vel *ὀρνιθογόνον*, ut Florr. praeter 10. 17.). Barnes. ed. *ὀρνιθογό-*

νου, haud dubie ob praecedens τᾶς, hiatum intolerabilem inde ortum non curans. Mox etiam κυκνόπτερόν Ald. rell. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Havn. Aug. 3. Taur. κυκνοπτέρου ed. Barnes. Brunck. Porson. quos nunc nolim me imitatum esse: nam κυκνόπτερον ὄμμα non durius est, quam κυκνόπτερος καλλοσύνα. Sed articuli τὸ τᾶς et sensui nocent, et metro. Quis enim τᾶς a καλλοσύνας, quo pertinet, accusativis interiectis seiunctum ferat? quis v. c. pro τὸ τῆς Ἑλένης σῶμα unquam dixit τὸ τῆς σῶμα Ἑλ. vel τὰν τοῖν Ἑλέναν κάσιν Διοσκόροιν pro eo, quod legitur Hec. 924. τὰν τοῖν Διοσκ. Ἑλ. κάσ.? Exempla enim, quae Seidler. attulit p. 133 sq., regulam probant. Quare recte Porson. eos deleri voluit. Iis seclusis efficitur dochmiacus dimeter: δι' ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνόπτερον,

⏑ – ⏓ ⏑ ⏔ | ⏓ ⏔ – ⏑ –

qualis etiam est v. sequ.

⏓ ⏔ – ⏓ – | ⏓ – ⏔ ⏑ ⏓

V. 1372. σκύμνοι Mosqu. D. Flor. 2. 10. 21. 25. δυςελένας semel Ald, rell, Mosqu. D, Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Taur. Aug. 3. bis Lib. P. Mosqu. A. Musgr. Brunck. Porson. Versus 1373. est item dimeter dochmiacus, qui duplicatum δυςελένας non admittit, nisi alterum pro cretico habere velis.

V. 1374. ὀττοτοῖ Ald. rell. ut nunquam scribendum esse monet Porson. ad Phoen. 1052. non assentiente Seidlero de vers. dochm. p. 44. not. ὀττοτοὶ bis Flor. 6.

V. 1376. τλᾶμον Mosqu. D. Gu. Aug. b.

V. 1377. Musgr. coni. ἱπποσύνας, *Dard. infelix propter equitandi peritiam Ganymedis*, probat Herm. Nullum certe vocabulum in σύνη exiens locum designat, de quo accipit Schol.

V. 1383. κατὰ γαῖαν Aug. d. Mosqu. A. Havn.

V. 1384. σιδαρέοισιν Ἀΐδα. Sic Ald. rell. Havn. σιδαρέοισιν κατ' ἀΐδου Barnes. qui si typographi error est, ut Musgr. videtur, satis mire eundem commiserunt librarii Gu. Flor. 6. 9. 18. 17. 25. 34. qui etiam ἀΐδου. σιδαρέοισι τυ κ ἴδου (sic Herm.) Mosqu. D. ἀΐδαο Flor. 2. 10. sed ο a m. sec.

V. 1385. ἐς δ. Aug. d.

V. 1386. δύω Ald. rell. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. d. δύο e Paris. A. edidit Brunck. et sic Mosqu. D. διδύμω δύω Havn.

V. 1387. στρατηλάτης Mosqu. A. D. Havn. Aug. c. d.

V. 1388. κακομήτας ἀνὴρ Ald. rell. In illo consentiunt codd. ἀνήρ om. Paris. A. K. Gu. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. Itaque Porson. ed. κακόμητις ἀνήρ, probante Herm.

V. 1390. ὁ ante θρασύς addit Taur. post θρασύς Flor. 10. addit τ', Mosqu. A. Aug. d. δ'. ἐς ἀλκ. Taur.

V. 1391. πολέμῳ Flor. 2. Vict. πολέμοις Aug. d.

V. 1392. ἔῤῥει Aug. b. πᾶς pro τᾶς Flor. 18. τῆς Mosqu. A.

V. 1394. μολόντε Flor. 10.

V. 1395. τοξότης Mosqu. A. D. Flor. 2. 21. Vict. Aug. d.

V. 1399. χεῖρας Ald. rell. Florr. omn. Gu. Aug. 3. χεῖρος Mosqu. D. χέρας ed. King. Brunck. Porson. ut versus esset iambicus dimeter. Herm. scripsit περὶ δὲ γοῦνυ χέρας et versum finit altero ἔβαλον. qui versus videtur esse trochaicus trimeter acatal. — ἱκεσίας Havn.

V. 1400. ἔβαλλον ἔβαλλον Ald. rell. Havn. ἔβαλον ἔβαλον dedit Barn. e schol. metr. et sic Gu. Florr. omn. etiam Mosqu. D. sed semel.

V. 1403. ἄλλω pro ἄλλον Flor. 21. et προςεῖπεν sine δ' Flor. 10. — ἐν φόνῳ Aug. d. supra quod scr. γρ. φόβῳ. E iambico dimetro brachyc. transitur in creticos.

V. 1405. δέ pro δ' ἐς Mosqu. D. Aug. d. τοῖςδ' ἀρχ. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Commel. δ' εἰς Ald. Aug. b. Havn.

V. 1406. τὴν ante Τυνδαρίδ' om. Ald. rell. Primus addidit Brunck. e Paris. A. quocum consentiunt Mosqu. A. D. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 33. Aug. b. c. (d. τάν). μητροφόντης Mosqu. A. D. Aug. d.

V. 1407. ποῦ πότ' Aug. c. ποῦ ποτ' εἶ πάλαι Mosqu. D.

V. 1408. Φρυγίοις pro Φρυγίοισι Flor. 2. Vict. Aug. d. Mosqu. A.

V. 1409. Alterum αὖραν om. Taur.

V. 1410. Ἑλένας semel tantum habet ed. King. εὐπηγεῖ Flor. 2. 33. Vict. Aug. d. ἀπηγεῖ Taur. Herm. scripsit εὐπᾶγι κ. ab εὐπήξ, quod metro unum convenit.

V. 1412. βαρβάροισι Ald. rell. et Codd. βαρβάροις ed. King. Brunck. Porson.

V. 1413. λίνῳ Mosqu. A.

V. 1415. νήματα δ' Ald. rell. νῆμά θ' Paris. A. ut et Flor. 10. Vict. (νήμαθ' Taur.) unde Brunck. fecit νήματά θ'. δι' ἔτο Aug. b. c. sed b. in marg. ἴετο.

V. 1416. τύμβων Mosqu. D.

V. 1417. συστολῆσαι Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 33. 34. Aug. b. c. συστολίσαι Barn. et sic Flor. 17. στολίσαι Flor. 2. 10. Taur.

V. 1419. Herm. προςεῖπε δ' ὧδ' Ὀρ. Ego προςεῖπεν scripsi, ut dochmiacus esset cum duobus creticis. Ὀρέστης Flor. 17. 25. 33. 34. Aug. b. d. κόρην Mosqu. D.

V. 1420. ἴχνω Mosqu. D. sed ος suprascriptum.

V. 1422. est iambicus trimeter, sequens e dochmio constat et iambo. Herm. in diss. de usu antistroph. p. XXII. coni. ἐπὶ προπάτορος παλαιᾶς ἕδραν ἑστίας, (qui sunt quatuor cretici, primus longas syllabas solutas habens), λόγον ἵν' εἰδῇς ἐμόν (duo cretici, in quorum priore prior longa soluta); in elem. doctr. metr. p. 779. ad antiquam lectionem rediit.

V. 1424. ἐφείπετο Ald. rell. ἐφεῖπε τοῦ pro ἐφείπετ' οὐ Taur. ἐφεῖπε τοῦ Mosqu. D.

V. 1425 sq. ἔμελλεν Ald. rell. Mosqu. D. sec. Herm. Paris. A. ἔμελλον I. ἔμελλε παθεῖν Lib. P. Ask. 2. Flor. 2. 10. Vict. Mox ὁ δὲ συν. Ald. rell. quod non debebat mutare Brunck.

V. 1428. ἀλλ' αἰεὶ Ald. rell. Gu. Flor. omn. praeter 10. Aug. 3.

V. 1429. ἐκλήϊσε Ald. rell. et plurimi Codd. ἐκκλήϊσε ed. King. et sic Flor. 6. 9. 18. 21. ἐκλῄσε Brunck. Porson.

ἀλλόσ' ἐν στέγαις I. K. L. Flor. 2. Vict. ἄλλος ἐν στ. Taur. In Mosqu. A. supra στέγης scriptum: γρ. στέγαις.

V. 1430. ἱππικοῖς Ald. rell. ἱππικοῖσι Flor. 10. 33. Taur.

V. 1431. ἐν ἕδραισι Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. 3. ἐν ἐξέδραισι Ask. 1. 2. Lib. P. Flor. 2. 10. 33. Vict. King. Musgr. Brunck. Porson. ἐκεῖσε κεῖθεν Ald. rell. ἐκεῖσ' ἐκ. Brunck. Porson. et sic Flor. 2. 6. 10. 17. 33. 34. Aug. 3. Mosqu. A. D. ἄλλος pro ἄλλον Taur.

V. 1433. ταῖσδε συμφοραῖς R. ἐγένετο Aug. b. c. Mosqu. D.

V. 1434. Alterum μᾶτερ om. Mosqu. A. Flor. 2. Ἰδαῖα μᾶτερ Ἰδαῖα Flor. 10. unde Herm. scripsit Ἰδαία μάτηρ Ἰδαία.

V. 1435. ὀμβρίμα Mosqu. D. Flor. 2. 6. 9. Aug. b. recte. Semel ponunt Mosqu. A. D.

V. 1437. ἅπερ ἕδρα | ἕδρακον Mosqu. D.

V. 1439. ἀμφὶ posuisse videtur, quia iam ab initio animo obversabatur δίνασεν ὄμμα, quod quarto abhinc versu positurus erat.

V. 1440. ἐν om. Mosqu. D. Pro eo ἐκ Taur.

V. 1442. τύχοι Gu. τύχῃ Flor. 10.

V. 1444. ἀντίον Aug. c. ἀντισταθέντες Flor. 17. στάντες pro σταθέντες Flor. 33.

V. 1446. σ' om. Flor. 25.

V. 1447. τοῦ om. Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 33. Mosqu. A. D. τὸν ed. King. Musgr. et sic Flor. 2. 25. 34. τοῦ κασ. Brunck. Pors. nescio unde. Rectius etiam Herm. versus sic digessit: τὸν κασιγνήτου προδοὺς ἐν Ἄρ — γει θανεῖν γόνον.

V. 1449. ἃ δ' ἴαχεν, ἴαχεν Ald. Brub. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Mosqu. D. ἴαχεν semel Herv. 1. 2. Canter. ἃ δ' ἂν ἴαχεν, ἴαχεν Aug. d. ἀνίαχεν, ἴαχεν Flor. 2. 10. 33. Vict. ἀνίαχεν bis Taur. ἃ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν ed. King. Musgr. Brunck. Porson. Herm. et hoc tuetur Elmsl. ad Med. 1219. Vide supra ad 175. et servari potest, si

ἀνίαχεν abiecto augmento, ἴαχεν cum augmento dictum esse statuas. Versus enim est anapaesticus dimeter. Praeterea ἢ δ' Gu. Flor. 17. 18. 25. Mosqu. D. ἡ δ' Flor. 6. 9. 34. ὅδ Flor. 2. Vict. — μοι post ὤμοι omittit Taur.

V. 1451. πλαγᾷ Brunck. e Paris. A. male! κτύπησε πλαγᾷ ieiunum est: κτύπ. μέλεον πλαγάν, i. e. κτύπησε μελέως, non item. Locutio autem confusa est e duabus aliis, κτύπησε κρᾶτα et κτύπησε μέλεον πλαγάν. hoc dictum est ut τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγὼ Soph. El. 1034. λούειν ἁγνὸν λουτρὸν id. Antig. 1201. i. e. λούειν ἁγνῶς. in quibus non solet substantivum nudum sine adiectivo poni.

V. 1452. φυγᾷ δὲ ποδὶ Codd. et edd. Aug. d. ποδὶ δὲ i. e. ποδὶ et ποδός. Quod Facius coniecit φυγάδι δὲ ποδὶ probaverunt Porson. Herm. in diss. de usu antistr. et Seidler. de vers. dochm. p. 13. repudiavit idem Seidler. ad Eurip. El. 216. ubi item legitur: φυγῇ σὺ μὲν κατ' οἶμον, ἐς δόμους δ' ἐγὼ, φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί. Saepius autem duo substantiva idem significantia ἐκ παραλλήλου ponuntur, ut Soph. Ai. 310. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. Nec facilis est explicatio, quomodo e φυγάδι δὲ ποδὶ difficilior lectio oriri potuerit φυγᾷ δὲ ποδί. Itaque vulgatam in elem. doctr. metr. recte retinuit Herm. Ita versus (priore syllaba vocis ἴχνος in sequ. reiecta) erit iambicus trimeter brachycat. sequens dochmiacus:

⏑ ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑ ⏑⏑ —.

V. 1453. ἔφερέν semel Brub. Herv. 1. 2. Cantabr. ἔφερον et bis quidem Flor. 33.

V. 1455. ἀρβύλης Mosqu. D. Flor. 21.

V. 1456. ἀριστεροῖσιν Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. omn. Taur. ἀριστεροῖσ' King. ἀριστεροῖς Brunck. et sic Mosqu. A. Havn.

V. 1457. λαιμῶν Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 17. 18. 21. 34. λαιμόν Mosqu. D. cum gl. λαιμοῦ, Paris. B. Ask. 2. Lib. P. ap. Musgrav. Flor. 2. 25. 33. Havn. ut edid. Musgr. Brunck. Porson. Facilius λαιμὸν in λαιμῶν mutari potuit propter ἔσω, quam contra.

V. 1459. Vid. Gramm. gr. p. 768 sq.

V. 1460. ἰακχᾶ scripsi pro ἰαχᾶ, ut versus esset dochmiacus dimeter. Sic etiam Herm.

V. 1461. ἐμβαλόντες Flor. 17. Taur. Aug. d. Idem fuerat in Havn. a m. pr. sed μ puncto notatum, et suprascriptum κ. ἐκβαλλόντες (sic) Mosqu. D.

V. 1462. ἄλλοσε pro ἄλλοθεν Flor. 10.

V. 1463. οἳ μὲν Flor. 2. Vict.

V. 1464. χερσίν pro χεροῖν Flor. 2. 10.

V. 1465. ἔναντι Flor. 2. 17. Vict. „ἐναντία MSS. quidam." Porson.

V. 1468. Πριαμίσιν Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 33. 34. Aug. c. Alterum εἶδον om. Mosqu. A.

V. 1471. ὅσσον Flor. 10. Ἄρεως Gu. Mosq. A. D. Aug. b. c. Versus est anapaesticus dimeter, in quo secundus et tertius anapaestus longam solutam habent.

V. 1472. δ' post ἥσσονες inserit Flor. 21. ἐγινόμεθ' Taur. ἐγενόμεσθ' Aug. d. Mosqu. A. αἰχμῆς Havn. Aug. c. Mosqu. D.

V. 1475. προσβολάν Mosqu. D. Havn. Taur. θανάτου προβολάν i. e. ὅ, τὸ λίσσεσθαι, προβολὴ εἴη ἂν θανάτου, *munimentum, praesidium contra mortem.* Vid. Gramm. gr. §. 432. 4.

V. 1476. γ' ἐφεύγομεν Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. δ' ἐφ. Ald. et Codd. δὲ φεύγομεν Mosqu. D. δ' ἐκφεύγομεν Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. Aug. b. c.

V. 1477. ἄλλοι δ' ἔμελον Flor. 21. „ἔμελλον. De hoc usu verbi μέλλειν vid. Wyttenbach. ad Iulian. Or. I. p. 33. D. Idem vir doctus Biblioth. crit. II. p. 2. p. 66. hunc Libanii locum adferens, οἰμωγὴ δὲ ἠκούετο τετρωμένων, τιτρωσκομένων, μελλόντων, ὀλλυμένων, non multum se repugnaturum ait, si quis μελλόντων mutet in ὀλλύντων. Sed μελλόντων longe est exquisitius. Procop. Gaz. in Villoison. Anecd. T. II. p. 34. καὶ ᾗ μὲν εἴχετο, ᾗ δὲ ἔμελλεν." Boisson. Vulgata scriptura e glossa interlineari nata esse videtur Elmsleio ad Heracl. 838. An, quia πολλοὶ δ' ἔπιπτον bis legitur apud Eurip. Phoen. 1156. Androm. 1143., hic etiam πολλοὶ δ' ἔπ. legendum suspicabatur? Vix credas.

V. 1478. ἢ τάλαιν' Ald. rell. ἃ τάλ. Paris. A. Flor. 10. 17. 18. 25. 33. 34. Taur. Aug. b.

V. 1479. φόνου Aug. c. sed corr. a rec. m.

V. 1480. τλήμων Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. Aug. b. c. ἡ τλήμων Mosqu. A. Havn. Aug. d.

V. 1481. δραμόντες Ald. rell. δραμόντε ed. King. et sic Paris. A. Cant. M. Flor. 10. Taur.

ὡς ☾ καθὰ

V. 1482. σκύμνον Aug. c. ὡς σκύμνον d. sed ὡς in margine est. ὡς σκ. edidit etiam King. ὀρείαν omitt. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. 25.

V. 1484. ἔτεινον Ald. Herv. 1. et Codd. ἔκτεινον Herv. 2. Canter. qui tamen dicit, videri sibi legendum ἔτεινον. Mendum typothetarum ἔκτεινον inepte defendit Barn. esse dicens pro ἐξέτεινον et ἐκ corripi posse.

V. 1486. διὰ πρὸ δόμων Ald. Brub. Herv. 1. διὰ προδόμων Herv. 2. Canter. Barn. Aug. d. Havn. Mosqu. A. διαπρὸ (vel διὰ πρὸ) δωμάτων MS. C. C. C. Paris. A. B. Ask. 1. 2. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 2. διὰ προδωμάτων Taur. Aug. b. c. δὴ πρὸ δωμάτων Lib. P. Flor. 2. Vict.

V. 1489. τέχναις Ald. rell. τέχναισιν Mosqu. A. Aug. d. Havn.

V. 1490. τὰ δ' ὕστερον Ald. rell. Gu. Mosqu. Florr. τὰ δ' ὕστερ' MS. C. C. C. Florr. 6. 9. 10. τὰ δ' ὕστερ' οὐ κάτοιδα Cant. et pro v. l. M.

V. 1491. ἐν δόμοις pro ἐκ δόμων Taur.

V. 1493. Herm. scripsit: Μενέλαος ἀνασχόμε — νος ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας ἔλαβ' ἔλαβε — τὸν Ἑλ. γ.

γρ. ἀνόνητον

V. 1494. πολύπονον Aug. d.

V. 1496. τῶνδε pro τόδε Aug. c. sed postea corr.

ον

V. 1497. ξιφοφόρον Flor. 21. ξιφηφόρων Mosqu. D. ξ. γὰρ ἐκπροδομάτων εἰσορῶ Flor. 2. Vict.

V. 1499. πέφευγεν ἐκ δόμων ἐμὸν ξίφος Ald. rell. et MSS. τοὐμὸν ἐκ δόμων ξ. M. K. R. quod, ut numerosius,

ediderunt King. et Porson. In N., teste Porsono, verba ordine vulgato posita sunt, sed literis suprascriptis transponenda monuit librarius.

V. 1500. βαρβάροις Flor. 2. 17. 25. 34. Vict. Aug. b. d. Havn. Mosq. A. προςπεσών Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. προςπίτνων vel προςπιτνῶν MSS. Leidenses ap. Valck. ad Phoen. 300. Ask. 1. Lib. P. Flor. 10. 17. 25. 33. 34. Aug. b. Havn. προςπίπτων Mosqu. A. Flor. 2. Vict. Taur. Aug. d.

V. 1502. παντᾳχῇ Flor. 21.

V. 1503. οὗτοι Flor. 33. πω pro ποῦ Flor. 6. Mosqu. D. Tum Μενέλεω sine ι subscr. Ald. rell. Μενέλεων Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. c. quod verum videri possit; sensus enim est: *ut Menelaus auxilio veniret*, non *ut auxilium ferretur Menelao.* Idem legisse videtur Schol. et in Ald. Μενέλεω (cui ι primus addidit Barnes.) ν in fine excidisse potest. Sed verum esse Μενέλεῳ e sq. σοί patet, dummodo, virgula post ἔθηκας deleta, interpreteris: *non clamore significasti Menelao, ut auxilio veniret?*

V. 1504. οὖν om. Flor. 2. Mosqu. A. Havn. Aug. d.

V. 1505. ἢ Τυνδάρεως Flor. 33. ἢ Τυνδαρὶς ἄρα H. Mosq. D. διοίχεται pro διώλετο Mosqu. A. Havn. Aug. d. hic cum v. l. γρ. διώλετο.

V. 1507. χαρίζει Mosqu. D.

V. 1508. αὐτοῖσι φρ. Flor. 2. Taur. Supra διελυμήνατο in Aug. b. scriptum γρ. διώλετο.

V. 1509. κτανῶ Paris. A. Mosqu. D. Florr. omn. Taur. Aug. b.

V. 1510. Taur. κατώμοσα ἵν' ἄν. De forma loquendi vid. Porson.

V. 1512. Paris. A. ἀνταυγεῖν.

V. 1514. ἔσω pro ἐγώ Aug. b.

V. 1515. ὧν. Aug. d. ὄν. (ω suprascr.) — ἀπαλλάξῃ Flor. 2.

V. 1516. τις om. Flor. 34. ὁρᾷν pro ὁρῶν Mosqu. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Aug. b. c.

V. 1517. σε om. Flor. 33. εἴσω Ald. rell. et Codd. ἔσω Barn.

V. 1518. κτανεῖς Flor. 2. 33.

V. 1519. μεταβουλευσώμεθα Mosqu. D. μεταβουλευσόμεθα Mosq. A. Havn. Aug. d.

V. 1520. μῶρος εἶ, δοκῶν H. με om. Flor. 33. Versum corruptum putat Elmslei. ad Soph. Ai. 1081. in Mus. crit. IV. p. 475. nam sensum esse: *stultus es, si putas me cruentaturum tuum collum.* Iniuria. τλῆναι non actionem brevi transeuntem, sed animi habitum significat, et ut dicere poterat Orestes οὐ τολμῶ καθαιμάξαι, non necesse habebat dicere, οὐκ ἂν τλαίην καθαιμ. sic servus δοκῶ σε τλῆναι. Cf. Herm. ad Soph. Ai. 1061.

V. 1521. ἐν ante ἀνδράσιν om. Flor. 2. Contra Mosqu. D. ἐν δράσιν om. syllaba αν.

V. 1522. συστῆσαι Flor. 17. στῆναι Aug. d.

V. 1524. Μενέλαον Flor. 10. δ' om. Aug. d. ξίφος Vict. Aug. d.

V. 1527. θέλῃ Flor. 17. 25. 34. (hic e corr.) Havn. Aug. b. θέλοι Mosqu. D. quod mirum Brunckio melius visum esse.

V. 1528. Ob dactylum in tertia sede Elmslei. in Edinburgh rev. nr. 37. p. 71. legendum videbatur ξυγγ. τ' ἐμὴν, τρίτον τε τὸν τ. ξ. μ. (Cf. id. ad Med. p. 88. not. a.) Hermanno Praef. ad Hec. p. LXIII sq. hoc imperitiam Euripidis arguere videtur. τε om. Aug. d. Havn. Mosqu. A.

V. 1529. om. Aug. b. δύω Ald. rell. δύο Brunck. Porson. et sic Gu.

V. 1530. Vide v. 1338 sqq. τύχας legendum censet V. D. in Classic. Journ. XVII. p. 63. Hiatum ob vocativum ferendum esse docuit Seidler. de verss. dochm. p. 87. Flor. 10. ἰὼ τυχὰ, ἰὼ τύχα.

V. 1531. αὖ om. Flor. 2. Taur. Aug. c.

V. 1533. ἀγγέλωμεν Mosqu. D. Flor. 18. 21. — πόλιν om. Aug. c.

V. 1534. ἔχομεν Flor. 17. 25. Aug. b. d. Ἡμιχ. inserendum esse monuit Valcken. ad Hippol. 782. quod non necessarium esse iudicat Seidler. de vers. dochm. p. 326.

V. 1535. Ἡμιχ. om. Mosqu. D. Havn. Aug. 3. Pro ἴδε V. D. in Edinb. rev. nr. 35. p. 181. *confidenter* reponit ἰδοῦ, quia ἴδε nunquam pro interiectione usurpetur, non addito accusativo. Itaque in Soph. etiam Trach. 222. (ἴδ', ἴδ' ὦ φίλα) legendum esse ἰδοῦ δ' ὦ φ. Non addidit, quomodo legendus esset versus iambicus Soph. Oed. C. 1462. ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται, quem ipse laudat, cui respondet νέα τάδε νεόθεν ἦλθ' ἐμοί. Nec h. l. ἰδοῦ metro satisfaceret.

V. 1536. αἰθέριος Flor. 17. 25. Aug. b.

V. 1537. Ἡμιχ. nota deest in Paris. A. Aug. c. d. Havn. et (monente Herm.) in Mosqu. D.

V. 1538. πόνου pro φόνου tanquam variam lectionem adscriptam habent R. M. Flor. 6. Contra Cant. πόνου et suprascr. φόνου.

V. 1539. Ἡμιχ. notam om. Mosqu. D. Cum fragm. Simonidis ap. Stob. Tit. 98. (in Brunck. Gnom. p. 99. seu p. 135. ed. Lips.) iam comparavit Musgr.

V. 1540. βροτοῖς scripsi propter v. strophicum 1348. cum Seidlero p. 325. pro βροτοῖσι vel βροτοῖσιν Gu. Flor. 2. 6. 9. 17. 18. 25. 34. Ita iambus praeponitur dochmio. Vid. Seidler. p. 115. θέλῃ Taur.

V. 1541. Aug. b. praefigit Ἡμιχ. ἃ δύναμις Ald. rell. Paris. A. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 33. 34. Taur. Aug. 3. Havn. ἡ δύναμις. ἃ om. King. Musgr. Porson. et Florr. 18. 21. 25. Anapaesticus est dimeter hypercat. ut strophicus v. 1349. Ob metrum etiam scripsi ἀλάστορ' pro ἀλαστόρων cum Seidlero, et post δύναμις cum eodem interpunxi.

V. 1542. ἔπαισεν ἔπαισε Ald. rell. Paris. A. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. 3. Havn. ἔπαισε ἔπαισε Mosqu. D. Sed non respondet strophicus 1350. Schol. var. lect. commemorat ἔπεσε, et sic ἔπεσεν ἔπεσε Taur. Itaque cum Seidlero scripsi ἔπεσ' ἔπεσε. — δι' αἵματος Mosqu. D.

V. 1544. ἀλλὰ γὰρ legendum censet V. D. in Quart. rev. 18. p. 354.

V. 1546 — 48. Electrae tribuunt Ald. rell. Sed illa, inquit Musgr., post v. 1366. (1346. nostr. ed.) scenam reli-

querat, et ad Helenae cadaver contemplandum domum introierat. vid. v. 1363. (1343.). Intus autem mansisse ostendit v. 1651. (1613.), ubi ipsam Orestes aedes incendere hortatur. Quid quod extra manens, portis obseratis, in Menelai manus incidisset. Delevi igitur eius personam, quae in MS. B. manu recenti adscripta erat, in Libro P. omnino deerat. Haec ille. Personae nomen deest etiam in Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 21. Havn. — φθάνητε Flor. 33. μόχλων Flor. 17.

V. 1553. καινὴν Lib. P. R. (sed ε supra αι) Mosqu. A. Flor. 2. Vict. καὶ νῆν L. εἰς κενὴν Flor. 17. — φοβώσει pro φόβῳ σφαλ. Aug. b. σφαλεὶς φόβῳ Flor. 10.

V. 1555. πολὺς γέλως. Cf. Valck. ad Ioh. Chrysost. p. XX. Boisson.

V. 1556. τάδε addit Flor. 17.

V. 1557. ἀλλὰ om. Flor. 2.

V. 1558. χειρῶν Flor. 2. 33. Vict.

V. 1559. ἄθλιον Flor. 17. Tautologia τάλαιναν ἀθλίαν offensi, Musgr. Λάκαιναν ἀθλίαν, Porson. τάλαιναν Τυνδαρίδα coniecerunt. Vulgatam defendit Brunck. allato loco Soph. Trach. 880. τάλαιν᾽ ὀλεθρία, Erfurdt. in literis ad Schaeferum scriptis, quae ad calcem Eurip. Pors. Lips. subiectae sunt p. 571. loco Aeschyli ap. Athen. p. 394. A. σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα. Cf. Soph. Phil. 290 sq. αὐτὸς ἂν τάλας εἰλυόμην δύστηνος. ib. 744. δύστηνος ὢ τάλας ἐγώ.

V. 1560. χειρὶ Flor. 2. Vict.

V. 1562. δέ post σύ addit Mosqu. A. Havn. κλείθρων Ald. rell. et Codd. κλήθρων Flor. 33. Taur. κλ. δὲ μὴ Flor. 25. 34. χεροῖν Ald. rell. χερὶ Musgr. dedit e MS. C. C. C. et Lib. P. et sic Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. 3.

V. 1564. θριγγῷ Cant. L. quae forma et alibi occurrit. Pors. συνθραύσωμεν Flor. 10.

V. 1565. πόνων Taur.

V. 1566. κλῆθρα, ut scripsit Pors., Flor. 33. Taur. pro κλεῖθρα. σῆς om. Flor. 17.

V. 1567. εἴργει Mosqu. D. εἴσω Ald. rell. Mosqu. A.

D. alii: ἔσω, ut ed. Barn., Flor. 10. et quidem hoc ordine, μὴ πεϱᾶν δόμων ἔσω.

V. 1568. Post σέλας Mosqu. A. Havn. addunt ἐπικείμενον.

V. 1569. δ' om. Flor. 10. τούςδε πυϱγηϱουμένους. Syllabis ους utriusque vocabuli in Mosqu. A. suprascr. ων.

V. 1572. οὐδέτεϱον Ald. rell. et Codd. οὐδέτεϱ' ed. King. et sic Flor. 33. ἔοικέ σου Ald. rell. Brunckii τάνωσιν ἔοικε σοῦ cur amplexus sit Porson., non assequor.

V. 1573. σὴν θυγ. Cant. Flor. 2. Vict. βούλοι Flor. 17.

V. 1574. ἐπὶ φόνον Mosqu. D.

V. 1575. κλεφθεῖσ' ὕπο Mosqu. D. Aug. c. d.

V. 1576. καθ' ὕβϱις Taur. pro κάφ' ὕβϱει. Signum interrogandi, quod post τάδε habent Ald. rell., omisit Porson.

V. 1577. δὲ pro γε Taur.

V. 1578. γάϱ om. Aug. c. φόνον pro φάβον H. L.

V. 1580. χ. τάφον Flor. 10.

V. 1581. κτανῶ Ald. rell. κτενῶ Mosqu. A. Havn. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 25. 34. ut ed. Musgr. κτανών Flor. 33.

V. 1582. πϱάσσεις Cant. M. N. R. Flor. 2. Vict. quod natum e v. 1574. πϱάσσειν Flor. 9.

V. 1584. ἤϱκησέ σοι Ald. rell. ἤϱκεσε Mosqu. A. Flor. 2. 33. Vict. Havn. ἤϱκεσεν, ut ed. King., reliqui Florr. μοι pro σοι Flor. 33. Pro τὸ παϱὸν Markl. ad Eur. Iph. A. 456. coni. τὸ πάϱος, quod receperunt Brunck. Porson. — μητέϱος Florr. omn. praeter 17. 33. qui μϱς, Mosqu. A. D. Gu. Taur. Aug. b. d. Havn. ματέϱας Ald. rell.

V. 1586. τῶδε κοιν. Flor. 33.

V. 1588. με pro γε Taur. φύγοις Taur. Aug. d. πτεϱοῖς φύγης Flor. 10.

V. 1589. φευξούμεθα Ald. Brub. Herv. 1. 2. H. I. L. Havn. φευξόμεθα Mosqu. A. Flor. 17. 25. 34. φευξόμεσθα Canter. rell. Florr. 2. 6. 9. 10. 18. 21. 33. Vict. Gu. Pro δόμους Gu. δῶμα.

V. 1590. ἢ καὶ Flor. 2. qui etiam δῶμ' ἐκπορθήσεις, ut Vict.

V. 1591. μήτ' Ald. rell. μήγ' Mosqu. A. Flor. 2. Vict. Taur. Aug. d. Havn. et Schol. — ὑποσφάξαι Flor. 17. χερὶ pro πυρὶ Flor. 2. Vict.

V. 1592. τήνδε pro τῶνδε Flor. 2. Vict.

V. 1593. δράσεις Ald. rell. δράσῃς Florr. omn. Gu. Taur.

V. 1594. νῦν edd. et codd. Gu. νῦν δή, glossa in textum illata. Corr. Barn.

V. 1595. τε pro γε Mosqu. A. Flor. 2. 10. 17. 33. Aug. d. ap. Brunck. κρατεῖν γῆς Aug. c. Brunck. ed. ναί, κρατεῖν τε γῆς.

V. 1596. τῷ post τῷδε deest in Flor. 6. 9. 18. Aug. c.

V. 1597. τί γὰρ οὔ, omisso δή, Ald. Herv. 1. 2. Cant. Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 25. 34. Vict. Aug. b. c. τί δὴ γὰρ οὔ Brubach. Barn. Flor. 2. 10. 17. 33. Aug. d. Havn. etc.

V. 1598. πρὰς δουρός Flor. 10. πρός etiam 2. Vict. — Post καλῶς et interrogationis notam καλῶς repetunt Mosqu. A. Havn.

V. 1599. χέρας Ald. Herv. 1. 2. Canter. χεῖρας Brub. Barn. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 17. 25. 33. 34. Mosqu. A. B. Havn.

V. 1600. δ' om. Paris. A. Flor. 2. Taur. τίς δ' ἂν (Herm. ἂ) σοι προσείποι Mosqu. D.

V. 1602. μ' ἀνδάνουσιν ed. King. Brunck. et sic K. R. M. Flor. 33. Aug. d. Verbi ἀνδάνω cum accusativo iuncti exemplum desiderat Porson. Cf. idem in Ind. ad Toup. Emend. v. *Vocalis*. Nam in Theogn. 26. πάντεσσ', quod etiam metrum flagitabat, e Mutin. reposuit Bekker. οὐκ ἂν ἁνδ. Aug. b.

V. 1604. κτανεῖς Ald. rell. Gu. etc. κτενεῖς Paris. A. (vid. Brunck. ad 1538.) ἀψευδής pro οὐ ψευδής Mosqu. A. Flor. 10. 17. 25. 34. Aug. b. d. Havn. Tum εἷς Ald. rell. εἶ Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. Havn.

V. 1606. κτανεῖν Ald. rell. Mosqu. A. D. Florr. omn. pr. 33. Gu. etc. θανεῖν Paris. A. et pro var. lect. H. quod receperunt Brunck. Porson. κτεῖν' Flor. 33.

V. 1607. ἤ Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἢ recte Canter. Est enim *alioqui, nisi huc adduxero Argivos.* de qua vi vocis vid. Wassium ad Thuc. I, 78. Forster. ad Plat. p. 338. — μου om. Flor. 2. Tum φονεῦσαν' Flor. 25. 34. φονεύετε Havn. — Pro ὧδ' ἔχει τάδε Flor. 2. Vict. ὧδε γὰρ ἔ. τ. Mosqu. D. ὧδε τάδ' ἔχει.

V. 1608. τλήμων Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter.

V. 1609. σοὶ σφ. ἐκ. Ald. rell. et MSS. σέ emendatio est Morelli. εἰ γὰρ τόδ' ἦν Ald. Brub. Herv. 1. 2. et MSS. Quum Canter. vitio operarum, et Commel. haberent εἰ Ͻՙՙ τόδ' ἦν, i. e. εἰ δὲ τόδ' ἦν, emendare se hoc ratus Barn. dedit εἰ δὴ τόδ' ἦν, addens in marg. MS. γάρ.

V. 1610. πλὴν εἰς ἐμέ Havn.

V. 1614. τ' post σύ deest in Flor. 33.

V. 1615. τείχεος Ald. rell. τειχέων ed. King. et sic MS. C. C. C. Lib. P. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. pr. 10. Aug. 3. Taur. Havn. τεκτόνων Flor. 10. e v. 1565.

V. 1616. κτίσται Flor. 10.

V. 1617. οὔκουν Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. οὐχὶ Lib. P. Par. A. Mosqu. A. Flor. 2. 10. 33. Aug. d. Havn. unde sagaciter eruit Musgr. οὐκ εἶ', i. e. οὐκ εἶα.

V. 1618. ἡμῶν Ald. et MSS. ὑμῶν ed. Brunck. Porson. qua auctoritate, nescio.

V. 1619. μητρὸς Aug. b. Havn. Post μυσαρὸν (μιαρὸν Mosqu. D.) Flor. 10. inserit δ'.

V. 1620. παῦσε Ald. Brub. Herv. 1. παῦσαι iam Herv. 2. Canter.

V. 1621. σ' om. Mosqu. D. Flor. 2. 10. 17. 21. 33. Taur. Aug. d. Sed Flor. 10. 33. Aug. d. transferunt post παῖς. — καλεῖ Flor. 2. Vict.

V. 1622. δ' pro θ' Taur. Havn. Mosqu. A. ὡς pro ὅς Aug. d.

V. 1624. Ἑλένα μὲν ἦν Ald. rell. Sed Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Taur. Aug. b. c. Ἑλένην μὲν ἦν. Constructionem ad h. l. illustravit Porson. et Schaef. in Add. Cf. Gramm. gr. §. 474. c. Lobeck. ad Soph. Ai. 491. Brunck. ex ingenio edidit Ἑλένη μὲν, ἧς. — σὺ om. Flor. 33.

V. 1626. ὡς ὁρᾶτ' H. K. et pro var. lect. Gu. a m. 2. Cant.

V. 1628. κ' ὑπὸ Flor. 10. Taur.

V. 1632. ναυτίλοισι Flor. 2. Vict. Taur.

V. 1639. Mosqu. A. D. ὑπερβάλλονθ' cum gl. διαβάντα.

V. 1640. ἐνιαυτὸν ὅλον Ask. 2.

V. 1641. sq. Ob tautologiam κεκλήσεται — καλεῖν Musgr. coni. κεκτήσεται — κλύειν, quod recepit Brunck., Valck. ad Herod. IX. πέδον pro κλύειν, Porson. τεθήσεται — καλεῖν, ut Troad. 1063. Ion. 74.

V. 1643. ἐνθένδε τ' Ald. Brub. ἐνθένδε τ' Gu. ἐνθένδε τ' Herv. 1. 2. Canter. Barn. et MSS. ἔνθεν δέ γ' Paris. A. H. Taur. quod receperunt Brunck. et Beck. ἐνθένδ' ἐλθὼν Flor. 25.

V. 1644. ὑπόσχ' Aug. d. ὑφέξεις Flor. 9. 33.

V. 1645. σε pro σοι Flor. 10.

V. 1646. Ἀργείοισιν Flor. 18. ἀρείοσιν Taur. qui et εὐλαβεστάτην.

V. 1648. ἐφ' ᾗ δ' codd. quidam ap. Porson. certe Taur. Aug. d. Havn.

V. 1649. ὃς δ' ἵεται Flor. 18.

V. 1650. Νεοπτόλεμος. De anapaesto in secunda sede vid Herm. Praef. Hecub. p. L sqq. Porson. Suppl. Praef. ad Hec. p. XXII sqq. ed. Lips. Elmsleio in Mus. crit. Cantabr. VI. p. 295. hic versus tum propter anapaestum suspiciosus est, tum quia Νεοπτόλεμος sine crasi duarum primarum syllabarum alibi apud Tragicos non occurrat. Itaque et Troad. 1116. leg. coniicit αὐτὸς δ' ἀνῆκται δεσπότης pro α. δ' ἀν. Νεοπτόλεμος, et h. l. ad Heracl. 808. legendum putat Νεοπτόλεμος ἄξεσθαί νιν, ut Iph. A. 424. τίς νιν ἄξεταί ποτε; Idem tamen ad Med. p. 139. not. s. decer-

nere non audet, utrum et hoc et ὅς δ' οἴεται corrupta sint, necne. — γαμεῖ νιν Ald. Herv. 1. Mosqu. D. quod iam correctum in Brub. Herv. 2.

V. 1651. sq. αὐτόν L. Havn. sed in proximo versu ἐξαιτοῦντί με. Contra ibi ἐξαιτοῦντά με H. I. R. Flor. 2. Vict. μοι pro με K. ἐξαιτουμένῳ sine με M. e correctione.

V. 1653. ᾧ ποτ' ἦν. Ald. rell. Florr. omn. praeter 2. 10. Taur. Mosqu. D. et pro var. l. Cant. ὅ ποτ' ἦν. Gu. ὅς ποτ' ἦν. Aug. d. ὡς ποτ' ἦν. Paris. A. Mosqu. A. R. N. et pro v. l. M. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Hoc receperunt Brunck. Porson. Boisson. citat Antonin. Lib. 1. Ἑρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατήρ, et ibi Muncker. Cf. Iphig. A. 685.

V. 1654. μενεῖ Ald. rell. L. Gu.

V. 1655. Μενέλαος Flor. 17.

V. 1658. πόνοισι Flor. 2. Vict. διήνυσεν pro διήνυσε Gu. Florr. omn. Aug. b.

V. 1660. ὅστις pro ὅς νιν Cant. Flor. 17. non omnino male, inquit Porson.

V. 1664. κλύων Flor. 2. Vict.

V. 1668. Menelai personam om. Ald. Herv. 1. habent Brub. Herv. 2. rell. Verba παῖ· ζηλῶ δέ usque ad Ὀρέστα, σοὶ δὲ v. 1670. om. Aug. b.

V. 1669. κατοικίσασαν Aug. d.

V. 1670. δέ om. Flor. 25. 34.

V. 1672. ὄναιο σὺ Havn. Mosqu. A. καὶ ὁ δ. Ald. rell. Gu. Flor. 2. 18. 21. 25. 33. Havn.

V. 1673. ᾗ pro οἷ L. προστάσσομαι Aug. d. Etiam c. habuerat — σομαι, sed e corr. — σομεν (superscript: εν).

V. 1674. νεῖκος Cant. (c. gl. ἔριδος) Flor. 10. δὲ pro τε Flor. 17.

V. 1675. συμφορᾶς Mosqu. A. Sensus est: *in gratiam redeo cum calamitate nostra*, non, ut Wyttenb. ad Plut. p. 331., *cum inimicitiis nostris*.

V. 1678. θεῶν Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. A. D. Taur. Havn. θεάν Paris. A. N. et pro v. l. Cantabr. Nollem me obsecutum esse Brunckio et Porsono. Certe τὴν

καλλίστην θεόν non 'melius est, quam τὴν καλλίστην θεῶν, imo deterius. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 241. cui quae opponit Herm. ad Soph. Ai. 977. verissima sunt, sed ita, ut ad nostrum locum non pertineant.

V. 1679. Ζηνὸς Ald. rell. Mosqu. A. D. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 25. 34. Gu. Διός Tzetz. ad Lycophr. 510. Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Havn.

V. 1680. λαμπρὸν Mosqu. A. Taur. Aug. d.

V. 1682. Mosqu. D. ἀνων i. e. ἀνθρώπων.

V. 1683. σπουδαῖς Aug. c.

V. 1684. Τυνδαρείδαις Ald. rell. Flor. 33. Havn. Correxit Cant. Τυνδαρίδες Mosqu. D.

V. 1686. σεμνὴ Ald. rell. Mosqu. A. D. Florr. omn. praeter 33. qui σεμνά. Contra νίκα Ald. rell. νίκη Paris. A. Mosqu. A. D. Gu. Florr. omn. praeter 33. 34. Taur. Aug. 3. Ceterum assentior V. D. in *Edinburgh rev.* nr. 58. p. 485. not., qui coronidem istam, qua praeter Orestem Phoen. et Iph. Taur. clauduntur, a grammatico post Eurip. tempora adiectam contendit, eumdem minime audiens, quum optationem vel precationem, sive solo optativo sive particulis μή, εἰ, εἴθε etc. expressam, aoristum sec. requirere docet, si verbi sit aoristus sec., sin minus, praesens tempus poni posse, sed multo frequentiorem esse aoristum secundum. Imo aoristus ponitur, ubi de actione cito praetereunte sermo est, praesens, ubi de continuata, et ineptus esset, qui h. l. dicere vellet κατάσχοις καὶ μὴ λήξειας, etiamsi per metrum liceret.

IN PHOENISSAS.

Argum. I. Est in Ald. rell. Flor. 5. 9. 6. 18. 21. 33. 56. 69. 76. Gu. Mosqu. D. Taur. Aug. Havn.

V. 1. *τῶν* ante *Θηβ.* om. Havn. Brunck. —

V. 1. 2. *τὸν ἀδελφὸν Πολυν. ἀποστερεῖ τοῦ μέρους,* omisso *αὐτοῦ*, Florr. Gu. Mosqu. D. Taur.

V. 1. *εἰς Ἄργος παρεγένετο καὶ ἔγ.* Florr. Gu. Mosqu. D. *παραγενάμενος ἔγημε* Taur. — *τὴν* ante *θυγ.* om. Florr. Mosqu.

V. 4. *κατῆλθε δέ* Florr. Gu. Mosqu. Havn. ut vulgo, sed om. *δέ*.

V. 5. 6. *τὸν πενθερὸν πείσας*, om. *καί*, Florr. Gu. Mosqu. tum *στρατιὰν* (Florr. Gu. Leidd. *στρατείαν*) *ἀξιόχρεων* (Ald. rell. *ἀξιόλογον*) *συναθροῖσαι*. In *ἀξιόχρεων* conspirant etiam Leidd. Taur. quod receperunt Br. et Pors. — *κατὰ τοῦ ἀδ. καὶ εἰς Θ. ἐλήλ.* om. Florr. Gu. Mosqu. Pro iis *ἐπὶ τὰς Θήβας* Florr. Gu. Mosqu. *εἰς τὰς Θ. κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ* Taur. *στρ. ἐπὶ Θήβας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ* ed. Brunck. Porson.

V. 7. *αὐτῶν* Florr. Gu. qui cum Mosqu. om. *Ἰοκάστη*. — *ἔπεισεν* e Leidd. recepit Valck. et sic etiam Florr. Gu. Taur. pro *ἐποίησεν*. Mosqu. *ἔπειθεν*.

V. 7. 8. Pro *ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν* Florr. Gu. Mosqu. nihil nisi *παραγενέσθαι*, Mosqu. *παραγινέσθαι*, qui omittunt sqq. *καὶ διαλ. πρότ. τῷ ἀδ. περὶ τῆς ἀρχῆς*. In iis post *ἀδελφῷ* ex Aug. *αὐτοῦ* interseruit Valck. *πρὸς τὸν ἀδελφὸν* Taur.

V. 9. ὑπό et τοῦ om. Florr. Gu. Mosqu.

V. 10. τὰ τέκνα συναγ. εἰς φιλ. οὐκ ἠδύν. Florr. Gu. Mosqu. pro συναγαγεῖν τὰ τέκνα οὐκ ἠδύν. πρὸς φιλ. Ald. συναγ. τὰ τέκνα εἰς φιλ. οὐκ ἐδύνατο Br. Pors.

V. 11. ὡς πρὸς πόλεμον λοιπόν om. Florr. Gu. Mosqu. πρὸς πόλεμιον λοιπόν habet Taur. ὡς πρὸς πολέμιον, deleto λοιπόν, Brunck. Porson. — ὑποταξάμενος Florr. Gu. Mosqu.

V. 12. Pro ἀνεχ. τῆς πόλεως Florr. Gu. Mosqu. ἐχωρίσθη. Tum iidem et Leidd. Τειρεσίας δὲ ἔχρησε, omisso articulo.

V. 12. 13. νίκην θέσθαι τοῖς Θηβαίοις Ald. rell. cum Aug. Havn. ν. ἔσεσθαι cum Barn. scripsit Valck. quod habere videtur Taur. Sed Leidd. Florr. Gu. Mosqu. ut edidi. Pro ὁ παῖς Κρ. Florr. Gu. Mosqu. ὁ Κρ. υἱός.

V. 14. 15. ὁ μὲν οὖν Κρ. — τὸν παῖδα om. Gu. Mosqu. τὸν ἄνδρα pro τὸν παῖδα Florr.

V. 15. ὁ μὲν οὖν νεαν. Gu. Mosqu.

V. 16. αὐτοῦ Florr. pro αὐτῷ. Neutrum habent Gu. et Mosqu. ἔσφαξε pro ἀπέσφαξε Florr. Gu. Mosqu. Post hoc Ald. addit καὶ δὴ καὶ ἔπραξε, quae desunt in Codd. Valck. propter haec verba legendum suspicabatur ἀποσφάξαι. Brunck. signa lacunae posuit post ἔπραξε, Porson. totum omisit.

V. 17. ἔσφαξαν Ald. rell. et Codd. ἔκτειναν Brunck. Porson.

V. 18. ἀλλήλους ἀνεῖλον Florr. Gu. Mosqu.

Folio verso v. 1. αὐτῶν νεκροὺς εὑροῦσα Florr. Gu. Mosqu.

V. 2. ἀνεῖλεν ἑαυτήν Ald. rell. ἑαυτὴν κατέσφαξεν Florr. Gu. Mosqu.

V. 3. τὴν δυναστείαν Florr. Gu. Mosqu. pro τὴν βασιλείαν. Tum νικηθέντες τῆς μάχης, ἀνεχ. Ald. rell. Havn. τῇ μάχῃ Barn. ἡττηθέντες τῇ μάχῃ Piers. e Cantabr. C. C. C. τῇ μάχῃ ἡττηθέντες Leidd. Florr. Gu. Mosqu.

V. 4. μέν om. Havn. et pro ὑπό habet ἐπί.

V. 5. εἰς ταφήν (τάφον Florr.) οὐκ ἔδωκε Florr. Gu. Mosqu.

V. 6. ἀκήδεστον Flor. Gu. Mosqu. Iidem Οἰδίποδα δὲ φυγ. τῆς πόλεως ἀπέπ.

V. 7. οὐ ante φυλάξας interseruit Barn. et sic Leidd. Florr. Gu. Pro τὸν ἀνθρ. νόμον iidem et Mosqu. ἀνθρώπων νόμους.

V. 8. ποιήσας pro λογοποιήσας Mosqu. — παρὰ τὴν δ. Leidd. Florr. Gu. Mosqu. quod a Valck. commendatum recepit Brunck.

Post hoc argumentum in Ald. rell. aliud sequitur, quod exstat etiam in Flor. 33. et Taur. (sed in his alteri Ἐτεοκλῆς etc. praemissum) Flor. 33. Aug. Taur. Havn. in rell. deest, et in ed. Porsoni. Est vero huiusmodi: *Καὶ ἄλλως. Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι* (Signa lacunae posuit Brunck.) τῇ τραγῳδίᾳ· ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ἀπὸ τοῦ τείχους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ' (Havn. ἀπ', sed supra scr. ὑ) ἀλλήλων, καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν (αὐτῶν om. Taur. Br.) ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐν (ἐπὶ Barn. Br. et sic Taur.) τοῖς παισί· καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατευόμενοι (στρατευσάμενοι Br.) Ἀργεῖοι ἀπώλοντο, καὶ ἄταφος Πολυνείκης πρόκειται, καὶ (ὁ add. Taur.) Οἰδίπους τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον καὶ γνωμῶν πολλῶν μεστόν τε καὶ καλῶν (Barn. Br. γν. πολλῶν καὶ καλῶν μεστόν). ὁ χορὸς ἐκ τῶν Φοινισσῶν παρθένων, ὅθεν καὶ τὸ δρᾶμα ἐπεκλήθη, τῶν ἐκ τῆς Παλαιτύρου. (Haec a vv. ὁ χορός desunt in Havn. et uncinis inclusit Valck. et Br.)

Hoc in Ald. rell. excipit illud, quod item est in Flor. 10. Taur. Havn. omissum a Porsono. *Καὶ ἄλλως. Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα,* (Signa lacunae apposuit Brunck.) ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν· ἥ τε (γὰρ interserit Valk.) ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωροῦσα μέρος οὐκ ἔστι δράματος, καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης οὐδενὸς ἕνεκα παραγίνεται, ὅτι (Taur. Flor. ὅτε. Barn. Valck. ἔτι. Brunck. recte ὅ τε, omisso artic. ante Οἰδίπους.) ἐπὶ πᾶσι (παισὶ Flor.) μετ' ᾠδῆς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους προσέρριπται διακενοῦ.

Subiectus est in Ald. rell. *Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ τῷ Θηβαίῳ,* (qui praefixus legitur etiam Sophoclis Oedip. Tyr. et in Schol. ad Aristoph. Ran. 1216. quemque hoc loco ex-

hibent etiam Flor. 18. 33. 59. Taur. Havn.) tum τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, vel, ut in Havn. legitur, τὸ τῆς Σφ. αἴν. quod additum est etiam in Flor. 59. Taur. Havn. Ea quia in arg. Guelph. pleniore infra leguntur, hic omisi.

In *Argum. Gu.* describendo negligentius versatus sum. L. 5. leg. ὅ τι καὶ δράσειε. L. 7. post τί δεῖ ποιεῖν addenda haec: ἐλθὼν οὖν εἰς Δελφοὺς ἤρετο τοῦτον περὶ τῆς ἀδελφῆς. καὶ ὃς etc.

L. 25. Eadem continet argumentum in Flor. 33. catalogo personarum subiectum: Λάϊος ἀπὸ Θηβῶν παραγενόμενος κατὰ τὴν ὁδὸν ἐθεάσατο Χρύσιππον τὸν υἱὸν τοῦ Πέλοπος. καὶ τοῦτο (sic) ἐρασθεὶς ἠξίου αὐτοῦ παραγενέσθαι αὐτῷ· τὸν (leg. τοῦ) δὲ μὴ τοῦτο ποιῆσαι βουληθέντος, ἥρπασεν αὐτὸν ὁ Λάϊος λάθρα τοῦ ἑαυτοῦ πατρός. ἐπιπολὺ δὲ αὐτοῦ θρηνοῦντος διὰ τὴν τοῦ παιδὸς ἀπώλειαν ὕστερον ἔμαθε. καὶ μαθὼν κατηράσατο τῷ αὐτὸν ἀνελόντι μὴ παιδοποιῆσαι· εἰ δὲ τοῦτο γένηται, ὑπὸ τοῦ τικτομένου ἀναιρεθῆναι.

Lin. 36 sqq. in *Oraculo Laïo dato* v. 1. Havn. post αἰτεῖς punctum habet, non signum interrogationis. V. 2. cum Gu. conspirant August. ap. Valck. Havn. nisi quod hi post υἱόν addunt τὸν Χρύσιππον, quod nomen ad v. 5. adscribendum fuerat, et Taur. Contra Ald. Flor. 59. δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστί, in quibus Barn. ante πεπρ. addidit σε. V. 3. Ald.-rell. σοῦ παιδὸς χεῖρ. Cum Gu. conspirant Leidd. Flor. Taur. Havn. nisi quod Leidd. Taur. χείρεσι. — Mox Cod. λιπεῖν βίον, et sic Leidd. Aug. Florr. Taur. Havn. quod non debebam mutare. l. φάος Ald. rell. — ὡς γὰρ ἐπένευσε Flor. ὡς ἐπένευσε Leidd. ὡς Ζεὺς ἔνευσε Havn. ὡς γὰρ ἔνευσε Ald. Gu. Taur. V. 4. στυγεραῖς ἀραῖσι π. etiam Ald. Taur. στυγεραῖσιν ἀραῖς Flor. στυγεραῖς om. Havn. V. 5. ἀνήρπασας Flor. qui etiam καί addit ante τάδε πάντα.

L. 46. In Cod. est χρυσέους κρίκους sive χρυσέοις κρίκοις, non χρυσοῦς.

L. 57. Cod. ἀπαιδίαν.

L. 82. καί ante τοιοῦτό τι non est in Cod.

Aenigma Sphingis legitur etiam in Schol. ad v. 50. e Cod. Aug. et Taur. Praeterea exhibent illud Athen. X. p. 456. B. (unde in Anal. transsumsit Brunck. III. p. 321. nr. 15.)

Tzetz. ad Lycophr. v. 7. Anthol. Palat. T. II. p. 564. V. 1. Havn. ἐπὶ γῆν. Tum recte Ald. Flor. Taur. arg. Pal. τετράπον. Gu. schol. Taur. Havn. codd. Athen. τετράπουν. — οὗ μία φωνὴ Ald. Flor. Taur. Havn. Apollod. III, 5, 8. τί ἐστιν, ὃ μίαν ἔχον φωνὴν τετράπουν etc. μορφὴ pro φωνὴ Gu. Tzetz. — V. 2. τρίπουν Flor. Gu. Havn. codd. Ath. τρίπον Ald. Taur. arg. Palat. καὶ τρίπον om. Taur. — φυὴν Ald. et Codd. quod supra scr. in MS. Epit. Ath. et degeneravit in βοὴν ap. Tzetz. et in Palat. φύσιν Athen. μόνην pro μόνον Flor. Havn. ἀλλ. δὲ μόνον φύσιν schol. Taur. ὅσ' ἐπὶ γ. Havn. ὅς ἐπὶ γ. schol. Taur. — V. 3. ἑρπ. γίνεται Gu. Schol. Taur. γίνηται Tzetz. Pal. γίνονται Flor. Havn. ms. Epit. Athen. γείνονται Taur. arg. MS. A. Athen. κινεῖται Ald. ut in Athen. dedit Casaub. ἀνά τ' αἰθ. Ald. et Codd. Tzetz. Palat. MS. Epit. καὶ ἀν' αἰθ. Athen. MS. A. — V. 4. πλείστοισιν ἐπειγόμενον Ald. Taur. arg. Tzetz. Palat. Quod edidi, est in Gu. Flor. (nisi quod hic ἐρειδόμενος) Leidd. Taur. arg. πλειόνεσσιν ἐρειδ. Havn. τρισσοῖς ἐριδόμενον schol. Taur. ἐρειδόμενον etiam Athen. — βαίνῃ Ald. Flor. Havn. Taur. arg. Athen. Tzetz. Palat. βαίνοι Gu. βαίῃ schol. Taur. — V. 5. ἔνθα τάχος Ald. schol. Taur. Athen. Tzetz. Pal. ἔνθα μένος Leidd. Gu. Flor. Taur. arg. Havn. — ἀφαυρότατον Ald. schol. Taur. Athen. Tzetz. Palat. ἀφαυρότερον Leidd. Gu. Flor. Taur. arg. Havn.

Solutionem aenigmatis primus e schol. ined. Aeschyli protulit Gale in notis ad Apollod. p. 67. unde Barnes. post argum. Phoen. Brunck. in Anal. T. III. p. 322. retulit. In schol. ad v. 50. e cod. Aug. dedit Valck. Legitur etiam in Leid. Vid. Valcken. ad schol. p. 610.

De fabulae Oedipodeae varietate est Excursus Schützii ad Aesch. S. adv. Theb. Cf. P. Elmsley in Censura Eurip. Suppl. ed. Herm. in Classical Journ. XVI. p. 423.

V. 1. Locum Accii contulit cum Euripideis Loensis Misc. V. cap. 5. et sub examen vocavit. Contulit et Ursinus ad Virg. Aen. III, 16. aliosque Euripidis versus cum Accii Latinis comparavit. BOISSON.

V. 3. ἑλίσσων Ald. rell. Havn. contra metrum. εἱλίσσων Flor. A. Florr. omn. (ex iis 5. ἑελίσσων.) Taur. Havn. Aristid. T. I. p. p. 279. ed. Iebb. εἱλήσσων Mosqu. D.

V. 4. Θήβησι Flor. 2. Vict.

V. 5. ἀφῆκας Mosqu. D. γ' post Κάδμος inserit Aug. d. In fine versus θεῶν addit Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn.

V. 6. εἰναλίαν Leidd. Flor. 2. 33. 34. Vict. Aug. b. Havn. (εἰναλίας Mosqu. D.) Recte Ald. et plerique MSS. ἐναλίαν. Vid. ad Hec. 39.

V. 8. τοῦδε Ald. rell. τοῦ δὲ Brunck. Pors. et sic Havn.

V. 10. μὲν om. Harl. Flor. 33. Aug. d. κληΐζομαι Ald. rell. Harl. Aug. b. d. Havn. Flor. 2. 34. κλῄζομαι Barn. King. Brunck. et sic Gu. Florr. reliqui Vict.

V. 11. Ald. rell. ματρὸς ἐκ μιᾶς. Flor. 5. 34. Aug. b. Havn. μητρὸς ἐκ μ. Flor. 2. μιᾶς ἐκ ματρός. I. Flor. 33. ἐκ μιᾶς γαστρός. unde scripsi γαστρὸς ἐκ μιᾶς. Sic edidit etiam G. Burgess. qui comparat Theogn. 294. οὐδ' ἦν ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνῃ.

V. 12. τοῦτο γάρ. Vid. Gramm. gr. §. 435. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 352.

V. 13. γαμεῖ δ' ὁ Λάϊός μ' Leid. A. Flor. 34.

V. 14. ἦν om. Mosqu. D.

V. 15. Pro ἐξαιτεῖ θ' Flor. 21. ἐξεπεῖθ'.

V. 16. παίδων Ald. rell. et Codd. τέκνων Cant. M. I. K. R. Flor. 33. κοιρανίαν, supra scr. βασιλείαν Aug. d.

V. 17. Θήβαισιν ἄναξ, ut ἀνάσσειν Θήβαις. Iphig. T. 31. οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος Θόας. Vid. Gramm. gr. §. 392. 3. Sic Orest. 353. ὁ ναυτίλοισι μάντις, quia dicitur μαντεύεσθαι τινί. Burgess: „Si cui displiceat figura Colophonia, is legat Θήβαις ἐν.“ Inepte.

V. 18. Origenis Cod. MS. in Biblioth. Basil. teste Herzogio in Museo Helv. T. IV. p. 16. μὴ σπεῖραι. Pro τέκνων Mosqu. D. τέκνον, Origen. c. Cels. II. p. 73. Schol. ad h. l, et Schol. Pind. Ol. II, 65. παίδων. Pro δαιμ. βίᾳ Maxim. Tyr. XIX, 5. δαιμόνων ἄτερ, ubi Davis. ex Harl. δαιμ. βίᾳ.

V. 19. εἰ γὰρ φυτεύσεις Maxim. T. ubi Davis. ex MSS. ἢν γὰρ φυτεύσῃς.

V. 20. πᾶς ὁ σὸς Taur. σός om. Aug. d. Havn. δι' αἱμάτων Origen. l. c. Ut δι' ὀδύνας βῆναι infra 1561. est ὀδυνᾶσθαι, διὰ φόβου ἔρχεσθαι φοβεῖσθαι (vid. praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 580. e. Bergler. ad Arist. Ran. 1459. Brunck. ad Soph. Oed. T. 773.), sic δι' αἵματος βῆναι valet αἱματοῦσθαι.

V. 21. ἡδονῇ δούς. Vid. Valck. ad h. l. et diatr. p. 288. B. C. Cf. Themist. p. 500. et ibi Petav. citante Boisson. — εἴς τ' ἐκβακχεῖον Flor. 5.

V. 22. βρέφος. Burgess. ed. — σπείρας (φρενὸς γνοὺς τἀμπλ. — φάτιν) λειμῶν', cum hac nota: „Sic Anonymus apud Burgessium in repetita editione Pentalogiae: vulg. βρέφος fluxit e versu abhinc secundo." De eiusmodi pleonasmis vid. Porson. ad h. l. qui affert Ion. 16. τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ' ἀπήνεγκεν βρέφος.

V. 26. διασπείρας Flor. 2. 9. 10. 33. ut Musgr. editio. διαμπείρας Havn. Mox μέσων Cant. ut coni. Reisk. et legisse videtur Schol. August. διὰ μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας. Hoc recepit Burgess. propter Il. π', 405. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν (sc. ἔγχος) ὀδόντων. διαπείρας σιδ. κέντρα μέσον σφυρῶν i. e. πείρας σιδ. κέντρα διὰ μέσον σφ. dictum est, ut infra 1394. κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ. 1397. ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ διῆκε λόγχην. i. e. ἐπέρασε δόρυ διὰ κνήμην, διῆκε λόγχην διὰ στέρνα. Vid. Valck. ad 1099. σφυρῶν μέσον pro μέσα σφυρά, ut λαγόνος ἐς μέσον Hec. 554. κλίνης ἐν μέσῳ 1126. Hunc versum, sed sic scriptum σφυρὸν σιδ. κ. citat Schol. Venet. ad Il. β', 45. ob σιδηρᾶ κέντρα, quum infra 805. Oedipus vocetur χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμος.

V. 27. recte contra Valck. defendit Porson. Commode Burgess. Append. ad Troad. p. 124. citat fragm. e Phrixo ap. Schol. Phoen. 6. Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται, Φοῖνιξ θ', ὅθεν περ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει. — ὠνόμασεν K. et a pr. m. M. Flor. 33. ὠνόμασσεν Harlei. Flor. 10.

V. 29. εἰς οἶκ. Mosqu. D.

V. 30. οἱ δὲ Havn. τῶν ἐμῶν Ald. rell. Leid. 2. Taur. Mosqu. D. Aug. b. d. Havn. τὸν ἐμῶν Flor. 10. 33. τὸν ἐμὸν, ut primus ed. Canter. Leid. 1. Cant. C. K. L. Florr. omn. prater 10. 33. Vict. Gu. Similiter τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων Orest. 979. τετράορον φάσμα ταύρου Soph. Trach. 508. ὁ ἐμὸς παῖς παιδός Androm. 575. χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς Ion. 1336. quorum Lobeck. ad Soph. Ai. 308. comparat Pindar. Ol. 8, 55. τεαῖς χερὸς ἐργασίαις. Vid. Musgr. ad Soph. Oed. T. 1293. Antig. 804. Lobeck. ad Ai. 9. Sed haec enallage casuum ibi tantum locum habet, ubi vel substantivum cum genitivo periphrasi inservit, ut h. l. πόνος ὠδίνων est τόκος, παῖς παιδός i. q. υἱωνός, φάσμα ταύρου i. e. ταῦρος, vel genitivus commode abesse possit, ut χερός ap. Eurip. Ion. et Pind. Sed Soph. Oed. T. 1400. τοὐμὸν αἷμα — πατρός non est pro αἷμα τοὐμοῦ πατρός, sed τοὐμὸν αἷμα est *sanguis a me effusus*, cui deinde per ἐπεξήγησιν subiungitur πατρός.

V. 31. Huc spectat Hesych. gl. ὑφεῖτο, ὑπεβάλλετο. — Nagel. in Actis Soc. Trai. IV. p. 296. pro τεκεῖν legendum suspicatur τρέφειν, quia non verosimile sit, Polybi uxorem marito suo narrasse, cum istis pedibus perforatis infantem in lucem editum, tum quia nusquam, neque ex Soph. Oed. Tyr. neque ex Eurip. Phoen. appareat, Polybum ignorasse, Oedipum aliunde in domum suam venisse, non ex se genitum. Et illam quidem ἀπορίαν veteres critici iam attigerunt, e quorum notationibus excerpta habemus in scholiis, unde patet, hoc vitium, si modo vitium est, Euripidis esse, non librarii.

V. 32. πυρσαῖς γένυσιν. Aesch. Pers. 321. πυρσὴν γενειάδα commemorat, ubi cf. Blomfield. in gloss.

V. 33. Harl. supra γνοὺς scriptum habet μόνος. Nimirum idem est, quod Soph. Oed. T. 704. αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ τινὸς μαθὼν πάρα. *Sive ipse per se intellexerat, se non esse Polybi filium, sive ab aliquo edoctus fuerat.* Respicere videtur Sophoclem, apud quem Oed. T. 779 sqq. narrat, se ab alio inter pocula suppositum dictum esse. Burgess. isto μαθὼν ter repetito offensus legi iubet γνοὺς αὐτὸς ἢ τινὸς πάρα.

V. 34. τοὺς φύσαντας. Strabo XVI. p. 1105. C. τοὺς τεκόντας, quod praeferebat Valck. Porson. vulgatam defendit

V. 35. δ' pro θ' Flor. 33.

V. 36. ἰδεῖν pro μαθεῖν Cant. L. M. quatuor alii apud Burtonum, Flor. 6. 18. 21. 34. et cum gl. vel var. l. μαθεῖν Mosqu. D. Gu. Flor. 5. MS. C. C. C. ἰδεῖν pro var. l. I. Aug. d. ἰδεῖν scriptum esse videtur, ne toties recurreret μαθεῖν, ab eo, qui ἰδεῖν idem esse quod εἰδέναι putaret.

V. 38. ἐς ταυτόν Ald. rell. εἰς τ. Mosqu. D. Flor. 2. 10. 33. Taur. Havn. ut edidit Porson. Pro ἄμφω Musgrav. coni. ἀμφί, quia, si dicas ἐς ταυτὸν σχιστῆς ὁδοῦ, haec σχιστὴ ὁδός vel regionis vel ampli certe spatii nomen esse videri possit, quod contra esse e Pausan. p. 320. ed. Sylb. (X, 5. p. 808.) apparere. Quasi vero loci quamvis parvi non plures partes esse possint! et Paus. l. c. ἐν μεσαιτάτῳ τῆς τριόδου caedem factam narrat.

V. 40. ὦ ξεῖνε Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. ξένιε Flor. 10. Tum τυράννων I.

V. 41. νιν om. Flor. 5. νιν — τένοντας. vid. ad Hec. 795.

V. 43. Aug. d. Havn. τί τἄχθος. et in Aug. supra scr. γρ. ἀκτὸς ἤγουν τὰ ἔξω. τὰ ἐκτός, ut caedem aurigae, pugnam cum Laïo. Tangere videtur Soph. Oed. T. 806.

V. 45. τροφεῖ. Mosqu. D. τροφὴν cum glossa τῷ ἀνατρεψαμένῳ αὐτόν, teste Herm. Pro ἐπεζάρει Flor. 10. ἐπεβάρει.

V. 46. Φὶγξ Paris. A. vid. Brunck. — „ἐμὸς δ' quidam MSS.“ PORSON.

V. 47. Κρέων τ' ἀδ. Ald. rell. Κρέων δ' ἀδ. Flor. 2. Vict. Taur. Κρ. ὁ ἀδελφός Fl. 21. Copula deest in Bodlei. omn. et ambobus Reg. Soc. Florr. In Gu. inseruit librarius.

V. 48. μάθη Flor. 33. μάθοι (supra scr. η) Aug. d.

V. 49. συνάπτειν Flor. 2. 21. Vict. sed hi cum ξ.

V. 50. παῖς om. Mosqu. D. Σφιγγὸς Οἰδίπ. Flor. 33.

V. 51. spurium iudicatum a Valck. deleverunt Brunck. Beck. Porson.

V. 52. λαμβάνοι Aug. d.

V. 55. δύω Gu. Flor. 6. 9. Aug. b. ἄῤῥενας Ald. rell. Paris. A. Gu. Taur. Mosqu. D. Florr. praeter 34. ἄρσενας Leid. 2. unus Barocc. Flor. 34.

V. 57. κόρας δὲ δ. coni. Wakefield. in *Critical rev.* Apr. 1801. p. 378. probante Petro Elmsl. in *Classic. journ.* XV. p. 205. Vid. ad Or. 24.

V. 59. μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα pro μαθὼν δὲ τὰ ἐμὰ λέκτρα μητρῷα s. μητρὸς λέκτρα ὄντα. Particip. post μαθεῖν non minus omitti posse puto, quam post εἰδέναι. Soph. Oed. Col. 806 sq. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον sc. ὄντα.

V. 60. spurium iudicat Valck. delevit Brunck. bene defendit Nagel. Act. Soc. Trai. IV. p. 297. Calamitates, quas expertus erat Oed., tam graves erant, ut omnia mala iam tunc exhausisse videri posset Iocastae.

V. 61. ὄμματ' αὐτοῦ Ald. rell. Taur. Havn. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Mosqu. D. ὄμμαθ' αὑτοῦ Gu. ὄμμαθ' αὑτοῦ ed. Barn. rell. et sic Flor. 18. 21. 34.

V. 62. χρυσηλάταις Mosqu. D. πόρπησιν Leid. A. Flor. 34. quod recep. Valck. Brunck. Porson.

V. 64. κλῄθροις Flor. 33. Vulgo κλείθροις. Si scriptura ea servanda est, quae Euripidis tempore obtinuit, haud dubie scribendum κλεῖθρα, sin ea, qua post Euclidis tempora uti coeperunt, quaque vix usi essent Grammatici, nisi ea ad veterum Atticorum pronuntiationem proxime accederet, κλῇθρα. κλῇθρα et sim. recentioris Atticismi esse dicunt Valck. ad Phoen. 268. Koen. ad Gregor. p. 42. (p. 100. ed. Lips.) Monk. ad Hippol. 500. Contra κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα Eustath. ad Il. ά. p. 38, 8. loco ab ipso Valck. allato ad v. 114. Cf. ad v. 162. — Pro ἔκρυψαν Aug. b. ἔθρυψαν. πατέρ' om. Flor. 10. Ad sententiam cf. infra v. 872.

V. 66. δ' ἔστ'. Flor. 5. δ' ἔνστ'. Flor. 2. δ' ἔτ'. Aug. d. δέτ'.

V. 67. Hic versus cum octodecim sequentibus usque ad 85. deest in Taur. integro folio perdito.

V. 68. Aesch. S. c. Th. 787. τέκνοις δ' ἀραίας ἐφῆκεν, ἐπίκοτος τροφᾶς, αἲ αἲ πικρογλώσσους ἀράς, καὶ σφε σι-

δαρονόμῳ διαχειρίᾳ ποτὲ λαχεῖν κτήματα. 818. οἱ δ' ἐπιστάται Δισσοὶ στρατηγοὶ, διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. Cf. 729 sqq. Plato Alcib. II. in. ὥςπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι χαλκῷ διελέσθαι τοὺς υἱεῖς τὰ πατρῷα. Similiter Pind. Pyth. 4, 261. οὐ πρέπει νῷιν χαλκοτόροις ξίφεσιν οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. δῶμα in Eurip. non solum *aedes regias*, sed etiam *bona paterna* et *imperium* significare videtur.

ον

V. 69. Mosqu. D. φόβῳ. — τελεσφόροις Aug. d.

V. 70. ἀράς Ald. rell. Flor. 33. Havn. εὐχάς e Leidd. Flor. A. et Moschopulo ad Hesiod. ἔ. κ. ἡμ. 540. p. 120. ed. Heins. scripsit Valcken. et sic Florr. omn. praeter 33. Vict. Gu. Mosqu. D. — κραίνοιεν Brunck. e Dawesii canone. Nubem exemplorum, in quibus Coniunct. post praeterita sequitur, collegit Heindorf. ad Plat. Prot. p. 502. Imprimis post verba *timendi* Coni. frequentissimus est, ut monui Gramm. gr. p. 736. Hec. 1114. ἔδεισα, μὴ — ὁ παῖς Τροίαν ἀθροίσῃ καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν, ubi ne Brunck. quidem ἀθροίσαι et ξυνοικίσαι scripsit, quamvis sequatur αἴροιεν, τρίβοιεν. — οἰκούντοιν in dativo legendum censet Elmsl. in *Classic. journ.* n. XVI. p. 420. citans Aesch. S. c. Th. 803 sq. Οἰδίπου γένει κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυςβουλίας. Vix opus.

V. 71. ξυμβάντες ἔτ. Flor. A.

V. 73. καὶ ante σκῆπτρ' inserit Flor. 34. Aug. b.

V. 74. ἐπὶ ζυγῷ Lib. P. Flor. 2. Vict.

V. 75. ἄρχων pro var. l. habent M. R. Gu. a m. sec.

V. 76. φυγάδ' ἀπωθεῖ Flor. 9. 10. 18. 33. Mosqu. D. Havn.

V. 77. τ' post κῆδος inscrit Flor. 2. Vict.

V. 78. πολὺν Havn. a m. pr.

V. 79. ἐπ' αὐτὰ Ald. rell. ἐς ἁ. MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 33. pro var. l. Gu. Aug. b.

V. 81. λύσουσ' coni. Valck. λύουσ' de conatu accipiendum esse monent Heath. et Brunck. Harlei. λύουσ' in textu, in marg. κλύουσα.

V. 84. φαεινὰς Ald. rell. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. φαενὰς M. φαεννὰς Leid. A. Gu. Flor. 2. 10. 33. 34. Vict. quam formam Atticis usitatam fuisse monuit Valck. ad h. l. πύλας pro πτύχας MS. C. C. C. Leid. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. et I. pro var. l. πτυχὰς scribendum esse, non πτύχας, quia nominativus non sit πτύχες, sed πτυχαὶ, contendit Elmsl. ad Med. 1264. Ipse tamen e Suppl. 979. (981.) citat νοτερὰν πτύχα. et Il. λ', 77. κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.

V. 85. ξύμβασιν edd. et Codd. σύμβασιν solus Flor. 34. ut edidit Brunck.

V. 86. χρῆν coni. Valck. quia Athenag. Legat. p. 22. hunc locum respiciens dixerit: ὤφειλε δ', εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυςτυχῆ καθεστάναι. Idcirco χρῆν locum non habet, quia non tantum de eo sermo est, quod faciendum fuerat, sed imprimis de eo, quod faciendum adhuc erat. χρὴ firmatur etiam schol. Hom. Townl. quod Porson. citat ad Hec. 1244. πέφυκας om. Taur. βροτῶν est e coni. Valcken. pro βροτὸν, sine idonea causa. Nam quamvis Tragici libentius dicant, θεῶν τις, θεῶν οὐδεὶς, θεῶν ὁ αὐτός, quam θεός τις, etc. tamen hac altera forma uti nefas iis fuisse non iudicandum est.

V. 87. αἰεὶ Ald. rell. et multi Codd. ἀεὶ Paris. A. Cant. I. Flor. 34. — καθιζάναι pro καθεστάναι Mosqu. D. i. e. καθιστάναι.

V. 88. πατρί. V. D. in Misc. Lips. VI. p. 302. coni. πάρει, hoc pro Imperativo, puto, habens, Markl. πέρα, Burgess. ad Troad. 448. ἥκεις — πατρός, vitantes scilicet figuram Colophoniam, quae an ulla sit dubito. Vid. Gramm. gr. §. 392. g. ubi hunc etiam locum explicavi, supra ad v. 17.

V. 90. μελάθρων δ' Ald. rell. δ' omittunt Bodl. omn. Flor. A. Leid. B. Gu. Florr. omn. Mosqu. D. Etym. M. p. 274, 26. Primus delevit King. De διῆρες vid. Valck. Mox Harlei. ἐσχάτων et in marg. ἔσχατον.

V. 91. ἰδεῖν i. e. ὀψομένην. Vid. Elmsl. ad Med. 1270. Cf. Gramm. gr. §. 535. b. Ἀργείων Taur. ἱκεσίαις Ald. rell. Taur. Aug. d. ἱκεσίαισι Barn. et sic Mosqu. D. Flor. A. Florr. omn. Vict. Gu. Havn. ἱκεσίαισι σαῖς, *precibus tuis commota.* Vid. Gramm. gr. §. 403. b.

V. 92. Burgess. App. Troad. p. 156. qui v. 88. ἥκεις pro οἴκοις scribendum censet, ne nexus desit, coni. ἐκεῖ σχὲς, ὡς, παῖ, πρ. Ad hoc quidem a Brunckio inductus esse videtur, qui ὡς ἂν *donec* vertendum existimans, quum has particulas nunquam hoc sensu usurpari sciret, ἔς τ' ἂν correxit. Sed recte Porson., qui iubet alium manere, inquit, *ut* ipse aliquid faciat, simul iubet manere, *donec* id fecerit: itaque ὡς ἂν esse *ut*. De ὡς ἂν, *ut*, cum Coni. vid. Elmsl. in Mus. crit. Cantabr. T. I. p. 484. sq. *Quart. rev.* 14. p. 456.

V. 93. μή τις — φαντάζεται. Qui μή, *ne*, cum indicat. praesentis coniunxerit, nondum reperi, nec Elmsl. reperit, quem vide ad Med. v. 310. not. o. Nam quae Valck. comparat Homerica ἵνα εἴδομεν, ἵνα ῥέξομεν, diversa esse, nunc inter omnes constat, et quae loca Musgrav. ad h. l. Brunck. ad Aristoph. Nub. 493. ad Soph. El. 581. Burgess. App. l. c. afferunt, ea partim e libris correcta sunt, ut Soph. El. l. c. (de loco Orestis vid. ad Or. 758.), partim μή interrogativum habent, ut Or. 199. Troad. 178. sq. Iphig. A. 1512. (ubi non debebam punctum ponere post φόβῳ 1511. nam ταρβοῦσα κἀκπεπληγμένη φόβῳ, μὴ ἥκεις est idem quod φοβουμένη, εἰ ἥκεις) Soph. Trach. 176. Eur. Andr. 61. Herod. I, 212. In Ione 1523 sqq. neque Elmsleium ad Med. in Auctario annot. secundariae ad p. 135, 2, 14. nec me verum vidisse puto. Leg. ὅρα σύ, μῆτερ, μὴ — προςτίθῃς, καὶ — φῄς, *vide, num culpam in deum conferas* etc. Vide Schaefer. melet. cr. p. 115. not. **. Hoc etiam loco μὴ est interrogativum, — *ut viam explorem, num forte civis quis ibi versetur.* Sic iam Heath, ut prorsus superflua sit Valck. coniectura εἴ τις πολ. quod Musgr. in uno Paris. etiam invenit. Nec apte cohaerent, εἴ τις πολιτῶν φαντάζεται, καὶ ἐμοὶ ἔλθοι (sic Valck.) ψόγος. *explorem, num quis civis in via versetur,* dici quidem potest; *explorem, num mihi reprehensio oriatur,* vix potest. Hinc Burgess. l. c. μὴ μοὶ μέν. Nimirum duae constructiones in unam conflatae sunt: μὴ (*num*) τις πολιτῶν φαντάζεται, et μή τις π. φαντάζηται, haec altera continuatur verbis κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ, *et ne mihi reprehensio oriatur.*

V. 94. ἔλθοι Ald. rell. ἔλθῃ ed. King. et sic MS. C.

C. C. Cantabr. I. L. Gu. Florr. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. Taur. Aug. b. Male ἔλθοι revocavit Valck. propter εἴ τις.

V. 95. Flor. 33. ἀνάσσῃ μέγα· πάντα. tum δ' ἐσιδὼς Flor. 10.

V. 98. δ. τ' ἄ κεῖνου Flor. A. 10.

V. 99. τοῖςδε χρίπτεται δ. Flor. 21. τοῖσδ' ἐγχρίπτεται Flor. 34. Havn. ταῖσδ' ἐγχρίμπτεται Aug. b.

V. 100. κλίμακα δ' ἐκπέρα Flor. 34. Aug. b.

V. 101. Flor. A. πεδίον.

V. 103. Sequentem locum in carmen antistrophicum redigere studuit Seidler. de verss. dochm. p. 240. Aliter rem aggressus est Burgess. Append. ad Troad. p. 167 sq. *multum gratulans Euripidi perfecta tandem re.* De his lusibus sententiam meam aperui Tom. I. Praef. p. XII. Cf. Herm. elem. doctr. metr. p. 750 sq.

Ib. γεραιάν Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. D. etc. γηραιάν Brunck. e schol. ob metrum scilicet. Non magis probanda est Kingii coniectura ὄρεγέ μοι γραῖαν. Versus est dochmiacus dimeter, dochmii prioris syllabam finalem solutam habens.

V. 104. ἐπανατέλλων Mosqu. D. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. Vict. Taur. Aug. b. Nonnulli, teste Porsono, ἐξανατέλλων. ἐπαντέλλων Ald. confirmat Hesych. De hoc versuum genere, in quo duobus dochmiis intersertae sunt duae breves syllabae, vid. Seidler. p. 152.

V. 106. ὑπάρχει pro τυγχάνει Aug. d.

V. 107. Leid. B. στράτευμα· χωρίζουσιν ἀλλ. quod praefert Valck. quia voculae δὲ defectus celeritati congruat. Vulgatam confirmant reliqui codd. et Eustath. ad Il. β', p. 239, 23. (181, 22.)

V. 108. ἰὼ παῖ Λατοῦς πότνια Flor. 2. Λητοῦς Aug. d. Seidler. p. 249. comparat Aesch. Suppl. 676. Ἄρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν.

V. 109. Aristid. T. I. p. 220. citat ἅπαν κατάχαλκον ὁρᾷν πεδ. ᾳ.

V. 111. τοι pro τι Aug. d. φαῦλας Taur.

V. 112. ὅπλοις pro ἵπποις Mosqu. D.

V. 113. κλήθροις Flor. 33. Taur. pro κλείθροις.

V. 114. χαλκόδετ' ἔμβολα Flor. 10. Havn. (ex Aug. a. nihil enotatum ab Herm.) quo firmatur Seidleri coni. χαλκόδετ' ἔμβολά τε. In Aug. b. infra voc. χαλκόδετά τ' scriptum χαλκῷ δὲ (non χαλκῷ δ', ut Seidlerus ait).

V. 115. λαϊνέοισιν ob metrum scripsi pro λαϊνέοις. Sic etiam Seidler. Herm. Burg.

V. 117. τά τ' ἔνδον Mosqu. D.

V. 120. ὅς ἄγει Ald. rell. ὅς ἀγεῖται e Schol. et MS. C. C. C. dedit Barn. et sic Flor. A. Paris. A. L. Gu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Taur. Havn. et quinque alii apud Burton. ἡγεῖται Flor. 2. 5. Mosqu. D. ut Iulian. Caes. p. 313. C. Seidl. ὅστις ἄγ. quod etiam Schol. videatur legisse. Hoc dubito, an e verbis Schol. confici possit. De metro vid. Seidl. p. 157.

V. 121. δ' post πάγχαλκον addit Taur.

V. 122. βραχίονι Ald. rell. βραχίονα ed. Valck. e Leidd. et schol. et sic Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Mosqu. D. Aug. b. Tum ἔχων Cant. R. sed κουφίζων uterque pro v. l.

V. 123. Miro errore Flor. 21. δέσποινα τίναν τίς πόθεν. καὶ inter τίς et πόθεν Flor. 18. 34.

V. 124. αὔδασον. Imo αὔδησον, ut Soph. Oed. T. 846. Eurip. fr. inc. LVIII. 7.

V. 125. μέν om. Flor. A. αὐδᾷ γε γένος Flor. 21. αὐδᾶσαι γ. Aug. b.

V. 129. ἀστεροπὸς Ald. rell. Gu. Havn. ἀστερωπὸς ed. Canter. et sic Mosqu. Florr. om. γραφεῦσιν Mosqu. D. — οὐ πρόσφορος ed. King. e K.

V. 130. ἀμερίων King. e K. et sic Leid. B. sed cum gl. ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, Mosqu. D. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21.

V. 132. λοχαγόν deest in Bodl. omn. Flor. A. Flor. 2. 5. 6. 10. 18. 21. Mosqu. D. Gu. Harl. Taur. In Flor. 33. λοχαγὸν est supra ὕδωρ loco glossematis, in Gu. supra ἄλλος minio scriptum ταξίαρχον, λοχαγόν. King. e K., omisso λοχαγόν, edidit ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε τ. τρ.

V. 134. Ἄρην Ald. rell. Paris. A. Gu. Flor. 2. 33. Taur. Havn. Ἄρη schol. Flor. A. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21.

34. Illud Brunck. et Porson., hoc Valcken. praetulit. — *Αἰτωλῶν* Taur.

V. 135. *τῆς* Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. — *γέρων* Aug. d.

V. 136. *αὐτοκασιγνήτου* Flor. 33. *αὐτοκασιγνήτης νύμφης* Mosqu. D.

V. 138. *ἀλλόχροος* Leidd. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. *ἀλλόχωρος* Gu. et pro var. l. Flor. 6.

V. 142. *σημεῖον ἰδὼν τὸ δ'* (sic apogr. Hamburg.) Flor. A. *ἐπεγνώρισα* M. R. Flor. 21.

V. 144. *προδεδορκὼς* Flor. 21. 33.

V. 145. *οὗτος ὃς ἀμφὶ* Flor. 2. e corr. eiusdem m. Vict. Est haec explicatio vulgatae constructionis. vid. Gramm. gr. §. 469. Seidl. *τίς δ' ὅδ' ὃς ἀ. μ. τοῦ Ζήθου* Ald. rell. *τοῦ* om. Cant. et Seidl. *τὸ Ζήθου* Leidd. C. C. C. K. L. M. N. R. et ex emend. I. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 21. 34. Gu.

V. 146. *γοργός τ'* Barn. et sic Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Gu. *τ'* auctoritate Cod. Baroc. 66., cui accedit Leid. B., sustulit King. Tum *ἐςιδεῖν* Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Aug. b. Seidler.: *ὡς καταβοστρύχοις ὄμμασι γοργὸς εἰς — ιδ. ν.*

V. 148. 9. Antigonae continuat Herm. cum nota interrog. post *λοχαγός;* Pro *ὡς ὄχλος* Valck., quia *ὡς*, quando notet *quam* vel *quantum*, cum verbis iungi soleat et adiectivis, non substantivis, et minus verosimile sit illud cum *νιν ἀμφέπει* iungi, coni. *ὅσος ὄχλ.* quod recepit Brunck. Equidem non video, quidni *ὡς νιν ἀμφέπει* iungi possint. Pro *ὄχλος* Flor. A. 10. *ὅπλος*.

V. 152. *ἱεμένη* Flor. 2. Vict. *τόξοισιν* ed. King. e K. et sic Flor. 18. *δαμάσσασα* Ald. Herv. 1. 2. Canter. *δαμάσασα* iam Brubach.

V. 153. *ὅς γ' ἐπ'* King. e coni. male: est creticus cum dochmio. Mox Harl. *ἐπέβα π.* in textu, *ἔβα π.* in marg.

V. 155. *ᾧ καὶ* Ald. rell. Leid. B. *ὃ* omnes MSS. Verba *videndi, adspiciendi, observandi* saepe de diis usurpantur, iniuste factorum poenas exigentibus, proba contra remunerantibus. vid. quae notavi Miscell. philol. II. p. 9. Itaque

recte vertit Grotius, *Eo faventes metuo ne inveniant Deos*, minus bene Valck. *Quod et metuo ne dii probe animadvertant.* ὅ verti potest *quare* (vid. ad Hec. 13.), potest vero etiam e σκοπῶσι pendere: ὅ i. e. τὸ αὐτοὺς σὺν δίκῃ γῆν ἥκειν.

V. 156. ποῦ ποῦ δ᾽ ὅς ἐμοὶ Ald. rell. Alterum ποῦ omittunt Mosqu. D. Leidd. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. Havn. fortasse etiam Codd. Kingii, qui semel ποῦ. Flor. A. πᾶς δ᾽ (vel παῖ δ᾽) ὅς ἐμοί. Paris. A. ποῖ ποῖ δ᾽, quod recepit Brunck. Alterum ποῦ natum videtur ex annotatione scholiastae, quam recte interpretatus est Battier. ap. Valck. Versus est dochmiacus dimeter; hinc ματρός pro ματέρος scribendum erat, quod fecit Herm. Seidler. versum pro trimetro iambico habet cum anapaesto, de quo citat Lobeck. ad Aiac. 706. coll. ibid. Epist. crit. p. 438. et legi etiam posse dicit: ποῦ δ᾽ ὅς γ᾽ ἐμοὶ μ. ἐγ. ἐκ ματέρος.

V. 159. ἐκεῖνος τῶν ἑπτὰ π. Ald. Herv. 1. 2. τῶν delevit iam Brub. nec in ullo codice apparet, nisi quod Aug. d. Havn. τῶν ἕξ.

V. 161. σαφές Mosqu. D.

V. 162. μορφᾶς Flor. 2. ἐξεικασμένα Ald. rell. et Codd. ἐξῃκασμένα Taur. quod reponi voluit Valck. cui miror hanc formam Atticam et in Euripide probandam visam esse, quum ad v. 268. ῃ pro ει in κλῇθρα a Grammaticis invectam dicat. Nec Porson. sibi constat, qui hic ἐξῃκασμένα, v. 431. (420. n. ed.) εἴκασε edidit. εἴκασα librariis deberi videtur Ruhnk. ad Tim. p. 95. qui tamen ῃ potius invexisse videntur.

V. 163. Ad sqq. cf. Soph. Oed. C. 1081. δρόμῳ Taur.

V. 164. ποσὶν om. Flor. 21.

V. 165. παρά pro περί Flor. A.

V. 166. δέρῃ φιλτάτῃ Mosqu. D. δέρῃ etiam Flor. 33. βάλλοιμι Ald. rell. βάλοιμι MS. C. C. C. Leid. A. Mosqu. D. Cant. M. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. χρόνῳ iungo cum βάλοιμι, *post longum tempus*, ut infra 305. χρόνῳ σὸν ὄμμα — προςεῖδον.

V. 167. μέλεον om. Mosqu. D.

V. 168. εὐπρεπὴς Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21.

34. Mosqu. D. εὐτρεπὴς M. R. Flor. 5. ἐκπρεπὴς esse in MS. Flor. ait Valck. sed in apogr. Hamb. notatum est εὐπρεπές. ἐκπρεπὴς tamen Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. hic cum gl. διάδηλος.

V. 169. ἑῴοις Ald. rell. et Codd. ἑῴαις Piers. ἑῴοισιν King. e K. Vitium operarum in Ald. φλεγέσθων iam correctum in Herv. 2. φλογέθοιν Leid. B. βολαῖς Ald. rell. Florr. omn. praeter 5. Mosqu. D. et rell. βολεῖς Flor. A. φλογαῖς Flor. 5. βολαῖσιν, non monito lectore, dedit Porson. quod, sicut ἑῴοισιν, metrum pessumdat: est enim dochmiacus dimeter, cretico terminatus. De ἀελίου primam brevem habente vid. Seidler. de vers. dochm. p. 103. cui adstipulatur Elmsl. ad Med. 1219. Cf. quae monui ad Or. 993. Hoc loco Flor. 2. ἡλίου, quod verum puto, modo scribas ἁλίου cum Herm.

V. 170. δόμους δ' Flor. 18. ἐκπλῆσαι Ald. rell. Flor. 18. Leid. B. Taur. Havn. ἐμπλῆσαι MSS. Kingii omn. Leid. A. Flor. A. Paris. A. Gu. Florr. omn. praeter 18. Vict. Mosqu. D. Aug. b.

V. 171. γηραιέ Vict. τίς; πόθεν κυρεῖ; Ald. rell. Flor. A. Leid. B. I. L. Flor. 2. 10. 33. Taur. Havn. πόθεν om. Grot. K. τίς πόθεν omisso κυρεῖ C. C. C. Leid. A. Mosqu. D. Gu. (hic cum n.' ἢ τὸ κυρεῖ περισσὸν, ἢ τὸ πόθεν.) Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. τίς om. M. R. πόθεν e v. 123. ortum docuit Valck. Heath. κυρεῖ delet.

V. 173. ὧδε Mosqu. D. Havn. (hic ὧδε).

V. 174. φιλαίματοι Ald. rell. Florr. omn. praeter 2. Paris. A. Taur. Gu. Mosqu. D. φιλαιμάτου Flor. 2. Vict. Aug. d. Havn. Hoc cum Grotio et King. receperunt Valck. Pors. Wakef. Silv. cr. I. p. 83. coni. φιλαίμονος χοαὶ, citans Aeschyl. S. c. Th. 738. καὶ χθονία κόνις πίῃ μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον. ib. 823. πέπωκεν αἷμα γῆ. Hec. 391. (389.) Hesych. φιλαίμων. χοαί coniectura est Musgrav. quam recepit Brunck. ῥοαῖς nonnullos Codd. habere ait Porson.

V. 175. Personam Antigonae om. Havn. λιπαρόζωνε Brunck. e coni. *flagitante* scilicet *metro*; (esse enim versum paeonicum dimetrum hypercat.) et quod λιπαρός. Lunae quam Soli multo elegantius tribuatur. Versus est doch-

miacus dimeter, ut sequens; quare Herm. etiam ἀλίου scripsit.

V. 176. Pro Σελαναία e Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum σέλενίου vel σέλενέου. — χρυσεόκυκλον Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Taur. Havn. χρυσόκυκλον Gu. Florr. rell. Aug. b. χρυσόκεκλον Mosqu.

V. 177. ἀτρεμία Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Taur. ἀτρεμαῖα King. e K. Flor. A. C. C. C. I. L. M. Flor. 2. 10. 33. Aug. d.

V. 179. μετάφρενον Eustath. ad Il. ί. p. 557, 36. (423, 22.)

V. 181. In edd. et Codd. hic versus iusto longior est: Καπανεύς; Παιδ. Ἐκεῖνος ἑπτὰ προςβάσεις τεκμαίρεται. King. e K. σκοπεῖ pro τεκμαίρεται, glossam pro ipso vocabulo posuit. Barnesio Καπανεύς delendum videbatur, et deest in Flor. A. Eadem sententia est Elmsleii, qui Mus. crit. Cant. VI. p. 296. not. plura exempla additorum a librariis nominum propriorum attulit. Neque necessarium est h. l. ut Porson. ait. Sed probabilior Valcken. suspicio, hunc versum ad similitudinem v. 159. effictum, et ἑπτὰ delendum esse existimantis. προβάσεις Mosqu. Flor. 2. Vict. Taur.

V. 182. τείχει Havn.

V. 183. Νέμεσις Ald. rell. et Codd. cum Suida v. Νέμεσις. qui tamen v. ἰώ habet Νέμεσι, et hinc Zonaras p. 1140. et sic Taur. — βαρύβρομοί τε βρονταί Suid. Zonar. l. c.

V. 184. Pro πῦρ Flor. A. Leid. B. Flor. 2. 10. 21. 33. Vict. Taur. Havn. φῶς. quod etiam Aug. d. habet, sed a rec. m. supra scriptum πῦρ. Versus constat e tribus iambis et dochmio, de quo genere vid. Seidler. p. 119. sq.

V. 185. μεγαλανορίαν Ald. rell. et MSS. Eustath. ad Il. δ'. p. 462, 4. (351, 38.) μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν. μεγαληγορίαν hic olim lectum fuisse, e Schol. suspicatur Valck. quem sequuntur Toup. Brunck. Beck. Herm. Seidl. μεγαλαγορίαν ne Dores quidem pronunciabant. — κοιμίζεις Ald. rell. Leid. B. Paris. A. Flor. 2. 6. 9. 10. 33. Taur. κομίζεις Leid. A. Flor. 18. 21. 34. Aug. b. Mosqu. D. (hic c. gl. ἔχεις) Vict. κοιμίζων Flor. A. κοιμίζοις K. pro var. l. Cant. M. R. Gu. pro var. l. κομίζοις Harl. c. gl. κατα-

βάλλοις. *κοιμίζεις* et *κοιμίζοις* commemorat schol. Leid. Gu. *κοιμίζοις* praetulit Valck. Pors. Herm. Seidl. Tertii anapaesti thesi subiicitur dochmius:

◡ ◡ –́ ◡ ◡ –́ | ◡ ◡ | ◡ ◡́ ◡ –́ – –.

vid. Seidl. p. 145 sq.

V. 187. *Μυκήναισι* Ald. rell. *Μυκήναισιν* Flor. 2. 10. 33. quod recepi, ut dochmiacum dimetrum efficerem. *Λερναῖα* Havn.

V. 188. *δώσειν* Ald. rell. et MSS. quod tuetur Valck. qui ubi dicit, verborum dicendi frequentem esse ellipsin, vellem unum saltem exemplum addidisset verbi dicendi post *ὃς* omissi. *δώσων* K. unde Seidler. *ὁ δορὶ — — δώσων.* Canter. *δώσει*, quod unice probant Musgr. Brunck. Porson. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 635 sq. Herm. quo syntaxis saltem salva praestatur. Ego vero non assequor, quomodo constans lectio codd. e *δώσει*, quo nihil expeditius, depravatione oriri potuerit; nec satis convenire videtur *ὃς δώσει*, quasi res extra omnem dubitationem posita sit. Fortasse excidit *εὔχεται*.

ὅδ᾽ ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας
ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισιν εὔ-
χεται Λερναίᾳ
τε δώσειν τριαίνᾳ Ποσειδανίοις
Ἀμ.

Hermann. etiam l. c. p. 754., Quum codd. *δώσειν* habeant, inquit, et scholiastes pro verbo, quod omissum est, *ἐπαγγέλλεται* posuerit, videndum, ne hi pleni fuerint dochmiaci: *Λερναίᾳ τ᾽ εὔχεται τριαίνᾳ δώσειν.* *τριαίνῃ* Mosqu. D. *Ποσειδωνείοις* Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. *Ποσειδανείοις* Grot. quod servavit Valck. Brunck., etsi nullo cod. addicente. *Ποσειδωνίοις* Flor. 2. 18. 21. 33. 34. Taur. Commode Valck. citat Etym. M. p. 226, 53. *διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται — καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων περισπωμένων — πλὴν τοῦ Ποσειδῶν Ποσειδώνιος.* Porson. *Ποσειδανίοις.* — *Ἀμυμωνείοις* Ald. rell. Flor. 10. Aug. d. sed *ι* supra scripto. *Ἀμυμωνίοις* Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Taur. Aug. b. Havn. *Ἀμυμωνίοισιν* Leidd. quod recepit Valck. Musgr. Brunck. — *περιλαβὼν* Flor. A. Versus est dochmiacus dimeter cum cretico, cuius prima soluta est,

proxime superior dochm. monom. cum duobus creticis. Post ὕδασι comma ponendum erat; est enim haec explicatio verborum Λερναίᾳ τριαίνᾳ, et ad δουλείαν περιβαλὼν supple ταῖς Θηβαίαις. Durius esset, dativos illos ita accipere, ac si a δουλείαν penderent, ὥςτε δουλεῦσαι Ποσ. Ἀμ. ὕδασι.

V. 190. τὰν τάνδ' Mosqu. D. τήνδ' Flor. 33.

V. 191. χρυσεοβόστρυχον Ald. rell. K. L. Cant. a pr. m. M. pro v. l. Flor. 2. 33. Taur. Havn. χρυσεοβόστρυχος Harl. χρυσεοβόστρυχε ed. King. et sic Flor. A. Leidd. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. d. Valck. Brunck. Musgr.

V. 192. ἔρνος om. Aug. d. sed ab alia m. suprascr. ἔρνος κλάδος. Harl. etiam omittit ἔρνος, at supra Ἄρτεμι scriptum habet κλάδος. — Ἄρτεμι Ald. rell. Ἄρτεμις Flor. A. Leidd. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. Aug. b. Idem erat in Flor. 5. sed correctum. Versus est, qualis 104. Burgessii violentissimas et levissimas mutationes enumerare vix operae pretium videbatur.

V. 196. Valck. dubitans, an ταραγμὸς, *tumultus bellicus*, dici possit εἰςελθεῖν πόλιν, et quia tunc, quum chori mulieres ad regiam procedebant, non primum tumultus bellicus urbem invaserat, sed induciae factae erant, corrigit: ὄχλ. γὰρ, ὅςπερ ἔναγχος εἰς. π. Sed, etsi induciae pactae erant, prope tamen imminebat urbis oppugnatio. Vid. 105. sqq. et ἔναγχος alibi non legitur apud Tragicos. Burgess. edidit, quod coni. ad Troad. 705. ὁρᾷς γὰρ ὄχλος, ὃς ἀρτίως ἦλθεν πόλιν.

V. 197. χώρει Ald. Brub. Herv. 1. 2. Havn. eamque lectionem commemorat Schol. Correxit Canter. χωρεῖ MSS. omnes. πρὸς δόμους Mosqu. D.

V. 198. φιλόψογον γὰρ χρ. Ald. rell. et MSS. φιλ. δὲ Stob. LXXI. p. 433, 15. (310. Grot.) quod praeferunt Valck. Brunck. Porson. et sic Flor. 10. In fine Ald. rell. θηλειῶν γένος ἔφυ. γένος ejecerunt Muret. V. L. VI, 9. Canter. Nov. L. IV, 1. Barn. King. Valck. Musgr. Porson. ἔφυ contra Brunck. probante Schaefero ad Gregor. Cor. p. 326. Cum Aldina conspirant tantummodo Aug. d. Havn. Reliqui MSS. γένος ignorant, nisi quod I. supra χρῆμα habet γένος, quo origo interpolationis indicatur.

V. 199. σμικρὰς δ' ἀφ. Ald. rell. σμικράς τ' ἀφ. King. e K. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. quod recepi, quia his versibus nihil aliud continetur, nisi quod praecesserat. σμικρὰς ἀφ. sine δ' vel τ' Flor. 10. 33. τῶν ψόγων Stob. in edd. Gesn. Grot. sed τῶν λόγων Trincavell. τῶν om. Aug. b.

V. 201. ἀλλήλαις Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. Aug. d. Havn. Etym. M. p. 420, 19. ἀλλήλας Musgr. recepit e MS. B. Exc. Put. (Lib. P.) et sic Cant. a pr. m. M. pro v. l. Paris. A. Flor. 2. 10. 18. 21. 33. 34. Vict. Taur. Stobaeus in MS. Paris. et ed. pr. Recte Porson.: ἀλλήλαις λέγουσιν est *dicunt inter se*; ἀλλήλας λέγουσι *dicunt altera de altera.* Boisson. citat Choricium apud Villois. Diatr. p. 19. πάσης ἠλλοτρίωται κολακείας ὁ ἐκ γυναικῶν ἔπαινος, εἴγε κατὰ τραγῳδίαν φιλόψογόν ἐστι τὸ φῦλον καί τις ἡδονὴ γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν.

V. 205. Φοίβῳ Ald. rell. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Taur. Φοίβου King. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. b. Hoc recepit Valck. fatens tamen, Φοίβῳ etiam sedem potuisse tueri, et Brunck. Mihi dativus exquisitior videtur: coniunctae enim sunt duae constructiones, δούλα Φοίβῳ, quia δουλεύειν τινὶ dicitur, et δούλα μελάθρων, ut δοῦλαι Δωρίδος χθονὸς Troad. 235. sq. De metro vid. ad Hec. 467.

V. 206. δειράσι νιφοβόλοιο Ald. rell. δειράσι iam Barn. νιφοβόλοις Codd. omnes. Cretici prima longa in duas breves soluta est, ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ pro ⏑́ ⏑ ‒: nam νιφάς, νιφόεις, νιφοστιβής, νιφοβόλος ubique νι corripiunt. ἵνα - κατενάσθην Musgr. et Brunck. recte explicant, *ut habitarem*. Cf. Gramm. gr. 520. not. 5.

V. 207. Παρνασοῦ Ald. rell. et Codd. praeter Flor. 2. 10. 33. qui Παρνάσσου. Vid. Boeckh. ad Pind. Ol. 9, 47. Contra Erfurdt. ad Soph. Antig. 1130. ed. min. Παρνησσός, Παρνασσός duplici σσ scribendum esse docet ex Eustathio.

V. 208. 9. ἐλάτῃ Mosqu. *Ionium* mare non proprie sic dictum significari, sed quod Ioniam allueret, ostendit Valck. Cf. Musgr.

V. 209. sqq. Hunc locum primus recte explicavit Musgravius docens, περιῤῥύτων sensu activo intelligendum esse et iungendum cum Σικελίας, τῶν περιῤῥεόντων Σικελίαν.

Cf. Gramm. gr. §. 215. 2. p. 288. §. 322. ἀκάρπιστα πεδία recte τὴν θάλασσαν interpretatur Eustath. ad Il. ό. p. 1003, 60. (1001, 51.) et Schol. Ven. ad Il. ό, 27. Male igitur εὐκαρπίστων coni. King. edidit Beck. licet ita habeant Mosqu. K. et probet Valcken. Accedit, quod glyconeus in basi non recipit anapaestum. περιῤῥύτων ὑδάτων ὑπὲρ Flor. 2. (in quo ὑπὲρ ab alia m. additum) Vict. quod Musgr. etiam in nonnullis invenit. ὕπερ Mosqu.

V. 212. πνεύσαντος Flor. 33. ex corr.

V. 213. κάλλιστον κελάδημα recte pro ὅ ἐστὶ κάλλιστον κελ. accepit Heindorf. ad Gorg. §. 135. Cf. Gramm. gr. §. 432. 4. Valck. coni. οὖν οὐρ. contra metrum.

V. 214. πόλεος pro πόλεως Musgr. ob metrum. Post πόλεως Barn. addidit δ' contra Codd. omnes. Post κελάδημα commate interpungendum erat. Pro ἐκπροκριθεῖσ' Flor. 21. ἐκροθεῖσ'.

V. 216. δ' post Καδμείων inserunt Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. omn. Aug. b. Hoc quoque neglexit Porson.

V. 217. Ἀγηνοριδᾶν Flor. 10. 33. ut ed. Herv. 2. Canter. Commel. Musgr. Ἀγηνοριδῶν Leidd. Florr. rell. Mosqu. Aug. b. Ἀγηνοριδᾶν Ald. Brub. Herv. 1. Barn. Gu. Havn. Taur.

V. 218. ὁμογενῆς Flor. 5.

V. 219. πεμφθεῖσ' ἐνθάδε Flor. A. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 34. Ald. rell. πεμφθεῖσα | ἐνθ.

V. 220. ἴσα Ald. rell. etiam Porson. Sed in toto hoc carmine a tribracho, trochaeo vel spondeo, non a dactylo vel anapaesto incipiunt glyconei. χρυσοτεύκτοις Ald. rell. Florr. omn. Gu. Taur. Havn. quod probat etiam Elmsl. ad Med. 954. χρυσεοτεύκτοις Bodl. omn. Mosqu. Paris. A. Aug. d. χρυσοτύποις coni. Musgr. ut citat Herm. elem. doctr. m. p. 530. 540.

V. 221. In Aug. b. ad Φοίβῳ in margine adscriptum φόβῳ. — ἐγενόμαν Ald. rell. Taur. Par. A. Flor. 2. 10. ἐγενόμην Vict. Havn. γενόμαν edidit King. haud dubie e Codd. sic enim Leidd. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. b. In Gu. fuerat γενοίμαν, sed ι erasum. γενόμαν nunc genuinum habeo, mutatum a metrico quodam

qui communi formae Glyconeorum

– ⏑
⏑ – | –́ ⏑ ⏑ | – ⏑ –́
⏑ ⏑⏑

recte respondere alteram

– ⏑
⏑ – | –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑⏑

nesciret. Vid. Herm. elem. doctr. m. p. 529 sq. ubi nostrum versum citat.

V. 222. *καὶ* ante *Κασταλίας* inserit Aug. d.

V. 223. *περιμένει με* Flor. A. Flor. 33. Sequentium structura impedita videbatur Valck. et leg. *περιμένει μ' ὦ κόμας ἐμᾶς δεύσει παρθ. χλ.* e quibus Brunck. Pors. receperunt *ἐμᾶς* lectum etiam in Paris. A. In *δεῦσαι* quomodo haerere potuerit Valck., non assequor: vid. Gramm. gr. §. 535. c. et adde Od. *α*, 422. *δ*, 786. Musgr. ad Eur. Ion. 1265. *παρθένιον χλιδάν* autem appositio est, quam vocant, pertinens ad *δεῦσαι κόμας*, pro *ὅ*, sc. *τὸ δεῦσαι κόμας, παρθένιος χλιδά ἐστιν*. Vid. Gramm. gr. §. 431. Sic infra 348. *λουτροφόρος χλιδά* commemoratur. Horat. carm. III, 4, 61. *qui rore puro Castaliae lavit crines*, comparat Boisson.

V. 224. *παρθένειον* Flor. 33. *χλιδᾶν* Havn.

V. 225. *φοιβίαισι* Gu. Flor. 5. *φοιβολαισι*. Flor. 21.

V. 226. Qui epodus inscribitur, Herm. ad Hecub. p. 85. in strophen et antistrophen descripsit, primum strophae versum excidisse dicens, cuius initium fuisse *ὦ Παρνασία*, e scholiis et paraphrasi coniicit. Et versus quidem 227. 228. 230. respondent versibus 234. 235. 237. Versus etiam 231. ut responderet versui 238., in illo scripsit —*νάνθας βότρυν ἱεῖσα*. Sed quod versum 229. opposuit versui 236., ex eo ortum, quod antispastum formam iambicam habere posse tunc quidem existimabat. Rectius idem in elem. doctr. m. p. 725. hoc proprium esse parodi, quale hoc est carmen, dicit, quod epodum in medio carmine habeat, numerique post epodum mutentur, p. 728. cuius rei exempla et hoc carmen et aliud in Aeschyli Persis et Agamemn. laudat.

V. 226. *ἰὼ* Ald. rell. et Codd. *ὦ* Cant. et pro v. l. M. R. quod recepit Porson. In Gu. supra *ἰὼ* scriptum *ὦ* non pro v. l. sed pro glossa. Si *ἰὼ* verum est, versus constat ex antispasto et dochmio; nam *πέτρα* priore longa legitur

etiam Hec. 989. sed talis versus quomodo glyconeis interseri potuerit, non intelligo.

V. 228. *Διόνυσον* Aug. b.

V. 229. *καθημέριον* Aug. d. Havn.

V. 231. *οἰνάνθης* Aug. d.

V. 233. *οὔριαι* Flor. 21. Havn. *ὀρεῖαι* Flor. 10.

V. 234. 5. *εἱλίσσων* Ald. rell. Flor. 2. Taur. Reliqui *ἑλίσσων*, quod praetulit Valck. contra metrum.

V. 235. *ἀθανάτου θεοῦ* Porson. e Cant. K. M. R. probante Elmsleio ad Med. 807. Prope accedit Flor. 2. qui *ἀθανάτους*.

V. 236. Flor. A. *χεῖρος γενοίμ' ἄν*. Aug. b. *χορᾶς*. *χο-*
β α
ρὸς γενοίμην Havn. *γενοίμην* etiam Mosqu. D. Post *ἄφοβος* comma delendum.

V. 238. *προλιποῦσαν* Aug. d.

V. 239. *νῦν γάρ μοι* Leid. B. Aug. d. Havn. quod est interpretamentum. *νῦν δ' ἐμοί* Brunck. quo nemo fuit encliticis iniquior, et hinc Porson. *πρὸς τειχέων* Flor. 21.

V. 241. Valck. coni. *χεῖμα δάϊον φλέγει*. frustra. *αἷμα*, *caedes* pro *bello*, est etiam infra 790.

V. 242. Ald. rell. *τᾷδε, ὃ μὴ τ.* Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. *τῇδε, ὅ.* Aug. d. *τάδε.* — *τύχῃ* Flor. 10. *ποτὲ* ante *πόλει* inserunt Cant. Flor. 2. *πόλει* M. R. et *ποτὲ* pro v. l.

V. 244. *δ' ἔτι π.* Mosqu. D. *πείσεθ'* Ald. rell. Gu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 33. 34. Havn. *πείσετ'* Mosqu. D. Taur. *πείσεσθ'* Flor. 5. 21. *πήσεθ'* Aug. b. d. *πείσεται* restituit Barn. sed iam Brubach. *πείσετ*ʒ i. e. *πείσεται*.

V. 245. *ἑπταπύργους* Flor. 21. *ἥδε* Flor. 2. Aug. d. Havn. Vict. om. Flor. 33. *γαῖα* Ald. rell. *γᾶ*, ut legendum monuit Barn., Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omnes praeter 33. qui *γαία*.

V. 246. *Φοίνισσα χώρα* Mosqu. D. Havn. quam lectionem commemorat scholion August. ad h. l. *Φοίνισσα* etiam Aug. d.

V. 247. *τέκαε* Ald. Herv. 1. ex quo Brub. Herv. 2. Canter. fecerunt *τέκνα*, quum deberent *τέκεα*, ut habent

MS. C. C. C. Flor. A. Paris. A. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. Gu. Mosqu. τέκνα tamen Flor. 2. Vict.

V. 250. πόλιν Ald. rell. et MSS. πτόλιν Heath. ob metrum. Tum ἀμφὶ γὰρ δὲ Flor. 33. In Harl. supra δὲ scriptum γάρ.

V. 252. φονίου Gu. Flor. 18. 21. 34. Mosqu. D. φοίνιον Aug. b. d. In Harl. supra σχῆμα scriptum σημεῖον.

V. 253. οἴσεται Ald. rell. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. M. pro v. l. I. ex emend. εἴσεται memorat Schol. et sic Cant. K. M. Paris. A. Lib. P. Flor. 2. 10. 33. Vict. (hic c. gl. γνώσεται) Taur. Havn. In Gu. est οἴσεται c. gl. οἴσει a pr. m. sed supra οἴ secunda m. scripsit εἴ c. gl. γνώσεται, γνωρίσῃ. *Quod bellum protinus Mars inferre se intelliget,* vertit Valck. quae sententia mihi quidem parum conveniens videtur. Commodissimum esset, si liceret εἴσεται sensu passivo accipere, quo accipiendum esse in Aesch. Choëph. 302. monuit Seidler. ad Soph. Oed. T. 1499. ed. min. *Quod bellum Mars inferre mox cognoscetur.* Etiam Iphig. A. 959. τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὅν, πρὶν ἐς Φρύγας ἐλθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ, rectius verti posse, *mox cognoscetur ferrum,* existimo.

V. 256. πριαστικὸν Flor. 21.

V. 257. τὴν σὴν Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Mosq. D. Aug. b. d. etiam ἀλκήν Flor. 21. ἀλκὰν om. Mosqu. D. sed adest glossa ἰσχύν.

V. 258. ἄδικος M. R. ed. King.

V. 259. Pro τόνδ' Flor. 21. δ'. ἔνοπλον Flor. 2. Vict. Taur. ὁρμᾷ παῖς, ὃς Ald. rell. Flor. A. Leidd. Florr. omn. Gu. Taur. Mosqu. Havn. παῖς om. King. secutus K. Codd. Paris. Grotii. ὁρμᾶται pro ὁρμᾷ Mosqu. D. Flor. 21.

V. 261. κλῇθρα Flor. 10. 33. Taur.

V. 262. Aug. b. δι' εὐεπείας, supra quod scr. ab al. m. εὐπετείας ἀσπασίως μετὰ φιλίας. — εἴσω Ald. rell. ἔσω Flor. 10. 33. Formam poëticam ἔσω propter iambum in quinta senarii sede a tragicis praelatam esse alteri communi εἴσω suspicatur Elmsl. ad Med. 88. quod quomodo congruat cum eo, quod paulo ante dixit, *formas poeticas satis multas in senariis usurpari a tragicis, sed ea lege, ut communis in eadem sede collocata metro adversetur*

(quod ipsum suspicione aliqua magis, quam certa ratione niti videtur) non satis perspicio.

V. 263. ᾧ καὶ mavult Valck. sine idonea causa. Vid. ad Hec. 13. Pro μή με Flor. 10. μήτε. tum Aug. b. εἴσω.

V. 264. μεθῶσιν Ald. rell. Leidd. Gu. Florr. pr. 10. Mosqu. D. Aug. b. d. Taur. Havn. μεθῶσ' Barn. King. et sic Flor. 10. Olim hic lectum fuisse οὔ με φρῶσιν in scholiis narratur, nescio quam vere.

V. 265. πανταχῆ Ald. rell. πανταχοῦ MS. C. C. C. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Vict. Aug. b. et sic ed. King.

V. 267. ὡπλ. δὲ τῷδε (sic) χεῖρα φασγ. Havn.

V. 269. ἢ κτ. φοβ. Gu. Vict. quod etiam locum habet: *an nemo adest, sed strepitu tantum aliquo exterritus sum?*

V. 270. Valck. coni. ἅπαντα καὶ τολμῶσι δ. φ. *cuncta quamvis fortibus faciunt metum.* eamque coniecturam receperunt Brunck. Porson. Ego vero dubito, an τολμᾷν unquam simpliciter sit *fortem esse,* qui est animi habitus quidam; ubique enim est *aggredi* s. *suscipere aliquid, a quo natura abhorret, ut metu periculi, pudore, misericordia, aliis, deterreare.* Vid. Monk. ad Eurip. Alc. 285. Itaque est etiam *rem difficilem et periculi plenam aggredi,* ut h. l. ubi recte glossa explicat τολμηρὰ πράσσουσι. Iphig. T. 114. sq. τοὺς πόνους γὰρ ἀγαθοὶ τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ. ubi οἱ ἀγαθοὶ et οἱ δειλοὶ opponuntur. Herc. f. 304. τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ubi quae adduntur, ὃς μένει σ' ὅμως, indicant, Amphitryonem mortem detrectasse, quod non est fortis animi. Qui vero periculosi quid aggreditur, cautus circumspicit, ne pereat, vel malo afficiatur: hoc est δεδιέναι, φοβεῖσθαι. Thucyd. II, 11. χρὴ ἀεὶ—τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν, τῷ δὲ ἔργῳ δεδιότας παρεσκευάσθαι. Reisig. coniect. in Arist. p. 215. sententiam nude enunciatam hanc esse dicit: ἅπαντα δεινὰ φαίνεται, ὅστις τολμᾷ δι' ἐχθρᾶς ἰέναι χθονός. Commate detracto post φαίνεται, uno orationem complexu totam comprehendi, ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται Ὅταν δὲ ἐχθρ. etc. quod vereor ut satis intelligam. Ceterum Leid. A. Aug. b. ἅπαντα γὰρ τοῖς τολμῶσι.

V. 271. Mosqu. D. ἀμείβεται, sed cum gl. φέρηται.

V. 272. μέν τι Flor. 9. — μητρὶ (pro ματρὶ Ald. rell.) Flor. 34. Vict. Aug. b. Havn. — ῥ οὐ πέπ. pro κοὐ πέπ. Flor. A.

V. 273. εἴτις pro ἥτις Harl. teste *Class. journ.*

V. 274. Pro βώμιοι Aug. d. βωμιοῖς, supra quod scriptum a m. rec. τῶν βωμῶν.

V. 275. πάρεισιν Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. οὐκ pro κοὐκ Flor. 33.

V. 276. ἐς h. l. Ald. rell. unde ortum, quod in Taur. legitur, φέρε σκοτ. εἰς Flor. 10. 33. Mosqu. D. Aug. d. — ξίφους Mosqu. D.

V. 277. ἐφεστᾶσι Ald. rell. Correxit Barn. τὰς ἐφεστώσας δ. Scaliger, ut notat Porson. et sic K. I. (minus recte enim Porson. ex hoc enotavit τὰς ἐφεστῶσαι. vid. *Class. journ.*) Flor. 33. τὰς ἐφεστάσας Flor. 2. Haec lectio orta e non intellecta locutione τίνες ἐφεστᾶσιν pro τίνες αὗται εἰσὶν, αἳ ἐφεστ. seu, ut gl. in Gu., τίνες οὖσαι ἐφ. Vid. Gramm. gr. §. 469. Thuc. VII, 38. οἱ Συρακούσιοι ἡσύχαζον, οὐδὲν δηλοῦντες, ὁποῖόν τι τὸ μέλλον ποιήσουσιν, pro ὁποῖόν τι τὸ μέλλον ἔσται, ὃ ποιήσουσιν. Scal. etiam δόμους, et sic Gu. Mosqu. D. Flor. 2. 18. 21. Vict. Aug. b.

V. 278. ξεῖναι γ. Piers. et King. et sic Leid. A. Gu. Flor. 18. 21. 34. Vict. Aug. b.

V. 279. δώμασι προςπελάζετε Flor. 2. Vict. δώμασι etiam Ald. et multi Codd.

V. 280. E Flor. A. in apogr. Hamburg. enotatum γῶ pro γῆ.

V. 281. παῖς pro παῖδες Flor. 2. Taur.

V. 283. με πέμπειν Οἰδ. Flor. 33. Oratio est ἀνακόλουθος pro μέλλων δὲ π. μ' Οἰδ. κλ. γόνος ἐκωλύθη τῷ τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεῦσαι.

V. 284. Λοξία Flor. 21. ἐσχάραις Flor. 33.

V. 285. Ἀργεῖων (sic) Flor. 10. πόλει Eustath. ad Il. β', p. 236. 36. (179, 16.) memoriter scil. citans.

V. 288. Aug. d. supra ἡμῖν a m. rec. scriptum habet ἡμῶν.

V. 289. παῖς μὲν οἰνέως Mosqu. D. e v. 133.

V. 290. Θηβ. λαός Flor. 33.

V. 291. συγγένεια Ald. rell. et plerique Codd. ξυγγ. Flor. 33. Aug. b. De dispositione sequ. carm. vid. Herm. elem. doctr. m. p. 764 sq. epit. p. 299.

V. 292. ὑπεστάλην Taur.

V. 293. γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προςπιτνῶ prorsus inutilis est Valckenaerii coniectura, qui tum non recordabatur similium, πίπτειν πτώματ' οὐκ ἀνασχετὰ, λούειν τινὰ ἁγνὸν λουτρόν Soph. Antig. 1201. Optime explicat paraphr. γονυπετῆ προςκύνησιν προςκυνῶ σε, e quo structurae simul ratio intelligitur. Vid. Gramm. gr. §. 415. 413. not. 5. Sic tamen, ut Valck. coni., edidit Brunck. legitur in Havn. sed sine hiatu illo προςπιτνῶ ὦ ἄναξ, Phoenissam scilicet non dedecente. Herm. in elem. doctr. metr. p. 764. ἄναξ ad sequentem versum retulit.

V. 295. ἔβας, ἔβας Ald. rell. et plerique Codd. ἔβας semel Flor. 2. qui etiam γαῖαν pro γᾶν cum Vict. quod cum Seidlero de verss. dochm. p. 253. recepi. Herm. servat γᾶν. Ante χρόνῳ Vict. inserit Πολυνείκη. Ceterum in Flor. 6. haec tribuuntur Iocastae.

V. 296. ἰώ bis Ald. rell. Taur. Havn. semel MSS. omn. Kingii, Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. Aug. b. — πρόδομος Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 10. Mosqu. D. (sed c. gl. ἔξω δραμοῦσα) Aug. c. d. Sed πρόδρομος omnes Bodl. C. C. C. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Vict. ad quam lectionem spectat etiam gl. Mosqu. Et hoc restituit Valck. Ceterum hunc versum cum quatuor sqq. Polynici tribuunt Flor. 6. Aug. d.

V. 297. ἀμπέτασον πύλας Seidl. et Herm. quod Pors. etiam in mentem venerat, quem vid. ad v. 1425. In vulgata lectione, quam retinui, prima tantum verbi ἀναπέτασον syllaba ad priorem versum retracta, v. 296. est iambicus dimeter, 297. dochmiacus.

V. 298. κλάεις Flor. 21. Seidl. τόνδ' ὦ μάτερ.

V. 300. θήγειν Flor. A. Scribendum θιγεῖν. Vid. Schaef. ad Soph. Oed. C. 470. Sicut hic περᾶν et θιγεῖν iunguntur, sic Hipp. 776. ἢ δοκεῖ περᾶν δόμους, λῦσαί τ' ἀνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων; Contendit quidem Elmslei. ad

Med. p. 265. not., μέλλειν *cunctandi* significatione ne futuri quidem infinitivum, nedum aoristi adsciscere; itaque et Rhes. 670. legi iubet τί μέλλετε — σώζειν βίον pro σῶσαι, et h. l. θιγγάνειν pro θιγεῖν, quod a metro respui videtur. Sed eiusmodi praecepta multa excogitari possunt, si loca contraria corrigas. Seidl. scripsit θίγειν τ' ὠλέναισι παῖσιν τέκνου, ut dochmiacum dimetrum efficeret. Herm. elem. d. m. l. c. περᾶν θιγεῖν τ' ὠλέναισι τέκνου.

V. 301 sqq. Ald. rell. Φοίν. ὦ νεάνιδες, βοὰν ἔσω δόμων κλύουσα τῶνδε γήρᾳ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν. Flor. A. et 10. Φοίνισσαν βοὰν κλύουσα, ὦ νεάνιδες, γήραι τῷ παιδὶ τρομ. ἕ. ποδὸς βάσιν. MSS. King. B. Ask. Exc. Put. ap. Musgr. Flor. 2. 33. Taur. γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν. Flor. 5. 6. 9. γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕ. ποδὶ β. MS. C. C. C. ap. Piers. Leidd. Mosqu. D. C. L. Gu. Flor. 18. 21. 34. Aug. b. γηραιῷ τρομερὰν ἕλκω ποδὶ βάσιν, ut Grotius edidit e Pariss. Idem habuisse videtur scholiastes metricus, qui τὸ γ' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου (nim. γηραιῷ πο-) καὶ χοριάμβου (nim. — δὶ τρομεράν)· εἰ δὲ βούλει ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον (γηραι|ῷ ποδὶ| τρομεράν). Sed Schol. tum editus, tum Gu. C. C. C. Mosqu. ὑπὸ τοῦ γήρως τρομερὰν explicantes legerunt γήρᾳ. In Gu. tamen supra γηραιῷ scriptum est etiam eadem m. ἀντὶ τοῦ γεροντικῷ. Omnes hae diversitates e scriptura ΓΗΡΑΙ i. e. γήρᾳ ortae videntur, unde primum factum γηραιῷ, deinde ποδί vel statim additum, vel e ποδὸς effictum: ποδὶ enim nihil nisi var. l. esse vel incerta eius sedes arguit. Quod in Flor. A. legitur γήραι τῷ παιδί, partim servavit antiquam lectionem γήρᾳ, librario tamen, ut videtur, non intellectam, partim ex altera lectione additum habet τῷ ποδί, in τῷ παιδὶ leviter deflexum. Sic in Aug. d. est γήρᾳ, sed supra scr. ἐν τῷ γεραιῷ ποδί. Quod King. et Musgr. dederunt γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν, in eo *Graece scienti*, ut recte Valck., *non poterit non absona vocis* ποδὸς *displicere repetitio*. Quia tamen a dochmio incipit versus, ut hic numerus continuaretur, Herm. scripsit: γή — ρᾳ τρομερὰν ἕλκω ποδὶ ποδὸς βάσιν, et ego, dochmium, qui offerri videretur, aegre mihi eripi passus, praeeunte Seidlero, e Musgr. coniectura dedi γ. τρ. ἕ. παιδὶ ποδὸς β. Sed nec ποδὶ vel ποδὸς nec παιδὶ illo loco in ullo

cod. legitur, et dativus personarum an cum verbis *eundi* coniunctus apud probatos scriptores occurrat, dubito: nam quae ego Gramm.. gr. §. 393. attuli ἐπεὰν συλλεχθέωσι τῇσι θυσίῃσι pro εἰς τὰς θυσίας, νήματά θ' ἵετο πέδῳ, quaeque Schaefer. adscripsit ad Dion. Hal. p. 306. ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς Pind. Isthm. 7, 10. φιλότητι τραπείομεν Il. γ'. 441., quo addi potest οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ Soph. Trach. 597., ea non minus diversa sunt, quam quod Musgr. citat ex Aesch. Prom. 358. ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος, (quod dictum ut in Eurip. Hipp. 828. οὐ σοὶ τάδ', ὦναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά) vel Theocr. II, 145. ἦνθέ μοι ἁ Φιλιστοῦς μάτηρ, vel quae in Gramm. gr. §. 391. d. commemoravi. Itaque παιδὶ delendum. γήρᾳ confirmatur Herc. f. 228. γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα κἀμαυρὸν σθένος. Diiamborum dochmiis subiectorum exempla Seidler. dedit de vers. dochm. p. 162. Aliam viam ingressus Seidl. ad Troad. 3. iambico rhythmo legendum putat: γη-ραιοῦ πόθι τρομερὰν | ἕλκω ποδὸς βάσιν.

V. 304. ὦ τέκνον Mosqu. d. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. Taur. Seidl. Herm. ἰὼ ἰὼ τέκνον, τέκνον.

V. 305. χρόνου Mosqu. D. μυρίαις τ' ἐν ἀμ. Ald. rell. Flor. 10. 33. Havn. Taur. Copulam eiecit Grot. King. et omittunt eam Leid. B. Gu. Florr. plerique, Mosqu. D.

V. 306. ἀμφίβαλε Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vict. Aug. b. ut legit schol. metricus, edidit King. Versu sq. ματρὸς Ald. rell. ματέρος ed. King. et sic Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. Quod King. et Battier. scripserunt, emendatius scilicet, προςεῖδον, ἀμφίβαλε μαστὸν | ὠλέν. ματέρος, in metrum peccat, siquidem in iambico dimetro ultimus pes non potest esse spondeus vel trochaeus. Sed miror, neminem fuisse, qui, recepto ἀμφίβαλε et servato ματρὸς, dochmios diiambo subiectos effinxerit: προς-εῖδον ἀμ-φίβαλε μαστὸν ὠλέναισιν ματρός.

V. 309. Mosqu. D. κυανοχρῶτα, ut et Schol. ed. Iunt. Basil. χαίτας Aug. d. χαίταις (η superscr.) coni. Musgr. Seidler. creticos fecit: κυανεόχρωτα χαίτας πλόκον ἐμὰν σκιά | ζων δέραν. Herm. in elem. iambicum dim., dochmiacum dimetrum et trochaicum monom. hyperc. βο-στρύχων τε κυανοχρῶτα χαί|

τας πλόκαμον σκιά | ζων δέραν ἐμάν. at in epit. βο-στρύχων τε χαί-τας κυανόχρωτα πλόκα-μον σκιάζων δέραν-τὰν ἐμάν. Quidni δειρὰν? Flor. 5. Mosqu. D. δειρὴν ἐμήν. Flor. A. δέραν ἀμάν. In diss. de camm. antistr. p. XV. Herm. scripserat σκιάζων δέραν τὰν ἐμάν, ut duo critici terminarent dochmiacum. Ego nulla alia causa adductus ἐμὰν seclusi, nisi quod aperte in creticum desinere videbatur dochmiacus numerus, iambum autem post creticum non ferebam. Nunc trochaicus monom. hyperc. additus videtur dochmiis: — ζων δέραν ἐμάν. vid. Seidler. p. 160.

V. 310. ἰὼ bis Ald. rell. Herm. semel Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. Aug. b, d. „μόγις K. R. quod magis Atticum. Sed in his nihil certi.“ PORSON.

V. 313. λόγοισι Ald. rell. Schol. (v. 312—316.) Paris. A. Cant. I. M. R. Taur. Havn. Flor. 10. 33. κόμαισι MS. C. C. C. Leidd. K. L. et I. pro v. l. Gu. Flor. 2. (qui κόμησι) 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Mosqu. D. χόμαισι Aug. b. d. Quam paraphrasin graecam vocat Valck., ea a Kingio e Schol. MSS. et e verbis poëtae consuta est: κόμαισι explicat scholion MS. C. C. C. et Gu. χερσὶ filio fruitur mater, dum eum amplectitur, λόγοισι, dum confabulatur; κόμαισι qui potuerit, vix quisquam intelligat, et recte Porson. non dubitat, quin haec lectio ex Hec. 820. huc migrarit. Musgr. coni. καὶ κόραισι, laudans Lucret. IV, 1072. *Nec constat, quid primum oculis manibusque fruantur.* Herm. in epit. ita hos versus disposuit: τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα καὶ — χέρεσσι καὶ λόγοις ἐκεῖ — σε καὶ τὸ δεῦρο πολυέλι — κτον ἀδονὰν — περιχορεύουσα τέρ — ψιν παλαιὰν λάβω — χαρμονᾶν.

V. 314. ἡδονὰν Flor. 2. 5. Havn. et Aug. d. in quo supra ἡ scriptum ἀ. ἅπαντα πολυέλικτον ἀδονὰν περιχορεύουσα dictum est, ut γονυπετεῖς ἕδρας προςπιτνῶ σε supra v. 293. ubi vid. not.

V. 316. dochmius cum tribus creticis. Ald. rell. παλαιᾶς — χαρμονᾶς. MS. C. C. C. Schol. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33, 34. Aug. b. d. παλαιᾶν χαρμονᾶν. Flor. A. Flor. 2. 10. Paris. A. Leidd. Vict. Havn. παλαιὰν — χαρμονὰν, sed in Leid. optimo postremae vocis χαρμονὰν syllabae ῶ superscriptum, ut in Aug. b. et Gu. Victorius ad

παλαιὰν χαρμονὰν adscripsit: sic in margine. In ipso contextu sic: παλαιᾶς — χαρμονᾶς.

V. 317. ἐμὸν τέκος addidi e Flor. 33. Sic etiam Herm.

V. 319. ἀποστέλλεις Flor. 21.

V. 320. 21. ἢ utrobique Mosqu. D. Seidlero persuasum erat, ab aliena manu additum esse ἢ. Sed vid. Herm. elem. p. 273. Priore loco πονὸς Aug. b. pro ποθεινός.

V. 322. ἐμάν τε. Flor. A. ἐκβάντε. τε (pro quo Valck. γε) Brunck. *eo abire iussit, unde malum intulit pedem.* Non viderunt VV. DD. respondere sibi ὅθεν ἐμάν τε κόμαν κείρομαι — δυςόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη ἀμείβομαι. Quod Barnes. adscripsit: *al.* κέκαρμαι, sola nititur auctoritate schol. ad v. 372. ubi tamen Aug. et Taur. κείρομαι.

V. 323. δακρυόεσαν ἱεῖσαν Taur. Ad δακρυόεσσαν Brunck. post Schol. et alios supplet φωνήν, quam ellipsin Herm. de ell. et pleon. p. 127. recte in iis numerat, quae sano homini in mentem venire nequeant. Etiam in Aug. b. supra πενθήρη rec. m. scriptum est φωνήν. Sed etsi δακρυόεσσα vocari possit κόμη eodem modo, quo πενθήρης, tamen ἱέναι κόμην non dicitur. Rectius Valck. coni. δακρυόεσσ' ἀνιεῖσα π. κ. *lugentis more capillos relaxans*, nisi quod in hac lectione τὸ ἀνιέναι κόμην et τὸ κείρεσθαι tanquam eodem temporis articulo comprehensa ponuntur, quae necessario disiuncta sunt, ut ipse Valck. vidit, iam ante Iocastam passos et negligenter circum caput reiectos capillos habuisse dicens, quos post abitum Polynicis coeperit κείρεσθαι. Itaque rectius Herm. elem. p. 765. δακρυόεσσ' ἀνεῖσα. Ita dochmiacus hypercatalectus cum simplici coniunctus erit. Magis etiam placet, quod Herm. in diss. de ellipsi et pleon. l. c. coniecit: δακρυόεσσ' ἰὰν ἱεῖσα πενθήρη, κόμαν. sed in diss. de carm. antistr. p. XVI. δακρυόεσσαν ἱεῖσ' ὄπα πενθήρη. E scholio Aug. Taur. ἀπενθέα, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κόμην, suspicor aliam hic olim lectionem fuisse: δακρυόεσσ' ἀνεῖσ' ἀπενθῆ κόμαν, quae metro quidem egregie convenit, sensui non item. κόμην Flor. 33. Havn.

V. 325. δυςόρφνεα Leid. B. Hesych. ut ed. King. ἀμφιτρύχη una voce Ald. rell. ἀμφιτρίχη Leid. A. Gu. (c. gl. τὰ τρίχηνα) Flor. 5. 6. 18. 21. 34. ἀμφιτρίχε Flor. 9. ἀμφιτριχῆ C.C.C. ap. Barn. ἀμφιτρυχῆ legisse videtur He-

sych. qui explicat κατεῤῥωγότα. Grotius ed. ἀμφὶ τρίχη, ut legitur in Aug. b. Havn. Vict., rectius King. ἀμφὶ τρύχη, quem reliqui secuti sunt, et sic Mosqu. D. Flor. 2. 10. 33. Taur. schol. Aug. Taur. ἀμφὶ non iungendum cum ἀμείβομαι (quocum illud iungentes Valck. Brunck. coniecerunt ἀντί), sed per se est pro verbo ἀμφιβάλλουσα.

V. 327. δώμασι Ald. rell. δόμοισι MS. C. C. C. ed. King. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. δόμοις Aug. b. Herm. Tum πρέσβυς ὁ ὁμμ. Flor. 21.

V. 330. αἰεὶ Ald. rell. et multi codd. ἀεὶ I. M. R.

V. 331. ἀνῄξε Ald. rell. ἀνῆξε Flor. 5. 6. 9. 10. quo alludit etiam Aug. b. ἀνῆξ. ἀνῇξε cum ι subscr., ut edidit King., Gu. Flor. 2. 18. 21. 34. Vict. — ξίφος Flor. A.

V. 332. ἐπαυτόχειρά τε una voce Ald. Brub. Herv. 1. separant Barn. Florr. omn.

V. 333. ὑπερτέρεμνά τ' una voce Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Locum optime explicavit Scaliger ap. Valck. Pro τέρεμνα Flor. 2. 5. Vict. Taur. τέραμνα, ut edidit Barnes. Sq. v. στενάζων ἀρὰς τέκνοις Heath. vertit: *gemitibus deplorans exsecrationes, quas in liberos effuderat.* Rectius Schol. Mosqu.

V. 339. sq. Ald. rell. σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων σκοτία κρύπτεται. ἀλαλαῖσι MS. C. C. C., ut videtur, Florr. omn. praeter 33. Gu. a pr. m. sed a sec. manu post ἀλαλ insertum αγ. Eustath. ad Il. δ'. p. 494, 15. (377, 1.) ἀλαλαῖς. King. Brunck. ed. σὺν ἀλαλαγαῖς, et sic Leidd. Mosqu. D. Paris. A. Flor. 33. ἀλαγαῖσι Aug. d. αἰὲν ante αἰαγμάτων interserunt Flor. A. MS. C. C. C. Leidd. (e quibus B. σὺν ἀλαλλαγαῖσιν· αἰὲν δ' αἰαγμ.) Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Mosqu. D. Ante σκοτία posuit Grotius, fortasse e MSS. et sic Piers. Pors. σκοτία αἰὲν Flor. 2. Vict. Incerta voculae sedes suspicionem movere possit, eam aliunde illatam esse; sed facile ea ob similem sonum ante αἰαγμάτων excidere potuit, ut monstrat lectio Flor. 33. αἰὲν αγμάτων (αἰ superscr.), in qua αἰ a m. sec. additum. Tum ἀλαγμάτων Flor. 5. 6. 9. αἰὲν autem eo loco, quo plurimi Codd. iubent, inserto optimus exit dochmiacus dimeter. Denique σκοτία Ald. Brub. Herv. 1. Mosqu. D. Taur. Flor. 2. Vict. σκοτίαν Flor. A.

σκοτίᾳ Herv. 2. Canter. rell. Havn. et, ut videtur, Florr. praeter 2. σκότια scripserunt Seidler. et Herm.

V. 337. τε post τέκνον addidit King. e K. prorsus soloece. Egregia est emendatio Piersoni καινοῖς γάμ. quam Valck. adstruit locis Sophocl. Oed. C. 379. Statii Theb. II, 108. Sed, quod Brunck. dicit, καὶ h. l. otiosum, sive frigidius et proinde ineptissimum esse, falsum est: significat enim *etiam*, *adeo*.

V. 341. ἄμαστρα Flor. A. pro ἄλαστα, in quo quid lateat, nescio. μητρὶ Flor. 2. 34. Taur. τᾷδε, quod coniecerant Valck. et Heath., e K. R. edidit Porson. pro τάδε. Sed eorum codd. levis est auctoritas, quippe interpolatorum ad mentem schol. metrici. Potest esse dochmius post iamb. trim. desinens in dimetrum brachycatalectum ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν, ἄλαστα μα — τρὶ τάδε Λαΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ. Valck. Κάδμῳ pro Λαΐῳ tentantem, et qui hunc secuti sunt, Brunck. et Beck. recte refutavit Porson.

V. 341. σῷ παλ. Ald. rell. Aug. d. Havn. τῷ ed. Grotius, et sic C. C. C. Flor. A. Leidd. Bodlei. omn. Lib. P. Gu. Florr. omn. Vict.

V. 343. ἐπακτὰν Ald. rell. quod non erat, cur in ἐπακτὸν mutaret Porson. Flor. A. tamen γάμον ἐπακτόν. ἐπακτὴν Flor. 10. 18. 21. 33. 34. ὑπακτὴν Mosqu. D.

V. 344. οὔτι Leidd. Mosqu. D. Gu. uterque cum gl. οὐδαμῶς, Flor. 6. 9. Aug. b. „quod fortasse verum," inquit Pors. haud dubie, quia respondet non οὔτε, sed δέ v. 347. Sed vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 297. οὔτοι Flor. 5. Schol. Aesch. S. adv. Th. 103. οὔτε τοι. Sed οὔτε plurimi Codd. Etymol. M. p. 285, 26. Schol. Apoll. Rh. IV, 808.

V. 345. γόνιμον citat Plutarch. p. 606. F. quod praefert Valck.

V. 346. ματέρι cum Seidl. p. 90. sq. scripsi pro ματρί, quia versus videtur esse dochmiacus cum cretico.

V. 348. χλιδῆς Flor. 33. Vict. χληδῆς Flor. 2. 10.

V. 349. Alia lectio memoratur in Schol. ἐσιγάσθησαν. In Harl. scriptum esse traditur ἐσιγάσθησαν κῆδος. Qui ἐσιγάθησαν scribebant, debebant etiam εἴςοδοι scribere, quo prope accedit Flor. A. lectio εἴςοδον, propius etiam Taur. εἴςοιδοι. ἐσιγάσθη Flor. 2. Vict. Aug. d. σῆς Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. εἶδος pro εἴςοδος Vict.

V. 350. ὄλλυτο Havn. Qui, quid sensus posceret, recte vidit Valck. non debebat corrigere et inauditam ellipsin comminisci: ὄλοιθ' ὁ τάδ' sc. μησάμενος, δράσας, πράξας. τάδε enim pendet ab αἴτιος, ut Helen. 261. τὰ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ τὸ κάλλος αἴτιον. σίδηρος Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d. Havn. Alio ordine Flor. 33. εἴτ' ἔρις, εἴτε σίδαρος.

V. 351. εἴτε ante πατήρ om. Flor. 10.

V. 353. δόμοισι Flor. 33. Οἰδιπόδαο Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Havn. Οἰδιπόδα Cant. Flor. A. Flor. 2. 10. 21. Vict.

V. 354. Harl. ἄχω. (supra: η) et suprascr. αἱ λῦπαι.

V. 355. αἱ om. Aug. b.

V. 356. μῆτερ Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Vict Havn. Stob. Tit. 39. p. 157. — ἀφικόμαν Ald. rell. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ἀφίκομαι Flor. 10. ἀφικόμην, ut primus edidit King., Mosqu. D. Flor. 2. 33. Vict. Havn. Stob.

V. 357. εἰς Flor. 2. Praepositionem omittit Flor. 34. ἔχῃ pro ἔχει Flor. 21.

V. 359. 60. desunt in Flor. A.

V. 361. οὕτω τάρβους ἀφικόμην ne Graecum quidem est pro εἰς τοσοῦτο vel εἰς τοῦτο τάρβους ἀφικ. nam Heracl. 213. γένους non pendet ab ὧδε, sed ὧδε ἥκεις τοῖςδε (i. e. προςήκεις, ut Soph. Oed. C. 738.) γένους est, *quod attinet ad genus.* vid. Gramm. gr. §. 315. Si lectio sana est, duas constructiones confudisse videtur poëta: οὕτω δὲ τάρβους ἔχω καὶ οὕτω εἰς φόβον (s. εἰς τοσοῦτον φόβον) ἀφικόμην. Et sic nunc video Reisigium coni. in Arist. p. 242. locum explicasse. Grotius ed. τάρβος et sic K. i. e. οὕτω ἐς τάρβος ἐς φόβον τ' ἀφ. quod probat Schaefer. ad Gregor. p. 498. τ' post φόβον om. Mosqu. D.

V. 362. με om. Flor. 33. Ad κτάνῃ in Gu. m. sec. notavit γρ. θάνῃ.

V. 365. σὰ πίστις Flor. 10. εἰςήγαγες Flor. A. quod ob unius eod. auctoritatem non ausus sum cum Brunck. et Porsono recipere.

V. 366. δ' om. Aug. d.

V. 368. γυμνάσια θ' οἶδεν e Flor. A. enotatum. οἷσιν ἀνετράφην Mosqu. D. I. Cant. οἷς ἀνετρ. Flor. 34. ἐτρά-

φὴν K. Scal. Flor. 2. Vict. ἐνετράφην legit Plutarch. T. II, p. 526. F. ubi versum latere non animadvertit Wyttenb.

V. 370. Edd. et Codd. ναίω δι' ὅσσων ὄμμ' ἔχων δακρ. cum Eustathio ad Il. γ', p. 432, 12. (328, 21.) qui citat ἔχω. Leid. A. ναίω δ' ἴσσων ὄμμ'. Vulgatam tuetur Vauvilliers ad Soph. Trach. 1036. ὄμμα accipiens pro *spectaculo*: quasi *spectaculum flens* quisquam dixerit! Nihil melius Musgravii coni. δι' ὅσσων νᾶμ' ἔχ. Prope accedit lectio Flor. 2. Vict. δι' ὅσσων αἷμ' ἔχ. Aliud quid fortasse aliquis eruet ex Iphig. A. 983. ἥξει, δι' αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον.

V. 371. ἄλγος om. Flor. A. et 10. Minus recte verba ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ parenthesis signis inclusi. Saepe usus locutionis ab origine paulum deflexit. ἀλλὰ γάρ ex eo quidem ortum videtur, quod Graeci enuntiationes, quibus causa redditur, ante eas ponere solent, quarum causa reddenda est, et ita particulae illae ab antiquioribus imprimis scriptoribus crebro usurpantur, ut a Tyrtaeo, ἀλλ' — Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστὲ, — θαρσεῖτε. Soph. Phil. 81. ἀλλ' — ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν — τόλμα. ib. 1020. ἀλλ' — οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι — σὺ μὲν γέγηθας ζῶν κ. τ. λ. Oed. C. 755. ἀλλ' — οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν — σύ νυν, πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ, κρύψον. Cf. Ai. 328. Phil. 874. Eur. Hel. 1385. ἀλλ' — ἐκπερᾷ γὰρ δωμάτων ὁ τοὺς ἐμοὺς γάμους ἑτοίμους ἐν χεροῖν ἔχειν δοκῶν — σιγητέον μοι. Sed paulatim usus obtinuit, ut enuntiatio causalis cum altera vel ita coalesceret, ut non amplius divelli possent, vel ut ea, cuius causa reddita erat, prorsus omitteretur, aut annecteretur priori, quasi ei continuandae inserviret. Transitus e superiore in hunc usum apparet Herod. V, 3. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες. Phoen. 1308. ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. quae eumdem sensum habent, atque ἀλλὰ — τοῦτο γὰρ usque ad ἐγγένηται — εἰσὶ δή. ἀλλὰ — Κρέοντα γὰρ λεύσσω πρὸς δ. στείχοντα — παύσω. Omittitur altera enuntiatio, cuius causa reddenda erat, sed ita, ut eius sententia in praecedentibus contineatur: Herod. IX, 46. ἀλλὰ γὰρ ἀῤῥωδέομεν, μὴ ὑμῖν οὐκ ἡδέες γένωνται οἱ λόγοι pro ἀλλὰ οὐκ εἴπομεν, quod praecessit: ἀῤῥωδέομεν γάρ. Soph. El. 595. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε

κ. τ. λ. *sed quorsum haec? neque enim admonere te licet.* ib. 619. ἀλλ᾽ ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ ἔργ᾽ ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ, *sed* feci tamen: *tuum enim odium me cogit.* Cf. Oed. C. 988. Eurip. Heracl. 480. ἀλλ᾽ εἰμὶ γάρ πως πρόςφορος, μέλει δέ μοι, *sed,* quamvis οὐ ταχθεῖσα πρεςβεύειν γένους, egressa tamen sum; *utilitatem enim aliquam, nisi fallor, affero.* infra 1762. ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι; quod idem est ac si dixisset: ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ; μάταιον γάρ ἐστι. Itaque ea, quae sequuntur, nectuntur nonnunquam ex enuntiatione, quae ἀλλὰ γάρ habet. Herod. IX, 27. ἀλλ᾽ οὐ γάρ τι προέχει τουτέων ἐπιμεμνῆσθαι· καὶ γὰρ ἂν χρηστοὶ τότε ἐόντες ὡυτοὶ νῦν ἂν εἴεν φλαυρότεροι, καὶ τότε ἐόντες φλαῦροι νῦν ἂν εἶεν ἀμείνονες· παλαιῶν μέν νυν ἔργων ἅλις ἔστω, pro ἀλλὰ παλαιῶν μὲν ἔργων ἅλις ἔστω· οὐ γάρ τι προέχει, sed addito νυν, *igitur,* significatur, ultima conclusione quadam effici ex iis, quae ante dicta sint. Soph. Oed. C. 1267. ἀλλ᾽ ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ᾽ ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ, παρασταθήτω, pro ἀλλ᾽ αἰδὼς πρὸς σοὶ παρασταθήτω· ἔστι γὰρ καὶ Ζ. σ. Cf. Schaefer. meletem. p. 76. Elmslei. ad Eur. Heracl. 481. ad Med. 1035. Sic hoc etiam loco arctissime omnia cohaerent, et ἄλγος per appositionem, quam vocant, ad σέ pertinet, pro ἀλλὰ δέρκομαί σε κάρα ξυρ. καὶ π. μ. ἔχουσαν, ὃ (τὸ δέρκεσθαι) ἄλγος αὖ ἐστιν ἐξ ἄλγους. Hoc unum recte feci, quod σε non cum Porsono accentu notavi, quod ne opus quidem esset, si ea, quae praecedunt, in parenthesi posita essent. vid. ad Hecub. 62.

V. 372. μελαγχείμους Havn. Eustath. ad Il. χ΄. citatus a Stanleio ad Aesch. Choeph. 9. ex Aeschylo affert πέπλους μελαγχίμους, memoriae errore Aeschylo tribuens, quod Euripidis erat.

V. 373. Porsonus valde ieiunam istam repetitionem pronominis iudicans, coni. οἴμοι τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. ubi non vidit, οἴμοι, etsi ortum ex interiectione et dativo pronom., usu tamen solius interiectionis vim accepisse.

V. 374. μῆτερ. Sic Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Aug. b. d. Havn.

V. 376. μοι om. Taur. Pro δόμοισι Aug. d. Taur. Havn. δώμασι.

V. 378. Ex Elmsleii decreto ad Med. 1275. signum in-

terrogationis delendum erat. Ut ἢ interrogationi inservit, sic non video, quidni ἤ που eamdem vim habere possit: *num forte, num, ut opinor.* στένωσι Mosqu. D. τλήμονες Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 5. Taur. Havn. τλήμονος Mosqu. D. Flor. 5. quod ipsum coniecerat Markl. Porson. e Brunckii coniectura edidit τλήμονας. — φυγάς ἐμᾶς Mosqu. D. Aug. d. Taur. ἐμᾶς etiam Flor. 5. quod ortum videtur e non intellecta ratione genitivi τλήμονος.

V. 379. κακῶν Taur.

V. 380. 81. omittit Flor. 18. V. 380. Flor. A. οὗτος γὰρ ἤ. Pro ἐμέ Leid. B. ἐμοί. V. 381. Leid. B. κακῶς τε γ. ut Porson. edidit. Non placent haec Valcken. qui coniicit οὔπω γὰρ ἤρκεσ' ἄν. μὲν τ. ἐμέ κ. τ. λ.

V. 382. Vict. ἀτὰρ τί τάδε δεῖ γὰρ φέρειν τὰ τοῦ θεοῦ. In δεῖ γὰρ φ. et τοῦ θεοῦ consentit Flor. 2. φέρει Aug. d.

V. 383. μὴ τὴν σὴν Cant. Mosqu. D. μήτε σὴν Leid. A. Aug. b.

V. 384. ἐλήλυθα Ald. Brub. Herv. 1. et plerique Codd. ἐλήλυθας Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. et sic fere Flor. 5. 6. 9. ἐλέλυθας.

V. 386. μῆτερ MS. C. C. C. Flor. 2. 5. 6. 9. 34. Vict. Aug. b.

V. 387. τὸ πρῶτον Flor. 2. Mox supra τυχεῖν scriptum μαθεῖν in Harl. quod probat V. D. in *Class. journ.* coll. Aesch. Prom. 614.

V. 388. τῆς ante πατρίδος addit Mosqu. D. Interpunctionem correxit Barn. Valck. quum antea ederetur, τί, τὸ στ. πατρίδος, ἢ κ. μ.

V. 390. τίς δ' ὁ τρ. Stob. XXXVII. p. 226, 50. ed. Gesn. quod recipere voluit Valck. Sed δ' om. Ald. rell. omnes MSS. Stobaei ed. princ. et Grot. p. 157. Plutarch. de exil. p. 605. E. In fine δυστυχές Leid. B. C. C. C. K. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. ut edidit King. δυσχερές tuentur Plut. l. c. Stob. l. c., Teles et Musonius ap. Stob. p. 233, 53. p. 236, 14.

V. 391. Arnaldi emendationem, οὐκ ἔχειν π. probatam Valck. et Brunck. recepit Porson. quia sic invenit in L. ex correctione quidem, sed eiusdem manus, et eodem tempore. Vix opus. De more Tragicorum a plurali ad singularem trans-

eundi vide, quem citat Valck., Davis. ad Cic. de nat. d. I, 19. Porson. Suppl. Praef. ad Hec. p. XLII. ed. Lips. Lobeck. ad Aiac. 191. Quod vero monet Valck., solere in senariis ἀμοιβαίοις Tragicos infinitivos ponere, qui pendeant e praecedentibus, hoc ut saepissime fiat, non tamen certa lege, a qua nunquam recedant, constitutum est; ita ut in variis lectionibus ponderandis praecipuam illud vim habeat, at ubi omnes libri in recepta lectione consentiunt, e coniectura reponere, quae accurate sibi respondeant, vix videatur temeritatis crimine vacuum esse.

V. 393. τὴν τῶν κρ. ἀμαθίαν Plutarch. τὰς τῶν πολιτῶν ἀμ. variam lectionem commemorat Schol.

V. 394. λυπηρὸν Aug. b. δεινὸν Havn. pro λυπρόν. συνασοφεῖν analogiae repugnare et ne graecum quidem esse primus vidit Valck. Ipse coniecit συμψοφεῖν, Piersonus συννοσεῖν, Blomfield. ap. Burg. ξυναφρονεῖν τοῖς μὴ σ. Porsonus praelaturum se dicit συννοσεῖν, si quid mutare auderet, sed videri propter fortiorem antithesin regulas violasse Euripidem. Quasi vero gravitatis causa fingere liceat, quod linguae ingenio repugnet, vel grave quidquam esse possit, quod regulas violet!

V. 395. ὅπου τὸ κέρδος citant Lucian. T. I. p. 710. Plut. Demetr. p. 895. A. monente Porsono. ἐς τὸ κέρδος videtur esse pro ἐς τὸ κέρδος σκοποῦντας. περὶ φύσιν Vict.

V. 397. Aug. b. κακοῖς, sed in marg. καλοῖς. Mosqu. D. βλέπουσ' ὄμμασιν.

V. 398. sq. V. D. in *Classic. journ.* n. 4. p. 892. transponendos censet hos versus: Ἰοκ. ἔχ. Ἀφρ. τίν' ἡδ. κακ. Πολυν. ὁ δὲ χρόν. αὐτ. δεισ. οὔσας κενάς.

V. 399. ἡδεῖαν θεόν Ald. rell. ἡδ. κακῶν King. MS. C. C. C. ap. Piersium, Flor. A. Leidd. Paris. A. Florr. omn. Gu. Mosqu. D. Havn. Aug. b. (sed is cum v. l. γρ. θεόν.) Schol. θεαί Voss. 1. ap. Burton. unde Burgess. θέαν τιν' ἡδεῖάν γ' ἔχουσι καὶ κεναί, collato Theocr. 27, 2. Musgr. coni. ἡδεῖαν νόσον.

V. 401. εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ coni. Reiskius, et Valck. quod recepit Brunck; male; vid. Porson. Bibl. crit. III, 4. p. 33. et Gramm. gr. §. 498. a.

V. 402. ξένου Aug. b.

V. 403. πράττε C.C.C. Leid. B. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. quod edidit King. Minus recte εὖ πρᾶσσε Valck. explicat μηδαμῶς. Sensus est: *ut ab amicis paternis et hospitibus iuveris, fortuna secunda tibi utendum est,* seu *amicorum auxilium tum demum tibi continget, quum felix eris.* Cf. Herc. f. 553. φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυςτυχεῖ τίνες; et 555. ἄφιλον, ἵν' αὖθις σοι λέγω, τὸ δυςτυχές. quae loca Valcken. cum aliis laudat ad scholia p. 658. ἤν τι δυςτυχῇς coni. V. D. in Edinb. rev. n. 37. coll. Suppl. 899. Excogitatum hoc est, ne regula Porsoniana violaretur; sed amici non desunt, si quis *aliqua* tantum *in re* infelix est (hoc enim est δυςτυχεῖν τι), sed si *omnino.*

V. 404. ηὑγένεια recte Ald. rell. ηὑγένεια Mosqu. D. εὐγένεια Flor. 5. Aug. d. Taur. Havn. ut editum in Plut. p. 606. E. etiam a Wyttenbachio.

V. 405. μὴ ἔχειν Ald. rell. quod correxit Valck. et sic Mosqu. D. μήχειν Flor. 5. καὶ ἢ τὸ μὴ ἔχειν notatur ex Harl. — τὸ γένος δ' οὐκ Plutarch. Mosqu. D. Vict. Aug. b. d. contra metrum.

V. 406. omittit Flor. A. et 10.

V. 407. δύναιμ' ἂν Ald. rell. et Codd. δύναμ' ἂν Havn. Vitium, quod ne Valck. quidem offenderat, sustulit Markland. ad Suppl. 136. (147.)

V. 408. δ' om. Aug. d. Havn. ἦλθ' ἐς Ἄ. Mosqu. D. ἔσχες Ald. rell. Mosqu. D. Flor. 10. 33. Aug. b. d. Taur. Havn. ἔσχεθες e MS. C. C. C. restituit Barn. et sic quinque apud Burtonum, K. L. Leid. B. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. In sqq. recte vidit Iacobs. Curis sec. in Eurip. trag. p. 40. turbatum esse versuum ordinem. Legendum enim:

408. πῶς δ' ἦ. Ἄ. τίν' ἐπ. ἔσχ.
413. οὐκ οἶδ'· ὁ δ. μ' ἐκ. πρὸς τ. τ
414. σοφ. γὰρ ὁ θ. τ. τρ. δ' ἔ. λ.
409. ἔχρησ' Ἀδρ. Λ. χρ. τ.
410. ποῖον; τί τ. ἔλ. οὐκ ἔ. μ.

Oraculum enim Adrasto datum hanc vim habere non potuit, ut Pol. Argos proficisceretur, sed ut Adrastus ei filiam in matrimonium daret.

V. 410. Idoneam causam non video, cur Porson. distinctionem huius versus mutaverit.

V. 412. καὶ συ Mosqu. D. sed οι suprascriptum. θηρῶν Ald. rell. θηρός ed. King. ex K. et sic C. C. C. Leid. B. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. Pro μετῆν Flor. A. et 10. μετεῖχες.

V. 413. δ' pro μ' Flor. 2. τὴν ante τύχην om. Aug. d. Havn.

V. 414. ἔχεις λ. MS. C. C. C.

V. 415. ἐς Flor. 5.

V. 416. μαστεύων Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. 10. 33. Aug. d. Taur. Havn. ματεύων, ut correxit Canter., Leid. A. L. et MS. ab Holstenio collatus ap. Markland. ad Suppl. 984. Flor. 2. 5. 18. 21. 34. Vict. — ᾗ Ald. rell. ῇ, quod male coniecit Canter., habent L. Leidd. Gu. Harl. Mosqu. D. Aug b. d. Vict. Havn.

V. 417. κᾆτά γ' Ald. rell. Flor. 2. 10. Vict. κατά γ' Taur. κᾆτα δ' Leidd. I. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. quod accommodatius visum Valcken. et Brunckio: iniuria. καὶ — γε est *et quod majus etiam est*, vel *quid? quod alius etiam advenit.*

V. 420. τί θηρσὶ δ' Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Florr. omn. Flor. A. alii. δ' omittit Paris. A. Taur. τί θ. ὑμεῖς ἐπ' Flor. A. apud Valck. sed in apogr. Hamb. ὑμεῖς εἴτ'. Flor. 10. ὑμᾶς εἶτ'. εἴκασε Ald. rell. εἴκασεν Gu. Florr. omn. Mosqu. D. ᾔκασε Taur. ut edidit Brunck. ᾔκασεν L. Vid. ad 162.

V. 421. εἰς ἀλκ. Havn. οὐκ ἐνήλθομεν pro οὕνεκ' ἤλθ. Flor. A. ἦλθον pro ἤλθομεν Aug. b.

V. 422. Ταλαοῦ om. Flor. A. ἐνταῦθ' ἀλαοῦ Aug. d.

V. 423. δυοῖν δύο νεάν. Taur. δυοῖς pro δυοῖν Flor. A.

V. 424. ἆρ' οὖν εὐτυχεῖς Flor. 5.

V. 425. ἐς τόδ' ῇ. Havn.

V. 426. δεῦρό σοι ἑσπέσθαι Ald. Brub. Herv. 1. 2. σοι σπέσθαι Canter. Barn. et sic Gu. Florr. omn. σπεῦσθαι Harl. suprascr. ἀκολουθῆσαι. δεῦρ' ἕπεσθαί σοι quidam MSS., inquit Porson., in his Vict.

V. 427. ὤμοσεν edidit King. ut habent Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. τόδε Ald. rell. Taur. Havn. Flor. 2. 10. 33. τάδε MS. C. C. C. Leidd. I. (vid. Porson, ad Med. 72.) Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. ut edidit Valck.

V. 428. 'σύγγαμβρος Ald. rell. σύγγαμος Grotius e codd. Paris. et Barn. e MS. C. C. C. ediderunt et sic Flor. A. Florr. omn. etiam Leid. B. Gu. Mosqu. D. Vict. Havn. in quibus superscriptum σύγγαμβρος, ut in Flor. 5. 6. 9. σύγαμβρός ἐστ' ἐμός Leid. A. ἐστ' ἐμοί Aug. d. Havn. Versum recte ineptum et spurium iudicat Iortinus, adstipulantibus Brunckio et Porsono.

V. 429. πρόσθεν δ' ἐμοί Mosqu. D.

V. 431. μέν inter λυπράν et χάριν interponit Flor. 34.

V. 432. γᾶν pro γάρ Aug. d. Havn. superscripto γρ. γάρ.

V. 433. θεούς θ' Flor. 18.

V. 434. τοκεῦσιν. Mosqu. D. Flor. 21. γονεῦσιν. Schol. variam lect. commemorat ἑκοῦσιν, quam unice probat Valcken. scribens τοῖς φιλτάτοις γ' ἑκοῦσιν, in quo quid γε sibi velit, vix assequare.

V. 435. τῶν τε Aug. b.

V. 436. μῆτερ Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. Vict. Aug. d. Havn.

V. 438. Leid. B. ὅμως δ' ἐρῶ, quod paulo elegantius dicens Valck. coni. π. μὲν οὖν ὑμνούμενον, ὅμως δ' ἐρῶ.

V. 441. Ald. rell. 'ἀγὼ μεθ' ἥκω δεῦρο, μυρ. King. edidit μεθήκω, ut habent Mosqu. D. Paris. A. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. d. μεθήκω, δεῦρο Valck. Quia Paris. A. habet μεθήκω — ἄγω, Brunck. edidit μεθήκων — ἄγω, *aurium obsequens judicio;* satis leviter.

V. 443. ὅδ' ἥκει pro ὅδε Flor. 33. et omittit sequens χωρεῖ. ἥκει etiam I. pro χωρεῖ, et pro v. l. Cant.

V. 444. σὸν δ' ἔργον Flor. 5. μῆτερ Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. Vict. Aug. d.

V. 446. μῆτερ Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. d. Havn.

V. 447. ἀρχ. δή τις Paris. A. Taur. quod recepit Brunck. ἀ. δέ τι Flor. A. δέ τις om. Flor. 18.

V. 448. ἀμφιτείχη una voce Aug. d.

V. 449. πόλιν om. Flor. 2. In constructione haereo: nam τάσσειν πόλιν pro τ. πολίτας non possum accipere cum schol. et si hoc fieri possit, quis unquam ita locutus est,

τάσσων ἐπίσχον καὶ ξυν. λόχων πόλιν pro πόλιν καὶ ξυν. λόχ.? Sin hunc ordinem esse dicas: ὡς τάσσων ἐπίσχον (*instruere destiti*) ξυνωρίδας λόχων ἀμφὶ τείχη καὶ (ἀμφὶ) πόλιν, nihil vidi durius. Heath. vertit: *quia circa moenia pares etiam cohortes instruens*, quomodo ἐπίσχον accipiendum sit, omittens.

V. 451. εἰς σ' ἐδέξω Flor. 33.

V. 452. οὔτι Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. οὔτοι Flor. A. Leidd. Florr. 2. 10. 33. 34. Vict. Aug. b. et sic citat schol. Gu. ad Or. 1062. Pro δίκην Havn. χάριν.

V. 453. Edd. et Codd. ἀνύουσιν, nisi quod Taur. ἀνύσουσι Porson. ἁνύτουσιν, quae Attica verbi forma est. De spiritu aspero cf. Phrynich. προπαρ. σοφ. ap. Bekker. anecd. gr. p. 14, 17. Ἁνύειν, δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς· καθήνυσαν γάρ. Cf. Bast. et Schaef. ad Gregor. Cor. p. 71. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 430.

V. 455. τό om. Flor. 34.

V. 456. Ald. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. Γοργόνας. Brub. Canter. rell. et Codd. γοργόνος. Γοργοῦς legendum coni. Valck. quia, ubicunque modulus senarii non respueret Atticam formam, Atticam adhibuerit Euripides; et hic quidem, inquit, alterum superbae civium aures, ut puto, fuissent aversatae. Γοργοῦς receperunt Brunck. et Porson. δ' post ἀδελφόν om. Paris. A. quem sequutus est Brunck.

V. 459. λέξεις τἄμεινον Ald. rell. λ. τ' ἄμεινον Barn. Flor. 2. 10. 33. Taur. τ' om. MS. C.C.C. ap. Piersium, Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. D. Tum ἐκδέξῃ Ald. rell. sed ἐνδέξῃ, quod edidit King., habent Flor. A. C.C.C. Leidd. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vict. Mosqu. D. Aug. b. Frustra ἐκδέξῃ defendit Valck. post Abreschium.

V. 460. σφῷν Ald. Brub. Herv. 1. σφῶν Herv. 2.

V. 462. συνελθόντ' Flor. A. quod vix videtur a librario profectum esse. Si ita scripsit Eurip., in animo habuit ἕκαστος ὄμματ' ὄμμ. διδῷ. ὄμμασιν Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 21. 34. Gu. quum in Ald. rell. sit ὄμμασι.

V. 463. ἐφ' οἷσιν ἥκει Ald. rell. et multi MSS. ἐφ' οἷς συνήκει C.C.C. Leid. A. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Vict. Aug. b. quod receperunt King. Valck. Recte monet Porson, hoc

compositum a Tragicis non usurpari. Deinde Leid. B. σκοπεῖν μόνον, quod recepit Brunck.

V. 464. μηδαμῶς μνείαν ἔχ. Ald. rell. μηδενὸς μν. ἔ. MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Bodlei. omnes, Paris. A. L. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Havn. Aug. b. d. hic cum nota γρ. μηδαμῶς.

V. 465. πρόσθεν Mosqu. D. Flor. 33.

V. 467. In Flor. A. apogr. Hamb. ἅ σου, et v. sq. διαλλακτήσῃ.

V. 469. Polynicis nomen deest in Aug. b. Cf. fr. Aeschyli ap. Stob. Tit. XI. ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.

V. 470. δεῖτ' ἀνδιχ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Taur. δεῖ τ' ἄνδιχ' Mosqu. D. δεῖ τ' ἄνδρι χ' Aug. b. Verum restituit Barn. sed male scriptum δεῖ τὰ 'νδιχ'. Eustathius ad Od. β, p. 1436, 28. (83, 5.) ἁπλοῦν γὰρ ἡ ἀλήθεια καὶ οὐ δεῖται ποικίλων ἑρμηνευμάτων τὸ δίκαιον, ὡς ἡ τραγῳδία δηλοῖ.

V. 471. καιρὸν ἔχειν dicuntur, quae commodo et loco et tempore fiunt, igitur quae bona sunt. Frustra Burgess. coni. κῦρος.

V. 472. ἐν αὐτῷ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Mosqu. D. Havn. Florr. plerique, Gu. Plutarch. T. II. p. 62. C. ἐν αὑτῷ scripsit Barn. et sic Flor. 5. 6. 9. ἐν ἑαυτῷ Aug. b.

V. 473. δωμάτων πατρός Ald. Brub. rell. πατρὸς δωμάτων Grot. Barn. e MS. C. C. C. Sic Flor. A. Leidd. Florr. omn. Gu. ἔγωγε pro ἐγὼ δὲ legendum coni. Valck. et edidit Brunck. vix idonea de causa. Ceterum huic versui Aug. b. praefigit Πολ.

V. 473. Ut hic τοὐμὸν καὶ τοῦδε pro τοὐμὸν καὶ τὸ τοῦδε, sic Soph. Oed. C. 606. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; pro τἀμὰ καὶ τὰ ἐκείνων. Sensum recte explicavit Valck. Usitata sunt προσκέπτεσθαι s. προσκοπεῖν τι, ut Med. 457. τὸ σόν γε προσκοπούμενος. Andr. 257. κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι. Hic ob vim praepositionis πρὸ additus est genit. π. δωμάτων, ἐγὼ πρὸ π. δωμ. προυσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τὸ τοῦδε *ego paternae domui consului, meum et huiusce commodum spectans.* Mihi non cohaerere videbantur ista, ἐγὼ δὲ προυσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τοῦδ', ἐκφυγεῖν χρήζων ἀρὰς ἐξ-

ἦλθον. Itaque e coniectura post χρῄζων interposui δ', sicut Musgr. τ'. Nunc haud scio, an ex eo more explicandus sit locus, quem illustravi ad Hecub. 777. p. 88. ut a vv. ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς incipiat accuratior expositio eorum, quae προσκέψασθαι se dicit.

V. 475. ὡς pro ἃς Flor. A.

V. 477. πατρίδος om. Flor. 21.

V. 478. αὐτῆς pro αὐτὸς Havn. αὖθις om. Aug. d. Havn. Stupidam Scholiastae annotationem, λαβὼν Attice positum esse pro λαβόντα, non debebant sequi Valck. et Porson. ad h. l. ἐξῆλθον, ὥςτ' αὐτὸν ἄρχειν ἀνὰ μ. λαβόντα soloecum esse, hodie vel pueri sciunt, et monuit Schaefer. ad Iulian. or. praef. p. VI.

V. 479. Leid. A. φθόνου, (ut Aug. b. in quo suprascr. φόνου.) quod praefert Valck. iniuria. Havn. φόβου.

V. 480. γίγνεται, ut edidit King., Gu. Flor. 5. 9. 18. 21. 34.

V. 481. αἰνέσας τάδ' I. numerosius, ait Porson. Ne vero quisquam τάδε hic locum non habere putet, quia ὅδε ad sequentia referatur, οὗτος ad praecedentia, comparet Eur. Hec. 93. Or. 886. 890. Hipp. 426. Alc. 575. — σοὺς pro δοὺς Harl.

V. 483. τυραννεῖ δ' αὐτός Mosqu. D. ἐμὸν μέρος ed. Grot. King. et sic R. ἐμῶν Ald. rell. Gu. Florr. omn. Taur. Havn. etc. Schol. tamen Gu. et MS. C. C. C. explicant ἐμόν.

V. 486. spurium, quamvis ex Euripideis conflatum, iudicat Valck. et delendum, ita ut ad ἀφεῖναι repetatur τἀμαυτοῦ. quod vix convenit.

V. 487. Ald. rell. et Codd. habent καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις χρόνον, deficiente pede. αὖ inserendum vidit Canter. et sic K. ex correctione eiusdem manus. Barn. scripsit ἀφιέναι, ι producta.

V. 488. καὶ μήποτε Flor. 5. καὶ μηδὲ 34. πέρθειν Flor. A. — μήτέ τι προςφ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Flor. 2. (sed ab al. m.) 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. d. Taur. Havn. μηκέτι προςφ. Flor. A. 10. τι delevit Canter.

V. 489. πρὸς ἀμβάσεις Ald. Brub. Herv. 1. 2. et multi odd. προςαμβάσεις. ubique in Phoen. legendum esse docuit

Canter. Nov. lect. III. 3. et sic Flor. A. MS. C. C. C. Flor. 5. 6. 9. Vict. Cf. ad 1173.

V. 492. *καὶ* pro *ὡς* Taur. *πράττων* Flor. 33.

V. 494. *ταῦθ' ἕκαστα* Aug. d. *μῆτερ* Flor. 5. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Havn. *οὐ περιπλ.* King. e MS. Laud. quod non omnino reiiciendum esse monet Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 639.

V. 495. *καὶ τοῖς φ.* Flor. 34.

V. 496. *καὶ* om. Flor. 2.

V. 498. *δοκεῖ* Ald. rell. Mosqu. D. Flor. 10. Havn. *δοκεῖς* dedit Barn. e MS. C. C. C. et Schol. et sic Flor. A. Florr. omn. praeter 10. Leidd.

V. 499. *ταὐτὸν* MSS. quidam secundum Porson. quod probat Elmsleius Classic. journ. XVI. p. 437. (Cf. Mus. crit. VI. p. 291.) *ταὐτὸν* veteres Atticos libentius dixisse monens, quam *ταὐτό*, sententiam tamen quodammodo retractans ad Med. 550.

V. 500. *οὐκ ἦν ἂν ἀμφιλ.* perspicue Ald. Brub. In Herv. 1. 2. Canter. excidit *ἄν*. Flor. A. *οὐκ ἦν ἀναμφίλεκτος*, pro quo Mosqu. D. Taur. *ἀναφίλεκτος* cum gl. *ἀμφισβητήσιμος*.

V. 502. *ὀνόμασιν* pro *ὀνομάσαι* edidit Porson. cur alterum vitiosum sibi videretur, non dicens. Infinitivus verbis vel adiectivis additus saepissime significat id, quo si respicias, illa rei proprie conveniunt. Vid. Gramm. gr. §. 534. Hec. 353. *ἴση θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον.* Eodem modo recte dicitur, *τοῦτο ἴσον ἐστὶν ὀνομάσαι, nomine tenus.* Ad sensum cf. Plato Theaet. p. 202. A. *οὐ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἀλλ' ἢ ὀνομάζεσθαι μόνον· ὄνομα γὰρ μόνον ἔχειν.* Mox Aug. d. Havn. *τῶν δ' ἔργων*, sed in Aug. suprascriptum *τὸ ἔργον*.

V. 503. *μῆτερ* Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Havn. Aristoph. Plut. 343. *ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεούς*, comparat Bergler. ad eum l.

V. 504. *ἀνέλθοιμ'* Ald. rell. ut vulgabatur etiam ap. Plutarch. p. 481. A. *ἂν ἔλθοιμ'* e Stobaeo Tit. XLV. dedit Grot. e Codd. Piersius et King. et sic Mosqu. D. Florr. omn. Vict. Aug. b. *ἄστρων ἔλθοιμ' ἂν* Baroc. 74. et MS. C.

C. C. quod praefert King. — Tum Ald. et omnes MSS. et Plutarch. ἡλίου πρὸς ἀ. E Stobaeo αἰθέρος πρὸς ἀ. reposuit Valck. ἀνατολάς Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 34. Mosqu. D. Leid. B. Aug. d. ἀντολάς Plut. Stob. Leid. A. Flor. 34. Aug. b.

V. 505. ἔνερθεν Ald. rell. ἔνερθε, ut scribendum monuit Valck., Paris. A. Stobaei Cod. Paris. Flor. 10. 33.

V. 506. τῶν θεῶν Leid. A. Flor. 2, 34. Aug. b. Plut. l. c. τὴν τῶν θεῶν μ. ὡς pro ὥςτ' Flor. 2. 33. 34. Aug. b.

V. 507. μῆτερ h. l. dedit post King. Musgr. et sic Florr. omn. Gu. Havn. E compendio μερ ortum μερῶν Flor. 34. Aug. b. nam Aug. d. μερ i. e. μερῶν. Pro οὐχὶ Florr. 10. οὐ.

V. 509. τὸ πλεῖον Ald. rell. quod correxit Barn. πλεῖστον Flor. 33. πλέον MS. C. C. C. Leid. B. Florr. Gu. Havn. Tum mutato ordine Flor. 2. ὅςτις τὸ πλέον. Constructionem ἀνανδρία, ὅςτις ἔλαβε, illustravi Miscell. philol. II, 2. p. 101. Gramm. gr. §. 481. not. 2. Cf. Schaefer. ad h. l. et ad Brunck. Gnom. p. 186. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 388. Herm. Praef. Hec. p. XLII. em. ἀνανδρία γάρ, ὅςτις ἀπολέσας πλέον, quod quasdam veteres edd. habere dicit.

V. 511. τόνδε om. Flor. 6. 9. Pro eo τὰν δὲ Flor. A. vel τήνδε, ut ait Valcken.

V. 512. χρῄζειν Flor. 33.

V. 515. χρῆν γὰρ ἀ. Cant. M. R. sed δ' pro v. l. M. R. ἐχρῆν δ' Flor. 33. Harl.

V. 516. ἐξαίρει Ald. rell. et Codd. Themist. or. XVI. p. 207. D. ἐξαιρεῖ Plut. Pyrrh. p. 391. B. Themist. or. II. p. 37. B. ἐξαιρεῖ verum esse monstrat locus Iulian. or. II. p. 73. B. a Musgravio et Wyttenb. Epist. cr. p. 10. comparatus: οὐ δὲ μόνον ἐδέησε, γνώμης, ταύτῃ κυβερνᾷ, καὶ κατεργάζεται πράγματα τοσαῦτα, ὁπόσα οὐδὲ σίδηρος ἐξελεῖν ἰσχύσει. ἐξαιρεῖν non tantum est *velut eximium seligere*, ut videtur Valck., sed *e medio tollere*; hinc secludere tanquam noxium. Xenoph. Cyrop. II. 2. 23. γιγνώσκω τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους — — ἐξαιρετέους εἶναι ἐκ τῆς στρατιᾶς. cf. 25. *delere* vel caede homines aut belluas, ut Herc. f. 39. Λύκος τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέ-

λει. ib. 151. τὸν Νέμειον θῆρα — βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν. vel expugnatione urbem, ut Iphig. A. 1250. Τροίας ἐξελεῖν κλεινὸν βάθρον. Cf. ib. 1552. Herc. f. 60. Troad. 885. El. 334. Vid. ad Thuc. V, 43. Recte igitur Cruserius in Plut. vertit, *Omne id expugnare verba compta, ferrum quod minax possit,* et quod proprie de ferro dici poterat, ad orationem, quae similem vim habet, commode transfertur. ἐξαίρειν dubito, an usquam, nisi *attollendi, animum* spe, timore etc. *efferendi* significatione occurrat. De confusione verborum ἐξαίρειν et ἐξαιρεῖν vid. Schaefer. ad Soph. Oed. T. 907. Valcken. coniectura ἐξανύει λ. vix digna est, quae commemoretur.

V. 518. τήνδ' οἰκεῖν χθόνα θέλει M. θέλεις I. Porson.

V. 519. ἐκείνου edidit Porson. ex Dawesii et Valckenaerii sententia, quia μεθίεσθαι non nisi cum genitivo iungatur. Sed ἐκεῖνο omnes libri, ut de canone illo Dawesiano aliquantum dubitem. Cf. Herm. ad Soph. El. 1269. — ἐμὸν pro ἑκὼν Flor. 18.

V. 520. Pro παρὸν Harl. πάρειμι, supra quod scriptum παρόντος μοι. — δουλεύσω Ald. rell. Sed δουλεῦσαι, quod restituit Valck., MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. δουλεύσαι Aug. b. De forma dicendi vid. Gramm. gr. §. 542. not. 3. c. p. 782. Sed, ut verum fatear, *subita* haec indignatio nescio quid incommodi habet. Malim, quod Heath. Musgrav. Brunck. praeferunt et habet Gu., distinctione post v. 519. et signo interrogandi post hunc versum sublato, scribere: ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι, ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ. i. e. ἐκείνου δ' οὐ μεθήσομαι, (nimirum) ἄ ρ χ ε ι ν, ὥςτε, ἄ ρ χ ε ι ν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ. De voce semel posita, sed bis sumenda, vid. Wyttenbach. ad Eclog. hist. p. 364. 400. Miscellan. phil. II, 2. p. 92. Infinitivus sine articulo explicationis causa subiicitur etiam post ἐκεῖνο, τόδε s. τάδε infra 535 sq. Or. 1155. ἐν τῷδε, αἰνεῖσθαι λίαν. Sic accipiendus etiam videtur locus Hippol. 393 sq. ἠρξάμην μὲν οὐκ ἐκ τοῦδε, σιγᾷν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον. nec causa idonea erat, cur Heindorf. in Plat. Gorg. p. 469. C. pro ἐξεῖναι legi vellet τὸ ἐξεῖναι.

V. 521. ἴτω μοι πῦρ Ald. rell. sed ἴτω μὲν πῦρ MS. C. C. C. Flor. A. Leid. B. Gu. Florr. omn. Vict. et restituit King. haud dubie e MSS. φάσγανον Flor. 2. Vict.

V. 522. πέπλασθ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. πίμπλασθ' Barn. e MS. C. C. C. Mosqu. D. Sed recte πίμπλαθ', quod ed. Porson., duo Barocc. K. L. Flor. A. Gu. Flor. 2. 5. 9. 10. 18. 33. 34. Vict. Alludit I. in quo πίμπλαδ'.

V. 513. ὡς om. Taur. μεθήσω pro παρήσω Flor. 33.

V. 525. τὰ δ' ἄλλα ευσ. Flor. 34. τὰ δ' ἀλλ' ευσ. Aug. b.

V. 526. μὴ om. Taur. μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις κ. pro ἐπ' ἔργοις μὴ καλοῖς dictum, ut Hec. 850. νόμων γραφαὶ εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις pro εἴργ. μὴ χρῆσθαι κατὰ γν. τρόποις. Notandum vero ἐπὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς, quod soloecum habetur, pro ἐπὶ τοῖς καλοῖς ἔργοις. Sed sic etiam Soph. Trach. 936. κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν. Eur. Bacch. 731. ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους ἐς τὸν τύραννον. quae longissime distant ab illis: Eur. Hel. 698. εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος τύχοιτε. Thuc. VII, 59. ἑλεῖν τὰ στρατόπεδον ἅπαν τῶν 'Αθ. ib. 60. τὰς ναῦς πάσας πληρῶσαι. ib. 63. τήν τε παρασκευὴν ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων βελτίω νῦν ἔχοντας καὶ τὰς ναῦς πλείους. Xen. Mem. S. IV, 7, 7. ὑπὸ μὲν τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσιν. In his enim epitheta εὐδαίμονος, ἅπαν, πάσας, βελτίω, πλείους, μελάντερα cum verbis τύχοιτε, ἑλεῖν, πληρῶσαι, ἔχοντας, ἔχουσιν proxime cohaerent, et praedicatorum loco funguntur, ac si dictum esset, ἡ τύχη, ἧς τύχοιτε, εὐδαίμων γένοιτο, ἡ ὑμῶν παρασκευὴ βελτίων ἐστὶ καὶ αἱ νῆες πλείους.

V. 527. οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ' Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Florr. τόδ' Paris. A. unde recepit Brunck. Flor. 33.

V. 528. τῷ βίῳ pro τῷ γήρᾳ praeter Schol. Dionys. Thr. citatum Valck. ad h. l. citat Theodosius Gramm. ap. Bernard. ad Thom. M. p. 302. quem locum indicavit Boissonad.

V. 529. ἐμπειρίᾳ pro v. l. memorat Schol. Pors. ἐμπειρία Theodos.

V. 530. δεῖξαι e Stob. p. 475. ed. Grot. recepit Porson. commendatum iam a Valck. pro λέξαι.

V. 531. ἀφίεσαι Aug. b.

V. 532. πλεονεξίας citat Dio Chrysost. XVII. p. 249. B. ubi de πλεονεξίᾳ disputat.

V. 533. καὶ εἰς πόλεις Harl. εὐαίμονας Aug. b.

V. 534. κἀξῆλθεν Ald. rell. Aug. d. Dio Chrys. Correxit Barn. e MS. C. C. C. quocum conspirant Gu. Florr. omn. Vict. τῶν κτωμένων pro τῶν χρωμένων Flor. A.

V. 535. ἐφ' ᾗ σημαίνει I. Flor. 21. μένεις pro μαίνει Aug. d. — κάλλιστον pro κάλλιον Mosqu. D. Flor. 18. 21. C. C. C. L. R. Leid. B. τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς Dio.

V. 537. ξυμμάχους τε ξυμμάχοις Ald. rell. Porson., ut bis iambum pro spondeo lucraretur, e Canter. I. K. M. R. Clem. Alex. Strom. V. p. 663. Plutarch. II. p. 481. A. 643. F. Dione edidit συμμάχους τε συμμάχοις, prout legitur etiam in Flor. 2. 33. Hoc probat etiam Reisig. coni. in Arist. p. 501. et ob iambum in quinta sede, et quia, si syllabae antecedentis prima littera sit σ, ξ deinceps asperius videtur. Contra V. D. in Edinb. rev. n. 38. p. 481 sq. tragicos in primo, tertio et quarto pede spondeum iambo praetulisse existimat ob causam ab Horatio allatam A. P. 255. *tardior ut paulo graviorque veniret ad aures, Spondeos stabiles in iura paterna recepit.*

V. 538. μόνιμον pro νόμιμον citat Plut. p. 481. A. quod non sine causa praefert Valck. altero etiam loco p. 484. B. Plutarchum huc respexisse monens. Petr. Fonteinius ap. Wesseling. ad Herod. p. 50, 15. κοινόν pro νόμιμον praetulisse videtur.

V. 539. τῷ πλείονι Leid. B. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 5. 9. 21. 33. Vict. τῷ πλέονι reliqui cum Ald. Clem. Al. Plut. p. 643. F. Aristot. Eudem. VII, 1. p. 186, 10. — αἰεὶ Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 21. 34. ἀεὶ ed. Porson. et sic Flor. 18. 33. Cant. M. R. Clem. Al. Aristot. vid. Porson. ad v. 85.

V. 540. ἐχθρᾶς δ' ἡμ. Ald. Aug. b. d. Havn. Sed θ', non δ', MS. C. C. C. Flor. A. Leid. A. Paris. A. Lib. P. Cant. Florr. omn. praeter 33. Gu. pro v. l. M. R. ἔχθρας θ' ἡμέρα Aristot. θ' sive δ' om. Flor. 34. In ἐχθρᾶς ἡμέρας frustra haeret Valcken. ἐπίπονον ἁμέραν Soph. Trach. 654. recte contulit Musgr.

V. 541. γάρ om. Flor. 2. μέτ' pro μέτρ. Taur.

V. 542. ἔταξες Flor. 9. διώρισεν Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 34. Aug. b. d. διώρισε non video cur Valcken. adeo displicuerit, ut scribendum censeret κάριθμόν· διώρισε Νυκτός τ' ἀφ.

V. 543. βλέφαρον explicat Eichstaedt. Quaest. philol. spec. p. 16.

V. 544. βαδίζειν Ald. rell. βαδίζει coni. Canter. et sic Bodl. tres, unde recepit King. Flor. A. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. Valck. malebat: διώρισε νυκτ. τ' ἀφ. βλ. ἴσον βαδίζειν — — κοὐδ. αὐτ. φθόνον ἔχειν νικ.

V. 545. οὐδὲν ἕτερον Flor. 33. αὐτῶν Gu. Florr. omn. Vict. Taur. Havn.

V. 546. ἥλιος primus, quod mireris, edidit Barn. pro ἅλιος, et ita Codd. δουλεύειν Euseb. Praep. Ev. VI. p. 259. C.

V. 547. ἔχειν Euseb. Praep. Ev. VI. p. 259. C. Theodoretus Therap. IV. p. 62, 49. Flor. 33. in Gu. superscr. ead. m. ut Isocr. ad Demon. p. 10. C. ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν. Herod. VII, 139. extr. καταμείναντες ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώρην δέξασθαι. Sed Euripides, ut recte monet Valck., nusquam non participio illud verbum iungit.

V. 548. ἀπονεῖμαι Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Taur. Havn. ἀπονείμειν Flor. 5. 6. 9. ἀπονέμειν MS. C. C. C. Leidd. Bodl. Gu. I. L. Flor. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. E Mosqu. D. Beck. enotavit ἀπονέμειν, Herm. ἀπονέμεις· ἀπονέμειν receperunt King. Musgr. ἀπονέμων Brunck. Si ἀπονέμειν genuinum est, vix intelligas, quomodo ex eo ἀπονεῖμαι vel ἀπονείμειν oriri potuerit. Itaque praestat, quod Porson. e coniectura edidit, ἀπονεμεῖς, quod ob mutatam structuram facile potuit in ἀπονέμειν depravari. Ad ἀπονεμεῖς autem repetendum οὐκ, καὶ οὐ τῷδε ἀπον., ita ut οὐκ ad utrumque membrum pertineat, cuius generis nonnulla, sed paulum ab hoc diversa, exempla protulit Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 144. ad Horat. Serm. II, 7, 109. p. 422.

V. 550 sq. ἡγήσεται Flor. 6. Valck., interrogationis nota post ἥγησαι posita, coni. τί δὲ περιβλέπεσθαι; τίμιον; Brunck. et Porson. ediderunt: — — ἥγησαι; τὸ δὲ περιβλέπεσθαι τίμιον; Neutrum placet, propterea quod, quum argumenta

proferuntur ad id, quod dixeris (h. l. imperium nil nisi fortunatam esse iniustitiam, nec magni faciendum esse) probandum, in primo argumento poni non solet δέ, multo minus τί δέ, quod usurpatur, ubi post plura commemorata ad novum argumentum transitur. μέγ' ἥγησαι τόδε, i. e. τὴν τυραννίδα, non offendent eum, qui legerit, quae notarunt Markl. ad Suppl. 432. (442.) Schaef. ad Soph. El. 1366. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 139. sq. Cf. Gramm. gr. §. 439.

V. 551. περιβλέπεσθε Mosqu. D. Ad κενὸν μὲν οὖν Burgess.: Quid sibi velit istud μέν, ignoro: leg. κενόν· μέν' οὖν, *quiesce.* quam conicctaram ad condiendum aliqua hilaritate harum annotationum taedium commemoravi. *Imo* iam vertit Valck.

V. 552. ἢ πολλὰ aliud agens e Zimmermanniana remanere passus sum. Unice verum est ἢ πολλὰ μ. ut habent Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. et Codd. Secundum enim hoc argumentum est, priori v. 551. oppositum: *an ut superba sit domus, magno cupis Emtum labore*, ut recte Grot. ἦ tamen Gu. ut ediderunt Barn. Brunck.

V. 553. τὸ πλεῖον Mosqu. D. ἔχειν Aug. b.

V. 554. τά τ' ἀρκ. Flor. 6. τοῖς γε σώφροσιν Ald. rell. Flor. A. Flor. 10. 18. 21. 34. Havn. Aug. d. Clem. Alex. Strom. VI. p. 751. τοῖς δὲ σώφρ. I. Flor. 33. τοῖς σώφρ. sine γε Stob. XCIII. (XCV.) in edd. Trincav. et Gesn. τοῖσι σώφρ. MSS. C. C. C. K. L. M. R. L. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. quod recepit Porson. Particulam γε saepius omittunt, quam addunt librarii. Quam apta esset h. l., docuit Valck. idem exempla eius duplicatae afferens Soph. Oed. T. 1040. Oed. Col. 379. Cf. Oed. C. 977. Eur. Hipp. 95. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 303. Erfurdt. ad Soph. Antig. 743. ed. min. Neque vero priore loco posita est πρὸς βύσιν χασμῳδίας, ut ait Valck. sed τά γ' ἀρκοῦντα est *si non amplae divitiae, at tantum certe, quod satis sit.*

V. 555. οὔτι Havn. sed οι superscripto.

V. 556. δ' om. Flor. 2. Havn. ἑλόντες (apogr. Hamb. ἔλοντες) Flor. A.

V. 557. χρῄζουσ' Gu.

V. 558. Hunc versum Euripidis quidem, sed ex alia tragoedia huc transscriptum, recte damnavit Valck.

V. 559. ἅ γ' ἦν Mosqu. D. ἢ pro ἦν Aug. b. δύω

V. 588. μῆτερ Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Gu. Havn. οὐ λόγων ἔστ' ἀγὼν omnes edd. et MSS. contra metrum. Canter. ἔτ' ἀγὼν, nam huius quidem vocis priorem etiam Oreste (849), Supplicibus (756) et Hercule (1163), item Soph. Electr. (1492) produci. Barnes. addit Heracl. 717. Illis locis omnibus nunc ἁγὼν legitur, eademque medicina huic etiam loco facienda videtur, οὐ λόγων ἔθ' ἁγὼν, quod suadet Musgr. et Elmslei. ad Heracl. 722. Sed editores lectionem Grotii, quam etiam e libro Heinsio-Scaligerano memorat Barnes., sequuntur, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ', ut Morellus etiam Thes. Append. II. In Soph. Oed. C. 630. quod legebatur γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνήρ, Trach. 391. μίμν' ὡς ὅδ' ἀνήρ Brunck. scribere debuit γῇ τῇδ' ὅδ' ἁνήρ, μίμν' ὡς ὅδ' ἁνήρ, non transponere verba.

V. 589. σύμμισαι Flor. A. σύμμεσω Taur. vid. ad v. 583. Havn. σὺν μένσω. — οὐδὲ Flor. 18.

V. 590. ξυμβῶμεν Flor. 33.

V. 591. ὥςτε με Ald. rell. Recte Valck. ὥςτ' ἐμὲ, ut est in Flor. 10. — σκήπτρων κρατ. Ald. rell. Cant. R. Flor. 2. 33. κήπτρων I. σκῆπτρον K. Sed MS. C. C. C. Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. σκῆπτρα, quod quomodo e lectione σκῆπτρον fluere potuerit, ut ait Porson., non assequor. Imo, quum rarius sit κρατεῖν τι, quam κρατεῖν τινός, etiam de metro dubitaretur, σκήπτρων et σκῆπτρον potius librariis deberi videtur. Cf. ad v. 1253. At e canone Porsoniano prolato ad Or. 64. altera vocis σκῆπτρα syllaba ante κρ. brevis manere debet, et loca, quae huic canoni repugnare videbantur, partim e MSS. partim e coniectura correxit Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. At ubi lex aliqua sermonis explicanda est, probare oportet, eam ubique consensu optimorum librorum servari, non, quae obstant loca, ei legi corrigendo accommodare; alioqui exsistit *circulus*, quem Logici vocant. Accedit, quod, quum in mediis verbis syllaba natura brevis sequente muta eum liquida saepe producatur (vid. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 639. ed. min.), nulla causa est, cur idem in diversis verbis poetae refugerint. — Pro τῆςδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός Flor. A. τῆς δ' ἂν ἐκτεῖναι χθ. Harl. τῆςδ' ἀναστῆναι χθ.

V. 592. κακῶν pro μακρῶν Flor. 18. μ' omittit Mosqu. D.

V. 594. τίς δ' ὧδ' ἄτρ. Ald. rell. δ' om. Leidd. Mosqu. D. Paris. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 33. Aug. b. d. εἰς ante

ἡμᾶς omittit Ald. Herv. 1. 2. Flor. 18. Aug. b. Havn. addiderunt iam Brubach. Canter. et Codd. rell.

V. 595. λαβὼν pro ἐμβαλὼν Flor. 21. E Mosqu. D. Hermann. enotavit οὐκ ἀπείσεται cum gl. οὐκ ἀπολαβὼν οἴσεται. φόνον pro μόρον Flor. A.

V. 596. οὐ πρόσω βέβηκας Ald. rell. οὐ πρ. βέβηκας MS. C. C. C. Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Florr. omnes; quod cur mutetur, causam nullam video, modo cum Valck. interrogationis nota ponatur post βέβηκας. Musgrav. tamen coni. ἐγγὺς, οὐ πρόσω βεβηκὼς, assentientibus Wakefield. Silv. crit. I. p. 97. et Porsono. Brunck. ed. οὐ πρόσω βέβηκεν e v. 906. quo loco ovum ovo similius non esse dicit. — εἰς χεῖρας Ald. rell. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. εἰς χέρας Leid. A. Flor. 34. quod etiam sine Codd. reponendum erat. — λεύσεις Ald. rell. λεύσαις Flor. A.

V. 597. δεινὸν Flor. A. 10. 33. Taur. et Stobaeus semel p. 507. Gesner. sed in eadem pagina δειλόν θ' et τυφλόν θ' in marg.

V. 598. in Aug. b. omissus, sed a m. pr. in margine adscriptus. σὺν πολλοῖς Ald. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. σὺν πολλοῖσιν iam Brub. quae prima hos trochaicos recte dispositos habet, Canter. et Codd. — ἐς μάχην Ald. rell. Flor. 2. εἰς μ. Leidd. Florr. rell. Gu. Aug. b. d. Havn.

V. 599. ἀσφαλῶς Aug. d. Havn. sed in illo superscr. γρ. ἀσφαλής. — ἄμεινον Havn.

V. 600. κόμπος, accentu mutato, Aug. ap. Pors. Etymol. M. p. 527, 47. Post σπονδαῖς Mosqu. D. inserit τε. σώζουσι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. σώζουσιν, ut Barn. edidit, Flor. 2. 5. 18. 21. 34. σώζουσι μὴ θ. Flor. 33.

V. 601. μέρος χθ. Aug. b. Totum versum om. Taur.

V. 602. ἀπαιτούμεθ' Ald. Herv. 1. 2. Flor. 18. 33. Havn. ἀπαιτούμεθα Aug. d. ἀπαιτούμεσθ' iam Brubach. ut Florr. septem, Vict. ἀπαιτούμεσθα Gu.

V. 603. τὸ πλεῖστον Ald. rell. Gu. τὸ πλεῖον, ut Grotius edidit, Flor. A. Leidd. Lib. P. Florr. omn. Vict. Mosqu. D. Aug. b. Quae Eteocles dicit, sedem mutarunt in Flor. 21. ut post τὸ πλεῖον sequatur οὓς σὺ πορθήσων πάρει, post πατρῴων autem φήμ'. ἀπαλλ. δὲ γῆς. Vict. ἀπαλλ. τῆσδε γῆς.

V. 604. θεοὶ Aug. b. πατρῷοι Ald. rell. Mosqu. D. Gu.

Flor. 5. 6. 9. 10. 21. 33. Taur. Havn. πατρῴων primus edid. King. et sic Flor. 18. 34. — σοί pro σύ Mosqu. D.

V. 605. τίς ἂν κλύοι ed. King. sed δ' tuentur Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Taur. κλύει Mosqu. D. Havn. ἐπιστρατευμένου Mosqu. D. Taur.

V. 607. ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 6. 9. Aug. d. Havn. Taur. Quod eiecerunt Grotius et Barn. ἀπό, omittunt MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Flor. 2. 5. 10. 18. 21. 33. 34. Gu. ἐξελαυνόμεσθα Gu. Flor. 2. 10. 34. Vict. ἐξελαύνομαι Cant. I. Mosqu. D. sed hic cum gl. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος, ὦ θεοί, σὺν ἀδικίᾳ, quibus Gu. praeponit: τὸ ἑξῆς. Sed offendit anapaestus in quarta sede. Itaque Barn. edidit ἐξελαυνόμεσθα πάτρης. debebat πάτρας. Burgess. coni. ἐξελαύνομαι χθονὸς γάρ. Censor ed. Burgess. in *Quart. rev.* V. p. 182. vel πατρίδος ἐξελαυνόμεσθα cum Blomfield., vel ἐξελαυνόμεσθα πάτρας legendum censet; contra quem V. D. in Mus. crit. III. p. 329. monet, transponendis vocibus vim et emphasin perire. Mox γάρ om. Harl. ἦλθες καὶ γὰρ ἐξ. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. ἐξελῶν (i. e. ἐξελάσων, non ab ἐξελεῖν, ut opinatur Burg.) recte Ald. rell. ἐξελὼν Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d.

V. 608. ἀδικίᾳ γε σῇ, ὦ θεοί Ald. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. 10. 33. Taur. In Brubach vv. ὦ θεοί uncis inclusa sunt, et ea eiecit Grotius. Sed rectius MS. C. C. C. Codd. Kingii omnes, Leidd. Florr. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Gu. Mosqu. D. ἀδικίᾳ γ' ὦ θεοί, ut ed. King. ἀδικία σή γ' ὦ θεοί I.

V. 610. κατακτανῶ Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Mosqu. D. sec. Herm. (sed sec. Beck. καὶ κτανῶ). καὶ κτανῶ γε πρός Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. κατακτενεῖ I. κατακτενῶ Aug. d. Taur. Havn. σε pro γε edidit Brunck. e Paris. A. ut videtur, et sic Mosqu. D. sed καὶ — γε aptius. vid. Porson. Blomf. ad Aesch. Pers. 266. Heindorf. ad Plat. Hipp. §. 47. ad Protag. §. 100.

V. 611. κλύοις Taur.

V. 612. μῆτερ Flor. 2. 10. sicut paulo post μητρός. — οὐ θεμιτόν σοι Ald. rell. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. etc. contra metrum. σε pro σοι Laud. σοι s. σε

omittunt Leid. B. Aug. b. Hinc Musgr. οὔ σε θεμιτόν. Grotius edidit οὐ θέμις σοι, e MS. dubium, an e coniectura. Hoc Porson. Musgravii coniecturam ego recepi, probatam etiam Herm. Praef. Hec. p. LXIV. ὀνομάζειν μητρὸς κάρα Aug. b.

V. 613. εἰς A. Flor. 33. Aug. b.

V. 614. μὴ πόνει δέ σ' αἰνῶ Mosqu. D. Pro ἔξιθι Aug. b. ἔξελθε.

V. 615. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἔξειμι. πατέρα δέ μοι δὸς ἰδεῖν. γε post δέ addunt MS. C. C. C. Leid. B. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. εἰςιδεῖν pro ἰδεῖν MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. A. B. Gu. Florr. omn. praeter 33. Itaque Barnes. edidit ἔξειμι· πατέρα δέ γέ μοι δὸς εἰςιδεῖν. in quo primus adhuc pes laborat. Musgr. ἔξιμεν· π. quod cum Porsono recepi. Pluralis et singularis verborum saepe confunduntur. vid. supra 607. Med. 651. Grotius dederat: εἶμι· τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰςιδεῖν, in quo articulus mori Tragicorum repugnat. Receperunt tamen Valck. et Brunck.

V. 616. ἀνὰ Flor. 21. — οὐ τάςδ' Aug. d.

V. 617. κασίγνητε Taur. γ' post ἀνακαλεῖς habet Ald. Leidd. sed nesciunt MS. C. C. C. Paris. A. Gu. Mosqu. D. Florr. omn. Vict. Havn. Quid tamen ad addendam particulam librarios impulerit, non assequor, nisi forte post ταύτας ea olim lecta fuit, τί ταύτας γ' ἄναξ.

V. 618. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ἀλλὰ σύ μοι χ. Transposuit voculas Barnes. ἀλλά μοι σὺ χ. et sic Mosqu. D. Gu. Florr. omn. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον, non interrogative, sed εἰρωνικῶς dicta esse recte monet Monk. ad Eurip. Alcest. 827. et sic iam Barnes.

V. 619. σὸς παῖς Mosqu. D. εἰς πολλά γ' ἄθλια Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Aug. d. Taur. Havn. E MS. C. C. C. Barnes. edidit εἰς πόλλ' ἀθλία et sic Leidd. Gu. Florr. sex, Mosqu. D. nisi quod Florr. et Mosqu. ἄθλια, quod vel ob metrum mutandum erat. Grotius εἰς πόλλ' ἀθλία γε π. ἀ. ἀθλία ἐς πολλά dictum ut ἐς τἄλλα μακάριος Orest. 529. εἰς ἅπαντα δυςτυχής Phoen. 1642. Valck. tamen, sequentia spectanti, inquit, verisimile saltem videbitur, hic legendum: ὡς πόλλ' ἀθλ. (cf. idem ad v. 624.) quod probat Brunck.

V. 620. εἰς ἡμᾶς om. Flor. 2. εἰς ὑμᾶς 10.

V. 621. ὡς τί, *quamobrem*, suspectum est Valcken. quippe verbo vel participio destitutum, quamvis aliis locis Orest. 784. Iphig. A. 1321. Ion. 527. in ὡς τί δή subaudiendum relinqui θέλων, (quod additur Iph. T. 543. ὡς τί χρῄζων Med. 677. ubi Elmsl. comparat Soph. Oed. T. 1174. ὡς πρὸς τί χρείας; Cf. Trach. 1182.) θέλουσα, δράσων, δράσουσα docens. Nam idcirco de ὡς τί dubitasse tantum virum, quod δή non additum est, ut credam, adduci vix possum.

ε ω

V. 622. Flor. 2. κτανών. κτανὼν Aug. d. Havn. — ἔρος Aug. b.

V. 623 sqq. ἰὼ τάλ. Mosqu. D. Verba αὐτὸ σημανεῖ Eteocli tribuunt Ald. rell. et Codd. Polynici Leid. B. probantibus Musgr. Brunck. Porsono, Iocastae Mosqu. D. Versu 624. verba ἐῤῥέτω πρ. δ. Polynici Gu. Mosqu. D. Harl. hic usque ad χθονός v. 635. Idem visum fuit Tyrwhitto in margine exempli Barnes. quod ipse dono legavit Museo Britannico.

V. 625. οὐκ αἷματ. Taur.

V. 627. ἄτιμα Ald. rell. Havn. Taur. ἄτιμα ς a rec. m. Primus ἄτιμος dedit Grotius, et sic Gu. Florr. omn.

V. 628. ταὐτοῦ πρὸς Ο. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. 5. 6. 9. 33. Havn. quem errorem e compendio scribendi ortum vidit Canter. Gu. perspicue πρς i. e. πατρός. et πατρός habent Flor. 18. 21. 34. Vict. μολὼν pro γεγώς Flor. A. 10. μολῶν Taur.

V. 629. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. (δε suprascr.) Flor. 2. 6. 9. 10. 18. Aug. d. Havn. μή με τόνδ' αἰτιῶ, unde Grotius fecit μή με σύ γε τόνδ' αἰτιῶ, Barn. μή με, τοῦτον δ' αἰτιῶ. MS. C. C. C. Mosqu. D. Aug. b. μή με τῶνδ' αἰτιῶ. M. τῶν δ' et ὄν pro v. l. Baroc. 66. μή με τῶνδ' δ' αἰτιῶ. Leid. A. μή με τῶνδε δ' αἰτιῶ. Sic fuerat etiam in Gu. sed δε post τῶν scalpello erasum. Leid. B. μή με τῶνδε γ' αἰτιῶ. unde Valck. μή με τῶνδ' ἐπαιτιῶ. King. e K. edidit μή με, τόνδε δ' αἰτιῶ, et sic Paris. A. Flor. 5. (in quo δ' est ab alia m.) 21. 33. 34. E Scholio Barocc. suspicarer, hanc lectionem metrico cuidam deberi, nisi e Gu. pateret, olim iam inter utramque lectionem flu-

ctuatum esse. Sed vitiose etiam Valck. et Brunck. μή με, τόνδε δ' αἰτ. quod correxit Porson.

V. 630. spurium censet Valck. recte. In eo ἐλαύνομαι pro ἐξελαύνομαι Flor. 33.

V. 631. καὶ σοὶ Aug. d.

V. 632. θ' οὔμοι Ald. rell. Mosqu. D. Gu. Florr. Taur. τ' οὐμοὶ Aug. θ' οἱ 'μοί Flor. 10. 33. Vid. ad Med. 814.

V. 633. αὖθις om. Flor. 10. 33.

V. 635. Θηβαίων sex MSS., ait Porson. praeterea Leid. B. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. Aug., b. γῆς pro χθονός Flor. 33.

V. 636. ἐξελθ' ἐκ χ. Ald. rell. Correxit Barnes. e MS. C. C. C. et sic Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ἔξιθι χώρας Flor. A. 2. 10. 33. Vict. Taur. ἔξιθι χθονός Leid. B. e v. 614. „De hoc pravo etymologiae studio vide, post Valckenaerium, Burmannum ad Lotichium 353. Polemo in oratione habita a Callimachi patre p. 16. ὦ παῖ, μάντευμά ἄρα σοῦ τοῦ κάλλους καὶ τῆς μάχης τὸ ὄνομα ἦν." Boisson.

V. 638. τήνδε γᾶν Flor. 10. τάνδε γῆν Flor. 33.

V. 640. πέσημα δίκε nihil aliud est, nisi ἔπεσε, et quod ad μόσχος referendum erat, accommodatum est voci πέσημα, ἀδάμαστον pro ἀδάμαστος μόσχος.

V. 641. Aug. d. δέδοσαν et suprascr. γρ αι διδοῦσα.

V. 642. κατῴκησε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. κατῴκοισε Flor. A. κατῴκισε Flor. 2. 33. Vict. Taur. ut edidit Canter. Barn. et addito ν Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Barnes. in aliquibus exemplaribus legi dicit κατοικίσαι, e Schol. et sic legendum esse viderunt King. et Valcken.

V. 643. παιδία Havn. Pro μέν coniecturam Musgr. μιν receperunt Brunck. et Porson. Sed μέν, non sequente δέ, haud rarum, v. c. Orest. 8. Vid. Heind. ad Plat. Phaedon. §. 2. p. 5. ad Gorg. §. 47. Ast. ad Plat. de leg. p. 117. — κατὰ θέσφατον Aug. d. Havn.

V. 644. πυροφόρα δόμων ἔχρησε Ald. rell. et Codd. πυρφόρα Flor. 18. 21. ἔχρησεν Florr. omn. praeter 10. 33. ἔχρισαν Flor. A. χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων est e coni. Valck.

V. 645. ἵνα γε e coni. Valck. ediderunt Brunck. et Porson. De ἵνα τε, ὅς τε vid. Herm. notam ap. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 688.

V. 646. γαίας Ald. rell. γᾶς Leidd. Mosqu. D. Flor. 5. 9. 18. 21. 34. Aug. b. γάς Flor. 6. γυίας, ut edidit King. Flor. A. Flor. 10. 33. In Aug. d. γαίας mutatum videtur in γυίας, supra scripto χώρας. Gu. ^{γυι}γᾶς. in quo γυι ab al. m. γύας scribendum docuit Valcken.

V. 648. βαθυσπόρου Vict. In Ald. rell. et Codd. additur γυίας, Flor. A. et 10. χώρας, Aug. d. γύας, cui suprascr. χώρας. γύας deleverunt Grotius et King. hic auctoritate Cod. K. et recte monet Porson., γυίας margini adscriptum pro correctione in locum non suum migrasse. Herm. in Add. ad Orph. Lith., Qui varias lectiones, inquit, illo in loco diligenter consideraverit, assentietur mihi, ut spero, ita corrigenti: Δ. χλ. γᾶς βαθυσπόρου. Eleganter!

V. 649 sq. Ald. rell. Βρ. ἔνθα τέκε Μάτηρ Διὸς γάμοισι. King. e Cod. optimo, i. e. K., edid. Βρόμιον ἔνθα δὴ τέκεν ποθ' Ἁ μάτ. Δ. γ. quod retinuit Valck. MSS. Bodl. Flor. A. Paris. A. Gu. Mosqu. D. Florr. omn. praeter 2. Taur. (hic c. gl. ἔνθα, φησὶ, τῷ Διῒ ἡ Σεμέλη ἐτέκετο.) Aug. b. d. τέκετο pro τέκε. τέκετο bis Flor. 10. τέτοκε Flor. 2. Vict. τέκετο receperunt Brunck. et Porson.

V. 650. King. ex optimo Cod. ἁ μάτηρ Διὸς γάμοις, quasi ἁ μά esset trochaeus. γάμοισι cum Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. D. Taur. γάμοις Brunck. Porson. ob antistrophicum 669. qui monstrat etiam, deesse hic tres syllabas —υ—. Non male Musgr. Βρ. ἔνθα τέκετο μάτηρ, Τέκετο δὴ Διὸς γάμοις.

V. 651. κισσός bis Grot. κισσόν Flor. A.

V. 652. Flor. A. καὶ λικτὸς. Flor. 33. ἑλικτὸς ἔτι βρέφος εὐθύς.

V. 653. ἔρνεσι Ald. rell. ἔρνεσιν Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d. In Flor. 2. alia m. addidit versui φύλλοις, quod additum etiam est in Vict. in Taur. φύλοιο.

V. 654. ἐνώτισεν Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. Vocem contra Valcken. bene defendit Porson. Valckenaerio

in mentem venisse ἐλώπισεν, suspicatur P. P. D. apud Kidd. *miscell. tracts* p. 202. Post ἐνώτισεν comma ponendum erat: nam sqq. per appositionem ad κισσός pertinent.

V. 655. Βακχεῖον Ald. rell. et Codd. Βάκχιον ob versum scripsit Valck. παρθένοισιν Aug. d. παρθενίοισι Flor. A. 34. Aug. b. παρθενείοισι Flor. 10.

V. 656. Εὐβοίοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Havn. Εὐΐοις e Schol. dedit Canter. et sic Gu. Florr. omn. Vict. Taur. etc. Εὐΐαις Cant. M. R. quod recepit Porson.

V. 657. φοίνιος Havn.

V. 659. ἔνυδρα Ald. rell. Leid. B. qui νάματά τ' ἔνυδρα, Flor. 2. 10. 21. 33. Vict. Aug. d. Havn. Taur. εὔυδρα, ut ed. Grotius, MS. C. C. C. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 34. Aug. b.

V. 660. δεργμάτων κόραισι Blomfield. gloss. in Pers. 98. dictum existimat pro δέργμασι κορῶν. Imo genitivus est pro adiectivo, de quo usu vid. Herm. ad Viger. p. 890. sq. ad Soph. El. 19. Sic infra 1491. στολὶς τρυφᾶς est id quod στολὶς τρυφερά, 1527. μαστοὶ γάλακτος i. q. μ. γαλακτοῦχοι, 1574. τραύματα αἵματος i. q. τραύματα αἱματόεντα.

V. 665. ὠλέναις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. D. Florr. praeter 2. Aug. b. d. Havn. ὠλέναιν ex ingenio dedit Barn. Quod e Schol. reponendum vidit Canter. ὠλένης, habent Flor. 2. Vict. Lib. P. rectius ὠλένας Valck. quomodo habent K. M. (Askew. ap. Musgr.) R. — βουλαῖς Havn. Aug. d. hic suprascripto ο. Valck. minus recte iungere videtur ὃν Κάδμος ὤλεσε κρᾶτα φόνιον. imo ὃν Κ. ὤλεσε, δικὼν κρᾶτα φ. ὠλένας βολαῖς. nec exspecto, dum exemplum proferatur locutionis δικεῖν κρᾶτά τινι. satis est, si analogia non adversatur; ut enim βάλλειν κεφαλὴν λίθῳ dicitur, quidni etiam δικεῖν? Brunck. δίας δ' ἁμάτ. quia edidit δίκ' pro δικών, partim praeeunte Heath.

V. 666. ἀμήτορος Flor. 2. Vict. ἁματέρος Gu. ἀμάρτορος Flor. 6. ἀμάτρος 33.

V. 667. φραδαῖσι vel φραδαῖσιν Ald. rell. et Codd. φραδαῖς Grotius et King. e K.

V. 668. Ut metra exaequarentur, Brunck. edidit γαπ.

δίκ' ὀδόντας βαθυσπόροις γύαις. δίκ' coniecerat Heath. γύας, non γυίας, scribendum esse, docuit Valck. ad v. 648.

V. 670. ἔνθεν δ' ἐξ. Taur.

V. 672 sq. ὅρων Mosqu. D. σιδηρόφρων Aug. d. Havn. Vocula δὲ ab initio versus posita offensus Valck. coni. σιδαρ. δ' Ἅμα νιν φ. Sed vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 1018. ed. min. Pro ξυνῆψε Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. ξυνῆκε — φίλα γᾷ Ald. rell. et Codd. γᾷ φίλα Grotius, King. e K. aliique. φιλία Flor. 18. Porsonus, ut versus numerosiores efficeret scilicet, transposuit verba — χθονός· φόνος δέ νιν Σιδ. ξυν. γᾷ φίλα πάλιν.

V. 674. ἔδευσεν Mosqu. D. νῦν pro νιν Aug. b. εὐειλοισι est ex emend. Musgr. quam praeter Porson. probat etiam Herm. de rat. em. gr. gr. p. 34. et V. D. in *Edinburgh rev.* 29. p. 158. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Havn. εὐηλίῃσι. Grot. et e K. King. εὐηλίοις. εὐηλίοισι Musgr. e MSS. et sic Mosqu. D. Gu. Florr. omnes (— σιν 2. 33.) Vict. Aug. b. Taur.

V. 675. δεῖξ' αἰθ. Flor. A.

V. 676. προμάντορος Flor. A. Hunc epodum in stropham et antistropham descripsit Herm. elem. doctr. metr. p. 731.

V. 677. υἱοῦς Mosqu. D. τ' pro ποτ' Flor. 18. Ἔπαφον ἔκγονον Flor. 33.

V. 679. ἐκάλεσε Flor. A.

V. 680. βαρβάροισι Flor. 33.

V. 681. τήνδε Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21.

V. 682. σῷ νιν ἐκγόνῳ Schol. quem si sequimur, αἱ διώνυμοι legendum est. Porson. Ad totum epodum cf. Aesch. S. c. Th. 139. sqq.

V. 683. ᾇ Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ἃ Aug. b. αἱ Flor. 10. 33. ᾧ Flor. 2. ex emend. Vict.

V. 684. φίλη Flor. 34. Aug. b.

V. 686. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Δ. θεὰ ἀπάντων, ἄνασσ', ἁπάντων. Canter. Barn. θεὰ, ἁπάντων ἄνασσ', ἁπ. Musgr. θεὰ, ἁπ. ἄνασσα, πάντων. πάντων priore loco Flor. A.

Gu. Florr. omn. Leidd. Vict. Aug. b. altero loco Gu. Florr. omn. Leidd. Aug. b. d.

V. 687. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἐκτίσαντο, quam lectionem explicat Schol. Gu. et sic Flor. 10. 33. ἐκτήσαντο Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. In Gu. scholion est eadem manu, qua codex ipse, scriptum, quod in scholiorum collectione ex parte tantum ad v. 682. not. 9. adscripsi: ἐκτήσαντο, τὴν κτῆσιν ἔσχον. (haec etiam Mosqu. Leid. B. εἰς κτῆσιν ἔσχον.) ἀνακαλυπτήρια γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὡς φησὶν Ἐφορίων (Εὐφορίων), ἐδόθησαν αἱ Θῆβαι τῇ Περσεφόνῃ. In eodem a m. sec. glossae ἔκτισαν, ᾤκησαν, in Paris. A. κατῴκισαν, quae ad alteram lectionem ἐκτίσαντο spectant. Valck., ἐκτίσαντο, inquit, quem sensum admittat, quidquid narrent Grammatici, non exputo.' Contra Brunck., quia versus sit trochaicus, pravam esse scripturam ἐκτήσαντο, contendit: κτίσαι esse οἰκίσαι; κτίσασθαι, οἰκῆσαι, et ἃ ἐκτίσαντο esse, *ubi habitaverunt*. Assentirer, si κτίσασθαι de diis aut hominibus usurpatum *habitandi* significatione alibi occurreret: nam ἐκτισμένος de urbibus huc trahi non potest. Neque tamen ἐκτήσαντο dubitatione caret: debebat enim dici ἂν ἐκτήσαντό, non ᾇ. Porson. dedit κτήσαντο. — πυρφόρους Ald. rell. Mosqu. D. Havn. Flor. 10. 18. 33. πυροφόρους MS. C. C. C. unus Barocc. Gu. (cf. Schol.) Leid. A. Flor. 2. 5. 6. 9. 21. 34. Vict. πυρηφόρους Leid. B.

V. 688. τῇδε Mosqu. D. γαίᾳ Flor. 33.

V. 689. θεοῖσι Flor. 33. Aug. d. θεοῖσιν Flor. 2. 10.

V. 691. μητρός Flor. 2. 5. Havn.

V. 693. συμβαλεῖν Ald. rell. et Codd. Brunck. Porson. ξυμβαλεῖν.

V. 694. τε om. Flor. 33. καί om. Flor. 21.

V. 695. τόν ante ποδῶν inserit Flor. 33. μόχθων Aug. b. Taur.

V. 697. Verbi ἐπῆλθον repetitione offensi Valck. coni. ἦ πόλλ' ἐμόχθουν, Musgr. ἦ πόλλ' ἠλείφθην, *multum sane spe et votis excidi*. V. D. in *Classic. journ.* XIV. p. 304. ἦ πόλλ' ἀπήντλουν. Burgess. contra v. 699. corruptum habet. Eodem iure offendi debebant repetitis verbis εἰςιδεῖν χρῄζων et εἰς. ἔχρῄζον v. 697. 700. — χρῄζω σ' Flor. 18.

V. 698. Ἐτεόκλες Flor. 2. 6. 10. 18. Vict. πόλις Taur. pro πύλας.

V. 699. φυλακάς τ' ἔπληθον Burg. citans Or. 54. ubi v. Pors. addens tamen, hanc coniecturam a Blomf. impugnari, quia imperf. verbi πλήθω apud Atticos insolens sit.

V. 700. Κρέων Mosqu. D.

V. 701. Harl. πολλῶν, ut coni. Burgess. Male: ἐνδεές absolute ponitur etiam supra 385. Cf. Suppl. 874. et πολλῷ additur, quia in ἐνδεής inest vis comparativi, ut Heracl. 170.

V. 702. King. e K. edidit Πολυνείκη et sic Leid. A. Mosqu. D. Flor. 5. Havn. Πολυνείκῃ Flor. 10. 34. Vulgatam bene defendit Valck. qui etiam constructionem recte expediisse videtur, ὡς ἐς λόγους Πολ. μολὼν λόγους συνῆψα.

V. 703. μεῖζον' MS. C. C. C. ap. Piersium.

V. 704. κήδη Flor. A. Tum πεποιθέναι Ald. rell. Quod in marg. coniecit Barn. πεποιθότα, habent MS. C. C. C. Bodlei. omn. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. quo alludit etiam lectio Flor. A. πεποιθότες.

V. 706. φράσαι Flor. 33.

V. 709. δή omittit Mosqu. D. νεωτέρων Havn. δὴ τί cum Brunckio scripsi pro δή τι, ut habet Gu. Post ea, quae praecesserunt, quaerere non poterat Eteocles, *num quid novi ille afferret*, sed *quidnam id esset, quod afferret.*

V. 710. μέλλει Aug. d. μέλλων Grot. Pro πύργοισι Reisk. πυκνοῖσι, quod receperunt Brunck. Porson. πύργοισι — ὅπλοις θ' ἑλ. coni. Valck. Ut in re dubia, antiquam lectionem, etsi corruptam, retinere malui. Pro πόλιν Flor. 34. στρατόν.

V. 711. omittit Flor. 34. quum oculi librarii ab altero ad alterum versum aberrassent, unde super. v. στρατόν posuit pro πόλιν. Ἀργεῖον Taur.

V. 712. τ' ἄρ Ald. rell. et Codd. quod recte Brunck. vidit esse τοι ἄρα. Grotius γ' ἄρ', quod receperunt Valck. et Porson. γὰρ ἄρ' K.

V. 713. πῇ Flor. 2. Vict. Sequentia Wyttenb. ad Plut. de s. num. vind. p. 34. comparat cum Ioh. Chrysost. Hom. p. 665. B. τῷ θυμῷ ζέοντες οὐ συνεῖδον, ὅσον ἰδεῖν ἐχρῆν.

V. 714. τάφων Flor. A. μαχομένους Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. μαχομένοις I. μαχούμενος L. et duo alii sec. Porson. μαχουμένους, ut ediderunt Canter. et Barnes., Mosqu. D. Gu. Florr. omn. μαχουμένους dixit, quia ἐξοιστέον ὅπλα πόλει ad sensum idem est, ac ἐκφέρειν δεῖ ὅπλα τοὺς πολίτας. Vid. Gramm. gr. §. 447. 4. Cf. Thucyd. I, 72.

V. 716. ἐγῷδ' ἐκείνους Mosqu. D. (ἐγὼ ' δ' ἐκ.) Aug. d.

V. 717. Grot. τἄργος, i. e. τὸ Ἄργος, et sic Cant. I. M. Paris. A. Ἄργος Ald. rell. Gu. Florr. omn. etc. Rectius omittitur articulus. Valck. ἐνέργεια est in articulo. *Brunck.* At nulla hic requiritur ἐνέργεια.

V. 719. in Aug. d. a rec. m. adscriptus est.

V. 720. ἴσθι praeponit Herv. 2. Canter. e glossa, ut monuit Canter. Nov. lect. IV, 1. omittunt Ald. Brub. Herv. 1. Barn. et Codd. — εἴσω Ald. rell. ἔσω Flor. A. (Valck. enot. εἴσω) 10. Vict.

V. 721. καί μιν Flor. A. ἐστὶ κἀν εὐβουλίᾳ coni. Piersonus, quasi in alia re victoriam positam esse dicat Creon. Vetus dictum, a Porsono citatum, Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία, in Plutarchi l. περὶ τύχης, et ap. Eumath. VIII, p. 317. ed. Gaulmin. legi monet Boissonad.

V. 723. πλήν pro πρίν Havn.

V. 724. Ald. rell. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προςβάλοιμεν ἐκ λόχου, et sic Florr. A. 10. 33. Taur. Aug. d. Havn. προςβάλλοιμεν Flor. 2. Sed plerique Codd. MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. (is cum duplici λ) Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. προςβάλοιμ' ἄν, quod cum εἰ coniunctum recte soloecum dicit Porson. At unus Leidd. ἦν νυκτός, Flor. 2. Vict. ἦ. In Gu. etiam supra εἰ a m. sec. scriptum ἢ ἄρα. Utraque lectio proba, sed Codd. auctoritati obtemperandum fuit.

V. 725. σφαλεῖς γε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Florr. septem, Havn. σφαλείς γε edidit Barnes. et sic Flor. 2. 10. Mox σ' ὠθήσῃ Brub. Herv. 2. ubi Canter.: Videtur legendum σωθήσῃ. quod est in Ald. Herv. 1. et Codd. Inepte illud tuetur Barn. pro σὺ ὠθήσῃ accipiens. Valck. coni. σῶς ἥξεις πάλιν, quia nullo alio Euripidis loco legatur σωθῆναι πάλιν.

V. 726. δέ omittit Aug. b.

V. 727. Pro εὐφρόνης Flor. A. εὐφρόνει, Flor. 21. ἀφρόνης. De constructione cf. Herod. IX, 7. Demosth. pro cor. p. 294. ed. Reisk. Aeschin. in Ctesiph. p. 539. Plat. Phaedr. p. 283. ed. Bip. quae loca adscripsi in Gramm. gr. min. §. 535. not. 2.

V. 728. προςβάλλω Ald. rell. Flor. 33. προςβαλῶ Flor. A. 2. 10. Grot. προςβάλω King. Leid. A. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d. ut ediderunt Valck. Brunck. Porson.

V. 730. δέ τοι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. γέ τοι Barn. et King. et sic Flor. A. Gu. Florr. omn. Vict. γένοιτο L. In Aug. b. ultima littera vocis ἀναχωρεῖν erasa est.

V. 731. φυλάττεσθαι Havn. φυλάσασθαι Mosqu. D. pro φυλάξασθαι.

V. 732. καθιππεύσαι μέν Aug. b. Ἀργεῖον Flor. A. στρατῶν Ald. Brub. Herv. 1. 2. et, quamvis a Barn. correctum, Musgrav. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. στρατόν MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Flor. 2. 10. 33. Gu. Vict.

V. 734. πολεμίοισι δώσω Ald. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. Hinc Brubach. Canter. Barn. πολεμίοις δώσω, ut est in Gu. Florr. septem. Rectius Mosqu. D. I. Flor. 2. 33. Vict. Taur. πολεμίοισι δῶ. Etiam in marg. Flor. 5. legitur γράφεται καὶ πολεμίοισι δῶ· ὃ καὶ κάλλιον μοι δοκεῖ.

V. 736. γίγνεται notaverat Scaliger, e MS. ut opinor. PORSON. Sic est in Flor. 2.

A. 737. αὐτοῖς om. Flor. 2. Aug. b.

V. 738. Aliam lectionem προςτέτακται commemorat Schol. Flor. 18. προτετάχθαι.

V. 739. λόχων ἄνακτας edidi e coniectura, quia nec asyndeton ἀνάσσειν — προςκεῖσθαι ferri posse existimabam, et id quod secundarium est, λόχων ἀνάσσειν, non debere eodem modo efferri, quo id, quod caput rei est, ἑπτὰ προςκ. π. λόχων ἀνάσσειν huc irrepsisse videtur e v. 742. Pro ἑπτά Flor. A. et 10. αὐτά.

V. 741. αὐτὸς καὶ σύ Grotius. At Graeci non dicunt αὐτὸς καὶ σύ, sed καὶ αὐτὸς σύ, vel potius καὶ αὐτός, quum, de qua persona sermo sit, ex adiecto verbo pateat. αἱροῦ pro ἑλοῦ Havn.

V. 743. εἴπερ ἀλκ. Flor. 33.

V. 744. πρὸς ἀμβάσεις Ald. rell. et Codd. plerique. προςαμβάσεις Barnes. et sic Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Cf. Canter. Nov. l. III, 3. et Valck. ad h. l. Flor. A. Vict. προςεμβάσεις.

V. 745. Cur ξυστρατήγους, quod est in Paris. A., verius iudicaverit Brunck. quam ξυστρατηγοὺς, ut in Codd. scribitur, non intelligo.

V. 748. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Aug. d. Havn. ἔσται τάδ᾽· ἐλθὼν δ᾽ ἑπτάπυλον ἐς πόλιν. MS. C. C. C. Vict. ἔ. τ. ἐλθὼν δ᾽ ἑπτάπυργον ἐς πόλιν, item, omisso δ᾽, Flor. 2. 33. Taur. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. ἔ. τ. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν, in quo δ᾽ post ἑπτάπυργον male inserunt Flor. A. et 10. Prope accedit Paris. A. ἔσται τάδ᾽, ἑπτάπυλον δ᾽ ἐς πόλιν μολών. ἑπτάπυλον e glossa ortum esse, ex eo patet, quod in Leid. B. Mosqu. Gu. supra ἑπτάπυργον scriptum est ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλον. in Florr. etiam omnibus glossa est ἑπτάπυλον. δ᾽ aliunde insertum incerta eius sedes indicat; est vero ea orationis forma, quam attigi ad v. 474. μολὼν an ἐλθὼν glossae maiorem speciem habeat, vix quisquam dubitet. Sed, ut iam monuit schol., absurde Eteocles se in urbem iturum dicit, qui iam in urbe erat: itaque Musgr. pro πόλιν leg. coniecit κύκλον, *murorum ambitum*, quam coniecturam receperunt Brunck. et Porson. Sed etsi κύκλος τείχους vel τειχέων dicatur, κύκλον per se pro moenibus inveniri vix puto. Valckenaerio Euripides ad Aesch. S. c. Th. 286. ἐγὼ δ᾽ ἐπ᾽ ἄνδρας ἓξ — — εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολὼν respiciens aciem iudicandi minus intendisse videtur.

V. 751. Pro λέγειν Aug. d. ἔχειν, sed supra scripto γρ. λέγειν. Havn. ἔχει.

V. 754. γένοιτό τ᾽ ἀδ. Aug. d. Havn. Pro καί μοι Valck. eadem particula initio sq. v. repetita offensus coni. εἴ μοι γ.

V. 755. ξυσταθέντας Taur. sed cum gl. ἐξ ἐναντίου σταθέντα. Abresch. ad Aesch. p. 16. corrigebat ξυσταθέντι. sed hac enallage nihil frequentius. vid. Gramm. gr. §. 535. not. — ἐλθεῖν δορὶ Abresch. l. c. ne tautologum esset ἑλεῖν — κτανεῖν τε, et sic MS. C. C. C. Flor. A. M. R. (hi cum

v. l. ἑλεῖν) Flor. 10. Taur. c. gl. γρ. καὶ ἑλεῖν. Sed plures ἑλεῖν. Pierson. Veris. II, 5. p. 192. θένειν δορί.

V. 756. κτανεῖν δ' I. Flor. 33. κρατεῖ δ' Aug. b. πορθήσας Taur. πορθήσειν Mosqu. D. θήσων Flor. A. et 10. Versum hic et infr. 1376. recte spurium habet Valck. h. l. delevit Brunck.

V. 757. γάμους τ' αὐ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. δ' edid. Grot. Piers. King. Valck. Brunck. Porson. nescio unde; sic tamen Flor. 10. 18. 21. 34. Gu. γάμου δ' propter sequens μέλεσθαι coniiciebat Valck.

V. 758. τι om. Mosqu. D.

V. 759. δόσιν τ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 33. δόσιν δ' King. et sic Leidd. Flor. A. Mosq. D. Gu. Flor. omn. praeter 33.

V. 760. ποιῶν Flor. A. 10. 18. νῦν om. Flor. 2.

V. 761. μητρὸς Mosqu. D. Vict. Havn. σὺ post εἶ addunt MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. D. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. sed hic σu sine accentu.

V. 762. τὴν δ' ἐμὴν χ. Flor. 10. Taur.

V. 765. ἡμᾶς τ' Ald. Brub. Herv. 1. ἡμᾶς σ' Herv. 2. vitio operarum, quod corrigentes dederunt ἡμᾶς δ' Canter. Grot. Barn. Musgr. ut Gu. Flor. 10. Vict. Taur. ἡμᾶς τ' e Paris. A. restituit Brunck. et sic Flor. A. et octo Florr. Mosqu. D. Aug. d. Havn. — ἀραῖσι νῦν ἦν (η) Taur. — τυχοι Aug. d. κατακτανεῖ Ald. rell. et Codd. κατθανεῖ Flor. 34. κατακτενεῖ Porson.

V. 766. ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Paris. A. Aug. d. Havn. Ut metro mederetur, Brunck. praeeunte Valck. scripsit ἡμίν. Sed alteram vocum ἡμίν et ὑμίν syllabam nusquam corripit Eurip. E MS. C. C. C. Barn. edidit ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν, et sic Leidd. quinque Codd. quos Porson. ipse inspexit, Florr. omn. Gu. Mosqu. D.

V. 768. ἐκπειθέσθαι (sic) Harl. supra scr. ἀκοῦσαι. αὐτῇ παῖδά τε σόν pro ταῦτ' ἐγὼ δὲ παῖδα σόν Flor. A. παῖδά τε σόν etiam Flor. 10. δέ omittunt Taur. Aug. d. Havn.

V. 769. ἀντεπώνυμον Ald. Brub. Herv. 1. MS. C. C. C.

Leid. B. Mosqu. D. Flor. 6. 9. Aug. d. Havn. αὐτεπώνυμον Herv. 2. invito, puto, typotheta, et hinc Canter. Barn. et sic Gu. Flor. 2. 5. 10. 18. 21. 33. 34. αὐτ' ἐπώνυμον Leid. A. αὐτ' ἐπώνυμον Aug. b.

V. 770. λαβόντα πέμψω edd. et Codd. quod quum sensui adversari videretur, Valck. coniecit ἄξοντα πέμψω, idque receperunt Brunck. et Porson. Sed quidni πέμψω interpretemur *arcessam*, ut Soph. Oed. C. 298. σκοπὸς δέ νιν, ὅς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται στελῶν. ib. 1461. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος, sc. Theseum. Cf. Schaef. ad Oed. C. 602. Ita *Μενοικέα δεῦρο πέμψω λαβόντα Τειρεσίαν* erit *Menoeceum cum Tiresia huc arcessam*. Melius etiam esset λαβόντ' ἔπεμψα δ. Miro errore Aug. b. τειρεσία νηρέον.

V. 771. σοὶ γὰρ μὲν ἡμεῖς Flor. A. ἐς λόγους Ald. rell. Flor. 10. 18. 21. 34. εἰς Gu. Florr. rell. Vict. Havn. ut edidit Porson.

V. 772. ἐψευσάμην M. R.

V. 774. σύ pro σοί Mosqu. D. ut 771. Flor. 21.

V. 777. θνήσκειν τε Leid. B. Taur. quod iniuria praefert Valck. εἰ in fine versus Flor. A. Havn. κἂν ᾖ τις φίλων Flor. 2.

V. 778. σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ Ald. rell. quod e v. 568. huc irrepsisse videtur Valck. et Porsono. εἶπον pro αὐδῶ King. Codd. omn. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. — δ' post προςπόλοις omittit Mosqu. D.

V. 780. εἰς om. Flor. 33.

V. 781. ὁρμώμεθ' ἤδη Mosqu. D. Flor. 5. 10. 18. 21. 33. 34. Vict. Aug. b. Harl. et ita coniecerat Tyrwhitt. ὁρμώμεθα ξύν Flor. 6. 9. Quam frequens Euripidi sit ὁρμᾶν pro ὁρμᾶσθαι, e Beckii indice videre licet.

V. 783. προςευξόμεθα Aug. d. προςευξώμεθα Flor. 9. προςευξώμεσθα Havn. προςευξόμεσθα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ut falsum sit, quod Valck. scribit, ante Barn. vulgatum fuisse προςευξόμεθα. διασώζειν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Aug. b. d. Havn. Flor. 10. 34. διασῶσαι e Schol. ad v. 690 — 783. et MS. C. C. C. edidit Barn. et sic Gu. Mosqu. D. Florr. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 33. Vict.

V. 785. θανάτου Mosq. D. sec. Herm. — Idem cod. κατέχει pro κατέχῃ. Herm. elem. d. metr. p. 284. quum in

antistropha vocabulum dissecari necesse sit, quod in dactylicis versibus fieri non solet, ita hos versus distinguendos censet:

ὦ πολύμοχθος Ἄρης,
τί ποθ' αἵματι καὶ θανάτῳ κατέχει,
Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;

et in antistr.

ὦ ζαθέων πετάλων
πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος,
χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών.

rectissime.

V. 786. οὐδ' ἐπὶ coni. Heath. recepit Brunck. οὔτ' Musgr. καλλιχόροις Vict. καλλιχόρου Havn. ἐπὶ καλλ. στεφάνοις, iungendum cum βόστρυχον ἀμπετάσας, explico *coronas habens, coronis caput redimitus*. Si non eumdem, simillimum tamen praepos. usum vid. Gramm. gr. 586. Cf. Bergler. ad Arist. Plut. 628. Erfurdt. ad Soph. Antig. 755. ed. min. Mox ὥραις Ald. rell. et MSS. plerique, quod vix sensum habet. Itaque Valck. coni. αὔραις, ut hoc cum ἀμπετ. iungeretur. E Schol. ὥρας edidit King. et sic Flor. 5. 6. 9. νεάνις ὥρα, explicante Musgr., est flos corporis, qualis in iuvenibus et puellis esse solet, hinc iuventus: coronae iuventutis sunt, quibus iuvenes et puellae caput cingere solent. Melius nihil habeo.

V. 787. βοστρύχων (γρ. ον) Aug. d. καταπνεύματα una voce Ald. Brub. Herv. 1. Aug. d. Havn. divisim Herv. 2. Canter. Barn. etc. Gu. Florr. omn. λοτοῦ quosdam hic mendose legere notat Eustath. ad Il. β', p. 344, 36. (260, 50.) bene vero Atticam formam μέλπει servavit.

V. 788. ἐν ᾧ Aug. d. χαροποιοί Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 10. χοροποιοί Flor. A. 10. Aug. ap. Porson. quam lectionem explicat scholion Aug. Taur. Flor. 33. ad h. v.

V. 789. Ob v. 794 sq. Ἀργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν γέννᾳ verior videtur Musgravii interpretatio, probata etiam Brunckio, *Argivos incitans in Thebes*, Asopi filiae, *sobolem*, quam Valcken. *Argivis caedis inspirans amorem*, quae etiam per se paulo durior est. αἷμα Θήβας dictum, ut αἷμα θεῶν Med. 1246.

V. 790. προςχορεύεις Flor. 2. Vict.

V. 791. οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ edd. et codd. quam lectionem recte explicant scholia. Quia in secundo membro δινεύεις subiectum sibi habeat accusativum πῶλον, in priore neutra significatione positum sit, Musgr. legendum censet οὐ πόδα θυρσομανῆ, quam coniecturam Porsonus recepit. Vide Brunck. Flor. A. θυρσομανεῖν νεβρόδων. Havn. νευρίδων. In fine versus ἀλλ' omittunt Ald. rell. Gu. Florr. octo, Mosqu. D. Taur. Havn. Addidit Grotius e Paris. King. e Laud. 89. et Reg. Soc. n. 7. Valck. e Leidd. eamque habet etiam Flor. 33. et Aug. d. supra ἅρμασι vs. sq. scriptum habet ἀλλὰ ἐν, et in Aug. b. ἀλλ' huic versui additur minoribus litteris.

V. 792. Barn. ἅρματι, vitio, puto, operarum. ψαλίων Ald. Brub. Herv. 1. 2. Paris. A. (ψαλλίων) Taur. Havn. Flor. 2. 10. 33. (ψαλλίων). ψαλίοις ediderunt Canter. et Barnes. et sic Leidd. Gu. Florr. sex, Thom. M. v. ψάλιον. In Aug. d. fuerat ψαλίων, sed mutatum in ψαλίοις. Vitium ed. Canter. τετραβάμοισι propagatum est etiam in Grotianam. Valck. ita locum interpunxit: ἅρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μ. π. ut τετραβάμοσι ad solum ἅρμασι, non ad ψαλίοις, referendum esse indicaret. Eius transpositionis nullum aliud exemplum in Tragicis inveni, in epicis haec: Il. ό, 244. τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ. Hesiod. ἔργ. 375. ed. Brunck. οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα, κτητὴν, οὐ γαμετήν. Quum vero semel improprie de curru dictum esset, quod proprie equis convenit, τετραβάμονα ἅρματα, idem epitheton ad ψάλια relatum est, ad quae non magis proprie pertinet. — μώνυχα πώλων Ald. rell. mendosius etiam Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 18. 21. 34. Aug. b. μωνύχοιν πώλων. Flor. 5. 6. 9. μωνύχων πῶλον. 2. 10. μόνυχα. Flor. 33. μόνυχον. Taur. μώνυχα. πῶλον legendum vidit Canter. et sic Bodlei. tres, Vossian. Flor. A. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Havn.

V. 793. τ' post Ἰσμηνοῦ, omissum in Ald. rell., addunt Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b.

V. 794. ἱππείαις Flor. 2. Vict. ἱππίαις Taur. Ἀργείοις Canter. Barnes. King. Musgr. quod fortasse e scholio ad h. v. petitum, quum sq. v. in Ald. rell. legeretur Σπ. γένναν. Et Ἀργείοις quidem Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Ἀργείοις

cum Ald. Brub. Herv. 1. 2. King. Codd. plerique, Paris. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 10. 33. Aug. b. Havn. Denique Flor. 21. ἐπινεύσας.

V. 795. γένναν Ald. rell. γέννα Gu. Flor. 2. 6. 33. 34. Vict. Aug. b. γέννᾳ King. codd. plerique, Leidd. Paris. A. Flor. 5. 9. 18. 21. Ne hiatus esset, transposuit Porson. γέννᾳ Σπαρτῶν, contra quem recte Herm. elem. doctr. metr. p. 324. monet, hiatum non debuisse offendere, quum hoc loco finiatur unum eorum systematum, ex quibus hae strophae constant. Ita fieri etiam v. 788. ubi hiatum non offendisse Porsonum.

V. 796. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. θίασσον ἔνοπλον. θίασον Barnes. demum correxit. ἐνοπλὸν omnes fere Codd. sed Grotius metro metuens edidit εἴνοπλον. K. Barocc. 74. ap. King. εὔοπλον. Cf. Schol. Barocc. ad 797. In Leid. A. supra ἐν scriptum εὐ. εὔοπλον omnes deinceps editores receperunt, non cogitantes, θίασον esse tribrachum. v. Orest. 309. Phoen. 1755. Iphig. A. 1047. Iph. T. 1114. etc. Itaque θιασόν εν. est dactylus, cuius longa soluta est in duas breves, de quo vid. Seidler. epist. ad Lobeck. p. 437. ad Ai. v. 401. de verss. dochm. p. 44. sqq. Erfurdt. ad Soph. Antig. 792. ed. min.

V. 797. Flor. A. ἀντὶ πλὴν pro ἀντίπαλον. — λαϊνέων pro λάϊνα Aug. d. Post hunc versum in omnibus edd. et codd. legitur alius: χαλκῷ κοσμήσας. quem alienum ab hoc loco esse, antistropha monstrat, etsi, qui factum sit, ut hic insereretur, vix assequaris. Eiecit eum Kingius auctoritate duorum Codd. Cf. Schol. ad h. l.

V. 798. θεῖον pro θεός Havn. τάδ' ἐμήσατο Flor. 33.

V. 799. βασιλεῦσιν Gu. Flor. 6. 9. 18. 34. Aug. b.

V. 800. Λαβδακίδαις Ald. rell. et Codd. Λαβδακίδαισι Cant. πολυμόχθοις Ald. rell. et Codd. pro quo Piersius et King. πολυμόχθοισιν e Cod. Reg. Soc.

V. 801. De descriptione horum versuum vid. ad 785.

V. 802. Verba ὄμμα Κιθαιρὼν omittunt Flor. A. et 10. De hoc usu vocis ὄμμα vid. Herm. ad Pind. Pyth. 5, 19. p. 338.

V. 803. μήποτε bis Flor. 33. Ἰοκάστης Ald. rell. Ἰοκάστας King. et sic Leid. B. Paris. A. Gu. Flor. omn.

V. 804. *Οἰδίποδα* Ald. rell. *Οἰδιπόδαν,* quod legi malebat Valck., Paris. A. Taur. *οἶκον* Flor. A. pro *οἴκων*.

V. 805. Huc respexit Schol. Venet. ad Il. *β'*, 45.

V. 806. *παρθένειον* Flor. 2. *πτερόν* om. Aug. d. *οὔριον* Havn. a pr. m. Ad *πτερόν* Schaeferum ad Longum p. 376. citat Boissonadius.

V. 808. *ἐν* om. Ald. rell. inseruit Grot. et King. e K. *χηλαῖς* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *χηλαῖσι* Barn. e MS. C. C. C. *χαλαῖσι* Flor. A. Leidd. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. *χαλαῖσι* (η) Aug. b.

V. 809. *ἔφερεν* Flor. 33. *ἔφερον* Flor. A.

V. 810. *γένος* pro *γένναν* Flor. A. *τάν* e K. ed. King. pro *ἄν*. *Καδμογενῆ γένναν* iungenda, *τάν* autem non ad *γένναν*, sed ad Sphingem, quo pertinet etiam *ἅ* v. 808., referendum monuit Valcken. — *ὁ καταχθόνιος Ἅιδας* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Gu. Aug. d. Havn. *ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδης* Barnes. e MS. C. C. C. et Schol. King. et sic Florr. omn. Vict. Mosqu. D. *καταχθονὸς* Taur. *Ἅιδας* etiam Leidd.

V. 811. *Καδμείοισιν* Flor. 2. Mox *δ'* omittit Flor. A.

V. 813. *Οἰδίποδος* Ald. rell. *Οἰδιπόδα* MS. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. *Οἰδιπόδας* Flor. A.

V. 814. *οὐ ἔφυ καλόν* Taur. omisso *ποτ'*. Valck. coni. *οὔ ποτ' ἔφυ φίλον*, propter Theogn. 17. Sed id sententiae ratio h. l. respuere videtur.

V. 815. Post *νόμιμοι* addidere *ποτε* ex suo MS. Grotius, *τοι* ex K. Kingius. Neutrum edd. et reliqui Codd. agnoscunt. Pro *παῖδες* Flor. 21. *παῖδε*. E Mosqu. D. Herm. enotavit *μὴ νόμιμοι πατρός*. Equidem vix dubitem legere cum Musgr. *οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν ποτε παῖδες ματρὶ λόχ.* i. e. *οὐδὲ παῖδες, οἱ μὴ νόμιμον λόχευμα ματρί,* scil. *ἔφυσάν ποτε καλοί*, quem sensum expressit Schol. Cf. Heath. Herm. elem. d. m. p. 322 sq. scribendum putat *οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν ποτε παῖδες ὁ ματρὶ λόχευμα, μιάσματα πατρός,* i. e. *οὐδὲ οἱ μιάσματα πατρὸς ὄντες παῖδες, ὃ μὴ νόμιμόν ποτε μητρὶ λόχευμα*. quod vereor, ut satis intelligam.

V. 816. *τε* post *μίασμα* non habent Ald. Brub. rell. Addidit King. e MS.

V. 817. Ald. rell. ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν, quod non respondet strophico versui. Grotius ἡ δὲ σύναιμόν γ' ἦλθε λέχος, quod recepit King. e K. ut ait Porson. Melius εἰς delevit Brunck.

V. 819. βάρβαρος Taur. ἐς pro ὡς Mosqu. D.

V. 821. Θήβας malebat Valck. quia bis in hoc cantico Θήβη singul. occurrat, et schol. sic legisse videatur.

V. 822. δ' ἔπειτ' pro δέ ποτ' Flor. 33. ἐς Flor. 2.

V. 823. ἦλθον Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. alter, Havn. ἤλυθον edidit Grotius et hinc Barn. et sic Flor. A. (neque enim recte Valckenarium intellexit Beck. in Leidd. ἤλυθον esse, in Flor. A. ἦλθον in ed. Lips. dicens) Flor. 2. 10. Vict. — Θήβαις Mosqu. D.

V. 824. ἀμφιονητάς τε Flor. A. τε om. Mosqu. D. — ἀνέστα vulgo. ἀνέσταν Flor. A. 10. 33. Taur. Havn. Aug. d. hic cum gl. ἐκτίστησαν (sic), quod praeferebat etiam Valck. πύργοι ἀνέσταν Paris. A. quod recepit Brunck.

V. 825. πύργος διδύμων ποταμῶν, urbs διπόταμος Suppl. 621. ut πόλις ἱερῶν ποταμῶν Med. 835. ποταμὸν Mosqu. D.

V. 827. Δίρκης Havn. ἀμπεδίον Flor. A. 2. 10. Vict. Taur.

V. 828. πρόπαν Havn. καταρδεύει MS. C. C. C. Flor. 6. Aug. d.

V. 830. μυρίας Mosqu. D. δ' omittit Flor. 2.

V. 831. ἑτέρας ἑτέροις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Flor. 5. 6. 9. Havn. ἑτέρας ἑτέροισι Flor. 33. ἑτέροις ἑτέρας Flor. A. 2. 10. Taur. ἑτέρας ἑτέραις Barn. Piers. King. Valck. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 18. 21. 34. — μεταμειωμέναν Flor. A. μεταμειβόμεναι Mosqu. D. μεταμειβομένη Havn.

V. 832. πόλυς σὴν δ' ἐπ' ἄ. Flor. A.

V. 833. ἔστακ' ἀρηΐοις στεφ. Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 2. etc. ἔστ' ἀκαρίοις l. ἔστ' ἀρηΐοις Flor. 2. Vict. ἔστ' ἀρκίων Flor. A. Brunck. dedit Ἀρήοις; Porson. Ἄρεος, quo versus fit paroemiacus.

V. 834. προπάροιθε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Aug.

d. Havn. πάροιθε, ut primus ed. Barn. e Schol. Bodlei. omn. teste Burtono, septem Codd. Porsoni, Gu. Florr. omnes praeter 10. qui πρὸ πάροιθε, Vict. Male autem Valck., ubi sic, inquit, in eadem periodo bis collocatur ὡς, alterum significat οὕτως: *ut fidus nautis, ita tu coeci parentis es regimen.* Imo prius ὡς, ut recte monuit Porson., est *quoniam, etenim*, secundum *ut.*

V. 835. ναυβάταισιν Ald. rell. MS. C. C. C. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Taur. Havn. ναυάταισιν Mosqu. D. ναύταισιν Cant. I. Flor. 33. ναυτίλοισιν K. M. R. Flor. 2. ex emend. Vict. quod recepit Porson.

V. 836. λευκὸν Taur. πέδιον Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. Taur. Havn. πέδον ed. Barn. et sic Bodlei. teste Burtono.

V. 838. τέ μοι Ald. rell. Florr. 2. 10. 33. Reliqui Codd. τ' ἐμοί, pro quo acriter pugnat Brunck. nec alioqui aequus encliticis. Nulla h. l. vis est in pronomine; itaque plumbeis auribus esse malui, quam recipere, quod sensui noceret. φυλασσαι Flor. A.

V. 841. Hic etiam Brunck. εἶπ' ἐμοί, quod veterum pronuntiationi congruens esse scit, nec tamen obsequentem habuit Porsonum.

V. 842. πρόσω pro πόση Flor. 2. Vict. ut notarat Scaliger. πόση τις γ' — ἄστεός γ' M. R. ἄστεος Ald. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. 10. 33. Aug. b. d. Taur. Havn. ἄστεως iam Brubach. et e MS. C. C. C. recepit Barnes. et sic omnes Bodl. teste Burtono, L. Gu. Florr. sex etc.

V. 843. τὸν om. Flor. 2. ὡς τοὐμὸν Ald. rell. contra metrum. ὥς τ' ἐμὸν Flor. A. 10. unde Valck. ὥς γ' ἐμόν. ὡς ἐμὸν MS. C. C. C. et ceteri Codd. Kingii, Leidd. Mosqu. D. Florr. octo, Vict. Gu. Taur. Aug. b.

V. 844. δὲ om. Flor. 10. ἤλυσις πεϱῷ μόλις Flor. A. 10.

V. 845. Huic versui Creontis et Menoecei persona praefigitur in Havn.

V. 846. ἐξώρμισας Ald. Brub. Herv. 1. Leid. B. Florr. omn. praeter 21. Havn. ἐξόρμισαι, quae lectio in scholiis commemoratur, Flor. A. Leid. A. Mosqu. D. Taur. Aug. b. d. et sic Herv. 2. Canter. ἐξόρμησαι Flor. 21. Gu. ἐξόρμισαν σαι

πόδα i. e. ἐξόρμισαι σὸν π. Hoc alterum ex male intellecto ἐξώρμισαι, quod est perfecti temporis, ortum videtur.

V. 847. Locus omnibus fere corruptus visus est. Pierson. coni. ὡς παῖς τιθήνης, πούς τε πρεσβύτης φιλεῖ, coll. Soph. Phil. 705. Aesch. Agam. 72 sqq. Eumen. 38. Valcken. ἐκβᾶσ' ἀπήνης (*curru mulier descendens*) πούς τε πρεσβύτου φ. coll. Iphig. A. 607. El. 1002. vel ἐκβὰς ἀπήνης πούς γε πρ. φ. Musgr. ὡς πᾶσ' ἄκανθα, coll. El. 487 sq. ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ. Iacobsius, ὡς παῖς ἄνηβος, quod recepit Beck. Doederlein in Actis Monac. I. p. 50. ὡς παῖς ἀπήνην πούς τε πρ. φ. V. D. in *Quart. rev.* V. p. 183. ὡς πᾶν ἀπήνη, adiecta hac interpretatione: *for a pair is every thing* etc. alius in *Classic. journ.* n. 4. p. 893 sq. ὡς πᾶς, ἀπήνης ὥςτε, πρεσβύτης φ. Tandem Burgess. ὡς πούς ἀπηβηκώς γε πρ. „Hesych. ἀπηβηκώς, τὴν ἀκμὴν „παρελθών. Rectius scripsisset Lexicographus Ἀφηβηκώς. „Vides, lector, quam multos per annos mendam inveterasse." De plurimis harum coniecturarum nihil dicere, quam sententiam ferre, satius est; nulla autem eiusmodi est, ut, quomodo ἀπήνη hunc locum invaserit, explicare queas. Maltby ad Morelli thes. II. p. 829. non emendatione sed explicatione egere hic locus videtur. „ἀπήνη, quod vehiculi genus „mulieres adhibebant, ponitur pro ea, quae in rheda vehi„tur, quaeque in eam adscendit aut ex ea descendit; — me„taphora certe non tam dura, quam qua v. 338. huiusce „fabulae ἀπήνη ὁμόπτερος *par nobile fratrum* designat. „Haec me iudice fit loci sententia: *quoniam omnis rheda „feminam vehens, sicuti etiam pes senilis alienae ma„nus adminiculum exspectare solet.*"

V. 848. Mosqu. D. θηρέας, sed η supra υ scripto, ut ait Beck. θήρεας, ut Herm.

V. 849. Valck. scribere malebat: τί μ' ἐκάλεις σπ. quod recepit Porson., ego non praetulerim vulgatae. σπουδῇ om. Flor. 2. Κρέων Havn. Κρέοντα Flor. A.

V. 851. Ald. rell. Gu. Mosqu. D. Florr. septem, Aug. b. κᾶπος. Aug. d. κάπος. Vict. κάπος. Sed ἄπος e Schol. et Eustath. ad Il. γ', p. 381, 19. (288, 39.) restituendum vidit Valck. et sic e Flor. 10. enotavit Furia. ἀπὸ σ' Flor. A. ἄπουσ' ἐκβ. Taur. ἄπος I. Flor. 33. Havn.

V. 852. κ. πάρειμι γοῦν Ἐρ. ἀ. Ald. Brub. Herv. 1. Paris. A. Florr. 2. 10. 33. Taur. Havn. πάρειμι etiam Flor. 34. παρεῖμαι, quam lectionem commemorat Schol., primus edidit Canter. et sic MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. sex, Vict. Aug. b. γοῦν est etiam in MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Taur. Havn. γ' οὖν Flor. A. Hoc in Hervag. 2. errore haud dubie typothetae in γᾶν abiit, quod retinuit Canter. Barn. in γᾶς, King. in γῆς mutavit. Ut culpa typothetae e γοῦν factum est γᾶν, γᾶς, γῆς, sic in M. R. γᾶς, in Cant. cod. King. (optimum ipse vocat, negat Porson.) γῆς. Id in marg. habet etiam Flor. 34. sed ex emendatione. Ex his liquet, quam levis atque adeo nulla sit auctoritas lectionis γῆς. Neque tamen γοῦν verum esse potest. Itaque Porson. γοῦν, *genua*; etsi enim haec forma in tragicorum reliquiis non occurrat, usum tamen ea esse Phoenicem Colophonium ap. Athen. VIII. p. 359. F. καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη. Eamdem formam tragicis vindicat Iacobs. Addit. ad Athen. p. 149. sed nulla auctoritate, nisi Porsoni coniectura, nisus. Sed recte monere videtur Elmsl. ad Med. 318.: si γοῦνα et γούνων tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quae pedem disyllabum saepe praeberent, ubi γόνατα et γονάτων trisyllabum. Ipse scribendum suspicatur κ. π. τῆς Ἐρ. ἄπο. quod minime verisimile, quum libri in γοῦν consentiant. Itaque vel legendum παρεῖμαι γυῖ' Ἐ. cum Valck. γυῖα in senario legitur Herc. F. 1228. vel παρεῖμαι γόνατ' Ἐ. Ut enim Med. 328. pro γονάτων in ed. Lasc. et MS. Cotton. scriptum est γούνων, sic h. l. γόνατ' in formam Homericam γοῦν', et hoc deinde in γοῦν depravari potuit. Quum in ed. Canteri sphalma esset Ἐρεχθειδοῦν, Commel. Musgr. hinc fecerunt Ἐρεχθειδᾶν, quod ipsum habent Flor. 18. 21. 34. Barn. Ἐρεχθιδᾶν, et hinc King. Ἐρεχθιδῶν.

V. 853. Havn. δεῦρο κομισθείς.

V. 854. τις om. Mosq. D. πόλεως pro πόλεμος Flor. 18.

V. 857. ἀπαρχὴν Flor. A.

V. 858. καλλινίκαστα στέφη Flor. A.

V. 859. γὰρ omittit Flor. 33. ἐν κλύδωνι γὰρ Aug. d. Havn.

V. 861. πέφυκε Mosq. D. sed in marg. βέβηκε, cum gl. ἀπῆλθε.

V. 863. ἐπέσταλκεν ἐκμαθεῖν Aug. d. Havn.

V. 864. μάλιστα om. Flor. A. 10. Brunck. e Paris. A. edidit κάλλιστα, quo alludere etiam putat lectionem Aug. cod. (ab Herm. nihil enotatum) μάλλιστα. Vid. Porson.

V. 865. κλείσας Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Havn. κληΐσας MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Hinc κλῄσας Barn. King. Valck. Brunck. Porson.

V. 866. σὺ δ' Flor. 2. 33. Mosqu. D. Aug. d. Taur. Havn.

V. 867. νοεῖ pro νοσεῖ Flor. A. πάλαι γῇ Flor. 2.

V. 868. ἐξ οὗ 'τεκνώθη. Frustra Barn. in marg.: An 'τέκνωσε? Hesychii gl. ἐτεκνώθη, τέκνον ἔσχε, huc pertinere vidit Valck. Defendit etiam e loco Suppl. 1091. ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους Porson. ad ed. Suppl. Markland. (Oxon. 1811.) p. 204.

V. 869. δ' ἔφυσε Flor. 2. Vict. δ' sive τ' omittit Flor. 18. μητρὶ Flor. 2. 10. 21. 34. Aug. b. Havn.

V. 870. διαφοραὶ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. διαφθοραὶ coniecit Canter. quod recte recepit Barn. sic enim MS. C. C. C. Flor. A. alter Leid. Mosqu. D. Paris. A. Florr. omn. Vict. Havn. διαφοραὶ Gu. sed θ inter φ et ο eadem m. intersertum. Nominativos autem solutos, per *quod attinet ad* exprimendos, equidem nullos hic video: αἱ δεργμάτων διαφθοραὶ ἐπίδειξις εἰσὶν. Ἑλλ. *quod oculos sibi effodit, documentum est irae deorum.* Praeterea Valck., nisi versus interciderit, scribendum censet: αἱ δ' αἱμ., ad v. 878. autem versum 871. statim post 869. ponit, scribens κἀπόδειξιν Ἑλλ. Tunc certe nominativos solutos lucrabimur.

V. 871. Schol. alter Leid. Flor. 34. Aug. b. κἀπόδειξις. MS. C. C. C. κἀπιδείξεις. Furore illo Oedipi, quo se ipse visu privavit, potentiam suam Graeciae declararunt dii: hoc enim sensu solemne ἐπιδείκνυσθαί τινί τι. Pro Ἑλλάδι MSS. Bodlei. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Ἑλλάδος, quod male recepit King.

V. 872. χρόνῳ. Wakefield. Silv. cr. I. p. 30. et Nodell. in Ep. crit. ad Heyn. p. 160. coni. σκότῳ. χρόνῳ συγκρύπτουσι τέχνῃ, qui id agunt, ἵν' ἀμνήμων τύχη γένοιτο, ut loquitur supra v. 64.

V. 874. γέρας Ald. rell. γέρα notavit Scaliger, et sic Paris. A. Cant. K. M. R. Flor. 2. Vict. unde ediderunt Brunck. et Porson. γέρα secundam producit apud Atticos. vid. Brunck. ad Eur. Bacch. 921.

V. 876. ἔπνευσας Aug. d.

V. 877. προςητιμασμένος una voce Flor. A. 2. Vict. Mosqu. D. προητιμασμένος Flor. 10.

V. 878. ἄγω τί οὐ δρῶν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Flor. 21. 34. Aug. d. Havn. In Gu. οὐ ab ead. m. supra lineam additum. Et ἄγω quidem omnes habent; οὐ omittunt MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Reg. Soc. 7. Paris. A. Mosqu. D. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 33. atque scholiastae, tum editus, tum Gu. et Mosqu. ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ. Hinc οὐ delendum iudicavit Canter. Nov. lect. IV, 1. et delevit Barn. Mihi οὐ in priore membro omitti, et ex altero repeti prorsus insolens videtur, nec quidquam ad rem faciunt loca a Valck. allata. Sed tragici hiatum non admittunt, ut monet Porson. ad h. l. cf. Edinburgh rev. Vol. XIX. p. 480 sq. de quo aliquid subolüisse videtur Kingio, corrigenti Κἀγὼ τί μὴ δρῶν. τί μὴ δρῶν pro v. l. commemoratur in Taur. et Flor. 33. γράφεται ἄγω τί μὴ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Porson. legit κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη, ut τίνα non minus, quam ποῖα referatur ad ἔπη. Rectius dixisset, ad τίνα e sq. ἔπη per figuram, zeugma dictam, repetendum esse ἔργα. τίν', nullo addito substantivo, legitur Helen. 456. πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ, nisi forte leg. πρὸς τί δ' οἰκτρὸς εἶ. τίν' οὐ me non edidisse, miratur Elmslei. Class. journ. 16. p. 438. Tandem recte monuisse videtur Porson., tragicos non simpliciter interrogare per ὁποῖος, et ποῖα pro ὁποῖα dant Flor. 18. 21. 34. Aug. d. ἀγὼ τί δρῶν οὐ ποῖα δ' οὐ λ. ἔ. Harl. Itaque quum ἄγω omnes libri constanter teneant, legendum existimo:

ἅγω — τί δ' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη
ἐς ἔχθος ἦ.

Constructionem ita instituit Euripides, quasi dicere vellet: ἃ ἐγὼ ἀτελῆ ποιεῖν θέλων παντὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ εἰς ἔχθος ἦλθον. sed pro παντὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ graviter commoto animo dicit τί οὐ δρῶν etc. de qua forma dicendi vid. Ruhnk. ad Rutil. L. p. 54. Recte Blomfield. gloss. in Aesch. Persas 1013., in universum hoc cape, inquit, graecam linguam

interrogationibus gaudere, e. g. Eurip., quum exprimere vellet, *nihil infectum, nihil indictum relinquens*, dixit τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Simile anacoluthon ex eadem orationis forma ortum est in Aesch. Agam. 566. quantum in loco corrupto dispicere licet: μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυςαυλίας, Σπαρὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους, τί δ' οὐ Στένοντες, οὐ λαχόντες ἤματος μέρος. pro πᾶν ἤματος μέρος ἐστένομεν. Ita vero factum, ut, quae ad absolvendam sententiam verbis ἅγω inceptam addenda erant, omitterentur. Reisig. coniect. p. 279. legendum censet: ἅγω τί δρῶν οὐ, ποῖα δ' οὐ λ. ἔπη. similem collocationem particulae οὐ non nisi e loco Soph. Oed. T. 1197. et quidem a se emendato, afferens.

V. 879. ἔχθρος (sic) Flor. 18. Aliam lectionem commemorat Schol. etiam Taurin. εἰς ὄχλον ἦλθον.

ω

V. 880. δὲ om. Mosqu. D. Κρέον Aug. d.

V. 881. παρὰ νεκροῖς Ald. rell. περὶ νεκροῖς edidit King. et sic Leidd. Lib. P. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. (sed in hoc correctum eadem manu in παρά) 21. 34. Vict. Aug. b. In Gu. Flor. 34. Mosqu. est glossa interlinearis παρὰ νεκρούς. Hinc fortasse fluxit, quod Flor. A. et I. habent περὶ νεκρούς, quodque Barnes. in marg. coniecit: al. περὶ νεκροὺς.

V. 883. Nodell. in epist. crit. l. c. p. 161., poëta, inquit, ni fallor, dedit διδοῦσι: futura enim sicut praesentia enuntiare solent vates. Columno. ad Enn. p. 13. Aesch. Prom. 170. ubi vid. Schol. Pro Θηβαίᾳ χθονὶ Flor. A. δυμηδία χθονός, miro errore.

V. 884. συγκάπτῃ Havn. πόλι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. πόλει Taur. πόλιν Aug. d. πόλις Piers. et King. fortasse e MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. omn. Aug. b.

V. 885. ἐμοῖσι Cantabr. τοῖς πείσεται Flor. A. Porson. propter numeros verba transposuit, εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται.

V. 888. δαιμονοῦντας Ald. rell. Correxit Aemil. Portus, prout habent MS. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. Lib. P. κανατρέψαντας Ald. rell. Paris. A. Gu. Aug. d. ἀναστρέ-

ψαντας Flor. 10. καναστρέψαντας Taur. Havn. κανατρέψοντας Scalig. Aemil. Portus, Barn. et sic MS. C. C. C. Leidd. Lib. P. Flor. 5. 6. 9. 18. 33. 34. καναστρέψοντας Flor. 2. 21. Vict. Male aoristum defendit Brunck. quasi legeretur κἀνατρέψαντας ἄν.

V. 889. omittit Mosqu. D. τοῦ 'γαθοῦ King. optim. Taur. In fine μ' addit Taur. omittens μέ initio sq. v.

V. 891. οὔτ' ἐμοί Mosq. D. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Taur. et sic Grot. Brunck. recte. Vid. Schaef. ad Dionys. Hal. p. 297.

V. 892. πικρ. τε Flor. 2. Vict. δέ s. τε om. Mosqu. D.

V. 894. οἷς Havn.

V. 895. ἦ χρῆ legendum censet Valck. dedecere ratus vatem dubitationem; coniecturam recepit Brunck. Cant. ἦ χρῆ. Dubitare poterat vates, utrum filium morti oblaturus esset, necne. πήσομαι Aug. d. τί γὰρ πάθω omittit Taur.

V. 897. μ' e Leid. B. addidit Valck. idem habent K. M. R. Mox pro σ' Taur. δ'.

V. 898. πολίτας Aug. d. πόλιν Flor. A.

V. 899. σοι pro σύ Flor. A.

V. 900. πατρ. γῆν Flor. 34. Aug. b. θέλων Paris. A. M. R. Recepit Brunck.

V. 902. εἰ pro εἰς Flor. A. τί μ' ἄλλο Ald. rell. MS. C. C. C. Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. τί μᾶλλον Schol. Flor. A. Leid. B. Mosqu. D. Flor. 2. 10. Vict. Taur. Havn. et sic ed. King. sed, ut videtur, e coniectura. Ab utraque parte par fere est testium numerus, sed facilius μ' ἄλλο mutari in μᾶλλον, quam contra, potuit. Transitum monstrat Harl. τί μᾶλλο.

V. 903. κλύεις Aug. d. Havn. κλύεις (superscr. οις) Mosqu. D.

V. 904. μαθεῖν σαφῶς Flor. A. 10. σάφα μ. Flor. 2. Vict.

V. 905. ἀπήγαγεν Flor. 2. Vict. Taur. In Flor. A. secundum Valck. legitur ἀπήγαμεν, secundum apogr. Hamb. ἀπήγεγεν.

V. 906. οὐδ' οὐ Flor. A. πλησίον δέ που Flor. A. 10. πλ. δέ σου οὖν Flor. 18.

V. 907. νυν pro νῦν scripsi cum Porsono. Nam M. ἀπελθέτω δή.

V. 909. βούλει παρόντα σοι τ. φρ. Flor. A. omissis syllabis τος δη. — Mox τοῦτο Ald. rell. Mosqu. D. Flor. 10. 33. Taur. τούτου King. Cod. opt. Leidd. Gu. Florr. septem, Vict. Aug. b. et ex correctione d.

V. 910. ἂν omittit Aug. b.

V. 911. δή νυν cum Valck. Brunck. Porsono scripsi pro δῆ νῦν.

V. 912. σώσετε Flor. 5. Havn. ἃ δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν I. Flor. 33. e v. 864.

V. 913. σ' om. Mosqu. D. πάντας pro πάτρας Mosqu. D.

δὴ
V. 914. ἐπεὶ Flor. 33. ἐπεὶ Mosqu. D.

V. 916. Versum, qui plerisque viris doctis corruptus visus est, intactum reliquerunt Brunck. et Porson. Valck. coni. ἅπερ πέπηγε, ταῦτα κἀν. σε δρ. *quae quidem fixa sunt, ista facere te necesse quoque est.* Musgr. ἅπερ πέφυκ' ἔτ' ἄλυτα, κἀν. σε δρ. Mihi aliquando in mentem venit: ἅπερ γ' ἄφυκτα, ταῦτα κ. Sed *Sardi venales.* Dum melior lectio e Codd. eruatur, videndum, an explicari saltem locus possit. Itaque fortasse δρᾷν his sumendum est, ἅπερ πέφυκε δρᾷν, ταῦτα κἀν. σε δρᾷν, *quae natura ita comparata sunt, ut facere ea oporteat.* Vid. ad 520. δρᾷν pro δρᾶσθαι. Infinitivus activi saepe pro passivo ponitur non solum post adiectiva, sed etiam post verba. Aesch. Ag. 716. ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέῤῥεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν. Eurip. Iph. A. 1455 sq. πλόκαμος ὅδε καταστέφειν. Bacch. 499. ἀναφανῶ σε τόδ', ὦ Βάκχιε, Θήβαις ὀνομάζειν. ut Pind. Pyth. 9, 116. (θήσονταί τέ νιν) — Ἀρισταῖον καλεῖν. Ne vero bis idem dicatur, *quae facere oportet, ea facere te necesse quoque est,* pronomen ὀρθοτονεῖσθαι convenit, *ea te quoque facere necesse est*, non solum plebis homines. Sed dubito, an haec sententia versiculi cuiquam probetur. Similiter tamen locum accepit Maltby ad Morell. Thes. T. II. p. 1058. *quae officii tui ratio postulat*, aut, *quae fieri oportet.* et laudat Soph. Ant. 688. σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, i. e. ut Brunck. recte vertit, *mei officii esse existimo* (imo *ingenium et mores mei ita ferunt, ut tibi*

prospiciam). Eurip. Ion. ult. οἱ κακοὶ δ', ὥςπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν, *sicuti oportet*. (malim: *ut rerum natura fert*.)

V. 918. μεγάλη σωτηρία Mosqu. D.

V. 920. ἀνὴρ δ' ὅδ' Flor. 10. Mox Ald. rell. et MSS. οὐκ ἔτ' αὐτός. Articulum addi iussit Valck.

V. 921. θεσπισμάτων Ald. rell. Flor. 33. Taur. Havn. μαντευμάτων MS. C. C. C. Bodlei. omnes, Flor. A. Leid. A. Paris. A. Mosqu. D. Lib. P. Florr. octo, Gu. Vict. Aug. b. θεσπισμάτων e v. 903. huc translatum esse videtur Valck.

V. 922. ἡ ἀλήθεια Ald. rell. ἀλήθεια Havn. ἡ 'λήθεια duo Bodl. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. Mosqu. D.

V. 923. Scribe: μή πρός σε γον. vid. Elmsl. ad Med. 318. καὶ τριχὸς γεραςμίου Flor. A. 10. quod iudice Valck. iucundius aures accidit quam vulg. καὶ γεραςμίου τριχός.

V. 924. Hunc quoque versum corruptum iudicarunt VV. DD. Valck. em. δυςφύλακτα γῆ κακά. Heath. δυςφύλακτ' ἐστὶν κακά, quod recepit Brunck. Musgr. δυςμάλακτ' αἰτῇ κακά, *non facile lenienda*. Quum pro αἰτῇ in Cant. item Flor. 21. esset αἰτεῖς, Porson. coni. δυςφ. ἀρκεῖς κακά, *arces, repellis*, quod probat Seidler. ad Eur. El. 837. Tandem V. D. in *Classic. journ.* n. 4. p. 894. δυςφ. αἰνεῖ κακά, coll. Alcest. 2. Burgess. edidit: τί προςπιτνεῖς ἕδρας μ'; ἄφυκτ' ἔσται κακά. Mihi nihil mutandum videtur. Petere a Tiresia voluerat Creon, ne exitium filii ab ipso posceret, itaque ut filium servaret. Quum vero in fatis esset, ut, nisi Haemon immolaretur, urbs exscinderetur, qui illud petebat Creon, simul dici poterat petere id, quod fato destinatum erat, id est, excidium urbis. Pro κακά Flor. 21. κακούς.

V. 925. σῖγα Vict. Mox Ald. rell. πολίταις τούςδε μὴ λ. λ. Sed Bodlei. omnes, Flor. A. Leidd. Paris. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 10. (5. 6. 9. 18. 21. 34. δέ omittunt) Vict. Aug. b. πόλει δέ. In omnibus superscr. τοῖς πολίταις. λέξεις pro λέξῃς Paris. A. Flor. 21. Aug. d. Harl. quod recepit Brunck. merito reprehensus ab Elmsleio ad Med. 804. λόγους in Flor. 34. in margine correctum γόους.

V. 926. σιωπήσαιμ' ἄν Ald. rell. Flor. 21. Aug. d. Havn. pro quo Milton. σιωπήσαιμ' ἐγώ. Rectius Canter. em. σιω-

πήσαιμεν ἄν. Sic enim MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. D. Florr. octo, Taur. σιωπῆσαι μὲν Flor. A. σιωπήσωμεν ἂν mendose Cod. Reg. King.

V. 927. κατακτανεῖς Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. ut Flor. 2. 21. κατακτενεῖς, nescio quo casu, King. Valck. Musgr. Brunck. Pors. Flor. A. Mosqu. D. Gu. Florr. septem.

V. 929. τότ' ἦλθε Gu.

V. 930. Flor. A. O. μ' ἐρῶτα εἰκ' εἰς ἀγ.

V. 931. θαλάμοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. Vict. Havn. θαλάμαις MS. C. C. C. quatuor Bodlei. I. K. L. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Florr. octo.

V. 933. φοίνιον MS. C. C. C. Flor. A. Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Pro χοάς Flor. A. χροός.

V. 934. Κάδμου MSS. et edd. Valck. em. Κάδμῳ, quod receperunt Brunck. et Porson. Vix opus. Κάδμου μηνίματα dictum est, ut νερτέρων δωρήματα Orest. 123. εὔγματα Παλλάδος Soph. Antig. 1185. ab δωρεῖσθαί τι τινί, εὔχεσθαι τινί. Simile est infra 1389. διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν ab ὀῤῥωδεῖν s. δεδιέναι τινί. Nec obstat alter genitivus Ἄρεος. Saepe enim duo genitivi diversa vi uni verbo vel substantivo adduntur. Vid. Gramm. gr. §. 314. Schaefer. ad Soph. Ai. 53.

V. 935. φόνου Aug. d.

V. 936. ξύμμαχον Brunck. Porson. κτήσασθ' Ald. rell. Gu. Taur. Havn. κτήσοισθ' Flor. 33. Harl. κτήσεσθ' emendavit Aemil. Portus, et sic MS. C. C. C. Leidd. Florr. octo. Ἄρην Ald. rell. Gu. Florr. octo. Ἄρη Flor. A. 10. Hoc Valck. illud Porson. praetulit.

V. 937. δ' omittit Mosqu. D. Pro ἀντὶ θ' αἵματος Mosqu. D. Flor. 33. 34. Aug. b. ἀνθ' αἵματος.

V. 939. ἡμῖν Paris. A. Aug. Brunckii, Flor. 2. Vict.

V. 940. Flor. A. 10. ἐγγόνους pro ἐκ γένους.

V. 941. Flor. A. ἐκ γέννος.

V. 943. μητρός pro Ald. ματρός Flor. 9. 10. Aug. d. Havn. τ' post ἀρσένων om. Flor. A. ἀρσενόθεν τ' ἄπο Flor. 10.

V. 944. γάμος Flor. 21.

V. 945. σφαγὴν Flor. A. ἐστιν pro ἔστ' Flor. 10.

V. 946. εὐγενὴς pro εὐνῆς Flor. 33. Ἅπτεσθαι γάμων quidem graece dici, minus recte negat Valcken. legitur enim Hippol. 1023. Sed λέχος ἔχειν an *desponsatum esse, nuptias habere, etsi nondum consummatas*, significet, dubitari potest, quamvis ad v. 759 sq. provocet Heath. et quod Eteocles coniugium dedisse dicatur, id Haemonem habere dici posse contendat, etsi desponsatum tantum. Certe supra 414. τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος, non est *quonam modo Adrasti filiae desponsatus es?* sed *quonam modo matrimonium iunxisti?* et ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη Androm. 891. est *duas uxores habere*. Itaque huius versus non alius sensus est, quam *Quamvis enim coniugium non attigerit, habet tamen coniugium.* Quo quid absurdius dici potest? Quodsi ἔχειν λέχος vertas *desponsatum esse*, sequeretur, non tantum, qui non expers coniugii sit, sed etiam, qui desponsatus tantum sit, ἠΐθεον non posse vocari; quod contra esse, monstrant loca a Valck. ad h. l. et Ruhnken. ad Tim. p. 132. allata.

V. 947. κείμενος in fine versus addit Aug. d.

V. 948. πόλιν pro γαῖαν Leid. A. Flor. 34. — ἐκσώσει ἂν Taur. ἐκσώσοιεν ἂν Mosqu. D. σώσειεν ἂν Harl. Flor. 33.

V. 949. νόσον pro νόστον Flor. A.

V. 950. μέλεαν (sic) Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. Havn. μέλαιναν, quod coniectura assecutus erat Aemil. Portus, MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Taur.

V. 952. ἢ γὰρ Mosqu. D. γὰρ omittit M.
υ

V. 954. ἐμπείρῳ Aug. d. ἐμπείρω Harl. ἐκπύρῳ Aug. b. — χρᾶται Ald. rell. Aug. d. Havn. χρεῖται Cant. χρῇ I. Sed χρῆται Schol. Bodlei. omn. teste Burtono, MS. C. C. C. Mosqu. D. K. L. M. R. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Eustath. ad Il. α. p. 48, 42. (36, 46.)

V. 955. Hunc versum om. Leid. B. ἦν μὲν γὰρ ἐ. Ald. rell. Aug. d. Havn. γὰρ om. MSS. Bodl. C. C. C. Lib. P. Gu. Florr. omn.

V. 956. ἐχθρὸς καθέστ. Cod. Reg. Soc. ap. King. Leid. B. unde transponere malebat Valck. πικρὰ — ἐχθρὸς καθ.

πικρός non est *inimicus*, ut interpretatur Valck., sed *invisus*, *odiosus*, *gravis*. vid. Med. 227. Suppl. 1229. Hel. 296. Quod Cod. habet Flor. A. οἷς ἂν οἰωνοσκοποῖ, quamvis soloecum, genuinum arbitrabatur Valck. οἰωνοσκοπεῖ Mosqu. D. Flor. 5.

V. 957. ψευδῆ θ' Flor. 10. χρώματι pro χρωμένοις Flor. A.

V. 958. τῶν om. Mosqu. D.

V. 959. ἐχρῆν Leid. A. Flor. 34. Aug. b. d.

V. 961. μέν pro γάρ Schol. Leid. A. Flor. 10. Aug. b. μὲν γάρ Cant. οὐδέ pro οὐδέν Leid. B. ἧσσον pro ἧττον scripsit Brunck.

V. 962. εἴπῃ MS. C. C. C. Flor. 6. 9. 18. 21. εἴποι (η) Gu.

V. 964. παῖδα om. Flor. 33. Pro eo τόνδε I. Flor. 34. et Paraphr.

V. 966. κατακτενεῖν pro κτανεῖν Flor. 5. δοίη τις κτ. Flor. 2.

V. 968. γάρ om. Aug. d. Havn. Pro eo μέν Flor. 34. Aug. b. Pro ἵσταμαι, ut vulgo legitur, Flor. 33. ἕσταμαι. Flor. A. 10. 2. Vict. ἕσταμεν. Taur. ἑστάμεν. Itaque ἕσταμεν recepi, quod in ἵσταμαι mutatum videtur ab aliquo, qui numeri enallage offensus esset.

V. 969. εἰμι post ἕτοιμος addit Ald. rell. Flor. 2. Vict. Aug. d. Havn. delendum monuit Canter. et omittunt MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Gu. (in quo εἰμὶ ab eadem m. supra versum scriptum est) Florr. octo, Taur. Vid. Gramm. gr. §. 305. πατρίδος ἐκλυτήριον i. e. ὅ, τὸ θνήσκειν ἐμέ, ἐκλυτ. ἔσται πατρ.

V. 970. παθεῖν pro μαθεῖν Taur.

V. 971. μάντεως Codd. Kingii universi, Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. d. Havn. Sed recte Aldinam lectionem μάντεων praetulerunt Valck. Brunck. Porson. Gravius enim de universis dicitur, quod proprie de uno tantum valet, et sic solent Tragici.

V. 972. ἀπαλλαγείς Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 33. Sed ἀπαλλαχθείς (quam formam praeferunt Tragici. vid.

Valck. et Porson. ad h. l.) MS. C. C. C. Bodlei. omn. Flor. K. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Florr. septem, Aug. b.

V. 975. ἔσται pro ἐστι Flor. 10.

V. 976. ὑστερήσεις Flor. 34. οἰχόμεθα Flor. 21. Aug. d.

V. 977. ποῦ I. Flor. 33. Havn. πῇ Flor. 2. Vict. ξένον Cant. M. R. Flor. 2. Vict. Havn.

V. 979. σοὶ pro σὲ Mosqu. D. ἐμοὶ pro ἐμὲ Aug. d.

V. 980. Ald. rell. Δελφοὺς περάσας φεῦγε. — ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν; et sic Flor. A. Leid. A. Flor. 10. 33. 34. Aug. b. d. Taur. Havn. in quibus vel φεῦγε vel πάτερ superfluum. Cantero Nov. lect. IV, 1. vox φεῦγε delenda videbatur, quippe e superioribus Menoecei verbis ποῖ δῆτα φεύγω, male repetita, et Valck., nisi Codd. obstarent, veram sibi videri Canteri suspicionem fatetur; φεῦγε cur adiecerint, apparere mox rationem, cur πάτερ, non item. Valck. sequuti sunt Brunck. et Porson. Mihi quoque φεῦγε aliunde huc illatum videtur, modo ne illud ex superioribus supplendum dicas, sed quum Creon ita instituisset orationem, Δελφοὺς περάσας μόλε Αἰτ· ἐς γῆν, sermonem eius intercipientem Menoeceum addidisse statuas, quod ille debuerat, μολεῖν. Sed Codd. constanter φεῦγε tenent, nisi quod in Cant. ex recensione tantum additum, in Paris. B. autem a m. pr. omissum est, πάτερ autem omittunt MS. C. C. C. Leid. B. K. L. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. — πῇ με χρ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. ποῖ με χρ. Barn. haud dubie e Cod. sic enim Leidd. Flor. A. Gu. Florr. octo. με om. Mosqu. D.

V. 981. ἐς γῆν Ald. rell. Havn. εἰς Gu. Flor. 2. 18. 21. 34. Vict. — πῇ Flor. 2. Vict.

V. 982. Θεσπρωτῶν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Flor. 10. 18. 33. 34. Aug. b. d. Havn. Correctum a Cantero, ut habent Florr. quinque, Vict.

V. 983. τί δῆτα ῥῦμα ex emendatione est Valck. pro τί δῆτ' ἔρυμα. Musgr. τί δὴ τόδ' ἔρυμα.

V. 985. Male Valck. coni. ἔγωγε πορίσω χρ. Atticus dixisset ποριῶ. Pro πορεύσω Cod. Abbat. Flor. 59. habet παρέξω in textu, c. gl. interlin. ἀποστελῶ, quae eadem est in Codd. 5. 6. 9. 21. 56. 76. ut propria vis verbi πορεύειν

servetur, quam illustravit Valck. ad h. l. *ego pecuniam ad te transportandam* s. *transmittendam curabo.*

V. 986. Verba χώρει νυν et versum 990. Creonti tribuit Ald. cum Codd. Totum sermonem a v. 986. usque ad 1018. Menoeceo dandum esse vidit Musgr. et Harl. χώρει νυν quidem Creonti, reliqua omnia Menoeceo tribuit. χώρει νῦν Ald. Brub. Herv. 1. 2. et Codd. Vitium a Barn. iam correctum revocavit Musgr. — πρὸς om. Mosqu. D.

V. 987. πρῶτον Flor. 2. Ἰοκάστης Ald. rell. Havn. Flor. 2. 10. 33. sed Ἰοκάστην MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. sex, Vict. ut iam ed. Barn. et sic constanter Tragici. Vid. Valck. ad h. l. Schaefer. ap. Lobeck. ad Ai. p. 443 sq.

V. 988. μητρός Flor. 2. 10. Havn.

V. 989. καὶ πόλιν σώσων Ald. Brub. Herv. 1. καὶ σώσων πόλιν Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. καὶ σώσω πόλιν Flor. 18. 21. 34. καὶ σώσων βίον Barocc. 120. et Reg. Soc. 7. Flor. A. 2. 10. 33. Taur. et ita ed. King. καὶ σώζων βίον Paris. A. καὶ σῶσον βίον, cui suprascr. γρ. καὶ πόλιν σῶσον, Aug. d. καὶ σῶσον βίον etiam I. καὶ σῶσαι βίον Cant. καὶ σώσω βίον MS. C. C. C. Laud. 89. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. Aug. b. Havn. Hoc receperunt Valck. Brunck. Porson. πόλιν natum videtur e 997. Iungenda videntur μολὼν προσηγορήσων, εἶμι καὶ σώσω βίον, *quum Iocasten adiero, ut ei valedicam, abibo et vitam servabo.*

V. 990. τοσὸν (sic) Flor. A.

V. 991. ἤξεῖλον φόβῳ Mosqu.

V. 993. ὅς μ' ἐκκομίζει πόλεως Ald. et omisso μ' Brub. Herv. 1. 2. Cant. ἐκκομίζεις πόλεως Aug. d. Havn. πόλιν Grot. MS. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. ἀποστερῶν πόλιν τύχης Flor. A.

V. 994. Valck. coni. κεἰ συγγν. μὲν γερ. τοὐμὸν οὐχὶ σ. ἔ. Brunck. ed. δίδωσιν· ἢ συγγν. μὲν γ. τοὐμὸν δ'. Nihil mutandum videtur.

V. 998. ψυχήν τε δώσω King. Flor. A. Leidd. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vulgo ψυχὴν δὲ δώσω. σώσω pro δώσω Aug. d. Barn. in margine ad ὑπερθανεῖν: al. ὑπερθανών. nescio unde.

V. 999. οἱ μὲν Ald. rell. MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. septem, Aug. b. d. Havn. εἰ ante οἱ addunt Flor. 18. 34. quod unde ortum sit, monstrat scholion Aug. Etiam Gu. λείπει τὸ εἰ. εἰ μέν pro οἱ μέν Grot. et Barn. soloece, non quo εἰ οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν hic dici non possit, sed quia articulus ante θεσφάτων ἐλεύθεροι omitti non potest. Ellipsis vocis εἰ, quam comminiscitur auctor scholii Aug. et Gu. probante Valck., exemplum aliud non exstat. Mihi verba: οἱ μὲν — — οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν, ἐγὼ δὲ — ἄπειμι, interrogative accipienda, quippe cum indignatione dicta, videntur, αἰσχρόν autem appositionem quandam continere: *An vero (o rem turpem!) ii, qui nullis oraculi iussis tenentur, mori non dubitabunt, ego vero abibo?* Sic saepe verba τὸ μέγιστον, τὸ τελευταῖον, τὸ λεγόμενον iis verbis praeponuntur, ad quae per appositionem pertinent, et Soph. Oed. T. 603. καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν Πυθώδ' ἰὼν πεύθου.

V. 1002. πάροιθεν Mosqu. Flor. 5. 10. 18. 21. 34. Pro πάτρας Flor. 2. Vict. πάτρης, MSS. duo apud Porson. Flor. 34. Aug. b. πατρίδος.

V. 1003. καὶ inter ἐγώ et πατέρα inserunt Aug. d. Havn.

V. 1004. ἐμοῦ pro ἐμαυτοῦ Aug. d.

V. 1005. ζῶ deest in Aug. d.

V. 1006. οὐ μὰ τὸν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Mosqu. Aug. d. Havn. οὐ expunxit Canter. et omittunt Flor. A. Leid. A. Paris. A. Gu. Florr. omn. Plutarch. T. II. p. 23. B. sed in Gu. Flor. 5. 6. 9. adscriptum λείπει τὸ οὐ. Contra μὰ om. Cod. K. Leid. B. ut edidit King. Ἄρην Ald. rell. Flor. 2. 18. 21. Gu. Ἄρη Leid. A. Florr. 6. φόνιον Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Mosqu. Aug. d. Havn. φοίνιον, ut Barnes. edidit, Flor. A. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. hic suprascr. φοινικόν.

V. 1007. γαίης Paris. A.

V. 1009. ἐξ om. Flor. 33. Harl. ἐξ ἄκρων ἐπάλξεων Brunck. e coni. sic multo concinniorem esse versum ratus.

V. 1010. μελαμβαθῆ Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Havn. Sed MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. sex, Aug. b. μελαμβαφῆ, quae lectio si iudicari

debet vitiosa, inquit Valck., mirum est, in ea quasi de compacto conspirasse librarios. Significatione translata legitur illa etiam in Soph. fr. ap. Stob. Ecl. Phys. p. 129. ὦ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαφεῖς λιποῦσα λίμνας, ubi tamen Valck. ad h. l. legendum censebat μελαμφαεῖς, Brunck. in fragm. Soph. p. 646. II. μελαμβαθεῖς edidit. μελαμβαθὴς legitur in Aesch. Prom. 219. Ego causam, cur μελαμβαφὴς repudietur, video nullam.

V. 1011. ἔνθα μάντις Aug. d.

V. 1013. θανάτου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. MS. B. et Ask. ap. Musgr. Paris. A. Florr. 2. 10. 33. Aug. d. Havn. θανάτῳ MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. sex. θανάτω Aug. b. et sic King. Valck. Brunck. Porson. i. e. διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐμοῦ, ut est in Gu. θανάτου quomodo explicem, non habeo, quamvis Valck. eam lectionem, absque Codd. si esset, neminem offendere debuisse dicat. νερτέρων δωρήματα dici quidem potuerunt; an νερτέρων δωρήματα διδόναι, dubito.

V. 1014. δώσω Taur. τὴν pro τήνδ' Flor. 18. ἀπαλλάξων duo MSS. in edit. Burtoni citati, Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. ἀπαλλάξαι Paris. A.

V. 1016. διέλθῃ Leid. B. φέρει Flor. 10. Havn.

V. 1018. εὐτυχεῖεν Mosqu. Flor. 5. 33.

V. 1019. ἔβας semel Flor. 33. Hic et 1042. πτεροῦσα Ald. et MSS., nisi quod hic πτερόεσσα habent I. Flor. 33. In Flor. A. περοῦσα, an παροῦσα sit ex apogr. Hamb. dignoscere non possum.

V. 1020. ἐχίδνης Havn.

V. 1021. ἁρπαγᾷ Ald. rell. et plerique MSS. Flor. A. ἀρταγᾶν. Mosqu. D. ἁρπαγή, sed superscr. ἐπί. (Gu. ἁρπαγᾷ c. gl. ἐπί.) Musgravii s. potius Tyrwhitti coniecturam *), ἁρπαγά, confirmat Harlei. ἁρπαγὰ Καδμείων pro ἡ ἁρπάζουσα Καδμείους dictum est, ut v. 1492. ἁγεμόνευμα νεκροῖσι, i. e. ἡ ἡγεμονεύουσα νεκροῖς.

*) Tyrwh. notas MSS. in Eurip. asservari in Museo Britannico, didici e *Class. journ.* nr. 14. p. 299.

V. 1022. πολύστονος, πολύφθορος Ald. rell. Flor. 33. Aug. d. Havn. Inverso ordine πολύφθορος, πολύστονος K. MS. B. Ask. ap. Musgr. Flor. A. 2. 10. Taur. ut ediderunt King. Musgr. Brunck. Porson. Sed πολύστονος, πολύμοχθος MS. C. C. C. quatuor Codd. King. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. quod recepit Valck. etsi versum ita corrumpi, iam King. monuerat.

V. 1023. μιξοπάρθενος Ald. rell. Brunck. Porson. μιξοπάρθενον Valck. recepit e cod. Leid. cui accedunt Flor. 34. Aug. b. Utrum sermoni poëtico accommodatius sit, vel facilius mutari potuerit, dubitari vix potest.

V. 1024. φοιτάσι scripsit Heath, et sic MS. C. C. C. I. L. φοιτῶσι M. et ά pro v. l. suprascriptum. Ante Musgr. edebatur φοιτᾶσι.

V. 1025. ὠμοσίτων Flor. A.

V. 1026 sq. Aug. d. ἄποτεκαις τόπων, cum gl. suprascr. καὶ σιτούμενος ἀπὸ τῆς δίρκης.

V. 1027. ποδαίρουσ᾽ Flor. 2. πόδ᾽ αἴρουσ᾽ Vict. παιδέρουσ᾽ Havn.

V. 1028. ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν cum ἀμφὶ σὰν κιθάραν Alc. 599. comparat I. Tate apud Monk. ad eum l. quae tamen diversa sunt. νεβρὸς ἐχόρευσε ἀμφὶ σὰν κιθάραν in loco Alcest. est propria vi: saltavit circa citharam tuam, ita tamen, ut cithara motus eius moderaretur; h. l. ἀμφὶ μοῦσαν ἄλυρον est pro σὺν μούσᾳ ἀλύρῳ, ut 807. ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς, ita tamen, ut indicetur, cantilenam illam per totam actionem, quae verbo indicatur, continuari, et eam quasi *cingere*. Similiter Pind. Ol. 10, 92. ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

V. 1029. ὀλομένην edidit Barn. Vitium edd. antiqu. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Ἐριννῦν, quod idem est in Mosqu. Havn., sustulit idem.

V. 1035. ἐν οἴκοις Flor. 2. Vict.

V. 1036. 7. Ald. rell. ἤϊον βοάν, ἤϊον μέλος. βοάν et μέλος in Codd. etiam semel tantum leguntur. Flor. 5. βέλος pro μέλος, ut Eustath. ad Il. δ', p. 500, 43. (382, 14.) Veram lectionem restituit Grotius. ἰήϊον MS. C. C. C. Leidd.

Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. d. Porro versus hos transponunt Eustath. et Cant.

V. 1038. ἀλλ' est ex emendatione Valck. pro ἄλλον. ἐπωπτότυζε Aug. b. ἐπωτότυζε d. ἐπωτότυζεν Vict. ἐπιτοτότυξε Flor. A. ἐπώτυζε Mosqu. ἐπετότυζε Paris. A. Brunck. edidit ἄλλος ἄλλον ἐποτότυζε. Littera τ duplicanda esse in ὀτοτοὶ, ὀτοτύζω videbatur Valck. semel scribenda Porsono, quod falsum esse persuasissimum est Seidlero de v. dochm. p. 44. not.

V. 1039. καὶ ante στεναγμὸς addit Flor. 10.

V. 1040. ἰαχά τ' recte Ald. Brub. Herv. 1. Gu. (in quo supra ά scriptum ή) Florr. omn. Havn. ἰαχή τ' Leid. B. ἰαχᾷ τ' Herv. 2. Canter. Barn. quod ipsum esse videtur in Leid. A. Mosqu. Taur. Aug. e quibus, ad edit. Barnes. collatis, nihil enotatum est. Flor. A. ἰσχά τ' secundum Valck. in apogr. Hamburg., nisi me oculi fefellerunt, ἐχά τ' enotatum vidi. Elmsl. ad Heracl. 752. malit ἀχά τ' cum Musgr. ἰαχά media correpta ex ἀχά Dorico errore librariorum ortum censens. Hoc etiam metro convenientius: sunt enim hi duo versus dochmiaci; vid. Herm. elem. d. m. p. 254. et de eorum disyllaba anacrusi Seidler. p. 105 sq. Herm. ib. p. 253. nisi forte synizesis est in ια.

V. 1041. ὁπότε Ald. rell. et Codd. Grotius, King. Brunck. dederunt ὅτε, ut habet Flor. 2. πόλεως Ald. rell. et Codd. πόλεος est a Porsono. ἀφανίσει' ex emendatione Musgr. recepit Porson.

V. 1043. Πυθίαισιν Mosqu.

V. 1045. Θηβαίων Gu. Flor. 9. τῆνδε Mosqu. γῆν Flor. 10.

V. 1046. ἀσμένοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. MSS. B. E. P. Ask. ap. Musgr. Paris. A. Florr. 2. 10. 33. Vict. Aug. d. Taur. Havn. ἄσμενος e MS. C. C. C. edidit Barn. et sic Leidd. Mosqu. Gu. Florr. sex et schol. Hoc recepit Valck. male. ἄσμενος nunquam est ἡδύς, ut explicat Schol., *libens*, sed qui, e magno periculo s. malo evadere cupiens, libenter fieri aliquid vel venire aliquem videt, a quo finis periculi exspectatur. De constructione vid. Porson. ad h. l. Brunck. ad Soph. Trach. 18. Gramm. gr. §. 391. d. ἄχη (pro ἄχος. vid. Porson. ad Or. 1051.) vocatur Oedipus, qui

ἄχη, dolores, mala, civitati intulit, ut infra 1352. Sphingis aenigma vocatur τέρμων βίου Ἰοκάστης, quod mortem Iocastae attulit. Cf. Gramm. gr. §. 433. not. 2.

V. 1047. γὰρ omittit Mosqu. Flor. 5. ὁ τάλας Ald. rell. et MSS. contra metrum. Articulum delevit King.

V. 1050. πτόλιν King. e K. pro πόλιν.

V. 1054. ἀγάμεθα secundo loco Ald. rell. Gu. Florr. 2. 10. 33. 34. bis Florr. rell.

V. 1056 sq. Flor. A. γᾶς· γόους ὑπὲρ πατρῴας Κρέοντι λιπὼν γένος. Et γένος pro γόους etiam Flor. 10. sed suprascripto γόους, γόνους Flor. 18. — Pro πατρῴας Havn. γρ. πατρώας. πάτρας. Aug. d. πάτρας.

V. 1058. δ' om. Flor. A. ἑπτάπυλα pro ἑπτάπυργα Flor. 2. Vict. κλῆθρα Flor. 10. Aug. d. Taur.

V. 1060. γενοίμεθα δ' ὧδε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Havn. γενοίμεθ' ὧδε Barn. e MS. C. C. C. et sic Flor. A. Leidd. Lib. P. Gu. Florr. omn. Vict.

V. 1061. ἄτεκνοι Flor. A. εὔτεκνον Aug. d. φίλαι Ald. rell. Flor. 10. 33. Taur. Havn. ὦ φίλαι Aug. d. quod vertunt, *o amicae*. φίλα ed. King. et sic MSS. octo ap. Musgr. Lib. P. Leidd. (in quorum altero, ut in Aug. b., litterae α superscripta erat η) Gu. Florr. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b.

V. 1062. κατειργάσω Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Aug. d. Taur. Havn. κατείργασαι MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. Brunckio aptior videtur aoristus; iniuria. Is, qui victum prostravit ita, ut prostratus iaceret, magis proprie dicitur νενικηκέναι, quam νικῆσαι.

V. 1065. ἐπέσυτο, ut metrum poscit pro ἐπέσσυτο, Cant. Pro γᾶν Battier. coni. γαῖαν propter ἀφανίσειεν in strophico v.

V. 1066. ἀρπαγῆσι Flor. 33.

V. 1070. κυδρῇ δάμαρ Flor. 33. Harl.

V. 1071. εἶξασ' Taur. πανθύμων Aug. d.

V. 1072. εἶπον pro ἧπου Flor. A. ἦλθες supra ἵκεις scriptum habet Aug. d.

V. 1073. οὗ περ ἀσπ. Flor. A. In apogr. Hamb. est περ' cum apostropho.

V. 1074. ἀεὶ Paris. A. Cant. M. R. (vid. Porson. ad 85.) Flor. 2. Vict. Omitti in Mosqu. notavit Herm.

V. 1075. ἥκες Ald. rell. ἥκεις MS. C. C. C. ap. Piers. Leidd. sex MSS. ap. Musgr. Lib. P. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. d. Havn. — ἀγγέλλων Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. et pro v. l. Paris. A. ἀγγέλων Mosqu. Aug. d. Taur. ἀγγελῶν MS. C. C. C. Leidd. septem MSS. ap. Musgr. Paris. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Pro ἔπος Harl. γένος in textu, in marg. γρ. ἔπος.

V. 1076. παῖς οὑμὸς Cant. M. (vid. Pors. ad 857.) παῖς ὁ ἐμὸς Aug. b.

V. 1077. τοῦδ' pro τόδ' I. quod etiam Porsono in mentem venit. ὡς h. l. non est *nam*, sed dictum. ut supra 997. ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι καὶ σώσω πόλιν. De verbis *persuadendi*, *opinandi*, *dicendi* ante ὡς vel ἵνα omissis vid. Wyttenbach. ad Select. Hist. gr. p. 384. et 452. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 21. Vertendum igitur: *vivit; ne time;* quod dico, *ut te hoc timore liberem.* Elmsl. in Auctario annotat. ad Med. p. 134, 23. legi posse coniicit: Ζῇ (μὴ τρέσῃς) ὅδ', ὡς σ' ἀπ. φ. — σ' om. Ald. rell. et multi Codd. additum habent MS. C. C. C. L. unus Leid. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. d. ἀπαλλάξων Harl. ἀπαλλάξαι Aug. d. φόβον Mosqu. Harl. φόνου Havn.

V. 1078. ἑπτάπυλοι Flor. 2. Vict.

V. 1084. ὡς μέλει Ald. rell. et Codd. fere omnes. μέλον Paris. A. quod recepit Porson. ὡς μέλοιμι καὶ τόδ' L. i. e. ὡς μέλει μοι. — καὶ τόδ' Ald. rell. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. etc. καὶ τοῦδ' Flor. 2. 33. Vict. Mosqu. Aug. d. Totum versum omittunt Flor. 18. 21.

V. 1085. τέκνον Aug. d.

V. 1086. πῶς γὰρ edd. et codd. πῶς δ' ἄρ' coniicit Brunck. non sine specie, ut ait Porson. at sine idonea causa. πῶς δ' ἄρ' me invito ex ed. Zimmermanniana remansit.

V. 1087. ἀπεστήσασθαι Havn. ἐπεστήσασθε Vict. πυργηρούμενα Aug. d.

V. 1088. στέγος Flor. A.

V. 1089. τάψω pro τέρψω Flor. A. Pro σεσωσμένης Leid. B. ὑπερθάνης, errore ex ultimis verbis versus sq. nato.

V. 1090. ὁ om. Aug. d. Havn. Pro ὑπερθανών variam lect. ὑπερβαλών commemorat scholion Gu.

V. 1092. λαιμὸν διῆκε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Flor. A. Leidd. Mosqu. Aug. d. Havn. λαιμῶν MS. C. C. C. quatuor Bodl. Gu. Florr. omn. Taur. λαιμῶν ediderunt Barn. King. Musgr. Porson. Mihi nunc probabilius videtur, librarios duplici accusativo offensos (de quo vid. Valck.) pro λαιμόν scripsisse λαιμῶν, quam contra. Brunck. e lectione Paris. A. πλοιῶν edidit πλευρῶν. — τῆςδε γῆς Ald. rell. τῇδε γῇ MS. C. C. C. Bodl. omn. K. Leidd. Lib. P. Gu. Florr. omn. Aug. b.

V. 1094. Ἀργείων Flor. 21.

V. 1095. ἐφέδρους om. Flor. A. 10. θ' omittunt Ald. rell. et MSS. δ' Grot. quod in θ' mutavit Valck. Totum versum omittit Paris. A.

V. 1096. δ' om. Flor. 33.

V. 1098. ποῖ γάμων pro περγάμων Flor. A. περγ. τ' ἀπ' ὀρθ. Ald. rell. Mosqu. Gu. Florr. septem, Taur. Havn. δ' pro τ' Flor. 2. 10. Vict. et sic Grot. Praeterea in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. interpungebatur ἀλκῇ· δι' ὀλίγου π. τ' ἀπ' ὀρθ. quam scripturam, omisso δ' vel τ', revocavit Valck. δι' ὀλίγου vertens *post exiguam temporis intercapedinem*, de qua significatione vid. Bergler. ad Aristoph. Plut. 1046. 1056. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 101. Hanc interpunctionem falsam esse monstrat coniunctio tam longe ab initio sententiae remota; ea vero deleta, ἀσύνδετος fit oratio. Itaque recte Grotius post ὀλίγου interpunxit. δι' ὀλίγου recte Musgr. interpretatur *prope*, *e propinquo*, ut Thuc. III, 21. Cf. VII, 36.

V. 1100. Τελμησὸν Ald. Herv. 1. 2. Codd. C. C. C. Bodl. tres ap. King. Leid. A. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. d. Havn. Τελμισὸν Bodl. duo. Τευμησὸν Brub. Leid. B. Flor. 2. 10. 33. Vict. Taur. Schol. Vid. Valck. — ἐκλείποντα Taur.

V. 1102. σάλπιγγος Flor. 9. 18.

V. 1103. τε omittit Taur. ἐμῶν Flor. 9.

V. 1105. πεφηνότα pro πεφρικότα Harl. quae varietas fortasse referenda ad δεδορκότα v. 1115.

V. 1106. ἔγγονος Ald. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. Flor. 33. ἔγονος 9. ἔκγονος iam Brub. Barnes. Gu. Florr. septem. ἐκ erasum in Aug. d. γόνος Mosqu.

V. 1107. οἰκείων Aug. d.

V. 1108. ἐκηβόλοισι Flor. 10.

V. 1109. χθρουμένην Flor. A. qui supra 1106. γυναγοῦ.

V. 1110. ἅρματι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Taur. Aug. d. Havn. ἅρμασιν Piers. Leid. A. MS. C. C. C. L. Mosqu. Gu. Florr. sex, Aug. b.

V. 1111. Ἀμφιάρεος Flor. 10.

V. 1112. ὑβρισμέν'. Vid. Coray Prodr. (ad Ael.) p. 289. Boiss. — ἄσημα. Cf. Wyttenbach. Epist. p. 25. Id.

V. 1114. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. ἔστηκ' et Flor. 2. Aug. Taur. Havn. ἔστειχ' MS. C. C. C. ap. Piers. (cum hoc scholio, ἐχώρει, τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο, quod idem est in Gu. a m. pr.) Leidd. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. septem: στειχ' Flor. 21.

V. 1115. στρατοῖς Flor. 21. Burges: „nullo fortasse simili loco defendi potest Πανόπτην pro Ἄργον." Itaque στικτοῖσιν Ἄργον coniicit.

V. 1116. ξὺν Eustath. ad Il. β', p. 182, 29. (138, 25.) Leidd. Flor. 33. 34. Aug. b. ἄστροις Flor. 9. ἐπιτολαῖς Flor. 34. Hi accusativi, τὰ μὲν ὄμματα βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα post ὄμμασιν δεδορκότα, dubito, an sic explicandi, ut ἔχοντα suppleas, v. c. Xenoph. Anab. IV, 5, 25. αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι, τὸ μὲν στόμα ὥςπερ φρέατος (sc. ἔχουσαι), κάτω δὲ εὐρεῖαι. Vid. Gramm. gr. §. 427. b. Haec constructio in Herodoto nonnunquam reperitur, in Atticis rarissime, si unquam, a posterioribus sophistis frequentata fuit. vid. ad Lucian. T. II. p. 446. ed. Bip. ut hanc quoque ob causam non improbabilis sit Valck. suspicio, tres hos versus a seriore manu additos esse.

V. 1117. κύπτοντα Flor. 18.

V. 1118. θανόντων et παρκῶ pro παρῆν Flor. A.

V. 1120. δέρας R. et ex emendatione M. nescio an et Cant. Porson. δέρος edd. et Codd. rell. et Eustath. ad Il.

δ. p. 473, 5. 485, 5. (360, 22. 369, 43.) — ἐπ' ἀσπίδι edidit Brunck. e Paris. A. (et sic Lib. P. I. Flor. 2. 33. Vict. Taur.) εὐφωνότερον illud esse dictitans. Idem tamen 1124. ἐπ' ἀσπίδος ex coniectura ad vitandum hiatum. Quum v. 1124. ἐπ' ἀσπίδι in omnibus Codd. legatur, causa vero nulla excogitari queat, cur Euripides tantillo intervallo modo ἐπ' ἀσπίδος, modo ἐπ' ἀσπίδι dixerit, hic quoque ἐπ' ἀσπίδι verius esse puto.

V. 1121. δεξιᾷ λαμπάδα δε Mosqu.

V. 1122. Sic recte interpunxit Musgr. pro ἔφερεν, ὡς πρ. π. et sic iam vertit Grotius, *dextera agitabat facem, Qualem Prometheus, ignibus portas petens.* Notandum tamen, apud Aesch. S. c. Th. 434. Capaneum clypei insigne habere γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον, Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη, Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, πρήσω πόλιν. quod sane melius, quam Tydeum ipsum cum face urbem aggredi.

V. 1124. Ἄρην Ald. rell. et Codd. Ἄρη Flor. A.

V. 1125. πόλει pro πῶλοι Havn.

V. 1126. στρόφιγξί γ' ἔνδ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Flor. 33. Aug. d. Havn. στρόφιγξιν ἔνδ. MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Gu. Mosqu. Florr. octo.

V. 1127. π. ὑπ' αὐτὴν Flor. A. καὶ ante μαίνεσθαι inserit Flor. 21.

V. 1128. Ἄρεως Aug. d. Taur.

V. 1129. ἐπὶ λέκτραις π. Mosqu.

V. 1130. σίδηρον ὅστις δ' ἀ. Harl.

V. 1132. βάθρων I. Flor. 33. Aug. d. in quo suprascr. γρ. βίᾳ. Hoc non dubitavi recipere pro βίᾳ.

V. 1133. πήσεται Aug. d. Qua re motus Valck. hunc versum spurium iudicaverit, intelligere non possum.

V. 1135. δ' post ἑκατὸν inserunt Flor. A. Leidd. Flor. 10. 33. 34. Praeterea Flor. A. ἑκατὸν δ' ἔχ' ἐν ἀσπίδ', ut in apogr. Hamburg. notatum. γραφῇ edd. et Codd. γραφὴν, sublata distinctione post ὕδρας, e coniectura Reisk. et Valck. receperunt Brunck. et Porson. probat etiam Musgr. γραφὴν etiam I. ῇ suprascripto. Recepissem, si mihi liqueret, quomodo e γραφὴν, cuius tam expedita est explicatio, fieri po-

tuerit γραφῇ. Nunc dicendum, ἑκατὸν ἐχίδναις et γραφῇ posita esse ἐκ παραλλήλου, ut supra 710 sq. πύργοισι et ὅπλοισι, infr. 1374 sq. ἐκ χερός et τῆσδ' ἀπ' ὠλένης, Hel. 2. 3. πέδον et γύας. Soph. Ai. 308. ὄνυξι et χερσί.

V. 1136. βραχίοσιν ἐν λαιοῖσιν Flor. 34. λαιοῖσιν Mosqu.

V. 1137. Ἀργείων Mosqu. τευχέων Flor. 21.

V. 1138. γναθμοῖς scribendum videtur Brunckio ad Hippol. 1234.

V. 1139. ἑκάστῳ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἑκαστῳ Havn. ἑκάστου MS. C. C. C. Leidd. Gu. Mosqu. Florr. omn. Vict. Lib. P. τῶνδέ μοι recte Ald. rell. τῶνδ' ἐμοί Brunck. Porson. ut Taur.

V. 1140. παρφέροντι Ald. rell. Flor. 2. 33. ξύνθημα ξυνθήματα παραφέρον Flor. 5. προςφέροντι Leid. B. πρὸς φέροντι K. παραφέροντι MS. C. C. C. Bodll. alter Leid. Mosqu. Gu. Florr. sex, Aug. b. ξύνθημα παραφέροντι Flor. A. in apogr. Hamb. περα φέροντι ap. Valck.

V. 1141. καί om. Aug. d.

V. 1142. ἐμαρνάμεθα Flor. 10. 33. ἑκαβόλοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. ἐκηβόλοις MS. C. C. C. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. d. Havn. Eustath. ad Il. β'. p. 344, 15. (260, 31.) ἐκηβόλαις Aug. b.

V. 1143. δ' ἀραγμοῖς Aug. b. ταραγμοῖς Mosqu. ὡς δὲ νικῶμεν Flor. A. Gu. Aug. b.

V. 1144. ἐξαίφως Flor. A.

V. 1145. μολὼν pro βολαῖς Flor. A.

V. 1146. αἴδην pro ἄρδην Flor. A.

V. 1147. γυμνῆτ' ἱπποῖς Mosqu. Copulam τ', quam omissam voluit Valck. omittit I. Cf. ad v. 1190. Pro τ' Aug. b. δ'.

V. 1148. ἀργὸς οὔτις ἦν Ald. rell. οὔτις ἀργὸς ἦν Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. οὐδεὶς ἀργὸς ἦν Havn.

V. 1149. θ' post κρᾶτας inserit Flor. 33.

V. 1150. ἡμῶν δ' ἐς οὖ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. τ' pro δ' e MS. C. C. C. dedit Barn. et sic Flor. A.

Leidd. Gu. Florr. omn. Mox εἶδες τ' ἂν Aug. d. ἤδες ἂν Taur. ἐκπεπνευκότας constanter libri. ἐκνενευκότας e coni. Markl. ad Suppl. 692. probata etiam Valck. ad Hippol. 822. et Brunckio, recepit Porson. Sed ἐκνεύειν est *leniter aliquo declinare*, sensim *aliquo concedere*, nec puto, ἐκνεύειν εἰς οὖδας dici posse eum, qui in terram praecipitatur. In vulgata lectione iungenda κυβιστητῆρας ἐς οὖδας.

V. 1152. Mosqu. ῥοαί, sed cum gl. τὴν ξηρὰν δὲ γῆν κάθυγρον ἐποίουν ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος.

V. 1153. οὐδ' Ἀρκάς Aug. d. Idem Ἀργείους.

V. 1155. πῦρ pro πῶς Flor. 21. καὶ om. Taur. δίκελλαν Ald. rell. δικέλλας King. haud dubie e Codd. vel e scholio ad v. 1154. et sic Leidd. κατασκάψω MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. (c. gl. καταβάλλω, καταστρέψω) Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Aug. b. Sic oratio obliqua subito in rectam mutatur, ut Helen. 1662. συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω, Πλεῖν ξὺν πόσει σῷ. πνεῦμα δ' ἕξετ' οὔριον κ. τ. λ. Vid. Heindorf. ad Plat. Prot. §. 30. 36. Gramm. gr. §. 509. p. 711. §. 509. p. 736. extr.

V. 1156. Ἐνυαλίου L. ἐναλύου Havn. superscr. ι.

V. 1157. κάρᾳ pro κάρα primus ed. Barnes.

V. 1158. γῆς pro γεῖσ' Taur.

V. 1159. ξανθὸν (superscr. ην) Aug. d. δὲ omittit Flor. 33.

V. 1161. βίου (superscr. ον) Havn.

V. 1162. μητρὶ Flor. 2. 6. 9. 34. Vict. Aug. b. Havn.

V. 1163. Flor. A. ἐπειδὴ δὲ εἰςεῖδεν. εἰςεῖδεν etiam Mosqu. Flor. 2. 10. 18. 21. 33. 34. Taur. Aug. b.

V. 1164. σός omittunt Flor. 5. 6. 9. σὸς παῖς Taur. Reliqua in Taur. desunt, mala manu ablata.

V. 1166. Αἰτωλοῖσι λόγχαισιν Ald. Herv. 1. 2. Αἰτωλίοις λόγχ. Brub. λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν Canter. Αἰτωλίσιν λόγχ. Grotius et Barn. hic e MS. C. C. C. et sic Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 34. Leid. B. Αἰτολίσι. A. Αἰτώλοισιν. Gu. Αἰτωλοῖσι, sed ō erasum. εἰς omittit Flor. 33.

V. 1169. Flor. A. κυνεγα (superscr. α) ὡς εἰπεῖν ὁ σὸς ἐξ. κυνηγὸς Aug. d. Havn. ὁ ante σὸς addunt etiam Flor. 10. 34. Aug. b.

V. 1171. ἠπειγόμεθα Flor. 33. ἐπειγόμεσθα Mosqu. δέ post τοῦτο addit Flor. 34.

V. 1172. ἐμβαίνετο Flor. A. pro ἐμαίνετο.

V. 1173. Hic etiam, ut v. 489. πρὸς ἀμβ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit Canter. et sic MS. C. C. C. Flor. A. Gu. Florr. omn. Vict.

V. 1174. τὸ σὸν δ' Mosqu. ἐκόμπασεν pro ἐκόμπασε edidit Valck. e Leidd. quibuscum conspirant Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b.

V. 1176. οὐ om. Mosqu.

V. 1177. καὶ ταῦτα μοι 'γόρευε Flor. 5.

V. 1179. εὐηλάτων Mosqu.

V. 1180. ἤδ' ὑπερβ. Flor. 5. σῖγα pro γεῖσα Flor. A.

V. 1183 sq. desunt in Flor. 18.

V. 1184. Οὔλυμπον Mosqu.

V. 1185. Aug. d. Havn. κῶλες ἐς κύκλ. sed in Aug. suprascr. καὶ κῶλ' ὡς.

V. 1186. ἕλισσετ' Flor. 2. 9. 10. 18. 21. 33. 34. ἐλίσσετ' Gu. Flor. 5. Mosqu. ut Ald. rell. εἱλίσσετ', quod coniecit Heath., Brunck. edidit e Paris. A. — εἰς τήνδ' Havn.

V. 1187. στρατόν Harl. Quia in hoc v. est στρατῷ, in sq. v. Brunck. malit Ἀργ. ὅπλα.

V. 1188. τάφρων Flor. 34.

V. 1189. παρ' ἡμῖν malit Valck. Satius erat falsam scripturam οἴδ' corrigere.

V. 1190. εἰδόντες Mosqu. ἁρμάτων ὄχοι legendum arbitratur Musgr. idque recepit Brunck. Ut v. 1147. ἁρμάτων ἐπιστάται distinguuntur ab ἱππεῦσι, sic hoc loco etiam distinguendi erant, vel illo loco delendum τ'. Flor. 2. ὄχας, superscr. ου ab al. m.

V. 1191. ὁπλῖταί τ' εἰς Scaliger. recte.

V. 1194. τροχοὶ δ' M. ἄξονες δ' Havn. ἄξοσιν Flor. 34.

V. 1195. Gu. ἐξεπορεύονθ' c. gl. σωρηδὸν ἔπιπτον.

V. 1196. οὖν omn. Havn.

V. 1197. ἤδ' εὐτ. Flor. 5.

V. 1198. θεῶν pro θεοῖς Flor. A. Qui sequitur versus, additus est e Flor. 2. Vict. quem addebat etiam Scaliger. ap. Porson. Codd. illi αὐτήν, non αὐτόν.

V. 1200. ἀμείνων Flor. A. ἄμεινον Mosqu. D. Aug. d.

V. 1201. ἔχοιεν Ald. rell. Flor. 10. 33. ἔχουσιν Leidd. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. septem, Vict. Aug. b. εἴην pro ἦν Flor. 34.

V. 1202. τῆς om. Flor. 33.

V. 1203. κἀπέφευγε γῆ Ald. Brub. Herv. 1. 2. M. R. Aug. d. Havn. καὶ πέφευγε, ut King. edidit, MS. C. C. C. Leid. A. Mosqu. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. καὶ ἐκπέφευγε Aug. b. κἀκπέφευγε, prout Canter. ed., Flor. A. Leid. B. Cant. I. K. Flor. 2. 33. Vict.

V. 1204. μνηστευμάτων Cant.

V. 1205. τῶν τ' Οἰδ. Havn. ut edidit Barn.

V. 1206. παίδων Flor. 2. ex emend.

V. 1208. τί τῷ ἐπὶ Aug. d. φρασείετον Flor. 10. φράσειέ τι Flor. A.

V. 1210. κοὐκ ἔ. Flor. 2. Vict.

V. 1211. Male Barn. μεῖζον τί χρ. quod interpretatur *Quid vis maius habere — —* ἢ παῖδας σεσ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Aug. d. Havn. Canteri emendationem παῖδας ἢ σ. confirmant Flor. A. Leidd. Gu. Florr. omn. σεσωμένους Flor. 18. 21.

V. 1212. καὶ τὰ 'πίλοιπ' ἄγ' Mosqu. τἀπίλοιπα δ' Aug. d. τἀπίλοιπ' εἰ Flor. 34. Aug. b. Delendum comma post τἀπίλοιπά γ', ut sensus sit, *quid quod scire cupio, an in ceteris quoque rebus fortuna secunda utar.*

V. 1213. κακόν τι s. κακόντι Havn.

V. 1215. 16. transponit Flor. A. κοὐκ ἄν γε Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Copulam, MSS. auctoribus, eiecit King. οὐκ ἄν γε etiam Leid. B. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. d. οὐκ ἄν σε L. M. R. οὐκ ἄν sine γε Mosqu. κοὐκ ἄν γ' defendit Elmslei. ad Eurip. Med. p. 214. not. particulam γε hic propria vi frui, praecedente scil. καί, nec sine sensus detrimento hanc aut illam deesse posse dicens;

καὶ — γε ponitur, ubi gravius quid subiicitur, quod ab h l. prorsus alienum. Alia res est Orest. 772. ubi καὶ interrogationi vim addit. In κοὐκ ἂν superflua littera ex initio praecedentis versus adhaesit, ut recte monet Valck.

V. 1216. omittit Flor. 10. εἰ μή γε Ald. rell. ἢν μή γε Bodlei. omn. ap. King. Leidd. Gu. Florr. omn. με pro γε Cant. M. R. Par. A. Lib. P. Flor. 2. 33. Vict. (Scalig. lib.) ut edidit Musgr.

V. 1220. μοναχεῖν Mosqu. qui error monacho librario facile concedendus, inquit Beck.

V. 1221. λέξαντας Mosqu.

V. 1222. μήτ' pro μήποτ' Flor. 10.

V. 1223. Ald. Herv. 1. 2. Canter. 'Ετεοκλῆς προὐπῆρξ' ἀπ', et sic Flor. 33. Taur. Havn. 'Ετεοκλῆς etiam Flor. 2. 5. 6. 9. 10. Metro consulturus is, qui Brubachianae praefuit, edidit ὁ δ' Ἐτεοκλῆς προὐπ. sed Ἐτεοκλέης, quod dedit Barn., habent Cant. K. M. R. Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' MS. C. C. C. Codd. omn. King. Flor. A. Paris. A. Mosqu. Leidd. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vict. Aug. b. d. Musgr. antiquas sordes reliquit: nam ei δ' sententiam enervare videbatur. ἐπ' ὀρθίου Leidd. Gu. Mosqu. ἐπ' ὀρθίου Aug. b. Constructio est: Ἐτ. δ' ὑπῆρξε λέγειν εἰς μέσον ἀπ' ὀρθίου πύργου σταθεὶς ἐπ' αὐτοῦ, ut Troad. 524. ἀνὰ δ' ἐβόασεν λεὼς Τρωάδος ἀπὸ πέτρας σταθείς. et λέγειν ἀπό τινος τόπου solennis est dictio. Vid. Gramm. gr. §. 596. b. c.

V. 1226. τ' omittunt Ald. rell. addunt MS. C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 2. (Scalig.) 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. Δ. παριστεῖς Leid. A. indidem fluxit. ἀριστῆς e Paris. A. edidit Brunck., ut supra 1147. 1191. ἱππῆς. — ἤλθατ' Mosqu.

V. 1227. μήποτε Π. Ald. Brub. Herv. 1. 2. μήτε Canter. Barn. rell. et Codd.

V. 1228. ἀπεμπολεῖτε Gu.

V. 1229. Burgess. Append. Troad. p. 176. D. corr. τῷδε κινδύνῳ με θείς. et sic edidit.

V. 1230. μόνῳ e coniectura Valck. recepit Brunck. Vid. Porson. Burgess. l. c. ξυγγόνῳ μάχην μόνῳ. Sic etiam

Soph. Oed. C. 1527. αὐτὸς μόνος iungenda esse vidit Schaefer. συνάψω συγγόνῳ Ald. rell. et Codd. nisi quod Havn. ξυνάψω. μάχῃ pro μάχην Mosqu.

V. 1231. κτανῶ Havn. κτανὼν Flor. 18.

V. 1232. τῷδε om. Flor. A. πόλιν Ald. rell. et plerique Codd. πάλιν Flor. A. Cant. μόνῳ Paris. A. Vict. (Scalig.) Flor. 2. primitus habuit δόμον, sed alia m. delevit fere δό et scripsit μόνῳ. μόνῳ receperunt Brunck. Porson. πόλιν non necessarium est, quum facile e superiore v. suppleri possit οἶκον, et additum videtur ab eo, qui παραδώσω casu suo carere aegre ferret, sicut δόμον in Flor. 2. μόνος — μόνῳ antithetica sunt, qualia amat Euripides. Sed potuit etiam errore librarii μόνῳ e superiore v. huc transferri. Burgess. l. c. corr. κἂν μὲν κτ. τόνδ', οἶκον οἰκίσω πάλιν. Ἡσσ. δὲ τῷδε παραδώσω πόλιν. et sic edidit.

V. 1233. ἡμεῖς Flor. 5. Ἀργείαν χθ. Ald. rell. et plerique Codd. Ἀργεῖον R. „Ἀργείων quidam," Pors. Ἀργεῖοι Brunck. e Paris. A. et sic Flor. 2. Vict. ut iam notarat Scaliger.

V. 1234. νίσεσθε Ald. Herv. 1. 2. Canter. Havn. νίσσεσθε Brub. Brunck. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Aug. d. νείσσεσθε Barnes. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Mosqu. νείσεσθε Leid. A. E Grammaticorum praeceptis praesens duplici, futurum simplici σ scribitur. νίσεσθε autem an νείσεσθε scribas, perinde est. Vid. impr. Boeckh. ad Pind. Ol. 3, 10.

V. 1235. σπαρτῶν τε Barn. pro σπ. δέ, et sic Leid. B. Vict. λαῶν pro λαὸς Leid. B. ὅς pro ὅσος Leid. B. Flor. A. 2. 10. 33. Vict. Aug. d. Havn. νεκρός pro θανὼν Flor. A. 2. 10. 33. Vict. θανὼν s. νεκρός omittit Mosqu. Mihi recte hunc versum suspectum habere videtur Valck. et deest in Flor. 5.

V. 1236. ἔλεξ'. ὁ σὸς δὲ Ald. rell. ἔλεξε. σὸς δὲ MS. C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. quo alludit etiam Flor. A. scriptura, ἔλεξε. σὲ δέ.

V. 1237. τάξεως Aug. d. Havn. ὄρουσε Ald. rell. ὤρουσε primus King. ut MSS. habent. Pro λόγους Flor. 33. τάδε.

V. 1240. ἐπὶ τοῖσι δ' Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 21. ἐπὶ τοῖσι γ' Brub. ἐπὶ τοῖς δ' Leid. A. Mosqu.

Paris. A. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 33. 34. Vict. Sed recte ἐπὶ τοῖςδε δ' Valck. e Leid. B. quocum consentiunt M. et, ut videtur, Cant. a pr. m. Pro κἀν Flor. 2. 10. καὶ — μεσαιχμίοις Paris. A.

V. 1241. ἐμμενεῖν legendum censet Elmslei. ad Med. 736. Sed vid. Schaef. ad Theocr. p. 227. v. 60. στρατηλάτας Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. στρατηλάταις Mosqu. στρατηλάται, quod coniectura assecutus est King., Leidd. Lib. P. Flor. 2. Vict. (Scalig. cod.) Havn.

V. 1242. σώματα Flor. 18.

V. 1243. Flor. A. 10. οἱ τοῦ γερ.

V. 1244. πρόμαχον χθονός I. Flor. 33. χθονὸς πρόμον Flor. A. 10.

V. 1245. ναϊδῶν Mosqu.

V. 1246. χρώματ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. χρῶμά τ' Grot. Commel. Barn. Idem fortasse voluit Canter. in cuius editione est χρωμάτ'. χρῶμά τ' perspicue Gu. Florr. Vict.

V. 1247. Ald. Herv. 1. 2. ἰέναι. ἱέναι iam Brub. Canter.

V. 1248. παρεξιόντε δ' Flor. 9. ἄλλοι ἄλλοθεν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἄλλος restituit Barn. e schol. et MS. C. C. C. ut habent etiam Gu. Florr. omn. Vict. ἄλλοθεν ἄλλος Flor. A. 10.

V. 1249. Sic Ald. rell. Leid. B. Flor. A. λόγοισι θαρσύνοντε προςηνύδων τάδε MS. C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. etiam L. Leid. A. Flor. 18. 21. 34. Aug. b., nisi quod hi θαρσύνοντες habent. λόγοισι θαρσύνοντες κἀξηνύδων τάδε Harl. Flor. 33. quod alludit ad scripturam Paris. A. Flor. 2. Vict. λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηνύδων τάδε, quam recepit Brunck.

V. 1251. Ἄργει δ' Flor. 2. Vict.

V. 1252. πόλεως θ' Flor. 2. Vict.

V. 1253. σκῆπτρον Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Florr. omn. quod e silentio colligo. σκήπτωρ Mosqu. σκήπτρων MS. C. C. C. Bodl. Lib. P. Leidd. Gu. Vict. σκῆων
πτρον Aug. d. Havn. Cf. ad 591.

V. 1255. μάντεις τε Ald, Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. μάντεις δὲ Leidd. Flor. 33. 34. — ἐμπύρους δ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. τ' pro δ' Flor. A. Leidd. Flor. 2. 10. 33. Gu. Vict.

V. 1256. τὰς ῥήξεις Harl. Flor. 33. Ad h. l. Boisson. citat Viscontium *Osservazioni su due Musaici*. Parm. 1788. ὑγρόν, ἐναντίων Schol. MS. C. C. C. Bodlei. omn. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Musgr. coniicit primum ὑγρότητ' ἀναρσίαν i. e. ἀνάρμοστον, *mobilitatem male coalescentem*, deinde ὑγρ. ἐνωπίων, *humiditatem oculorum lacrymis suffusorum*. Morus apud Schütz. verba ὑγρότητ' ἐναντίαν, ἄκραν τε λαμπάδ' spuria censet. Haec certe facillima ratio est difficultates expediendi. Si in loco obscuro hariolari licet, ἔμπυροι ἀκμαί accipi possunt pro τὰ ἔμπυρα, in quibus duo observabant (ἐνώμων) vates, *scissiones* flammae, ῥήξεις, (vid. Valck.) quae circum aras serpens infaustum exitum portendit (hinc ὑγραί, multiplici flexu aras lambentes, pro eo ὑγρότης ἐναντία) et *rectum flammae apicem*, ἄκραν λαμπάδα.

V. 1257. λαμπάδες Flor. A. θυεῖν Cant. Mosqu. εἶχε Flor. 33.

V. 1258. καὶ τὰ τῶν ἥσσ. MS. C. C. C. Leid. A. (sed τὸ superscr.) Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Hinc fluxit κατὰ Mosqu. Vulgo καὶ τὸ, ut scriptum videtur propter σῆμα, quod mente repetebant.

V. 1262. 3. Assentior Valckenaerio, hos duos versus male et cum praecedentibus et inter se cohaerentes pro spuriis habenti. Ut cohaererent, Porson. e sua coniectura edidit κἄπαθλα δεινὰ δάκρ. σοι γεν. e Reiskii coni. στερείσῃ pro στερήσῃ.

V. 1264. ἰὼ τέκνον Flor. 5. δομάτων (sic). Flor. 5. 34. Aug. b. πάρος δόμων Flor. 2.

V. 1265. οὐδ' ἐν παρθ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Mosqu. Flor. 2. 5. 10. 33. Vict. Havn. οὐδὲ ἐν Leid. A. οὐδὲν π. Aug. b. Correxit Canter. ut habent Leid. B. Gu. (in quo supra παρθ. ab eadem m. scriptum ἐν) Florr. quinque. παρθενεύμασιν Flor. 5. 6. 9. 18. Sensus est, quem recte cepit Barnes. *fortuna nostra non talis est, ut choreae et virginalis modestia locum habere possint*. Sic

1276. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά. *pudor non convenit fortunae tuae.* Iphig. A. 1322. οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα. Ion. 1396. οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά. Vid. scholion ad v. 1276.

V. 1266. σε pro σοι Flor. A. 10.

V. 1267. ἄνδρας ἀρ. Aug. d. et v. sq. ἐκνεύοντας, ἐκνεύοντες Mosqu. duabus lectionibus in unam confusis.

V. 1268. κωλ. δὲ δεῖ Havn.

V. 1269. μητρὶ Flor. 9. Havn. Aug. d. πρὸς ἀλλήλοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 9. Aug. d. (in quo supra οις scriptum ων) Havn. ἀλλήλοιν MS. C. C. C. quatuor King. Flor. A. Leidd. Florr. octo, Mosqu. Gu. Aug. b.

V. 1270. μῆτερ Flor. 6. 9. 10. 34. Gu. Aug. b. Havn.

V. 1271. αὐτοῖς Aug. b.

V. 1273. ἐς μίαν pro εἰς μ. Flor. 2. 10.

V. 1274. οἳ om. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. λέγῃς pro λέξεις Mosqu. ap. Herm. qui praeterea οὐ φίλα, omissis ἀλλ' ἕπου.

V. 1275. πῇ Flor. 2. Vict.

V. 1276. τάδε ut variam lectionem pro τὰ σά habent MS. C. C. C. Leid. unus, quam memorat etiam schol. Barocc. et Gu.

V. 1277. δή om. Mosqu. Aug. d. Havn. ἐγγόνων Flor. A. συγγόνω Mosqu. qui etiam λύσῃς.

V. 1278. μῆτερ Flor. 6. 9. 34. Aug. b. Havn. προσπιτνῶσ' Flor. 33.

V. 1279. μεταίχμιον Mosqu.

V. 1280. εἰ μὲν φθ. Flor. 33. ἢν με φθ. Mosqu.

V. 1281. ὅς με ἐν φ. Flor. A. φάλει Aug. b.

V. 1282. Hunc versum, ut e 976. male repetitum, recte deleverunt Grot. Valck. Musgr. Brunck. Abest ille a Flor. A. 10. Cant. K. Leid. B. et MS. B. ap. Musgr. adscriptum habet ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται.

V. 1283. θανοῦσα Flor. 33. συνθανοῦσα Ald. et MSS.

V. 1284. αἲ αἲ bis MS. C. C. C. L. Leid. A. Mosqu.

Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. ter Cant. Aug. d. quater Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. Havn.

V. 1285. Hunc et sq. versum Ald. et Herv. 1. Antigonae continuant, Brub. Herv. 2. rell. cum Coddi choro tribuunt. φρίκαν Ald. rell. Flor. 2. φρῖκα MS. C. C. C. φρίκα Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 33. 34. Mosqu. Aug. b. etiam Gu. in quo superscriptum φόβῳ, ut φρίκᾳ voluisse librarium appareat. φρίκᾳ legendum e scholiis vidit Battierius, e Leidd. restituit Valck. et sic Ask. et quinque Paris. ap. Musgr. ἔχων Mosqu.

V. 1286. Huic versui αἶ ἒ praefigunt Ald. Herv. 1. 2. Cant. Havn. αἶ αἶ Barn. et Bodl. Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Mosqu. Aug. b. d. ἒ ἒ quidam apud Porson. αἴ αἴ αἴ Cant. Flor. 33. αἶ αἶ αἶ αἶ Vict. Interiectiones omittunt Flor. A. 2. 10. et eiecit King. In Leidd. Gu. supra σάρκα ἐμὰν scriptum est σαρκὸς ἐμῆς.

V. 1287. ματρὸς Ald. rell. et plerique Codd. ματέρος edidit King. fortasse e Cod. Reg. Soc. et sic Leid. B. Dochmiaco dimetro hoc et sq. versu tres breves syllabas praemissas esse monuit Seidler. de verss. dochm. p. 157. Herm. elem. rei metr. p. 279.

V. 1288. τέκνα Ald. rell. Flor. 33. τέκεα ediderunt Grotius, Piersius, Battier. King. Valck. ut habent schol. Flor. A. Leidd. Mosqu. Paris. A. Gu. Florr. octo, Vict. Aug. b. διδύμων τέκνων, cui superscr. δίδυμα τέκεα, Aug. d. Tum πότερον Flor. A. De duplici soloecismo, in his inesse viso, vid. Valck. ad h. l. et Gramm. gr. §. 358. 434. a. ἄρα pro ἆρα Mosqu.

V. 1289. μοι bis Mosqu.

V. 1290. omittit Aug. b. ὦ Ζεῦ Flor. 6. 9. 18. ἰὼ Ζεῦ, ὦ γᾶ Flor. 34.

V. 1291. ὁμογενᾶ Ald. rell. etiam Musgr. et Valck. Herv. 1. prius ὁμογενᾶ ante δέραν omittit. ὁμογενῆ primus e Paris. A. restituit Brunck. et sic Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. Havn. ὁμογενᾶ Aug. d.

V. 1294. ἄρα πότερον νέκυν Flor. 10. ἄρα omitt. Flor. 18. 21.

V. 1296. φεῦ δα Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 6. 9. φεῦ γᾶ Herv. 2. Canter. φεῦ δᾶ Grot. Barn. e schol. et MS.

C. C. C. et sic Flor. A. Leidd. in quorum altero γῆ adscriptum, Mosqu. Gu. Florr. septem.

V. 1299. πέσσεα bis Mosqu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. δάϊα plene Ald. rell. etiam Musgr. Valck. Brunck. δαΐ' primus Porson, ut Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. Aug. b. d. αὐτ' αἱμάξετον Mosqu. αἱμάξητον Aug. d.

V. 1300. τί ποτε MSS. plerique, ut ait Porson. Sic Leid. B. Mosqu. (Beck. enotavit τι ποτε sine accentu) Gu. Florr. septem, Aug. b. μονομάχων Flor. A. 'ἐπὶ φρέν' ἐπηλυθέτην Ald. rell. ἐπηλθέτην Flor. A. 33. Aug. b. ἠλυθέτην MS. C. C. C. Grot. Pors. et vitiosius etiam ἐλυθέτην Flor. 34. ἠλθέτην Bodlei. omnes et MS. Reg. Soc. apud King. Leid. A. Paris. A. Mosqu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. Vict. quo alludit etiam Gu. ἐλθέτην. Eustath. ad Il. ό. p. 1021, 42. citat ἠλέτην, quod operarum vitium esse videtur. In dochmiacis molossum respondere cretico, nunc vel pueri sciunt. Pro ἐπὶ φρέν' Flor. A. et 33. εἰς φρέν', Harl. ἐπίφερεν.

V. 1301. βοᾷ Mosqu. et βαρβάρων.

V. 1302. στενακτὰν ἰαχάν Ald. rell. ἰακχάν emend. Musgr. Sed ἰαχὰν στενακτάν King. et sic Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Praeterea Flor. 2. 33. στενακτάν hoc versu omittunt, in 2. ante ἐπὶ φρέν' ἠλθ. transpositum.

V. 1303. μελλομέναν Ald. rell. μελλομένοις Havn. μεην λομένοις Aug. d. μελομέναν Grot. et Barn. e MS. C. C. C. Sic etiam Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. octo, Vict. μελαινομέναν νεκρῶν Flor. 5. miro errore. νεκρῶν etiam Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. Cf. scholion ad h. v. cum nota. Hoc paulum aberat Valck. quin Euripidi restitueret. Sed quod sacrum addictum et dicatum est alicui, id ille petere prope suo iure potest, eique id curae esse. Simile est, quod Iph. T. 629. legitur, κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων ῥανίσι μελόμενον, te, qui immolandus es, et aqua sacra conspergendus, quasi aquae lustrali addictus. Hinc κτύπον κρατὸς λαχεῖν dicitur Περσέφασσα Orest. 951 sq. ψυχρὰν λοιβὰν φονίαν λαχεῖν Ἅιδης Phoen. 1576. Saepe etiam μέλειν τινί dicitur id, in

quo is occupatus est, qui illud quacunque ratione tractat. Sic urbs diruta πυρὶ μέλειν dicitur Eur. Hel. 197. *quam ignis depascitur.* Vid. Musgrav. ad Soph. Antig. 865. ed. Erfurdt. mai. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα Soph. Oed. C. 1433. *ego hanc viam ingrediar.*

V. 1304. φόνου rell. et Codd. φόνος coni. Vir doctus apud Barnes. quod legi in Flor. seu Voss. 2. narrat Burtonus; sed nihil enotatum in apographo Hamb. nec Valck. eam Cod. lectionem commemorat, etsi coniecturam φόνος probans. φόνος cum Brunckio recepit Porson.

V. 1305. κρίνει Ald. et plerique Codd. κρινεῖ, quod coniectura assecuti erant Aemil. Portus et Battier., e MSS. edidit Grotius, et sic Paris. A. Mosqu. Gu.

V. 1307. ἕνεκεν Ἐριννύων Ald. rell. ἕνεκ' Ἐρ. MSS. Bodl. Paris. A. Mosqu. Florr. omn. Aug. b. Gu. Ἐρινύων una ν Flor. 10. ut edidit Brunck. Aldinam lectionem metro convenientiorem dicit Porson. Ἐριννύων enim esse trisyllabon, ut Iphig. T. 938. Sed metrum est dochmiacum, et illis v. 1295. ὀλόμενον ἰαχχήσω respondent haec, φόνος ἕνεκ' Ἐριννύων. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 41. ἕνεκ' praeferunt etiam Elmslei. Mus. Cant. V. p. 10. (ad Med. 159.) Herm. elem. doctr. m. p. 53. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 639. ed. min.

V. 1308. δεῦρο τόνδε Flor. 33. δεῦρο om. Flor. 2. Havn. συνεφῆ uno ν Leid. A. Haec etiam oratio e duabus locutionibus mixta est: ἀλλὰ παύσω τοὺς παρ. γόους· λεύσσω γὰρ Κρέοντα κ. τ. λ.

V. 1309. λόγους Ald. rell. γόους Codd. duo Reg. Soc. ap. King. Leidd. duo, MSS. omn. Musgr. et Lib. P. Paris. A. Flor. A. Florr. omn. Vict. Gu.

V. 1310. πότερον Mosqu.

V. 1311. ἔχειν νέφ. Aug. d.

V. 1312. τοιοῦτον Ald. rell. Gu. Florr. omn. Mosqu. Havn. τοσοῦτον e Leid. B. reposuit Valck. et sic Cant. M. lib. P. Flor. 21. Vict. — ἱέναι primus pro ἰέναι e lib. P. dedit Musgr. quod idem notaverat Scaliger ex MS. ut videtur: sic enim C. C. C. I. L. Florr. omn. Vict.

V. 1313. Mosqu. ἐμός τε γὰρ παῖς ὄλωλ' ὑπὲρ γῆς θανών. τῆς pro γῆς Aug. b. Ceterum notandum anacoluthon,

ἐμός τε γὰρ παῖς ὄλωλ', post quae sequi debebat *καὶ Ἐτεοκλῆς τέθνηκε*. Sic in Plat. Protag. p. 317. D. (§. 23.) recte se habet vulg. l. et accipiendus locus, ac si dictum esset *αὐτοί τε — — κατεσκευάζομεν παρὰ τὸν Ἱππίαν, καὶ ἐν τούτῳ Καλλίας τε καὶ Ἀλκ.* ubi Heindorf. *τε* expungi volebat. Id. Alcib. 1. p. 114. b. *καὶ ἐνταῦθα πρὸς πατρός τέ σοι φίλους καὶ συγγενεῖς πλείστους εἶναι καὶ ἀρίστους — — τούτων δὲ τοὺς πρὸς μητρὸς οὐδὲ χείρους οὐδ' ἐλάττους* pro *καὶ τοὺς πρὸς μητρὸς τούτων οὐδὲ χ. οὐδ' ἐλ.*

V. 1316. *δύστηνον* Ald. rell. *δύστηνος* King. e MS. C. C. C. et Laud. 89. Leidd. duo, Paris. A. Mosqu. Gu. Flor. 2. 18. 21. 33. 34. 56. 59. 76. Aug. b. *δύστηνον* (supra: *ος*) *ἐκόμισεν χ.* Aug. d.

V. 1317. 18. Ald. *ἐγὼ δ' ἥκω μεταστέλλων Ἀδελφὴν Ἰοκ. ὅπως*, ita ut a vocab. *ἀδελφὴν* novus versus incipiat; et sic Herv. 1. 2. In Brub. Canter. Commel. *μεταστέλλων* inter duos versus ita distributum est, ut praepositio priori, verbum alteri adhaereat. Canter. notam lacunae addidit inter *ἀδελφὴν* et *Ἰοκάστην*. Versum integrum e MS. C. C. C. dedit Barnes. et sic versum exhibent Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Gu. *γέρων* pro *στέλλων* habent etiam Flor. A. Leid. A. *γραῖαν* primus addidit Victor. locum citans V. L. X, 20. deinde Grotius, uterque ex MSS. Pro *γραῖαν* Flor. 33. *γηραιάν*. Aug. d. om. *γραῖαν*, sed suprascriptum est *τὴν γρέαν*.

V. 1319. *κλαύσῃ* pro *λούσῃ* Flor. 2. Vict. Havn. *κλάσῃ* (supra: *λούσῃ*) Aug. d. Vulgatam satis adstruit Hec. v. 608. Notandum autem *ὅπως λούσῃ*, quod ne quis in *λούσει* mutet, prohibet sequens *πρόθηται*. Sic Troad. 447. *στεῖχ', ὅπως τάχιστ' ἐς ᾅδου νυμφίῳ γημώμεθα*. Xen. Cyrop. III, 1, 8. *ὅπως τῆς δίκης ἀκούσῃς*. Cf. Heind. ad Plat. Protag. §. 12. Poppo observ. crit. in Thucyd. p. 155. not. Flor. 10. *λούσῃ πρόθητ' οὐκέτ' ἐόντα π. ἐ.*

V. 1320. *τοῖς γὰρ τεθνῶσι χρὴν* Grotius ed. in Stob. p. 515. pro eo, quod ibi legebatur, *τοῖς γὰρ τεθνηκόσιν*, quod haud dubie e sq. *τεθνηκότα* ortum.

V. 1321. *εὖ σέβειν* pro *εὐσεβεῖν* e Valck. praecepto ad h. l. edidit Porson.

V. 1322. β. ά. σῇ, Κρέον, ἔξω δόμων Flor. 33. quod edidit Brunck. Κρέον in Κρέων mutato. Κρέων in fine versus Leid. A. Sq. v. μητρός, non ματρός, Mosqu. Florr. Aug. b. Havn. •V. 13-3. V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 6. post v. 1329. transponendum censet.

V. 1323. πῇ Flor. 2. 21. Vict.

V. 1324. μονομάχων Mosqu.

V. 1326. βασ. δόμων ὕπερ, *ad sibi vindicandas regias aedes* i. e. *imperium.* Hic sensus est praepositionis ὑπέρ, ut in illis ὑπὲρ τῆς πατρίδος μάχεσθαι, *ad servandam s. liberandam patriam*, θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως, *ut civitati bene sit.* Herod. VII, 225. ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδεω Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμὸς ἐγένετο πολλός, *ut ad se quique corpus traherent.* Praeter necessitatem Valck. coniicit βασ. δ. πέρι. Brunck. autem ad defendendum ὑπέρ non debebat citare Markl. notam ad Suppl. 1125. in qua explicantur ἀλγέων ὕπερ, *prae dolore*, et sim.

V. 1327. νέκυν τε παιδός Flor. A. Mosqu. Flor. 10. ἀγαπάζειν non in usu esse Tragicis monuit Valck. et hic aliud olim verbum lectum fuisse suspicatur. Occurrit tamen Suppl. 766. ὅτ' ἠγάπα νεκρούς. monente Burgesio, qui laudat Hemsterh. ad Polluc. X, 20. n. 3. et corr. νέκυν πᾶς ἠγάπων. παιδός γ' ἐμοῦ. „Redde πᾶς *totus.*" Solenne est κομίζειν.

V. 1328. τόδ' εἰδέναι Ald. rell. τάδ' εἰδ. Bodl. omnes, Flor. A. Leidd. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. Burges. „Displicet ὥστε καὶ τάδ'. an legendum ὡς τά γ' οἰκάδ'."

V. 1329. Chori persona non notata est in Aug. b. De dictione ἀγῶνα πεπρᾶχθαι vid. Porson. ad Or. 837.

V. 1333. πρόσωπον Ald. et plerique Codd. πρόσωψιν Mosqu. Baroc. 3. quod recepit Porson, ut similes terminationes evitaret. R. πρόσωψιν. Nunc Porsono assentior.

V. 1334. ὃς ἡμῖν Ald. rell. ὃς πᾶν Grotius cum MS. C. C. C. Flor. A. Paris. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. et pro var. lect. Aug. d. Havn.

V. 1335. τίνα λόγον Ald. rell. R. Havn. τίνας λόγους Grot. MS. C. C. C. Kingii Codd. quatuor, B. Flor. A. Leidd

Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 33. Vict. Aug. b. τίνα λόγον (ους) Aug. d. τίν' εἴπω λόγον, τίνας γόους I. Flor. 33. quam facetam lectionem vocat Porson.

V. 1336. οἰχόμεσθ' nuncio tribuit Valcken. quem sequuti sunt Brunck. et Porson. Sic Hippol. 765. quum Phaedra dixisset ἐξειργάσμεθα, Chorus v. 769. τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε. Possunt tamen οὐκ εὐπρόσωπα φροίμια ad exclamationem ὦ τάλας ἐγὼ commode referri, ut Ion. 752. Χο. ἰὼ δαῖμον. Κρέ. τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές. In edd. et Codd. totus versus Creonti assignatur. — Pro εὐπροσώποις Mosqu. ἐν προσώποις cum gl. ἐν ἀγαθοῖς. Vict. εὐπρόσωπος. — Pro φροιμίοις I. φυμένοις. — ἀρχὴ Ald. rell. et plerique Codd. ἄρχῃ e Barnesii coniectura recepit Valck. confirmata illa MS. I. et B. ap. Musgr. fortasse etiam Florr. nihil certe varietatis inde enotatum.

V. 1337. φέρω pro *affero, nuncio* illustrat Schaefer. ad Soph. Ai. 790.

V. 1338. Ald. rell. πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πήμασι, λέγεις δὲ τί; Grotius e Parisinis dedit, quod cum Barn. Piersio, Kingio edidi; et sic Gu. Florr. omn. Mosqu. Leid. A. Paris. A. πεπραγμένοισιν etiam Flor. A. qui mox cum Flor. 10. ἄλλοισι. Leid. B. πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοισι π. Praeterea Flor. A. λέγειν δέ τι. Aug. d. λέγει δὲ τίς, sed deleto rursum ς in τίς. Valck. displicebat ἄλλοις et λέγεις δὲ τί; hinc coni. πρὸς πεπρ. ἄλλο πήμασιν λέγειν γ' ἔτι, ut infinitivus esset indignantis, qui mihi quidem ab hoc loco prorsus alienus videtur. Musgr. coni. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λέγεις ἔτι, quod receperunt Brunck. et Porson., hic ἄλλο tantum in ἄλλα mutato. Burges. coni. πρὸς πεπραγμένοις ἔτ' ἄλλο πῆμα πήμασιν λέγεις; „cf. Or. 1257. Hec. 1168." Mihi nulla opus esse videtur mutatione. Interrogandi notam post πήμασιν posuit etiam Canter.

V. 1339. τῆς ἀδελφῆς Ald. rell. Correxit Canter. ut habent Flor. A. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. Mosqu. Κρέον om. Mosqu. Pro eo Κρέων Havn.

V. 1340. In Leid. B. interiectiones αἶ αἶ choro, reliqua Creonti, in A. Paris. A. Mosqu. Aug. b. omnia choro tribuuntur. ἒ αἶ Ald. rell. etiam Musgr. et Porson. αἶ αἶ

vel *αἶ αἶ* Leid. B. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Post *μεγάλα* Flor. 33. infercit *γάρ*. Grotius ed. *πάθεα καὶ πόλει θροεῖς*, quo ordine metrum dochmiacum pessumdatur.

V. 1342. 43. Creonti tribuit Leid. B. Paris. A. Mosqu. Aug. b. probante Valcken. Etiam Aug. d. notam *ἀγγ.* omittit. Choro tribuit Leid. A. Vir doctus in *Classic. journ.* 3. p. 611. ita versus distribuit.

1342. *Χορός.* *ὦ δώματ'* — — — —
1344. *Κρ.* *ὥστ' ἐκδακρ.* — — —
1343. *Ἀγγ.* *παίδων ὁμοίαις* — — —

V. 1342. *εἰσακούσατ'* Ald. rell. Flor. 5. 6. 9. *εἰσηκούσατ'* King. Leidd. Mosqu. lib. P. Gu. Florr. sex, Havn.

V. 1343. Ante *παίδων* non magis intelligo *περί*, quam in illis Platonis *οἱ νέοι χαίρουσιν ἀκούοντες ἐξελεγχομένων τῶν ἀνθρώπων* Apol. S. p. 54. Bip. vel Xenoph. Mem. S. II, 4. in. *ἤκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου.* Vide Gramm. gr. §. 427. not. 2. §. 548. 1. p. 788.

V. 1344. 45. Personae *Χο.* et *Κρ.* non notatae sunt in Vict.

V. 1344. *ὥστε δακρῦσαι* Flor. 2. *ἐτύγχανον* Ald. rell. Gu. Florr. omn. Havn. *ἐτύγχανεν* C. C. C. K. M. Aug. b. Notanda autem omissio particulae *ἄν*, *ὥστ' ἂν δακρῦσαι.* Nam oratio recta posceret, *ἐδάκρυσαν ἂν τὰ δώματα, εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.* Particulam in talibus saepius omitti monuit Hermann. ad Aristoph. Nub. 1344. ad Eurip. Hec. 1087. ad Soph. El. 902. At, si hac particula optativus carere non potest, in quo ipso inest rei, quae fieri possit, significatio, multo minus indicativus poterit, qui rem vere factam esse proprie indicat. Fortasse genus hoc est anacoluthi, quo rem primum revera fieri vel factam esse indicetur, mox autem scriptor se ipse corrigat, futurum hoc fuisse, si aliud quid factum esset, addens, ut h. l. ita respondet chorus, ac si dicere vellet, *δακρύει τὰ δώματα, ἢ μᾶλλον ἐδάκρυεν ἄν, εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν.* Sed haec res accuratiore inquisitione eget. Quae loca attulit Poppo observ. cr. in Thuc. p. 142. diversi sunt generis.

V. 1345. *βαρυποτμοτάτας* Ald. Herv. 1. 2. Canter. et-

iam Musgr. et Codd. praeter C. C. C. et Gu. Vid. scholia ad h. l. βαρυποτμωτάτας iam Brub. et Barn.

V. 1346. omittit Flor. 2. et abesse eum a MSS. notavit Scaliger. In Vict. desunt tantum vv. οἴμοι κακῶν δύστηνος. Burges. in App. Troad. p. 197. ut esset antistrophe, quae strophae v. 1340. 1. responderet, corr. οἴμοι βαρυποτμωτάτας ξυμφορᾶς κακῶν, et sic edidit, verba ξυμφ. κακῶν pro dochmiaco, puto, habens.

V. 1347. τά om. Aug. d. Havn. παρά om. Flor. 10. 21. τούτοισιν εἰδείης Ald. rell. τούτοισί γ' εἰδ. MSS. fere omnes, inquit Musgr. certe C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Aug. b. εἰδοίης Mosqu.

V. 1348. δυςποτμότερα Ald. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. δυςποτμώτερα C. C. C. Gu. δυςποτμότερον Aug. d.

V. 1351. ἐπὶ κρᾶτα Ald. rell. ἐπὶ. κάρα I. Paris. A. Scal. Flor. 2. 33. Vict. quo alludit etiam Flor. 10. ἐπὶ κατάρα. Illud unice metro accommodatum est: versus enim est dimeter dochmiacus in iambum exiens. vid. Seidler. p. 161. superior antispasticus dimeter.

V. 1352. Creontis nomen deest in Vict. τέρμα 'Ιοκάστη sine elisione Ald. rell. C. C. C. Mosqu. L. Gu. Florr. novem. τέρμ' 'Ιοκ. Leid. A. Paris. A. Aug. b. d. Havn. Barnes. e libro Heinsio-Scaligerano, quem vocat, edidit τέρμον' 'Ιοκ. Eius lectionis vestigia non obscura esse in Flor. A. τερμονίαις οκάστη (sic apogr. Hamb. et Flor. 10. non τερμονὶ 'οκάστη, ut suspicabatur P. P. D. apud Kidd. p. 202.) monuit Valck. „τέρμα (sic) K. τέρμ' 'Ιοκάστη τοῦ βίου Grot. e MS. sic enim Leid. sec. et fere K.“ Pors. 'Ιοκάστης Flor. 2.

V. 1353. Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης Ald. rell. Grot. Paris. A. et, ut putat Porson., I. L. Flor. 2. 5. 6. 9. 33. Σφιγγός τ' αἰνιγμούς Leid. A. C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 18. 21. 34. Σφ. τ' ἐνιγμούς Aug. b. Σφιγγός τ' αἰνιγμῶν M. Σφιγγὸς αἰνιγμούς τ' Flor. A. K. Leid. B. Flor. 10. unde fecit Valck. αἰνιγμοῦ τ', sine causa, ut recte Porson. qui apte comparat Il. δ', 155. θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον, *foedus, quod pepigi, tibi mortis causa fuit.* Vid. Gramm. gr. §. 433. not. 2.

V. 1354. καὶ πῶς Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn.

Musgr. et sic K. R. fortasse et Leid. sec. Havn. Aug. πῶς δέ Flor. A. unde edidit Valck. πῶς δή. quem sequutus est Brunck. Sed glossam esse istud δέ, liquet e C. C. C. et Gu. ubi superscriptum est. πῶς καί, ut edidit Porson., Bodlei. C. C. C. Leid. A. Mosqu. Cant. I. L. M. Gu. Florr. omn. καί interrogativis postpositum optime illustravit Porson. Pro διπτύχων Aug. d. Havn. διδύμων.

V. 1356. καὶ τὰ μέν Aug. d.

V. 1358. σ' om. Flor. 33.

V. 1359. χαλκείοις Ald. Herv. 1. 2. Canter. Leid. A. Flor. 34. Aug. b. d. χαλκοῖς C. C. C. Flor. A. Gu. Mosqu. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. ut edidit Barn. χαλκέοις Brub. Grotius, I. K. Leid. B. Flor. 2. 33. Vict. Havn. quod ediderunt Valck. Musgr. Brunck. Pors. χαλκοῦ Flor. 5. — ἐκόσμησαν Ald. rell. Flor. 10. Aug. d. Havn. Sed ἐκοσμήσανθ' MSS. fere omnes, inquit Musgr. certe C. C. C. Gu. Florr. octo, Mosqu.

V. 1360. Burgesio ex hoc versu erui posse videbatur: οἵ γ' Ἄρεος ὄζοι διπτύχω νεανία. „διπτύχω agnoscere videtur Aristoph. ap. Athen. IV. p. 154."

V. 1361. ἐλθόντες μέσον Flor. 2. 9. 33.

V. 1362. Versum ineptum expunxerunt Valck. Brunck. Porson. In eo Flor. 2. Vict. στρατηγοὶ καὶ δισσοί. Aug. b. στρατηλάτα, (superscr. αι) Aug. d. στρατηλάτη.

V. 1363. μονομαχοῦντ' ἀλκ. Ald. rell. Flor. 2. 10. Aug. d. hic cum gl. εἰς ἀγῶνα δορὸς καὶ μονομάχου ἀλκὴν ἐλθόντες. Flor. 33. μονομαχοῦντες ἀλκήν. Aldina lectio, recte monente Porsono, ex duabus conflata est, μονομάχον τ', quam habent Bodlei. C. C. C. Mosqu. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. et μονομάχου τ', quam e MS. notavit Scaliger, et veram iudicarunt Pierson. Valcken. Musgr. Brunck. Porson. Eamdem agnoscit Schol. Flor. 33. vid. schol. p. 280. not. 6. Sic supra 1325. μονομάχῳ δορί. Heracl. 814. μονομάχου δι' ἀσπίδος. Aristoph. apud Athen. IV. p. 154. E. μονομάχου πάλης. Sed nec μονομάχον τ' alienum.

V. 1364. εἰς Ἄ. Mosqu. Vict. Aug. d.

V. 1365. ὦ πότνια Ἥρα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. quod tacite correxit King. γάμους Aug. b.

V. 1367. δ' ἐμὴν om. Mosqu.

V. 1379. 70. 71. spurios esse satis ostendit Valck. quem vide. Burgesio primus tantum spurius videtur. Versum 1370. inseruit inter v. 1386. et 1387. ὀρϑ. ἀλλήλοις τε διαδόντες κόρας Ἔβλεψαν ἀργὸν ὦ. γ. δ. versum 1371. ante v. 1460. sic scriptum: πολλοῖς δὲ τήκει δάκρυα τῆς τύχης ὅσα! In primo eorum K. ex emendatione eiusdem manus habet αἰτῶν, ut coni. Canter. V. 1370. ὅσα Canter. K. M. Leid. B. ὁ ἁ (non ὁά, ut ait Porson.), quod ex Aesch. Pers. 116. ductum opinatur Valck. V. 1371. διδόντες Flor. 2. 33. Havn. Aug. d. διαδιδόντες Leid. A. Flor. 34. Aug. b. ἐνδόντες K. Leid. B. Sero vidi, scholia ad h. l. a Porsono iam correcta esse.

V. 1373. ηὔχετ' Ald. rell. Leidd. ηὔχετο Havn. ηὖξατ' MSS. omn. sec. Musgr. et lib. P. Sic certe C. C. C. Codd. omn. Kingii, Gu. Mosqu. Florr. omn.

V. 1376. De hoc versu vid. ad 756. Pro κτανεῖν Flor. 10. καταϑανεῖν, Havn. κτεῖναι.

V. 1377. ἐπεὶ δ' ἀφείϑη, πυρσὸς ὥς, Τυρσ. Sic cum Musgr. et Porsono locum distinxi, pro ἐπεὶ δ' ἀφείϑη πυρσὸς, ὡς Τυρσ.

V. 1378. φονίου Mosqu. Havn.

V. 1379. ἥϊξαν Ald. rell. Sine dialysi δισυλλάβως legendum ἦξαν iam Barn. monuit, et sic scriptum exhibent Mosqu. Flor. 2. 6. 9. 10. 33. Vict. Gu. ἦξαν sine ι subscripto Flor. A. Leidd. — ἀλλήλους Cant. M. non male, iudice Porsono. Vid. Schaefer. ad Soph. Antig. 57. ἀλλήλοισιν Flor. 10.

V. 1381. ἔγχη post ξυνῆψαν addit Ald. rell. ἔγχη delendum esse monuit Canter. nov. lect. IV, 1. eumque secuutus est Barn. Sustulerat etiam Grotius. Deest etiam in MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Gregor. Naz. de vita sua T. II. p. 28. D. κάπροι δ' ὅπως ϑήγοντες ἀγρίαν γένυν — — Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασι, Συνῆπτον. unde Valck. suspicatur, lectum hic fuisse senarium λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασι, quem imitatus sit Statius Theb. XI, 530.

V. 1382. ἦσσον Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34.

V. 1383. ἐξολισϑαίνοι edd. et plerique MSS. Sed for-

mam ὀλισθάνω solam antiquis in usu fuisse docuit ad h. l. Porson. et ἐξολισθάνοι h. l. Aug. d. ἐξολισθάνη Flor. 2. 33.

V. 1384. ὑπερσχὼν Flor. 6. 9. Havn. sed in hoc o superscriptum. μάθη Havn.

V. 1385. προφθῆσαι Aug. d.

V. 1386. κερχνώμασιν ex Hesychio legendum videbatur Valcken. κέγχρος et κέγχρωμα recentiorem et emollitam pronuntiationem, veterem et asperiorem κέρχνος et κέρχνωμα habenti. Recepit Brunck.

V. 1387. γίγνεσθαι C. C. C. Bodlei. Flor. A. Mosqu. Flor. 2. 6. 9. 10. 18. 21.

V. 1388. πλείων Ald. rell. Gu. Mosqu. Florr. octo, Havn. πλέων edidit Porson. (quo alludit Flor. 9. πλέον.), inconsiderate, inquit Reisig. coni. p. 43. „Omnino πλέων, πλέω et πλέους nescio an nunquam dixerint Atticorum poëtae scenici, vel in universum antiqui scriptores Attici pro πλείων, πλείω, πλείους." πλέους tamen legitur ap. Soph. Trach. 944. ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται. — ἐστάλαξ' Ald. rell. Flor. A. Leid. A. Flor. 34. Havn. ἐστάλασσ' C. C. C. Bodlei. Leid. B. Mosqu. Gu. Florr. octo, Vict. et sic Musgr.

V. 1389. ἢ τοῖς Mosqu. διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν i. e. διὰ τὸ ὑπεραῤῥωδέειν τοῖς φίλοις, ut loquitur Herodot. VIII, 72. Sic Or. 415. πατρὸς τιμωρία i. e. τὸ τιμωρῆσαι τῷ πατρί.

V. 1390. μεταψαύων Grot. μετὰ ψῆρον (sic apogr. Hamb.) πέπλον Flor. A.

V. 1391. ἴχνος Aug. d.

V. 1394. κνήμης τε Cant. M. Baroc. 1. Scal. lib. P. Flor. 2. 33. Vict. κνήμην δὲ Ald. rell. τε etiam Mosqu. Gu. Florr. omn. et sic iam Barnes. — διεσπάρασσεν Flor. A. et 10. Ἀργείω Flor. 5.

V. 1395. ἀνηλάλαζε Ald. Herv. 1. 2. Harl. Havn. ἀνηλάλαξε Brub. Canter. Herv. 3. Barn. rell. et sic Mosqu. Gu. Florr. omn. ἐπηλάλαξε Schol. et sic Aug. b. ἐπηλαλαζε (ξ superscr.) Aug. d. Exercitum Argivorum, Δαναϊδῶν στρατὸν, par erat *acclamare*, ἐπαλαλάζειν, Polynici victori; itaque ἐπηλάλαξε saltem non alienum. Sed ἀνηλάλαξε non minus idoneum,

conclamavit gaudio, ut loquitur Liv. I, 25. Neque enim necesse erat addere, ad quem pertineret iste clamore significatus favor.

V. 1396. τῷ pro τῷδε Flor. 18. στυγνόν pro γυμνὸν Havn. ἑςιδών Aug. d.

V. 1398. λόγχην edd. et Codd. λόγχῃ Porson. temere. διῆκε λόγχην στέρνα dictum, ut 1394. κνήμην διεπέρασεν δόρυ. Herod. VII, 24. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι. Vid. ad v. 26.

V. 1399. ἔθραυσεν ἄκρ. Florr. praeter 2.

V. 1400. ὡς δ' ἀπ. Ald. rell. Leid. A. Havn. Aug. d. ὥς γ' ἄπ. Flor. A. εἰς δ' ἄπ. quod iam Duporto in mentem venerat, frustra obloquente Barnesio, C. C. C. Leid. B. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. ὡς cum rebus inanimis pro εἰς iungi posse nuper exstitit, qui crederet; contra quem egregie disputavit Hermann. in *Leipz. Litteraturz.* 1819.

V. 1401. ἀφῆ pro ἀφῆκε Mosqu.

V. 1402. ἄκοντ'. Aug. d. ἄκροντ', sed ρ a m. rec. insertum. μέσον τ' est e coni. Valck. quam confirmat Mosqu.

V. 1403. χεῖρ' ἀποστερημένοις Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἀπεστερημένοις Harl. Havn. Vict. χειρεστερημένοις Cant. ἀπεστερημένος Flor. 34. ἀπεστερημένων Flor. A.
ων οις
Flor. 10. 33. ἀπεστερημένος Aug. b. ἀπεστερημένων Aug. d. ἀπεστερημένοιν C. C. C. unde sic edidit Barn. Leidd. L. Gu. Florr. sex. ἀποστερημένοιν Mosqu.

V. 1404. ἐνθένδε scribi iussit Valck. pro ἔνθεν δέ, et sic Gu. ἐνθέδε Mosqu. — ἁρπάσαντες Ald. rell. Paris. A. Mosqu. Flor. 2. 33. Havn. ἁρπάσαντε, ut iam ed. Barn., Flor. A. Leidd. Gu. Florr. sex.

V. 1405. συμβαλόντες Cant. R. Paris. A. Flor. 2. Vict.

V. 1406. ἀμφιβάντες Flor. 10. 33. e quibus hic πολὺν ταρ. εἶχον ἀμφιβάντες μάχης. Havn. πολ. τάραγμον τ' εἶχον ἀμφιβάντε μ. Sic etiam Aug. d. nisi quod hic ἀμφιβάντα. Pro μάχης Mosqu. μάχη.

V. 1407. κεῦ πως corrigentem Valck. bene refutavit Pors.

V. 1408. ὁμιλία χθονός recte cepisse videtur Musgr.

consuetudine terrae, quod in eam fortasse ire consueverat, vel in ea tempus aliquod transegerat. Sic Aesch. Eum. 403. καινὴν δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονός, i. e. τάςδε ὁμιλούσας χθονί, Furias, quae eodem modo designantur 708. καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι. Similiter Soph. Oed. C. 62. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις Τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον, *commorando in ea terra.*

V. 1409. ἐξαλλαγεὶς Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. alii. Porson. ex I. edidit ἀπαλλαγείς, et sic Flor. 2. 10. 33.

V. 1410. εἰς τοὔμπροσθεν Leid. A. Flor. 34. εἰς τἄμπροσθεν Aug. b. — ἀμφέρει Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. ἀναφέρει Flor. A. Leid. A. C. C. C. L. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Havn. Aug. b. d. quod recepit Valck. alterum tragico senario minus convenire dicens. Leguntur tamen haec, monente Brunckio, Hec. 1239. ἀμβήσει. Troad. 1268. ἀμπνέουσ'. Bacch. 1060. ἀμβάτην. Adde ἀμβολή Heracl. 270. ἀμπνοή Androm. 1114. Iph. T. 92. Herc. f. 1149. in quorum nullo metrum admittit ἀναπνοάς. μεταφέρει M. R. Leid. B.

V. 1411. Mosqu. πρόσωπα κ.

V. 1413. σπονδύλοις Grot. et sic Leid. B. minus attice. v. Valck.

V. 1414. πλευρὰν Mosqu. Flor. 2. 18. 21. 33.

V. 1416. ὅς pro ὡς Aug. b.

V. 1418. πρὸς αὐτὸν Ald. Brub. Herv. 1. 2. King. Gu. Florr. sex, alii. πρὸς αὑτὸν edidit Canter. (fortasse operarum culpa) Barn. et sic Mosqu. Par. A. Flor. 2. 10. 33. Hoc praetulit Valck. i. e. τὸν νοῦν πρὸς τὸν ἀδελφὸν οὐκ ἔχων, ἀλλὰ πρὸς τὰ σκῦλα. Sed recte Brunck., Hoc paulo argutius, inquit, mihi videtur; alter sensus planior et naturae rei magis conveniens. Nimirum non s i b i cavens ad spolia detrahenda (ἐκεῖσε) intentus erat.

V. 1419. νῦν pro νιν Flor. 5.

V. 1420. Flor. A. σώζειν et πεσώματι. Idem v. sq. δ' omittit.

V. 1423. αἷαν Flor. 21. — ἔδαξον pro ὀδάξ Flor. A. λαβόντες pro ἑλόντες M. ἀλλήλων Ald. rell. Leid. B. Paris.

A. Gu. Florr. octo. ἀλλήλοιν Leid. A. Cantabr. Barocc. unus, Flor. 10. Havn. Aug. b. Hoc praetulerunt Valck. Brunck. Porson.

V. 1424. διώρησαν Mosqu. οὐ διώρισαν κράτος, *non seiunxerunt victoriam*, i. e. communi victoria uterque potitus est.

V. 1425. Hunc versum Choro, sequentem Creonti tribuit Ald. Herv. 1. 2. Canter. In Herv. 2. est etiam *Χο.* ἢ φεῦ φεῦ. quod ortum videri possit e nota Grammatici *Χορὸς ἢ Κρέων*, si eum, qui illi editioni praefuit, MSS. adhibuisse constaret. Utrumque versum Creonti tribuit Brub. Barn. Choro C. C. C. Leid. B. Mosqu. Paris. A. Gu. Florr. omn. Havn. Aug. b. d. Nomen et Chori et Creontis om. Lib. P. — σῶν κακῶν Aug. d. σῶν om. Aug. b. σὸς ἴσον Vict. — Tum *Οἰδίπου σὸς ὢν στ.* Ald. Herv. 1. 2. Canter. Paris. A. Canter. nov. lect. IV, 19. e scholiaste legendum ostendit ὅσον στ. nesciens, sic iam in Brub. legi; et sic, *Οἰδίπου ὅσον*, Lib. P. Flor. 2. 10. 33. Grotius. In Aug. d. fuerat σὸς ὢν, sed mutatum in ὅσον cum gl. ὁπόσον. σὸς ὢν deest in Flor. A. *Οἰδίπου γ'* ὅσον Mosqu. Gu. Leid. A. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Sed *Οἰδίπους ὅσον* K. Leid. B. ut ediderunt Valck. Musgr. Brunck. Pors. Valde tamen arridet coniectura Elmsleii ad Eurip. Med. 1202. legentis: φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, *Οἰδίπους*, σ' ὅσον στένω. Hipp. 1399. στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μέ, τῆς ἁμαρτίας. Aesch. Prom. 397. στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ. Ut hoc loco στένω σῶν κακῶν, sic Iphig. A. 359. Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω. Itaque non recte commate post φεῦ φεῦ genitivum ad has interiectiones retuli.

V. 1426. σὰς om. Flor. A. ἐκπλήσειν Ald. rell. Flor. 10. 33. ἐκπλῆσαι duo Reg. Soc. MSS. ap. King. Leid. A. B. Mosqu. Gu. Florr. septem, Vict.

V. 1427. ἄκουε δή νυν pro var. l. iam commemorat Barn. edidit Valcken. quem vide ad v. 918. Vulgo δὴ νῦν.

V. 1428. ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην βίον Ald. Brub. (nisi quod haec ἐλειπέτην, ut Barn.) Herv. 1. 2. Canter. Barn. Leid. B. Gu. Mosqu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. (nisi quod Gu. Mosqu. Flor. 18. 21. ἐλειπέτην, Flor. 5. 6. 9. ἐκλειπέτην) Aug. d. Havn. ὡς γὰρ πεσόντε τέκν' ἐλειπέτην

βίον Flor. A. 10. *ὡς γὰρ* etiam I. *ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον* Valck. edidit e Leid. A. et sic I. Laud. Flor. 33. (qui *ἐλιπέτην*) 34. Aug. b.

V. 1429. In Harl. supra *προςπιτνεῖ* scriptum *πελάζει*. Flor. A. *προπιτνεῖ* et v. 1433. *προπιτνοῦσα*.

V. 1430. ineptum versum eiiciendum monuit Valck. eiecerunt Brunck. et Porson. In eo *τε* om. Flor. A. 10. Aug. d. Havn. Musgr. coni. *σὺν παρθένῳ τέκει, προθυμίᾳ ποδός*.

V. 1431. *καιρίους σφ*. Ald. rell. Gu. Florr. octo. *καιρίας σφ*. Cant. pro v. l. Leid. A. M. R. Scal. Flor. 2. Vict. Aug. b. quod praetulit Porson. Valck. *καιρίους* anteponit, quamvis *καιρίους σφαγὰς* vel *καίριον πληγὴν* nuspiam apud Tragicos alibi reperiri fateatur.

V. 1433. *τέκνων* Flor. 2. Vict.

V. 1434. Burges: „Friget illud *πολύν*. Malim *τ' ὀλόμενον*. Cf. 1313.“ (1294 sq.)

V. 1435. *στενάζουσ'* Flor. 33.

V. 1436. *μητρός* hic et v. 1439. Flor. 10. 33.

V. 1437. *ἀδελφοὶ φίλτατοι* Aug. d.

V. 1438. *Ἐτεοκλέης* Leid. A. Flor. 34. Aug. b. d.

V. 1439. *λυγρὰν* Ald. rell. Flor. A. Flor. 10. 33. Harl. superscr. *ψυχρὰν*, Schol. pro v. l. *ὑγρὰν* edidit Canter. e Scholiaste, opinor, et sic MS. C. C. C. Leidd. Lib. P. K. L. M. P. R. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. *ὑγρὰν χ.* moribundi Brunck. ad h. l. cum Heathio explicat *manum flexilem*, id est, manum nondum sensu et motu carentem, rectius ad Soph. Antig. 1236. *debilem.*

V. 1441. *φίλοις* Mosqu.

V. 1442. *ὅδ' ἦν ἔτ' ἔμπν*. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. et Codd. *ὅς δ' ἦν ἔτ' ἔμπν. πρὸς κασιγνήτην τ' ἰδὼν* coni. Valck. quem sequuntur Brunck. et Porson., sed deleto *τ'* vel *δ'*. Nulla opus est mutatione, modo cum Barn. *ὁ δ' ἦν* scribas.

V. 1443. *γραῖα* Mosqu. *τε* om. Flor. 33.

V. 1444. *ἀπωλόμεθα* Aug. d. *μῆτερ* Gu. Flor. 2. 9. 33. 34. Vict. Havn.

V. 1445. *καὶ* ante *κασίγν*. om. Aug. d.

V. 1446. Flor. 33. Harl. φίλος γὰρ ἐγένετ' ἀλλ' ἐχθρὸς, ὅμως φίλος. — Pro ultimo φίλος Flor. A. φιλῶ. Expressum hinc esse praeter locum Tibull. III, 6, 56. quem comparavit Valck. illud etiam Propertii II, 7, 94. *Te nihil in vita nobis acceptius unquam: Nunc quoque eris, quamvis sis inimica mihi*, monuit V. D. in Bibl. crit. Amstel. II, 2. p. 11.

V. 1447. οὐ om. Flor. 34.

V. 1448. ἐν τῇ πατρ. Gu. πόλει pro πόλιν Flor. 33.

V. 1449. τοσόνδε δὴ Ald. rell. τοσόνδε γοῦν Flor. A. MSS. Bodlei. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn.. Vict. Havn. Aug. b. schol. et Teles Stobaei XXXVIII, p. 233, 47.

V. 1450. κἂν δ. Flor. A. 10. Post hunc versum illum addit Teles: καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ, qui vel ob numeros Euripide indignus est. Vid. Valck. Porson.

V. 1452. μῆτερ Flor. 10. 34. Aug. b.

V. 1455. εἰςεῖδε Ald. rell. ἐςεῖδε Paris. A. Mosqu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Gu. et ita ed. Valck. et Brunck. Flor. A. μήτηρ δ' ὡς εἶδ' ἤδε τὴν δὲ σ. quod unde ortum sit, monstrat Flor. 10. μ. δ' ὡς εἶδ' εἶδε τ. σ.

V. 1456. ἐκ νεκροῦ Ald. rell. ἥρπασεν νεκροῦ Grot. ἐκ νεκρῶν Flor. A. Leid. Gu. Florr. omn. Aug. b. Praeterea Flor. 2. Vict. ἐκ νεκρῶν ξίφος (Vict. ξίφ') ἥρπασε.

V. 1458. Variam lectionem memorat Scholiastes σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις, quem errorem Scholiastae esse suspicatur Valck. quum scriptum fuisse videatur σὺν δὲ τοῖσι φιλτάτοις. Schol. lectionem recepit Burges.

V. 1460. ἀνήϊξε Ald, rell. quod quamvis iam correctum a Barn. servavit Musgr. Flor. A. et Flor. 5. ἀνῆξε i. e. ΑΝΗΙΞΕ. ἀνῆξε Paris. A. Flor. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Gu. — ὀρθὸς ὁ λαὸς Flor. 2. Vict.

V. 1462 sq. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν dictum, quia ad sensum idem est quod ἤριζον δὲ οἱ στρατηλάται, οἱ μὲν λέγοντες.

V. 1464. νείκη Flor. 5. πέλει Cant. M. Havn.

V. 1465. Hunc versum recte spurium censet Valck. post v. 1459. transponit Burges.

V. 1466. ἦσσον Paris. A. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34.

Gu. — προμηθείᾳ Ald. rell. προμηθίᾳ edidit Barn. e C. C. C. et sic Paris. A. Gu. Flor. 2. 6. 9. 18. 21. 33. 34. προ-θυμίᾳ (μηθία) Flor. 5. προθυμίᾳ Leid. B.

V. 1467. Flor. A. ἀσπίδων ὕπο, *scutis tecti.* ἀσπίδων ἔπι est *instructus clypeis*, ut recte monuit Beck. ad h. l. in ed. Lips. qui laudat Abresch. ad Aeschyl. T. II. p. 67.

V. 1469. εἰςπεσόντε Flor. 9. ἐξαίφνης εἰςπεσόντες Mosqu.

V. 1471. μυρίων Ald. rell. μυρίον King. et sic Leidd. C. C. C. Cant. ex emend. L. Gu. Florr. omn. Aug. b. Verbum prorsus omittit I.

V. 1472. πιπτόντων Flor. A. 2. 10. 18. 33. Aug. d. Havn. De verbo πιτνεῖν vid. Hermann. ad Eur. Herc. fur. 1371. et nos ad Med. 55.

V. 1473. ἔστησαν I. et Bodlei. unus. ἕστησαν Flor. 33.

V. 1476. Burges. coni. ἀλλ' οἵδε, non male.

V. 1477. φίλους Ald. rell. et omnes fere Codd. φίλοις coni. Duportus et citat Scalig. ad Varr. p. 131. et sic *perspicue et ita distincte, ut nihil possit magis,* Paris. A. Quod contra monet Valck. τοὺς θανόντας νεκροὺς dici non posse, satis refutavit Brunck. ad h. l.

V. 1481. δωμάτων Ald. rell. Flor. A. Leid. A. Aug. b. d. δωμάτων κυρεῖ Havn. δώματος Grot. C. C. C. Leid. B. quatuor Bodl. L. fortasse et K. R. Mosqu. Gu. Florr. omn. πάρα γὰρ λεύσσειν omnes edd. et Codd. πάρα καὶ λεύσσειν ex Flor. A. vestigiis παρακελεύσειν dedit Porson. Quasi vero γάρ h. l. minus aptum sit! Valck. certe, qui etiam in Flor. lectione illud latere viderat, huic loco minus accommodatum vulgato iudicabat. Vulgatum praefert etiam Reisig. coni. p. 215.

V. 1482. σώματα I. Flor. 33. ἤδη τρισσῶν M.

V. 1483. πρόσθε μελ. Flor. 10.

V. 1485. De toto hoc loco usque ad v. 1581. vid. Seidler. de verss. dochm. p. 335 sqq. qui antistrophicum carmen habet, et Hermann. elem. doctr. metr. p. 773 sqq. ubi carmen paromoeostrophum vocat, et epit. p. 301. ubi partim

antistrophicum, partim paromoeostrophum esse dicit. Aliam descriptionem instituit Burges: App. Troad. p. 143. quam annotare taedet. *προςκαλυπτομένα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *προκαλ.* Canter. haud dubie e scholiis, Grotius, rell. quomodo citat Athenaeus I. p. 4. B. et habent MSS. *προκαλυπτομέναν* Flor. A.

V. 1486. *βοστρυχώδεα* Athen. *βοτρυχώδεος* R. e quo *βοτρυώδεος* fieri posse monet Porson. quod receperunt Seidler. Herm. Burges. — *οὐβρᾶ παρ.* Flor. A. *ἁβρὰ παρ.* i. e. *ἁβρὰν παρειάν*, ut *ἄσημα βοῆς* Soph. Ant. 1209. *φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια*, i. e. *φῶτας ἀθλίους ἱκτηρίους*, Oed. Col. 923. *ὦ δίδυμα τεκέων ἄριστα* ib. 1693. Vid. Gramm. gr. §. 442. 4. Erfurdt. ad Soph. Ant. 355. ed. min. 1209. Schaefer. ad Apoll. Rh. p. 235. Heind. ad Hor. Serm. p. 258. Eustath. p. 1420, 64. (61, 22.) haec comparans cum Od. ά, 334. sic explicat, *ἤγουν οὐ καλύψασα τὴν τοῦ προσώπου ἁβρότητα.*

V. 1487. *τὸ ὑπὸ βλ.* Mosqu. *τὸν ὑπὸ βλ. φοίνικα, in genis* contra Valcken. recte explicat Huschke ad Tibull. I, 4, 14.

V. 1488. *πρόςωπον* Mosqu.

V. 1489. *αἰδουμένα* Ald. rell. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. *αἰδομένα* ex K. dedit King. et sic I. M. Flor. 2. 10. *αἰδομένη* 33. *ἀδομένα* Havn. *αδομένα* (superscript: αἰ) Aug. d. In his *φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου αἰδομένα* accusativus rem designat, quae verbo efficitur, ut in *τροπὰς καταῤῥήγνυσι* Soph. Ant. 675. et similibus, de quibus vid. Musgr. ad Soph. Ai. 55. Lobeck. ad Ai. 374. Itaque non assentior Huschkio l. c. *αἰθομένα* corrigenti. — *φέρομαι* Aug. d. in textu omittit, sed ut glossam habet super *νεκύων* scriptam. — *βάκχαν νεκύων* Mosqu. *βακχ͡* i. e. *βακχῶν* Aug. b.

V. 1491. *τρυφᾶς.* Schol. *χλιδᾶς.* *στολὶς τρυφᾶς* est *στολὶς τρυφερά.* Vid. ad v. 660. Sine causa igitur Porson. malebat *στολίδος — τρυφάν.*

V. 1493. Ald. rell. *αἶ αἶ ἰώ μοι μοι*, ita ut *αἶ αἶ* versui 1492. adhaereant. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Gu. Aug. b. d. *αἶ* s. *αἶ* quater, bis in fine superioris versus, omissis *ἰώ μοι μοι.* Herm. *αἶ αἶ ἰώ μοι*, ita ut haec cum v. 1492.

coniuncta unum hexametrum efficiant. Tum pro ὦ Πολύν. Flor. A. Gu. Flor. 10. 18. 33. 34. Aug. b. Mosqu. ἰὼ Πόλ. ἰὼ ὦ Πολ. Flor. 21. ἰώ μοι ἰὼ Πολ. Flor. 10. 33. Aug. d. in quo supra secundum ἰώ scriptum γρ. ὦ.

V. 1495. Alterum μοι om. Flor. 10. Herm. ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος. ὦ μοι Θῆβαι, uno versu.

V. 1497. Οἰδιπόδαο Flor. 5. 6. 9. Mosqu. Aug. b. Vict. non Ald. ut falso notat Porson. — δόμων Mosqu. — κρανθεὶς Ald. rell. Leidd. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. 34. Aug. b. d. Havn. κρανθεῖσ' Flor. A., ut et schol. κραθεὶς C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Havn. Hoc reponi iusserat Canter. nov. lect. I, 9. receperunt Barn. Musgr. κρανθεὶς prolant Valck. Brunck. Porson. Mihi etiam *caedes sanguine perfecta* aptius videtur quam *caedes sanguine mixta.* Neque vero cum Valck. iungo φόνος κρανθεὶς φόνῳ, sed φόνος φόνῳ per se posita accipio pro *caedes supra caedem.* Vid. Gramm. gr. §. 401. g. Seidler. de verss. p. 324.

V. 1498. Wakefield. Silv. cr. I. p. 28. corrigit ἅματι δ. ἅματι λ. laudans Hesych. v. ἧμα, ἀκόντισμα. Ἥματα δασέως βλήματα ἢ ῥίμματα, Etym. M. Suid. hoc vocabulum in scenam Atticam etiam receptum esse docere oblitus. Pro λυγρῷ Flor. 21. πολυγρῷ. De hiatu δεινῷ αἵματι vid. Seidler. p. 342.

V. 1499. τίνα προςῳδὸν Ald. rell. δέ addiderunt Grotius et Barnes. hic e MS. C. C. C. et sic Flor. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. schol. Herm. τίνα δεῖ προςῳδὸν Aug. d. πρόσωπα Harl. Aldinam lectionem servavi, tum quod δέ minus aptum videbatur in nova sententiarum serie ordienda (et sic v. 1509. non additur δέ), tum quod hic versus et 1502. eiusdem generis esse videntur.

V. 1500. Praeter necessitatem Valck. coni. μουσοπόλων.

V. 1501. Flor. 5. δάκρυσιν ἐπὶ δάκρ. Alterum ὦ addidit King., et sic Mosqu. Gu. Florr. omn.

V. 1502. ἀνακαλέσωμαι correxit Herm. de usu antistroph. p. XVII. et dedit in elem. ut hic versus responderet v. 1499. ubi τίνα δὲ προςῳδόν.

V. 1503. τάδ' αἱμακτὰ σύγγ. Ald. rell. τάδε σώματα σύγγ. C. C. C. Flor. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. τρισ-

σὰ δὲ σώματα φέρ. σύγγ. Leid. A. Flor. 34. Aug. b. τρισσὰ φέρουσά γε σώμ. σύγγ. K. Leid. B. ut ediderunt King. et Valck. In Paris. A. est φέρουσα σώματα, inter quas voces minio superscriptum τάδε. August. codex, ut narrat Brunck., habet in textu φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ, et supra adnotata var. lectio, γρ. σώματα τάδε. Musgravii emendationem τάδ' αἵματα σύγγ. (*caedes has consanguineas*, ut ipse interpretatur, non, ut Brunck., *haec caesa corpora*) receperunt Brunck. Porson. αἱμάτων est etiam Electr. 137.

V. 1505. αἵ — προπανώλεσαν Flor. 2. δόμων Mosqu. Οἰδιπόδαο Ald. rell. Mosqu. Gu. Florr. sex. Οἰδιπόδα restituit King. et sic Flor. 2. 10. 33. Vict. Havn. Οἰδιπόδα (ος) Aug. d. Pro πρόπαν Mosqu. πρόπαρ.

V. 1506. δυςξυνέτου ξυνετόν Ald. δυςξυνετὸν est a Valck. qui e scholio August. hausit, et sic Flor. 33. ξυνετός C. C. C. ap. King. Leid. A. Gu. Florr. omn. Aug. b. ἔγνως Grot. Barn. ut habent C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. Male: nondum enim patrem alloquitur.

V. 1507. Post φονεύσας Flor. 18. addit φραστικῶς.

V. 1508. ἰώ μοι πάτερ Ald. rell. Paris. A. Gu. Flor. 10. 18. 21. 34. Aug. b. μοι bis K. R. Mosqu. Florr. quinque. quod in Aug. d. serius additum est. ἰώ μοι μοι μᾶτερ King. Valck.

V. 1509. τί Ἑ. Flor. 21. τίς Ἑ. τίς β. Paris. A. Hinc Brunck. τίς Ἑ. ἢ τίς βάρβ. quo metrum choriambicum pessumdatur.

V. 1510. προπάροιθεν Ald. rell. tres Bodl. Gu. Florr. omn. praeter 2. πάροιθεν Lib. P. Flor. 2. Vict. ut edidit King. προπάροιθ' scribendum monuit Herm. de usu antistr. p. XVII. εὐγενετῶν Flor. 2. Vict. εὐγετᾶν (ν) Aug. b. Seidler. τῶν πρόπαρ εὐγ.

V. 1511. ἔτλη Aug. b. τόσων δι' αἵμ. Ald. rell. τοσῶν δι' αἵμ. Flor. 6. τόσωνδ' αἵμ. C. C. C. Leidd. Gu. Florr. octo, Vict. Aug. b. d. Versus constat e choriambo, cuius prior arsis in duas breves soluta est, et diiambo, sicut v. 1513. prior choriambus ultimam, alter priorem solutam habet.

V. 1513. ἐλελίζει Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 10. 33. Aug. d. Havn. ἐλελίξει Harl. In Gu. superscr. γρ. ἐλελίξῃ cum gl. ταράττῃ, θρηνήσεις. Eustath. ad Il. α. p. 125, 28. (94, 37.) καὶ Εὐριπίδης, ἐλελίζει αἴλινον, an ad nostrum locum respexerit, dubito. ἐλελίζω C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. quinque, Vict. ut edid. Grot. Barn. Praeterea Brunck. οἷ' ἐλελίζω temere. De ὡς pro οἷος posito vid. Animadv. in h. Hom. p. 373. Schaefer. ad Soph. Oed. C. 1124. Gramm. gr. §. 485. p. 671. — τίς τ' ἄρ' ὄρν. C. C. C. Gu. Flor. 5. 6. 9. Mosqu. Leid. A. Sed τίς ἄρ' ὄρν. cum Aldo MSS. Reg. Soc. ap. King. Leid. B. Florr. sex, Havn. τίς ἆρ' ὄρν. Aug. d.

V. 1515. ἢ δρυός Grot. et sic Bodl. omn. Flor. A. (sec. Valck.) Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 33. Cum Herm. et Seidl. Aldinam lectionem servavi.

V. 1516. Blomfield. ad Pers. 547. corr. ἁβροκόμοις.

V. 1517. 18. ἑζομένη Flor. 2. Vict. ἢ ἑζομ. Flor. A. — μονομάτερος Ald. rell. C. C. C. Leid. B. Mosqu. Flor. 5. 6. 9. Gu. Aug. b. d. μονομήτερος Leid. A. μονομάτορος Flor. A. (sec. Valck. sed in apogr. Hamb. notatur μονόματρος) M. Flor. 2. 10. 18. 21. 33. 34. — ὀδυρμοῖς — ἄχεσι edd. et codd. ἄχαισι duo MSS. apud Burtonum, Mosqu. Gu. Flor. 5. 18. 21. Musgravii certam scilicet emendationem ἀχήσει recepit Porson. Brunck. ὀδυρμῶν ἐμῶν ἄχεσι, Herm. et Seidl. delent ὀδυρμοῖς, tanquam interpretationem vocis ἄχεσι. Ita versus erit e dochmio et amphibracho, de quo genere vid. Seidler. p. 163 sqq. Quo loco miror, VV. DD. non meminisse, nonnunquam duo vocabula eiusdem significationis sine copula ἐκ παραλλήλου iungi, ut Soph. Ai. 310. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί, vel Eurip. Hel. 2. de Nilo: ὃς Αἰγύπτου πέδον — ὑγραίνει γύας. Sic h. l. ὀδυρμοῖς — ἄχεσι apposita sibi sunt ἐκ παραλλήλου. Versus ita distinguo:

ἑζομένα μονομάτορος
ὀδυρμοῖς ἐμοῖς ἄχεσι συνῳδός,

e quibus secundus e dochmio constat et iambico monometro hypercatalectico. vid. Seidler. l. c. ξυνῳδός edens Porson. numeros pervertit.

V. 1520. προςκλαίω Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34.

Vict. Mosqu. ut Barn. dedit e C. C. C. Flor. A. σοι προκλαίω.

V. 1521. μόνα δ' Ald. rell. quod e schol. ad v. 1520. corrigi poterat. Correxit tamen primus Musgr. διάξασα Flor. 5. διάξας Flor. 21. Pro ἀεὶ Flor. 21. ἄδη.

V. 1522. ἐν λειβομένοισι δακρύοισιν ἰαχήσω Ald. rell. et Codd. nisi quod MSS. Bodl. Paris. A. Mosqu. Flor. 2. 10. Aug. d. δάκρυσιν habent. ἐν λειβομένοις δάκρυσιν King. Brunck. ἐν λειβομένοις δακρύοις Porson., choriambos hic nullos agnoscentes. Sed ante ἰαχήσω excidisse aliquid, recte animadvertit Musgr. qui eleganter coni. τίν' ἰαχήσω, receptum a Brunck. Porsono, Hermanno. Seidlero indicio antistrophae, i. e. v. 1567., excidisse videntur δάκρυσι δάκρυσι τίν' ἰαχήσω;

V. 1524. πρᾶτον Grot. casu, ut videtur. Pro ἀπὸ Flor. A. 10. ἐπί. Versus constat e duobus creticis cum syllaba ⏑⏑̲ ⏑ – ⏑⏑̲ ⏑ – –

V. 1525. σπαραγμοῖς Ald. rell. σπαραγμοῖσιν e Leidd. recepit Valck. et sic Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. Versus est ex antispasto et dochmio. βαλῶ Ald. rell. βάλω Gu. Flor. 2. 18. 21. 33. 34. Aug. b. unde ortum Mosqu. λάβω. βαλλῶ King. βάλλω Valck. ob metrum scilicet. In Paris. A. voces σπαραγμοῖσιν ἀπαρχάς desunt.

V, 1526. ματέρος Ald. rell. Flor. 2. 10. 33. ματρὸς Leid. A. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. μητρὸς 5. ἐν διδύμοις Ald. Flor. 21. 33. (qui tamen ἐν omittit). ἐν διδύμοισι Mosqu. (— σιν) Leidd. Gu. Flor. 2. 5. (— σιν) 6. 9. 10. 18. 34. Aug. b. ἐν om. I. Flor. 33. Pro eo ἢ legendum videbatur Kingio, probante Valck. delevit Porson. Herm. de usu antistr. p. XVII. scribendum videbatur: ματέρος ἐν διδύμοισι γάλακτος παρὰ μαστοῖς, de duabus praepositionibus eidem nomini iunctis citans diss. de ellipsi et pleonasmo p. 202. Seidler. ἐν διδύμοισι γάλακτος ἐμᾶς παρὰ Μαστοῖς ματέρος. Herm. in elem. doctr. metr. et in epit. ματρὸς ἐμᾶς διδύμοισι γαλά-κτος παρὰ μαστοῖς. VV. 1526. 27. respondere apparet versibus 1528. 9. certe ματρὸς ἐμᾶς et ἢ πρὸς ἀδελ — ad amussim inter se congruunt, sicut etiam — μοισι γάλακτος παρὰ μαστοῖς verbis οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν. Igitur syllabae longae in duobus posterioribus [ἀδελ]φῶν duae breves in prioribus διδύ[μοισι] re-

spondere videntur, et legendum μητρὸς ἐμᾶς διδύ — μοισι γάλακτος παρὰ μ.

V. 1527. παρὰ μαστοῖσιν Ald. rell. Mosqu. Flor. 2. 10. 33. Vict. παραμαστοῖσιν (ut in Musgr. legitur) Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. παρὰ μαστοῖς Leid. B. Quod superioris versus ultimae voci διδύμοις detraxerint, huic voci addidisse videntur librarii.

V. 1529. οὐλομένων Mosqu. — αἰκίσματα νεκρῶν Ald. rell. Flor. 2. 10. Par. A. αἰκ. δισσῶν C. C. C. MSS. Bodl. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. septem, Aug. b.

V. 1530. ὀττοτοί semel Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Mosqu. Flor. 2. 6. Aug. d. ὀττοτοί bis MS. C. C. C. Gu. Florr. quinque, Aug. b. ut ediderunt Barn. King. Valck. Musgr. Herm. ὀττόττοτοι Flor. A. ὀττοιτοῖ ὀττο ττοττοῖ Flor. 10. quod ortum videtur e lectione Flor. 33. ὀττοτοὶ ὀττοτοὶ ὀττοτοί. λεῖπε Ald. rell. Aug. d. λίπε e C. C. C. edidit Barnes. et sic Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ἰὼ λίπε Mosqu. Quod dedi cum Seidlero, efficit glyconeum, qualis est etiam sequens versus. Verba λίπε σοὺς δόμους omisit Herm. sequentia ita disponens: ἀλαὸν ὄμμα φέρων — πάτερ γεραιέ, δεῖξον — Οἰδιπόδα, σὸν αἰῶνα μ. ὃς ἐπὶ — δώμ. etc.

V. 1532. Οἰδίπου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Οἰδιπόδα Barn. e Schol. et MS. C. C. C. et sic Leidd. Gu. Florr. omn. Vict.

V. 1534. Burges.: „Neque sensum neque syntaxin video. Praetulerim ἀραῖον κότον σοῖσι βαλών. Redde δώμασιν *familiae*. Istud ὄμμασιν est e prava v. l.“ Iunge ὃς ἐπὶ δώμασιν ἕλκεις ματρ. ζ. βαλὼν ὄμμασι σοῖσι ἀέρ. σκ. Sic etiam Censor ed. Burg. in *Quart. rev.* V. p. 183. qui praeterea ἐνὶ δώμ. corrigit, neque tamen necessarium esse fatetur.

V. 1535. μακρόπουν Barn. e schol. et C. C. C. Sic etiam Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34.

V. 1536. γεραιὸν Ald. rell. et Codd. γηραιὸν Porson.

V. 1537. 8. δεμνίοις δύστανον Ald. rell. δύστανος Flor. 2. Vict. ut e MS. notavit Scalig. et coni. Valck. δύστανον δεμνίοις Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. quod cur mutatum sit, caussa apparet.

V. 1539. τί δ' Mosqu. Gu. (sed μ' a sec. m. suprascr.) Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. et sic Herm.

V. 1540. ἐξάγεις R. Mosqu. ἐξήγαγες Flor. 5. 10. ἐξάγαγε Flor. 18.

V. 1541. Herm. post λεχήρη addidit με, et hos versus ita descripsit: τί δ' ὦ — παρθένε, βακτρεύμασι τυ-φλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς — φῶς με λεχήρη σκοτίων — ἐκ θαλάμων, οἰκτροτάτοι-σιν δακρύοισιν.

V. 1542. οἰκτροτάτοισι δακρύοισι Ald. rell. Flor. 2. 10. οἰκτροτάτοισι δάκρυσι Flor. 33. οἰκτροτάτοισιν δάκρυσιν Mosqu. οἰκτροτάτοισιν δακρύοισιν Gu. Flor. sex, Aug. b. Porson. οἰκτροτάτοις δακρύοις scribens corrupit metrum choriambicum, quo scripti sunt hi vss.

V. 1543. αἰθέριον Harl. τ' post αἰθέρος addidi, monitu Herm. de usu antistr. p. XVIII. qui tamen in elem. omisit, in epit. pro eo γ' scripsit. Illud habet etiam Seidler. Ita versus erit e duobus dochmiis, qui duobus brevibus syllabis distinguuntur.

V. 1545. Post πτανὸν inserendum esse ὄντ' videbatur Herm. de usu antistr. l. c. Seidl. ποτανὸν ὄνειρον scripsit. quod ascivit Herm. in epit. In elem. d. m. a vulgata non recessit Herm.

V. 1546. Harl. οἴσῃ, superscr. γνώσῃ, quo Battierii coniectura εἴσῃ defendi possit.

V. 1547. ὦ ante πάτερ addidit King. quod praebet etiam Leid. B. Vix opus. — οὐκέτι σου τ. Mosqu. οὐκέτι σὰ τ. Paris. A. οὐκέτι σὰ unus Bodl. unde Musgr. coni. οὐκέτι σοι τέκνα σὰ λ. quod recepit Brunck.

V. 1548. 9. ἃ παρὰ βάκτροις πόδα σὸν Mosqu. Havn. ἃ παρὰ βάκτροις ἃ πόδα σὸν Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. d. etiam Flor. 10. nisi quod παραβάκτροις habet una voce. Flor. 2. ἢ παραβάκτροις πόδα σόν. Vict. ἢ παρὰ βάκτροις. ἃ πόδα σόν. παραβάκτροις una voce etiam Flor. 33. παρὰ βάκτροισιν Flor. A. (ap. Valck.) Leidd. qui cum C. C. C. Flor. 33. ἃ in initio sq. versus ponunt, in priore omittunt. Tandem ἃ ante θεραπεύμ. transposuit King. et sic Flor. 2. Ex incerta ista sede pronominis colligas, aliunde illud irrepsisse; sed iungi non possunt οὐκέτι

σοι τέκνα λεύσσει φάος, οὐδ᾽ ἄλοχος — — ἐμόχθει. — παραβάκτροις scripserunt. Herm. et Seidl. V. 1548. τυφλὸν pro τυφλόπουν C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Sed τυφλόπουν cum Aldo I. K. Flor. A. Flor. 2. 10. 33. θεραπεύμασιν ἐμόχθει ad sensum idem est, quod ἐθεράπευε; hinc accusativus additur πόδα σόν. Vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 212. ed. min.

V. 1550. ὦ ante πάτερ addidi ex Herm. de usu antistr. coniectura.

V. 1551. ὤ μοι μοι ἐμ. π. Ald. rell. Mosqu. Flor. 2. 33. ὤ μοι ἐμ. π. Barn. e C. C. C. ut ait Valck. et sic Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 9. 10. 18. 21. 34. οἴμοι ἐμῶν Flor. 6. ὤμοι (μοι) Aug. d.

V. 1552. στενάζειν multi MSS., inquit Porson. Ego ex uno Mosqu. hoc enotatum inveni. Post στενάχειν Piersius, incertum unde, King. ex optimo Cod. Reg. Sic. Valck. e Leid. B. inferserunt καί, καὶ τάδ᾽ ἀΰτεῖν. Herm. de usu antistr. p. XVIII., Quod si καί, inquit, quod a plerisque libris abest, repudietur, τὰ δ᾽ ἀΰτεῖν scribendum erit, ἰὼ ἰώ ante ὤμοι posito; sin probetur καί, semel posito isto ἰώ, deinde legendum erit πάρα καὶ τάδ᾽ ἀΰτεῖν. Sed in elem. doctr. m. et epit. cum Seidlero vss. 1551. 52. in unum versum dactylicum coniunxit: ὤμοι ἐμῶν παθέων! πάρα γὰρ στενάχειν τάδ᾽, ἀΰτεῖν. Recte. Exempla verborum eiusdem aut cognatae significationis sine copula cumulatorum dedit Seidler. p. 352. Aesch. S. in Th. 149. στόνων, ἀΰτᾶς. Ceterum Flor. A. ἀΰτεῖς. In fine p. 777. Herm. malle se scribit: πάρα γὰρ στοναχὰν τάδ᾽ ἀΰτεῖν.

V. 1553. Οἰδ. huic versui praefigit Aug. b. qui illud omiserat v. 1551.

V. 1554. ἔλειπον Flor. 10. Tum Ald. rell. cum Codd. φάος, ὦ τέκνον, αὔδα. φάος om. Aug. d. Porson. ut paroemiacum efficeret, edidit φῶς, τέκνον, αὔδα, quae est Valck. coniectura ad v. 1557. Ex hoc versu et praecedente Seidler. et Herm. unum effecerunt dactylicum, omissis vv. ποίᾳ μοίρᾳ. Sed animum vehementer decent geminata ποίᾳ μοίρᾳ, πῶς, ut Hec. 684.

V. 1555. ὀνείδεσσιν Flor. 2. Vict. ἐπονείδεσιν Gu.

Contra mox *ἐπὶ χάρμασιν* Ald. rell. Gu. Flor. 6. 9. Quae male fuerant divisa, iunxit Valck. ut iunguntur in Mosqu. Florr. septem.

V. 1556. *ὁ σὸς αἰ.* Ald. rell. Mosqu. Gu. Florr. omn. Havn. Articulum deleverunt Piersius et King. e cod. Reg. Soc.

V. 1557. *ξίφαισι* Gu.

V. 1558. Ante *σχετλίαισι* M. addit *φονίαις*, quod in textu habet I. pro *σχετλίαισι*, suprascriptum Canter. Pro *σχετλίαισι* Flor. 33. *φονίαισι*. Ante *σούς* King. e Cod. Reg. Soc. Brunck. Porson. e Paris. A., ut videtur, addiderunt *τούς*. *ἔβας* Aug. d. *ἔβον* sive *ἔβαν* Flor. A.

V. 1559. 60. Ald. rell. *ὦ πάτερ. Οἰδ. ἰώ μοι, αἶ αἶ.* Sic Flor. 2. 10. *ἰώ μοι ἰώ μοι αἶ αἶ* Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. ut edidit Barnes. *ἰώ μοι μοι. αἶ αἶ αἶ* Mosqu. *ἰώ μοι* omittunt et *αἶ αἶ* tantum habent Aug. d. Havn. *ὤ μοι μοι αἶ αἶ* Flor. 33. *ὤ μοι αἶ αἶ* King. ex opt. Cod. et sic Leid. B. Omnes autem interiectiones Oedipodi tribuunt. *ὦ πάτερ ὤ μοι* Antigonae continuavit, *αἶ αἶ* Oedipodi tribuit Herm.

V. 1560. *καταστένεις* Ald. rell. Leid. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. d. *στενάχεις* Grot. Piers. K. Leid. B. Verba *αἶ αἶ. τί τάδε καταστένεις* iambicum dimetrum conficiunt.

V. 1561. *τέκνα* Ald. rell. Leid. A. Gu. Florr. omn. *οἴ μοι μοι τέκνα* Grot. Piers. *ὤ μοι τέκνα* King. ex opt. Cod. et sic Valck. Brunck. Porson. *ὦ τέκνα* Herm. in elem. *ὦ τέκεα* in epit. Totum omittit Mosqu. Iungenda sunt *αἶ αἶ τέκνα! — δι' ὀδύνας ἔβας* Ald. rell. et Codd. plerique. *ἂν* inseruit Grotius, et sic Leid. B. Cant. hic tamen suprascriptum. Itaque vereor, ne *ἂν* additum sit ab eo, qui sine eo sententiam constare non posse existimaret. Sensus esse videtur: *es in dolore* (ut Alc. 893.), *magis vero doleres, si videres* etc. *δι' ὀδύνας ἔβας· μᾶλλον δὲ δι' ὀδ. ἂν ἔβας, εἰ.* Vid. ad v. 1344.

V. 1562. *τέθριππά δ' ἐς* (sic) I. (Flor. 33.) *τέθριππά τ' ἐς* Bodl. unus. *τέθριππά γ' εἰς* C. C. C. Cant. M. (vid. Porson. ad 1366.) *εἰς* etiam Flor. 6. 9.

V. 1563. totum eiecit Herm.

V. 1564. σαῖς eiecit Valck. Leid. B. auctore.

V. 1565. μέν om. Aug. d. τέκνων pro τεκέων Gu. τό ante κακόν inserit Aug. b.

V. 1566. δέ om. K. et King. hos anapaestos procudens ἃ τάλαιν' ἄλοχος | τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ. ne scilicet deesset paroemiacus. Eodem errore ductus Markland. ad Suppl. 649. deleri iussit μοι, et ita dividi versus: ἃ δὲ τάλαιν' ἄλο | χος τίνι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ. Suavissimi versus! exclamat Porson. Sequutus tamen est Brunck. et μοι, omittit Flor. 33.

V. 1568. φανερὰ γοερά Flor. 33. φανερὰ om. K. Leid. B. παισὶ pro πᾶσι Grot. K. Leid. B. Flor. 10. τεθειμένα Ald. rell. Aug. d. Havn. τιθεμένα C. C. C. Leidd. Paris. A. Gu. Florr. omn. Aug. b. Versus videtur esse trochaicus trimeter catalecticus, ut sequens, qui clauduntur dochmiaco.

V. 1569. ἱκέταν Ald. rell. et MSS. plerique, ἱκέτιν Grot. K. Mosqu. Aug. b. quod ortum ex ἱκέτην Gu. Flor. 5. 6. 9. αἰρομένα Ald. rell. et Codd. plerique. Cant. αἰωρομένα. Schol. pro v. l. ὀρομένα. ἀρομένα cum Seidlero de Herm. de usu antistr. coniectura scripsi. Idem tamen in elem. doctr. metr. et epit. ὀρομένα.

V. 1570. ἐνὶ λέκτρεσι Flor. A. ἐνὶ λέκτροισι Flor. 10.

V. 1572. πόλεμον addit Mosqu.

V. 1573. Supra ἐναύλους in Harl. scriptum συνοίκους. Herm. in epit. omisso μάτηρ scripsit ὤρει τε λ. ἐν.

V. 1574. τραύμασί τ' αἵματος Flor. A. unus Bodlei. apud Musgr. Flor. 10. ἐπὶ τραύμασιν αἷμα τύχαν Herm. in epit. quod quid sit, nescio.

V. 1575. φοινίαν Flor. 10. Aug. b.

V. 1576. ἦν ἐλ. Flor. 34. Aug. b. et ἀΐδης.

V. 1578. ἔπεμψεν Ald. rell. Flor. 2. Paris. A. ἔβαψεν e C. C. C. Barnes. et Piersius enotarunt, receperunt King. et Valcken. Sic etiam Leid. A. MSS. Bodlei. ap. Burtonum, I. L. Mosqu. Florr. omn. praeter 2, et Eustath. ad Od. ζ'. p. 1554, 7. (250, 36.) — ἄχει δὲ τέκν. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Barocc. unus, Canter. I. Flor. 2. 5. 10. 33. Havn. ἄχη δὲ τ. Aug. d. Laud. ἄχι Cant. pro v. l. ἄγχη C. C. C. ἄγχει M. ἔχει Paris. A. unde Brunck. fecit ἔγχει.

ἄγχι Canter. nescio unde, et sic K. L. Mosqu. Gu. Flor. 6. 9. 18. 21. 34. ἄγχι receperunt edd. ut anapaesticos efficerent. — ἔπαυσ' Aug. d. Havn. sed in illo suprasc. γρ. ἔπεσ'. — τέκνοισι Ald. rell. Gu. Florr. omn. praeter 10. qui τέκνοις. τέκνοις Musgr. Brunck.

V. 1579. πάντες Flor. A. ἤματι et συνήγαγεν Ald. rell. ἅματι Valck. e Leid. B. συνάγαγεν Barn. et King. reduxerunt. Pro ἅματι Cant. αἵματι pro v. l.

V. 1580. ὦ πάτερ ante ἁμετέροισι ponit Ald. rell. MSS. Bodlei. Flor. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. e quibus 18. ὦ πάτερ ᾱ ἡμετέροισιν. 33. ὦ πάτερ ἡμετέροις. Post θεός ponunt Grot. King. Leid. B. Valck. Musgr. Brunck. Porson. Herm. in elem. — δώμασιν unus Bodlei. Mosqu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. ἄχθη Bodl. alius, Flor. 6. 18. — ὥς τάδε Ald. et fere omnes MSS. ὅςτε Grot. ὅς γε K. Leid. B. quod ediderunt Valck. Brunck. ὅς τάδ' ἐπιτελευτᾷ Barocc. unus. ὅς ταῦτα edidit Porson., nec ipse ab anapaestis abhorrens. Felicissima coniectura Herm. ὥς τάδε τᾷδε τελ. scribendum monuit. Idem tamen in elem. et epit. scripsit: ὦ πάτερ, ὅςτις τᾷδε τελευτᾷ.

V. 1582. πολλῶν κακῶν κατῆρξεν Ald. rell. Paris. A. Flor. 2. 10. ὑπῆρξεν C. C. C. Leid. B. Mosqu. Gu. Florr. quinque. πολλῶν κατῆρξεν Οἰδ. κακῶν δ. Flor. A. 10. πολλῶν ὑπ. Οἰδ. κ. δ. Leid. A. Flor. 34. Aug. b. quem ordinem secuti sunt Brunck. et Valck. improbante Porsono, qui mendi originem patere dicit ex I. πολλῶν ὑπῆρξε κακῶν Οἰδ. ut habet etiam Flor. 33. Pro δόμοις Flor. 2. Vict. (Scal.) δόμος. τέκνοις Barocc. unus, I. Flor. 33. γένος Havn.

V. 1584. λήγεσθ' Aug. d. Havn. ὥς θ' ὥρα Flor. 34. τάφρον Aug. b.

V. 1585. τῶνδ' Οἰδ. λ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 6. 33. Aug. d. Havn. τῶνδε δ' Οἰδ. e Canteri emend. dedit Barn. ut iam dederat Grotius, et sic Flor. A. (τῶν δὲ δ' apogr. Hamb.) Leidd. Mosqu. Gu. Florr. septem. τόνδε δ' Οἰδ. λόγον Vict. (Scal.)

V. 1587. σὸς παῖς Ald. rell. Sed altero ordine Flor. A. Leidd. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. σός omittit Havn. In Aug. d. periit folium continens vss. 1587—1631.

V. 1593. ὧν σός Ald. rell. Flor. 2. Paris. A. Vict. ὧν

σοι King. e Codd. Leid. A. C. C. C. Mosqu. Gu. Florr. octo, Aug. b.

V. 1596. τλήμων Aug. b. τλῆμον Mosqu. Harl. Non iniuria in his haerebat Valck. In his enim, εἴ τις ἄλλος, ὥς τις ἄλλος, non solet verbum ἐστί vel ἔφυ adiungi, sed pronomina illa eodem, quo id, ad quod referuntur, casu poni. Itaque legitima esset locutio, καὶ τλήμον', εἴ τιν' ἄλλον ἀνθρώπων ποτέ. Leid. B. ἄλλων. Valck. coni. ὦ τλᾶμον, εἴ τις ἄ. ἀ. ἔφυ.

V. 1597. ὅν suspectum est Porsono propter μ' in versu sequ. Sed quum saepe praegresso substantivo vel pronomini in eodem sententiae tenore pronomen aliud per abundantiam quamdam subiungatur (vid. Gramm. gr. §. 467. 2. et ipsum Porsonum Praef. Hec. p. XI sq. Lips.), post relativum etiam addatur demonstrativum, ut Soph. Phil. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν (vid. Gramm. gr. §. 468.), quid mirum, si post relativum personalia etiam eodem pertinentia sequuntur? — μητρός omittunt Cant. I. M. Flor. 21. 33. Pro eo ad versum explendum Cant. M. in fine addunt ἔτι.

V. 1598. ἐθέσπισεν pro ἐθέσπισε Leid. Mosqu. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. Vict.

V. 1601. πολέμιον δυςδαίμονα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Flor. 2. Vict. Havn. πολ. πεφυκέναι. MS. C. C. C. Flor. A. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 2. ut ediderunt Grot. Piers. King. Valck. Musgr. etc.

V. 1602. In Leid. A. Aug. b. in contextu πέπρωτο χρῆν, in illo supra χρῆν glossa adscripta εἵμαρτο. — νιν omittunt Flor. 6. 9.

V. 1603. ἄθλιον Ald. rell. ἀθλίαν C. C. C. Leidd. Mosqu. K. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b.

V. 1604. σωζόμεθα Flor. 6. 9.

V. 1605. Κιθαιρῶν' Mosqu. Havn.

V. 1606 sq. ὅς μ' οὐκ ὤλεσ' Flor. 33. In sqq. cum Porsono Aldinam retinui lectionem. E Flor. A. nihil enotatum; Flor. 10. nihil discrepat ab Ald. nisi quod με pro μοι et ἔδωκεν habet, nec Flor. 2. 33. Havn. δουλευσεταί μοι K. acuto supra ευ deleto. δουλεύσεταί μοι I. ε supra αι addito. δουλεῦσαί τε με Paris. A. Flor. 10. Tum C. C. C.

quatuor Bodlei. L. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπ. sine δαίμων. Lacunam sic explent K. Leid. B. πρὸς Πόλ. ἐξέδ. ἀμφὶ δ. Leid. A. δαίμων Πόλ. ἐξέδ. ἀ. δ. Paris. A. ut Ald. nisi quod δέδωκε habet. Valck. coni. δουλεύσοντά τοι δαίμων ἐδ. Π. ἀ. δ. Musgr. δουλεῦσαί με τοι δαίμ. ἐδ. Π. ἀ. δ. quod edidit Brunck.; Porson. ἀλλὰ δουλεύσοντά με Μοῖρ' ἐξέδωκε Π. ἀ. δ. V. D. in *Classic. journ.* 4. p. 895. ἀλλὰ δουλεῦσαί με τοι Παῖδ' ἐξέδωκε Π. ἀ. δ. Elmslei. ad Med. p. 170. not. h., Nequeo non suspicari, inquit, nomen proprium Πόλυβον in alius cuiuspiam accusativi locum irrepsisse. Si scripsit Euripides τύραννον, eiusdem erroris exemplum erit Πόλυβον, cuius Μηδείας Med. 57. aut Πυλάδην Orest. 1535. (1528.) Legendum fortasse: ἀλλὰ δουλεῦσαί τε με (sic membr.) τύραννον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην· κτανὼν τ' (vulgo κτανὼν δ') ἐμαυτοῦ π. Rectissime δουλεῦσαί τέ με — — κτανὼν τ' ἐμ. π. sic Flor. 33. Nec δαίμων magis mihi genuinum videtur.

V. 1609. μητρὸς Flor. 10. Havn.

V. 1611. παισὶ διδοὺς Flor. 33.

V. 1612. ἀξύνετος Flor. 34. Aug. b.

V. 1613. ἐμ' ante ὄμματ' om. Mosqu. τ' post ἐς s. εἰς om. Flor. 33.

V. 1614. Hunc et quinque sequentes propter vocem βίον, qua finiuntur 1613. et 1619., omittunt Flor. A. (vid. Valck. ad 360.) et L. — ἄνευ θεῶν τοσαῦτ' ἐμ. Flor. 10.

V. 1616. ὁμαρτήσοι Flor. 33.

V. 1617. ζῶσα γὰρ Ald. rell. Paris. A. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 2. ζῶσα γὰρ ἂν Barocc. unus. ζῶσά γ' ἂν Leidd. Flor. 2. Aug. b. ut dederunt Grotius, Piers. King.

V. 1618. ἀλλ' οὐκέτ' ἔστι μοι Mosqu. Flor. 5.

V. 1620. ἀποκτενεῖς Mosqu. Flor. 10. ἀποκτείνειν 5.

V. 1622. οὐ μὴν γ' ἑλίξας Valck. quomodo habet Flor. 10. γ' omittunt Paris. A. Leid. A. Aug. b. Havn. quos sequitur Brunck. Aldinam lectionem οὐ μὴν ἑλίξας γ' unice veram esse ostendit Porson.

V. 1623. κακῶς Havn.

V. 1624. οὐδέπω πράσσων κ. Flor. 33. οὐδὲ πεπράσσων Aug. b. καίπερ πρ. Flor. 2. Vict. καλῶς pro κακῶς Flor. A.

V. 1625. σοί γ' εὖ λέλ. scribendum censet Valck. quia τε aliud vel καί non sequitur. Receperunt Brunck. et Porson. Male: sq. v. leg. ἐγώ τε ναίειν, quod habet Flor. 5. *Et tu recte dicis, quum te genua mea amplecti nolle dicis, et ego recte dixi, qui te in patria manere vetuerim.* Sic Heracl. 333. quem locum attulit Valck. σοί τ' εὖ λέλεκται, καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον, τοιαῦτ' ἔσεσθαι. Eadem sententia est Elmsleii ad Med. 1217. — χράζειν Flor. A. χρήζειν Flor. 2. 5. Vict.

V. 1626. δέ vel τε om. Flor. 2. σ' om. Havn.

V. 1628. δμώας Flor. 33. pro ἤδη. Voluit δμῶας. Tum Flor. A. κομίζων. Pro τόνδε δ' Mosqu. τόνδ', non Ald., ut ait Porson. Verba δ' ὃς πέρσων πόλιν πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε tanquam spuria delevit Porson., legens τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν. Quem enim unquam dixisse πόλιν πατρίδα? Contra hoc V. D. in *Classic. journ.* n. 4. p. 895. monuit iungenda esse, ὃς πατρίδα ἦλθε, πέρσων πόλιν. Pro σὺν ἄλλοις, quod frigidum et ieiunum, King. coniecit σὺν ὅπλοις, idque probavit Musgr. recepit Brunck. σὺν ἄλλοις ita defendit Valck., ut tamen, si σὺν ὅπλοις fuerit in vetustis Codd. repertum, hoc praeferre se fateatur. Ἥκω σὺν ἄλλοις, inquit etiam Theseus Herc. fur. 1135. auxilium Herculi ferens. At ibi non absolute positum est. Verum; addita ibi sunt haec: οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς μένουσ' ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι. Num igitur hic magis ferendum esset, si tale quid additum legeretur? Hoc loco ad augendam rei indignitatem spectat, quod σὺν ἄλλοις venit Polynices, non solus, ad singulare certamen provocato fratre vel alio modo regnum sibi vindicare studuit.

V. 1630. ἐκβάλλετ' ἄθαπτον Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Et ἄθαπτον quidem omnes MSS. ἐκβάλετ' autem Bodlei. Cant. I. L. Gu. Flor. 5. 9. 18. 21. 33. 34. Itaque sic ed. Valck. Brunck. Musgr. Porson. At Barn. incertum unde ἐκβάλλετ' ἄθαπτον. — ἔξω om. Mosqu.

V. 1631. κηρύξατε Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. I. M. Flor. 10. 33. Havn. κερύξατε Flor. A. κηρύξετε Flor. 2.

ex emend. Sed κηρύξεται Canter. Barn. e schol. Gu. Flor. 6. 9. 18. 18. 21. 34. sed in hoc correctum ab ant. m. κηρύξετε.

V. 1634. e Soph. Antig. 29. temere huc illatus. In eo Flor. A. 2. 10. ἄκλαυτον. Aug. d. Havn. οἰωνοῖσι. Pro βορὰν Flor. A. οὐρανόν, quod quomodo scribi potuerit, ostendit Valck.

V. 1635. τριπτύχων νεκρῶν γόους Ald. rell. τριπτύχους θρήνους νεκρῶν C. C. C. Flor. A. Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 18. 21. 34. (in quibus τριπτούχους) Aug. b. τριπτύχων θρ. ν. Florr. sex, ut ediderunt Valck. Brunck. Porson. Mihi τριπτύχους genuinum videtur. τρίπτυχοι θρῆνοι νεκρῶν dicti sunt, ut supra 1351. λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν. Orest. 379. τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων, de quibus vid. Brunck. ad Trach. 508. Musgrav. ad Oed. T. 1273. Lobeck. ad Ai. 9. Cf. supra ad v. 30. Mirum vero, si ob similem sequ. vocis terminationem τριπτύχων in τριπτύχους, lectionem a communi usu longe recedentem, mutatum esset.

V. 1636. δόμων om. Aug. b.

V. 1637. τὴν εἰσιοῦσαν ἡμ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. Flor. A. Paris. A. Flor. 10. 18. 21. 34. Havn. Aug. d. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμ. coni. Canter. recepit Barn. e C. C. C. et sic Leidd. Mosqu. Gu. Florr. quinque, Aug. b. Sed anapaestus in quarta sede non ferendus. Itaque Porson. e lib. P. edidit τὴν ἰοῦσαν ἡμ. quod idem habet Flor. 2: sed ex emend. E Victor. notatum: ἐπιοῦσαν et ἰοῦσαν. ἐπιοῦσαν legendum esse τρισυλλάβως existimabant Markl. et Heath. quod fieri posse negat Porsonus. Cf. V. D. in *Edinb. rev.* n. 29. p. 158. nr. 38. p. 489 sq. Boeckh. ad Pind. Ol. 14. p. 430. Sed ι facere συνεκφώνησιν s. συνίζησιν contendit Herm. elem. doctr. metr. p. 53 sq. τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν an aliud quid significare possit, quam τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν apud Soph. Oed. T. 774.) i. e. *diem hodiernum*, vehementer dubito, nec aliud exemplum eius locutionis exstat.

V. 1638. Αἵμονα Havn. μενεῖ C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 18. 34.

V. 1639. ἐν οἷς Flor. 34. ἀθλίοις Ald. rell. et Codd. ἄθλιοι e Barnes. coniectura edidit Valcken.

V. 1640. ὥςτε στεν. Flor. 33. ὡς στεν. omisso σὲ Flor. 5. στενάξω Flor. A.

V. 1641. οὐ γάρ σοι τὸ μὲν βαρὺ κ. Mosqu. σοὶ κακῶν βαρύ Harl. Tum idem τὸ δ' οὐ κακόν, suprascr. γρ. τὸ δ' οὐ βαρύ. Flor. A. κακόν pro κακῶν.

V. 1642. ἔφης Ald. vitio typothetarum, quod iam correxit Brub. Herv. 2.

V. 1644. Supra ἀποστέλλων Harl. καὶ ἔξω πέμπων. Hunc versum recte spurium iudicat Valck.

V. 1645. νικῷ pro νεκρῷ Flor. A.

V. 1647. τε pro γε Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ἄφρονά σε Flor. A. ἐπίθου C.C.C. Flor. 2. Vict. ut notarat etiam Scaliger; et sic edidit Valck.

V. 1648. οὐχὶ δίκ. Flor. 2. ἐκπονεῖν Ald. rell. I. M. Paris. A. Flor. 2. 33. ἐκτελεῖν C. C. C. MSS. Kingii, Flor. A. Leid. B. Mosqu. Gu. Flor. 5. 9. 10. 18. 21. 34. Vict. Aug. b. ἐκτελῆ Flor. 6. Vid. Valck.

V. 1649. ποθηρά Mosqu. πονηρά τ' ἢ Ald. rell. γ' ἢ Mosqu. Paris. A. Leidd. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 10. 33. Vict. Aug. b. Sequens τ' om. Flor. 10.

V. 1650. κρίσιν pro κυσίν Harl. quod e v. l. sq. v. irrepsit.

V. 1651. ἔκνομον Mosqu. κρίσιν pro δίκην Aug. d. πράσσεσθαί νιν Havn.

V. 1652. γε om. Flor. 33.

V. 1653. Burges: „Ex responso patet manifesto legendum: Οὔκουν ἔδωκε τὴν δίκην ἐν γ' Αἵμονι; et κἂν τῷ τάφῳ γε. Permutantur τύχης et δίκης in Heracl. 461. et Antig. 387. in aliis, ni fallor, locis permutandae: γε pro νυν ex MS." Inepte! Verte: *itaque sortem suam fortunae s. incerto belli exitui regendam commisit.* δαίμων de fortuna illustravit Valck. ad Hipp. p. 251. b. Insolens tamen locutio.

V. 1654. γε pro νῦν M.

V. 1656. ὅδ' ἀνήρ primus dedit Porson. pro ὅδ' ἀνήρ. Huius vocis priorem pro lubitu corripi vel produci putabat adhuc Valck. Kingii opt. Leid. B. ἀνὴρ ὅδ'.

V. 1658. σαυτὴν ἂν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 10. 33. Mosqu. Havn. σαυτὴν ἄρ' C. C. C. Flor. A. Leid. A. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. quomodo edidit Barnes. — συνθάψῃς Leid. A. Aug. b. Havn. συνάψεις Aug. d. συνθάψω Flor. A.

V. 1659. τι pro τοι Flor. 2. 33. δύω Aug. b. Havn.

V. 1660. λάζεσθαι Aug. d.

V. 1661. ἐπειδὴ δ' οὐ pro ἐπεὶ τοῦδ' οὐ Flor. 10. et mox μεθήσω.

V. 1662. οὐχ ἅ σοι παρθένε δοκεῖ Flor. 10. Aug. d. ὥς σοι pro ἅ σοι Flor. 2. Vict.

V. 1663. κὰκ. νῦν κέκρ. Flor. A. 10. κέκρικε Aug. d.

V. 1664. σῶμ' pro τῷδ' Grot. K. Leid. B. θήσῃ Flor. 2. Vict.

V. 1665. καὶ πρός σέ C. C. C. ap. Piers. Flor. 6. 9. καί ante τῆςδε inserit Flor. 33. μητρός Flor. 34. Havn. qui et Κρέων.

V. 1666. τύχης Mosqu. Flor. 2. 5. 10. 33.

V. 1667. Inutiliter Valck. coni. σύ γ' ἀλλὰ, quod esset: *at tu certe, etsi non alius.* περιβαλλεῖν Ald. Herv. 1.

V. 1669. τελαμῶνα Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34.

V. 1670. τιμήσῃς Flor. 10. νεκρόν Flor. 34. Aug. b.

V. 1672. οὐδ' pro οὐκ Heath, probantibus Brunckio et Musgr. Equidem causam nullam video mutationis. κτήσεις l. γόου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Mosqu. Havn. γόοις Grot. et sic C. C. C. Leidd. Gu. Florr. omn. Vict. γόους Aug. d.

V. 1673. οὐ γάρ Flor. 33.

V. 1674. πολλή σ' ἀνάγκη Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Flor. 2. Aug. d. Paris. A. Havn. τ' pro σ' Flor. A. πολλή γ' ἀνάγκη C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 33. 34. et sic Barn. Valck. Musgr. Gravior fit responsio particula γε, *et quidem magna est necessitas.* Respondere Anglico *yes*, notat V. D. in *Quart. rev.* n. 14. p. 464 sq. qui laudat Wyttenbach. Epist. crit. p. 247. ποῦ pro ποῖ Flor. 33. ἐκφεύξει pro ἐκφεύξῃ Flor. 34.

V. 1675. νὺξ γάρ Flor. 34. Reliqui cum Ald. νὺξ ἄρ'. ἄρ' Barn. King. Valck. Brunck. Porson. Δαναΐδαιν pro Δαναϊδῶν scribendum vidit primus Valck.

V. 1676. τὸ om. Mosqu.

V. 1677. ὅρκιος Flor. 5. δέ μοι C. C. C. Eustath. ad Il. κ p. 809, 15. (730, 23.) ἴστω ζεὺς ὅρκιον δέ μοι ξίφος. Probat Valck. τέ μοι Ald. rell. et Codd. non τ' ἐμοί, ut ediderunt Brunck. et Porson., et sic versum laudat Eustath. ad Il. α p. 92, 12. (69, 21.)

V. 1678. Gu. τί δ'; ἐκπροθ. quo firmari possit Reiskii coniectura. Sed non quaerit, quod iam antea cognoverat, an nuptias illas effugere cupiat Antigone, sed cur cupiat. — Mox ἀπαλλάχθαι Ald. rell. Flor. 5. Aug. b. Primus, quod mireris, correxit Valck. e Leidd. quibuscum conspirant Mosqu. Gu. Florr. omn. Havn.

V. 1681. Harl. ξυνθανοῦμαι θ', fortasse pro ξυνθανούμεθ'.

V. 1682. λίπε Ald. rell. Mosqu. Paris. A. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Havn. quod cur vitiosum dicat Valck. ad Hippol. 34. non intelligo. Aoristus rem cito transeuntem significat, praesens continuatam. Itaque λίπε est, *quam celerrime linque patriam.* λεῖπε tamen scripserunt Brunck. et Porson. et sic Flor. 10.

V. 1684. σοὶ δὲ Mosqu. φεύγεις Ald. rell. cum nota interrogationis post πάτερ. Ita σὺ δέ esset in apodosi, ut accepit Brunck. Sed inepta haec esset interrogatio, et locum haberet δέ in apodosi, si praecederent ἀλλ' εἰ ἐγὼ γαμ. Quod Valck. dicit, voculae εἰ saepe in eadem serie subiungi optativum et indicativum, verum quidem est (vid. Ast. ad Plat. Leg. p. 125.), sed ita, si optativo res, quae fieri tantum possit, indicativo, quae revera facta est, vel quam alius factam esse asseveravit, designatur. Flor. 34. φεύγοις, quod recepi, ut, sicut Oedipi v. 1683., ita hic Antigonae oratio interrumpatur: εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγοις, τίς ἄν σε θεραπεύοι;

V. 1685. τἀμὰ δ' ἐγὼ MSS. non pauci, inquit Porson. e quibus unum tantum Leid. B. commemoratum inveni. τἀμὰ δὲ sine ἐγὼ Laud. apud Burtonum, Flor. 34.

V. 1686. πάτερ om. Mosqu.

V. 1687. μοι om. Flor. A. 10. — πέδῳ Ald. rell. Gu. Flor. 6. 21. in quibus suprascriptum γρ. θανών, quod pro v. l. memoratur etiam in Flor. 5. 9. 56. 59. 76. θανών in textu Flor. A. Paris. A. Mosqu. Laud. Flor. 5. 10. 34. Mihi πέδῳ ad similitudinem vocis πεσών effictum videtur.

V. 1688. cum sequente Oedipo continuat Mosqu. Idem om. ποῦ, pro quo Flor. 10. ποῖ.

V. 1689. ὄλωλαν Aug. d. μ' om. Leid. A. Paris. A. Aug. b. sed cum Aldo retinent Gu. Florr. omn. — ὤλβισεν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 2. Havn. ὤλβισ', ut ediderunt Grotius et Barn., C. C. C. Leidd. Flor. A. Gu. Florr. omn. ἔν τ' ἀπ. C. C. C. ἠδ' Schol.

V. 1690. οὐκοῦν — κακῶν. Ald. rell. Valck. Brunck. et Codd. Interrogationis notam addunt Herv. 2. Canter. Barn. King. Musgr. Hinc Porson. οὔκουν — κακῶν; δὴ κἀμὲ Ald. Herv. 1. δεῖ κἀμέ Brub. Herv. 2. Flor. A. Flor. 2. 10. 33. Vict. Aug. d. κἀμὲ δεῖ Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ut edid. Canter. Grot. Barn.

V. 1691. σὺν πατρὶ τυφλῷ Flor. 2.

V. 1692. γενναίᾳ Ald. rell. γενναία coni. Milton. edidit King. γενναῖα Leidd.

V. 1693. προςάγε Mosqu. Flor. 10. — μοι μῆτερ εἰς ψαίσω σέθεν Flor. A.

V. 1694. γεραιᾶς φιλτάτης Ald. rell. φιλτάτῃ C. C. C. Bodlei. Mosqu. Leid. A. L. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. φίλη χεὶρ pro ἐμὴ vel σὴ χεὶρ in usu est, φιλτάτη χεὶρ non item. Itaque recte Valck. γεραιᾷ φιλτάτης ψ. χ. ψαύσω pro ψαῦσον Aug. d.

V. 1695. μῆτερ Gu. Flor. 2. 5. 10. Vict.

V. 1696. πρόςκειται Aug. d.

V. 1697. δὲ pro τε Flor. 33.

V. 1698. ἀλλήλων Aug. d. κεῖ δι' αλλήλην Flor. A.

V. 1699. χεῖρ' Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 2. Havn. neque tamen recipiendum, quod censebat Valck.

V. 1701. ἄθλι' deest in Havn.

V. 1704. ὅ, ποῖος (sic) C. C. C. Etiam in Havn. disiunctum esse videtur. ὁ ποῖος Porson. Vid. ad v. 878. et

cf. Schol. Gu. ad h. l. ἀλλ' ἦ e coniectura Barn. recepit Valck. i. e. ἦ ἄλλα κακὰ ἐρ. pro ἀλλ' ἦ, neque tamen necesse. ἀλλ' ἦ est *num vero*, ut Hipp. 929. Alc. 58. Vid. Valck. ad Hippol. 932. Bergler. ad Arist. Acharn. 1110. — κακοῖς om. Flor. 33. ἱεροῖς Aug. d.

V. 1705. μ' om. Flor. 2.

V. 1706. προςδέξηται Aug. b.

V. 1707. δῶμά θ'. Sic distinxit Valck. vulgatum δώμαθ', et sic Paris. A. δῶμαθ' Aug. b. d. ἱππίου Valck. recepit e Leid. B. et sic Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Cf. Elmslei. ad Med. p. 95. not. f.

V. 1708. ποδὶ pro πατρὶ Flor. 2. Vict. ut notavit Scal. quod eximie placet Porsono.

V. 1709. προθυμεῖς Flor. 33.

V. 1710. φυγὴν Flor. 5. 6. 9. 18. 21. Aug. b. In Mosqu. haec Oedipo continuantur. Ceterum vide de hoc carmine Hermann. de usu antistr. p. XIX. et elem. doctr. metr. p. 761 sq. epitom. doctr. m. p. 295. Burgesii descriptionem memorare nil attinet.

V. 1711. χεῖραν Mosqu. χέρα scribit Herm. et v. 1710. 11. in unum trimetrum contrahit; recte, opinor.

V. 1712. μοι πάτερ γεραιέ Leid. A. Aug. b. ὦ πάτερ Aug. d. πάτερ om. C. C. C. γηραιὲ Ald. rell. γεραιὲ King. Musgr. et sic Leidd. A. B. Mosqu. Gu. Florr. omn. Aug. b. d.

V. 1713. ἔχων μ' Flor. 10. 33. ὡς pro ὥςτε Flor. 34. ναυσὶ πόμπιμον Mosqu. ναυσίμπον Aug. d.

V. 1714. πορεύσομαι Laud. Flor. 34. quod pro v. l. a man. sec. habet Gu.

V. 1715. σύ μου Ald. rell. σύ μοι C. C. C. Leid. A. Paris. A. Mosqu. Gu. (in quo a sec. m. suprascriptum ου) Florr. octo, Vict. μου vel μοι om. Flor. 2. ποδαγωγός

ο

C. C. C. Mosqu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Vict. παιδαγωγός Leid. A. παιδαγωγός Gu. Aug. b. ποδαγός recte cum

ω

Ald. Flor. 2. 10. 33. ποδηγός Paris. A. ἀθλία Flor. 18.

ω α

21. 34. Gu. ἀθλίου Leid. A. ἀθλίου Flor. 2. ἀθλίου

Vict. Utramque lectionem coniungit Aug. d. ἀθλίου ἀθλία ἐγώ, in quo haec ita scripta sunt ab eadem manu, ut verba ἀθλία ἐγώ vel pro continuatione versus 1715. vel pro var. lect. in hoc versu vel pro explicatione verborum ἄθλιαι v. 1716, quae glutine, sed sane recentius, foedata sunt, haberi possint.

V. 1716. γενόμεσθα γενόμεσθ' King. Mosqu. Gu. Florr. septem, Aug. b. schol. γενόμεσθα γένος θ' ἀχθλίαι γε Flor. A. γενόμεθα γενόμεθ' Ald. rell. Flor. 2. 33. Havn. ἄθλιοι pro ἄθλιαι dedit Porson. quia de se sola Antigone loquitur, et sic etiam Hermann.

V. 1717. γε Porson. delevit cum K. nec esse videtur in Havn. Pro eo τε Flor. 21. — Θηβαίων Flor. 2. 10. 33. 34. Vict. — δή ex δῆτα natum, non habet I. nec Flor. 10. 34.

V. 1718. γηραιόν Flor. 2. Vict.

V. 1720. Oedipo, versus duos sequentes Antigonae tribuit Flor. 6. V. 1720. om. Flor. 34. τᾷ τᾷδε hoc et sq. v. Flor. 10. τάδε bis Aug. b.

V. 1721. omittit Flor. 18. τίθει πόδα Leid. B. Flor. 2. Quod ante Barn. vulgatum esse dicit Valck. πόδα τίθ', ὥστε, in sola est Stephaniana. πάτερ addunt C. C. C. Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 34.

V. 1722. ἔχων tanquam manifestam interpretationem eiicit Herm.

V. 1723. Pro secundo ἰώ Flor. 10. 34. δεινᾶς. Aug. b. ἰὼ ἰὼ δεινᾶς δυστ. Herm. in elem. et epit. δυστυχεστάτας φυγάς, operarum, puto, errore.

V. 1724. ἐλαύνων Ald. rell. Leid. B. Mosqu. Parisin. A.
ω ων
Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21 33. 34. Aug. b. d. ελαύνω Leid. A. ἐλαύνει Flor. 2. 10. et schol. Hinc Valck. fecit ἐλαύνειν, *Vah! me senem exigere patria!* quod receperunt Brunck. et Porson. Herm. in elem. dedit: ἰώ, ἐλαύνων γέροντά μ' ἐκ πάτρας. in epit. ἐλαύνων τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας, sine ἰώ.

V. 1725. ἰώ semel Flor. 5. 6. 9. ἰὼ ἰὼ ἐγὼ δεινὰ τλάς Flor. 2. Vict. δεῖν' om. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. praeter 34. Aug. b. ὁ τλάς King. C. C. C. Mosqu.

Flor. 6. 9. 33. ὁ τλᾶς Aug. b. τάλας Flor. 10. ταλάς 18.

V. 1726. τί τλᾷς Ald. rell. τί ταλάς bis Flor. 18. τί τλὰς Paris. A. Mosqu. Gu. ut ediderunt Brunck. Porson. δικαῖ pro δίκα Flor. A. δίκη Mosqu.

V. 1727. ἀνδρῶν pro βροτῶν Flor. A. (qui et ἀμείβετον) 10. 34. ἀξυνεσίας Flor. 34.

V. 1728. ὅς γ' ἐπὶ Grot. Leid. B.

V. 1729. καλλίνικόν τ' οὐράνιόν τ' ἔβ. Ald. rell. τ' post οὐράνιον om. King. Leid. B. Utroque loco deest in C. C. C. Leid. A. Mosqu. Gu. Flor. 10. 18. 21. 33. 34. Aug. b.

τὸ ἀ

V. 1731. Aug. d. αἴνιγμα συνετὸν.

V. 1733. αὐχήματ' pro εὐτυχ. Flor. 34.

V. 1734. τὰ δέ Flor. 10.

V. 1736. θανῇ Flor. 33. ποι pro που Flor. A. 10. Hic versus et quatuor sequentes in Aug. d. suo loco omissi, sed in margine sic adscripti:

πάτερ θανεῖν ἀποπρο γαῖαν (ν mutato in σ)
ἀλωμένα: παρὰ φίλαισι
παρθένοις λιπουσ' ἄπειμι. Hic ultimus in margine versus est; reliqua periere. Versus in ed. Porsoni rectius, quam a me, dispositi sunt. Ut Porson., ita Herm. eos descripsit in elem. sed in epitome post versum 1737. subiicit 1740. tum 1738. 39. in unum coniunctos.

V. 1741. Antigonae continuat Mosqu. φεῦ bis Leid. B. Flor. 2.

V. 1742. δὲ pro γε Flor. 33.

V. 1743. μεθήσοι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Aug. d. nil

οι

nisi ͜ κλε ͡ μ ησ. μεθήσει Harl. Gu. συμφορᾶς με

οι

θήσει Havn. μεθήσῃ Vict. με θήσει Canter. Grot. fortasse e schol. et sic Florr. omn. Huc pertinet scholion in marg. Aug. b. γρ. φ ὁ χρήσιμον φρενῶν εἰς πατρὸς γε συμφορᾶς εὐκλεᾶ με θήσει. καὶ τοῦτο ὅτι λέγει ταυτὸ Ἀντιγόνη. In marg. d. man. rec. λείπει μία σελίς.

V. 1744. ὦ τάλαιν' Flor. 5. σου om. Ald. rell. Gu. Florr. omn. Havn. Aug. ἐγώ γε Grot. ἔγωγε K. ἐγὼ δὲ Barn. King. ἐγὼ σοῦ coni. Musgr. τάλαιν' ἐμῶν τε σ. Brunck. Possit etiam σῶν poni, quod legisse videtur scholiastes, ἀθλία εἰμὶ ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν καὶ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ Πολ. ὕβρεων. Aldinam sequitur Hermann. Sensus est: *Quam misera ego et per me sum et propter contumelias fratris!*

V. 1745. ἐκ δόμους. Flor. A. 10. ἄθαπτος νέκυς οἴχεται Havn. ἄθαπτος οἴχεται νέκυς K. Leid. B. Flor. 2. Vict. quod recepit Porson., ut iambicum trimetrum efficeret. ἄθαπτος om. Flor. 33.

V. 1746. μέλεος om. Flor. 10. In Gu. inter μέλεος et ὄν spatium vacuum relictum est. — με om. Flor. 10. κατθανεῖν pro καὶ θανεῖν multi MSS. inquit Porson. i. e. Leid. B. et Flor. 2.

V. 1747. σκότια γᾷ καλ. i. e. ἐν σκότῳ γᾶς καλ. Sic Hermann. pro σκοτίᾳ γᾷ καλ. C. C. C. Flor. 2. 5. 6. 9. Vict. γῇ.

V. 1749. ἅλις ἔχουσα ὀδυρμ. ἐμῶν Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἔχουσα om. C. C. C. Leidd. Mosqu. Paris. A. Gu. Florr. omn. et eiecit Barn. e v. 1751. repetitum. ἐμῶν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Leid. B. Flor. 2. 10. 33. 34. ut legit Eustath. ad Il. έ. p. 554, 33. (421, 4.) ἐμοί C. C. C. Leid. A. cum gl. γρ. ἐμῶν, Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. In Flor. A. et Havn. hic versus deest.

V. 1750. Antigonae tribuit Mosqu. ἀμφιβωμίους una voce V. D. in *Classic. journ.* n. XV. p. 214. Contra alius in *Edinburgh rev.* n. 38. p. 492. intelligit ἔχε, σὺ δ' ἀμφὶ β. λ. ἔχε.

V. 1751. κόρους Ald. rell. κόρον King. e MS. Reg. Soc. vel e Bodlei. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. Aug. b. schol.

V. 1752. Antigonae tribuit Mosqu. ἔστι θαλαβρόμιος Flor. 33. pro ἴθ' ἀλλὰ Βρ. — ἵνα τε Ald. rell. Leid. B. Mosqu. Flor. 2. 10. 33. 34. Havn. σε pro τε Flor. 18. ἵνα γε C. C. C. Leid. A. Flor. 5. 6. 9. 21. quod receperunt Valck. Brunck. Porson. Vid. ad v. 645.

V. 1753. Μαινάδος Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter.

Leid. A. Havn. Μαινάδων Leid. B. Mosqu. Gu. Florr. omn. Vict. ut iam edidit Barn. fortasse e C. C. C.

V. 1754. Oedipo tribuit Aug. b. Καδμείαν ὠὴ ν. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Havn. Flor. 2. ἰωὴ Flor. 10. ἰωή Flor. A. ἑωὴν ἐβρίην Aug. b. et MS. Piersii. ὤν ν. C. C. C. Leid. unus, Gu. Mosqu. Florr. septem, Vict. et schol. — στολισαμένα L. Flor. 2. 33. Vict.

V. 1755. Σεμέλας θίασσον Ald. rell. et Codd. θίασον Σεμ. Porson, nescio unde.

V. 1756. Flor. 10. οὔρεσι. Grot. ὄρεσ'.

V. 1757. ἄγαρμν K. Leid. B. Grot. ἀχάριτον Herm. ut Elmsl. coni. ad Iphig. T. 566. (in Museo crit. Cant. no. 6. p. 290.) quod quare metrum postulare dicat Elmsl. non intelligo; versus enim est iambicus trimeter brachycat. δοῦσα K.

V. 1758. Nomen Oedipi omittit Aug. b. Hic et sequens versus e Soph. Oed. T. 1524. 5. ob similitudinem a grammatico hic primum adscripti, deinde pro Euripideis in textum illati videntur. Sed quominus eos eiiciamus, quod voluit Valck., impedit nimis abrupta sine iis sententia. — κλεινῆς Porson. e Paraphraste et Mosqu. pro κλεινοί, et sic etiam Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. κλεινᾶς Aug. b. Illud igitur recipere debui. Sic in Soph. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι. — λεύσετ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 21. 33. λεύσεθ' Flor. 2. λεύσατ' Codices quosdam habere dicit Porson. *Οἰδίπους ὅδε, en Oedipum.* Vid. Gramm. gr. §. 470. Ita difficultates evanescunt, quas Erfurdt excitavit ad Soph. Oed. T. l. c.

V. 1759. omisit Porson. tanquam spurium.

V. 1760. Barn. Valck. Brunck. Porson. Σφιγγὸς ὃς μόνος κατ. contra edd. et codd. Alterum non aeque volubili metro esse dicit Barn. κράτος pro κράτη Mosqu.

V. 1761. Ald. Herv. 1. ναῦ δ' (sic). νῦν est iam in Brub. et Herv. 2. νῦν δ' Musgr.; et sic Florr. 2. 10. Vict. δ' tamen omittunt C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. — οἰκτρός bis Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. sine αὐτός. Sed νῦν ἄτιμος αὐτὸς, οἰκτρὸς Cant. Leidd. Mosqu. (nisi quod hic οἰκτρῶς) Gu. Florr. 5. 6. 9. 18. 21. 33. 34. Vict. αὐτός om. Flor. 10. In αὐτός

frustra trepidat Valck. Oedipus se ipsum opponit Sphingi: *ego, qui Sphingem oppressi, nunc ipse honore privatus* — Reisig. coni. p. 122 sq. ex Aldinae vestigiis legit: *νῦν δ' ἄτιμος οἰκτρὸς αὖ τῆσδ' ἐξελ. χθ.* ita ut haec verba non a relativo pron. pendeant, sed suis sint finibus seclusa.

V. 1762. *ἀτὰρ τί τ.* Ald. rell. Flor. 33. 34. *ἀλλὰ γάρ*, ut coni. Canter., in MS. invenit Grotius, et sic C. C. C. Leidd. Mosqu. Gu. Florr. septem. *ἀλλὰ τί*, omisso *γάρ*, I. Vict. Vulgatam fluxisse e v. 382. notavit Barn. Pro *ταῦτα* Flor. A. *λοῦτα*.

V. 1763. *ἐκ* om. Flor. 33. *ἐκ θεῶν* om. Flor. 10.

IN MEDEAM.

Argum. lin. 2. Havn. ἐγγυᾶται καὶ τὴν τοῦ Κρ. Idem l. 3. verba πρὸς γάμον omittit. Ibid. legendum μέλλ. δὲ ἡ Μήδεια. Articulum deleverat Brunck.

L. 4. πρὸς μίαν ἡμ. Lasc. Ald. et Codd. πρός delevit Brunck., revocavit Beck.

L. 6. ἐσθῆτα Lasc. καὶ αἰσθῆτα Havn.

L. 7. διαχρησαμένη Havn.

L. 8. ἀπώλετο Havn.

L. 9. ἐπὶ ἅρματος Havn.

L. 10. κἀκεῖ pro κἀκεῖσε Havn.

L. 11. φασὶν om. Havn.

L. 12. ἑψήσασα Brunck. ἀφεψήσασα coni. Elmsl. Tum Havn. ἐποίησε pro ποιήσειε. In his autem verbis desinit Flor. 10.

L. 13. 14. Νόστους φησὶ ποιήσας.

L. 15. κοῦρον ἡβώοντα Havn.

L. 16. ἀποψύξασ' Havn. Mox schol. Arist. Equ. 1318. ἰδυίῃσι, rectius, modo scribatur ἀποξύσασα, habita ratione τοῦ δίγαμμα, inquit Elmsl.

L. 17. ἕψουσ' ἐπὶ χρυσίοισι λ. Lasc. Ald. rell. ἕψουσα ἐπὶ χρυσέοισι λ. Barn. ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λ. Schol. Arist. ἑψοῦσα (sic) ἐπὶ χρυσείῃσι λ. Havn. ἐνὶ χρυσ. λ. emendat Schaefer.

L. 18. ἐν ταῖς τοῦ Δ. Lasc. Ald. Articulum delevit Brunck. τροφαῖς Havn.

Folio verso l. 1. τὸν Ἰάσονα om. Havn. sed supra ἀναιρεθῆναι l. 2. scriptum habet Ἰάσονα.

L. 2. ἐκκελεύσασθαι Havn. tum γὰρ οὕτως αὐτήν.

L. 3. αὐτόν om. Havn.

L. 4. ἐμπεσούσης Havn.

L. 6. Sequentia primus addidit Brunck. e Par. A. Sunt etiam in Rom. C. ap. Elmsl. Flor. 15. Havn.

ὑποβάλλεσθαι Rom. C. παραβαλέσθαι Havn. Tum Brunck. ὑποβαλέσθαι γενναιοφρόνως διασκευάσας. Pro γενναιοφρόνως Havn. πάνυ εὐφρόνως, Rom. C. παναιόφρο-
o
νος, Flor. παρὰ νέωφρονος (sic) διασκευάσεως. Neophronis nomen hic latere, iam Beckius viderat. Diog. Laert. II, 134. de Menedemo: ὥςτε παίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἐν τοῖς (ἔνιοι Νεόφρ. Menag.) Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί. Suid. Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικός· οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν· ὃς πρῶτος εἰςήγαγε παιδαγωγοὺς καὶ οἰκετῶν βάσανον. Quomodo Neophron Euripidis fabulam mutaverit, docuit Böttiger. in prol. Medeam cum priscae artis operibus comparatam exhibente. Vid. Misc. philol. I. p. 130. Mira est ad h. l. disputatio Elmsleii, qui vix operae pretium fuisse dicit poëtam paene ignotum furti litterarii insimulare, quum vix quisquam dubitare possit, quin iuniores tragici multa a veteribus illis artis principibus sumta in suos usus converterint. Itaque antiquiorem aliquem Euripide Neophronem comminiscitur, de quo nemo umquam quidquam audivit, et hoc declarare voluisse argumenti scriptorem coniicit, tragicum omnium ferme nobilissimum alienam i. e. Neophronis fabulam sibi supposuisse; legendum igitur videri τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι (ὁ Εὐριπίδης scilicet) παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας. Qui quod dicit, vix operae pretium fuisse poëtam paene ignotum furti litterarii insimulare, aliud est, multa e veteribus sumta in suos usus convertere, aliud διασκευάσαι, seu fabulam, mutata oeconomia et personarum partibus, aliter instituere. Hoc si fecit Neophron, quidni operae pretium fue-

rit commemorare? fecisse autem eum, ipse Elmsl. ad h. l. concedere videtur. Quod vero Suidas dicit, Neophronem primum παιδαγωγοὺς in scenam induxisse, non tantum valet Lexicographi auctoritas, ut ex iis verbis antiquiorem Euripide, apud quem haud semel inducitur παιδαγωγός, Neophronem fuisse colligi possit; potius inscitiae illud vel negligentiae Suidae tribuendum, quem ipse Elmsl. reprehendit, quod eodem loco Neophronem Alexandro aequalem faciat, eumque confundat cum Nearcho. Vid. eumdem v. Νέαρχος. Non quaeritur autem h. l., quid vere factum sit, sed quid Grammaticus narraverit. Non expedio tamen illud ὑποβαλέσθαι; pro ὑποβληθῆναι dictum esse, vix credam; an excidit nomen eius, qui hanc fabulam supposuisse existimatus sit?

L. 7. τε περὶ om. Flor. Havn. qui τε addunt post sequens τοῦ, τοῦ τε Ἑλλ. βίου.

L. 8. αὐτῶν Havn. τῶ (sic) μὴ πεφ. Flor. Havn.

L. 8. 9. πεφυκέναι Rom. τὴν Μήδειαν coni. Beckius. προςπεσεῖν pro πεσεῖν Flor. Havn.

L. 10. ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι Flor. Havn. ἐπεβούλευσε τῷ Ἰ. Brunck.

L. 13. Rom. τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶν κεχρῆσθαι. ὡς Ὅμηρος Flor. Havn. ὡς καὶ ὁ Ὅμ. Brunck.

L. 14. δ' pro τ' Havn. Plenius haec a verbis ἐπαινεῖται δέ ἡ εἰςβ. leguntur in scholiis ad v. 1.

Post hoc argumentum aliud sequitur in editionibus, etiam collectione scholiorum Arseniana; quod cur omiserim, ipse nunc miror. Est vero huiusmodi:

Ἄλλως. Ἀριστοφάνους[1]) Γραμματικοῦ.

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα[2]) ἔχθραν τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα[3]), ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην[4]) καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς, ἐχω-

1) τοῦ addit Lasc. Ἀριστ. Γρ. ὑπόθεσις Havn.

2) Havn. Μήδ. διαφοροῦσα τὴν Ἰάσονος ἔχθραν.

3) Sic Lasc. Ald. τὴν Κρ. θυγ. Γλαύκην Brunck. Beck. Pors. Γλαύκην hic omittunt Arsen. Havn.

4) Lasc. ἀπέκτεινε μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα, omisso Γλαύκην.

ρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσουσα [5]). Παρ' οὐδετέρῳ [6]) κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ, ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων [7]). Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου [8]) ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα [9])· πρῶτος Εὐφορίων. δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης· Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς [10]), Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

Nomina personarum ita exhibet Lasc. et Rom. A. Τροφός. (Lasc. Τροφὸς Μηδείας.) Κρέων. Παῖδες Μηδείας. Παιδαγωγός. Ἰάσων. Χορὸς γυναικῶν. Αἰγεύς. Μήδεια. Ἄγγελος. Rom. C. sic: Τροφός. Κρέων. Παιδαγωγός. Μήδεια. Χορὸς γυναικῶν. Αἰγεύς. Ἰάσων. Παῖδες Μηδείας. Ἄγγελος. Havn. sic: Τροφός. Μήδεια. Κρέων. Παῖδες Μηδείας Παιδαγωγός. Ἰάσων. Αἰγεύς. Ἄγγελος. Χορὸς γυναικῶν. Πρέσβυς. Τροφὸς Μηδείας etiam Ald. rell. πολιτίδων post Χορὸς γυναικῶν addidit Brunck. Post nomina personarum in Lasc. et Ald. sequitur: προλογίζει (δὲ addit Ald.) ἡ Τροφός. quae verba Brunck. argumento inseruit.

5) Sic Lasc. ut e Scaligeri coniectura edidit Barn. συνοικήσασα Ald. Arsen. rell.

6) Lasc. παρ' οὐδετέρῳ. Scal. παρ' οὐδενὶ, ut in argum. Orestis. Elmsl. coni. παρὰ Νεόφρονι κεῖται ἡ μ.

7) Haec, ἡ μὲν σκ. — πολιτίδων, om. Havn. sequentia Lascaris Brunck. post πολιτίδων addidit προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας, quae in Lasc. et Ald. post dramatis personas leguntur.

8) Vulgo Πυθιοδώρου. Emendavit Brunck. Pro ἐπὶ Havn. ὑπό.

9) Rom. Ὀλυμπιάδος πζ. pro κατὰ τὴν ὀ. ἑ. Ὀ. plenius etiam Havn. Ὀλυμπιάδος πζ ἔτει ἀ. fortasse ἔτει πρώτῳ. Arsen. κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδ. Ὀλ.

10) Ald. Δίκτης. tum Θερισταὶ, Σάτυροι. οὐ σ. Σάτυροι est ex em. Bentl. epist. ad Mill. p. 13. (p. 465. ed. Lips.) et sic Rom. Idem Bentl. οὐ σώζονται. Argum. Arist. Ach. — — δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. Ultima Δίκτυς, Θερ. etc. desunt in Havn.

Restat, ut, quae de hac fabula a recentioribus disputata sunt, commemorem, et vera ea sint, necne, exquiram. Duplex igitur sententia de Euripidis Medea prolata est, altera a Sam. Petito Miscell. lib. VI. c. 15., qui Medeam non antiquioris Euripidis, Socratis amici, sed iunioris, maioris ex fratre filii, (de quo vid. Boeckh. de Aesch. Soph. Eurip. p. 225 sqq.) esse demonstrare conatus est, quocum ex parte consentit P. Manutius, qui ad Cic. epist. ad Div. VII. suspicatur, duas fuisse Graece scriptas Medeas, unam ab Euripide maiore, quae exstat, alteram a minore, inter cuius fabulas Medea etiam a Suida commemoratur; quae a veteribus e Medea afferantur, in nostra non exstantia, ea e minoris Euripidis fabula sumta esse. Sed haec sententia nunc quidem iam obsolevit; contra alia multorum virorum doctorum suffragio viget, qua nostram fabulam ab ipso auctore Euripide retractatam et correctam esse, duplicemque eiusdem fabulae recensionem exstitisse ponitur. Quae sententiae quum nullo veteris scriptoris testimonio nitantur, ex iis, quae antiqui de ea fabula commemorarunt, confirmandae sunt. Ea igitur argumenta nunc examinemus.

Et levissima quidem sunt, quae Porsonus ad loca nonnulla Medeae protulit. Quum enim v. 300. (302. nostr. edit.) in aliis exemplaribus *καινὰ προςφέρων σοφά*, in aliis *καινὰ προςφέρων ἔπη* legatur, versu autem 1314. (1307.) pro *τί τάςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας* Heliodorus et auctor *X. Π.* habeant v. 120. 436. *τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις*, vel *τί τούςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, quae haud dubie ex Euripidis loco expressa sint, Aristophanes etiam Nub. 1369. verbis *ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά* ad illam locutionem Euripidis respexisse videatur, inde colligit, Euripidem primum scripsisse *καινὰ προςφέρων σοφά; τί τούςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, postea ab Aristophane Thesm. 1141. Nub. l. c. derisum, pro *σοφά* substituisse *ἔπη*, pro *τούςδε λόγους* autem *τάςδε πύλας*. Quae ut recte disputata sint, nihil tamen aliud inde sequeretur, nisi Euripidis fabulae retractandae studium intra singulorum verborum emendandorum curam substitisse; quae si nova recensio nominari potest, pauci sane antiquorum scriptorum libri esse debuerunt, qui non novam eiusmodi recensionem experti sint: fieri enim non potest, quin scriptor in iis, quae olim scripsit, repetita lectione nonnulla vel multa immutata velit. Sed

illud ipsum perquam leve est, varietatem lectionis non a Grammaticorum interpolationibus, incuria vel inscitia librariorum, aliisve causis, sed ab auctoris ipsius secundis curis repetere. Si vero Aristophanis irrisionum ita impatiens erat Euripides, ut unam vocem σοφά ex hoc loco eximeret, in multis aliis relinqueret, miror eum non primum fabulae versum immutasse, quem ridet Aristoph. Ran. 1429. vel carminis initium v. 1070 sq. quod non minus risit Aristoph. Lysistr. 1126. notante ibi Porsono. Eodem enim iure variae lectiones omnes, nisi quae aperte ab oscitatione et inscitia hominum fluxerunt, ex eodem fonte derivari possent; et in Medea quidem derivavit Osann. in anal. crit. p. 90 sqq. qui duplici recensioni tribuit, quae diversae lectiones sunt v. 30. δέρην et κάρα. v. 58. δεσποίνης et Μηδείας. v. 107. ἀνάψει et ἀνάξει. (Boeckh. p. 172. addit v. 248. καρδίαν ἄσης et καρδίας χόλον.) v. 257. ξυνουσία et κοινωνία. v. 281. ἐχθροὶ et θνητοί. v. 297. δόξα et γλῶσσα. v. 392. τοὐμὸν δέμας et δέμας τόδε. v. 444. ἀμήχανον κακὸν et ἀμήχανον φέρειν. v. 506. μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα et μακαρίαν Ἑλληνίδων. v. 528. τόξοις ἀφύκτοις et πόνων ἀφύκτων. v. 540. κάλλιον et βέλτιον. v. 574. ἐρῶ et λέγω. v. 581. γένῃ et φαίνῃ. v. 595. λυπρός et πικρός. (Addere poterat v. 597. φανῇ et γένῃ.) v. 700. αὖ λέγεις et ἀγγελεῖς. v. 736. ὦ γύναι et ἐν λόγοις. v. 747. λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς et Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας. v. 876. ξυμπεραίνειν et ξυγγαμεῖν σοι. v. 877. ἥδεσθαι et εὐφραίνειν. v. 1032. φαιδρὸν et τερπνόν. v. 1033. χαιρέτω et ἐῤῥέτω. v. 1053. πέπρωται et πέπρακται. v. 1120. ἑστίαν et οἰκίαν. (Quidni etiam ἠκισμένην et ἠκισμένη?) v. 1152. προσγελῶσα et προσβλέπουσα. v. 1196. δέμας et χέρας. v. 1217. μωρίαν et ζημίαν. De his satis est, annotationem legere, ex qua patebit, plerasque lectiones ab errore librariorum profectas, alias esse memoriter citantium scriptorum, alias unius Pseudogregorii fide niti. Putidus vero auceps syllabarum esset Euripides, si in id operam suam insumsisset, ut, utrum melius esset τοὐμὸν δέμας an δέμας τόδε, ἐρῶ an λέγω, ἑστίαν an οἰκίαν, exquisivisset.

Non maioris momenti sunt argumenta, quae idem V. D. e versibus bis in hac fabula positis petiit p. 85. ut v. 465 = 1314. (vid. ad 465.) v. 41. = 382. 3. 4. (vid. ad 41.) v. 912. 3. = 994. 5. v. 1050. 1. = 1230. 1. vel e versibus,

qui in aliis etiam tragoediis leguntur, ut 1019. qui est etiam Troad. 762. Addi poterat v. 543. qui legitur etiam in Suppl. 418. Similia in omnibus fere fabulis inveniuntur, ut earum etiam duplicem recensionem fuisse eodem iure contendere possis. Illud vero nimiae audaciae est, quod, quum Aristophanes Plut. 758. dixerit — ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν, quod levem aliquam similitudinem habet in verbo ἐκτύπει cum Medeae versu 1169 sq. ἅπασα δὲ Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, in Medeae prioris contextu sic olim lectum fuisse suspicatur p. 90.: ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβὰς γεραιᾶς εὐρύθμοις προβήμασιν, qui versus illo loco plane ridiculus esset; vel quod v. 669. sic olim lectum esse p. 95 sq. dicit: τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων Παίδων πέρι etc. quia ad Arist. Plut. 39. τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων Scholiastes annotavit: τραγικώτερον ἀπεφήνατο προςδιασύρων, ὥς φασιν, Εὐριπίδην. quod etiam manifestarium documentum vocat, Euripidem prioris editionis loca ab Aristophane perfricata in altera correxisse. *) Quid? quod p. 100. locum a v. 1106. usque ad 1110. auctoris manu totum esse refictum docere sit vestigia prioris editionis in imitatione Aristophanis 641. τίς ἡ βοή ποτ' ἐστιν; ἆρά γ' ἀγγελεῖ Χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι Ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί. in quibus locis equidem nihil simile video; praeterquam quod utrobique mulier exspectare adventum alicuius dicitur; quasi hoc facere vel dicere non possit, nisi quae hoc ab Euripide didicerit. Sed est etiam alia similitudo: utroque loco legitur ἀγγελεῖ, et quia Aristoph. dixit περιμένουσα, idcirco Euripidem etiam utraque in recensione περιμένουσα scripsisse suspicatur. Sed haec sufficiant de primo duplicis recensionis argumento.

Alterum argumentum positum in eo, quod versus et verba a veteribus e Medea citantur, quae hodie in ea non leguntur, satis refutavit Elmsleius, docens vel falso eos versus Euripidi adscribi, ut eum, qui citatur a Stobaeo p. 453 — 333. πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ, qui est Sophoclis e Tyrone fr. IX. ἀκαιώνιστον Κόρινθον apud Hes

*) Eum ipsum Euripidis e Medea versum Bergler. apposuit ad locum Arist. idem tamen poëtam et scholiasten ad Iphig. T. 945. κεῦθμ' ἢν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακὼν respexisse rectius suspicatur.

sych. ubi nulla est in Cod. Veneto Medeae mentio, ὀλόμαν, ὀλόμαν apud Arist. Pac. 1007 sqq. ad quem locum suspicatur tantum Scholiastes, quae est hominis sagacitas, detorta ea esse e verbis Medeae v. 95. πῶς ἂν ὀλοίμαν, addit tamen, alios haec ex ipsius Melanthii Medea (vid. Elmsl. ad v. 96.) desumta dicere, denique versus a Brunckio ad Med. p. 400. e Stobaeo allati, ubi tamen Cod. Paris. lemma habet βιότου ἐκ μηδείας, si vero Euripidis sunt, optime Medeae personae in Aegeo convenirent, in nostra Medea vix locum habent. Facile autem fieri potuisse, ut, quum Euripides Medeae historiam in tres fabulas distribuerit, Peliades, Medeam, Aegeum, grammatici e Medea citarent, quae Peliadum vel Aegei essent, ut quod Schol. Arist. Ach. 119. e Medea adscribit: ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον, vel quo Ennii versu Cic. ad Div. VII, 6. Off. III, 15. utitur, *Qui ipsus sibi Sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit*, haud dubie verso e graeco Euripidis fr. inc. CXI. μισῶ σοφιστὴν, ὅςτις οὐχ αὑτῷ σοφός. qui non e Medeae fabula citatur, sed a Medea pronuntiatus commemoratur. Neque vero plus proficiunt, qui locis Ennii ex Medea citatis utuntur, quibus in nostra fabula nihil respondet; vel enim eorum incertus est auctor, ut eius, quod Osann. habet p. 124. XVIII. vel aperte a nostrae Medeae argumento aliena sunt, ut illud, quod Osann. habet p. 119. XIII. in quo etsi pro *Adsta* cum V. D. *Astu* legas, non tamen efficies, ut illud ab alio quoquam, nisi ab eo, qui Athenas ipsas accederet, pronuntiatum dicas propter imperativos *Contempla, adspice.* Itaque illud rectius ad Aegeum Ennii fabulam referri suspicatus Elmsl. p. 66.

Aliud argumentum, quo duplicem fuisse Medeae recensionem ab ipso poëta factam comprobaret, primus, nisi fallor, attulit Boeckhius de Aeschylo, Soph. Eurip. p. 166. quod Parmeniscus apud Schol. Med. 10. (cf. ad v. 276.) et Aelian. V. H. V, 21. tradunt, accepisse Euripidem a Corinthiis quinque talenta, ut Medeam ipsam faceret suos liberos interficientem, quos secundum alios Corinthii iugulavissent. *) Addit deinde: „Hoc Corinthii non nisi in altera edi-

*) Euripidem quidem auctorem fabulae de Medea liberorum interfectrice designare videtur Aristot. de poët. c. 15, 10. 11. (c. 14, 10 sqq. Herm.) Τοὺς μὲν οὖν παρειλημμένους μύθους

tione facere poterant: neque enim in priore consilium poëtae iis facile innotescere poterat. Nisi quis dicat, ab ipsis excitatum et provocatum tragicum ad Medeam scribendam esse." Ut nihil de fide Parmenisci dicam, de qua nihil constat, scholion illud nihil de eo habet, quod Eurip., antequam corruptus esset a Corinthiis, Medeae liberos a Corinthiis interfectos tradiderit, nec ulla causa est, cur locum aliter accipiamus, nisi Corinthios, ut infamiam caesorum Medeae liberorum, qua vulgo flagrabant, a se amoverent, Euripidem, poëtam ea aetate celeberrimum, cuius auctoritate crimen illud facile obscurari posset, eo perduxisse, ut Medeam in scenam induceret, ipsam liberos interficientem, et caedis crimen a Corinthiis in Medeam transferret ac derivaret, *ὡς ἄρα πέντε τάλαντα λαβὼν παρὰ Κορινθίων Εὐριπίδης μεταγάγοι τὴν σφαγὴν τῶν παίδων ἐπὶ τὴν Μήδειαν*. Ita nec opus est statuere, alios Tragicos Euripide superiores caedem puerorum in Corinthios contulisse; satis est, vulgari fama, cuius monumentum adeo exstaret (vid. Boeckh. p. 168.), hoc ita receptum fuisse. Carcinus autem, quem Medeam in cognomine traguedia causam dicentem de caede liberorum fecisse auctor est Aristot. Rhet. II, 44., non antiquior ille esse videtur, quem ridet Aristophanes, sed Agrigentinus, Alexandri M. aequalis. vid. Boettiger. de Medea in Misc. philol. I, 1. p. 130.

Sed gravissimum est, quod ex Aristotele eruit Boettiger. prol. de Medea p. 123. l. c. Is enim de poët. c. 16, 9. (18, 12. Herm.) *φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μή, ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ, ἀπὸ μηχανῆς.* His verbis significat philosophus, in Medea (ubi autem Medeam, non adiecto auctoris nomine, laudant, veteres Medeam Euripidis intelligunt) dei vel herois interventu fabulam ad exitum perduci: hoc enim est *ἀπὸ μηχανῆς*. Pollux IV, 128. *ἡ μηχανὴ δὲ θεοὺς δείκνυσι καὶ ἥρωας τοὺς ἐν ἀέρι, Βελλεροφόντας, ἢ Περσεῖς.* His autem verbis designari non poterat Medea alato

λύειν οὐκ ἔστι. — — αὐτὸν δὲ εὑρίσκειν δεῖ, καὶ τοῖς παραδεδομένοις χρῆσθαι καλῶς. τὸ δὲ καλῶς τί λέγομεν, εἴπωμεν σαφέστερον. Ἔστι μὲν γὰρ οὕτω γίνεσθαι τὴν πρᾶξιν, ὥσπερ οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, εἰδότας καὶ γινώσκοντας, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἀποκτείνουσαν τοὺς παῖδας τὴν Μήδειαν. Nec hoc fugit Böttiger. in prol. de Medea p. 126.

curru insistens. Itaque suspicatur Boettiger. in priore fabulae editione Iunonis aliquas in fine partes fuisse. „Hoc certe apparet, inquit, totam ῥῆσιν Medeae, qua in ea, quae adhuc legitur, fabula sepulturam filiorum et sacra in illorum honorem instituenda praedicat 1368—1373. melius quadrare in Iunonem, quam in feminam, fugam quam celerrime capessentem. Nec minus offendunt, quae statim sequuntur, de morte Iasonis, fragmentis Argûs navis capiti dormientis illisis, olim impendente. Veneficam Medeam norunt ii quoque, qui nondum aere lavantur. Sed quis unquam fando accepit, vaticinatam esse Medeam et fatidicam mulierem futura praedixisse? Ponamus, Iunonem haec profari. Pulcherrime cohaerent omnia. Aperte hic suturae hiscentis et male coeuntis sunt vestigia; fragmentum est e priori ἐκδόσει in hanc posteriorem non satis apte translatum. Et sensit hoc iam pro ea, qua polluit, sagacitate *Musgravius*.“ Haec ille. Verba ἀπὸ μηχανῆς aliter quidem accepit Dan. Heinsius de tragoed. constitutione c. 12. p. 97 sq. ubi machinam fuisse vel cum deo vel sine illo disputat, illius exemplum affert ex Oreste, Ione, Hippolyto, machinam sine deo praesens esse effugium dicit, cum persona, quae evadere non possit, machina elabatur, sicut Euripidis Medea. Machinam non in deorum tantum interventu adhibitam esse demonstrat locus Pollucis, ubi Bellerophontem et Perseum in ea exhiberi dicit, alterum coelum Pegaso petentem (ad cuius similitudinem ab Aristophane in Pace Trygaeum scarabaeo in coelum evolantem effictum esse sagaciter vidit Boettiger. in prol. *de deo ex machina* (Vim. 1800.) p. XIII. not. *), alterum Andromedae opem desuper ferentem. Neque tamen hoc loco efficitur, quod volunt viri eruditi, qui Euripidem ipsum bis edidisse Medeam contendunt. Aristoteles enim ita de Medeae fabula loquitur, ut nullam aliam praeter eam nosse videatur. In ea autem ipsius adhuc aetate μηχανὴ conspiciebatur. Mortuus autem est Euripides Ol. 93, 3. quum nondum natus esset Aristoteles, siquidem is Ol. 99, 1. natus esse narratur. Itaque fabulae forma ea, quae machinam habebat, quinquaginta minimum annis post Euripidis mortem adhuc supererat, et, si unquam immutata est, ab homine Aristotelis aetate inferiore in eam, qua nunc est, formam mutata est. Nec Neophronis aetate, sive is Alexandro M. regnante, sive serius vixit, alius fabulae exitus esse potuit,

quam qui nunc est; quod enim is quoque Iasoni mortis genus praedicentem fecit Medeam (vid. Schol. ad 1377.), id haud dubie ex imitatione Euripidis fecit. Restat vero alia etiam difficultas in loco Aristotelis; dicit enim: μηχανῇ χρηστέον ἐπὶ τὰ ἔξω τοῦ δράματος — — ἢ ὅσα ὕστερον γέγονεν, ἃ δεῖται προαγορεύσεως καὶ ἀγγελίας. Iam vero si in ea, quam legerat Aristoteles, fabula Iunoni hae partes tributae fuissent, ut ea, quae Iasoni instarent, vaticinaretur, nulla fuisset causa reprehensionis: deae enim assignata fuissent, quae convenirent deae. Itaque in ea Medea, quam Aristoteles l. c. respicit, Iuno hanc vaticinationem peragere non potuit, sed mortalis femina, et in Euripide reprehendere videtur philosophus, non quod omnino machina usus sit, sed quod hominem, non deam, in ea exhibuerit. Hoc modo concidit tota illa ratiocinatio, Aristotelis loco suffulta. Quod vero ad genus mortis, Iasoni destinatum, pertinet, non minus illud ridiculum esset, si a Iunone praediceretur; vaticinari autem Medeam non magis offendere debet, quam quod Polymestor in Hecuba vaticinatur, nec hoc offendit Neophronem, qui similiter Medeam futuram Iasoni sortem praedicentem induxit. Fortasse autem consulto Euripides Medeae has partes in fine fabulae dedit, ut de festo pueris instituendo loqueretur. Quum enim se sacra solennia ad expiandam caedem instituturam dicit, hoc documento esse poterat, pueros a matre ipsa, non a Corinthiis, occisos esse, et festum, quod secundum Pausaniam II, 3. usque ad Corinthum a Romanis excisam permansit, non a Corinthiis, ut suum facinus expiarent, sed a Medea, deorum irae avertendae causa *), institutum esse. Si Iuno has partes egisset (etsi non solent dii piacularia ob caedem ab

*) *Si Medea ipsa liberos trucidavit, qui potuit ea caedem tam foedo nomine appellare, qui Corinthiis iubere, ut instituerent sacra propter eam?* verba sunt Boeckhii p. 167. Nomen quidem δυσσεβοῦς φόνου v. 1373. non foedius est eo, quo et ipsa v. 791. suum facinus appellat, et Orestes caedem maternam a se perpetratam ἔργον ἀνοσιώτατον vocat Or. 276. Neque vero Medea iubet Corinthios sacra illa instituere, sed ipsa se instituturam dicit, σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν, haud dubie ut scelus conceptum expiaret et deos, imprimis Iunonem, placaret.

homine commissam instituere), minorem hoc vim habuisset ad Corinthios crimine absolvendos. *)

Ita quocunque te vertas, nusquam sunt argumenta satis gravia, quibus duplicem fuisse Medeae editionem demonstretur. Contra, quum et loca, quae antiqui scriptores ex hac fabula attulerunt, omnia iisdem fere verbis in ea inveniantur, et ex Ennii fragmentis Medeae viginti, quae enumeravit Osann., quatuordecim in ea sedem commodam inveniant, nullam aliam praeter hanc Euripidis Medeam fuisse credere licet.

V. 1. *διαπτᾶσθαι* Ald. rell. Rom. B. C. E. Florr. *διασπᾶσθαι* Rom. D. *διαπτάσθαι* Rom. A. (in textu, sed *διαπτᾶσθαι* in scholio) Havn. Lasc. et sic citat Eustathius locis a Porsono allatis, quibus adde Il. *φ'*. p. 1248, 54. etiam Scapulae notam in Append. Lex. p. 156. Hoc recte revocavit Porson.; neque enim *θέμα* est *πτάομαι*, *πτῶμαι*, sed aorist. *ἐπτάμην*, unde *πτάσθαι* fieri monet Eustath. ad Od. *ά*. p. 1419, 49. (59, 38.). De Ennii versibus hinc expressis vid. Osann. anal. p. 106 sq. Boissonad. citat P. Manut. ad Cic. pro Coelio c: 8. Colomesium ad Quint. X. c. 10. — *σκάφους* pro *σκάφος* Flor. 15.

V. 2. Brunck. *Ξυμπληγάδας*. vid. Elmslei.

V. 3. *μήδ'* recte Ald. rell. Havn. *μηδ'* Barn. sqq. *Πηλείου* Havn. — *ποτέ* Lasc. quatuor Romani, Havn.

V. 4. *Mallem μήτ' ἐρετμῶσαι* inquit Brunckius. Male. *Μήτε* post *μὴ* vel *μηδὲ* soloecum est. Elmsl. Quod scire vellem qua ratione e natura particularum demonstrare conetur. Cf. infra ad 1346. et Boeckh. ad Pind. Pyth. 5, 48. — Musgr. coniecturam *χέρες* pro *χέρας* (*χέρες* marg. Cod. S. „quidam *χέρες*, *ὤφελον*. et sic legendum. T.") refutavit Porson.

*) Vix opus est refellere, quod Lenzius in Annal. litter. philol. Heidelb. 1808. attulit ad duplicem fabulae editionem demonstrandam, quod v. 379. Medea maritum se interfecturam minatur, quem tamen postea non interficiat. Nempe sententiam mutat, et se gravius ulturam esse Iasonem, si et sponsam et liberos interfecerit, sperat. Vid. v. 769 sqq.

V. 5. *ἀρίστων*. Wakefield. ad calc. Lucr. Porson. ad h. l. et Schaefer. ad Porsoni notam legendum suspicantur *ἀριστέων*, quod neque damnandum, si ita scriptum reperiretur, neque, quum in altera lectione libri consentiant, praeferendum videtur. — *αἳ τὸ πάγχρ. δ.*, scil. *χεῖρες*, Rom. B. — *δέρας* vulgo. *δέρος* MS. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Eustath. ad Il. *ἰ*, p. 600, 11. (456, 51.) quod, ut exquisitius, cum Porsono praetuli.

V. 9. Schol. ed. Iunt. Basil. *σὺ δ' ἂν* et *Πελειάδας*.

V. 12. Sic MSS. et edd. Locus variorum coniecturis vexatus. Cant. Nov. L. II, 21. *φυλῇ* vel *ψυχῇ πολιτῶν*, Barn. *φυγῇ πολίταις*, Reisk. *φυῇ* aut *φύτλῃ πολιτῶν*, Pierson. Verisim. p. 58. *φυγὰς πολίταις*, Musgr. *ὀργῇ πολιτῶν*, Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 40. *φύσει πολιτῶν*, Iacobsius Anim. in Eurip. p. 21. *φύσει πολίταις*. Brunck. ed. *φυγῇ πολίτας*, *ἁνδάνειν* cum accusativo iungi posse ratus. Vid. ad Or. 1602. Porson. Barnesium secutus est. Iam Aem. Portus vulgatam defendit accipiens pro *ἁνδάνουσα πολίταις, ὧν ἀφ. χθ.* ut Demosth. Olynth. II. p. 21. D. (p. 18, 13. Reisk.) *ὡς ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους* — — pro *πόλεις καὶ τόπους, ὧν*, de qua vi relativi vid. ad Orest. 1624. Elmsleius tamen negat, ex eo, quod accusativus pro nominativo, genitivus aut dativus pro accusativo usurpentur, recte colligi posse, genitivum pro dativo usurpari posse; deinde etsi optime graece dici possit *πολιτῶν μὲν ὧν ἀφίκετο χθόνα ἁνδάνουσα*, dubitari tamen posse, an recte dicatur *ἁνδάνουσα μὲν πολιτῶν ὧν ἀφ. χθ.* Et hoc quidem facile redargui potest loco Platonis Menon. p. 96. A. (p. 381. Bip.) *ἔχεις οὖν εἰπεῖν ἄλλου ὁτουοῦν πράγματος οὗ οἱ μὲν φ.* etc. ubi etiam verbum accusativum requirens genitivo e pronomine relativo pendenti praemittitur. Genitivi autem pro dativo positi exemplum ipse Elmsl. attulit Heracl. 67. *ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς, ἄξω κομίζων, οὗπερ εἴσ' Εὐρυσθέως*, pro *ἄξω κομίζων Εὐρυσθεῖ, οὗπερ εἰσί*. Dativus propter pronominis sequentis casum in accusativum abiit apud Herod. I, 108. *πρῆγμα τὸ ἄν τοι προσθέω, μηδαμᾶ παραχρήσῃ.* Quomodo vero e planissima lectione *ἁνδάνουσα πολίταις, ὧν ἀφ. χθ.* altera longe difficilior effici potuerit, non assequor; nam qui errores e

scripturae compendiis orti sunt, iis lectiones exquisitiores effici non solent. Hinc in Rom. A. φυγῇ πολιτῶν recentior quidem manus, sed quae multas lectiones haud contemnendas annotavit, supra — ῶν scripsit — αις, quae correctio s. coniectura est Viri docti, qui genitivum πολιτῶν quomodo explicaret, non habebat. — Sed Elmsleius praeterea scribendum ait φυγὴ μὲν ἁνδάνουσα e schol. τὸ δὲ ἁνδάνουσα, ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἁνδανούσῃ. hoc enim velle grammaticum, ἁνδάνουσα φυγὴ per appositionem dici pro ἁνδανούσῃ φυγῇ. At quamvis infra 1210. τὸ πέλας κεῖσθαι recte dici possit ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά, et Heracl. 70. τὸ τὰ στέφη μιαίνεσθαι non minus bene πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία, non video tamen, quomodo τὸ κατοικεῖν γῆν Κορινθίαν dici possit φυγὴ ἁνδάνουσα πολίταις, neque ab enuntiatione secundaria, quales sunt eae, quae appositionem continent, ita ad primariam rediri solet, ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ, αὐτή τε i. e. Μήδεια. Potius hoc voluisse videtur schol., quum proprie φυγὴ ἁνδάνειν, *exsilium* Medeae *placere* Corinthiis dici debuisset, verbum ad Medeam relatum esse, ut non exsilium Medeae, sed Medea propter fugam placuisse diceretur.

V. 13. Stobaeus Tit. 74. p. 441. = 325. αὐτὴ δέ, quod receperunt Beck. et Elmsl. quum inter se opponantur ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ et αὐτὴ δέ. Rom. A. B. αὐτή τε. — ξυμφέρουσ' Rom. A. B. Plat. Leg. XI. p. 929. E. ἐὰν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ ξυμφέρωνται.

V. 14. ἥπερ. Similiter Ion. 937. πρόςβοῤῥον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν. Vid. Gramm. gr. §. 440. 7. Eustath. ad Il. ι. p. 734, 11. τὸ δὲ ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον (Il. ι, 39.) ἴσως μὲν ἐσχημάτισται· ἦν γὰρ κοινότερον εἰπεῖν, ἥ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον, ὡς τῆς ἀλκῆς τοιαύτης οὔσης. καθὰ καὶ ἀνωτέρω τὸ, μαχήσομαι, ὃ θέμις ἐστὶν, ἄλλως ἐσχηματίσθη κατὰ θῆλυ γένος, ἣ θέμις ἐστί. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ δὲ τὸ πάντα συμφέρουσα, ὃ λίαν σώζει, ὅμοιον σχῆμα ἔσχε τῷ ἥπερ μεγίστη γίνεται σωτηρία. Musgr. coni. ὅπερ. Cum his V. D. in *Classic. Journ.* comparat Phocyl. 183 sqq. τί γὰρ ἥδυτερον καὶ ἄρειον, ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι, καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος; Qui locus, ut noster, expressus videtur ex

Homerico Od. ζ, 182. citato ab Elmsl. in Add. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή.

V. 17. αὐτοῦ. Sic Lasc. prout edidit Barnes. Ald. et edd. αὐτοῦ. αὑτοῦ, non αὐτοῦ, in prima et secunda persona semper scribendum censet Elmsl. ad Soph. Oed. T. 138.

V. 19. De voc. αἰσυμνᾶν cf. Aristot. de rep. III, 10. in. τρίτη δὲ βασιλεία, ἣν αἰσυμνητείαν προςαγορεύουσιν· αὕτη δ' ἐστὶν αἱρετὴ τυραννίς. et III, 9, 5. Δύο μὲν οὖν εἴδη ταῦτα μοναρχίας· ἕτερον δὲ, ὅπερ ἦν ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, οὓς καλοῦσιν Αἰσυμνήτας· ἔστι δὲ τοῦθ', ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, αἱρετὴ τυραννὶς, διαφέρουσα δὲ τῆς βαρβαρικῆς οὐ τῷ μὴ κατὰ νόμον, ἀλλὰ τῷ μὴ πάτριος εἶναι μόνον. Talem aesymnetam ibidem Pittacum vocat.

V. 21. δεξιᾶς Lasc. Ald. rell. Florr. δεξιᾶς πίστιν μεγίστην coni. Iortin. ap. Musgr. et sic Paris. A. Rom. A. B. D. et PseudoGregorius v. 50. Hoc receperunt Brunck. Porson. Elmsl. Mihi δεξιᾶς πίστιν μεγίστην potius e librariorum errore ortum videtur, quam δεξιᾶς, πίστιν μεγίστην: nam si apud Soph. O. C. 1632. χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν, Phil. 813. χειρὸς πίστιν legitur, non continuo sequitur, ubique sic scribendum esse. Appositionis etiam loco esse verba πίστιν μεγίστην, ex adiecto superlativo colligo; si esset πίστιν βεβαίαν, vel πίστιν per se, δεξιᾶς scribendum censerem. Sic Hippol. 1034. ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν θεῶν, at 1299. ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν.

V. 23. ἀμοιβᾶς Havn.

V. 24. ἀλγηδόσι Ald. rell. Par. A. Rom. A. Flor. 15. Havn. ἀλγηδόσιν Rom. B. C. Mag. Flor. 2. Vict. ἀλγηδόνι Lasc. Schol. ad v. 96. Rom. D. E. Par. D. Flor. 10. Hoc recepit Porson., illud retinuit Elmsl.

V. 25. συντήκουσα. Flor. 10. γρ. συντείνουσα.

V. 28, 29. Valcken. ad Hippol. 304. coniecturam, ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος Κλύδων, ἀκούει ν. φ. recte refutavit Porson. loco Androm. 528. τί με προςπίπτεις, ἁλίαν πέτραν ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων; Cf. Aesch. Prom. 1009. ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως παρηγορῶν, quem locum comparat Monk. ad Hipp. 304.

V. 30. ἣν μήποτε Rom. C. E. quod idem fuerat in

Rom. A. ἢ μήποτε Romi A. e corr. (c. gl. γρ. ἦν) D. στρέψασαν Rom. A. — αὔρα pro δέρην Lib. P. Mag. Flor. 2. Vict. fortasse ex Hecub. 495. nam ex altera recensione illud remansisse, quae Osanni est sententia, non videtur. πάνλευκον Rom. A. B.

V. 31. Flor. 10. πατέρα ποιμώξει. ἀποιμώξει etiam Havn. πρα ποιμώζει Flor. 15. ἀποιμώζει Rom. A. B. Verum videtur ἀποιμώζῃ; quod Elmsl. censet.

V. 32. Havn. ἀφῖκτο.

V. 33. ὅ σφε Flor. 2. 15. Rom. A. B. E. ὥς σφε Rom. D. νιν pro νῦν Rom. A. e corr. B. μιν pro νῦν Havn.

V. 34. Rom. D. ἔγνωκε δὲ τάλαινα. Auctor Χ. Π. 52. ἔγνω καὶ ἡ τάλ. at 947. ἔγνω γὰρ ἡ τάλ. Idem συμφορῶν pro συμφορᾶς. Versum citat Eusth. ad Il. υ. p. 1203, 39. ubi Homericum ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω comparat.

V. 35. πατρῴαν Flor. 15. μὴ ἀπολείπεσθαι Rom. A. B. D. E. Lasc. B. Flor. 10. 15. Havn. quam meliorem scribendi rationem esse monuit Elmsl. ad Heracl. 460. ἀπολείπεσθαι *privari* explicat Elmsl. allato Or. 216. et in Add. Soph. El. 1167.

V. 37. κακὸν pro νέον Lasc. Rom. A. B. D. E. (in A. B. γρ. νέον.) Flor. 10. sive glossa in textum illata, sive e v. 311.

V. 39. ἐγ' ᾦδα Ald. rell. ante Barn. ἐγῷδα Lasc. Flor. 10. ἐγῷ 'δα Flor. 2. ἐγὼ δὲ Rom. D. ἐγῷδα Paris. A. ut iam edidit Barnes. ἐγῷδα rectiorem scripturam habet Elmsleius nescio qua de causa signo crascos offensus. — δειμαίνω δέ νιν Ald. rell. Rom. C. τε pro δέ Lasc. Par. A. Flor. 2. 15. Rom. A. B. D. E. Havn. quod rec. Brunck. Porson.

V. 41. hic delendum, e versu 383. huc retractum scilicet, censet Musgr. „Cur enim Medea in propriam domum σιγῇ irreperet; nulla ratio erat, in alienam et inimicam, multae. Neque porro apparet, cur in cubili potissimum se occideret Medea; ad Iasonem et Creusam simul opprimendos nullus aptior locus erat." Quae vanissima sunt. Silentio domum suam intrat, indice mentis gravissima moestitia perturbatae. Sic apud Soph. Trach. 813. Deianirae caedem

suam iam meditanti et abeunti chorus: τί σῖγ' ἀφέρπεις; inquit, et apud eumdem Oed. T. 1073. chorus de Iocasta: τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας ᾄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά. Hercules etiam ante filiorum caedem ἔστη σιωπῇ Herc. f. 910. In lecto geniali vero saepe se interficiunt mulieres, vel ante obitum ei incumbunt, ut Iocasta Soph. Oed. T. 1242. Deianira Trach. 912 sqq. Alcestis ap. Eur. Alc. 175. Dido ap. Virg. Aen. IV, 648 sqq. At „metuit nutrix, ne liberos interficiat Medea" inquit Elmsl. Si hoc voluit Euripides, nimis aenigmatice locutus est. Timet quidem nutrix liberis Medeae v. 36. 91. 101. 179. sed tam horrendum facinus cogitare adhuc refugit. Itaque indefinite potius loqui videtur nutrix, hoc quidem suspicans fore, ut *aliquem* interficiat, utrum se ipsam, an liberos, dubitans: hinc ὤσῃ dixit, non ὤσηται. Proniorem tamen se esse in priorem sententiam, significat adiecto versu 41. Itaque rectius iudicasse videntur Valcken. ad Phoen. 1286. et Pierson. Veris. p. 59. hoc loco versum servandum, infra delendum censentes: nam utroque loco servari non potest, quo futurum esset, ut altero loco de Medea se ipsam, altero de eadem Creusam et Iasonem interficiente acciperetur. Ceterum Lasc. A. εἰς βάς. ἐςβᾶσ' Flor. 2. Vict. infra v. 384.

V. 42. Rom. C. τυράννων. τύραννον i. e. *regiam filiam*. vid. Elmsl.

V. 43. omissus est in Flor. 15. Pro λάβῃ Havn. λάβοι.

V. 44. οὔτοι. Flor. 2. 10. Vict. Rom. C. Mag. Havn. οὔτι.

V. 45. ᾄσεται ex emendatione Mureti V. L. III, 11. pro οἴσεται. Vulgatam tamen defendit Heyne ad Pind. Ol. IX. in. καλλίνικον στέφανον intelligens.

V. 46. Stob. Tit. LXXVIII. ed. Trincav. ἀλλ' οἵγε παῖδες. Photius v. τροχὸν, ἄλλοι δὲ παῖδες et τροχῶν.

V. 47. ἐκνοούμενοι Flor. 10.

V. 48. νέα φροντίς, *animus iuvenilis* s. *puerilis*, ut Pind. Ol. 2, 78. νέοις ἐν ἀέθλοις, *in certaminibus iuvenum*.

V. 49. Πρέσβυς pro Παιδαγ. Havn.

V. 51. Eustath. ad Il. δ'. p. 494, 22. ed. Rom. τοῦ

δὲ θρόος προϋπόκειται ῥῆμα τὸ θρέω, ἤγουν συνθορυβῶ, βοῶ ἢ λαλῶ (scr. σὺν θορύβῳ βοῶ ἢ λ.), οἷον πάθεα θρεομένης (Hipp. 363.) καὶ θρεομένη σαυτῇ κακά. ἐκ δὲ τοῦ θρόος συνῄρηται ὁ θροῦς, ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ ἀθρόος καὶ ὁ ἄθρους. Rom. A. a corr. B. θεωμένη.

V. 52. Porson. Elmsl. πῶς σοῦ. Equidem emphasin nullam video in pronomine. Sic tamen Rom. A. B. C. Sensus est: *qui fit, ut Medea a te relinqui, ut sola sit, velit?*

V. 55. πιτνοῦντα Ald. rell. Lasc. B. πιτνόντα Rom. A. B. C. πιτνῶντα Rom. E. Aelian. H. An. VII, 28. Havn. πίπτοντα Stob. Tit. LXII. p. 384=237. πίτνοντα Rom. D. Flor. 10. 15. Eumath. VII. p. 314. Formae praesentis πιτνῶ primus litem movit Elmslei. ad Heracl. 77. et πίτνω, πίτνεις, πίτνει scribendum contendit, quod contra barbarum dicit Hermann. ad Eur. Herc. fur. 1371. At ἔπιτνον pro aoristo secundo verbi πιτνέω vix haberi potest, quum verba pura, quae vocant, nullum habeant aoristum secundum. Itaque Hermann. ad Pind. Ol. 2, 41. ἔπιτνον aoristum dicit verbi πίτνω. Accedit, quod, ubi πιτνων, πιτνοντες etc. occurrunt, praesenti vel imperfecto potius, quam aoristo, locus esse videtur, ut Aesch. Pers. 460. quem locum adfert Herm. ad Herc. f. In Phoen. 1472. pro praesenti habeo πιτνόντων, ut Suppl. 693. Iph. T. 48. ἔδοξα — — θριγκὸν εἰςιδεῖν δόμων πίτνοντα, non πιτνόντα. Nullum vero locum memini, ubi πιτνοντα, πιτνοντες necessario pro aoristi partic. habenda sint. In plerisque locis etiam Codd. variant, cuius rei exempla ad h. l. attulit Elmsl. Itaque de praesente πίτνω dubitare vix licet, et recte Brunck. Soph. Oed. C. 1754. edidit ὦ τέκνον Αἰγέως, προςπίτνομέν σοι, flagitante etiam metro. πιτνῶ an omnino extirpandum sit, non audeo decernere.

V. 58. μολούσῃ Lasc. Ald. rell. et plerique MSS. et Schol. Dativum etiam hic legisse videtur Philemon apud Athen. VII. p. 288. D. hunc locum παρῳδῶν, ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι, τοὔψον ὡς ἐσκεύασα. μολοῦσαν Par. E. Lib. P. Mag. et X. Π. 57. μολοῦσαν Flor. 2. quod profectum videtur ab eo, qui ὑπῆλθε με — μολούσῃ non concoqueret. Sic tamen Iphig. A. 481 sq. in omnibus Codd. legitur ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης ἐςῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ, ubi minus recte

Marklandi coniecturam ἐννοούμενον recepi. Ex eodem genere haec est enallage casus, e quo illud πέπαλται ἐμοὶ φίλον ἦτορ, τόνδε κλύουσαν οἶκτον. Vide praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 555. not. 3. p. 807. y., Duker. ad Thuc. VII, 70. Wyttenb. Bibl. crit. II, 1. p. 43. Iacobs ad Athen. p. 97. Boeckh. ad Pind. Pyth. 9, 93. Ad verba γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι Boissonad. citat Vauviller. ad Electr. p. 33. notas ad Gregor. Cor. p. 136. et Valcken. ad Callim. el. p. 209.

Μηδείας τύχας Ald. rell. Codd. Rom. A. (in quo supra scriptum ab eadem m. ἡ δεσποίνης) B. C. δεσποίνης τύχας Lasc. Cott. Rom. D. E. Flor. 10. 15. Havn. Schol. ad Phoen. 1. in codd. Aug. et Havn. quod recte recepit Porson.

V. 60. Rom. A. a corr. ζηλοῦσ', suprascr. γρ. ῶ. *Beatus es, quod Medeam a luctu cessare putas,* quae est ironica locutio pro *gravissime erras.* Ridicula est Schneideri explicatio in lex. gr.

V. 61. δεσπόταις Ald. rell. δεσπότας Lasc. omn. Rom. et Paris. Florr. Vict. Havn.

V. 62. V. D. in *Classic. Journ.* n. 3. p. 611. post versum 81. transponendum censet.

V. 63. γηραιέ Rom. A. B.

V. 65. σύγγονον pro σύνδουλον Rom. D.

V. 67. ἡκ. τοῦ λέγ. Rom. C.

V. 68. παλαίτεροι e *X. Π.* 1178. scribendum monuit Pierson. ad Moer. p. 352. Quod etsi mihi quoque verius videtur, (neque enim usquam senes vocantur οἱ παλαίτατοι vel οἱ γεραίτατοι) tamen ob librorum consensum mutare non ausus sum. Neque satis gravis Pseudogregorii est auctoritas. Piersono obsecuti sunt Brunck. Porson. Elmsl.

V. 71. μέλλοι Flor. 10. 15. Rom. A. B. D. quod paulo melius est, ait Elmsl. — Pro κοίρανος Rom. E. τύραννος.

V. 73. τάδε *X. Π.* 1183. quod praefert Porson. recepit Elmsl.

V. 74. καὶ τοῦτ' Rom. C.

V. 77. *X. Π.* 1192. Rom. A. a pr. m. κοὐκέτ' ἐκεῖνος. Rom. A. e corr. κοὐκέστ' ἐκ. Rom. D. E. κοὐκ ἔσται ἐκ. Schol. κοὐκ ἔστιν ἐκεῖνος.

V. 79. ἐξηντληκέναι. Huc respexisse Hesychium v. Ἐξηντηκέναι, ἐξαπατῆσαι, leg. Ἐξηντληκέναι, ἐξαπαντλῆσαι, monet V. D. in *Classic. Journ.* n. 14. p. 303.

V. 80. Rom. C. αὐτάρ. Tum τόδε Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn.

V. 81. λόγους Ald. rell. λόγοις Lasc. A. λόγος Vict. λόγον omn. Rom. Paris. A. Flor. 2. 10. 15. Havn.

V. 82. Rom. C. D. Flor. 2. ἡμᾶς. Lasc. B. ὑμᾶς.

V. 83. Lasc. A. ὅλ. μὲν δή.

V. 84. γ' omittunt Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. — Tum Havn. εὑρίσκεται, sed in marg. ἁλίσκεται.

V. 85. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε. Sic Ald. Brub. Herv. 1. γινώσκεις etiam Lasc. B. Rom. A. B. D. E. Paris. omn. Florr. Havn. e quibus Flor. 2. γιγνώσκεις. γινώσκεις Herv. 2. Canter. Barn. et sic C. Lasc. A. Rom. C. Vid. Schol. Victor. V. L. XIV, 6.

V. 86. τῶν πέλας legendum videtur Elmsleio. Apud Tragicos enim saepe memorari τοὺς πέλας, nunquam τὸν πέλας. Rectius Brunck. ad Soph. Ant. 479. „οἱ πέλας sunt *quivis alii:* ὁ πέλας *alius quivis.* Vide Gataker. Opp. T. I. p. 526."

V. 87. Ante hunc versum alium excidisse suspicabatur Musgr. ipsum spurium esse Brunck. In MS. S. annotatum ad 87. 88.: Interpres hos versus non agnoscit. οἱ μὲν διὰ κλέος coni. I. Gulielmius Veris. I. 16. Vulgata satis commodum parere sensum videbatur Wyttenb. Bibl. crit. II, 1. p. 44 sq. quem eleganter expresserit H. Grotius Exc. Trag. et Com. p. 190. *Adeone morem seculi ignoras, sibi Ut quisque cupiat esse melius quam alteri. Pars iure, pars privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto pater.* Optime sensum declaravit Elmslei. idem enim esse ac si dixisset, omnes sibi malle melius esse quam alteri, tam probos, (Soph. O. C. 309. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;) quam improbos; κέρδους χάριν esse i. q. ἀδίκως, nam δίκην et κέρδος inter se opponi. Versum Terentianum ex Andr. II, 5. iam Victorius comparavit. Ceterum Havn. καὶ ante κέρδους omittit.

V. 88. εἰ h. l. est *quando, quandoquidem,* sed cum dubitationis aliqua significatione, *si verum est, quod di-*

cis, patrem liberos propter novum coniugium non amare. Ex quo patet, οὐ, quod sequitur, non cum εἰ, sed cum sq. verbo iungendum esse, ut Soph. Ai. 1131. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών. Vid. Hermann. ad Viger. p. 833. n. 309. M le igitur Elmsl. scripsit καὶ τούςδε γ' εἰ. Pro τούςδε γ' εὐνῆς Havn. τούςδ' εὐγενεῖς.

V. 89. ἔστε pro ἔσται Havn. — εἴσω Ald. rell. Rom. C. D. E. Flor. ἔσω Lasc. Paris. A. Rom. A. B. Hoc dedi, ubicunque per metrum licebat. Elmsleius, quamvis ἐς, ἔσω formae poeticae sint, tragicis propriae, comicis non usurpatae, nihil omnino interesse contendit, in quinta senarii sede iambus an spondeus ponatur.

V. 90. σὺ δ' Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Havn. σὺ δ' Lasc. Paris. A. Flor. 10. Rom. A. B. D. σὺ δὲ μάλ. Flor. 15.

V. 93. τις pro τι Flor. 15. παύεται Rom. C. Havn.

V. 94. χόλον Lasc. φίλτα pro φίδα Havn. — Elmsleio ad h. l. et Blomfieldio gloss. Pers. 520. legendum videtur πρὶν κατασκῆψαί τινι.

V. 96 sqq. simile quid observasse mihi videor atque in Hec. 95. in Medeae verbis Doricas formas in Codd. vel constanter servari, vel in nonnullis certe offerri, in nutricis oratione rarius eas reperiri. Omnes v. 0. v. 97. ὀλοίμαν, v. 114. στυγερᾶς ματρὸς (Lasc. A. μητρός). Maior pars Codd. δύστανος v. 96. τλάμων v. 112. Itaque recte Elmsl. in Medeae verbis Doricas formas servavit, nutrici autem communes ubique restituit. Quae, inquit, post scenam magno animi affectu commota, dicit Medea, μέλος esse videntur, ideoque recte Doricas formas accipiunt; quae autem nutrici tribuuntur, utpote sermoni propiora, communi lingua concepta sunt.

V. 96. ἰὼ praefigunt Lasc. A. Rom. A. B. C. D. E. Flor. 10. 15. Havn. quod recte recepit Elmsl. extra versum positum, ut ap. Aesch. Theb. 876. Pers. 911. Eur. Suppl. 1118. Iph. A. 579. El. 992. ἰὼ δυστ. citat Schol. Arist. Pac. 1007. Tum δύστηνος Flor. 2. Vict. — τε post μελέα om. Flor. 10.

V. 97. Rom. A. B. πῶς ἂν ὀλύμαν. In B. alterum λ subscriptum, ut sit ὀλλύμαν.

V. 98. μήτηρ Lasc. A. Rom. E. Havn. fort. etiam Par. A. μῆρ Rom. A. B. D.

V. 99. κινεῖ κραδίαν pro κραδία, χόλος, αὐτῇ κινεῖται. Nonnunquam enim, quae in homine nulla ipsius opera fiunt, ei tribuuntur, tanquam illa efficienti, ut in formulis φύειν πώγωνα, ὀδόντας. — Lasc. A. Rom. C. Havn. καρδίαν. Rom. B. D. κραδίην.

V. 100. σπεύδετε θᾶσσον Lasc. A. Rom. A. B. E. σπεύδετε θᾶττον Rom. D. Flor. 10. 15. Havn. σπεύσατε θᾶσσον Lasc. B. Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict.

V. 101. εὐθύς pro ἐγγύς Flor. 15.

V. 102. μή pro μηδέ Flor. 15. καὶ μὴ Havn. φυλάσσοισθ' Ald. rell. φυλάσσετε Lasc. B. Par. E. Lib. P. Mag. Flor. 2. Vict. φυλάσσεθ' Flor. 10. φυλάσσεσθ' Lasc. Par. A. B. D. Rom. D. E. X. Π. 1242. et quod eodem redit φυλάσσεσθε Rom. A. B. (φυλάσεσθε Rom. C.) Havn. vel φυλάσσησθ' Flor. 15. Pro φυλάσσεσθ' aberrantes librarii primum scripserunt φυλάσσησθ' propter praec. προσέλθητ', et φυλάσσεσθέ, ex illo factum φυλάσσοισθ', ex hoc φυλάσσεθ', φυλάσσετε.

V. 103. Elmslei. coni. ἄγριόν τ' ἦθος, ne prima syllaba vocis ἄγριον producatur, quae corripitur in anapaestico Hec. 1050. fr. inc. CLXV, 8. in dactylico Phoen. 1506. in iambicis plerumque producitur, praeterquam Orest. 34. Phoen. 1669. Bacch. 656. El. 1120.

V. 105. ἴτε νῦν edd. et Codd. ἴτε νυν ed. Porson. Elmsl. *Ite igitur* in oratione concitatiore ob eamque ipsam causam sententiarum nexum non accurate significante minus locum habere videtur, quam *ite nunc*. ὡς τάχος ἔσω Rom. A. B. ὡς τάχιστ' εἴσω Rom. D.

V. 106. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Ald. rell. Rom. C. Flor. 10. Havn. αἰρόμενον, Canteri coniecturam, recepit Musgr. Sed δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Paris. A. B. D. E. Lasc. Rom. A. B. D. Flor. 2. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρούμενον Rom. E. Flor. 15. Praeterea Musgr. coni. δηλοῖ δ', sine necessitate.

V. 107. τάχιστ' pro τάχ' Flor. 10. ἀνάξει Paris. E. Flor. 2. Vict. et pro var. lect. Lasc. Schol. et omn. Musgr. ἀνάψει non necesse est cum Musgr. sensu passivo positum

accipere; nam ita etiam strui possunt, quod monuit Elmsl.: δῆλον δ', ὡς ἡ Μήδεια ἀνάψει νέφος οἰμ.

V. 110. κακοῖς Flor. 10. 15. item Lasc. A. omnes Rom. Havn. qui addunt ἡ τῆς Μηδείας (ἡ τῆς Μ. Havn.).

V. 111. αἶ αἶ bis Ald. (fallitur Elmsl.) rell. Rom. C. Flor. 2. αἶ αἶ Lasc. B. ἒ ἒ Lasc. A. ἒ ἒ Rom. D. E. Flor. 10. 15. Havn. (hic in marg. αἶ αἶ). ἒ ἒ αἶ αἶ Rom. A. B. ἒ ἒ ἒ ἒ Paris. A. Brunck. ed. αἶ αἶ αἶ αἶ, quem sequitur Porson. Elmsl. αἶ αἶ, quod extra versum esse monet.

V. 112. τλήμων Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. Alterum ἔπαθον omitt. Lasc. B. Rom. C.

V. 116. τλῆμον Ald. rell. Florr. tres, Rom. C. τλήμων Lasc. Rom. A. D. E. Havn. quod recepit Porson. recte.

V. 117. Male Porson. τί δὲ σοὶ π. Elmsl. hic et ubique scribendum censet ἀπλακίας, ut scribendum videtur, quum prima syllaba brevis est.

V. 118. Rom. E. κατέχουσι. Lasc. A. Rom. C. ἔχεις pro ἔχθεις.

V. 119. πάθοιθ' Havn.

V. 120. λήμματα Flor. 15. Rom. C. D.

V. 121. πολλῶν Havn. pro v. l. in marg. Recte Heath. Clarke ad Il. ά, 82. Musgr. ἀρχόμενοι et κρατοῦντες inter se opponi viderunt: *quum raro ab aliis regantur, plerumque suo arbitrio agant.* Buchananus: *Gravis est regum fastus, et irae Nimium memoris, qui dare leges Sunt soliti aliis, lege soluti Ipsi.* Grotius: *Effera regum pectora, pauca Cogi, multum cogere sueta Iras aegre ponere norunt.* Eustath. ad Il. ά, 80 sqq. p. 55, 26. ἰστέον δὲ, ὅτι εἰς τὸ κοηθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν Ὁμηρικὴν γνώμην συντελεῖ καὶ τοῦ Σοφοκλέους τὸ οὐκ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα, ὅς δοῦλος ἐστὶ τῶν πέλας (Antig. 478.). καὶ Εὐριπίδης δὲ φανερῶς αὐτὴν παραφράζει ἐν τῷ καί πως ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν ἤγουν οἱ βασιλεῖς διὰ μακρὰν ἀρχὴν λύπης δυσκατάλλακτοί εἰσιν, ὡς πολλὰ κρατοῦντες, ἤτοι ὡς κρείσσονες. Wyttenbach. Bibl. crit. II, 1, p. 46: alteram interpretandi rationem a scholiasta allatam non minus probabilem, certe memoratu

dignam vocat: *ira regum a parvis initiis profecta ipsorum potestate et licentia augetur ac radices agit.* At χαλ. ὀργὰς μεταβάλλουσι esse non potest esse *ira eorum augetur*, sed *difficulter iram deponunt*, et etsi ἀρχόμενοι μεταβ. esse potest *initio deponunt*, tamen ὀλίγα ἀρχόμενοι vix quisquam dixerit pro *a parvis initiis profecti.* Nec hoc quidquam ad rem, paulatim serpat ira an subito exardescat. Hanc ob causam tertiam etiam interpretandi rationem damno, quam aliquando commentus eram, ut esset pro πρῶτον μὲν ὀλίγα, ἔπειτα δὲ πολλὰ κρατοῦντες.

V. 123. τὸ δ' ἄρ' Brunck. e coni. et Porson. Reprehenderat nutrix regum fastum, inde ortum, quod reges aliis imperare et e suo arbitrio res gerere soleant, quae est nimia quaedam abundantia. Contra mediocritas optima est. Poterat hoc priori opponi; poterat vero etiam tanquam causa et ratio commemorari, cur regum fortuna reprehendenda esset. Itaque γάρ non alienum. — εἰθίσθαι Havn. in marg. εἰθίζεσθαι in textu. — ἴσοισιν, ut v. 122. μεταβάλλουσιν, βροτοῖσιν v. 128. ut scribendum vidit Heath., habet Flor. 2.

V. 125. ὀχυρῶς γ' εἴη e Brunckii coniectura edidit Porson. pro ὀχυρῶς τ' εἴη. Idem coniecerat Reiske. γε duplex in eadem sententia habet etiam Soph. Oed. C. 977. πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; ubi prius γε vim addit particulae πῶς, alterum adiectivo τὸ ἆκον, *quomodo tandem rem, quae quidem non consulto facta sit, vituperare queas?* Hoc loco ἔμοιγε est *mihi quidem*, si non aliis; ὀχυρῶς γε, *saltem tuto.* Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 303. Erfurdt. ad Antig. 743. ed. min. Ceterum pro ὀχυρῶς Flor. 15. ἰσχυρῶς.

V. 126 sqq. eleganter vertit Buchananus: *Nam popularius aequi iuris Primum est nomen et experiundo et Usu longo praestabilius.*

V. 129. οὐθένα Lasc. B. Mag. Vict. θνητοῖς Lasc. Par. A. Rom. C. D. E. tres Florr. Vict. Havn. βροτοῖς Rom. A. B. δύναται recte explicat Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 47. qui *efficere, praestare* interpretatur. Thuc. VIII, 36. αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, *haec est vis rumorum.* Demosth. pro cor. p. 233. τί δὲ τοῦτ' ἠδύνατο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; ἐγὼ διδάξω. Alia suppeditat Boeckh. ad Plat. Min. p. 143 sq. Hinc, ut Latin. *valere, vim habere*, ad aliam etiam signi-

ficationem transfertur, quam illustravit Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 88. Similiter Elmsl. δύναται est ἰσχύει, σθένει. καιρός significat, quodcunque opportunum, commodum est. Sic καιρὸν ἔχειν Phoen. 471. οὐδένα καιρὸν δύναται, *nihil, quod commodum et bonum sit, efficere potest.* οὐδένα καιρὸν δύν. ut Plat. Phileb. p. 23. D. μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προςδεήσει διάκρισίν τινος δυναμένου. Hipp. mai. p. 296. D. Menon. p. 78. B. quae loca attulit Boeckh. καιρὸν cum δύναται eo facilius iungi poterat, quod καιρὸν adverbialiter usurpatur, ut Soph. Ai. 84. καιρὸν δ' ἐφήκεις. Hinc Hel. 479. loco ab Elmsleio adscripto, καιρὸν γὰρ οὐδὲν ἦλθες, i. e. οὐκ εὐκαίρως.

V. 130. 1. Distinctionem post ἄτας et δαίμων delevi, quia οἴκοις non solum ad ἀπέδωκεν, sed etiam ad ὀργισθῇ referendum videtur. Flor. 15. ἀπέδωκαν. Etiam in Flor. 2. ἀπέδωκεν correctione factum est ex ἀπέδωκαν, ut apparet e litterarum vestigiis.

V. 132. Osann. in anall. p. 114. haec comparat cum Ennii versu apud Nonium p. 467, 13. *Fluctus verborum aures aucupat.*

V. 133. τῆς δυστάνου Rom. A. B. τᾶς δυστήνου Rom. D. Flor. 15. τῆς δυστήνου Flor. 10. Post Κολχίδος excidisse aliquid, ut οἰκτράν, videtur Elmsleio.

V. 134. οὐδέ πω ἤπιος interrogative accipiuntur inde a Brunckio, non probante Elmsleio. Rom. A. B. γηραιά. Rom. E. γερεά.

V. 135. εἴσω Lasc. A. Hunc locum illustrat Böttiger. prol. *de Medea* p. 120. Duplex fuit ianua, inquit, in aedibus Graecorum, ad quas scenas etiam in theatris compositas fuisse constat. Una anterior αὔλειος s. αὐλιος (vid. d'Orville ad Charit. I, 2. p. 32.) dicta, universum aedium ambitum claudens, unde exitus in plateam. Hanc qui intraverat, aula seu vestibulo subdivali superato ad cubicula, coenacula et peristylia perveniebat, quae communi vocabulo ἀνδρῶνας seu andronitin appellare licet. Dehinc altera ianua, qua in interiorem partem aedium, gynaeconitin aditus pateret, μέταυλος dicta Atticis. v. Schneider. in Epimetro ad Xenoph. Memor. (ed. Lips. 1801.) p. 279. Iam Medeae

in thalamo seu gynaeceo versanti, priusquam ad chorum in area extra aedes sive in platea praestolantem pervenire poterat, duplex superanda fuit ianua. Versatur enim in remotissima aedium parte. Hoc igitur significare voluit poeta: ingentes clamores sublatos esse a Medea, qui per duplices forès exaudiri possent. Egregie rem totam illustrat fragm. Menandri apud Stob. quod miror fugisse Schneideri diligentiam, a magno Valesio ad Harpocr. p. 27. et ad Euseb. in vita Const. IV, 7. p. 240. scite expositum. Docet ibi Menander, virgini non ultra *μέταυλον* (gynaecei scilicet claustrum, v. Lys. orat. p. 20. Achill. Tat. II, 91. p. 162.), matronae non extra *αὔλειον* prodeambulare licere. Ibid. inspicere iubet picturam linearem, cuiusmodi post Galianum ad Vitruvium et Mariettium ad Anacharsidos Itinerarium aereis tabulis expressam dederunt *Rodius* in *formis ad explicandos Vitruvii libros* tab. XVI. form. X. et *Stieglitzius* in *Archaeologia architecturae veteris* T. II. P. II. fig. 34.

V. 136. *βοήν* Rom. A. D. Elmsl. malit *γόον.* metrum enim dactylicum esse videri, et *βοάν* e v. 132. facile irrepere potuisse.

V. 137. *συνήδομαι, ὦ γύναι* Lasc. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. quod placet Elmsleio, neque iniuria.

V. 139 s. Magna in hoc versu est scripturae diversitas. Lasc. B. *ἐπεί μοι φίλα κέκραται.* Ald. rell. Flor. 10. *ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.* Lib. P. *ἐπεί μοι φίλια κέκραται.* Contra Par. A. B. C. D. Schol. Rom. A. ante corr. C. D. E. Lasc. A. Flor. 15. *ἐπεί μοι φίλον κέκρανται,* quo alludit Rom. A. e corr. *ἐπεὶ μὴ φίλον κέκρανται,* et Havn. *ἐπεὶ*

μὴ *ν*

μοι φίλον κέκραται. Si Codd. numeres, lectio *ἐπεί μοι φίλον κέκρανται* plurimum auctoritatis habet; sin verba et rem ipsam penderes, minimum. *φίλον* enim haud dubie ex eo ortum est, quod ad *δώματος* referendum esse videbatur; at *δῶμα φίλον κέκρανται* vel *κέκραται* dici posse pro *φίλον ἐστί,* hodie non credo. Nec attinebat dicere, *doleo domus infortuniis, quia domus mihi amica est.* Hoc enim per se intelligitur. Tum *φίλος* non solet in *φίλιος* immutari, sed *φίλιος* in *φίλος* depravari a librariis. Vid. Porson, ad Hec. 852. 927. Quum vero semel *φίλον* (*δῶμα*) scriptum

esset, necessario scribendum erat *μοι*, non *μή*. (*μοι* et *μή* confusa sunt etiam v. 158.) *ἐπεὶ οὐ* dicendum fuisset, si negatio ad verbum *κέκρανται* pertineret, sed iungenda sunt *ἐπεὶ κέκρανται μὴ φίλια*, *quia res non gratae*, i. e. *acerbae constitutae sunt*. Itaque Brunckium et Porsonum secutus sum. Musgr. ed. *ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται*. Elmslei. *ἐπεί μοι φιλία κέκρανται*, in quod inciderat iam Porson. Sed hoc non minus languidum est, quam *ἐπεί μοι φίλον κέκρ.* *φιλία* autem non est in Lib. P., si Musgravio fides, sed *φίλια*.

V. 140. 1. Omnes MSS. et ant. edd. *φροῦδα τάδ' ἤδη· Ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα* (*δῶμα* Ald. Rom. C. Flor. 2. Havn.) *τυράννων*, utriusque versus cum dispendio, inquit Porson. Itaque omnes ad coniecturam confugiunt. Musgr. *τὸν μὲν γὰρ ἔ.* quod receperunt Brunck. Beck. Elmsl. Porson. ed. *φροῦδα γὰρ ἤδη Τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχ.* ad scholiastam provocans. Elmsl. aliam etiam coniecturam expromit: *φροῦδα τάδ' ἤδη· Καὶ δὴ γὰρ ἔχει λ. τ.* ut *ὁ μὲν* omissum censeatur, de qua ellipsi Atticis familiari citat Porson. ad Or. 891. Gramm. meam §. 288. d. maxime vero Schaeferum ad Bosium p. 187.=204. (i. e. p. 329. ed. Lips.). Musgravii coniecturae opponit Porson., rectius servari nominativum, ut *ὁ μὲν* et *ἡ δὲ* accuratius opponantur, deinde rectius *ἔχειν* dici Iasonem, quam *ἔχεσθαι*. Et prius quidem nullam vim habere, facile ostendit Elmsl.: ad alterum respondet, verum esse, si *λέκτρα* legatur; „sin autem *δῶμα*, Creontis regia rectius habere dicitur, quam ab eo haberi. Noster Herc. 614. (609.) *Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιὼν τ' ἔχει πόλις*.“ Sed hoc est *Hercules Hermione versatur;* itaque *δῶμα ἔχει Ἰάσονα*, *Iason in domo regia versatur*, quod longe minus est, quam dicere oportebat nutricem: non enim, qui in domo regia versatur, continuo puellam regiam matrimonio sibi iunxit, quod, utpote indignum facinus, praecipue memorari decebat. Tum *λέκτρα* magno consensu codd. Rom. A. B. D. E. Lasc. Cott. Flor. 10. 15. haud dubie etiam Paris. unde sic edidit Musgr. Porsonus scholiastae auctoritate niti non debebat; in eius enim verbis *γὰρ* ipsius grammatici esse ostendit Elmslei. sicut in eo, quod e Schol. Aesch. Choeph. 320. affert: *Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις*] *τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ*

τάδε ἤδη. vid. Elmsl. in Add. Elmslcii καὶ δὴ vix accommodatum est huic loco; certe aptius eius exemplum afferendum erat, quam e v. 1097. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον. Ibi enim significat, *fac eos victum idoneum sibi comparasse.* Quod ego dedi, item est e coniectura; sed recte dubitat Elmsl. an particulae καὶ μὲν γάρ ita coniunctae in tragicorum scriptis inveniantur. Seidlero de verss. dochm. p. 81. not., ubi hiatus in anapaesticis exempla profert, non displicet coni. Scaligeri ἡ μὲν γὰρ ἕ. ut ad Glaucam nutrix respiciat; quae quomodo λέκτρα τυράννων ἔχειν dici possit, non perspicio. Ceterum Flor. 15. ὁ μὲν γὰρ ἤδη λέκτρα τυράννων ἔχει.

V. 142. ἤδ' Ald. ἥ δ' Lasc. ἡ δ' primus H. Steph. Pro τάκει Havn. τάκῃ. Rectius legeretur τήκει βίοτον, ut videtur Elmsl. τήκει esse videtur in Paris. A. Certe sic edidit Brunck. qui ad v. 128. *Doricas formas in impressis receptas non agnoscunt membranae in his anapaestis.*

V. 144. παραθαλπομένη Rom. A. B. φρένα om. Flor. 10.

V. 145. Lasc. B. αἶ αἶ. τάλαινα. Rom. A. B. Schol. ad v. 171. κεφαλῆς.

V. 146. Rom. D. τί δέον μοι. τί δ' ἐμοί Brunck. quod aliud agens retinui pro τί δέ μοι.

V. 147. Dele comma post καταλυσαίμαν. Recte enim Elmsl. monet, βιοτάν tam a καταλυσαίμαν, quam a προλιποῦσα regi.

V. 149. Verba ὦ Ζεῦ κ. γ. κ. φ. meram esse exclamationem, ut Or. 1487, post scholiastam monet Elmsl.

V. 152. τί σοι Brunck. e Paris. A. et Porson., et sic omn. Rom. Lasc. A. Havn. Reliqui Codd. et edd. τίς σοι. τίς explicat etiam schol. quamquam τί σοι praefixum est in Iunt. et Basil. τί est διὰ τί, quod manus prima supra scripsit in Rom. A. τίς ἔρως, *quis amor*, i. e. quam immodicus, est cum admiratione leniter vituperantis. — ἀπλήστου Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 15. Havn. ἀπλάστου Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. Elmsl. coni. τᾶς ἀπλάτου κ. eodem sensu, quo τᾶς ἀνάνδρου κοίτας v. 433 sq. πλάθειν enim et πελάζειν cum compositis frequenter de coniugio usurpantur.

Sed adiectivi ἄπλακος eo sensu positi exemplum desidero. ἀπληστία λέχους est etiam Androm. 218.

V. 153. ἔρος Ald. rell. ante Barnes. tres Florr. Vict. ἔρως Lasc. omn. Rom. praeter E. Havn. Barn. Brunck. In Rom. E. versus omissus est.

V. 154. σπεύσει. Rom. D. supra σ scriptum habet δ, et ita legendum suspicabatur Musgr. θανάτοιο Barn.

V. 155. μηδὲν pro μή. Vid. ad Orest. 182.

V. 156. εἰ δὲ σοὶ πόσις Rom. C. „Quae scriptura speciem tantum variae lectionis habet. Scripsisset enim librarius εἰ δέ σοι πόσις, si vulgatam de industria mutasset." Elmsl.

V. 157. σεβάζει Flor. 10. σεβίζει λέχη Lasc. B. Flor. 2.

V. 158. Sic Codd. et edd. et Eustath. ad Il. ζ, p. 633, 43 = 490, 24. Rom. D. μοι pro μή. Paris. A. μὴ omittit. Sed quia vix aequum videbatur VV. DD. a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere, alii aliter locum emendare conati sunt. Heath. κείνῳ τόδε μὲν χ. quod e scholio ad v. 155. probare conatur. Musgr. δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου. Brunck. κείνῳ λίαν μὴ χαρ. quod in textum recepit, et post eum Beck. Porson. κείνῳ τόσον μὴ χ. Sed recte monet Elmsl., quem sensum VV. DD. coniecturis suis efficere voluerint, hunc iam in vulgata inesse: τόδε μὴ χαρ. enim esse pro μὴ οὕτως ὀργίζου. Sic Soph. Oed. T. 264. ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ' — ὑπερμαχοῦμαι. Vid. Erfurdt. ed. min. Elmsl. ad v. 49. 672. huius fabulae. Sed miror, neminem commemorasse scholiasten, qui ad v. 155. ita haec παραφράζει· εἰ δὲ ὁ σὸς ἀνὴρ ἠθέτησε τοὺς ὅρκους, ἐκείνῳ γενέσθαι λίσσου, δηλονότι τὸ κεραυνωθῆναι καὶ ἀποθανεῖν. Igitur sic ille locum distinguebat: κείνῳ τόδε· μὴ χαρ.

V. 159. τάδε Ald. rell. Florr. Rom. C. τόδε Lasc. Par. A. Rom. A. B. D. E. quod receperunt Brunck. et Porson. Mihi quidem hoc e praecedente versu irrepsisse videtur. — συνδικάσει a συνδικάζω Lasc. B. Ald. rell. Florr. συνδικήσει a συνδικέω, quod coniecerunt Musgr. et Herm. elem. d. m. p. 532., Lasc. A. Par. A. omnes Rom. Flor. 15. Havn. Opportune Musgr. comparat Aesch. Eum. 579. καὶ μαρτυ-

ρίσων ἦλθον — — καὶ συνδικήσων αὐτός. De metro vid. ad antistrophicos 184 sq.

V. 161. δυρομένα est a Brunckio pro ὀδυρομένα. Vid. ad Hec. 723. et Elmsl. ad h. l. — εὐνήταν scripsit Brunck. propter metrum, quàm formam analogia non satis tuetur. Havn. εὐνέταν. Elmsl. in hoc metro epitritum primum et diiambum satis bene sibi respondere dicit. Herm. elem. d. metr. p. 532. et 565. verbo τάχου in hunc versum translato: τάχου δυρομένα σὸν εὐνέταν, cui respondeat πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται, ut sit Pherecrateus cum cretico vel molosso.

V. 163. Rom. A. B. D. Lasc. A. λεύσσεθ', ut semper in hoc verbo variatur, Rom. E. Havn. λεύσεσθ', Lasc. B. λεύσασθ'.

V. 164. ἐνδησαμένη Rom. C. Flor. 2. 15. Vict.

V. 165. Bergler. ad Arist. Ach. 1155. „Qui malum alicui precantur, maximam delectationem se percepturos putant, si id suis oculis videant evenire; itaque cupiunt esse αὐτόπται. Soph. Trach. 1055. ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν αὔτως ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν. Eurip. Med. 163. Utuntur et verbo simplici. Aesch. Choeph. 265. — οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός. Soph. Phil. 1127. ἴδοιμι δέ γέ νιν, τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας." His paene adducor, ut Wakefieldii rationem ad Hec. 438. probem.

V. 166. αὐτοῖς τοῖς μελάθροις Rom. A.

V. 169. αὐτός pro αἰσχρῶς Flor. 15.

V. 171. Θέμιν Ἰχναίαν corrigebat Ruhnk. ap. Pierson. ad Moerin p. 137. εὐκταίαν defendit Musgr. loco Aeschyli S. c. Th. 729. πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννύν. Sed hoc est *Erinnyn patris precibus expetitam* s. *advocatam*, quod in hunc locum non cadit. Beck. ad Aristoph. Av. 1058. θεοὺς εὐκταίους interpretatur, qui preces audiunt, et ratas habent, ut Χάριτες εὐκταῖαι Orph. hymn. 59, 6. Θ. εὐκταία h. l. Huschk. anal. crit. p. 133. quibus vota faciunt homines. εὐκταῖος *votivus* est apud Soph. Trach. 239 sq. Interpretemur igitur *Themin, ad quam, ut iustitiae praesidem, preces et vota faciunt homines.* Sed hoc Themidi cum aliis diis commune est. Desideratur autem, ut

monuit V. D. in *Classic. journ.* n. 15. p. 7., epitheton, designans id, quod Themidi proprium sit, ut Iovi proprium est ὅρκων ταμίᾳ νενομίσθαι. Itaque si Codex aliquis Ἰχναίαν offerret, non dubitarem recipere. De Themide Ἰχναίᾳ vide quae monui Animadv. ad h. Hom. p. 127.

V. 172. θνηταῖς Lasc. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10, 15. Havn.

V. 173. κοὐκ ἔστιν Rom. A. B. Havn. Mox σμικρῷ Ald. contra metrum, Rom. C. tres Florr. Havn. Schol. μικρῷ e Paris. A. Lasc. edidit Brunck. et sic Rom. A. B. D. E. Mag.

V. 176. Musgr. coniecturam αὐθαέντων memorasse satis est, inquit Elmsl.

V. 177. Rom. D. δέξεταιτ' (sic) ὀμφάν. quod monstrum e duabus lectionibus coaluit δέξεται et δέξαιτ'.

V. 178. ἤ πως Flor. 10. quod in Rom. A. a prima m. adscriptum γρ. καὶ ἢ πῶς. quod mihi potius e prava pronuntiatione ortum esse, quam ex ὅπως, videtur.

V. 180. 1. nutrici vulgo tribuebantur. Correxit Tyrwh. cuius sententiam confirmat Par. A. Pro μήτοι Havn. μή τι μοι Paris. A. Rom. C. Flor. 15. μή μοι. Flor. 2. μήτοι, μοι ab alia m.

V. 182. βᾶσα νῦν Lasc.

V. 184. τάδ' pro τάδ'. Flor. 10. Metro succurrere tentavit Hermann. elem. doctr. metr. p. 532. φίλα non pro vocativo, sed pro accusativo plur. accipiens, *nos quoque favere Medeae narra.* de quo Elmsleio assentior dicenti: Ego neque hanc rationem probo, neque meliorem novi.

V. 185. σπεῦσαι pro σπεῦσον Par. A. Rom. D. E. Flor. 10. 15. Havn. ut edidit Brunck. σπεῦσαι pro imperativo accipiens, quasi dicatur σπεύδομαι. Imo est infinitivus, e τάδ' αὔδα pendens, ut saepe infinitivo praemittuntur τάδε, ταῦτα, τοσοῦτον. Hoc etiam eo nomine praestare videri potest, quod post σπεῦσαι facile suppleri potest πρὶν αὐτὴν κακῶσαί τι, quod durius suppletur post σπεῦσον. Neque idcirco verba πρίν τι κακῶσαι τοὺς ἔσω ex iis sunt, quae ancillam dicere iubet Medeae, sed ea cum τάδ' αὔδα

cohaerent, non *dic ei, ut festinet, priusquam mali quid inferat iis, qui intus sunt*, sed *dic ei, priusquam mali quid inferat, ut festinet.* τάδε ad superiora verba πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἔλθοι referendum dicit Elmslei. itaque *et dic ei, ut prodeat*, quod multo commodius dicitur καὶ τάδ' αὔδα, σπεῦσαι. Sed metrum laborat. Hermann. l. c. scripsit: σπεῦσον δέ, πρίν τι κακῶσαι, cuius (partic. δέ) vestigium, inquit, nescio an erui possit ex altera lectione σπεῦσαι. Seidlerum coniecisse dicit σπεῦσον, πρὶν καί τι κακῶσαι. Sed in epitome p. 191. vulgatam huius versus lectionem tuetur, strophicum autem sic legendum existimat: Ζεὺς τόδε συνδικήσει· μὴ λίαν. Utrumque constare e Pherecrateo et cretico: in Pherecrateo autem usitatiori formae ⏑́ ⏑́ | ⏑́ ⏑⏑ – ⏑̄ respondere alteram – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑̄, ut Soph. Ant. 607. 618.

V. 186. εἴσω Lasc. Ald. et Codd. ἔσω Brunck. Porson.

V. 187. γὰρ om. Flor. 10. De metro vid. ad v. 161.

V. 188. φόβος, εἰ πείσω. In vocc. φόβος, φοβεῖσθαι etc. inest notio *dubitandi;* hinc nonnunquam sequitur εἰ, *an*, ut in locis ab Elmsleio allatis, Heracl. 786. φόβος γάρ, εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω, *timeo, quia incerta sum, an vivant.* Androm. 60. καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους, φόβῳ μέν, εἴτις δεσποτῶν αἰσθήσεται, *timens, quippe dubitans, an domini sensuri sint.* Sic Soph. Trach. 175. ὥςθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν etc. Hoc loco duae locutiones in unam conflatae sunt, *timeo, ut ei persuadeam*, et *dubito, an ei pers.* Monui propter Elmsleium, qui simpliciter εἰ pro μὴ οὐ vel μή positum dicit.

V. 189. δέσπ. ἐμὴν Rom. A. B. C. Flor. 10. 15. Havn. Brunck. Utramque vocem omittunt Lasc. A. Rom. E. *Non male*, ait Elmsl. Possis eodem iure *Male* exclamare.

V. 190. Sensus est: *tamen hanc operam in cumulum suscepti iam laboris tibi praestabo, ut tibi gratum faciam.* Minus recte cepit schol.

V. 191. Callim. in Cer. 51. Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον, ἠὲ κυναγὸν Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα Ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα — —.

V. 193. προςφέρων Rom. A. B. Flor. 10. Havn. Pro ὁρμαθῇ Barnes. imperite ὁρμάθη, creticum pro molosso. ὁρμηθῇ Brunck.

V. 195. ἁμάρτης Rom. A. (in quo suprascr. οι) B. Mag. Flor. 2. Vict.

V. 196. ἐπὶ μὲν θαλίαις om. Rom. C.

V. 197. ἐπεὶ pro ἐπὶ Havn. ἐπί τ' εἰλ. Lasc. Ald. rell. Solus Porson. ed. ἐπὶ δ' εἰλ. cum nota: Pro ἐπὶ δ' malim ἐπί τ'. sed in fine libelli errorem suum ipse correxit.

V. 199. οὐδέν pro οὐδεὶς Flor. 15.

V. 204. Rom. A. μολπῆσι βροτοῖς, quod corr. ab ead. m. βροτούς. Rom. B. etiam βροτοῖς.

V. 205. βοὴν Rom. A. B. Libet adscribere Hug. Grotii interpretationem loci: *Nil me peccet iudice, si quis Proavos multum sapuisse neget, Placuit thalamos quibus et festas Ornare dapes carmine, laetas Quod mulceret molliter aures. At multifidis nemo Camoenis Docuit Stygios sistere luctus, Unde et mortes et funesti Casus totas vertere domos. Atqui potius debuit istis Musa mederi: nam quid coena Ridente iuvat tendere vocem, Cum res per se sit grata satis Dulcis mortalibus esca?*

V. 208. πολυστόνων Lasc. X. Π. 808. Rom. E. a corr.

V. 209. μογερᾷ Lasc. A. Rom. B. C. E. Havn. quo spectat etiam glossa a pr. m. in Rom. A. κακῇ. λιγυρὰ ἄχεα βοᾷ ad sensum idem est quod λιγέως θρηνεῖ. hinc alter accusativus additus. Recte Elmsleius comparat Soph. Trach. 49. *Δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡρακλείαν ἔξοδον γοωμένην.* Vid. Herm. in nota Seidleri ad Troad. 123.

V. 210. Rom. C. λέχαισι i. e. λέχεσι. *Nescio an melius*, inquit Elmsl., *modo scribatur* λέχεσιν.

V. 211. θ. δέ τ' ἀδ. Rom. A. B. C.

V. 212. Ζανός Brunck. Metrum a v. 211. hoc esse videtur:

211. –́ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ – ⏑
212. – –́ ⏑ – ⏑ –

213. ∪ ∪ ⏒ ∪ ∪ ⏒ ∪
214. ⏒ ∪ ∪ ⏒ ∪ ∪ ⏓
215. ∪ ⏒ ∪ – | ∪ ⏒ ∪ –
216. ⏒ – ⏒ ∪ ∪ – ⏓

ut vss. 212 sq. ita describantur:

τὰν Διὸς ὀρκίαν
Θέμιν, ἅ νιν ἔβασεν — —

V. 214. εἰς Rom. A. B. C. D.

V. 215. Havn. νήχιον pro νύχιον. Elmsl. comparat Rhes. 53. ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ Λαθόντες ὄμμα τοὐμὸν αἴρεσθαι φυγὴν Μέλλουσι. Minus bene Brunck. νύχιον explicat δυτικήν, *occidentale mare* respectu Colchidis, citans Aesch. Pers. 948.

V. 216. Milton et Heath. ἀπεράντου. Glossa in Par. A. τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι, confusis περᾶν et περαίνειν. Rectius Elmsl. poëtam respexisse dicit ad Homericum Ἑλλήσποντος ἀπείρων.

V. 218. τι om. Flor. μέμψησθ' Ald. rell. Flor. 2. Schol. ad v. 217. bis, (priore loco Iunt. μέμψησθαι). μέμφησθ' Lasc. Paris. A. B. D. Lib. P. Rom. D. E. Flor. 10. 15. Havn. Schol. ad v. 222. μέμφοισθ' Rom. A. B. μέμφησθ' recepit Musgr. Codd. suis nimium addictus, et Porson. qui tamen ad Hec. 1174. μὴ μέμφῃ nullo modo tolerari posse dixerat. Μὴ non raro quidem cum imperativo aoristi, (et quidem plerumque tertia persona, vid. Elmsl. in Mus. crit. I. p. 482.) iunctum reperitur, coniunctivo praesentis ubi additum invenitur, ibi Codd. variant. Vid. Porson. l. c. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 15. et in indic. v. μή. ad Gnomicos Brunck. p. 155. Itaque Aldinam lectionem revocavi, quamvis mirum videatur, quum Grammatici praeceptum illud toties inculcarint, in μέμφησθ' tot Codd. conspirare. Quod vero Elmsl. dicit, si μέμφησθ' legatur, Ennium contra linguae indolem haec verba interpretatum esse, non intelligo. At nemo monuit, quod e scholiis apparet, grammaticos μή h. l. non pro particula vetante habuisse, sed cum ἐξῆλθον iunxisse, ἐξῆλθον, ἵνα μὴ μέμψησθε. Tunc μέμφησθε rectius videtur.

V. 218 — 221. In his versibus explicandis cum Elmsleio

sequor Scholiastam. Duo ponit genera hominum, alterum τῶν σεμνῶν γεγώτων, alterum τῶν ῥαθυμίαν κτησαμένων. Priores magnam de se existimationem excitarunt partim conspectum hominum vitando, qui mos erat regum Persarum, partim (ἐν θυραίοις ab οἱ θυραῖοι, non τὰ θυραῖα) foris, extra domum, itaque in conspectu hominum, in publico versando et rem publicam tractando. Alteri contra, in otio delitescentes, ignaviae opinionem consecuti sunt, sed iniuria etc. Buchananus vertit: *Plerosque novi, quod seorsum degerent, Habitos superbos; hos frequens praesentia Fecit molestos; alius ingressus viam Vitae quietae ignaviae subiit notam.* Ennium hos versus non intellexisse, certe male vertisse, iam Muretus ostendit Var. lect. VIII, 17. Ex eius tamen interpretatione pendentes VV. DD. Graeca emendare conati sunt. Musgr. in Suppl. not. ἐργμάτων ἄπο, deinde οἵτ' pro οἱ δ', ut significet οἵ. Brunck. ὀμμάτων ἔπι, eos intelligens, qui, ut Atheniensium demagogi, forum, ubi plurimum eloquio et audacia florebant, non deserebant; τοὺς ἐν θυραίοις autem eos, qui, manu quam lingua promtiores, classibus exercitibusque praeerant, *procul ab urbe*, ἐν θυραίοις, rem gerentes. Wyttenb. bibl. crit. l. c. p. 53. τούς τε δωμάτων ἔπι, τούς τ' ἐν θυραίοις. Porson., ut in re incerta, Brunckii interpretationem sequitur. Iacobs. ad Anthol. Palat. T. III. p. 77. ὀμμάτων ἄπο dictum accipit ut Dionis Chrys. illud T. I. p. 221, 19. ἄνδρα κυνηγέτην ἀπὸ τῆς ὄψεως καὶ τῆς στολῆς. Itaque ὀμμάτων ἄπο cum οἶδα coniunxit, quod idem Seidlerum fecisse cognovi ex Helleri Prol. I. de Soph. Oed. Col. Ceterum v. 218. βροτοῖσι Flor. 10. v. 219. Rom. D. Photius ap. Porson. γεγῶτας. Sed apud Herm. alter cod. γεγῶτας, alter cum Suida γεγονότας habet. ὀμμάτων τ' ἄπο Par. A. Rom. A. a corr. B. — v. 220. τοὺς δ' ἐν θ. Ald. τοῖς δ' ἐν θ. Lasc. A. τοὺς δ' ἐν θ. Lasc. B. εἰ δ' ἀφ' ἡ. Havn. οἱ δ' Lasc. Ald. ἀμφ' ἡσύχου Lasc.

V. 222. *Hi ignaviae opinionem consecuti sunt, sed iniuria: e specie enim hominis ipsius ingenium non recte iudicatur.* Ita locum habet γάρ, quod Wyttenb. Bibl. cr. l. c. in δ' ἄρ' mutandum censebat. ἔνεστ' in Codd. et edd. ἔνεστιν Schol. quod praetulerunt Brunck. et Porson. ut numerosius. Ego Reisigio assentior, qui p. 289. nume-

rosius ἔνεστ' ἐν sibi videri ait. Elmsleium miror ἔνεστιν praeferentem, qui tamen in censura editionis Suppl. Hermann. *Classic. journ.* n. XVI. p. 428. hanc legem sibi observasse visus est, ubi tertius pes tragici senarii una voce contineretur, simulque versus dividi posset in duas partes aequales, plerumque alteram versus partem aut elisionem ante se habere etc. — ὀφθαλμοῖσι Rom. A. D. Flor. 10. 15. De constructione βροτῶν, ὅστις vid. ad Hecub. 357. Ast. ad Plat. Leg. p. 63. Sic nostrum locum explicat Eustath. ad Il. γ'. p. 415, 8. Ἰστέον, ὅτι σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα τὰ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἑνικόν· οἷον καὶ τὸ ἀνθρώπους τίνυσθε, ὅτις ἐπίορκον ὀμόσσῃ· ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπους εἰς τὸ ὅτις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ καμόντες ἤτοι θανόντες κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμι, ὅςτις μ' ὠνήσεται (Hec. 356 sq.), καὶ τὸ δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅςτις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθῃ σαφῶς στυγεῖ.

V. 223. ἀνδρῶν Havn. ἐκμάθῃ Eustath. l. c. ἐκμάθοι Flor. 2. Vict. Et Eustathii et vulgatam lectionem probam esse dicit Porson. sed recte monuit Elmsl. subiunctivum non usurpari a Tragicis cum πρὶν ἄν, nisi in priore membro adsit negandi aut prohibendi significatio.

V. 225. Schol. σὲ pro δέ.

V. 227. πολίτης Lasc. A. Rom. A. (in quo suprascr. αις) D. E.

V. 231. γιγνώσκειν Codd. et edd. Si lectio sana, cogitandum ὥςτε, vel potius infinitivus *respectum*, ut vulgo loquuntur, significat, (vid. Gramm. gr. §. 534.) quo illud ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα valeat *in quo omnia mea posita erant, quantum quidem recte intelligebam.* Sed valde vereor, ne locus corruptus sit.] Canter. Nov. Lect. IV, 11. coni. γιγνώσκω καλῶς, quod probat Wyttenb. l. c. p. 53. Reiske γίγνεσθαι καλῶς. Musgr. γιγνώσκεις καλῶς, quod receperunt Porson. et Elmsl. Brunck. γιγνώσκειν καλά, *in quo situm erat, ut omnia bona experirer.* (at γιγνώσκειν nunquam est *experiri* i. e. ipso usu percipere.) γιγνώσκω καλῶς sic mediae sententiae interponitur infra 924. Heracl. 977. sed ibi de vera sententia valet, hic de ea, quam fal-

sam fuisse tempus docuit. Ego vulgatam revocavi, non quo γιγνώσκειν pro γιγνώσκετε dictum putarem, quae suspicio est Elmsleii, sed quod lectionem auctoritate Codd. munitam expellere nolebam coniectura, quae nec ipsa satis commodum sensum efficere mihi videretur. Scholion ad h. l. ita obscurum est, et fortasse corruptum, ut vix quidquam inde lucreris. Fortasse tamen inde coniicere possis, γινώσκειν καλῶς histrionibus deberi. Quae coniectura si vera est, ne vestigium quidem sincerae lectionis exstat, et excogitari quidem multa possunt, ut ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα σώζεσθαι καλά, certum autem fundamentum, in quo emendatio nitatur, nullum remanet.

V. 233. ὅσ᾽ ἔστιν ἔμψ. Flor. 15.

V. 237. τοῦδ᾽ ἔτ᾽ Lasc. B. Ald. rell. et Flor. 2. Vict. τοῦδε τ᾽ ἄλγιον Rom. C. Lasc. A. Sed Par. A. Rom. A. D. Flor. 15. τοῦτ᾽ ἄλγιον. Rom. B. τοῦτο δ᾽ ἄλγ. Par. B. D. Rom. E. Stob. Tit. 73. τοῦτό γ᾽ ἄλγιον κ. quod recepit Musgr. τοῦτ᾽ ἔτ᾽ ἄλγ. Brunck. Porson. Elmsl. κακοῦ haud dubie ad praecedentia refertur, ut κακὸν vocetur τὸ πόσιν πρίασθαι δεσπότην τε σώματος λαβεῖν. Quod si est, vix deesse potest accuratior definitio, quam pronomen demonstrativum continet; non *malo aliquo indefinito acerbius est hoc malum*, sed *hoc malo, quod commemoravi, aliud quod malum acerbius est.* Igitur κακοῦ τοῦδε requiri videtur. Primum malum eorum, quae enumerat, est πόσιν πρίασθαι δεσπότην τε σώματος λαβεῖν, quae non video quomodo pro duobus diversis accipi possint cum Schol. Debebat sequi: ἔπειτα κινδυνεύειν ἢ κακὸν λαβεῖν, ἢ χρηστόν. Hoc enim alterum malum est, quo mulieres laborare dicit. Itaque, *sed hoc leve est*, inquit; *hoc enim malo acerbius est aliud.*

V. 238. Lasc. A. Rom. A. B. D. E. λάβῃ. Sed in Rom. A. supra scriptum γρ. λαβεῖν, in B. εῖν.

V. 243. οἵῳ pro ὅτῳ coni. Musgr. quo non opus. συνευνέτῃ Lasc. Rom. A. B. E. Havn. συνευνέτης Rom. D.

V. 245. ξυνοικεῖ Rom. A. B. D. E. sed in A. B. supra scriptum εῖ. Pro βίᾳ Havn. in textu habet γνώμῃ, quod ortum e notatione grammatici, hanc γνώμην esse monentis, alterum in marg. Flor. 10. μὴ βίᾳ ζυγὸν φέρων, 15. μὴ φέρων βίᾳ ζυγόν.

V. 248. καρδίας χόλον Ald. quod e v. 586. ortum videtur Elmsleio. Contra Lasc. MS. Cott. Paris. omn. praeter E. Florr. tres, Vict. Eustath. p. 739, 36 = 635, 14. καρδίαν ἄσης, quod recepit Musgr. et Brunck., prob. Valck. annot. in N. T. p. 341. Rom. C. καρδίαν ἄσσης c. gl. λύπης, βλάβης. Rom. A. B. Paris. E. καρδίαν ἄτης. Havn. καρδίαν ἄσην et in marg. ἄτης. Sed Olympiod. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 247. Rom. D. καρδίας ἄσην, quod recepit Porson. Haec lectio vel eo nomine deterior est altera, quod vulgarem locutionem habet, nostra exquisitiorem. Sic Bacch. 260. citante Elmsl. βότρυος ὑγρὸν πόμ', — — ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς λύπης. Similiter ib. 212 sq. καὶ σφᾶς — — παύσω κακούργου τῆσδε βακχείας τάχα. Hipp. 511 sq. ἅ σε — παύσει νόσου τῆσδε. Cf. Soph. Phil. 1379. Quod vero lectioni suae praesidium e lectione Aldina petit Porson., id valde infirmatur, si illa e v. 586. fluxit.

V. 249. φίλων τίν' Ald. Florr. tres, Havn. φίλον τιν' Lasc. Paris. A. Rom. A. B. C. D. Vict. Difficile est eligere: nam quod Elmsl. dicit, tragicos libentius usurpare φίλων τις, ἐχθρῶν τις, θεῶν τις, ἀνθρώπων τις et similia, quam φίλος τις etc. id recte explosum est ab Hermanno ad Soph. Ai. 977. Cuius rationem si sequaris, melius etiam h. l. est πρὸς φίλον τινά. Ego tamen Codd. tantum auctoritatem secutus sum. — πρὸς ἥλικας e coniectura edidit Porson. quem sequitur Elmsl. propter regulam a Porsono proditam ad Orest. 64. Me igitur ἥλικα reliquisse, qui Orest. 52. e sola Porsoni coniectura παρέδωκεν τρέφειν dederim, miratur. Causa est, quod, etsi plerumque brevis syllaba finalis ante mutam cum liquida brevis manet, tamen loca non pauca exstant, ubi producitur; nec mirum, quum etiam in mediis vocibus breves syllabae haud raro producantur ante mutam cum liquida, ut πατρὸς Soph. Oed. C. 442. ὕβρις ib. 883. νεκροί Ant. 1240. Eur. Ph. 881. ὀκνεῖν Soph. El. 320. Eur. Or. 782. Loca illa, in quibus brevis syllaba ante mutam cum liquida producitur, emendare quidem conatus est Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. Sed regulam statuere, tum loca, quae ei regulae adversantur, corrigere, quid aliud est, nisi quod dialectici vocant, *petitionem principii facere?* nisi forte hoc in dialecticis tantum reprehendendum est, in

grammaticis non item. Libenter tamen ἥλικας admisissem, si Codex aliquis illud obtulisset, quia, ubi inter ἥλικα et ἥλικας optio est, illud ad similitudinem verb. φίλον τινὰ effictum videri potest; et post editam Medeam vidi, in Cod. Havn. ἥλικας scriptum esse. Quare nunc non dubitarem recipere.

V. 250. ἀνάγκην Havn.

V. 253. ἀσπίδας Havn.

V. 255. αὐτός Ald. rell. οὗτος Brunck. αὐτός Porson. πρός σε Lasc. — πόλις θ' ἥδ' ἐστι Ald. rell. Rom. C. πόλις γ' ἥδ' ἐ. Lasc. quo alludit etiam Rom. A. σοὶ μὲν γὰρ πόλις ἥδ' ἐ. transposito γὰρ, quod pro γ' scriptum est. Copulam omittunt Rom. B. D. Flor. 10, 15. Havn.

V. 257. φίλων συνουσία edd. et MSS. Sed Paris. A. Rom. D. pro var. lect. κοινωνία. Contra Flor. 10. κοινωνία in textu habet, cum gl. συνουσία. κοινωνία ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Sane κοινωνία exquisitius videtur, quam pro grammatici foetu.

V. 259. ἡ πρὸς ἀνδρὸς Flor. 15. λελησμένη Lasc. λεληϊσμένη Havn.

V. 260. οὐδὲ συγγενῆ Ald. rell. X. Π. 756. Rom. C. οὐχὶ συγγ. Lasc. Schol. Par. A. Rom. A. B. D. Flor. 10, 15. Havn.

V. 261. In Hervag. 1. huic versui praefixae sunt litterae ἰο. Pro iis ὡς Herv. 2. quod deleri iussit Canterus, delevit Barn.

V. 262. τοσοῦτον δέ σου Flor. 10. 15. Rom. D. C. Havn. τοσοῦτον δὲ σου (Rom. δὲ σοῦ). Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ.

V. 264. δίκην; quod coni. Elmslei. in Mus. crit., habent Rom. D. Flor. 15. quod verum puto. Sic Heracl. 847. κατιστίσασθαι δίκην ἐχθρούς. 877. ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ποτίσασθαι δίκην. quae loca attulit Elmsl. — Pro τῶνδ' Flor. 2. τόνδ'.

V. 265. τὸν δόντα γ' αὐτῷ Rom. C. Flor. 2. τὸν δόντ' αὐτῷ Havn. ἥν τ' ἐγήματο omnes edd. et MSS. et Eustath. ad Il. θ', p. 694, 24 = 673, 44. inter exempla medii pro activo positi. Vulgatam miro modo defendit Seidler. ad Eur.

El. 246. ἣν τ' ἐγὴμ. valere dicens αὐτὴν (imo ταύτην) ῃ, quasi vero nominativus pronom. relat. unquam propter praecedentia in accusativum mutetur. Verum videtur ἢ τ' ἐγήμ. quod propositum a Porsono recepit Elmsl. constructione simili ei, quae infra occurrit v. 512. πτωχοὺς τ' ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.

V. 266. Stob. Tit. 73. in ed. Trincav. et Gesn. γυνὴ γάρ ἐστι τ' ἄλλα (Gesn. τἄλλα) μὲν φόβου πλέα. Schol. ad Soph. Ant. 61. γυνὴ γὰρ τἄλλα φόβου πλέα. τἄλλα, an τἄλλα scribendum sit, disputat Wolf. in Anal. litt. I. p. 431. Elmsl. ad v. 888. φόβου etiam Lasc. Lib. P. Burn. Rom. A. B. C. D. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. et sic iam Herv. 2. rell. φόνου Ald.

V. 267. κακὴ δ' ἐς ἀ. recte ex codd. et MSS. revocavit Elmsl. quum e Tyrwhitti sententia Brunck. et Porson. edidissent κακή τ' ἐς ἀλκ. Duplex oppositio est, inquit; prima inter τἄλλα μὲν et ὅταν δ' ἐς εὐνήν, altera inter φόβου et ἀλκήν.

V. 270. δράσον Lasc. δρᾶσον Paris. A. Rom. A. B. Cott. Mag. Flor. 2. 10. 15. Havn. δράσω τάδ' recte Brunck. explicat, id est σιγήσομαι.

V. 271. πενθεῖν σοῦ δ' οὐ Havn. θαυμάσω pro θαυμάζω Lasc. Rom. D. Flor. 10. 15. Havn. et Schol. Sed futurum, ut recte monet Elmsl., est θαυμάσομαι, non θαυμάσω. Cf. Monk. ad Eur. Alc. 158.

V. 273. καινὸν Havn.

V. 276. λαβοῦσα Rom. A. ante corr. Havn. Idem δισσώ, pro δισσά, quod omittit Rom. C. σὺν αὐτῇ Rom. A. ante corr. C. D. Flor. 2. σὺν αὑτῇ Lasc. Rom. A. a corr. Havn. Schol.

V. 281. ἐξιᾶσι recte Vict. Havn. ut iam edidit Barn. Pro πάντα δὴ Havn. πάντως δεῖ. Citat hunc versum Schol. Soph. Aiac. 1032. ubi edd. Turneb. Steph. Iohns. θνητοί pro ἐχθροί, quod ipsum e priore fabulae editione servatum putat Osann. p. 93.

V. 283. εἰρήσομαι Lasc. Paris. A. Rom. D. Flor. 10. 15. εἰρήσομαι Homericum est, ἐρήσομαι Atticum. Mox solus Paris. A. καὶ κακῶς λέγουσ' ὅμως. Brunck. coni. καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως. Vid. Porson.

V. 284. τῆσδε γῆς ἀποστ. Rom. A. Havn. a m. sec. Hinc Rom. B. τῆσδε γῆς στέλλεις.

V. 285. περιαμπίσχειν Ald. rell. περαμπέχειν Lib. P. παραμπέχειν Flor. A. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 2. 10. 15. Havn. Brunck. Porson. παράμπέσχειν Lasc. παρ-άμπίσχειν Par. B. D. E. Cotton. (qui etiam παρ' ἀμπέχειν) Schol. Hoc Elmsleius etiam praetulit, formam ἀμπέχειν non exstare monens apud Eurip. Nec ex παραμπέχειν librarius fecisset — ἴσχειν.

V. 287. ξυμβάλλεται τοῦδε δείματος dictum esse existimo, quia poëta cogitaret de συλλαμβάνεσθαι, συνάρασθαι τινός, *adiuvare*, cuius vis in συμβάλλεσθαι, *conferre ad aliquid*, quodammodo inest. Ceterum Lasc. Rom. omn. Florr. tres, Havn. συμβάλλεται.

V. 288. σύ post πέφυκας addit Flor. 10.

V. 290. ἀπειλεῖν sine σ' Ald. rell. Paris. A. Rom. A. B. C. Havn. ἀπειλεῖς Lasc. Par. B. D. Cott. Rom. E. Flor. 10. 15. ἀπειλαῖς Flor. A. ἀπειλῆς Rom. D. ἀπειλῇ Havn. κλύω δ' ἀπειλεῖν σ' Musgr. unde orta videtur varietas lectionis, et sic Flor. 2. Vict. Brunck. propter tautologiam κλύω, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι, edidit χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Sed tautologiam recte defendit Porson. loco Hel. 1050. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; et Elmsl. in Auct. loco Phoen. 736. — ἀπαγγέλουσι Lasc. Rom. A. D. E. et altero λ supra scripto Rom. C.

V. 293. ἀπεχθέσθαι Elmsl. quia praesens sit ἀπεχθάνομαι, aoristus ἀπηχθόμην. ἀπέχθεσθαι legitur etiam in Thucyd. I, 136. Theocr. 7, 45. ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. Plut. T. II. p. 124. B. ἀπεχθεῖσθαι.

V. 294. σθένειν Lasc.

V. 296. Κρέων Lasc.

V. 297. ἔβλαψε γλῶσσα Stob. tit. 36. p. 217. Gesn. 142. Grot. non apte ad sensum. vid. Porson. et Elmsl.

V. 299. διδάσκεσθαι pro διδάσκειν usurpat Soph. Trach. 681. ἐγὼ γὰρ, ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος — προὐδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν. Vid. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 517.

V. 300. ἧς ἔχουσιν ἀρετῆς pudenda negligentia e Zim-

mermanniana remanere passus sum, sed iam in minore editione corrigendum curavi ἀργίας. Constructionem ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας Elmsl. longe insolentioerm dicit altera ἄλλης ἀργίας, ἧς ἔχουσιν, affert tamen Soph. El. 763. μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν. Cf. locum e Trach. citatum ad v. 299. Xenoph. Anab. I, 9, 19. εἴ τινα ὁρῴη κατασκευάζοντα ἧς ἄρχοι χώρας. Pro ἄλλης Paris. A. ἀλκῆς, quod recepit Brunck. recte propterea vituperatus a Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 56 sq. Quod ipse ibidem coniecit, αἰτίας pro ἀργίας, retractavit in Curis poster. Bibl. cr. III, 4. p. 41. ἀργίαν accipiens de *otio hominis litteris et sapientiae studio deditі, nec rempublicam attingentis*, ut iam Brunck. intellexit, eosdem hos esse monens, qui supra 220. ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύςκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν. ἄλλης sumendum esse πλεοναστικῶς, iam Porsonus monuit. Cf. Schaef. apud Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 973. Verte: *praeterquam enim quod inertiae insimulantur, quia in otio aetatem degunt, in invidiam etiam civium incidunt.*

V. 301. Aristot. Rhet. II, 21. in Ald. Ven. Basil. Camot. aliis πρὸς ἀνδρῶν, ubi Victor. ex h. l. ἀστῶν scripsit.

V. 302. σκαιοῖς Rom. C. Flor. 2. προςφέρων σοφὰ edd. et MSS. fere omnes, praeter Lasc. Par. B. Rom. E. qui προςφέρων ἔπη. σοφὰ verum esse ostendit Aristoph. Thesm. 1141. σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προςφέρων σοφὰ Μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Alterum ex Euripidis ipsius secundis curis profectum suspicatur Porson. Elmsleius hanc γνώμην Euripidi ita placuisse censet, ut eam paulum immutatam in aliam fabulam transtulerit, et huic coniecturae pondus accedere ex Aristoph. verbis, quae non minus Euripidis esse videantur, quam superiora. Mihi ἔπη ex annotatione grammatici ortum esse videtur, in σοφὰ intelligendum ἔπη indicantis, et hoc e margine in textum illatum veram lectionem expulisse. Verba autem μάτην ἀναλίσκοις ἂν e v. 329. sumsisse puto Aristophanem, paulum immutata, ut καινὰ σοφὰ non ad προςφέρων solum, sed etiam ad ἀναλίσκοις referretur.

V. 305. Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ. Sed Lasc. Par. A. Cotton. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. λυπρὸς ἐν πόλει φ. ut ediderunt Brunck. Porson. Elmsl.

V. 307. εἶμ' Lasc. Havn.

V. 308. e v. 803. temere huc translatum esse, recte vidit Pierson. Veris. p. 58. In Paris. A. ille non nisi in margine scriptus est, quum librarium fefellisset τοῖςδ' bis deinceps positum. Agnoscit tamen eum scholiastes.

V. 309. τοῖςδ' οὖν πρ. Ald. rell. Rom. C. τοῖς δ' αὖ legendum vidit Pierson. l. c. et sic Lasc. Flor. A. Paris. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. D. E. Florr. tres, Vict. Havn. Musgrav. scholiastam suspicabatur scriptum invenisse τοῖς δ' αὖ προςάντης εἰμὶ, κοὐκ ἄγαν σοφή, quod recepit Brunck. Sed quum displiceret εἰμὶ geminatum, Musgr. coni. τοῖς δ' αὖ πρ. λῆμα, κοὐκ ἄ. σ. Recte Porson. monet, verba esse Medeae modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis. Propter sapientiae opinionem se aliis praedicandam videri, aliis invisam esse dicit; invisam se esse, quia sapiens non haberetur, dicere non poterat.

V. 310. σὺ δ' αὖ Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn.

V. 311. ἔχοιμι Rom. A. B. D. Flor. 15. Havn.

V. 313. τί γάρ σύ μ' ἠδ. Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. quod tacite admisit Brunck. Vulgatam revocavit Porson. ἠδίκησας Cotton. Flor. 10. Havn.

V. 315. Havn. σώφρων ἔδρασας, sed in marg. σωφρονῶν.

V. 317. εὖ πράσσετε Rom. C. τὴν δὲ δὴ Ald. rell. τήνδε δὴ χθ. Rom. C. τὴν δὲ χθ. Havn. τήνδε χθ. Rom. D. τήνδε δὲ χθ. Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. ut primus edidit Brunck.

V. 320. Post φρενῶν comma posui, ut indicarem, verba ἔσω φρ. iungenda esse cum μή τι βουλεύσῃς κακόν. ἔσω a Brunckio editum est pro εἴσω.

V. 321. βουλεύῃς scripsisse Euripides videtur Elmsleio, quia Medeam suspicetur Creon *iam nunc* malum meditari; quippe quae aliter sentiat ac loquatur; supra autem 37. metuere nutricem, ne mali aliquid *aliquando* faciat Medea.

V. 322. τοσῶδε γ' ἦ. (non τοσῶδέ γ' ἦ. quod narrat Porson.) Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. τοσσῶ δε δ' Schol. τοσόνδε δ' ἦ. Lasc. Rom. E. τοσσῷδε δ' ἦ. Flor. 10. 15.

Havn. τοσῷδε δ' γ. Flor. A. Paris. A. D. Lib. P. Rom. A. B. D. ut ediderunt Musgr. Brunck. Elmsl.

V. 323. ὡς δ' αὔτως Brunck. Porson. quum antea scriptum esset ὥς δ' αὔτως. αὔτως scribendum videtur Elmsleio, quia accentus doceat, non ab αὐτός derivatum esse, sed potius a fem. αὔτη. Rectius iudicat Buttmann. Lexilog. p. 34 sqq. Quum in scholio ad v. 324. legatur: Ἄλλως. ῥᾴων ἐστὶ φυλάττεσθαι ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡςαύτως δὲ καὶ γυνή, Dawesius p. 97. scribendum existimabat: ἀνὴρ γὰρ ὀξ. ὡς δ' αὔτως γυνή. sed vulgatam agnoscit alterum scholion ad v. 323.

V. 324. ῥᾴον Havn. sed ῥᾴων in marg. Contra Dawesium, ῥᾴων φυλάσσεσθ', i. e. φυλάσσεσθαι, tentantem l. c. Dorvillius ad Char. p. 442. (469. ed. Lips.) recte monet, φυλάσσειν idem esse, quod τηρεῖν, et proprie significare, *observare* aliquem, ne quid faciat. Cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 38. p. 50.

V. 325. Valcken. coniecturam ad Phoen. 497. μὴ λόγους πλέκε recepit Brunck. Vulgatam revocarunt Porson. et Elmsl. Hic, *qui dicit* μὴ λόγους πλέκε, inquit, *iubet, ut recta simplicique oratione utare; qui vero* μὴ λόγους λέγε, *ut omnino taceas.* Aristoph. Ach. 302. σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς.

V. 326. ἄρηρε Ald. rell. ἄραρε e Paris. A. recepit Brunck. et sic Pseudogregor. v. 1264. Lasc. omnes Rom. Flor. 10. 15. Havn. Vid. Valck. ad Hipp. 1090. Brunck. ad h. l. — ἔχει Rom. A. B. sed in A. supra scr. ς.

V. 327. μένης Lasc. Par. A. Flor. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. In Rom. A. supra scriptum γρ. καὶ μενεῖς, in B. εἷς. μένης e sq. δυςμενὴς ortum videtur.

V. 328. Scribe: μὴ πρός σε γονάτων, ut monuit etiam Elmsl. σε om. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Rom. C. Havn. addidit Canter. e Scholiaste, et sic Rom. A. B. D. E. Flor. A. Florr. tres. μὴ πρός σε γούνων Lasc. μὴ πρὸς σὲ γούνων Cotton. quod recepit Porson. Vid. ad Phoen. 852. τε ante νεογάμου om. Havn.

V. 330. αἰδήσῃ Flor. 15.

V. 331. φιλεῖν pro φιλῶ Flor. 15.

V. 332. μνείαν νῦν ἔχω Havn.

V. 333. πλεῖν γὰρ τέκνων Rom. A. B. supra πλεῖν scripto in A. ἦν ab al. m. supra τέκνων vero ο a pr. m. Sic etiam in B. quae mihi aberrationes librariorum potius, quam scripturae consulto invectae videntur. — ἔμοιγε φίλτατον πολύ Ald. rell. Flor. 2. 10. Rom. C. D. Havn. φίλτατον ἔμοιγε πολύ Rom. A. B. ἐμοί pro πολύ Flor. 15. Sed Lasc. Paris. A. D. Rom. E. πόλις pro πολύ, quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl.

V. 336. Rom. C. λάθῃ, supra scripto οι. Utrumque bonum esse iudicat Elmsl. dissentiente V. D. in *Edinb. rev.* nr. 38. p. 485. not. qui recte monet, in optatione maiorem vim inesse, quam in coniunctivo imperativi vicem tenente. Optativum h. l. agnoscunt Plut. Brut. p. 1008. B. Athen. p. 156. F.

V. 337. ἐρῷ, ὦ μ. Valck. coniicit ad Hipp. 973. ex huius fabulae v. 1336. Vulgatam recte tuentur Brunck. Porson. Elmsl.

V. 338. πονοῦμεν ἡμεῖς. Vis est in ἡμεῖς. Quum Creon dixisset, molestia me libera, Medea respondet, *Imo vero ego in molestia et miseriis versor*, cui additur ἐκ παραλλήλου καὶ πόνων κεχρήμεθα. Itaque prorsus inutilis est Musgr. coniectura, πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; quam, ut certissimam, receperunt Brunck. Porson., non cogitantes, in ea scriptura minus commode Creonti concedere Medeam, eum in πόνοις esse. Ut h. l. πόνων κεχρήμεθα, sic Suppl. 457. ἥκεις δὲ δὴ τί τῆσδε γῆς κεχρημένος; Iph. A. 371. τοῦ κέχρησαι. Vid. Elmsl. ad Eur. Heracl. Add. v. 801. p. 142 sq. Imperite in Indice Beckiano haec ad χρῆσθαι referuntur, quae ad χρῄζειν pertinent.

V. 339. ὠθήσῃ Ald. rell. ὠσθήσῃ e Paris. A. dedit Brunck. et sic Mag. Flor. 2. Vict. Noster Hel. 452. καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ.

V. 340. τοῦτ' ἀλλά Flor. 2. ἀλλά σ' αἰτοῦμαι copulanda videntur cum v. 344. αἰτοῦμαί σε μίαν τήνδ' ἡμέραν ἐᾶσαί με μεῖναι.

V. 343. τί δ' αὖ β. Lasc. Rom. A. B. D. E. Flor. A. Florr. tres, Vict. Havn. Elmsl. in auct. scribendum censet τί δὴ βιάζει, ut infra 1001.

V. 344. με om. Havn.

V. 345. Elmsl. coni. οἱ φευξούμεθα.

V. 347. προθυμᾷ Flor. 15.

V. 349. εἰκός ἐστιν sine δ' Flor. A. et 10. σ' ante ἔχειν omittit Havn.

V. 353. δή om. Flor. 15. Havn.

V. 354. Lasc. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων.

V. 358. οὐ ψευδής Ald. rell. ἀψευδής Lasc. Musgrav. MSS. omn. Flor. A. Rom. omn. Florr. tres, Vict. Havn.

V. 359. μίμν' ἔθ' ἡμ. μ. edidit Porson., ut melius cum locis similibus 344. 377. 393. congrueret, satis levi de causa.

V. 360. δράσαις Rom. A. B. D. E. Flor. 15. Havn. Hic etiam δεινῶν.

V. 361. om. Rom. C. Flor. 2. 15. In margine habet Havn. De usu monometri in exordio carminis anapaestici dubitat Seidler. Epist. ad Lobeck. ad calcem Aiacis p. 433.

V. 362. τόσων ἀχ. Flor. A. τόσσων ἀχ. Cotton.

V. 363. πρὸς ξενίαν Flor. A. Rom. A. B. D. Cotton. Florr. tres, Havn.

V. 364. δόμων Rom. C. Havn.

V. 365. εὑρήσεις Flor. A. et 10. Non male abesset ἐξευρήσεις, inquit Elmsl. Noster Phoen. 984. (977.) ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;

V. 367. ἐπόρευσεν tres Florr. Vict.

V. 368. πανταχοῦ X. Π. 1060.

V. 369. μή δοκεῖτέ πως Rom. A. B. πω ς Havn. Hinc Pseudogreg. ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα· μή σύ πω δόκει. Ἔτ' εἰσ' ἀγῶνες σοί τε καὶ μιαιφόνοις, ut locum emendavit Valck. ad Hippol. 41.

V. 371. κηδεύμασιν pro κηδεύσασιν Flor. 15. — οὐ μικροί Rom. A. B. E. Havn. οἱ μικροί Rom. D.

V. 372. θωπεῦσαι ποτὲ Flor. A. Par. A. D. Cott. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. ut edidit Musgr. Utrumque ἄν om. Par. A.

V. 378. τῶν ἐμῶν νεκροὺς ἐγώ, omisso ἐχθρῶν, Flor. 15.

V. 379. Rom. A. B. πατέρα καὶ κόρην. Rom. C. πατέρα τε κόρην.

V. 380. De loco Grammatici ap. Bekker. Anecd. p. 99. vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 156.

V. 381. Rom. D. ὁποῖα. Idem habet Rom. E. a m. pr. correctum deinde in ὁποίᾳ. Lasc. ὁποῖαν (sic).

V. 384. Vid. ad v. 41. ἐςβᾶσ' Flor. 2. Vict.

V. 387. ἐμοῖς om. Havn.

V. 389. ἢ πεφύκαμεν σοφαὶ μάλιστα· quum de una Medea acciperet Elmsl. edidit σοφοὶ e regula. vid. Gramm. gr. §. 436. 3. Idem videbatur Andr. Dalzelio in Mus. crit. Cant. n. 3. p. 329. Sed rectius Porson. ibid. p. 334. de toto genere femineo hoc valere, et Euripidem hanc occasionem sexui maledicendi non praetermisisse monet. Idem citat Ion. 618 sq. ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων τε θανασίμων γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς. Elmsl. quidem Auct. annot., quum eo loco σφαγάς et φάρμακα coniungat poëta, ex eo quidvis potius eum hic dixisse colligi posse censet, quam mulieribus magis convenire φάρμακα quam σφαγάς, quae Medeae sit sententia, si recte legatur σοφαί. At non opus erat, in Ionis loco commemorare, utrum genus mulieribus magis conveniret; satis erat dicere, ad utrumque eas proclives esse. Veneficia vero ingenio muliebri magis convenire, quam caedem manu perpetratam, recte dicere possis, si quidem, qui infirmiores sunt, ad clandestina consilia confugere solent. Cf. Herm. ad Viger. n. 50. — κτανεῖν Ald. rell. Rom. C. ἑλεῖν Lasc. plerique MSS. Musgr. Rom. A. B. E. Flor. A. et 10. 15. Havn. et pro var. lect. Flor. 2. ut iam edidit Musgr.

V. 390. καὶ δὴ τεθνᾶσι. Vid. Gramm. gr. §. 510. 7.

V. 392. Auctor Χρ. πάσχ. 887. δέμας τόδε. Eleganter, inquit Porson. sed hoc solo auctore quidquam mutare nolui.

V. 393. μικρὸν Havn.

V. 397. κἂν μέλλω θ. Flor. A. Cott. Flor. 10.

V. 398. MSS. et edd. τόλμης δ' εἶμι, quod nunc mutatum nollem.

V. 403. σφι Brunck. ed. e Paris. A. et sic Havn. pro σφιν. Sed de illa forma dubitat Elmslei. quum σφιν saepe metro necessarium sit, σφι vero nusquam, ne apud Soph. quidem Oed. C. 421. quem locum laudat Brunck. σφὶν cum ἐμὶν, τὶν, ἵν comparat Buttmann. Lexil. I. p. 60, 14.

V. 404. ἐμᾶς χθ. Havn.

V. 408. καὶ γέλωτα Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. ὀφλεῖν scribendum cum Elmsleio, quem vid. ad Heracl. 985.

V. 409. Flor. A. τῶν τ' Ἰάσ.

V. 410. πατρός om. Havn.

V. 412. ἐς Havn. unde lectio ἐσμὲν fluxit Lasc. Rom. omn. Stob. Tit. 73. ed. Trincav.)

V. 413. Χο. praefigit Havn.

V. 414. χωρεῖν, ire pro *fluere* illustrat Wyttenbach. ad Plut. p. 320. — πηγαὶ Rom. C. E. Mag. Flor. 2. quod supra scriptum in Rom. A.

V. 415. δίκαι Paris. B. D. Rom. E. δίκαια Flor. 15.
α
Vict. quod ortum ex δίκαι. — καὶ πάλιν πάντα Rom. C. Flor. 2. πάντες Flor. A.

V. 417. οὐκέτι omittit Rom. D. πίστιν Flor. A. ἄραρε Paris. A. omn. Rom. Flor. 10. 15. Havn. ut pro ἄρηρε edidit Brunck.

V. 419. φῆμαι Flor. 10. Iniuria στρέφουσι sollicitat Elmsl. coniiciens στέψουσι vel στρέψουσι. στρέφουσι est pro στρέφονται.

V. 420. ἄρχεται Havn.

ε
V. 422. παλαιγονέων Havn. E Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum γενναίων. λήξουσ' ex emend. Heathii edidit Brunck. pro λήξουσιν. λήξουσι Rom. D. ἀοιδῶν Havn.

V. 423. ὑμνέουσαι Rom. A. B. Flor. 10. Havn. ὑμναίουσαι Rom. D. ὑμνεῦσ' Mag. Flor. 2. Vict. Rarissimam apud Tragicos formam ὑμνεῦσαι tuentur non solum reliqui codd. sed etiam Eustath. p. 634, 13. τὸ ὑμνεῖν φαύλως ἐκλαμβάνεται, ποτὲ κατὰ βαρεῖαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς (El. 375.) ὑμνήσεις κακά, ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ (1275.)· τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, ἤγουν δυςφημῶν. Αἰσχύλος (Sept. ad Th. 7.)· ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις. Εὐριπίδης· τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην, ἤγουν κακολογοῦσαι. καὶ ἐπεὶ ἀντάχησαν ὕμνοι, αἱ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ὕβρεις δηλαδή.

V. 425. Pro ὤπασε Lasc. Paris. B. D. Burn. (C. ap. Pors.) Rom. E. Vict. ἔπνευσε. Proximo versu ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ pro ἁμετέρᾳ γνώμᾳ ὤπασεν. Vid. Porson. ad v. 629.

V. 426. 27. 28. Ald. Brub. Herv. 1. ἐπεὶ ἀντάχησαν ὕμνον ἀρσένων γέννα. In prioribus conspirant reliquae editiones et. codd. sed Herv. 2. Canter. Barn. Musgr. etc. Rom. A. D. Flor. 15. γέννᾳ. Flor. 10. γένναι. Flor. A. γέννηαι. Flor. 2. Vict. ἀρσένων μὲν γέννα. Pro ὕμνον Eustath. l. c. citat ὕμνοι, quam scripturam agnoscit etiam schol. οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν κ. τ. λ. Rom. A. a corr. B. ὕμνοις. Rom. A. ante corr. ἀντάχησα ὕμνοις, supra scr. ὕμνον. ἀντάχησεν ὕ. Barn. et schol. ἀντάχησ' ἂν ὕμνον e Scaligeri, Reiskii, Heathii, Tyrwhitti emendatione ediderunt Musgr. Brunck. Porson. Elmsl. Fuit, quum legendum censerem: ἔπη ἀνταχῆσαι ὕμνων ἀρσ. γ. *ita ut convicia vicissim in viros coniicere possemus.*

V. 428. ὁ μακρὸς δ' αἰ. Flor. 15. Havn. in quo ὁ deletum a manu sec.

V. 430. πατρίων Ald. rell. πατρῴων e Par. A. edidit Brunck. et sic Lasc. omnes Rom. Mag. tres Florr. Vict. Havn. Vid. ad Hec. 78.

V. 431. καρδίᾳ Havn. διδύμας Rom. A. B. C. D. Havn. δίδυμος Flor. A. Sed δίδυμον ἥβαν Euripides dixit etiam Herc. f. 647. notante Elmsleio. De ὁρίσασα vid. Abresch. ad Aesch. Suppl. 563.

V. 432. ἐπὶ δὲ ξένᾳ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἐπὶ δὲ ξείνᾳ Lasc. omn. Rom. Mag. Flor. 10. Vict. Havn. ἐπὶ δὲ ξείνῳ Flor. 15. ἐπὶ δὲ ξεῖνον Flor. 2. Vitium ed. Commel. ἐπὶ δὲ ξένῳ in Musgravianam propagatum est, alio vitio cumulatum in ed. P. Steph. et Barnesii Cantabrig. ἐπεὶ δὲ ξένῳ.

V. 433. χθόνιον pro χθονὶ Flor. A. τὰς ἀν. Lasc.

V. 437. βέβακεν ὅρκ. Ald. rell. Rom. C. βέβακε δ' ὅ. Flor. A. Lasc. Lib. P. Rom. A. B. E. tres Florr. Vict. Havn. — οὐδέ τ' Lasc. Ald. rell. οὐδ' ἔτ' e Musgr. emendatione edidit Porson.

V. 438. μίμνει edd. et MSS. μένει Par. D. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. Havn. Verba μίμνει, αἰθερία δ' ἀνέπτα

desunt in Flor. A. Non ita perverso iudicio Euripidem fuisse arbitratur Elmsl., ut ad licentiam confugiens priorem in μίμνει corripere maluerit, quam alteram eandemque usitatiorem formam μένει usurpare. Itaque cum Porsono μένει recepit, addens, hunc locum notissimae criticorum regulae, in diversitate scripturae vocabula rariora praeferenda esse vulgatioribus, *aperte* adversari. De syllaba brevi ante μν vid. Porson. App. ad Toup. T. IV. p. 442. Gaisford. ad Hephaest. p. 218. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1066.

V. 439. οὐδὲ edidit Brunck. haud dubie, quia, ut ait Reiskius, οὔτε non habet antapodosin. De οὔτε — δέ, μήτε — δέ vid. ad Orest. 283.

V. 441. πάρα, i. e. πάρεισι, recte Porson. pro παρά. et sic quatuor Rom. ap. Elmsl. Pro τῶν δὲ λέκτρων, vitioso scilicet (vid. ad 439.), Porson. coni. σῶν τε λέκτρων, Elmsl. scripsit τῶν τε λ.

V. 442. ἄλλα ex Heathii coni. pro ἀλλὰ edidit Porson.

V. 443. δόμοις Flor. A. et 2. 10. Vict. ἐπέστη Lasc. Flor. 15. Havn. μετέστη Flor. A. et 10.

V. 444. *) ὡς ἀμήχανον φέρειν Stob. Tit. 20. p. 173. Gesn. 107. Grot. Sed ibi etiam Paris. et Vossianus Leid. κακόν, notante Elmsl.

V. 445 sq. Inanis est Elmsleii suspicio, elegantius esse σὺ γὰρ, παρὸν — — φέρουσαν.

V. 448. Musgr. coni. πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ π. non sine causa solum, sed etiam soloece pro ἃ οὐ παύσῃ π.

V. 449. Elmsl. coni. Euripidem scripsisse λέγουσ' Ἰάσον', ὡς κάκ. quasi vero, quod saepe legitur, ubique inculcandum sit!

V. 452. αἰεὶ Ald. rell. ἀεὶ Lasc. Rom. omn. Havn.

V. 454. ἀνίεις Ald. rell. etiam Brunck. et Porson., quod tuetur Elmsl. pro imperfecto habens, *remittebas*. Iason quidem recte dicit ἀφῄρουν, ἐβουλόμην de iis, quae antea dicere aut facere solebat; sed Medea hoc adhuc tempore ira aestuabat, necdum quidquam de vecordia remiserat. Itaque

*) In editione versus male numerati sunt. 444. in ea est τραχεῖαν ὀργήν, qui esse debebat 445.

scripsi ἄνοιης. Vict. ἀνίεις. Recte autem Elmsl. monet, ab ἀνίεις pendere non solum genitivum μωρίας, sed etiam participium λέγουσα.

V. 455. ἐκπέσῃς Havn.

V. 456. omissus est in Flor. A. Apte Elmsl. comparat Andr. 87. ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς.

V. 457. τὸ σόν γε Ald. rell. Rom. C. Flor. 15. Pseudogregor. 246. τὸ σὸν δὲ Lasc. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Mag. ut edidit Elmsl. τὸ σόνδε Rom. A. τοσόν δε Rom. D. τοσόν δὲ Paris. B. D. Lib. P. secundum Musgr. fortasse vitio operarum: nam quem idem habere dicit Paris. A, is τοσόνδε habet apud Brunck. τοσόνδε Paris. A. Rom. E. ut ediderunt Brunck. et Porson. Difficile est eligere. Videtur tamen, si τὸ σὸν δὲ scribas, quod verbis οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις opponatur, his verbis ea vis tribui, quae in iis revera non insit. Ex hoc tamen tertia scriptura τοσόνδε orta videtur, non contra. τὸ σόν γε προσκ. rectius vertunt, *tuo commodo prospiciens*, quam Markland. ad Iph. A. 1098. *praevidens tuam conditionem.*

V. 458. τέκνοις Havn.

V. 460. ξὺν αὐτῇ cum Barnesio scripsi pro ξὺν αὐτῇ probante Elmsleio.

V. 463. Comma post ἔχω delendum, ut εἰπεῖν γλώσσῃ iungantur. Reticetur vero oppositio, *quum manu te ulcisci nequeam.* μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν dictum est, ut λοιδορεῖν τινὰ εἴς τι. de quo vid. Gramm. gr. §. 578. p. 844. ἀναίδειαν pro ἀνανδρίαν legendum contendit Wyttenb. Bibl. crit. P. V. p. 62. Sed in verbis κακία, κακός, h. l. παγκάκιστος non tam inest notio τῆς ἀναιδείας, quam τῆς ἀνανδρίας, et quae opponuntur v. 466. θράσος et εὐτολμία, proprie contraria sunt τῇ ἀνανδρίᾳ. Flor. A. εἰς ἀνανδρίας.

V. 465. deleverunt Brunck. Porson. Elmslei. Recurrit enim infra v. 1314. et aptius ibi haec conferuntur in Medeam post Creusae et liberorum caedem perpetratam, quam hic in Iasonem, nullo nisi uxoris desertae crimine laborantem. Hic additus esse videtur ab eo, qui, cuinam ἔχθιστος esset Iason, significare vellet. Quod eum cum v. 466. con-

iunxit Pseudogreg. v. 285. de Iuda: ἦλθες πρὸς αὐτὸς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς Καὶ πατρὶ καὐτῷ παντί τ' ἀνθρώπων γένει; ex eo non magis sequitur, versificatorem in suo codice versum istum hoc loco legisse, quam ex eo, quod v. 1313. ante utrumque posuit, hunc etiam versum in hominis codice ante v. 464. scriptum fuisse.

V. 466. οὔτι pro οὔτοι Rom. C. Flor. 2. Tum θάρσος Rom. A. a corr. supra scripto θράσος. Rom. B. in textu οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστὶν, in margine vero οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος. De θράσος et θάρσος promiscue usurpatis vid. Interpr. ad Thuc. III, 12. Abresch. ad Aesch. Suppl. 514. Elmsl. ad h. l. Monk. ad Alcest. 620. Quem locum ex Etymol. MS. Bibl. Traj. citat Abreschius, idem legitur etiam in Etymol. Gudiano p. 255, 27. et paucis mutatis in scholiis ad h. l. Versus Euripidis in MS. Trai. ita scribitur: οὐ θράσος τῷδε ἐπεὶ οὐδὲ τόλμη κακῶς φίλους δράσαντας ἐναντίους βλέπειν, in Gud. οὐ θράσος τὸ δ' ἐστιν οὐ δὲ τόλμη κακῶς φ. δράσαντας ἐναντίως βλέπειν.

V. 468. νόσον Rom. C.

V. 472. „Aldus, ἐκ τῶν, δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν; Id est, ἐκ τίνων δὲ πρώτων. Apud Aldum enim τοῦ cum distinctione τίνος significat.“ Elmsl. Signum interrogationis deletum iam in Herv. 2. Canter.

V. 475. πυριπνόων Flor. 15.

V. 476. ζεύγλαισι Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. Vulgo ζεύγλησι. Pro θανάσιμον V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 566. coni. θανατηρόν. haud dubie ob locum Grammatici ap. Bekk. anecd. gr. p. 99. Sed recte iam Bast. ad Gregor. Cor. p. 156. monuit, Grammaticum illum vocem ab Atticistis repudiatam auctoritate Euripidis tueri voluisse.

V. 477. δράκοντα δ' Rom. A. B. C. D. quod admisit Elmsleius, minus recte, opinor. ὡς pro ὅς Havn. a pr. m. Pro ἀμφέπων Flor. A. Paris. A. B. D. Lib. P. omn. Rom. Mag. Vict. Havn. Lasc. ἀμπέχων, *insigne exemplum,* inquit Porsonus, *pravae lectionis a plurimis et optimis Codd. defensae.* — δέρος Mag. Vict.

V. 478. omittit Lasc. σπείρας Flor. 15.

V. 483. ἀπέκτεινεν Flor. 15.

V. 484. *παίδων ὑπ' αὐτοῦ.* *Imo παίδων ὑφ' αὐτοῦ.* ELMSL. *πάντα δ' ἐξ.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Schol. Flor. 10. 15. Havn. quod melius videtur Elmsleio. *δόμον* pro *φόβον* Lib. P. et in marg. Paris. B. Rom. C. Mag. Vict. eamque lectionem agnoscit etiam Schol. in quo corrige typothetae errorem *φόβου.* leg. *φόβον.* Sensus est: *teque omni metu liberavi.*

V. 486. In Rom. A. supra *καινά* scriptum *καὶ νέα* a pr. m. *καὶ νέ. ἐκτήσω λέχη.*

V. 487. *παίδων ἔτ' ὄντων* Havn.

V. 488. *σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι* Ald. Barn. Rom. C. Par. E. Flor. 2. Vict. *συγγνωστὸν ἦν σοι* Lasc. Flor. A. Paris. A. B. D. Cott. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Havn. *σύγγνωστ' ἂν σοι* Brub. Herv. 1. 2. ubi Canterus, qui Aldinam nunquam inspexisse videtur: *Videtur ἦν deesse post ἄν.*

V. 490. *ἢ θεοὺς* Lasc. Ald. rell. et Codd. Schol. Aesch. p. 768. ed. Reisk. *ἢ θεοὺς νομίζω.* *εἰ θεοὺς* e Lib. P. ediderunt Musgr. Brunck. Porson. Sed *ἢ* in priori membro pro *πότερον*, quamvis raro, poni ostendit Elmsl.

V. 491. *θέσμ' ἐν ἀνθρώποις.* Sic Lasc. Rom. E. Flor. 10. 15. *θέσμ' ἐν ἀνθρ.* Rom. A. B. D. *θέσμια ἐν ἀνθρ.* Havn. Vulgo *θέσμι' ἀνθρ.* quod ortum videtur ab eo, qui *θεσμά* a *θεσμός* recte dici ignorabat, et *ἐν* versui nocere, si *θέσμι'* legeretur, intelligebat.

V. 494. Debebat dici, *ὦ δεξιὰ χεὶρ — — καὶ τάδε γόνατα.* Sed praecedente *ἐλαμβάνου* inductus genitivum posuit, ut recte monet Erfurdt. ad Soph. Ai. 993.

V. 497. Ald. rell. et Codd. fere omnes *δοκοῦσα μέν τι.* Schol. *μέν τοι.* Lasc. *μέν τε.* Paris. D. pro v. l. et Burn. (C. Porsoni) *μή τι,* ut ediderunt Musgr. Brunck. Porson. *Male,* inquit Elmsl. *Non dicitur δοκῶ μὴ πράξειν καλῶς, sed δοκῶ οὐ πρ. κ.* Non quaeritur, utrum *δοκῶ οὐ* dicatur, an *δοκῶ μή*, sed qua ratione quoque loco alterutrum dicatur. Ubi enim de re ipsa per se sermo est, dicitur *δοκῶ οὔ*, ut Soph. El. 61. *δοκῶ γὰρ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.* Ubi cogitatio rei designanda est, ponitur *μή.* Ita si dicendum esset, *non quo putem,* ubi illud *putare* negatur, dicendum est *οὐ δοκῶν,* ut Plat. Phaedon. p. 60.

D. οὐ βουλόμενος. Isocrat. Paneg. p. 41. C. (c. 1.) Panath. p. 256. B." sin *non ita ut videar*, vel *nolens videri*, legitimum est μὴ δοκῶν, ut Hec. 857. Sic h. l. si negatio ad δοκοῦσα referenda esset, scribendum esset οὐ δοκοῦσα; quum vero ad sequentia ea pertineat, quae e v. δοκοῦσα pendent, recte dixit δοκοῦσα μή τι πράξειν καλῶς. Pro σοῦ Havn. σ' οὐ, et in marg. λείπει τὸ οὐ ἢ οὐ δοκοῦσα. Elmsleius in explicando loco trepidat, nec quidquam melius novit, quam ut δοκοῦσα μέν τι scribatur, τὶ pro οὐδέν posito: „ut supra v. 303. (313. nostrae ed.) σὺ γάρ τί μ' ἠδίκηκας; De quo plura ad v. 635." quo loco nullus magis alienus est.

V. 498. δ' post ὅμως om. Flor. 15. Rom. A. B. — ἐρωτηθεὶς μέν Rom. D.

V. 499. Loca nonnulla hinc expressa adscripsi ad Cicer. or. pro Muren. c. 41.

V. 500. σὺ pro σοί Flor. 15.

V. 501. καλῶς τὰ νῦν Flor. A. τανῦν Lasc. Rom. D. E. Cotton. Flor. 10. Havn. in textu, sed in marg. γ' ἂν οὖν a m. sec. καλῶς τ' ἂν οὖν Paris. A. Rom. A. ante correct. quod recepit Brunck. non cogitans, si τοι ἂν per crasin coalescant, τἂν produci. γ' ἂν οὖν probat etiam Valcken. ad Hipp. p. 259.

V. 504. Lasc. Ald. Rom. E. οὐκεχρῆν coniunctim. Correxit iam Brubach. οὐκ om. Flor. 15.

V. 506. μακαρίαν Ἑλληνίδων Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict. Alexander rh. p. 580. ed. Ald. μακαρίαν ἂν Ἑλλάδα Lasc. Flor. A. Par. B. D. Cott. Rom. D. E. Flor. 10. μακαρίαν Ἑλλάδ' Herodianus ap. Villoison. Anecd. gr. T. II. p. 90. omisso ἂν propter syllabam praecedentem. Contra Havn. μακαρί' ἂν Ἑλλάδα. Par. A. Rom. A. B. Flor. 15. Havn. in marg. καθ' Ἑλλάδα. Quum pro μακαρίαν ἂν Ἑλλάδα scriptum esset μακαρίαν Ἑλλάδα, ἂν propter praecedentem versum omisso, alius versum supplere conatus est scribendo Ἑλληνίδων, alius καθ' Ἑλλάδα. Elmsleius revocavit μακαρίαν Ἑλληνίδων, glossam pro genuina lectione, non putans, ἂν Ἑλλάδα stare posse, nisi legatur etiam πολλοῖς: quod vereor, ut satis intelligam.

V. 507. θαυμαστὸν δέ σέ γ' Beck. Vid. Porson.

V. 508. σεμνὸν pro πιστὸν Alexander.

V. 509. εἰ φεύξομαι δὲ Ald. rell. plena distinctione in fine v. 508. posita, Rom. C. Flor. 2. Vict. Havn. εἰ φεύξομαί τε Paris. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Rom. A. D. E. Lasc. Hinc recte Porson. εἰ φεύξομαί γε, ut enotatum ex Havn. Herodian. cod. Paris. 2929. ἢ φεύξομαί σε γ. ἐ. monente Bastio ad Gregor. p. 760. (Apud Villois. οὐ φεύξομαι γ. ἐ.) Hinc Elmsl. coni. ἢ φεύξομαί γε γ. ἐ. quo vix opus.

V. 511. Rom. A, B. τῶν νεωστὶ νυμφίων, in A. ω utriusque genitivi subscripto ι. Havn. etiam νυμφίων. In fine praecedentis versus vulgo plene distinguitur; sed hi versus appositionem habent ad superiora pertinentem, ὁ καλὸν γ' ὄνειδός ἐστι, post quam id, quod indignissimum videbatur Medeae, aliis verbis repeti non mirum est.

V. 512. Flor. A. ἥ τ' ἔσωσέ σε. (in apogr. Hamb. ἥ τ' ἐσάω σε.)

V. 513. δὴ om. Havn. ἦν pro ἢ Stob. Tit. 2. p. 10. ed. Grot. Clem. Alex. Strom. VI. p. 747, 19. ὡς κίβδηλος ἢ Rom. C. ὃς καὶ κίβδ. ἢ Lasc. Boissonad. citat Corayum ad Isocr. p. 289. qui cum h. l. comparat Isocr. adv. Loch. p. 398. A. ed. H. Steph. κράτιστον ἂν ἦν, εἴ τι προςῆν ἄλλο σημεῖον τοῖς πονηροῖς τῶν ἀνθρώπων.

V. 514. ἀνθρώποις Flor. 10. Sequentem versum Havn. in textu omittit, sed in margine adscripsit alia manus. Pro τὸν κακὸν Rom. C. τῶν κακῶν.

V. 519. ἔοικα ed. Musgr. typorum errore, ut videtur Porsono. Pro φῦναι Rom. C. εἶναι. Totus versus deest in Flor. 15.

V. 520. ex Aeschyli S. c. Th. 62. sumtum esse monuit Valcken. ad Hippol. 1226. νηός h. l. Ald. rell. Rom. B. C. Flor. 2. Vict. ναός Lasc. Rom. A. (in quo supra scriptum η a prima manu) D. E. Flor. 10. 15. Havn. et sic ubique in poëtis Atticis scribendum esse censet V. D. in Edinb. rev. XIX. p. 479.

V. 521. ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις δραμεῖν Elmsleius comparat cum Anglico *with full sails*. Dubito, ob locum Aristoph. Ran. 999. (1030.) ubi Chorus Aeschylo: (σὺ δὴ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς

ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν· δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν. ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,) ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν, εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις, καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. ubi Schol. τοῦτο δὲ εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἵ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ τούτου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος — — Ἄκροισι δὲ ταῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον. Est igitur potius, *circumspecte et caute vitare*.

V. 523. ἔγωγ' Ald. rell. Sed ἐγὼ δ' Lasc. Paris. A. E. Lib. P. omn. Rom. Mag. tres Florr. Vict. Havn. quod recte recepit Porsonus. Cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. 1181. ed. min.

V. 526 sqq. Interpretor, partim cum Buchanano: *ingenii acumen acre suppetit tibi*, ut viam me servandi facile invenires; sed invidiosum est dicere, quod ego contendo, te a Cupidine coactam esse me servare. Verba ὡς Ἔρως σ' ἠν. non nisi ad vocem λόγος explicandam pertinent. Pro σοὶ δ' Musgr. coni. σὲ δ', ut regatur ab ἠνάγκασε, et mox λόγοις.

V. 527. σ' omitt. Havn. ὡς σ' ἔρως ἠνάγκασε Lasc. ἠνάγκασεν Rom. C. Flor. 2. 10. Havn.

V. 528. πόνων ἀφύκτων τοὐμὸν ἐκσ. δ. Ald. rell. Rom. C. et pro v. l. A. Flor. 2. eamque lectionem memorat Schol. Sed idem alteram etiam commemorat τόξοις ἀφύκτοις, quam habent Lasc. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. D. E. Mag. Vict. τόφις ἀφύκτοις Havn. sed in marg. a m. sec. τόξοις. τόξοις ἀφύκτοις editum est inde a Musgr. Elmsl. vero alteram lectionem revocavit, nostram ex Hippol. v. 1412. ortam esse suspicatus; quo argumento multa in suspicionem vocari possent, ut statim v. 543. qui legitur etiam Suppl. 428. — χέρας pro δέμας Rom. C.

V. 529. αὐτὰ Ald. rell. Rom. C. Flor. 10. 15. αὐτὸ Lasc. Flor. A. Paris. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. D. E. Flor. 2. Havn. θήσομαι est *administrabo, tractabo*.

V. 530. ὅπῃ γὰρ ὤνησας Rom. C. addito tamen οὖν a correctore. ὅπῃ scribi iubet Elmsl. ut ᾗ, τῇδε, ταύτῃ etc.

V. 533. πρῶτα μὲν Flor. 15. Thuc. VII, 63. cum hoc loco comparat Wassius ad Thuc. l. c.

V. 535. χρῆσθαι, καὶ μὴ Flor. A. et 10.

V. 536. σοφοὶ pro σοφὴν Flor. 15.

οἱς

V. 537. ἔχεις pro ἔσχες Rom. C. — ἐσχάτης Flor. 10.

V. 540. κάλλιον Ald. rell. Eustath. ad Il. ή. p. 666, 47. (535, 14.) κ. 801, 54. (720, 17.) Rom. A. B. C. Flor. tres. Sed βέλτιον Flor. A. Lib. P. Rom. E. Havn. βέλτιστον Lasc. Par. B. D. Rom. E. — ὑμνῆσαι Havn.

V. 542. τοσαῦτα μὲν σοι. Sic Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. et Codd. plerique, certe Rom. B. C. Flor. 2. Contra Lasc. Rom. A. D. E. Flor. 10. 15. Havn. τοσ. μέντοι, quod tacite recepit Musgr. Idem ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Ubi ab alio ad aliud argumentum transitur, solenne est μὲν — δὲ, ut h. l. τοσαῦτα μὲν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι ἔλεξα· ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας κ. τ. λ. μέντοι tunc locum haberet, si sententia esset: sed haec a te provocatus commemoravi.

V. 545. „Σοφίας argumenta complectuntur v. 538 — 41. (548 — 551. nostrae ed.) σωφροσύνης v. 542 — 5. (552 — 5.) φιλίας v. 546 — 54. (556 — 564.)" Elmsl. Mihi Iason in hac oratione nihil, nisi prudentiam suam venditare videtur, ita ut haec σωφροσύνης etiam et φιλίας argumenta, quamvis obscura, complectatur, eaque obiter tantum commemorata, ut σωφροσύνης v. 552 — 555. amoris v. 556, 7. 563. A poeta non requiritur ea dispositio, quae ab oratore vel philosopho postulatur.

V. 547. ἐχ ἡσύχως Paris. A. Rom. A. B. Havn. Vid. Elmsl.

V. 549. ὑφέλκειν Flor. 10.

V. 550. Lasc. εὐψυχέστερον.

V. 551. Rom. A. B. γεγὼς φυγάς.

V. 552. κνίσῃ pro κνίζῃ vel κνίζει Lasc. — ἐχθραίνων vulgo. ἐχθαίρων Flor. A. Par. A. Cott. Rom. A. B. C. D. Mag. tres Flor. Vict. Havn. ἐχθαίρειν Tragicis semper restituendum esse monuit Porson. ad Orest. 292. et in Soph. Ai. 679. (663.) ἐχθαρτέος pro ἐχθραντέος ediderunt Erfurdt. et Herm.

V. 554. σὐδεὶς Havn.

V. 556. μὲν om. Flor. 15.

V. 557. σπανιζοίμεθα Lasc. Rom. C. D. Flor. 2. 15. σπανιζόμεσθα Rom. A. B.

V. 559. παῖδάς τε Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. παῖδας δὲ Lasc. Pat. A. Rom. A. B E. Flor. 10. 15. Havn. et sic Brunck. Porson. — ἀξίως ἐμῶν δόμων Flor. 10. ἐμὴν δόμων Flor. A.

V. 561. συναρτήσας Ald. rell. Rom. C. ξυναντήσας Lasc. ξυναρτήσας Rom. A. B. D. E. Havn.

V. 562. Elmsleius quaerit, quum summa huius orationis haec sit, ut se prioris uxoris liberorumque eius commodo prospicientem hanc cum regibus affinitatem contraxisse dicat, cur non εὐδαιμονοῖμεν dixerit, ut οἰκοῖμεν et σπανιζοίμεσθα? Ita quaeri etiam possit, cur v. 559. θρέψαιμι dixerit, non θρέψαιμεν, et summa huius orationis potius est, ut prudentiam suam in luce ponat Iason. Vid. ad v. 545. De sua etiam εὐδαιμονίᾳ tantum cogitasse Iasonem, e sqq. patet.

σοί τε γὰρ παίδων τι δεῖ. Hoc etiam e Zimmermanniana me invito remansit. Zimm. autem Brunckium secutus est, qui, quum in vulgata lectione σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ; ἐμοί τε λύει, aut nullum aut pravum sensum esse, nec apte cohaerentia membra sibi persuasisset, distinctionem mutavit, aliumque indicavit sensum, τι indefinite accipiendo, ut sensus esset: *et tua interest liberos mihi ex nova nupta nasci, et mihi conducit* — In quo τι indefinitum misere friget. Ego vulgatam sic accipio: *neque enim tibi opus est aliis liberis, et mihi conducit* — Quum aliquis ei, qui iam liberos habet, dicit, ei non opus esse liberis, facile intelligimus, eum non de liberis, qui iam sunt, loqui, sed de aliis, qui nasci adhuc possint. Itaque hoc dicit Iason: Medeae non alios esse expetendos liberos, contentam eam esse posse iis, qui iam sint, ideoque non debere eam coniugium Iasonis nimis desiderare, quasi ex eo alios etiam liberos speret: οὔτε γὰρ σοὶ παίδων ἔτι δεῖ, ἐμοί τε λύει — Pro οὔτε autem nonnunquam ponitur τε οὐ, ut Iph. T. 1332. κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν, ἡμεῖς τε pro οὔτε

γὰρ ἐκεῖνοι σίδ. εἶχον, οὐθ' ἡμεῖς. Elmsl. coni. σοί τε γὰρ παίδων μέλει.

V. 565. κνίζει Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict.

V. 570. χρή Rom. A. supra scripto ἐχρῆν. Havn. τί-θεσθ' ἐχρῆν. Tum γάρ libri omnes, quod Porsonus in ἄρ' mutavit, ut γνωμικώτερον. In praecedenti reprehensione inest exsecratio quaedam sexus feminei: *Utinam ne sint mulieres!* post quam aptissimum est γάρ. Cf. ad Or. 434. Moutii, ne quisquam γάρ etiam γνωμικόν esse credat, quae Elmsleii esse videtur sententia.

V. 572. οὕτω δ' ἄν Ald. rell. οὕτως δ' ἄν Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. χ' οὕτως ἄν Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. A. 10. 15. Havn. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl. suspicatur, Euripidem scripsisse οὕτως ἄν sine δέ et καί.

V. 574. ἔμοι pro ἔμοιγε Havn. περὰ γν. Lasc. errore typothetae. λέγω Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. At ἐρῶ Lasc. Flor. A. Par. D. Lib. P. Rom. A. B. E. Flor. 10. 15. Havn. quod primus edidit Brunck.

V. 575. τὴν ἄλοχον Flor. A. μὴ δίκαια Flor. 15.

V. 576. πολλοῖς διάφορός εἰμι dictum ut διαφέρεσθαι τινὶ, *dissentire ab aliquo*, ut apud Antiphontem de Herod. caed. p. 725, 9. τοῖς ἐπὶ τοῦ τροχοῦ λεγομένοις — διεφέρετο, et p. 729, 11. οἱ τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ περὶ τῶν αὐτῶν λόγους λέγοντες πιστότεροί εἰσι τῶν διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς.

V. 577. Flor. 15. ἐμοὶ γὰρ ἂν ὅστις.

V. 579. περιστέλλειν Havn.

V. 581. ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχ. γένῃ. Sic edd. et MSS. in qua scriptura non intelligo, quid ὡς sibi velit. ὡς enim pro ἐπεὶ non ponitur nisi cum praesente vel futuro, et iis, quae dicuntur, asseveranter enunciandis inservit, ut ἴσθι ὡς supplere possis. (vid. Elmsl. ad v. 596.) Schol. τὸ δὲ μὴ νῦν κατὰ Ἀττικοὺς παραπέμπεται, quod equidem non intelligo, Elmsleius autem ex eo μὴ νυν et scribendum coniicit, et sic edidit, nec tamen, quomodo ὡς et νυν in eadem orationis serie iungi possint, explicavit. Brunck. tacite edidit ὡς καὶ νῦν. Sed ὡς an unquam, nisi in καὶ ὥς, οὐδ' ὥς, pro οὕτως ponatur, dubito. vid. ad

Hec. 438. Videtur igitur locus sic accipiendus esse: dicere voluit Euripides: ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός· ὡς καὶ σὺ οὐ σοφός εἶ. μὴ οὖν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ. sed quae duo erant, in unum coniunxit: ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχ. γ. Ceterum Schol. ed. Iust. φαίνῃ pro γένῃ. Porson. in Add.: an legebat φανῇς? Contrario errore γένῃ pro φανῇ v. 597. habet grammaticus, monente Elmsl.

V. 582. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος Ald. cell. Rom. C. οὖν in litura posito. Flor. A. 10. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἓν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἓν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. In Havn. man. sec. in scriptura ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος delevit γάρ et prius ε vocis ἐκτενεῖ, et signum addidit, τοιγάρ post κτενεῖ poni debere. Rom. D. E. ἓν γάρ σε κτενεῖ (D. τεκνεῖ) ἔπος. Par. B. D. ἓν γάρ σ' ἐκτενεῖ ἔπος. Flor. 2. ἓν γὰρ ἐκκτενεῖ σ' ἔπος, quod ipsum e scriptura ed. Lasc. et Paris. A. ἐκτενεῖ exsculpsit Brunck. Lasc. Paris. A. E. Lib. P. Mag. Flor. 15. Vict. Havn. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, quod recepit Porson., Eustathii ad Il. ή. p. 672, 60. (543, 40.) ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς λόγος ἐκτάδην ῥίψει, auctoritate illud confirmans. *Uno argumento ita te prosternam, ut quasi mortuus iaceas*, vertit Porson. Cf. Schol. Flor. 2. Haec igitur et plurimum auctoritatis habet, et facilem explicationem, quomodo depravari potuerit. Nam quum syllaba post γάρ excidisset, vel quia ἐκτενεῖ pro futuro verbi κτείνειν, augmento addito, haberent, quae Elmsleii est suspicio, vel quod insolentia verbi offenderentur, defectum syllabae alii vocula ἄν, alii οὖν, alii σε, alii τοιγάρ addenda supplere conati videntur. ἐκτείνειν tamen hoc sensu alibi poni non memini; nam quod cum h. l. comparat Sophocleum Oed. T. 153. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Erfurdt. ad h. l. praeeunte Hermanno ad Eur. Hec. 555. id potius de animo, qui timore suspensus et anxius tenetur, accipiendum videtur. Platonicum autem γελῶντα παραταθῆναι Euthyd. p. 303. b., quod comparat Porson., non tam est *enecati sunt propemodum*, ut vertit Heindorf. latinae locutionis, sed aliunde petitae, similitudine deceptus, quam *viribus paene defecerunt*. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 206. Sed non minus altera lectio ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος singularis est; legitur quidem Troad. 902 sq. συντεθεὶς δ' ὁ πᾶς λόγος κτενεῖ

νιν οὕτως, ὥςτε μηδαμῶς φυγεῖν, quo loco ad vulgatam lectionem defendendam utitur Erfurdt. ad Soph. l. c. sed ibi de Helena supplicio afficienda agitur, et magis propria significatione ponitur κτείνειν, ut sensus sit, *totius huius orationis summa efficiet, ut supplicio afficiaris.* Quum itaque utraque scriptura singulare quid habeat, eam praeferre par est, quae et Eustathii atque Codd. auctoritate nititur, et facilius altera corruptioni ansam dare potuit. Ceterum Musgravio aut nihil mutandum videbatur, aut legendum: ἓν μὲν, ἓν κτενεῖ σ' ἔπος. Ad h. v. e Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum ἄντι.

V. 583. πείσαντί με Ald. rell. Rom. C. πείσαντά με Lasc. Rom. A. B. E. Mag. Burn. Florr. tres, Vict. Havn. ut ediderunt Canter. Barn. Musgr. Brunck. πείσαντ' ἐμὲ Porson.

V. 584. Monstra scripturae e Flor. A. enotata δαμεῖν γάμον et ἀλλαὸν μὴ.

V. 585. καλῶς γὰρ οὖν Flor. A. Rom. C. Tum μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ Ald. rell. Rom. C. Florr. tres. σοὶ pro μοι Rom. D. σὺ τῷδ' ὑπηρ. λ. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. quod recepit Brunck. In Havn. etiam deest μοι, et m. sec. supra scripsit σύ. τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ Lasc. Paris. B. D. Rom. E. Duplex dativus μοι τῷδε λόγῳ offendisse videtur librarios, ut μοι omitterent, tum claudicantem versum sarcirent alii σοὶ scribendo, alii σὺ, alii ἐξυπηρέτεις. Sic autem Soph. Phil. 747 sq. πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν. Eur. Hel. 82. σύγγνωθι δ' ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις, γύναι. Cf. Elmsl. ad v. 961, 2.

V. 590. εὖ νυν ed. Porson. minus recte. τόγ' pro τόδ' Flor. 2.

V. 591. με om. Havn. Quum λέκτρα βασιλέως apud tragicos nunquam regis filiam, sed aut regem aut regis uxorem significent, Elmsleius ed. λέκτρα βασιλέων. Recte.

V. 594. φῦναι Ald. rell. sed φῦσαι Lasc. Flor. A. Paris. omn. Rom. A. B. C. E. Mag. Florr. tres, Vict. Havn. — παῖδας om. Havn. a m. pr. — δώμασιν Flor. 2. 10. Vict.

V. 595. πικρός pro λυπρός in Stobaeo edidit Grotius p. 377.

V. 596. κνίζει Rom. A. B. D. Mag. Stobaei ed. Trincav. et Codex Vossianus, Flor. 2. 15. Havn.

V. 597. Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὤς (ὡς L.) με κεύξῃ. Canter. ὡς μετεύξῃ. Correxit Barnes. e schol. Havn. etiam ὥς. Sed Elmsl., quum Attice non dicatur οἶσθ' ὡς ποιήσεις, sed οἶσθ' ὡς ποίησον, legendum censet οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ). Atticos saepe dicere οἶσθ' ὡς ποίησον, non ignoro; non dixisse eos οἶσθ' ὡς ποιήσεις, nondum ausim affirmare. οἶσθ' ὡς ποιήσεις in omnibus Codd. legitur Cycl. 131. sed fortasse, quia in illa fabula ad sermonem vulgarem propius accedit oratio. Iph. T. 1171. οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω; Heracl. 451. οἶσθ' ὅ μοι σύμπραξον; V. D. in *Classic. journ.* hunc v. transponit post 602.

V. 598. 9. Reiskius coni. φαίνεσθαι et δοκεῖν, ut hi infinitivi a μετεύξει pendeant, cui coniecturae colorem conciliare potuisset e verbis scholiastae.

V. 601. φεύξομαι Flor. 15.

V. 604. τυράννους Havn. τυράννων Flor. 15.

V. 605. τοῖς pro σοῖς Flor. 15. Locis a Musgr. ad Hipp. 1433. et Elmsleio ad h. l. allatis, ubi ἀραῖος activa significatione occurrit, adde Soph. Trach. 1202. μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. ubi Wakefield. commode citat Hesych. glossam a se emendatam: ἀραῖον, κατάρατον, ὡς τὸ Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς· οἷον ἀρὰν προςετρίβετο καὶ κατευχάς. Σοφοκλῆς Πολυείδῳ.

V. 606. τὰ πλείονα. Notandus articuli usus, ut Soph. Oed. C. 36. πρὶν νῦν τὰ πλεῖον' ἱστορεῖν. τὰ πλείονα τῶνδε, ut Soph. Ant. 313. ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. ubi Hermanni (in Erfurdtii nota) et Schaeferi rationes vereor ut verae sint.

V. 607. εἴτε βούλῃ Flor. A. σαυτῆς post βούλει addit Flor. 15. σαυτῇ φυγῇ Ald. rell. σαυτῆς φυγῇ Flor. A. Paris. B. D. Cotton. omn. Rom. Flor. 10. 15. Havn. ut e coniectura Scaligeri et Duporti edidit Barnes. σαυτῇ φυγῆς Lasc. Par. E. Lib. P. Mag. Flor. 2. Vict.

V. 608. πρὸς ὠφέλημα Havn.

V. 610. ξένοις Flor. 10. σύμβολα Eustath. ad Il. ζ'. p. 633, 37. — οἳ δράσουσιν εὖ Rom. A. B. Flor. 10. οἳ δράσουσ' εὖ Rom. C. ante corr. Havn.

V. 611. μωρανεῖς. Flor. A. μωρ' ἂν. Sic apogr. Hamb.

V. 612. Pro ἀμείνονα Par. E. οὐ μείονα.

V. 613. ὅτ' pro οὔτ' Flor. 15. qui omittit etiam τοῖσι.

V. 614. δεξαίμεθα Flor. 15. — μήδ' Ald. rell. μὴ δ' ἡμῖν δ. Rom. C. μήθ' ἡ. δ. Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. ut ediderunt Brunck. et Porson.

V. 617. ταῦθ' pro πάνθ' Flor. 15.

V. 618. ἀρκέσει pro ἀρέσκει Flor. A. 10. — αὐθαδείᾳ Rom. A. ante corr. B. a corr. Havn.

V. 619. ἀλγυνεῖ Flor. A. apud Valck. ad Ph. 576. et in apogr. Hamb. Flor. 10. fortasse etiam Havn.

V. 626. παρέδωκαν ἐν ἀνδρ. Porson. e coni. ut ingratus duarum syllabarum concursus vitaretur ἂν ἄν, verius fortasse, ut hexametrum dactylicum efficeret. Praepositionem et edd. et MSS. ignorant.

V. 627. οὐδ' pro εἰ δ' Flor. 15.

V. 628. ἄλλη Flor. 10. ἀλλὰ Havn.

V. 629. οὕτως Rom. A. B. C. E. Flor. 10. 15.

V. 630. μηδέποτ' Schol. Lasc. tres Florr. quod e v. 635. huc retractum videtur.

V. 631. ἐφίης Lasc. Ald. rell. Eustath. p. 568, 24. (431, 35.) Rom. A. B. Flor. 2. Havn. Schol. Sed ἐφείης Par. A. B. D. Lib. P. Burn. Rom. C. E. Flor. 10. 15. — Hos versus ita distribuit Elmsl. μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων (ut χρυσέων sit anapaestus) | Τόξων ἐφείης, ἱμέρῳ | Χρίσασ' ἄφ. οἰ.

V. 632. Pro χρίσασ' Eustath. l. c. χρύσας, Lasc. χρίσασθ', Havn. a m. pr. χαρίσ', correctum a m. sec. Flor. A. χρήσασ'. οἰστὸν edidit Porson. disyllabum esse monens post Pierson. ad Moer. p. 275.

V. 633. στέργει Ald. rell. Rom. C. E. Havn. στέργοι Lasc. Par. A. B. Burn. Rom. A. B. Mag. tres Florr. Vict. Stob. Tit. V. p. 63. (37.)

V. 636. ἀκορεστάτη v. Havn.

V. 637. θεῶν, supra scripto θυμόν ab ant. m. Flor. 15.

V. 638. ἐπιλέκτροις una voce Havn.

V. 639. προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ K. Ald. rell. προσβάλλοιμ' ὦ δ. K. Flor. 2. προςβάλοιμι sine ὦ Rom. C. προσβάλλοι δ. K. Lasc. προβάλοι Flor. A. προςβάλοι δ. K. Paris. B. D. Lib. P. Cott. Rom. A. B. E. Flor. 10. 15. προςβάλει Havn.

V. 640. ἀπολέμους εὐνὰς Ald. rell. Rom. D. Flor. 2. 10. ἀπτολέμους εὐνὰς Flor. A. Rom. C. Havn. ut e Schol. edidit Barn. ἀπολέμους δ' εὐνὰς Rom. A. ante corr. Flor. 15. ἀπτολέμους δ' εὐνὰς Rom. A. a corr. B. Lasc.

V. 641. κρίνει Ald. rell. κρῖναι Schol. κρίνοι Lasc. Flor. A. Burn. Parr. omn. Rom. omn. tres Florr. Vict. Havn. κρίνοι. Si κρῖναι graviore, quam Scholiastae, auctoritate niteretur, probarem, ut infinitivus ab ὀξύφρων penderet, *solers ad lecti coniugalis crimina expendenda*, sed deleto δ' post ἀπτολέμους. Idem probarunt Scaliger, Barnes. Heath. κρίναι Canter.

V. 642. τ' ἐμὸν omittunt Rom. omn. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 644. ἀμαχανίας Elmsl. δυσπέραστον Lasc. C. apud Porson. δυςπέραντον Havn. τὸν ἀμηχ. δυσπέραντον ἔχουσα αἰῶν' Flor. A. 10. δυσπέραντον verius videtur a περαίνειν βίον, αἰῶνα.

V. 645. οἰκτροτάτων MSS. et edd. praeter Brunckianam, in quâ e Musgr. coniectura est οἰκτρότατον, probatum item Porsono. Flor. A. οἰκτροτάτην.

V. 646. θανάτῳ semel Flor. 2. Havn. δραμείην pro δαμείην. Havn. De dispositione sequentium vid. Herm. elem. d. m. p. 572.

V. 647. ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα dictum esse pro πρὶν ἁμ. τάνδ' ἐξανύσαι, quod ipsum est in Rom. A. a corr. B., monet Elmsleius.

V. 648. μόχθων οὐκ ἄλλος, omisso δ', e Rom. E. Burn. Schol. edidit Elmsl. metro tamen convenientius esse dicens μόχθων τίς ἄλλος, ut Electr. 1314. — ἄλης pro ἄλλος Havn.

V. 649. πατρῴας Rom. A. B.

V. 651. ἔχω pro ἔχομεν Flor. A. omnes Rom. Flor. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 652. Lasc. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς. Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. σὲ γὰρ οὐ φίλων τις, οὐ πόλις. — Pro ᾤκτειρεν (sic Rom. C. Mag. Flor. 2. 15. Vict. ᾤκτειρε rell.) ob strophicum versum Musgr. coniecit ᾤκτισεν, quod recepit Porson. Non opus, modo versus sic disponas, ut — περα — et — τειρεν in tertia sede versus iambici sint.

V. 653. δεινότατον Ald. rell. δεινότατα Lasc. Flor. A. Par. A. B. D. omn. Rom. Flor. 10. Havn. Etiam Flor. 2. δεινότατα, sed ον supra α scripto ab eadem m. Flor. 15. παθέων δεινότατα. Si hoc recipiendum est, supra v. 645. cum Musgr. scribendum οἰκτρότατον. Sed δεινότατα deberi videtur ei, qui δεινότατον παθέων dici non posse existimaret; sic tamen Electr. 1226. δεινότατον παθέων ἔρεξας. Et hic de una tantum Medeae calamitate sermo est. Syllabae finalis ον cum α confusae exempla dedit Bast. diss. palaeogr. p. 771.

V. 654. ὄλοισθ' Havn. — πάρεστι Par. A. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. ut edidit Brunck. Vulgo πάρεσται e v. 657.

V. 655. ἀνοίξαντα Par. A. Rom. A. B. D. E. Flor. A. 15. Havn. ut edidit Brunck. Vulgo ἀνοίξαντι.

V. 656 sq. ἐμοὶ μέν Flor. A. Par. A. B. D. omn. Rom. Flor. 10. 15. Havn. Vulgo κἀμοὶ sine μέν. — οὐκ ἔσται Flor. 2. Vict. Mag.

V. 658. *Böttig.* prol. *de Medea* p. 130. not. vix apparere dicit rationem, cur Aegeus ab oraculo Delphico reversus Corinthum adeat, ita ut plane de coelo delapsus videatur; et dubitasse iam antiquos e Schol. perspicitur. At rationem explicat ipse poëta v. 678 sq.

V. 659. κάλλιστον Flor. A. εἶδε pro οἶδε Flor. 15. Pro προςφωνεῖν Havn. a m. pr. προςφέρειν, et in marg. a m. sec. προςφανεῖν. φίλοις Ald. rell. Cott. Rom. A. B. C. φίλους e Flor. A. edidit Musgr. et sic Lasc. Rom. D. E. Mag. tres Florr. Vict.

V. 660. σοφὸς Havn.

V. 661. ἐπιστροφᾷ Lasc. Ald. rell. ἐπιστρωφᾷ, quod analogia postulat, (vid. Porson.) Paris. A. E. Rom. A. B. C. a corr. tres Florr.

V. 663. Rom. A. B. D. ante corr. θεσπιωδῶν, Flor. A. θεσπεσίοι. — ἱκάνεις Ald. Rom. C. ἡκάνεις Flor. 2. ἐστάλης e Schol. restituit Canten. Nov. L. IV, 1. et sic Lasc. Flor. A. Paris. A. B. D. Cott. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15.

V. 671. θέμις δ' ἂν Ald. rell. θέμις μὲν ἡμᾶς Lasc. Flor. A. Paris. A. omn. Rom. tres Florr. Havn. Wyttenbachio Bibl. cr. II, 2. p. 66. aut nihil mutandum videtur, aut pro δ' ἂν legendum δ' ἄρ'. Sed vid. quos citavi Gramm. gr. §. 606, 4. not. e. et Elmsl. ad v. 1098.

V. 673. ἔχρησεν Flor. 2.

V. 674. λύσειν Havn.

V. 676. μολῶ Lasc. Rom. A. B. Havn.

V. 678. Flor. 10. Πιτθεύς τις ἐστιν ἄναξ γῆς Τρ.

V. 680. κοινωνῆσαι Flor. 10.

V. 681. ἁνὴρ Porson. pro ἀνήρ.

V. 682. κἀμοὶ δὲ Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 15. κάμοί γε Lasc. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. Havn. Hoc e Brunckiana in Zimmermannianam, ex hac in meam propagatum est. Rectius Porson. κἄμοιγε.

V. 683. τύχης Rom. C. Flor. 15. Tum ὅσον Havn.

V. 686. Pro σάς Flor. 15. ταύτας, supra scripto σάς a m. ant.

V. 690. ἦ που. Elmsl., quia hae particulae significent οἶμαι, ἴσως, ὡς ἔοικεν, aut aliquid eiusmodi, qui sensus ab hoc loco alienus, edidit ἦ γάρ τετόλμ. Nimis angustis finibus vim harum particularum circumscripsisse videtur V. D. Ex iis ἦ interrogat, quo ipso dubitatio aliqua significatur, πού autem indicat, interrogantis animum eo inclinare, ut id, quod interroget, verisimile habeat, ut alias plerumque πού vim locutionis, *nisi fallor*, habet. Utrumque et in hunc locum cadit, et in loca ab Elmsleio ad v. 1275. adscripta.

V. 691. Lasc. Flor. 15. σάφ' οἶσθ'.

V. 693. πιστὸς δ' οὐκ ἔ. Rom. A. B. Flor. 10.

V. 694. ἴτω νυν Barnes. pro ἴτω νῦν.

V. 696. δίδωσιν αὐτῷ τὶς Flor. 15.

V. 697. τῆς γε Flor. 15.

V. 698. Rom. A. D. E. Flor. 10. 15. συγγνωστὰ γὰρ ἦν, omisso μέν. Havn. συγγν. γὰρ ἂν ἦν.

V. 700. αὖ κακὸν λέγεις Rom. D. Flor. 10. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν Lasc. καινὸν ἀγγέλλεις κακόν, quod recepit Brunck. Auctor X. π. 137. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν. Cf. ad Orest. 778.

V. 701. φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός Ald. rell. Sed Flor. A. Par. A. B. Lib. P. Rom. A. D. E. tres Florr. Vict. Havn. φυγ. γῆς Κορινθίας, quod ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Utramque lectionem coniungit Rom. C. φυγ. τῆσδε γῆς Κορινθίας. Rom. B. τῆσδε γῆς Κορινθίας, omisso φυγάδα. Nunc Κορινθίας e glossa ortum videtur.

V. 703. καρτερεῖν δὲ βούλεται Ald. rell. καρδίᾳ δὲ βούλ. Burn. et pro v. l. Par. D. Rom. A. quod verum habent Musgr. et Porson. Elmsleius vulgatam sanissimam iudicat. „Καρτερεῖν *tolerare* significat, i. e. *iniuriam mihi a Creonte illatam aequo animo sustinere.* Noster Alc. 1074. (1081.) Χρὴ δ', ὅςτις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν, Ibid. 1081. (1088.) Ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν." Quae ex parte tantum vera sunt. Nam καρτερεῖν est quidem *aequo animo aliquid sustinere*, sed, *quod ipsi* τῷ καρτεροῦντι, non alii, *iniucundum, grave, odiosum est.* Si hoc loco verum esset καρτερεῖν, significaretur, ipsi Iasoni Medeae exsilium grave accidisse, quod longe secus est.

V. 705. Lasc. omn. Rom. Flor. 10. γονάτων τε (vel τὲ) σῶν, omisso articulo. Tum ἱκεσία δὴ γίγνομαι Ald. rell. ἱκεσία γίνομαι Rom. C. E. Lasc. (qui γίγνομαι). δὴ omittit etiam Havn. sed a m. sec. supra scriptum τε. ἱκεσία τε (vel τὲ) γίγνομαι Flor. A. Par. A. Rom. A. B. D. Mag. tres Florr. (nisi quod hi γίνομαι) Vict.

V. 707. ἐκπεσοῦσα Havn. ἐσίδῃς Rom. C. E. Lasc.

V. 710. φάνῃς vel φάνῇς Rom. A. B. E. tres Florr.

V. 713. 14. 15. omittit Flor. A. ut iam monuit Valck. ad Phoen. 360. ob repetitum γονάς.

V. 716. ὧν μ' ἐπαγγ. Par. A. omn. Rom. Mag. Flor. 2. 15. Havn. Lasc. ὧν μ' ἀπαγγ. Flor. 10. Illud recepit Brunck. sed nec μ' pro μοι accipi potest, nec ἐπαγγέλλεσθαί τινά τι usquam legitur.

V. 717. Elmsl. probat alteram Scholiastae explicationem, εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι. Vellem exempla huius usus addidisset. Donec ea afferantur, interpretabor: *quod enim ad hoc attinet* (εἰς τοῦτο), *totus evanui, vires me defecerunt.*

V. 718. οὕτω δ' ἔχοιμι Ald. rell. Rom. A. B. C. Havn. ὅτω δ' ἔχοιμι σοῦ Flor. 15. οὕτω δ' ἔχει μοι Lasc. Par. B. D. E. Burn. Rom. A. pro v. l. D. E. Mag. Flor. 2. 10. Cf. ad v. 311.

V. 720. τοσόνγε Ald. rell. Rom. A. B. C. Flor. 2. τόσον γε Barn. τὸ σόν γε Mag. Vict. τοσόνδε Lib. P. Burn. Rom. D. E. Flor. 10. 15. Lasc. — μέν σοι σοί Rom. C. μέντοι σύ Rom. E. προσημανῶ Lasc. Rom. E. Flor. 10.

V. 722. Rom. C. ἄνπερ — ἔλθοις.

V. 723. μεθῶ ποτε Ald. rell. μεθῶ τινι Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. C. E. Mag, tres Florr. Vict. Havn.

V. 724. χθόνα pro πόδα Havn.

V. 727. τι pro πάντα Flor. 15.

V. 728. ἐστὶ εἴς τί σοι τὸ δυσχ. Flor. 2. quo variae lectiones indicantur, ἐστί σοι τί δυσχ. et εἴς τί σοι τὸ δυσχ. εἴ τι pro ἤ τί Vict. εἴς τί Mag.

V. 730. τούτοις δ'. Rom. A. B. D. E. Havn. τούτοισι δ'. Flor. 10. 15. τούτοισιν. — ὁρκίοις Rom. D. — ζυγοῖς Mag. Vict.

V. 731. μεθεῖσαν Ald. Herv. 1. 2. Canter. Paris. D. E. μεθεὶς ἂν cum gl. ἐκδοίης Rom. D. Flor. A. 10. 15. μεθεῖς ἂν Paris. B. etiam c. gl. ἐκδοίης, Rom. C. E. Mag. μεθῇς ἂν Paris. A. μεθῇς ἂν Rom. B. μεθ' ῇς ἂν Havn. μεθῆς ἂν Muret. V. L. VII, 3. Canter., qui hoc sibi in scholiis legisse videbatur, Barnes. soloece. Musgr. μεθεῖς ἂν scripsit, quasi ita pro μεθείης ἂν dici possit. Veram lectionem suppeditavit Lasc. Burn. Lib. P. μεθεῖ ἂν. et sic Vict. S. μεθεῖ ἂν Flor. 2. μεθεί ἂν Brub. sine accentu. Etiam

schol. οὐκ ἂν μεθεῖο. ἐμὲ cum ἄγουσιν, non cum μεθεῖο iungendum esse, monuit Porson. — γαίας Lasc. Florr. Vict. Havn. pro γαίης Ald.

V. 732. ἀνώμοτος pro ἐνώμοτος legendum iam viderunt Muret. l. c. et Canter. et sic Par. B. D. pro v. l. Flor. 2. 15.

V. 733. γέ μοι pro γένοι Havn. κἀπὶ κηρυκεύμασιν Lasc. Ald. Havn. κἀπικηρυκεύμασιν una voce Herv. 2, Canter. rell. et Cod. S. κἀπικηρυκεύματα legit Schol.

V. 734. οὐκ ἂν πίθοιο edd. et Codd. contra sensum. ὦκ' ἂν πίθ. coni. Musgr. sed ὦκα ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos comparere monet Porson. σύγ' ἂν πίθ. Brunck. edidit; sed hoc et nimis emphaticum est, et significat, Aegeum prae ceteris hominibus ad obsequendum paratum fore. Wyttenbach. Bibl. crit. II, 1. p. 67. τάχ' ἂν πίθοιο quod egregie confirmatur verbis scholiastae, ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος — — Hoc itaque recepit Porson. Schaeferi et Hermanni coniecturas in edit. Porson. Lips. ad h. l. et p. 567. videre licet. Elmsleius, Sed olim legebatur, inquit, κἀπικηρυκεύματος vel κἀπικηρυκεύματα, quorum neutrum cum πίθοιο conciliari potest. Vide igitur, an potius πίθοιο corruptum sit, quam οὐκ ἄν. — Paulo post γὰρ om. Havn.

V. 735. καὶ τυραννικὸς δόμος Flor. A. 10.

V. 736. ἔλεξας ἐν λόγοις Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Havn. ad quam tautologiam vitandam Valcken. ad Phoen. 531. coni. ἔδειξας ἐν λόγοις, quod probatum Musgravio, recepit Brunck. Non minus ταυτολόγως tamen Soph. Phil. 55. ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων. Sed Lasc. Flor. A, Paris. omn. Cotton. Rom. A. B. D. E. Flor. 10. 15. Vict. et pro v. l. Flor. 2. ἔλεξας, ὦ γύναι.

V. 738. ἀσφαλέστερα Ald. rell. Pseudogregor. 781. Rom. C. ἀσφαλέστατα Lasc. Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. D. E. tres Florr. Havn. quod recepit Porson. Elmslei. comparativum revocavit, cui melius conveniant verba τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον, fassus tamen, pro superlativo facere verba κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα v. 924. et similia, quae passim leguntur.

V. 740. τὸ σὸν δ' ἄρηρε Ald. rell. Rom. C. τὸ σὸν τ' ἄραρε Lasc. Par. A. Rom. A. B. Flor. tres, (nisi quod 7.

δ' pro τ') Havn. ποσὸν τ' ἄραρε. Rom. E. Pseudogregor. 761. τὸ σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεάν.

V. 741. ὄμνυε Lasc. Rom. E. Flor. 15. Havn. Hae forma nunquam uti Tragicos, monet Porson; Elmsleius, ne infimae quidem aetatis comicos, nisi quando υ longam syllabam sibi subiectam haberet. — πατέρα θ' Ἥλιον πατρός. Par. B. D. Lib. P. Flor. 2. pro v. l. Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας. Sic etiam Vict. nisi quod δ' pro θ' habet.

V. 743. μὴ δρᾶσαι Rom. C. In Rom. A. etiam supra scriptum σαι.

V. 744. σῆς excidit in Herv. 1. 2. Canter. ἐκβάλλειν pro ἐκβαλεῖν Havn.

V. 746. μεθήσειν ζῶν Ald. Lasc. et Codd. plerique. μεθήσειν γῆς Par. A. Lib. P. (hic cum v. l. ζῶν) Rom. A. B. Flor. 10. 15. Sic etiam Flor. 2. Vict. cum gl. γρ. ζῶν. γῆς pro v. l. Havn.

V. 747. ὄμνυμαι Flor. 15. λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς Ald. rell. Rom. C. D. λαμπρόν θ' ἡλίου τε φῶς Flor. 15. λαμπρόν θ' ἡλίου φάος Flor. A. (e quo λαμπρός enotatum) Rom. A. B. Flor. 10. Havn. λαμπρὸν ἡλίου φάος. In lectione Ald. copulam ineleganter insertam dicit Porson. Itaque variam lectionem ad v. 741. memoratam Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας ad hunc versum pertinere censens recepit. Copulae post duo vocabula insertae exempla multa inveniri monet Elmsl. Cf. ad Heb. 76. Videtur tamen aliquid mendi latere.

V. 748. ἐμμενεῖν malunt Schaefer. in Ind. gr. editioni Lipsiensi subiecto et Elmsleius, ille etiam οἷς σου κλύω. De ἐμμενεῖν sententiam suam retractat Schaefer. ad Theocr. XXVII. v. 60. De οἷς σοῦ κλ. recte monet Elmsl. utramque structuram probam esse.

V. 749. μὴ μένων Lasc. Notandum τί πάθοις pro τί παθεῖν εὔχῃ;

V. 750. βροτοῖς Pseudogregor. 788. Rom. C. Mag. Vict.

V. 753. ὧν βούλομαι Ald. rell. Rom. C. Par. A. ἃ βούλομαι Lasc. Flor. A. Par. B. D. E. Lib. P. Rom. A. B. E. Mag. tres Florr. Vict. Hesych. Phot. Suid. v. ἃ ἅ. Utraque constructio proba. Vid. Gramm. gr. §. 363. et Brunck.

Elmsl. ad h. l. Nec ad numeros quidquam interesse ostendit Elmsl. allato loco Hipp. 1060. μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ', οὓς ὤμοσα, „ubi nihil obstabat, quominus diceret ὅρκον, ὃν ὤμοσα." Sed facilius ā in constructionem vulgarem abire potuit, quam contra. Phoen. 992. ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν.

V. 756. σπεύδοις Flor. 2. 10.

V. 759 sqq. hoc ordine habet Lasc. 760. 761. 759. 762.

V. 760. καλλίνικαι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. καλλίνικοι iam Barnes. et sic Par. A. Lib. P. Rom. A. B. D. E. Mag. tres Florr. Vict. Neque ἡ καλλινίκη dicitur, neque, quum mulier de se loquens plurali utitur, femininum usurpat.

V. 761. γενησόμεσθα Rom. C. Havn. sed in hoc σ supra scriptum. πεφύκαμεν pro βεβήκαμεν Flor. A. (c. gl. γρ. βεβήκαμεν.) 10.

V. 762. Exsultanti mulieri magis conveniret asyndeton νῦν ἐλπίς. Pseudogreg. 735. τίσαι. imo τῖσαι.

V. 763. ᾧ μάλιστ' ἐκ. Flor. A.

V. 764. πέφασται Rom. A. B. πέφαται Rom. D. Havn.

V. 765. κύκλων pro καλῶν Herv. 2.

V. 772 sq. ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα. Barn. coni. ταὐτά, Reisk. ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα. Recte Elmsl. monet, verba ταῦτα δοκεῖ μοι significare *his assentior*, eoque sensu exstare apud nostrum Heracl. 1053. (1048.)—καὶ καλῶς ἔχει. Sic omnes Codd. et Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. ἔχειν Herv. 2. sive ex emendatione, sive typothetae errore. Hoc tamen, quamvis nulla esse debeat eius editionis auctoritas, sequentes editores, etiam Brunck. Porson. Elmsl. retinuerunt, in quo offendit praecipue καί nulla cum emphasi repetitum. Sequentem versum deleri iusserunt Reiskius in Misc. Lips. nov. V. p. 719. et Valck. ad Phoen. 1286. quorum rationes satis leves esse ostendit Elmsleius. Gravius est, quod ille versus cum totius orationis contextu non satis cohaerere videtur, nisi subiici eum dicas ad explicandum praecedens ταῦτα, ut saepe τοῦτο ponitur, ad sequens nomen masculini vel feminini generis referendum. vid. Gramm. gr. §. 467. d. p. 647. Sed hoc ipsum, quod explicatio subiicitur, ubi non opus erat, interpolatorem prodere videtur. Itaque equidem ver-

sum illum hinc eiiciendum censeo, eo vero eiecto, hunc esse constructionis ordinem, ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα, ita ut haec iunctura verbis διὰ μέσου positis καὶ καλῶς ἔχει interpelletur.

V. 774. εἰργασμένα Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict. ἐγνωσμένα Flor. A. Par. A. B. Cott. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 776. Pro λιποῦσα Elmsl. coni. λιποῦσ' ἄν. Nec mihi aoristus siue ἄν hic locum habere posse videtur, ubi de consilio sermo est. Burgess. coni. οὐχ ὡς λίπω σφε. quo recepto, delendus esset v. 777. vid. mox. — πολεμίους Ald. Herv. 1. πολεμίαν ex Herv. 2. in Canter. et Barn. transiit. πολεμίας iam Brub. et sic Lasc. Lib. P. Rom. A. B. D. Mag. tres Florr. Vict. Havn.

V. 777. Brunckio hic versus e v. 1050. confictus videtur. Si omnes versus delendi essent, quorum simile quid in eadem vel alia fabula legitur, ubinam subsisteret eiiciendi libido? Hoc loco vero ille imprimis aptus est, quum caussam reddat, cur filios Corinthi relinquere nolit. Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 68. leg. suspicatur ἐχθροῖσιν αὐτοὺς τοῖς ἐμοῖς κ. quia paulo ante praecessit παῖδας.

V. 780. Hunc versum Valcken. ad Phoen. 1286. p. 433. spurium iudicavit, cui iudicio Brunck. et Porson. subscripserunt: inesse enim inauditam ellipsin, non omissionem voculae ὥστε intelligens, ut accepit Elmsleius, sed verbi, quod preces a pueris faciendas significaret: citat enim v. 929. 931. 960. ubi plene legatur, αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα. Hoc autem in superioribus verbis quodammodo comprehendi contendit Elmsl. At in verbis δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν et νύμφῃ φέροντας nulla inest petendi significatio, sed eam nos ex iis, quae aliunde scimus, cogitatione inculcamus, et ut insit, non inest tamen id, quod in hac narratione imprimis memorari oportebat, hunc praetextum tantum esse. Nec multum explicationi suae tribuisse videtur Elmsl. quum paulo post e verbis scholiastae scribendum coniiciat, νύμφῃ φέροντας δῆθεν ἱκεσίῳ λόγῳ vel simile quid. Accedit, quod hic versus, qui in Ald. rell. eo, quo posui, loco legitur, in Paris. A. post v. demum 781. infertur, in Havn. autem deest, a m. 2. in marg. additus. Itaque non dubito, quin

recte hunc versum eiecerit Valcken. Etiam v. 781. totidem verbis legitur infra 931. et iure hunc ab hoc loco alienum censet Elmsl. Versu 780. deleto, v. 779. αὐτῇ pro αὐτοὺς legendum monuit Valck. Utroque autem versu eiecto, deesse aliquid videtur. Igitur post v. 779. unum vel duos versus intercidisse existimo, in quorum locum deinde ii, qui nunc ibi leguntur, suffecti sint. Verae lectionis vestigia habere videntur, quae memorat Schol. γράφεται δῆθεν μὴ κ. τ. λ.

V. 781. καὶ πλόκον Ald. rell. καὶ πλόκαμον Flor. A. καὶ στέφος Paris. A. e v. 931. ut edidit Brunck.

V. 785. θ' post πᾶς om. Havn. Mox corrige errorem, qui e Musgr. et Brunck. remansit, θιγῇ, quod scribendum θίγῃ.

V. 785. Rom. C. ante corr. D. Lasc. χρήσω. Flor. A. χρύσῳ (sic).

V. 787. τοὐντεῦθεν μὲν Flor. 15. τοὐνθένδ' ἐν ἡμῖν Rom. A. supra scripto γρ. τευ. τοὐνθένδεν ἡμῖν Rom. B. — κατακτενῶ Par. A. Rom. C. Flor. 15. Havn. quod Novembri mense admisit Brunckius pro κατακτανῶ, quum mense Iulio eiusdem anni κατακτανεῖτε pro κατακτενεῖτε dedisset Orest. 928.

V. 789. συγχέασα' i. e. συγχέουσ' Flor. A. secundum Valck. ad Hippol. 1062. In apographo Hamburg. συγχέουσ'.

V. 790. φόνον, piaculum e caede conceptum, φεύγουσα, exsilio expiare studens. Sic φόνος Iphig. T. 1144. (ἄγαλμ' ἔξω φέρω) ὡς μεταστήσω φόνον. 1178. μὴ συναντῷεν φόνῳ. Elmsl. φόνον φεύγουσα dictum accipit pro φ. ἐπὶ φόνῳ. Eodem sensu αἷμα ponitur Suppl. 147. fr. Oenei I, 2. plenius Hipp. 35. μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν.

V. 793. τί μοι ζῆν ἔτι κέρδος Lasc. Rom. A. B. D. Flor. A. 10. 15. ἐστι pro ἔτι Rom. D. Natus error e v. 143. — οὔτε μοι Lasc. Rom. A. B. C. D. Havn. haud scio an rectius.

V. 794. ἀποστροφή. Par. B. D. Rom. A. pro var. lect. ἀπαλλαγή.

V. 797. δώσει δίκην Lib. P. Rom. C. Mag. Flor. 2. 15. Vict. Recte Elmsl. monet, δώσει ex interpretatione natum

esse. Soph. Ai. 113. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην. Gl. δώσει.

V. 799. νεωζύγου Mag. Vict.

V. 800. Ald. rell. Rom. A. C. κακῶς κακήν. Quod cum Brunck. et Pors. dedi, est in Lasc. Par. A. Flor. A. 10. 15. Havn. et hunc ordinem usitatiorem esse altero, multis exemplis ostendit Elmsl.

V. 803. τόπου pro τρόπου Flor. 2.

V. 806. ἐκοινώσω Flor. A. Cotton. unde tacite recepit Brunck.

V. 807. βροτῶν νόμοις Flor. A. 10.

V. 809. σὲ δὲ συγ. Lasc. σὺ δὲ συγγνώμη Rom. A. ante corr. Etiam in Havn. a pr. m. fuisse videtur σύ. Idem συγγνώμην.

V. 810. Rom. A. supra πάσχουσαν scriptum habet σῃ.

V. 811. θανεῖν pro κτανεῖν Rom. D. solenni errore. σὸν σπέρμα Ald. rell. σοὺς παῖδας Flor. A. 10. contra metrum. σὸν παῖδα Rom. D. Flor. 15. contra sensum. σὼ παῖδε Lasc. Paris. A. B. D. Rom. A. B. Havn. Assentior Elmsleio, qui has diversitates coniecturas esse grammaticorum censet, quos offenderet σὸν σπέρμα. Sic autem Aesch. Suppl. 147. 157. 282. Soph. Trach. 303. Nec verisimile est, exquisitiorem locutionem σὸν σπέρμα a grammatico substitutam esse vulgari σὼ παῖδε. Etiam Medeae liberos in hac fabula semper παῖδας vel τέκνα nominari, nunquam παῖδε, monet Elmsl.

V. 813. Brunck. e coniectura, *inertis* quippe particulae γε impenso odio ductus, σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν. Solenne γε in responsionibus, ubi iis, quae alter dixit, gravius quid subiicitur. Vid. Porson. ad Orest. 1234. Mox Mag. Vict. ἀθλιωτάτη, γύναι. Etiam in Rom. A. supra scriptum γρ. γύναι.

V. 814. οἱ 'ν μέσῳ Ald. rell. Flor. A. οὖν μ. (sic.) Paris. A. Rom. B. Havn. οὔν μ. οὐμμέσω Rom. A. D. οὑμέσω Rom. C. ante corr. οὔν μέσῳ a corr. οὔν pro οἱ ἐν probatum grammaticis. Vid. Gregor. p. 64. ed. Lugd. et ibi Koen. et Elmsl. ad h. l. In Soph. Ai. 1204. Hermann. edidit δῆλος δέ μουστί cum hac nota: Male vulgo

μοι 'στί. Contrahuntur haec in ου. Vid. imprimis Elmsl. ad Soph. Oed. T. Praef. p. 8.

V. 816. δὴ om. Flor. 10. Inverso ordine σοὶ δὴ Havn.

V. 817. Recte Elmsl. λέξῃς δὲ μηδέν, ut Iph. T. 1187. θαυμάσῃς μηδέν. Troad. 460. δακρύσῃς μηδέν. Herc. f. 212. δράσῃς μηδέν. 275. πάθητε μηδέν. Vide tamen, quae monuit Schaefer. ad Brunckii Gnom. p. 318.

V. 818. εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ Porson. e Scholiaste. De εἴπερ — γε vid. Porson. et Elmsl. in auct.

V. 819. Ἐρεχθεΐδαι Elmsl. ut hic versus melius responderet antistrophico. Vix opus. Hec. 443. formae ◡ – ◡◡ – ◡ – ◡ – – respondet 453. – – ◡◡ – ◡ – ◡ – – et Helen. 1140. 1154. hae sibi respondent ⏑̲ – ◡◡ – ◡◡ –.

V. 821. ἀπορθήτας Flor. A. quod probat Valck. ad Ph. 242. nec improbat Porson. Elmslei. contra Euripidem neque ἀπορθήτας, neque ἀπορθήτου scripsisse censet, sed ἀπόρθητοι, omissa copula. Vid. ad Hec. 462.

V. 823. αἰεὶ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. ἀεὶ Lasc. Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn.

V. 825. λέγουσι Μούσας Ald. rell. Rom. C. Sed Μούσας λέγουσι Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. quod melius respondet antistrophico. Hoc receperunt Brunck. Porson. Elmsl. λέγουσι omittit Lasc.

V. 827. τοῦ καλλινάου Schol. Par. A. Rom. A. B. C. Flor. 10. 15. Havn. ut iam suspicatus erat Musgr. ediderunt Brunck. Pors. Elmsl. — ἐπὶ Κηφισοῦ Ald. rell. ἀπὸ Κηφ. Par. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. ut ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. — ῥοαῖς Ald. rell. ῥοὰς Brunck. e Par. A. suprascripta lectione, quam sequuntur Porson. Elmsl.

V. 828. κληΐζουσαν Flor. 15.

V. 828. 9. ἀφυσαμέναν Ald. rell. σ duplicavit Porson. et sic Rom. A. B. C. Flor. 10. 15. ἀφυσσομένην Rom. D.

V. 829. χώρας Porson. e Reiskii coniectura. Verba enim cum κατὰ composita rei, ad quam verbi ipsius vis pertinet, genitivum, nonnunquam dativum (ut καταχεῖν τινὶ αἶσχος Od. λ', 433. cf. Herod. VII, 140.) adiunctum habent. Vid. Gramm. gr. §. 376. p. 503 sqq. χώραν ortum videri potest e similitudine praecedentis ἀφυσσαμέναν. Accusativi

vero exempla, quae Brunck. ad Aristoph. Equ. 287. attulit, alius sunt generis. Videtur tamen defendi vulgata lectio loco Pindarico Pyth. V, 12. εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν. H. I. Brunck. e coni. χώραν καταπν. μετρίας ἂν. ἡδυπνόοις αὔραις. Ceterum Rom. D. τὴν χώραν.

V. 830. ἡδυπνόους omittunt Flor. A. Paris. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Etiam in Rom. A. C. a recentiore manu additum est.

V. 831. αἰεὶ Ald. rell. ἀεὶ Lasc. Par. A. Rom. A. C. Flor. 10. 15. Havn. ἐπὶ βαλλομέναν Ald. Herv. 1. ἐπὶ βαλλομένα Lasc. μυβαλλομέναν Brub. Herv. 2. unde sequentes ἐπιβαλλομέναν, non adversantibus, ut videtur, Codd.

V. 832. χαίταισιν vulgo. Flor. 10. χαίταισι. Scripsi χαίταῖς, ut versus esset anapaesticus dimeter brachycatalecticus. Versus quidem 824. pro dimetro iambico haberi potest, ita ut ultima syllaba vocis αἰθέρος, sequente alio numerorum ordine, vicem longae habeat; hic non potest, quia in media voce ῥοδέ—ων locus non est syllabae ancipiti. Elmsl. versum 824. et hunc cum parte sequentis coniunxit: βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ἔνθα ποθ' ἁγνὰς et χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων, qui est iambelegus, una addita syllaba, qualis apud Soph. Ai. 145. ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας.

V. 833. τῇ σοφίᾳ Flor. 2. — τοὺς σοφίᾳ παρέδρους ἔρωτας ad puerorum amores referendos esse, qui Euripidis ingenium noverit, vix dubitaverit; ad totum locum illustrandum faciet fragm. Eubuli apud Athen. II, 27. p. 129. *Schweigh.* Böttiger Prol. de Medea p. 119. not. *.

V. 834. ἀρετάς Rom. C.

V. 835 sq. ἱερῶν ποταμῶν πόλις recte Elmsl. comparavit cum loco Phoen. 825. πύργοι διδύμων ποταμῶν, transpositionem particulae ἢ illustrans Aristoph. Av. 417. ὅτῳ πέποιθέ μοι ξυνὼν κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ κ. τ. λ. pro ἢ κρατεῖν ἂν τὸν ἐ.

V. 836. ἡ φίλων ἡ πόλις Flor. A. (qui πόλιν sec. Musgr.) Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. ἡ φίλων ἡ πόλις Havn. ἡ φίλων ἡ πόλιν Paris. A. B. D.

V. 837. πόμπιμον Ald. rell. Rom. A. e corr. B. tres Florr. Havn. Sed πόμπιμος Schol. Flor. A. (sec. Musgr. nam in apogr. Hamb. nihil notatum) Par. A. B. Cott. Rom. C. D. Mag. quod recepit Brunck. πόμπιμος sensu transitivo legitur ap. Soph. Trach. 560. πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων. Eur. Hec. 1266. πνοὰς πομπίμους. cf. Hel. 1073. Phoen. 984. πόμπιμος ὁ δαίμων. ib. 1712. πομπίμαν ἔχων ἐμ'; ὥστε ναυσίπομπον αὔραν. At sensu passivo usurpavit Soph. Trach. 872. ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον. Eurip. Hipp. 576 sq. πομπίμα φάτις δωμάτων. H. l. πῶς φίλων χώρα πόμπιμος ἕξει σε est *quomodo regio amica te excipiet, ut te aliorsum deducat*, s. *ut inde in aliam regionem transeas*, quod non convenit, quum non nisi de regione, in qua considat, non ex qua in aliam migret, sermo sit. Itaque valde vereor, ne πόμπιμον scriptum sit propter adiunctum σε, sicut in Rom. A. et in mea editione perverse scriptum est χώραν pro χώρα. Scholiastes: πόμπιμος, ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ὑποδεχομένη, οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὖσα, quibus verbis dubium est, utrum lectionem πόμπιμος explicaverit, an declaraverit, πόμπιμος stare non posse.

V. 839. μετ' ἄλλων intelligo *cum aliis, non mecum de caede puerorum delibera.* Signum interrogandi post ὁσίαν primus posuit Canter. Vulgo: τὰν οὐχ ὁσίαν, μετ' ἄλλων σκέψαι κ. τλ. et sic etiam Brubachiana, quam falso dicit Reiskius non post ὁσίαν, sed post ἄλλων distinguere. Hac tamen auctoritate contentus Elmsleius edidit τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων; „id est, ni fallor, τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται." Quam loquendi rationem vellem exemplis confirmasset vir alioqui in exemplis afferendis etiam, ubi nullis opus est, copiosus.

V. 841. φόνον αἱρῇ edd. et MSS. quod minus aptum dicit Porson. Elmsleius autem: „Non dicitur φόνον αἱρεῖσθαι, inquit, sed φόνον αἴρεσθαι. Saltem πόλεμον, νεῖκος, δυσμένειαν, κίνδυνον, πόνους, φυγὴν αἴρεσθαι apud tragicos leguntur." Equidem, an Graeci unquam dixerint φόνον αἴρεσθαι, vehementer dubito: αἴρεσθαι πόνους quidem dicunt eodem modo, quo ἄχθος αἴρεσθαι, *labores* cum *onere* comparantes, πόλεμον αἴρεσθαι vel eamdem ob causam, vel ob locutionem δόρυ αἴρεσθαι, φυγὴν αἴρεσθαι

vero proprie est *se seu pedes attollere ad fugam capessendam.* In αἴρεσθαι φόνον nulla eiusmodi significatio inest. Et πόλεμον αἱρεῖσθαι legitur Heracl. 505. sed et ibi et aliis locis e coniectura in αἴρεσθαι mutatum ab Elmsleio, quasi vero, quod saepe legitur, hoc ubique legi necesse sit, nec liceat nisi una eademque formula semper uti. φόνον αἱρεῖσθαι commode dicitur, qui caedem, non suscipit, sed decernit et facere constituit, i. q. προαιρεῖσθαι. Porsonus tamen edidit αἱρεῖ, inauditam rem docens, ex ἀείρω veteres primo formasse futurum ἀϊρῶ vel ἀερῶ, unde per crasin effecisse αἰρῶ vel ἀρῶ, priore producta. Rectius Elmsl. ad Heracl. 323. ex ἀείρω fieri ἀερῶ, ἀρῶ, priore producta. Choeroboscus apud Etymol. M. p. 38,. 31. citatus a Blomfieldio gloss. in Aesch. Pers. 800. ἔστιν ἀείρω, ὁ μέλλων ἀερῶ· ὁ ἀόριστος ἤειρα, ὥςπερ ἤγειρα· καὶ ἡ μετοχὴ ἀείρας, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν, ἄρας. Elmsl. praesens praetulit, αἴρει.

V. 842. 3. πάντες πάντως Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 15. πάντως πάντες Par. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. πάντες omisso πάντως Rom. D. E Flor. A. in apographo Hamb. ad v. 842. enotatum πάντως, ut in eo πάντως πάντως scriptum esse videatur, prout edidit Porsonus, quia masculinum πάντες choro mulierum vix convenire videbatur. Recte monuit Elmsl. non suo tantum nomine, sed omnium Medeae amicorum loqui chorum. In Flor. A. scriptum esse puto πάντως πάντες, ut in Flor. 10. hoc alterum autem neglectum esse a Vossio.

V. 844. μὴ τέκνα φον. Ald. rell. τέκνα μὴ φονεύσῃς Lasc. Paris. A. E. Flor. A. (sec. Musgr.) Rom. A. B. C. tres Florr. Havn. μή deleverunt Brunck. et Porson. Sed μή repeti solet, ubi μή prius a coniunctivo verbis interiectis remotum est.

V. 845. πῶς δὲ θράσος Ald. rell. Sed πόθεν θράσος Flor. A. Paris. A. B. Burn. Rom. A. B. C. D. Flor. 10. 15. Havn. Schol. ut πῶς δὲ e v. 849. ortum videatur. Alterum ἢ omittunt Flor. 10. 15. πόθεν θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε λήψει expedita sunt, in quibus πόθεν θράσος λήψει Schol. explicat verbis, τίνι λογισμῷ χρησαμένη, τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι — παρεσκεύασεν; Sed verba ἢ φρενὸς ἢ vix sana sunt, imprimis quum

idem sequatur, καρδίᾳ τε: nam genitivus a θράσος pendere potest, quod tamen durius, quum statim dativi sequantur. Itaque Musgr. coniecit θράσος ἐνθεμένα χειρί, quod recepit Brunck., πῶς δέ etiam in πῶς δή mutato; Beck. ἢ φρεσὶν ἤ. Person. πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν e Grammatico Bibl. Coislin. de quo vide supra ad 380. 476. denique V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 565. θράσος ἄφρονι σῇ χειρί. Etiam genitivus τέκνων non iniuria offendit Elmsleium, qui τέκνοις σέθεν coniicit, quod a δεινὰν προςάγουσα τόλμαν pendeat. An θράσος τέκνων iungenda, ut hoc pro θράσος κατὰ τῶν τέκνων dictum sit? cuius usus exemplum desidero. Ut nunc locus se habet, duas constructiones confudisse videtur Euripides, θράσος λαβεῖν φρενί, et θράσος φρενὸς λαβεῖν, pro χειρός autem χειρί posuisse ob sequens δεινὰν προςάγουσα τόλμαν, a quibus etiam καρδίᾳ pendet. τέκνων autem non tam e certo vocabulo pendere, quam ad sensum referri videtur, quod θράσος χειρὶ λήψει dicens φόνον τέκνων animo cogitaret. E Flor. A. enotatum πι λήψῃ, pro τε λήψῃ puto.

V. 848. προςάγουσαν Havn.

V. 849. δ' om. Flor. A. 10. ὄμμα pro ὄμματα Par. B. Rom. A. a pr. m. B. D. Flor. 10. 15. Havn. προβαλοῦσα Rom. C. Havn. προςλαβοῦσα Rom. A. super scripto γρ. βαλοῦσα.

V. 851. Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. σχήσεις; φόνον οὐ δυν. Brubach. σχήσεις. φόνῳ οὐ δυν. e Schol. σχήσαις Flor. A. σχήσειν Lasc. φόνου Par. A. Rom. A. a pr. m. Mag. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl., qui etiam recte interpunxerunt σχήσεις φόνου; οὐ δυν. μοῖραν φόνου i. e. φόνον. Rom. A. supra scriptum habet ω, i. e. φόνῳ. Tum δυνήσῃ Ald. rell. δυνάσῃ Lasc. Flor. A. Par. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. ἢ δυν. coni. Musgr. nescio quare. Recepit tamen Elmsl.

V. 852. πιτνόντων Lasc. Rom. B. Havn.

V. 853. τεῦξαι Lasc. χεῖρα Lasc. Rom. A. B. C. D. Flor. 10. 15. Havn. φοίνιον Ald. rell. φόνιον Rom. C. et pro v. l. A. φοινίαν Lasc. Flor. 2. Vict. φονίαν Flor. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. φοινίαν recepit Porson. τέγξαι φονίαν χέρα edidit Brunck. partim fortasse e Par. A. sed voces ipse transposuisse videtur.

V. 854. ἐν omittunt Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. C. Florr. tres, Havn. Lasc. et deleverunt Brunck. Porson. Elmsl. ποιεῖν τι τλήμονι θυμῷ vulgaris est constructio: ἐν τλ. θ. poëtarum, imprimis tragicorum et lyricorum proprium. Vid. Gramm. gr. §. 401. not. 2. et quos ibi laudavi. τλάμονι Ald. rell. τλήμονι Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 855. ἥκω pro οὖσα Flor. 15.

V. 856. οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ' Ald. Brub. rell. οὐκ ἂν ἁμάρτοις Lasc. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. C. D. Havn. Flor. 10. 15. Pseudogr. 1983. οὐκ ἂν ἁμάρτης Flor. 2. Mag. Vict. τοῦδέ γ' vel τοῦδε γ' etiam Rom. C. Flor. 2. Pseudogr. Sed τοῦδέ τ' Lasc. τοῦδε τ' Havn. τοῦδ' ἔτ' Flor. A. Par. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. In Aldina lectione Porsono duplex γε valde invenustum videtur, ut Elmsleio etiam; itaque uterque οὔ τἂν ἁμάρτοις, i. e. οὔ τοι ἂν ἁμάρτοις, quam apta sit h. l. asseverandi particula, docere obliti. Optime vulgatam defenderunt Lobeck. ad Soph. Ai. p. 303. et Hermann. ad Ai. 1318. De duplici γε confer ad Phoen. 554.

V. 858. Ἰάσων Rom. A. (supra scr. ον) D.

V. 860. εἰκός γ' Ald. Lasc. Flor. 2. 10. εἰκός σ' e Par. A. edidit Brunck. et sic Rom. A. B. D. Flor. 15. In Havn. fuit εἰκὸς ἐπεί, sed sec. m. post εἰκός inseruit σ'.

V. 863. δυσμαίνω Flor. 10. βουλεύσασιν εὖ Ald. rell. Rom. C. βουλεύουσιν εὖ Lasc. Paris. A. Rom. A. B. D. Flor. 2. 15. Vict. Havn. et Etym. M. p. 292, 13. βουλεύμασιν Flor. 10.

V. 864. τυράννοις Rom. B. C. Flor. 15. Havn. Cf. ad v. 70.

V. 869 sq. Recte Elmsl. notam interrogationis post φίλων transposuit: nam οὐκ utrique sententiae membro commune est. Cf. ad Phoen. 548.

V. 871. ἐννοηθεῖσ' Ald. rell. et Χρ. π. 805. ἐννοήσασ' Flor. A. Paris. A. Lib. P. Cotton. Rom. A. B. Havn. et recepit Brunck. ἐννοήσατ' Flor. 15. ἐκνοήσατ' Flor. 10. ἐννοήσασ' usitatior forma est, sed hanc ipsam ob causam non praeferenda vulgatae lectioni. Euripides etiam semper utitur passiva forma, nisi in imperativo ἐννόει.

V. 872. Havn. θυμουμένην. Χρ. π. 906. καὶ μάτην υπουμένη.

V. 872. Barnes. tacite (*clam*, inquit Elmsl.) edidit νῦν ἤν σ' ἐπαινῶ, et obsequentem habuit Beckium. σωφρονεῖν ἐμοί Ald. rell. Sed nulla vis est in pronomine. Itaque ctius Lasc. σωφρονεῖν τί μοι δοκ.

V. 875. ἦν χρ. Cotton. Hoc ortum ex eo, quod dictum : pro ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων, καὶ ἦν ιῆν ξυμπεραίνειν. Vid. Gramm. gr. §. 428. p. 590. . Wesseling. ad Diod. Sic. T. II. p. 277. Duker. ad Thuc. II, 73. Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 25. Vulgatae uni- legitima est constructio, quam non intelligo, cur defen- ıdam existimaverit Elmsl. quasi a consuetudine abhor- ıtem.

V. 876. Pro ξυμπεραίνειν καὶ Lib. P. Vict. καὶ ξυγγα- ν σοι. Flor. 2. καὶ ξυγγαμεῖν καί. Totus versus omis- est in Flor. 15.

V. 877. νύμφην κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν in Gramm. §. 551. male cum Sophocleis σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπι- ρω similibusque contuli, a quo vel genitivus σέθεν deter- : me debuerat. κηδεύουσαν, ut iam monuit Reiskius, ad νύμφην, sed ad ἥδεσθαι referendum, καὶ ἥδεσθαι κηδεύουσαν, *quam oportebat sponsam tuam liben- s. alacriter curare.* Errorem tacitus correxi in Gramm. . p. 529. Pro κηδεύουσαν Flor. 10. κηδεύσουσαν. '. A. κηδεύσασαν. Pro ἥδεσθαι σέθεν Lib. P. εὐφραί- σέθεν.

V. 878. ἐσμέν, οἷον ἐσμέν, dictum ut ἤγγειλας, οἵ ιλας El. 289. Vid. ad Orest. 79. Nos: *wir sind nun nal was wir sind.*

V. 879. οὐκ οὖν scripsit Elms. de hac scriptura se alibi semel disputasse dicens. Pro χρῆν σ' Rom. A. ἐχρῆν Rom. C. χρῆ σ' (sic). Flor. 2. χρή σ'.

V. 880. ἀντιτίνειν Lasc. Mag. et Barnes. ἀντιτείνειν ι esse quod ἀντιλέγειν (proprie *obniti*), recte monuit il. Hesych. ἀντιτείνει, ἐρίζει. Cf. Herc. f. 280. Protes. I. In quo quia inest notio faciendi aliquid, addidit νή- ἀντὶ νηπίων, *obniti et, quum tu stulte egeris, vi- ım stulta facere.*

V. 881. Sola Canteri editio περιεμεσθα, errore typothetae haud dubie. Flor. A. περιέμεθα. παριέμεσθα oppositum est praecedenti ἀντιτείνειν, *remittimus pristinam contentionem et veniam petimus.* Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 207. Elmsl. ad h. l. Mox Flor. 10. καὶ κακῶς φαμὲν φρ.

V. 882. βεβούλευμαι τόδε Lasc. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. „quod admisit Matthiae," inquit Elmsl. Imo reliqui τάδε, sed, nescio quo errore inductus, initio versus pro τότ' scripsi τόδ'.

V. 883. δεῦρο pro δεῦτε scripsit Elmsl. quia hoc non sit Atticum. Mox λίπετε Flor. 15.

V. 884. ἐξέλθατ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Rom. C. a m. pr. ἐξέλθετ' primus edidit Canterus, eumque secuti reliqui, et sic Lasc. Rom. A. B. C. a m. sec. Burn. Mag. Florr. tres, Vict. Havn. Alia exempla terminationis ob propinquam vocem mutatae attulit Elmslei.

V. 885. Flor. A. 10. διαλλάγηθ'. Flor. 15. Havn. διαλέχθηθ', supra scripto α a m. sec. Lasc. διαλλέχθηθ'.

V. 888. Auctor Χρ. πάσχ. 468. λάζεσθαι, i. e. λάζυσθε.

V. 890. Musgr. coni. οὕτω δαί, Brunck. edidit ἄρ', ὦ τέκν', ἄρ' οὕτω, καί, quod maiorem vim addit adiunctae voci, h. l. πολύν, (ut Hec. 1262. καὶ λίαν) non ferentes.

V. 894. τέρειναν Elmsl. ut notavit Barnes. in exemplo editionis suae, quod lectiones Cottonianas adscriptas habet. Recte: „non dicitur τέρεινος, τερεῖνος aut τερεινὸς, sed ὁ τέρην, ἡ τέρεινα."

V. 895. κἀμοί τ' ὅσσον Havn. Auctor Χρ. π. 478. θερμὸν ὡρμήθη δάκρυ.

V. 896. προβαίη. Havn. προβάλλῃ.

V. 897. οὐκ ἐκεῖνα μ. Flor. 2. Vict. Mag. Χρ. π. 795.

V. 899. Par. omnes, Rom. A. a m. sec. B. C. D. tres Florr. Vict. Havn. Lasc. παρεμπολῶντος ἀλλοίους. E Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum παρεμπολῶνται vel — ῶντας, quod si vere in eo codice legitur, ad Brunckii coniecturam παρεμπολῶντα — πόσιν confirmandam adhiberi possit. Rom. A. ante corr. γάμου παρεμπολῶντος ἀλλοίου πόσει. Lecti

omnium Codd. παρεμπολῶντος unde orta sit, non magis, quam Brunckius, divinare queo. Hic aliam lectionem fuisse suspicatur, παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν. Latinorum ablativus absolutus, inquit, Graecis saepe per quartum casum exprimitur; cuius constructionis exempla se dedisse ait Elmslei. ad Eurip. Iphig. T. 930. Mus. crit. Cant. T. II. p. 299. Sed illi ablativi absoluti nulli sunt, nisi mutata constructione, quum verbum adest, quod hunc casum admittit. Gaisford. ap. Elmsl. Auctar. scripturam omnium fere librorum servari posse putat, εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους) πόσει.

V. 901. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ Par. A. Rom. A. (in quo gl. pr. m. τὸ νῦν περισσόν, a sec. γρ. τῷ.) B. quod recepit Brunck. Vulgatam recte defendit post Porsonum Elmsleius, in eo tamen falsus, quod ἀλλὰ νῦν idem significare dicit, *tandem aliquando.* Hoc enim est *nunc certe,* ex eo ortum, quod animo cogitabant, *si non antea, si non alio tempore, at nunc.* Vid. Gramm. graec. min. §. 613. Heindorf. ad Plat. Soph. §. 44.

V. 903. 4. ὑμῖν MSS. et edd. ὑμῶν e coniectura Valck. ad Phoen. 1475. ediderunt Brunck. et Porson. ὑμῖν revocavit Elmsl. recte: ὑμῖν est dativus commodi, quem vocant, eo magis excusandus, quod longius a verbo ille remotus est, ut aliam constructionem instituisse, aliam absolvisse poeta videatur. Sic tamen etiam ὑπεραῤῥωδέειν τινὶ pro τινὸς Herodotus dixit VIII, 72.

V. 904. σωτηρίαν Ald. Rom. C. προμηθίαν Par. A. B. D. Lib. P. Cotton. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl. προμυθίαν Lasc. ἔθηκε προμηθίαν notandum pro ἔθετο προμηθίαν. vid. Elmsl.

V. 905. ἡμᾶς Cotton. Flor. A. 10. Valcken. ad Phoen. 15. coniicit οἶμαι γὰρ οἶμαι, ob locum Aristoph. Plut. 114.

V. 907. ἐξεργάζεται Burn. (C. Pors.). Praesentis pro futuro positi exempla nonnulla dedit Elmsl. ad h. l. Gratius est, si, quod facturus sis, id te iam nunc facere significes.

V. 909. ἴδοι μὲν Flor. 15. Idem mox ἐντραφεῖς.

V. 911. αὕτη. Sic e Reiskii coniectura pro αὐτή ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Hec. 1103. οὗτος, τί πάσχεις;

Pro τέγγεις Havn. a pr. m. στέγεις, sed correctum τέγγει Helen. 1189. χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηΐδα Αλ-ουσα. Eustath. ad Il. β'. p. 217, 2. ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρ-εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο κ-ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί, Σοφοκλ-δὲ ἐν Τραχινίαις (847.) χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη.

V. 913. Pro λόγον Flor. A. χόλον.

V. 914. Male cum Brunckio signum interruptae oratio-nis addidi, Porson. comma post πέρι posuit: neque enim iungenda τέκνων ἐννοουμένη πέρι δράσω τάδ', sed supplen-dum relinquitur δακρύοις τέγγω κόρας, s. δακρύω. ἐννο-ουμένη Flor. 10.

V. 915. θάρσει νῦν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cantab. Rom. A. D. Havn. Correxit Barnes. nec tamen obsequen-tem habuit Musgravium. θάρσει νυν Rom. B. θάρσει νῦν Rom. C. Auctor Χρ. π. v. 760. θάρσησον. Tum Ald. rell. Rom. A. B. Flor. 2. Χρ. π. 760. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. In Rom. A. corrector dedit θήσομαι pro θήσω. Ab eadem m. supra scriptum γρ. θήσω. Rom. C. εὖ γὰρ νῦν τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. Rom. D. εὖ γὰρ ἐγὼ τῶνδε θήσω πέρι. Havn. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσω πέρι, sed a sec. in marg. vulgatam lectionem servat. Contra Lasc. Flor. 15. εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι, ut ediderunt Brunck. Porson. Elmslei. Paris. B. D. Flor. A. 10. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσομαι πέρι. (πέρα Flor. A. in apogr. Hamb.) Usitata locutio est θέσθαι εὖ s. καλῶς τὰ πράγμα-τα, de qua vid. Valck. ad Hippol. 708. Wyttenb. ad Plu-tarch. p. 832 sq. θεῖναι vel θέσθαι εὖ περί τινος non nisi h. l. legitur. εὖ θέσθαι, non εὖ θεῖναι, dicendum esse, quum θεῖναι καλῶς recte dicatur, ut Hec. 858. Or. 1659. Hipp. 521., ut ait Elmslei., vix adducor, ut verum putem, sed εὖ s. καλῶς θεῖναι, εὖ s. καλῶς θέσθαι promiscue dictum fuisse existimo, illud, ubi de rebus alius cuiusdam sermo esset, alterum hoc, ubi de suis rebus constituendis aliquis loqueretur. Hic utrumvis locum habet; nam de puerorum conditionem bene constituit Iason, suas ipsius res bene constituit. ἐγὼ θήσω e locis Euripidis allatis ortum videri potest; sed potest etiam θήσομαι scriptum esse, ex-puncto ἐγώ, ab eo, qui in activa voce offenderet. Vix ta-men pronomen deesse posse videtur: *bono animo es: ista ego bene prospexero*, ut vertit Buchan.

V. 916. οὔτι Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Χρ. π. 766. πέποιθα, κοὔτι σοῖς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις. Lasc. Rom. A. D. Flor. 10. 15. οὔτοι. Havn. in textu οὐ σοῖς, in marg. γὰρ τοῖς.

V. 917. δεινὴ pro γυνὴ Flor. 15. tum θῆλυς Par. A. quod, ut suavius, praetulit Brunck. V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 611. hunc versum transponit post 920. sic scriptum: θῆλυς γὰρ εἰμὶ κἀπὶ δακρύοις ἔφυν. Nam Χρ. π. 356. γυνὴ γάρ εἰμι, κἀπὶ δακρύοις ἔφυν.

V. 918. τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπ. Ald. rell. Rom. C. Porson. τί δὴ τάλαινα τοῖσδ' Lasc. Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Cott. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Longe meliorem esse vulgatam Elmslei. contendit, quia saepe legatur λίαν στένειν, λίαν ἀλγεῖν et similia, quae ipse ad v. 156. attulit. Hanc ipsam ob causam proni fuerunt librarii ad inculcandum id, quod saepe alibi legerant, etiam alienis locis. In locis enim ab Elmsl. allatis oratio est *vetantis* nimis dolere; cur *nimis* doleret, vix commode poterat Iason quaerere e Medea, quae modo, se bono animo futuram, dixerat. σοῖς pro τοῖσδ' Flor. A. Lib. P. Rom. D. ἐπιστένοις Flor. A. Rom. B.

V. 919. ἐξηύχουν Ald. rell. Rom. A. B. C. Flor. 10. 15. Havn. Schol. ἐξηύχου est a Barnesio, qui in codice Heinsio-Scaligerano, quem vocat, sic notatum repererat, et sic Burn. (C. Pors.) Flor. 2. ἐξηύχουν defendit Abresch. in Misc. Obss. VI, 1. p. 289. (ad Hesych. v. ἐξεύχομαι) ab ἐξαυχεῖν illud derivans, cuius imperf. ἐξηύχουν legitur ap. Soph. Antig. 390., et ad verba Medeae v. 890 sq. respici putans. Sed nunc respondendum erat ad ea, de quibus Iason modo a v. 911. quaesiverat. De scriptura ἐξεύχου vid. ad Hec. 18.

V. 920. Lasc. εἰσῆλθ' ἐμ' οἶκτος.

V. 921. deest in Flor. 15.

V. 922. μεμνήσομαι Par. A. pro var. lect. quod probatum Brunckio recepit Porson. hac forma semper uti Tragicos dicens, illa nunquam. Sed aliquantum distant hae formae: ut μέμνημαι est *memini*, *recordor*, sic μεμνήσομαι est *meminero*, *recordabor*, v. c. Hipp. 1451. μνησθήσομαι, *mentionem faciam*, quod unice huic loco convenit.

V. 923. *τυράννους* Flor. 15. *ἀποστέλλειν* Ald. rell. *ἀποστεῖλαι* Lasc. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. D. Mag. tres Florr. Vict. Havn. Receperunt Brunck. Porson.

V. 924. *γιγνώσκων* Flor. A.

V. 925. *ἐκποδὼν* Flor. A. 10. *ἐν ποδῶν* Havn. qui etiam *μήτ' ἐν* pro *μήτε*.

V. 926. *εἶναι δυσμενής* Flor. 15.

V. 928. *παῖδας* coniicit Brunck. — *ἐκτραφῶσιν* Ald. rell. *ἐκτραφῶσι* Havn. Lasc. Brunck. Pors.

V. 930. Bruh. Herv. 1. 2. Cant. *οὐκ οἶδ' εἰ πείσαιμι* quod Canter. et Milton. ita emendabant, *οὐκ οἶδά γ' εἰ πείσ.* Aldinam lectionem, *οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι*, revocavit Harn. Porson. edidit *οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι*, quum durum sit iungere *οὐκ οἶδα, εἰ πείσαιμι ἄν.* Contra Elmsl. recte monuit, soloecum esse *οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι*, et dicendum fuisse vel *οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι ἄν*, ut Aristoph. Av. 1018. *ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ φθαίης ἄν*, vel *οὐκ οἶδα, εἰ πείσω.* Alc. 49. *οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε.* Cf. Gramm. gr. §. 598. c. Hyperbaton esse, et *ἂν* ad optativum vel infinitivum, qui sequitur, pertinere, recte monent Elmsl. ad h. l. et Ast. ad Plat. de Leg. p. 80.

V. 931. *σὺ δ' ἀλλὰ* Anglica lingua valere *then* ait Elmsl. Imo est *saltem.* Vid. ad 901. Pro *σὴν κέλευσον* e Flor. A. enotatum *συγκέλευσαι.*

V. 932. Pro clausula *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα*, quae nauseam movebat homini fastidioso, versu 929. iam lecta, Brunck. scripsit *σοὺς ἀφιέναι φυγῆς*, quod e v. 989. petiit.

V. 933. *σ'* pro *σφ'* Flor. 15.

V. 934. *εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία*, i. e. *εἴπερ τοιαύτη ἐστὶ γυνὴ οἷαί εἰσιν αἱ ἄλλαι*, ut explicat Heindorf. ad Plat. Sophist. §. 98. (p. 260. B.) cum nostro illum locum comparans: *τὸ μὲν δὴ μὴ ὂν ἡμῖν ἕν τι τῶν ἄλλων γένος ἀνεφάνη.*

V. 935. Havn. *ξυλλ. δὲ καὶ τοῦδε σοι.*

V. 936. Rom. C. *αὐτή*, male quidem, sed fortasse consulto, inquit Elmsl. quod non intelligo.

V. 938. *στέφος* Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. *πλόκον* Flor. A. Paris. B. D. Cotton. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15.

Havn. (in marg. nam in textu est πόκον). Supra v. 781. πλόκον Ald. et Codd. πλόκον recepit Elmsl. et πλόκος pro στέφανος v. 973. vel ἀναδέσμη v. 967. est infra v. 1176.

V. 939. Flor. A. παῖδάς τε φερ. Tum ὅσον χρεὼν τάχος Flor. A. 10.

V. 940. πρόσπολον Flor. A.

V. 941. εὐδαιμονίσει Flor. 15. οὐδ' ἐν Flor. A. ἀλλ' εἰς μυρία Lasc.

V. 942. ἀνδρός γ' ἀρ. Lasc. Ald. rell. ἀνδρός τ' ἀρ. Par. A. (qui hunc v. in marg. habet) Rom. A. B. quod receperunt Brunck. Porson. Elmsl. γ' vel τ' omittunt Flor. 10. 15. Havn. Utrumque probum, sed auctoritatis aliquanto plus habet γ', idque facilius in τ', quam contra, mutari potuit.

V. 944. πατὴρ πατρός Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. πατρὸς πατήρ Lasc. Rom. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Schol.

V. 945. λάξοισθε et χέρα Havn. φερνὴν Flor. A.

V. 946. τυράννων Lasc. in quo ν ex iota adscripto natum videtur Porsono. — μακαρίῳ Flor. A.

V. 947. οὔτι Flor. 2.

V. 949. Lasc. δοκῆς. Tum βασιλείων Rom. C.

V. 951. τινὸς λόγου Flor. A. 10.

V. 952. προθήσῃ Flor. 2. Vict. Mag. προσθήσει Flor. A. 10. προθησεῖ Havn. — σάφ' οἶδ' ἐγὼ Ald. rell. σάφ' οἶδ' ὅτι Lasc. Flor. 2. Vict. Mag. quod praefert Schaefer. melet. p. 92. Usitatius σάφ' οἶδ' ὅτι, sed hanc ipsam ob causam a librario intrudi potuit.

V. 955. 'κείνης et 'κείναν Lasc. κείναν etiam Mag. Vict. Havn. ἄξει pro αὔξει Flor. 15. θεοί Havn.

V. 957. ψυχαῖς Rom. A. (in quo supra scr. γρ. ψυχῆς) B. Flor. 10. 15. ἀλεξαίμεθ' pro ἀλλαξαίμεθ' Flor. A.

V. 958. εἰσελθόντες Rom. A. B. D. Flor. 15. Havn. solenni errore. πλησίους Lasc. Ald. Rom. C. πλουσίους, ut in margine notaverat Barnes., Flor. A. Rom. A. B. Lib. P. (in quo supra scriptum η) Cotton. Florr. tres, Vict. Mag. Havn.

V. 959. Recte Elmsleius monet, ubi duo substantiva,

ad unam eamdemque rem vel personam spectantia, coniungantur, vel secundo addi δέ, non τὲ, vel bis τε poni. Itaque h. l. scribendum esse δεσπότιν δ' ἐμήν. nam eadem mulier est et nova Iasonis uxor et Medeae domina. Ceterum Flor. A. δεσπότην τ'.

V. 960. φυγεῖν Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Havn. φεύγειν Lasc. Par. A. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod receperunt Brunck. et Porson. Sic legitur etiam supra 780. 929. 932.

V. 961. φέροντες pro διδόντες Flor. 2. Vict. Mag.

V. 962. ἐκείνης Ald. rell. Rom. A. a corr. C. Flor. 2. ἐκείνην ex Aemilii Porti coniectura edidit Barnes. et sic Rom. A. a pr. m. B. D. Flor. A. Lasc. Par. B. D. Lib. P. Flor. 10. 15. ἐκείνη Havn. quod alludit ad Scaligeri coniecturam ἐκείνῃ. Tum δίξαθε Flor. A.

V. 965. ζωᾶς MSS. et edd. ζόας edidit Porson. quem vide ad Hec. 1098. (1084. nostrae edit.). Elmsl. formam ζωή Atticis omnino abiudicandam censet. Hec. l. c. formam Atticam recipiendam duxi, ut in iambico: in anapaestico, qualis hic est, vulgaris forma ferri potest.

V. 966. οὐκ ἔστι pro οὐκέτι Rom. C. — εἰς φόνον Ald. rell. Rom. C. ἐς φόνον Lasc. Par. A. Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn.

V. 967. ἀναδέσμων Ald. rell. ἀναδεσμέων Lasc. Recte Porson. Elmsl. ἀναδεσμῶν. Est enim ἡ ἀναδέσμη, non ὁ ἀνάδεσμος.

V. 968. Ald. rell. δέξεται δύστανος, et sic Rom. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. haud dubie etiam Paris. A. δέξεται ἁ δύστ. Rom. C. Flor. 2. Mag. Vict. δέξετ' ἁ δύστ. Lasc. quod vel pro δέξεται ἁ δύστ. vel pro δέξεται δύστ. errore librarii scriptum esse, tenuis pro adspirata posita indicat. Addit Porson. ad v. 984. articulos vitandos in choricis potius videri, et elisiones istas rarissimas esse. Sic etiam v. 977. προςλήψεται δύστανος. Cf. Soph. Ai. 905. Trach. 1075. Oed. T. 1267. Hoc tamen recepit Brunck. δέξεθ' ἁ δ. scriptum. — δύστηνος Rom. A. B. D.

V. 971. αὐτὰ ταῖν χεροῖν Ald. ταυτὰ ταῖν χ. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ex quo Aemilius Portus fecit ταῦτα ταῖν χ. quod habent Commel. Barn. κόσμον τ' αὐτὰ ταῖν

χ. Musgr. τ' delevit Brunck. ut omittunt Ald. et Codd. ταῖν omittunt Lasc. Par. A. Rom. A. B. C. D. Florr. tres, Havn. omnes igitur Codd. nec verum esse videtur. Porson. edidit αὐτά γ' ἐν χεροῖν. Praeterea αὐτῇ Par. A. Rom. A. (in quo supra scr. γρ. αὐτά) B. Flor. 15. Havn. αὐτῇ s. αὐτά om. Flor. 10. χερὶ Havn. sed a m. sec. χεροῖν. Et hic versus et antistrophicus corrupti esse videntur.

V. 972. Scholiastes citat αὐτὰ πέπλων. Havn. αὐτὰν π. sed in marg. αὐγά. Ald. rell. πέπλου. Flor. A. Par. A. Cotton. Rom. A. B. D. Florr. tres, Vict. Mag. Havn. Schol. Lasc. πέπλων. quod recepit Brunck. In Rom. A. supra scriptum πέπλου. Etiam τ' post ἀμβρόσιος omittunt Rom. A. a pr. m. D. Havn. Non iniuria vero ad hunc locum offendit Elmsl.: ineptum enim esse dicere, novae nuptae persuasuram esse venustatem divinumque splendorem *pepli*, ut *coronam* capiti imponat. Itaque πέπλον χρυσότευκτόν τε στέφανον scripsit Reiskium secutus.

V. 973. Quum hic versus non omnino cum strophico congruat, Porson. coni. χρυσεόπλεκτον, Elmsl. χρυσότευκτόν τε στ.

V. 974. νυμφοκοσμήσει Florr. tres, Vict. Schol. παρανυμφοκομήσει Rom. A. a m. pr. C. D. Havn. Lasc. παρανυμφοκοσμήσει Rom. A. a m. sec. B. Νυμφοκομεῖν h. l. non est *nubere*, ut videtur Elmsleio, sed quum, quae studiose facta in perniciem alicuius vertunt, ea hic apud inferos tractaturus dicatur, Creusa apud inferos se ornatura esse dicitur, quod nunc cupide eam facturam esse Chorus praevidet.

V. 975. ἐς ἕρκος Lasc.

V. 976. προςλήψεται omittunt Paris. A. Rom. B. C. D. Havn. Lasc. Brunckius e coniectura edidit προςλήψεθ' ἃ δύστ.

V. 978. ὑπερφεύξεται Rom. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Rom. C. ὑπεφεύξεται (sic). Porson. metri causa e coniectura edidit ὑπεκδραμεῖται.

V. 981. ὄλεθρον Flor. 2. Vict. Mag. In Rom. A. supra βιοτὰν scriptum ᾳ, i. e. βιοτᾷ. Utrumque agnoscit scholiastes, et sic edidit Elmsl. qui scholion ad h. l. recte intellexit, quod ego inepte tractavi. De constructione vid. Gramm.

gr. §. 392. h. In locis ab Elmsl. allatis plurimis non duorum substantivorum dativi iunguntur, sed substantivi et pronominis, praeterquam Rhes. 266. ἡ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόςκειται φρενί. Adde Herc. fur. 175. τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη. Plat. Protag. p. 334. C. τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ σώματος ἀγαθὸν ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ.

V. 982. σάν pro σᾷ Flor. 2. ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερᾷ στυγερόν Paris. A.

V. 984. μεταστένομαι. Vid. ad Hec. 211.

V. 985. Flor. A. Rom. A. B. D. φονεύεις.

V. 986. τὰ τέκνα Ald. rell. σὰ τέκνα tacite Brunck. quem sequitur Porson. τά om. Lasc. Rom. A. B. C. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Recte: additum enim est propter ὀλέθριον v. 981.

V. 994. 5. Hos versus e v. 912. 13. male repetitos docuit Valckenaerius apud Pieron. Veris. p. 59. quem sequuti sunt Musgr. Brunck. Porson. Elmsl. Interpolationem manifesto prodit ἔτρεψας, pro quo ἔστρεψας exhibent Rom. A. C. Mag. Flor. 2. Vict. Defendit tamen eos Osann. p. 88.

V. 996. αἶ quater Rom. A. B. Flor. 15. Havn. ter Brunck.

V. 997. Pro παιδ. Flor. A. πρε. i. e. πρέςβυς, ut 993. Ex eodem enotatum ξυνοῖ γαρ pro ξυνῳδά.

V. 998. τίν' Lasc. recte. ἀγγέλων Lasc. Rom. A. C. a m. pr. tres Florr. Herv. 2. (in hac quidem errore haud dubie typothetae). ἀγγέλω Rom. B. Schol. Iunt. ἀγγέλλω Vict. Mag. Gl. in Rom. A. B. μηνύων. Mox τύχης Rom. C. ante corr.

V. 999. δ' om. Rom. A. ante corr.

V. 1000. ἤγγ. οἴ ἤγγ. Aeschrion Athen. VIII. c. 14. Πολυκράτης δὲ — — — ἔγραψεν ὅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα. Cf. Markl. ad Iphig. A. 649. Boiss. Vid. ad v. 878.

V. 1001. τί δὴ κατ. Ald. rell. τί δὲ κ. Rom. A. C. D. Havn. Vict. τί δαὶ κ. Lasc. (quae in marg. ἦ habet) Par. A. Rom. B. Flor. 10. Mag. In Rom. C. etiam supra scriptum αἶ. Pseudogreg. 730. τί δ' αὖ κ. probante Valck. ad

Ph. 1668. Has aberrationes comparanti, facilius δὲ et δὴ prava pronuntiatione oriri potuisse ex δαί, quam contra, videbitur. De δαί Tragicis eximendo vid. ad Hec. 1232. *Ob quidnam aliud animo deiecta es?*

V. 1002. πολλή γ' ἄν. legendum censebat Valck. ad Phoen. 1676. cui adstipulatur Erfurdt. ad Soph. Trach. 296. Vulgatam recte defendunt Brunck. et Elmsl. πολλή τ' ἄν. hic etiam Havn.

V. 1002. ταῦτα γὰρ θεοὶ κἀγὼ — — ἐμηχανησάμην. Vid. Porson. ad Eur. Or. 87. et quae monui Gramm. gr. §. 298. Notanda constructio videtur Elmsleio.

V. 1004. κάτει τοι palmaria est Porsoni emendatio pro κρατεῖς τοι. Viam tamen monstraverat Musgr. legens κατάξῃ καὶ σύ. Pro τοι Flor. 15. τι, qui etiam ante τέκνων addit τῶν.

V. 1006. τῶνδ' pro σῶν Havn. De hac consolandi formula vid. Brunck. ad Soph. El. 153. Ad sq. versum Osann anal. crit. p. 97. „Aliam olim, inquit, posterioris versus lectionem extitisse fortasse colligi potest ex verbis auctoris Phalarid. epist. 144. p. 134. Boyl. qui hunc imitatus potest videri: ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος οὔτε μόνος τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν. Non magnopere ei, qui postrema verba in senarium cogere vellet, esset laborandum." Vir Doctus in *Classic. journ.* 3. p. 611. hos versus ita transponit: v. 1006. 1004. 1005. 1007.

V. 1010. Recte Porson. σφῷν μέν ἐστι, consentiente Rom. A. et Havn.

V. 1013. εἰς ἄλλην Rom. C. ἄλλῃ Havn. a m. pr.

V. 1015. De Reiskii coniectura γυναῖκας, quae legitur etiam in Beckiana, vid. Porson. in Add. p. 508. ed. Lips. Pro γαμηλίους Flor. A. γαμήλια.

V. 1016. ἀγῆλαι, ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι, τελέσαι μετὰ ἀγαλλιάσεως. Eustath. ad Il. ζ'. p. 656, 60. Mox Elmsl. recte ἀνασχεθεῖν. ἔσχεθον enim aoristus est, nec forma diversum ab ἔσχον. Cf. Hermann. ad Soph. El. 744.

V. 1017. Distinctionem post δυστάλαινα primus sustulit Beck. consultone, an casu, non dixerim. Constructionem illustravit Elmsl. citans grammaticam nostram §. 348.

V. 1018. ἄλλως τ' ἄρ' Flor. 15.

V. 1019. δ' om. Flor. 2. ἐμόχθοις Flor. A. quod exemplum addendum iis, quae Elmsl. collegit ad v. 865. μάτην pro ἄλλως legitur Troad. 762.

V. 1023. περιστέλλειν Havn.

V. 1024. δήν pro δή Rom. A. B.

V. 1026. βίοτον. Flor. 15. βίον τόν.

V. 1029. προςδέρκεσθ' ἐμ. Flor. 10. προςδέρκεσθ' ἐν Havn. Supra τέκνα in Rom. B. Havn. scriptum γρ. φίλοις. Rom. A. ὄμμασι φίλοις, supra scripto γρ. τέκνα. Utramque lectionem coniunxit Flor. 2. ὄμμ. τέκνα, φίλοις.

V. 1031 sq. οἴχεται, γυναῖκες, ὄμμα φ. ὡς εἶδον τέκνων. Sic locum distinxit Musgr. concinente scholiaste et iam antea Buchanano. In superioribus edd. plene post οἴχεται, commate post τέκνων interpungebatur. Pro φαιδρόν Lasc. (Cotton. ap. Elmsl.) Flor. 10. 15. Havn. τερπνόν. In Havn. a sec. m. in marg. adscriptum est φεδρόν.

V. 1033. Pro χαιρέτω Flor. A. Cott. Flor. 10. ἐῤῥέτω.

V. 1037. Paris. D. pro v. l. παύομαι βουλευμάτων, schol. v. l. commemorat παύηται βουλευμάτων. vid. ibi annotatio.

V. 1038. Recte ὀφλεῖν Elmsl. quem vide ad Aristoph. Ach. 689. In hoc versu desinit Rom. D.

V. 1041. φρενός pro φρενί Lasc. Rom. A. B. Flor. A. 2. 15. Havn. φρενὸς λόγους Flor. 10. ut iunxisse videantur nonnulli τῆς ἐμῆς κακῆς φρενός, qua cum constructione Elmsl. comparat illam Hipp. 933. φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός! προέσθαι recte eo sensu accepit Elmsl. quo supra v. 329. legebatur λόγους ἀναλοῦς, infra 1394. μάτην ἔπος ἐῤῥίπται. Ceterum ego haec esse Medeae cum indignatione exclamantis potius, quam supplendum τῆς ἐμῆς κάκης ἐστὶ τὸ καὶ πρ. existimo.

V. 1042. ἐς pro εἰς Havn.

V. 1043. θύμασιν Ald. Rom. C. δώμασιν Lasc. Flor. A. Paris. omnes, Rom. A. B. Flor. tres, Vict. Mag. Vulgatam longe praestare recte monet Porson.

V. 1044. διαφθερῶ. gl. in Paris. A. μαλακίσω, in Par. B. D. ἀμβλυνῶ, in quibus χεῖρα etiam explicatur ὁρμήν.

manum meam non corrumpam, misericordia scilicet, ut interpretatur Heath, vel *manum meam non commiseratione molliam, nec a caede abstinebo,* ut Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p. 329. Nam διαφθείρεσθαι dicuntur omnia, quae in peius mutantur, pro loquentis scilicet sensu. Apte Elmsl. confert Aesch. Agam. 941. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ, i. e. οὐ μαλακὸς γενήσομαι. — ἆ ἆ extra versum est, ut Orest. 275. ἆ ἆ. τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα Πτεροῖς, τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα. Nescio quo casu factum sit, ut in Musgravii editione haec interiectio in sequentem versum reiecta sit, vel potius media inter duos posita. Elmsl.

V. 1045. μήποτ' ἐργάσῃ τόδε Rom. A. B., in A. τά supra τόδε scripto, Flor. A. 10. Havn. nisi quod hi τάδε. μήποτε δράσῃ Flor. 15.

V. 1046. ὦ τάλαν. Malim ὦ τάλας. Elmsl. Havn. ὦ τάλαινα.

V. 1047. εὐφρανοῦσί με Rom. A. B. et pro v. l. Havn. ἐκεῖ gl. Par. A. ἐν Ἀθήναις.

V. 1048. παρ' ᾅδῃ mavult Elmsl. ut legitur in Rom. A. B. ν supra scripto in A. Accusativum enim assumere παρά, ubi motus indicetur, dativum in quiete, ut ait Mus. crit. Cant. T. I. p. 365. Sed vide quos citavi Gramm. gr. p. 863. not. i.

V. 1048. Rom. A. οὔτοι πόθ' (sic), supra scr. γρ. πῶς. (οὔτοί ποθ' etiam Havn.) Idem ἔσται τόδ', supra scr. γρ. τοῦθ'. Elmsl.

V. 1051 sq. Assentior Valcken. ad Phoen. 1286. hoc loco istos versus ab Euripide positos, infra v. 1230 sq. ab histrionibus invectos esse iudicanti.

V. 1052. κτανοῦμεν Rom. A. B. hic et v. 1231. Havn. κτανοῦμεν h. l. infra κτενοῦμεν. Lasc. hic κτενοῦμέν γ', infra κτανοῦμεν, etiam Flor. 10. 15. nisi quod hi γ' non habent hoc loco.

V. 1053. πέπρακται Ald. rell. Rom. A. C. Flor. A. 10. 15. Havn. πέπρωται Lasc. Par. E. Lib. P. Cotton. Rom. B. Flor. 2. Vict. Mag. In Rom. A. et Havn. etiam supra scriptum ω. Ut quod sentio dicam, πέπρωται de eo, quod homini fixum et constitutum est, usurpari non memini,

quum de iis dicatur, quae divinitus vel fati necessitate destinata sunt. πέπρακται dictum esse videtur, ut apud Soph. Trach. 83. οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα. Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεθ' ἅμα Καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. Eur. Iph. T. 954. ὡς τἄμ' ὄλωλε πάντα καὶ τὰ Πελοπιδῶν, Οὐράνιον εἰ μὴ ληψόμεσθα θεᾶς βρέτας. Cf. Soph. Oed. T. 1166. Eur. Or. 929. ubi de re futura sermo est, sed tali, cuius eventus tam certus esse videatur, ut fere pro re iam facta habeatur. Similis usus est aoristi supra 78. Soph. Antig. 302. ubi conf. schol. Vid. Gramm. gr. §. 506. 2. Et sic mox ὄλλυται, quasi iam nunc nova Iasonis nupta pereat.

V. 1054. ἐν πέπλοισι δὲ Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn.

V. 1055. σάφ' οἶδ' ὅτι malit Schaefer. melet. p. 92. ut v. 952. in nonnullis libris legebatur. Recte Elmsl. utramque formam bonam putat.

V. 1056. Recte Elmsl. distinguit: ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ —— τλημονεστέραν ἔτι, i. e. ἀλλὰ παῖδας προςειπεῖν βούλομαι· εἶμι γὰρ κ. τ. λ. Vid. ad Phoen. 371. — V. 1057. quibus rationibus ductus spurium iudicaverit Pierson. Veris. p. 60. non video.

V. 1059. ἀσπάσασθε Ald. rell. Rom. A. Flor. A. 10. ἀσπάσασθαι, quod coniecerat Reiskius, Musgrav. dedit e Par. A. B. D. E. et sic Pseudogreg. v. 1316. Rom. B. C. Flor. 2. 15. Havn. Mox Havn. μητρός.

V. 1060. φίλτατόν τε Beck. Male: vid. Elmsl. Herm. ad Soph. Ai. 372. 1029. — στόμα Ald. rell. κάρα Lasc. Cotton. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. quod non monito lectore recepit Porson. Sed Elmsleio hoc librariorum oscitationi tribuendum videtur, eidem scilicet causae, cui πάλλευκον κάρα v. 30. Idem commode citat huius fabulae 1389. Phoen. 1671. Pseudogreg. 1329. ὦ φίλον ὄμμα, φίλτατον δέ μοι στόμα.

V. 1062. εὐδαιμονεῖτον Lasc. εὐδαιμονοίτην scripsit Elmsl. secundam personam dualis a tertia non diversam fuisse monens, qua de re plura dedit ad Aristoph. Ach. 733. et fere persuadet, etsi annotationem ad Acharn. scriptam non vidi.

V. 1066. οἷά τε πρὸς ἡμᾶς Flor. A. 10. οἷά τε πρὸς ὑμᾶς Rom. A. ante corr. Havn. οἷα τε Rom. A. a corr. — νικῶμαι πόνοις Pseudogreg. 594. 874.

V. 1067. οἷα τολμήσω κακά Ald. et Codd. plerique. Quod post Porsonum edidi, legitur apud Plutarch. II. p. 533. D. Clem. Alex. Strom. II. p. 462. Lucian. T. I. p. 717. Galen. de dogm. Hipp. et Plat. III, 2. IV, 5. 10. Synesium de regno p. 11. A. Hierocl. in aur. carm. p. 60. ed. Needh. Arrian. in Epict. I, 28. Simplic. in Epict. §. 4. 10. 11. in Categor. p. 61. a. 18. ed. Bas. 1551. Alcinoum de doctr. Plat. c. 24. et sic Lasc. Par. E. Burn. Flor. 2. Vict. Idem legisse videtur Aristides T. II. p. 413. ed. Iebb. ὥςπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες, ἃ δράσουσι κακά, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. clarius etiam Eustratius ad Aristot. Eth. VI. p. 85. 6. Elmsleio indicatus a Gaisfordio: οἷον δὴ καὶ ἡ Μήδεια, εἰδυῖα μὲν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι φαῦλα ἦν, ἅπερ ἔμελλε δρᾷν, ὑπὸ δὲ τῆς κατὰ θυμὸν νικωμένη ὀρέξεως ἔδρασεν ἐκεῖνα, ἃ ὁ λόγος εἶναι φαῦλα ἀπέδειξε.

V. 1071. ἅμιλλαν Flor. A. Quod praecedit διὰ λεπτοτέρων μύθων μολεῖν, Monk. ad Hipp. 927. comparat cum λεπτουργεῖν, quod ibi legitur.

V. 1072. μείζους ἤλυθον Brunck. nulla causa allata, et male, quia, quod observavit Elmsl., raro apud Sophoclem et Euripidem posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede. — εἰ χρὴ γενεὰν Lasc. Ald. rell. et MSS. plerique cum schol. ἢ χρὴ γ. Paris. A. tres Florr. etiam Havn. ἦ.

V. 1073. ἀλλὰ γάρ ἐστιν recte Porson.

V. 1076. Ald. rell. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν, ruente metro, quod fulcire voluit Bentleius ad Phalar. p. 141. ἐν πολλαῖσίν γ', coniectura Heathio digniore, inquit Porson., quam Bentleio. ἐν πολλαῖς Lasc. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. Idem habere Paris. A. B. D. suspicatur Porson. At Flor. 2. 15. Vict. ἐν πολλαῖσιν, ut Ald. Initio Lasc. Par. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. παῦρον δὲ δὴ γ. unde quod Musgr. coniecit παῦρον τόδε δή, recepit Brunck. Quod quum paulo abruptius videretur Porsono, is edidit παῦρον γὰρ δή. In Rom. A. supra scriptum γρ. δέ τι. Rom. C.

παῦρον δέ τι γένος. Elmsleius reponendum esse *δὲ* iudicat propter superiora verba *πάσαισι μὲν οὔ*, et allatis quatuor Sophoclis locis, pergit: Ita si *semper* locuti sunt Tragici, quis non videt, neque *παῦρον τόδε δὴ γένος* cum Musgravio, neque *παῦρον γὰρ δὴ γ.* cum Porsono scribendum esse? Itaque, si codex *ἀρχέτυπος* huius fabulae superesset is, e quo nostra exemplaria fluxerunt, non dubitat, quin in eo legeretur *παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς*, quam scripturam alii aliter maiore studio quam successu emendare conati sint. Scripsisse autem Euripidem, *παῦρον δὲ γένος* (*μίαν ἐν πολλαῖς Εὕροις ἂν ἴσως*) *Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν*. *Μίαν* inserendum patere ex Heracl. 328. *ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως Εὕροις ἄν, ὅςτις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός*. — Versum corruptum esse patet. Codd. fere omnes in *δή*, *πολλαῖς* et *κοὐκ ἀπόμ.* consentiunt. Hoc igitur fundamento uti, ne vagetur coniectura, tutissimum videtur. Et Porsoni quidem *γάρ*, ut nulla prorsus auctoritate munitum, omittamus. Elmsleii vero coniectura speciosa illa quidem est, sed nimis abrupte dictum videtur *μίαν ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως*, non addito, qualis sit *μία* illa, et, etiamsi, quod altero loco dixisset poëta, idem altero etiam dicere eum debuisse sequeretur, alia est loci Heracl. ratio, in quo adduntur illa, *ὅςτις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός*. Nam scholiastes, quum dicit, *οὐ πάσαις, ἀλλ᾽ ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω*, *significare* chorum, se e paucarum illarum numero esse, non aperte *dicere* monet, quod magis etiam patet e scholio Florent. ad v. 1079. adscripto. Itaque adhuc probo Musgravii coniecturam *παῦρον τόδε δή*, qua recepta servatur etiam illud *κοὐκ ἀπόμουσον* v. 1078. nam *τόδε* est *αἷς μοῦσα προςομιλεῖ σοφίας ἕνεκεν, καὶ οὐκ ἀπόμουσοι εἰσίν*. Si quis vero contra dicat, *ὅδε* ad sequentia tantum spectare, is inspiciat Hecub. 98. Orest. 886. 890. 899. Phoen. 568. 778. Quum vero dicendum esset *πάσαισι μὲν οὔ, παύραις δέ*, mutavit orationis formam, quod non mirabitur is, qui, quantopere conversionum orationis amantes sint Graeci, cognoverit.

V. 1081. *προσφέρειν* Rom. A. eraso tamen *σ*, Flor. A. Havn. Paulo ante v. 1079. *εἴσιν* Flor. 2. *εἰσὶν* Havn.

V. 1083. *οἱ μὲν τ᾽ ἄτεκνοι* edd. et MSS. elisione non ferenda, ut recte dicit Porson. Ipse Reiskii coniecturam re-

cepit *οἱ μὲν γ' ἄτ.* quamvis *μέν γε* rarissime apud Tragicos copulari fassus. Rectius *τ'* expungi posse dicit.

V. 1083. *ἀπειροσύνην* Rom. A. suprascr. *αν.*

V. 1084. *ἀνιαρόν.* De quantitate huius vocis, collato hoc versu et v. 1110. aliisque additis exemplis, agit Davisius ad Maxim. Tyr. III. §. 10. Boissoɴ.

V. 1085. Rom. C. *οὐχ οἱ τυχόντες.* Havn. *οὐ τυχόντες.*

V. 1087. *οἷσιν δὲ* Rom. C. Lasc. Brunck. *οἷσι δὲ* Ald. rell. Rom. A. B. quod revocavit Elmsl. quia mox sequatur 1098. *ἤλυθε τέκνων,* 1101. *σώματα τέκνων.* Contra 1091. *λείψουσι τέκνοις.*

V. 1088. Rom. B. *γλυκερὸν βλάστιμ'.* „Huc spectat glossa in (Rom.) A. *τὰ βλάστιμα δι' ἰῶτα. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τὸ βλάστιμον.*" Eʟᴍsʟ. Pro *ἐσορῶ* Par. A. Rom. A. Schol. Flor. A. *ὁρῶ.* Ex Havn. pro eo enotatum *ἐστὶ.*

V. 1089. *τρυχωμένους* Havn.

V. 1090. *θρέψωσι* edd. et MSS. *θρέψουσι* Brunck. ipso monente ad v. 325. Sic iam Barnes. de quo ob sequens, *ὁπόθεν λείψουσι,* vix quisquam dubitet. *ὅπως* h. l. non esse *ἵνα,* sed *ὅτῳ τρόπῳ,* monet Elmsl.

V. 1091. *βίοτον δ'* Rom. B. *βίον θ'* Rom. A. ante corr.

V. 1092. *ἐπὶ φαύλοις* Par. A. Mag. *εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς, εἴτ' ἐπὶ φαύλοις* Flor. 2. Vict. quod legisse videtur paraphrastes ad v. 1070—1105. *οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὖσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς.* Post *φλαύροις* Havn. addit *κακοῖς,* e glossa, ut videtur.

V. 1096. *καρτερῶ* Flor. A. *κακῶν* pro *κακόν* Rom. A. B.

V. 1097. *καὶ δὴ — εὗρον, fac eos nactos esse,* ut supra v. 390. *βίοτον* Ald. rell. sine *θ',* quod addunt Lasc. Paris. E. Rom. A. a corr. B. Flor. 2. Vict.

V. 1098. *σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων* Ald. rell. Flor. 15. *σώματ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων* Rom. C. *σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων* Lasc. Rom. B. Havn. *σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων* Paris. A. Rom. A. Flor. 2. 10. Vict. *ἤλυθε* etiam Flor. A. Hoc igitur recte recepit Brunck. quo

longe deterius est, quod Porson. de coniectura scripsit, σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων. σῶμα dici etiam, ubi de pluribus sermo sit, satis ostendit Elmsl. productis locis Eurip. Phoen. 1359. Suppl. 61. Herc. 691.

V. 1109. Rom. A. B. κυρήσας cum gl. in A. κατὰ συγκύρειαν ἔλθῃ. In eodem supra scriptum αι ab altera manu cum gl. τύχοι συμβῇ. Lasc. tres Florr. Havn. a m. 1. Mag. κυρῆσαι. Rom. C. κυρῆσαι τύχῃ συμβαίῃ, in quibus τύχῃ συμβαίῃ est glossa verborum δαίμων κυρῆσαι, ut scribitur in Vict. Havn. a m. 2. Hoc fortasse praeferendum ob consensum Codd. Certe quomodo κυρήσει ita immutari potuerit, non assequor. De εἰ autem cum optativo, sequente indicativo, vid. Erfurdt. ad Oed. T. 664. Ego vero vix mihi persuadere possum, haec integra et incorrupta esse. Nam pro meo quidem sensu misere languent illa εἰ δὲ κυρήσει δαίμων οὗτος, i. e. interprete Elmsleio, *si tamen ea fortuna eveniat*, quae nihil, nisi otiosam repetitionem eorum, quae praecesserunt, continent; friget etiam δαίμων οὗτος, prosae orationis scriptore, quam poëta, dignius. Aliud quid etiam legisse videtur scholiastes, qui haec ita explicat: εἰ δὲ δή, τούτων οὕτως ἐχόντων, φθάσας ὁ δαίμων, πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν, τούτους ἁρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ. Sed quid a poëta scriptum sit, divinare nequeo.

V. 1100. δαίμων οὗτος. In Flor. 2. prima lectio fuit οὕτω, sed postea alia manus emendavit οὗτος. Etiam in Rom. A. supra scriptum γρ. οὕτως. In Ald. rell. interpungitur δαίμων, οὗτος. δαίμων οὗτος iungenda esse monuit Reiskius. ἐς ἀΐδαν Ald. rell. Lasc. Rom. C. εἰς ἀΐδην Rom. A. B. Flor. 10. Havn. ἐς Ἀΐδην edidit Brunck. ἐς Ἀΐδαν Porson. ἐς Ἄϊδην Elmsl.

V. 1101. θανάτοις Flor. A. θανάτοις Flor. 15. προφέρει Cotton.

V. 1102. πῶς δὲ Flor. 10.

V. 1103. Tres Rom. Flor. 10. 15. Havn. τήνδ' ἐπὶ λύπην. In A. supra scriptum γρ. τήνδ' ἔτι λύπην. In fine Flor. 15. ἐπιβάλλει.

V. 1106. πάλαι τοι. Sic edd. et MSS. Sed Elmsl.

,Legendum tamen πάλαι δὴ, inquit, si quid in his rebus video. Aesch. Prom. 977. Soph. Oed. C. 1627. Phil. 806. Eurip. Palam. fr. VIII. Aristoph. Av. 922. Xenoph. Cyr. VIII, 7, 1. Iterum confusa δή et τοι v. 1088. (1108.)" Egregie! Sic enim Flor. 10. 15. πάλαι τε δή Flor. A. In Havn. deest τοι vel δή, sed eius loco m. sec. adscripsit τι.

V. 1107. οἷ. Havn. ἦ.

V. 1108. καί τοι δέδ. Ald. rell. Rom. C. Pseudogr. v. 123. καὶ δὴ δέδ. Lasc. Flor. A. Par. A. Rom. A. B. Flor. 2. 10. Vict. Havn. quod probatum a Musgravio, receperunt Brunck. Porson. Elmsl. καὶ νῦν Flor. 15. καὶ μὴν praeferebat Valck. ad Hippol. 1151. At καὶ μὴν usurpatur, ubi opportune quis, sed subito, antequam exspectaveris, advenit; hic vero Medea iampridem exspectaverat nuntium.

V. 1108. 9. τὸν Ἰ. — ὀπαδῶν Rom. B. ante corr. τῶν Ἰ. — ὀπαδόν Lasc. τὸν Ἰ. — ὀπαδόν Flor. A. Rom. A. (sed bis supra scripto — ῶν) C. Mag. Vict. Havn.

V. 1110. δείκνυσι δ᾽ Ald. rell. Pseudogreg. 126. Flor. A. 2. 15. Vict. δείκνυσι δὴ ὡς Flor. 15. ʼδείκνυσιν Lasc. Par. A. B. D. (utrum Romani habeant, non notavit Elmsl.) Havn. Hinc Brunck. πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον· δείκνυσιν. Porson. et Elmsl. πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον δείκνυσιν. Hoc si dicere voluisset Euripides, haud dubie scripsisset — ὀπαδῶν· πνεῦμα δ᾽ ἠρεθισμένον δείκνυσιν. Et videtur illa scriptura ex eo orta esse, quod de constructione laborabant. Iunge: στείχοντα, ἠρεθισμένον τε πνεῦμα, ut ipse famulus ἠρεθισμένος πνεῦμα dicatur.

V. 1110. ἀγγέλλει Havn. Exspectabam ἀγγελῶν.

V. 1111. 12. desunt in Flor. A. 10. 15. prior tantum in Havn. a m. pr. suppletus a sec. In eo Rom. A. παρανόμως τ᾽ εἰργασμένον. Rom. B. Havn. παράνομόν τ᾽ εἰργασμένη, fortasse recte.

V. 1112. Rom. C. φεῦγε semel tantum. ναΐον (sic) Flor. A.

V. 1113. In λιποῦσ᾽ haeret Iortinus apud Musgr. iniuria. Est *omittens*, ut Iphig. T. 617. ἀλλ᾽ ὧν γε δυνατὸν οὐδ᾽ ἐγὼ λείψω χάριν, i. e. παραλείψω. — ποδοστιβῆ Flor. A. 10. ille etiam ὄχλον pro ὄχον.

V. 1115. ὄλ. ἡ δύστηνος Rom. B. quod pro var. l. notatum in Havn.

V. 1119. φρονεῖς μὲν ὀρθά. Cf. Valcken. ad Callim. eleg. p. 108. BOISSON.

V. 1120. Rom. B. τύραννον, quod supra scriptum habet etiam B. Pro ἑστίαν Flor. A. Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. οἰκίαν, quod interpretationem sapit. Tum ᾐκισμένη Ald. rell. Rom. C. tres Florr. Havn. In Vict. annotatum ἑστίαν ματιζομένη, i. e. μαστιζομένη e schol. ᾐκισμένην Lasc. Flor. A. Par. A. B. Rom. A. B. Illud esset *gaudes audiens, te aedes regias pessumdedisse.* Orest. 378. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται. ᾐκισμένη praetulerunt Musgr. Brunck. Porson. Elmsl. hic, quod post ἑστίαν facilius mutetur nominativus in accusativum, quam contra. Sed ᾐκισμένη scriptum esse potuit ob sequens κλύουσα, nec scio, quam sit elegans χαίρεις κλύουσα ᾐκισμένη. ᾐκισμένην legisse etiam videtur Schol.

V. 1122. τοῖςδε σοῖς Lasc. quod recepit Porson. Havn. a pr. m. habet τοῖσι σοῖς, γε tamen supra scripto.

V. 1124. λέξον δὲ πῶς ὤλοντο Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict. λέξον δ' ὅπως Lasc. Flor. A. Paris. A. Cott. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. ut ediderunt Brunck. Porson. Elmsl. Utrumque probum esse docuit Elmsl.

V. 1127. νυμφικοὺς δόμους *Böttiger* prol. *de Medea* interpretatur ἀνδρῶνας, *triclinia*, illepide in h. l. nugari scholia dicens, et reprehendens tabellas Rodii et Stieglitzii (vid. ad v. 135.), in quibus ad Vitruvii mentem delineatis virilia et muliebria cubicula ita inter se sunt distincta, ut aditus a platea ad utraque diversus pateat. Nam ante Alexandri M. aetatem in Graecorum aedibus omnia ad antiquiorem illam rationem referenda esse, qua andronitis anticam, gynaeconitis posticam aedium oblongarum partem occupaverit.

V. 1129. εὐθὺς ἡμῶν ἦν λόγος, omisso πολύς, Flor. A. 10. Havn. sed in hoc altera etiam lectio annotata: γρ. ἦν πολὺς λόγος. εὐθὺς ἦν λόγος sine πολύς Flor. 15.

V. 1130. Vict. φιλιοῦσθαι pro ἑσπεῖσθαι e schol.

V. 1131. κύνει Lasc. Ald. et Codd. κυνεῖ recte Brunck. Porson. Elmsl. Omitti quidem augmentum a Tragicis nunc non amplius dubitatur: caussam vero, cur omiserint, maxime

probabilem attulisse videtur Reisig. coniect. in Aristoph. p. 79. ubi nostrum etiam locum attigit p. 82. nam in his ῥήσεσιν ἀγγελικαῖς omissione augmenti similitudinem quamdam narrationum epicarum pueriliter captasse Tragicos, vix adducor ut credam. — ὁ μέν τι χ. Flor. 15. χεὶρ et δεξιὸν pro ξανθὸν Havn.

V. 1133. γυναικῶν om. Flor. 10.

V. 1134. νῦν omittit Flor. 15. De θαυμάζειν, *colere*, vid. Casaub. ad Theophr. p. 63. ed. Fisch. Valck. ad Eur. Hippol. p. 177.

V. 1137. προκαλύψας Havn.

V. 1138. λεπτὴν pro λευκὴν Flor. 15. Pro ἔμπαλιν Flor. A. ἔπειτα.

V. 1140. τ' post ὀργὰς omittunt Paris. A. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod praeferrem, quia ὀργαὶ et χόλος idem significant, si, quomodo τ' irrepserit, perspicerem. — καὶ νεάνιδος χόλον Paris. A. Rom. A. B. Flor. 10. ut edidit Brunck. quod non temere improbandum recte dicit Elmsl. Sic enim Aesch. Prom. 1014. οἷός σε κλύδων καὶ κακῶν τρικυμία Ἔπεισ' ἄφυκτος, ubi κακῶν non minus ad κλύδων, quam ad τρικυμία pertinet.

V. 1141. ἔσει omittit Flor. 2.

V. 1142. παύσαις — στρέψαις Flor. A. παύσεις — στρέψεις Flor. 10. παύσει — στρέψῃς Flor. 2. παῦσαι — στρέψον Havn.

V. 1143. Flor. A. φιλονομίζουσ'.

V. 1145. Flor. A. πᾶσι τὴν δ' ἐμ. fortasse pro παισὶ, τὴν γ' ἐμὴν χ.

V. 1146. ἧδ' ὥστ' ἐςεῖδε Lasc. Havn. ὡς τ' Rom. A. B. Flor. A. ἧδ' etiam Ald. rell. Rom. C. ἡ δ', ut iam edidit Barn., Rom. A. B. tres Florr. Havn.— οὐκ ἠνέσχετο. Cf. Porson., Praef. Hec. p. 17. Boisson.

V. 1148. Rom. A. B. τέκνα pro παῖδας. Elmslei., Mirari subit, inquit, Euripidem non potius πατέρα σὺν τέκνοις σέθεν, τέκνα καὶ πόσιν σέθεν vel tale quid dedisse, quam πατέρα καὶ παῖδας σέθεν.

V. 1149. Elmsl. scribendum censet ἠμπίσχετο, quomodo

aoristus verbi ἀμπέχω semper scribitur apud Tragicos, et sic Havn. a m. pr.

V. 1150. χρυσοῦν τιθεῖσα Ald. rell. Flor. 2. χρ. τιθεῖσα Lasc. Rom. A. Vict. χρ. τε (vel τὲ) θεῖσα Flor. A. 10. 15. Paris. omn. Rom. B. C. ut edidit Barn. χρυσοῦν δὲ θ. Havn. — βοστρύχους Lib. P. Vict. Mag.

V. 1151. Rom. A. ante corr. δόμοις pro κόμην.

V. 1152. Scholiastes pro var. l. commemorat προςβλέπουσα, quae etiam e Vict. enotata est. Vid. ad v. 1120. εἰκῶ Lasc. Rom. A. C. ante corr. Havn. ἤκω Flor. A.

V. 1154. κινοῦσα παλλευκὸν πόδα Havn. Eustath. ad Il. p. 146, 27. σωματικῶς δὲ κατὰ μῦθον ἀργυρόπεζα ἡ λαμπρόπους, ὁποία τίς ἐστι καὶ ἡ καλλίσφυρος καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί.

V. 1156. τένοντα de cervice accipit Musgr., de pedis tendine Elmsleius. Ita esset, *a capite ad pedes usque formam suam oculis lustrans*, quod nos dicimus *vom Kopf bis zu den Füssen*. Sed quod idem ὀρθὸν interpretatur ἄκρον, vellem hunc usum exemplis firmasset. Sin de cervice intelligas, vix credo, hoc dicere voluisse Euripidem, *cervicem ad erectam oculis respiciens*, ut Portus vertit. Haud scio, an τένοντ' ἐς ὀρθόν dictum sit pro τένοντι ὀρθῷ seu ὥςτε τένοντα ὀρθὸν ἱστάναι, sicut Iphig. Aul. 939. οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ, Οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥςτε προςβαλεῖν πέπλοις, ubi ultima explicationem continent verborum εἰς ἄκραν χεῖρα. Hic vero habitus recta cervice formam suam contemplandi est ornatu superbientium et in eo sibi placentium.

V. 1158. λεχρίαν Rom. A. B. Havn. λεχρίας πάλαι Flor. A.

V. 1159. τρέχουσα pro τρέμουσα Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict.

V. 1159 sq. Hic locus non videtur comparari posse cum iis, quae Marklandus adscripsit ad Eur. Suppl. 1218. In iis enim commemorantur duae actiones, quae uno eodemque temporis momento, nulla vel exigua mora interposita evenerunt et quarum altera, quam καὶ praecedit, praecipuam vim habet, ut Suppl. 1226. ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, Καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν, i. e.

quum primum lanugo genas vestiet, sine mora exercitum Thebas ducere oportet. Hic vero nulla vis est in iis, quae a v. 1161. sequuntur: *quum primum in sellam se coniecisset Creusa, anus exclamavit.* Itaque recte post πεσεῖν plene interpungi puto contra quam Hermannus censet ad Viger. n. 203. μὴ χαμαὶ πεσεῖν est pro ὥςτε μὴ χ. π. ut explicavi in Gramm. gr. §. 553. Locutio autem e duabus mixta, μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, ἢ χαμαὶ πεσεῖν, et ὥςτε μὴ χ. π.

V. 1161. γηραιά Flor. 15. Tum Flor. A. 10. γερ: δόξασα τῶν προςπόλων, omisso που, quod deest etiam in Havn.

V. 1163. διὰ στόμα Flor. A. Cotton. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. διαστόμα Lasc. κατὰ στ. Ald. rell. Paris. Rom. C. Flor. 2. quod Elmsl. non iniuria ex interpretatione natum censet. Schol. καί τις τῶν θεραπαινίδων γεραιὰ ἑωρακυῖα κατὰ στόμα προϊόντα τὸν ἀφρὸν etc.

V. 1164. δ' pro τ' Flor. A. 10. 15. Rom. A. B. Havn.

V. 1165. αἷμα τ' οὐ κενὸν Flor. A.

V. 1166. Eustath. ad Il. ζ', p. 643, 39. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Εὐριπίδης ἀντίμολπον ὀλολυγῆς κωκυτὸν εἰπὼν δηλοῖ, ὡς μὲν ὁ κωκυτὸς αὐτόχρημα θρῆνός ἐστιν, ἡ δὲ ὀλολυγὴ ἀπεναντίας αὐτῷ θεοῦ ἐπίκλησις καὶ εὐχὴ μετὰ ἐμμελοῦς τινὸς γυναικείου ἐνθεασμοῦ, ἀτραχύντου οἶμαι καὶ λειοτάτου, ὡς καὶ ἡ τῆς λέξεως ὀνοματοποιΐα δηλοῖ.

V. 1169. συμφορᾶς Flor. A. (qui νύμφε συμφορᾶς, ut 1166. ὀλολυγὲς) Rom. A. B. Havn.

V. 1171 sq. ἑκπλέθρου δρ. est e coniectura Reiskii et Tyrwhitti, probata Musgr. Brunck. Pors. Elmsl. pro ἕκπλεθρον δρόμου. ἕκπλεθρος δρόμος est stadium sex plethrorum, i. e. sexcentorum pedum. Deinde quum ἂν deesse videretur, Musgr. ἂν ἥπτετο coniecit, quod recepit Porson. Brunck. ἀνθήπτετ' ἄν, Schaefer. ad Porsoni notam ἂν ἕλκων — ἀνθήπτετο, et sic edidit Elmsleius, Schaefero ne commemorato quidem. Sed in simili comparatione Electr. 828 sq. dixit: θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν ἢ δρομεὺς Διασσοὺς διαύλους ἵππιος διήνυσεν, non διήνυσ' ἄν. Ita ἀνθήπτετο sine ἂν esset pro ἀνθάπτεται, sed de re fieri solita.

ἀνέλκων autem h. l. non ascensum significat, ut ait Elmsl., sed reditum a meta ad carceres.

V. 1173. Barnesius, Mallem ὄμματα legi, inquit, ut sit ἐξ ἀναύδου προσώπου καὶ τὰ ὄμματα μύσαντος. Itaque προςώπου supplendum censet, ut Reiskius φθέγματος. Contra quod recte Elmsl., qui τυφλὸν πόδα et τυφλὴν χεῖρα dixerit, eodem iure ἄναυδον ὄμμα dicere potuisse monet. Il. ώ, 637. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν, quem locum attulit Heath. ὄμματα tamen videri confirmari a X. Π. 903. (πῶς δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματα Ἔξω παρηγόρημα) 1329. (πῶς γὰρ ἀναύδου καὶ μ. ὄμματα Ἔ. παρ.) annotavit Porson.

V. 1174. Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. ἀπώλλυτο pro ἠγείρετο e v. 280. ut suspicatur Elmsl.

V. 1176. Rom. A. B. κείμενος κόσμος. In B. supra scriptum β α, ut sit κόσμος κείμενος. Variam lectionem κόσμος in margine commemorat etiam Havn.

V. 1177. ἅμα pro νᾶμα Flor. A.

V. 1178. πέπλοι τε λευκοί Flor. A. 10. 15. hic e corr. τε pro δέ etiam Lasc. Rom. A. B. Havn. Contra versu proximo λεπτὴν pro λευκὴν Flor. A. 2. 10. Vict. Paris. A. Lib. P. tres Rom. Mag.

V. 1180. ἐκ δόμων Flor. A. 10.

V. 1182. ἀρηρότως Ald. rell. ἀραρότως Lasc. Par. A. Flor. A. 10. 15. Rom. B. C. Havn.

V. 1184. τόσον δ' Ald. rell. δὶς τόσον τ' Lasc. Par. B. Rom. B. δὶς τόσον Rom. C. δὶς τόσως τ' ἐλ. Par. A. Rom. A. (in quo est τοσῶς, supra scripto τόσον). δὶς τοσῶς δ' ἐλ. Havn. δὶς τόσως ἐλάμπ. Flor. A. 2. 10. Par. E. Lib. P. Mag. Vict. Hoc verum videtur, pro quo deinde scriptum usitatius τοσόνδε.

V. 1185. πίπτει Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. πίτνει Elmsl. Vid. ad v. 55. — ἐπ' οὖδας Ald. rell. X. Π. 1086. ἐς οὖδας Lasc. Par. A. B. E. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. quod recepit Brunck.

V. 1186. δυςμαθὴς ἦν ἰδεῖν Flor. A. ἦν addit etiam Flor. 10.

V. 1189. ἔσταξε Havn.

V. 1190. ὥςπερ pro ὥςτε Flor. 15.

V. 1191. Ald. rell. Rom. C. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις, ut Scholiastes etiam legisse videtur: nam ἀδήλοις φαρμάκοις explicat verbis ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων, quo spectat etiam, quod addit, δοτικῇ δὲ ἀντὶ γενικῆς κέχρηται. Lasc. Paris. E. Cott. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. ἀδήλων etiam Mag. Vict. et Flor. 2. a m. pr. sed correctum ἀδήλοις. Quod nunc inde a Musgr. editur, et coniectura assecutus erat Miltonus, habent Flor. A. Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. Praeterea Mag. γνάμπτοις. γναθμοῖς est *morsibus*.

V. 1192. θιγεῖν Rom. C. Mag. Vict. Havn. quod tacite admisit Barnes.

V. 1195. προςπίπτει Flor. A. Par. A. Rom. A. (in quo supra scriptum γρ. καὶ προςπιτνεῖ) B. Havn. quod recepit Brunck. προςπίτνει Elmsl.

V. 1196. περιπτύξας χέρας Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. Vict. Brunck. Elmsl. περ. δέμας Lasc. Flor. A. 10. 15. Par. A. Cott. Rom. A. B. Havn. Porson. Aldina lectio per se non improbanda. Androm. 417. καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν δάκρυά τε λείβων καὶ περιπτύσσων χέρας, λέγ' οἷ' ἔπραξα. ubi ut dativus praecedens πατρὶ repetendus est ἀπὸ κοινοῦ, sic h. l. νεκρῷ. Cf. Alc. 349. Sed Codd. auctoritas sequenda erat, etiam Pseudogregorii, qui v. 1087. περιπτύσσει πέδον, v. 1222. vero περ. πόδας dixit.

V. 1197. κύνει Flor. A. Rom. C. ὦ δύστηνε σύ Rom. A. supra scripto γρ. παῖ. ὦ δύστηνε σύ legitur Andr. 68. 170.

V. 1198. τίς ὧδ' ἀτ. δαιμόνων σ' ἀπώλεσε Ald. rell. Rom. A. ante corr. τίς σ' ὧδ' ἀτ. δαιμόνων ἀπώλ. Lasc. Paris. A. Rom. B. Pseudogr. 1208. σ' utroque loco habet Rom. A. a corr. Vict. neutro Flor. A. 2. 10. 15. Rom. C. Havn. ἀπώλεσεν tres Florr.

V. 1202. γηραιὸν Rom. A.

V. 1203. Pseudogreg. 1318. προςειχόμην δ' ὡς κισσὸς ἔρνεσι δρυός, unde eo inclinare videtur Porsonus, ut hic etiam, sicut Hec. 395. δρυὸς legere malit. Idem tamen auctor Χ. Π. 1230. tres versus 1201. 2. 3. in iisque ἔρνε-

σι δάφνης habet. Itaque recte Eichstadius in progr. de dramato *X. Π.* p. 28. versificatorem ex duorum versuum velut laceris membris suum versum composuisse iudicat.

V. 1205. In Rom. A. supra scriptum γρ. δέμας. Quae scriptura e v. 1202. manavit.

V. 1206. ἀντελάζυτ' pro ἀντελάζετ' e scholiaste dedit Porson. et sic Flor. 2. Vict. Mag. Altera forma non nisi in imperativo Atticos uti monet Elmsl.

V. 1207. ἐσπάρασσ' Ald. Herv. 1. 2. Flor. A. Havn. unde Canter. fecit ἐσπάραξ', quod recepit Barn. sed recte iam Brubach. ἐσπάρασσ', quod habent Lasc. Par. A. B. D. Lib. P. Burn. tres Rom. Mag. Flor. 2. 10. Vict. ἐπάρασσ' Flor. 15.

V. 1208. ἀπέσβη est e coniectura Valcken. diatr. p. 57. pro ἀπέστη. Grammaticus apud Bekker. anecd. gr. p. 422. ἀπέσβη, ἐσβέσθη ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν.

V. 1210. κεῖται Flor. A. καὶ πατὴρ γέρων Flor. A. 10.

V. 1211. δακρύουσι Lasc. Flor. 15. Rom. A. B. Havn. contra metrum. In loco Aeschyli Choëph. 81. V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 564. legit δακρυχέω δ' ὑφ' εἱμάτων pro δακρύω. Sed in sententia laborant interpretes. Musgr. primum ποθεινὴ δυςνοοῦσι coniicit, deinde ποθ. βασκάνουσι. Brunck. nondum succurrisse, quid bene reponi possit, fatetur. V. D. in *Classic. journ.* l. c. ποθεινὴ δημόταισι, coll. Phoen. 321. Ut, quod animanti maxime accommodatum est, id ei gratum et acceptum est, ab eoque expetitur, sic ab hac similitudine etiam quod rei inanimae maxime appositum est et consentaneum, ut materia igni, id ei curae esse, ideoque ab ea appeti dicitur. Eur. Hel. 196 sq. Ἰλίου κατασκαφὰν, πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ. Iph. T. 629. κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων ῥανίσι μελόμενον ῥανίσιν αἱματηραῖς. Vid. Elmsl. Mus. crit. 3. p. 364. Cf. supra ad Phoen. 1303. Hinc, quod maxime accommodatum est ad lacrimas excitandas, hoc δακρύοισι μέλειν et ποθεινὸν esse δακρύοις dici potuit.

V. 1212. recte Elmsl. explicat: *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Cf. ad Or. 537.

V. 1213. Schol. variam lectionem commemorat γλώσσῃ

pro γνώσῃ s. γνώσει, quae enotata etiam est e Flor. A. quae quomodo explicanda sit, nisi pro αὐτῇ scribas ὄψει vel aliud quid, non assequor. Pseudogreg. 799. αὐτόν τε γνοίης ζημίας ἀντιστροφήν.

V. 1216. μεριμνητὰς λόγων manifeste indicare aretalogos et Sophistas, non poëtas, quos intellexerant scholia graeca, monet *Böttiger*. prol. *de Medea* p. 119. not.

V. 1217. τούτοις Lasc. Flor. 10. (sed corr. τούτους) 15. Tum Flor. A. 2. 10. 15. Vict. tres Rom. Havn. Lasc. ζημίαν pro μωρίαν, id est, *in maxima damna* s. *mala incidere puto*, ut supra 578. *Quo quis sapientior et callidior videtur, eo gravius offendere solet*, ut nunc Medea. Qui sensus magis convenire huic loco, quam alter, *quo quis callidior esse videtur, eo stultior est*, mihi quidem videtur. Praeterea Flor. A. μεγίστοις, Havn. μεγίστη.

V. 1218. Pseudogreg. v. 1013. ὄλβιος φύσει et 1220. ὄλβιος δ' ἂν οὔ, quod utrumque probatum a Valcken. ad Hipp. 750. recepit Brunck. Cautior idem Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 322. „Versu primo legit, *vel certe scripsit*, Auctor Christi patientis v. 1015. ὄλβιος φύσει." Ego vero vereor, ne Pseudogregorio nimium tribuerint VV. DD. qui φύσει scribere debuit, quum ὄλβιος scripsisset; in Euripide vix ferendum ὄλβιος φύσει· ὄλβου δ' ἐπιῤῥ. Tamen Porson. etiam φύσει retinuit. Scribe εὐδαίμων ἀνὴρ et v. 1220. εὐδαίμων δ' ἂν οὔ, ubi ὄλβιος in mea editione e Zimmermanniana, me aliud agente, remansit.

V. 1219. Pseudogregor. l. c. εὐκλεέστερος (sec. Porson. et Elmsl. εὐκλεέστατος) pro εὐτυχέστερος, Rom. A. εὐτυχεστέρως, altero ab eadem m. supra scripto.

V. 1222. ξυνάπτειν Rom. A. B. συνάπτειν Pseudogr. v. 1093. Melior est vulgata. Noster Orest. 756. ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.

V. 1223. συμφορὰν Ald. rell. συμφορᾶς Paris. A. E. Lib. P. Rom. A. B. C. tres Florr. Vict. Havn. quod prima littera mutata recepit Porson. Lasc. Flor. A. συμφορᾶς. ex quo Brunck. scribendum suspicatur ὥς σε συμφορᾶς οἰκτ. quod ipsi elegantius videtur.

V. 1224. εἰς Ἅιδου δόμους Ald. rell. Flor. A. Rom. C.

Flor. 2. Vict. Pseudogr. v. 877. εἰς Ἅ. πύλας Lasc. Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. 15. Havn. quod receperunt Brunck. et Porson. Elmsleius, quum se legere non meminisset apud Tragicos εἰς Ἅιδου πύλας ἐλθεῖν, revocavit δόμους. Legitur quidem Alc. 120. ἦλθεν ἕδρας σκοτίους Ἅιδα τε πύλας, sed ruente metro. Diversa enim sunt πύλας Ἀΐδαο περήσω Homericum, Ἅιδου πύλας προςεννέπω ap. Aesch. Agam. 1302. οὐ γάρ οἶδ' ἀνεωγμένας πύλας Ἅιδου Hipp. 56. καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας ibid. 1437.

V. 1227. παῖδας κτανούσῃ culpa librariorum hic legi videtur Elmsleio, et κτανοῦσαν ab Eur. scriptum esse, quum sequatur v. 1228. ἄγουσαν. Eodem modo apud Soph. El. 958. ᾗ πάρεστι μὲν στένειν, Πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ, Πάρεστι δ' ἀλγεῖν, εἰς τοσόνδε τοῦ χρόνου Ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε, scriptum fuisse ἐστερημένην. Mirum vero acumen, quum accusativum pro dativo participii, ad praecedentem dativum nominis vel pronominis referendo, non raro ponant Graeci, legitimam consecutionem nusquam ferre posse, vel, quum ab altera ad alteram constructionem transire, institutae orationis immemores, ita non veriti sint Graeci, ut hanc structurae conversionem studiose adeo secuti esse videantur, ordinem verborum eumdem per totam periodum servatum velle! In hoc loco et Sophocleo nil mirum, priore loco dativum poni, ubi μοι proxime praecesserat, altero remotiore accusativum, infinitivi adiuncti ratione potius habita, quam subiecti, quod vocant.

V. 1230. 1. e sua sede v. 1051 sq. huc temere translatos esse recte suspicatur Valcken.

V. 1233. μὴ οὐ πράσσειν scribendum esse recte iudicat Elmsl. quem vide.

V. 1235. βαλβῖδα. Cf. Pierson. ad Moer. p. 104. Boisson.

V. 1237. ὦ φίλταθ' Ald. rell. ὡς φίλτ: Lasc. Flor. A. (ὡς φιλτάθ') 2. 10. 15. Paris. omn. Burn. tres Rom. Mag. Vict. Havn. Mox ὥς σφ' ἔτικτες Brunck. e coniectura, quod recipere non dubitarem, si codices addicerent: nam quomodo maior vis in pronominis omissione esse possit, non assequor. — In fine τήνδε σε Flor. 2. Vict. Mag.

V. 1238. Rom. A. B. λαβοῦ. In A. supra scriptum ab

eadem manu ἀττικῶς, a diversa γρ. λαθοῦ. λαβοῦ pro v. l. habet etiam Havn. marg..

V. 1239. κτείνεις Ald. rell. Rom. C. κτενεῖσα Lasc. unde, levi errore correcto, Porson. edidit κτενεῖς, et sic Flor. A. 10. 15. Rom. A. B. Distinctionem tollendam esse post κτενεῖς σφ' recte monet Elmsl. non magis tamen ea post ὅμως ponenda est; nam quae apud alios duo sententiae membra sunt, in unum coalescunt apud Graecos.

V. 1240. φίλοι τ' ἔφ. Flor. A. 10. 15. Rom. A. B. Havn. Lasc. unde Elmsl. suspicatur scribendum esse φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχὴς τ' ἐγὼ γυνή. Mihi convenientius rei esse videtur, haec inter se opponi, quam coniungi, imprimis quum verbis εἰ κτενεῖς σφε non nisi haec opponi possint φίλοι ἔφυσαν: κεὶ κτενεῖς σφε, δυστυχὴς ἐγὼ γυνή non apte cohaerent.

V. 1241. γᾶ γε Flor. 10. Loca, ubi Tellus cum Sole invocatur, attulit Elmsl. Carmen disposuit Herm. de metr. p. 247. Seidler. de vers. dochm. p. 290 sqq.

V. 1242. Primam vocis ἀελίου corripi cum Seidlero de verss. dochm. p. 103. censet Elmsl. De quo dubito: vid. ad Orest. 993. Eiusdem generis versus est Ionis 1232. σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοᾶς, ubi item spondeum cum choriambo excipit dochmius, nisi spondeus cum choriambo hanc dochmii formam habet: ⏑ – – – ⏑⏑ –. — κατείδετε, εἴδετε Ald. rell. Flor. 15. et omisso εἴδετε Lasc. Par. B. D. Musgrav. κατίδετ', ἴδετε e Paris. A. E. et sic Flor. 10. Havn. nisi quod in hoc ἴδετε vel εἴδετε deest. Flor. 2. ἴδετε, omisso κατίδετ'.

V. 1243. οὐλομέναν Lasc. Rom. A. B. Mag. Flor. 2. Vict. — φονίαν Lasc. Rom. A. a. corr. B. C. Mag. tres Florr. Vict. πρὸς φονίαν supra scripto γρ. πρὶν Rom. A. ante corr.

V. 1244. τέκνοισι Rom. C. τέκνοισιν Flor. 2. — χεῖρ' αὐτοκτ. Havn. αὐτοκτόνων Flor. 15.

V. 1245. τᾶς σᾶς γὰρ est e coniectura Seidl. p. 291, qua hic versus aequatur antistrophico 1255. Herm. de metr. σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ γονᾶς | Ἔβλ. et in antistr. δειλαία, τί σοι φρένα βαρὺς | Χόλ. (σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ iam edidit Brunck.) Idem elem. doctr. metr. p. 257. sic scriben-

dos esse hos versus censet: σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας | Γονᾶς ἔβλαστεν· θεᾶν δ' | Αἵματι πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων et in antistrophico δειλαία τί σε φρενῶν etc. ut primus versus sit iambicus ischiorrhogicus, secundus ex iambo et dochmio, tertius ex diiambo et dochmio. Mihi prior ratio verior videtur.

V. 1246. θεοῦ Flor. A. 10. tres Rom. Mag. Havn. quod quum tacite ediderit Brunck. videtur etiam in Par. A. legisse. θεοὺς Vict. ἔβλαστε θεοῦ Flor. 2. — αἷμα Ald. rell. Rom. A. a corr. B. C. αἵματι Lasc. Par. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Rom. A. ante corr. Ita dochmium sequitur dipodia iambica — ∪∪ ∪ — pro ∪̄ — ∪ —. πίτνειν Rom. A. ante corr. πιτνεῖ Havn.

V. 1247. φόβος δ' Flor. A.

V. 1248. Rom. A. ante corr. Havn. κάθειργε i. e. σύγκλειε.

V. 1249. κατάπαυσ' Flor. 15. φονίαν Lasc. tres Rom. Mag. tres Florr. Vict. Syllaba longa antepenultima dochmii in duas breves soluta videtur, vel disyllabum est φονίαν. Sed Seidler. ἐξ | ελ' οἴκων τάλαιναν φονίαν τ' Ἐρινὺν | νῦν ὑπ' ἀλαστόρων.

V. 1250. ὑπ' ἀλαστόρων. In Rom. A. supra scripta gl. πεμφθεῖσαν. Ita similis esset constructio Platonicae τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν Politic. p. 291. D. de qua vid. Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 110. p. 188. Wyttenb. ibid. p. 261. et ad Plutarch. p. 213 sq. Scholiastes verba ita iunxisse videtur: ὑπ' ἀλαστόρων μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων. Nam annotat: μάτην, φησὶν, ὑπὸ δαιμόνων πονηρῶν ἀπόλλυται τὰ τέκνα.

V. 1251. τῶν τέκνων Ald. rell. sed τῶν omittunt Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. B. D. Lib. P. tres Rom. Havn. quibus obsecutus est Musgr.

V. 1252. καὶ μάταν γ. Ald. rell. ἄρα μάταν Par. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. ἄρα μάταν Flor. A. μάταν sine καὶ et ἄρα Lib. P. Rom. C. Flor. 2. Lasc. E codd. scriptura Musgr. fecit μάταν ἄρα, Brunck. μάταν ἄρα, quem sequitur Porson. Particulae ἄρα post μάτην subiectae complura exempla dedit Elmsl. Sed verum videtur μάταν ἆρα. nam dochmium esse priorem partem versus 1242. nondum

audeo dicere. — τέκες Ald. rell. ἔτεκες Flor. A. Par. A. E. tres Rom. Mag. tres Florr. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Musgrav. ὦ omittunt Lasc. Rom. C. Flor. 2.

V. 1253. Rom. A. κυανέαν, supra scripto ῶν c. gl. δωρικῶς. Havn. κυανέων ἄν.

V. 1254. Rom. A. B. πετρῶν ἀξενωτάτων. Schol. in lemmate πετρᾶν ἀξενωτάτων. Havn. πετρῶν.

V. 1255. Herm. de metr. δειλαία, τί σοι φρένα βαρὺς | Χόλ. elem. doctr. m. δειλαία, τί σε φρενῶν | βαρύς. Vid. ad 1245.

V. 1257. ἀμείβεται φόνος Flor. 2. Lasc. ἀμείρεται φόνος Rom. C. φόβος Havn. φόνος ἀμείβεται sc. φόνῳ, *caedes caede permutatur, caedem caedes sequitur*, ut Orest. 967. ἑτέρα δ᾽ ἑτέροις ἀμείβεται πήματα. Electr. 1097. εἰ δ᾽ ἀμείψεται φόνον δικάζων φόνος.

V. 1258. αἱμογενῆ μιάσματ᾽ Rom. C.

V. 1259 sq. Ald. rell. αὐτοφόνταισι ξύνοιδα. Brubach. post αὐτοφόνταισι plene interpunxit. αὐτοφόνταις Lasc. Rom. A. C. Mag. tres Florr. Vict. Havn. αὐτοφόντες Flor. A. Rom. B. ξυνῳδὰ vel συνῳδὰ Pariss. omn. tres Rom. Cotton. Mag. Flor. 2. 15. Vict. Havn. σύνοιδα Flor. 10. (ut Flor. A.) sed supra scriptum ab antiqua m. ξυνῳδά. In Rom. A. supra scriptum γρ. σύνοιδα.

V. 1260. πιτνόντ᾽ Ald. rell. Rom. A. a corr. B. tres Florr. Havn. πίτνοντ᾽ Rom. A. ante corr. ut scripsit Elmsl. πιτνοῦντ᾽ Lasc. Rom. C. Mag. Vict. quod ediderunt Barnes. et Porson. πιτνοῦτ᾽ schol. edd. Ven. Basil. πιτνοῦσ᾽ Brunck. quo plurali post ἄχη non utuntur Attici. — In Rom. A. eadem manus ους super δόμοις scripsit, recentior super ἄχη. Flor. 10. θεόθεν ἐπὶ δόμους πιτνόντ᾽ ἄχη. Verba αὐτοφόνταις — ἄχη explicationem continent verborum ὁμογενῆ μιάσματα. *Caedes cognatorum* sunt *calamitates consentaneae* iis, quae perpetrata sunt, *divinitus in terram in domos caede pollutas ingruentes*. αὐτοφόντης non tantum est, qui sibi ipse mortem conscivit, sed qui suis ipse manibus caedem perpetravit, ut Soph. Oed. T. 266. αὐτόχειρ τοῦ φόνου. De constructione ἐπὶ δόμοις vid. Schaefer. ad Soph. Antig. 57. Iungere etiam licet ἐπιπίτνοντα δόμοις.

V. 1261. De hoc carmine vid. Seidler. de verss. dochm. p. 291 sqq. πῆ praefert Dawes. p. 207. sine causa. Vid. Elmsl. et Herm. ad Herc. 1236.

V. 1262. ὀλλύμεθα Flor. 15. Lasc. φίλταθ' ὀλοίμεθα Havn.

V. 1264. τλῆμον Rom. C. Flor. 2. ἰὼ κακοτ. Ald. rell. ὦ κακοτ. e Lasc. et schol. sumsit Porson. et sic Rom. B. C. Mag. tres Florr. Vict. Havn.

V. 1265. Schol. ἀρήξειν.

V. 1267. ἀρήξετ' Rom. C.

V. 1268. δ' pro Flor. 10. E Flor. A. enotatum est ἤδη δεσμὰς ἀρκύων.

V. 1270. ὧν ἔτεκε Rom. A. Non displiciturum sibi, ait Porson., si quis codex ὧν ἔτεκες omitteret. ὃν ἔτεκες Seidler. quem sequitur Elmsl.. Mihi creticus dochmio subiectus esse videtur. Sed ita perit antistrophica carminis descriptio.

V. 1271. κτενεῖς omittit Flor. A.

V. 1272. μίαν secundum omittit Par. A. et inde Brunck.

V. 1273. Ald. rell. γυναῖκα φίλοις χέρα προςβαλεῖν τέκνοις. Paris. B. D. γυναικῶν φίλοις. Flor. A. Paris. A. Rom. A. B. γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις. Sic Havn. nisi quod is λαβεῖν pro βαλεῖν. Vict. γυναῖκ' ὦ φίλοις, in ceteris cum Aldo consentiens. Lasc. Rom. C. Flor. 2. γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα προςβαλεῖν τέκνοις. γυναῖκ' ἐν φίλοις etiam Par. E. Lib. P. Mag. tres Florr. hi etiam χεῖρα. sed βάλλειν 10. βαλεῖν 15. Sic etiam Porson, quem secutus sum. Possit etiam trimeter iambicus effici, γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προςβαλεῖν τέκνοις, ut Heathio videtur. sed dochmiacos saepissime a librariis in iambicos mutatos reperias, iambicum in dochmiacum vix semel, et χεῖρα προςβαλεῖν illi conatui deberi videntur.

V. 1275. ἐξέπεμπε Flor. 10. 15. Havn. ἄλλη pro ἅλῃ Havn. ἁλί coniiciebat Milton. ἐξέπεμψεν ἅλῃ pro εἰς ἅλην.

V. 1276. πίπτει δ' ἁ Ald. rell. πιτνεῖ δ' ἡ τ. Lasc. Rom. C. Flor. 2. πίτνει δ' ὦ τάλ. Rom. A. ante corr. πιτνεῖ a corr. cum B. Havn. πιτνεῖ δ' ἁ τάλ. Flor. 2. 15. Vict. Tum miro errore Havn. ἐς σαλαμῖνα pro ἐς ἅλμαν.

V. 1277. δυσσεβῆ coni. Musgr. ut cum πόδα iungeretur.

V. 1278. Flor. A. προδοτίας pro ποντίας.

V. 1279. δυοῖν δὲ π. Ald. rell. Rom. C. δυοῖν δὴ παίδοιν Lasc. δυοῖν τε παίδοιν Par. A. Rom. B. Flor. 10. δυεῖν τε παίδοιν Rom. B. δυοῖν τε παίδων Havn. δυεῖν e praeceptis grammaticorum solius est genitivi, Seidler. tamen ad Eurip. El. 95. in Tragicis illud ubique reponendum censet.

V. 1280. Seidler. τί δέ ποτ' οὖν, Elmsl. τί δῆτ' οὖν, ut iam Hermann. de metr. p. 248. uterque ob metrum, quia vss. 1280. 1. 2. antistropham esse volebant versuum 1269. 70. 1.

V. 1281. Rom. A. B. ὦ λέχος πολύπονον γυναικῶν. — ὅσσα δὴ Lasc. ὅσσα etiam tres Florr. sed 10. δὲ pro δή. δή omittit Havn. et delevit Seidler.

V. 1282. ἔλεξας pro ἔρεξας Flor. 10.

V. 1285. τοῖσιν Ald. rell. Lasc. Rom. C. Flor. 2. τοῖσιδ' (imo τοισίδ') Porson. e Canteri emendatione. τοῖςδέ γ' Par. A. B. D. Lib. P. Rom. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod recepit Musgr. et probat V. D. in Edinb. rev. n. 33. p. 230. Elmsl. edidit τοισίδ'.

V. 1286. δεῖ γάρ νιν Ald. rell. et MSS. νυν dedit Barnes. quem alii deinceps secuti sunt. νυν pro οὖν non quadrat; pro νῦν a Pindaro poni, contendit Boeckh. ad Pind. Pyth. 3, 58. apud Tragicos hoc sensu me illud legere non memini. Elmsleio legendum videtur δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς γε κρ. et multa loca affert, ubi γε post ἤτοι sequitur, a Tragicis tamen plerumque omitti fassus. Nec video, quea causa inducere potuerit librarios, ut pro γε scriberent σφε, vocem paulo exquisitiorem, imprimis quum νιν praecederet. Vide, an νιν — σφε defendi possit loco Eurip. Phoen. 497. ἐμοὶ μέν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν, et aliis, quae attuli Gramm. gr. §. 465. 4. Cum hoc loco Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 23, notante Boissonadio, comparat locum Cl. Mamertini Paneg. Maxim. 12, 2. *Quo denique pacto effugere poenas reipublicae potest? Nisi si haustu ter-*

rae devoretur, aut turbine aliquo in devia saxa rapiatur.

V. 1288. Rom. A. a corr. B. ἦ μὴν τυρ. quod etiam pro v. l. in marg. habet Havn.

V. 1289. τυράννους pro κοιράνους Rom. A. B. Flor. A. Havn.

V. 1292. Flor. A. χθονός γρ. κακῶς. „Hinc oritur varia lectio εἴρξουσιν χθονός, meo quidem iudicio vulgatae posthabenda.“ Elmsl.

V. 1293. ἐκσῶσαι Ald. rell. Rom. C. Flor. A. 10. Havn. ἐκσώσων Lasc. Rom. A. B. Mag. Flor. 2. 15. Vict. et plerique MSS. apud Musgr. Utrumque recte. Sed ἰέναι, ἐλθεῖν, ἥκειν et similia, inquit Elmsl., longe frequentius cum participio construuntur, quam cum infinitivo. Idcirco librarios procliviores esse debuerunt ad participium pro infinitivo substituendum.

V. 1294. μή μοί τι δράσωσ' sc. αὐτούς. nam μοι παρέλκει. Quod quum durissimum videretur Elmsleio, non dubitat, quin Eurip. scripserit μή νίν τι δρ.

V. 1296. ἢ κακῶν Havn.

V. 1298. Interrogationis notam in fine versus delevit Elmsl. quia ἦπου non aliter interrogationi inserviat, quam ἴσως, οἶμαι, ὡς ἔοικε aliaeque similes loquendi formulae, quibus eius, qui loquitur, de re aliqua declaratur coniectura. Vid. ad v. 690.

V. 1299. Male Barn. et Musgr. verba, quibus Schol. ordinem verborum explicat, variam lectionem continere putant.

V. 1302. ποῦ γὰρ δή Flor. A. omisso νυν, al. servato, non additum.

V. 1303. παίδων pro τέκνων Flor. 15.

V. 1305. ὡς κακὸν διπλοῦν ἴδω Flor. A. 10. ὡς ἴδω διπλᾶ κακά Havn.

V. 1306. τοὺς δέ pro τὴν δέ Havn. τίσωμαι δίκην Lasc. Ald. rell. Rom. C. Flor. 10. 15. quod tuetur Elmsl. τίσομαι φόνῳ Flor. A. Par. A. B. D. Rom. A. (c. gl. γρ. δίκην) B. Flor. 2. Havn. φόνῳ et φόνον Burn. Post τοὺς μὲν θανόντας sequi debebat τὴν δὲ εἰργασμένην τὸν φόνον

ἵνα αὐτὴν τίσωμαι. Similiter duo membra in unum contracta sunt a Soph. Oed. T. 228. πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν Ἀστεργὲς οὐδὲν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής. pro πείσεται ἄ. μ. ἀ. οὐδὲν, γῆς δ' ἄπεισιν· ἀβλαβὴς δ' ἔσται.

V. 1307. Quum Aristoph. Nub. 1399. haec habeat, σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν (alii λόγων) κινητὰ καὶ μοχλευτά, in quibus ad h. l. respexisse videtur, Heliod. autem Aethiop. I. p. 15. τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν, (verba τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις, additis illis καὶ φέρεις ἡμᾶς Ἰλιόθεν κατὰ τὴν παροιμίαν, etiam scriptor ineditus apud Bast. *lettre critique* p. 147. (p. 184. ed. Lat.)) denique Pseudogregor. v. 120. habeat Καὶ τούςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους, v. 436. autem τί τούςδε κ. κἀναμ. λόγους, Porson. suspicatur, Euripidem primo scripsisse τί τούςδε κινεῖς κἀναμ. λόγους, deinde ab Aristophane propter duriorem metaphoram in scena traductum vulgatam lectionem substituisse. Mihi Euripides, si hoc loco τούςδε — λόγους scripsisset, non solum propter duriorem metaphoram, sed propter orationem rei minime convenientem merito deridendus fuisse videtur. Iasonem enim non increpat Medea, quod loquitur et contumelias ac minas in ipsam coniicit, sed quod fores effringere et impetum in aedes facere conatur; dicit enim εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, λέγ' εἴ τι βούλει, χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ. Videtur itaque Aristoph. ad alium Euripidis locum e deperdita fabula respexisse, in quo haec legerentur: τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις, quae verba deinde in proverbium abierint sec. script. ined.

V. 1309. ἔχειν Flor. A.

V. 1310. οὐ ψαύσαις Flor. A. In Rom. A. supra scriptum γρ. οὐχ ἅψῃ. quae lectio ex interpretatione nata videtur Elmsleio.

V. 1311. ἡλίου Flor. 2. Vict. Mag.

V. 1312. ἔρημα Havn. πτολεμίας Flor. 10.

V. 1313. ὦ μῦσος Rom. A. a corr. B. Pseudogreg. v. 282. Havn. contra metrum: nam μύσος priorem corripit. De v. 1314. vid. ad 465.

V. 1318. ἔργον δρῶσα Lasc. Flor. 2. Vict. Rom. C. Cott. Mag. quod temporibus non satis convenire recte monet Porson.

V. 1319. E Flor. A. enotatum τῷ καὶ — ἀφρόντ̃ν. in quibus quo τῷ καὶ spectet, non video.

V. 1320. ἐκ δόμου Lasc. Rom. C. Flor. 2. Vict. Supra σὲ in Rom. A. scriptum γρ. σου.

V. 1321. Ἕλλην. Cf. Davis. ad Maxim. Tyr. IV. §. 2. Stanley. ad Aesch. Prom. v. 2. Boisson.

V. 1322. Flor. 2. Vict. Mag. προδότην.

V. 1323. δ' omittunt Rom. A. B. ante corr. tres Florr. Havn. Pro eo γ' Rom. B. a corr. Deinde Lasc. Flor. 2. ἐς ἐμ' ἔσκηψαν. Flor. 15. εἰςέσκηψαν.

V. 1324. σὸν παρέστιον κάσιν Flor. 10.

V. 1329. Rom. A. B. οὐκ ἔστι τοὖθ' ἥτις ἂν Ἑλληνὶς γυνή. Ἑλλήνων omisso γυνή Havn. sed in marg. altera lectio adscripta.

V. 1331. κῆδός τ' ἐχθρόν Flor. 15. κέρδος pro κῆδος Havn. sed altera lectione in margine notata. Sensus est: ὃ (τὸ γῆμαί σε) κῆδος ἐχθρόν ἐστιν.

V. 1336. Huc spectare videtur gl. Grammatici in Bekkeri Anecd. I. p. 21. αἰσχροποιός: ἡ αἰσχρὰ ποιοῦσα καὶ αἰσχύνης ἄξια.

V. 1338. ὀνήσομαι. Cf. Iacobs. Anthol. T. 12. p. 280 sq. Boisson.

V. 1339. Pro ἔφυσα Flor. A. 10. ἔθρεψα. hic adscripto ἔφυσα.

V. 1341. ἢ μακρὰν ἐξέτεινα Lasc. ἢ μακρὰν ἐξ. Flor. 2. ἢ μάκρ' ἂν ἐξ. Ald. rell. Rom. C. Omisso ἢ vel ἢ Flor. A. Par. B. D. Rom. A. Flor. 10. 15. Havn. μακρὰν ἂν ἐξ. quod recepit Musgr. Par. A. μακρὰν δ' ἂν ἐξέτ. unde Brunck. μακράν γ' ἂν ἐξέτ. euphoniae scilicet gratia, quod ridet Elmsl. Secutus tamen est Porson. Prope accedit Rom. B. μακρά γ' ἂν ἐξέτ. Nostram lectionem probat Elmsl. Hinc solenni librariorum errore natum μακρὰν ἐξέτεινα, unde ἢ μακρὰν ἐξέτεινα, quod in ἢ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα mutatum est. — ἐναντία Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. ἐναντίον Flor. A. Rom. A. (in quo supra scriptum α) B. Flor. 10. 15. Utramque lectionem in unam confudit Havn. ἐναντίαν. Utraque bona, sed ἐναντία ex lectione μάκρ' ἂν ortum videtur.

V. 1345. διάγειν Ald. rell. διάξειν Flor. A. Paris. omn. tres Rom. tres Florr. Mag. Vict. quod tacite recepit Barnes. Pro ἐγγελῶν Flor. A. 15. ἀγγελῶν.

V. 1346. Flor. A. οὐ μ' ἡ τύρ. Elmsl. οὐδ' ἡ τύρ. οὐδ' ὁ σοὶ πρ. pendere enim haec verba a superioribus σὺ δ' οὐκ ἔμελλες. Vid. ad v. 4. προθεὶς Ald. rell. Par. A. Rom. A. B. Flor. 15. Havn. προσθεὶς Lasc. Flor. A. 2. 10. Rom. C. Mag. Vict. quod recepit Brunck. Vid. Phoen. 581.

V. 1347. ἄτιμον pro ἀνατεὶ Flor. A. 10. 15. Rom. B. quam lectionem explicat scholion Flor. 6. Rom. A. ἀτίμως, supra scripto γρ. ἄτιμον. Haec lectio fortasse orta e Phoen. 1761.

V. 1349. ᾤκησεν (vel ᾤκησε) πέδον Lasc. Ald. rell. omnes MSS. Quia Par. A. glossam habet σπήλαιον, quae variam lectionem σπέος indicare videtur, ita edidit Brunck. quem sequutus est Porson. Elmsl. vero dedit πέτραν, quod saepissime ἄντρον significare apud Tragicos.

V. 1350. Reiskii coniecturam χρῆν recepit Elmsl. Vix opus. Flor. A. αὐθ' ἡψάμην.

V. 1352. λύει δ' ἄλγος significare posse putat Porson. *minuit, levat meum dolorem, si tu non irrides.* At λύειν non est *minuere, levare*, sed *tollere*, quod vix puto Medeam dicere potuisse. Durum etiam λύει subiecto destitutum, cuius vice fungi dicenda sunt verba ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς, pro τὸ σὲ μὴ ἐγγελᾶν λύει ἐμοὶ ἄλγος. Igitur Valcken. sequor, qui ad Hipp. 441. explicat λυσιτελεῖ. Quod vero idem coniicit σάφ' ἴσθι λύειν ἄλγος, hoc soloecum esse pro λῦον nunc omnes sciunt. — ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς Ald. rell. tres Florr. ἢν σὺ μὴ γελᾷς Paris. A. Rom. A. B. quod melius esse dicit Musgrav. edidit Brunck. E Flor. A. enotatum μάγγελᾶς vel μήγγελᾶς. Havn. ἢν μὴ σὺ 'γγελᾷς, sed in marg. ἢν σὺ μὴ γελᾷς.

V. 1355. Elmsl. coni. Οὔτοι νυν ἡμὴ δεξιὰ σφ' ἀπώλεσεν, nescio qua de causa. Citat autem Alcest. 721. Οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε. Elmsl. sententiam tueri tamen possit Havn. lectio οὔτοινυν.

V. 1356. νεοδμῆτες Ald. rell. Par. A. Rom. A. B. sed supra scr. οι, Flor. A. 10. 15. Havn. νεόδμητοι Lasc. Rom. C. Flor. 2. Vict. σοὶ omittit Par. A. unde Brunck.

coniicit ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ χοὶ ν. γ., quae lectio si in aliquo codice reperiretur, non dubitarem librario tribuere, pronomen, quod ad ὕβρις etiam pertinet, secundo demum nomini adiunctum aegre ferenti. Vid. Elmsl. ad h. l. et 1118.

V. 1357. λέχους σφε κἠξίωσας Ald. rell. Rom. C. Flor. A. 2. 10. λέχους σφέ γ' ἠξίωσας Par. A. D. Rom. A. B. Flor. 15. Lasc. quod recepit Brunck. At, ut bene monet Elmsl., γε non ponitur in interrogatione (nec alibi), nisi quando emphasis est in nomine adiuncto, ut Iphig. A. 503. τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν γε σὴν θανεῖν; Hactenus rectius Havn. λέχους γέσφ' ἠξίωσας, i. e. λέχους γέ σφ' ἠξ. sed melior est Ald. lectio, quam restituit Elmsl. De hoc usu partic. καί vid. Porson. ad Phoen. 1373. Elmsl. ad h. l.

V. 1359. Lasc. σοὶ δὲ πάντ'.

V. 1361. ὤμοι Rom. A. B. Havn. quam formam suspiciosam esse monuit Elmsl. ad Soph. Ai. 900. Mus. crit. Cant. T. I. p. 471. provocans ad Brunck. ad Soph. Oed. C. 820. et supra ad 1277. innoxiam vocat Herm. ad Soph. Ai. 885.—βιάστορες pro μιάστορες Flor. A. Μιάστορες Elmsl. explicat ἀλάστορες. Locis ab eo allatis adde Androm. 605 sq. αὐθέντην δὲ σέ, Μιάστορ' ὥς τιν', ἐςδέδορκ' Ἀχιλλέως.

V. 1362. ἦξε Flor. A.

V. 1363. σὴν ἀποπτ. Ald. rell. σήν γ' ἀπ. tres Rom. Mag. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Lasc. Recepit Brunck.

V. 1364. φάξιν Flor. A. 10.

V. 1365. ῥᾴδιοί γ' Ald. rell. ῥᾴδιοι δ' Par. A. B. D. E. Rom. B. C. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. ῥᾴδιον δ', supra scripto οι, Rom. A.

V. 1367. κλαῦσον Flor. A.

V. 1368. ἐπεί σφας Ald. rell. ἐπεὶ σφᾶς Rom. A. a corr. B. quod recepit Elmsl. monens, e praecepto veterum Grammaticorum ὀρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε, σφιν. Sic iam Brunck.

V. 1369. ἀραίας Rom. C. Commode Elmsl. citat Liv. XXXII, 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Iunonis quam vocant Acraeam, in altum excurrens: traiectus inde Corinthum septem millia ferme passuum.* Sic etiam Strabo VIII. p. 583. A. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ

τοῦ Αἰγαίου καὶ Παγῶν τὸ τῆς Ἀκραίας μαντεῖον Ἥρας ὑπῆρχε τοπαλαιόν. At Pausan. cum scholiaste facit II, 24. ἀνιόντων δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἔστι μὲν τῆς Ἀκραίας Ἥρας τὸ ἱερόν. et sic omnes, qui de rebus Medeae scripserunt.

V. 1370. αὐτῶν pro αὐτούς Rom. A. ante corr. Flor. 10. 15. Havn. sed hic in marg. αὐτούς, ut Rom. A. a corr. καθυβρίσαι Rom. A. ante corr. Flor. 10. 15. καθυβρίσει (αι) Havn. et pro v. l. Rom. A. Flor. A. καθυβρίσῃ.

V. 1371. τήνδε Havn. pro τῇδε.

V. 1372. τέλη προςάψομαι Lasc. Ald. rell. τέλος προςάψομαι Schol. Ven. et Leid. ad Il. κ, 56. τέλος προςάξομεν Etym. M. p. 750, 43. τέλη προςάψομεν Par. A. B. D. Rom. A. ante corr. Flor. 2. Havn. quod recepit Musgr. Sed Flor. A. 10. 15. τέλη μυστηρίων ex Hippol. 25. τέλη sunt *officia*, *ministeria*. Vid. Musgr. ad Suppl. 1143. quamvis Etymol. ita interpretantem miretur Valck. ad Hipp. 25. „Alia festi origo et causa, si Aeliano fides H. V. V, 21." Boisson.

V. 1374. εἶναι Flor. A.

V. 1376. κακῶν Flor. A.

V. 1378. τελετὰς Havn. — γάμων ἰδών Lasc. tres Rom. Flor. 2. 10. 15. Havn. Totum versum omittit Flor. A.

V. 1382. Rom. A. C. ξειναπάτου. Havn. ξυνωμότου et in marg. ξυναπάτου.

V. 1385. γ' auctoritate Par. A. expulit Brunck. Otiosam non esse particulam ostendit Elmsl. — ἄμοιρος Par. A. Rom. A. B. Flor. 10. Havn. In Rom. C. alterum μ supra scriptum est, ut sit ἄμμορος. παίδων pro τέκνων Flor. 15.

V. 1386. Brunck. οὔπω θρήνει, soloece. Quum γῆρας in συνάφειαν peccare videretur, Heath. καί delendum censebat, ut esset paroemiacus, Brunck. edidit γῆράς σε μένει cum hiatu, Porson. μένε καὶ γῆρασκ'. Nonnulla συναφείας propter mutatam personam violatae exempla protulit Elmsl.

V. 1387. ὦ τέκνα καὶ φίλτατα Flor. 15.

V. 1388. ἔκτανες pro ἔκτας tres Rom. Flor. A. 10. 15. Havn. In Flor. 2. erat ἔκτας, sed correctum ab antiqua m. ἔκτανες. — πημαίνουσα σέ Ald. rell. σέ γε πημαίνουσ' (vel

πημαίνουσα) Par. omn. tres Rom. Flor. A. 2. 10. 15. Mag. Vict. σοι γε ποιμαίνουσα (sic) Havn.

V. 1389. αἲ αἲ Lasc. Ald. rell. ὤμοι Par. A. Rom. A. B. Flor. 15. Havn. quod praetulit Brunck. Eum cur ego secutus sim, non sane memini. Sequentia corrupta putans Brunck. coniicit φίλια χρῄζω σώματα vel φίλια στόματα χρῄζω. Vulgatam bene defendit Porson. Hic etiam duae constructiones confusae sunt: χρῄζω φιλίου στόματος et χρῄζω φίλιον στόμα προςπτύξασθαι, ut Helen. 675. τίνων χρῄζουσα προςθεῖναι πόνων. Vid. ad Orest. 383. Ceterum Rom. A. supra scriptum habet γρ. αἲ αἲ φίλου. Havn. ταλαίπορος πτύξασθαι.

V. 1394. ἔστιν Flor. 10. μάτην λόγος Lasc. Ald. rell. Rom. C. Flor. A. 2. 10. μάτην δ' ἔπος Par. A. Rom. A. (in quo supra scriptum λόγος) B. μάτην ἔπος Paris. B. D. Flor. 15. Havn. quod receperunt Musgr. Brunck. Porson.

V. 1395. ὁρᾷς pro ἀκούεις Flor. A. 10. et pro v. l. Rom. A. Praeterea Flor. 6. γράφεται Ἰὼ Ζεῦ τάδ' ἀκούεις. — ἀπελαυνόμεσθα Rom. A. B. Flor. 15. ἀπελαυνόμεσθ' Lasc. Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 10. levi vitio, quod sustulit Bentleius ad Phal. p. 142. ἀπελαυνόμεθα Havn.

V. 1396. μιαρᾶς Flor. A. (vel μικρᾶς) 10.

V. 1398. Elmsl. ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν, quod valet ἀλλ' οὖν ὁπόσον γε. Soph. Ant. 84. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον.

V. 1399. τάδε θρηνῶ, omisso καί, Lasc. Ald. τάδε καὶ θρηνῶ Paris. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. tres Rom. Mag. Havn.

V. 1400. μαρτυράμενος Rom. A. a corr. B. Flor. 10. μαρτυρήμενος Flor. A.

V. 1401. τέκνα κτείνασ' Lasc. Ald. rell. Rom. C. Flor. 2. 10. τέκν' ἀποκτείνασ' Paris. A. B. D. Rom. A. B. Flor. 15. Havn.

V. 1403. ὤφελον πρὸς σοῦ edd. et MSS. contra metrum. Itaque Bentleius ad Phal. p. 142. em. ὄφελον, Musgr. ἐκ σοῦ, quem sequuti sunt Brunck. et Porson. Pseudogreg. 1314. hunc locum sic imitatur, Ὃν μήποτ' αὐτὴ φύσασ'

ὤφελον νέκυν Ταν͂ῦν ἰδέσθαι, φθίμενόν σ' ὑπ' ἀνόμων. πρός Porson. certe non debebat repudiare, qui ad Hecub. 768. πρὸς a librariis expulsum contenderat. Elmsleius ὄφελον praefert, citans Aesch. Pers. 911. (918.) ubi Turneb. εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ etc. Eurip. Cret. fr. II, 10. ἁγνὸν δὲ βιὸν τείνομεν, ἐξ οὗ | Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμαν.

V. 1405. Ζεῦ Rom. A. ante corr.

V. 1406. Havn. ἀέλπτης (ω superscr.). Stob. Tit. CXII. p. 581 = 465. ed. Trincav. et Gesn. πόλλ' ἄελπτα κραίνουσι θεοί.

V. 1408. εὗρεν θεός Ald. rell. εὗρε θεός Lasc. Par. A. tres Rom. tres Florr. Havn. Stob. ut edidit Barnes.

V. 1409. τόδε τὸ πρᾶγμα Rom. A. B. Havn. Par. B. D. in fine addunt: πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διονυσίου ὁλοσχερὲς, καί τινα Διδύμου.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

AD HECUBAM.

P. 3. v. 12. a fin. leg. *σφάγιον.*
P. 7. ad v. 30. *post ἄκλαυστος adde:* Vatic. 1.
P. 8. ad v. 36. l. 3. *post Τρωϊκῆς adde:* Vat. 1. *Τρωικῆς γράφεται Θρηκίας.*
P. 10. ad v. 60. l. 3. *post* Havn. *adde:* Paris. C.
ad v. 62. l. 4. *post* in Ald. rell. *adde:* Paris. C.
P. 11. ad v. 64. l. 1. *post γερεᾶς* R. *adde:* Par. C.
l. 5. Brul. *leg.* Brub.
l. 6. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 12. ad v. 72. l. 2. *post* a. b. c. *adde:* Par. C.
ad v. 73. 74. l. 3. *post* *Ἔμαθον, ἐδάην adde:* Sic Paris. C. sed om. *δι' ὀνείρων.*
P. 13. ad v. 77. l. 1. *post* Havn. *adde*: Vat. 1.
P. 14. ad v. 84. l. 3. „et pro v. l. 2." *scr.* et pro v. l. M.
P. 16. ad v. 95. l. 2. Buttmann. Lexilog. p. — *adde:* 74.
P. 17. *post* l. 3. *adde:*
V. 105. Par. C. **δόξαν**, supra scr. *δῆλον.*
P. 18. l. 2. *pro* hac *leg.* hae.
ad v. 117. l. 4. *pro* p. 559. *leg.* §. 559.
P. 19. ad v. 146. l. 2. *post* Schol. *leg.* ut iam e schol. legendum monuit Canter.
P. 20. ad v. 151. l. 18. *adde:* aliter Reisig. in coni. in Aristoph. p. 286.
ad v. 154. *adde:* Codex ap. Fähsium p. 279. *τλατᾶς* (supra scr. *η η*).
ad v. 155. *post* Flor. 17. *adde:* Cod. ap. Fähs. l. c.
P. 22. ad v. 161. l. 14. *pro* sit *leg.* sic.
P. 24. ad v. 174. l. 3. *adde:* Cod. ap. Fähs. p. 279.
ad v. 178. l. 2. *post* Vict. *adde:* Similiter ap. Soph. El. 1182. quum Orestes dixisset: *ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον*, Electra respondet: *οὔ τοί ποτ' ἄλλην, ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.*
P. 26. ad v. 193. l. 1. *post* Havn. *adde:* Vatic. 1. ap. Fähs. p. 279. sed supra scr. *ω.*
ad v. 194. l. 4. *post* m. pr. *adde:* Vatic. 1. supra scr. o.
P. 27. ad v. 205. l. 10. *post* Mosqu. D. *adde: Ἅιδαν* cum gl. *εἰς τὸν Ἅιδην.*
P. 29. ad v. 223. l. 1. *post* Sic Flor. 25. *adde:* Par. C.
P. 30. ad v. 232. l. 1. *post* Flor. 34. *adde:* Vatic. 2. ap. Fähs. p. 280.

P. 32. ad v. 247. l. 8. *post* H. K. *adde:* Cod. ap. Fähs. p. 280.
P. 38. ad v. 293. l. 8. *in fine adde*: Lectionem Greg. probat tamen Reisig. conj. in Arist. p. 22.
ad v. 295. l. 4. *post* Mosqu. A. Aug. a. c. *adde: ἐκβάλλει* Par. C. „sed bene interpres, *ἐκπέμψοι*“ inquit Fähs. p. 280.
P. 40. ad v. 328. l. 1. Flor. 2. 10. etc. *leg.* Flor. A. 2. 10.
P. 43. ad v. 353. l. 4. *post* in *ᾗ adde: θεοῖσι* probat Elmslei. ad Med. 466.
ad v. 357. l. 2. *post δεδορκὼς adde:* ubi vid. not.
P. 45. ad v. 384. l. 4. *post κτενεῖτε adde*: Vat. 1. *κτείνετε. γράφεται κεντεῖτε.*
P. 47. ad v. 401. l. 2. *post* Aug. a. b. c. *adde:* Par. C.
P. 50. ad v. 430. l. 2. *adde: γ'* omittit Cod. apud Fähs. p. 281.
P. 51. ad v. 438. l. 24. *post* optet *adde:* Vide tamen ad Med. 165. coll. Herm. ad Soph. El. 125.
P. 53. ad v. 455. *adde:* E Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum *δάφνῳ θ' ἀνεσχε.* Quum etc.
Ib. l. 2. *post ἄνεσσε adde:* correctum iam a Cantero in not.
P. 58. ad v. 506. l. 1. *post λέγεις adde:* Cod. apud Fähs. p. 282. *λέξας ἀντὶ τοῦ λέξεις.*
P. 59. *post notam ad v.* 527. *adde:*
V. 529. Par. C. *πατὴρ δ' ἐμοί* addito signo ÷.
P. 60. ad v. 544. *post* Mosqu. C. *adde: τοὐμοῦ* et *δέρειν* cum signo ÷ Par. C.
P. 62. ad v. 555. l. 3. *post* Aug. a. b. *adde:* Par. C.
P. 72. *post notam ad v.* 624. *adde:*
V. 626. Vat. 1. ap. Fähs. p. 284. *πρῶτον ὕλαν. πρώταν ὕλαν.*
Ib. *post notam ad v.* 630. *adde:*
V. 631. *αὐγάζει ἄλιος* Par. C.
P. 74. ad v. 645. *post* 25. *adde:* Cod. ap. Fähs. p. 284.
Ib. ad v. 654. l. 5. *post ὑπὲρ adde:* Vat. 2. ap. Fähs. p. 284. *Δόμων ἄπο, γράφεται ὕπερ. ἀντὶ τῆς ὑπὸ προθέσεως ἡ ὕπερ.*
P. 78. ad v. 691. 2. l. 3. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 79. ad v. 694. *in fine adde: ὃ ἐσεῖδον* e corr. Vatic. 1.
ad v. 695. *in fine adde: οὐκέτ' ἐόντα* Vatic. 1.
P. 83. ad 738. l. 1. *post τοῦτο adde:* Canterus, Malim interpungere, inquit, *αἰῶνα θέσθαι· ῥᾴδιον γάρ ἐστι· σοί;* Frustra.
P. 84. ad v. 744. l. 2. *post* Flor. 10. *adde:* Vat. 1.
P. 85. ad v. 762. l. 2. *leg.* Correxit Canter. cuius emendationem recepit Barn.
ad v. 765. *in fine adde:* Par. C. apud Fähs. p. 285.
P. 89. lin. 15. *post* Flor. 21. *adde:* Cod. ap. Fähs. p. 285. In eodem supra *πρῶτα* scriptum *πρῶτος.*
Ib. ad v. 782. *adde: στένουσι* Vat. 1. sed corr. *σθένουσι.*
P. 92. ad v. 801. *adde:* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1389. coni. *ἵν' ἦν ποτε.* Sed sensus non est *εἰ ἐσπουδάζομεν, ἦν ἄν,* sed *ἢν σπουδάζωμεν, ἔσται.*
P. 95. ad v. 819. *adde: βραχίοσιν* Par. C.
P. 98. lin. 8. *post* non intelligo *adde:* Huschke ad Tib. III, 3, 22. p. 456. legit *καὶ τὰς ἀνάγκας.* „Mirum, inquit, *ὡς — καὶ οἱ*

νόμοι τῆς Ἀνάγκης διώρισαν ἅπαντα quoad amicitiam et inimicitiam." Dorismum *τᾶς* pro *τῆς* in iambico quomodo ferre potuerit, non assequor.

Ib. ad v. 836. l. 2. *post δίκην adde:* Vat. 2. apud Fähs. p. 286. *δοῦναι δίκην. γρ. δίκην. βοήθειαν ἤγουν τιμωρίαν.*

Ib. ad v. 837. l. 2. *post* Par. A. B. *adde:* C. ap. Fähs. l. c. supra scr. *τὸ πρᾶγμα.*

P. 99. ad v. 841. lin. 1. *leg. φίλιον* coni. Is. Vossius et Barn.

Ib. ad v. 842. *post* Elmsleius *adde:* ad Soph. Oed. T. 376. Add. et.

Ib. *post notam ad v.* 859. *adde:*

V. 858. Elmsl. ad Med. 301. dist. *τὰ δ' ἄλλα (θάρσει) πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.*

P. 100. ad v. 874. lin. 6. *post Ἰλίου adde:* Simile tamen est, quod legitur ap. Soph. Oed. T. 55. *ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς, ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.*

P. 103. ad v. 898. lin. 3. *post* Vict. *adde:* Vatic. 2.

ib. lin. 6. *post* 21. *adde:* et pro v. l. Vat. 2.

P. 105. lin. 3. *post ἐς εὐνάν adde:* Sic Soph. Oed. T. 32. *ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι* pro *ἐπὶ τῇ ἑστίᾳ.* Ib. Oed. C. 119. *ἐκτόπιος συθεὶς* pro *ἐκ τοῦ τόπου συθ.* Eur. Suppl. 92. *μητέρα βωμίαν ἐφημένην.*

P. 106. ad v. 931. v. 2. *post* Flor. 2. *adde: πατρῴων ἵκοιτ' ἐς οἴκων* Vat. 1.

P. 108. ad v. 942. lin. 3. *post τυγχάνω adde: τυγχάνων* et *ἐτύγχανον* (ο supra scr.) Vat. 1. ap. Fähs. p. 287.

P. 109. ad v. 944. *adde:* Vat. 1. hic cum gl. *γρ. αἴροντί μοι.*

P. 110. ad v. 961. lin. 3. *post τόδε adde:* In his Vat. 1. *ἡμῶν.*

Ib. ad v. 963. *adde:* Vat. 1. *μὴ πράσσουσιν εὖ. γρ. δυστυχοῦσιν.*

Ib. ad v. 975. lin. 2. *post* Schol. *adde:* (unde sic leg. coniecit Canter.)

lin. 4. *post* 1310, 20. Vat. 1. *νιν. γρ. νῦν.*

P. 111. lin. 1. *post* 53 *adde:* Vat. 1.

P. 114. ad v. 1010. *ante* Mosqu. D. *insere:* Par. C. *χερί,* supra scr. *χειρί.*

P. 116. ad v. 1031. l. 2. *post* Mosqu. D. *adde:* et Par. C.

Ib. ad v. 1032. lin. 8. *post* duxi *adde:* Carmen antistrophicum esse negat Reisig. coni. p. 200 sq. — *in fine adde:* ut habere videtur Par. C. apud Fähs. p. 287.

Ib. ad v. 1033. *in fine adde:* Ceterum de hoc carmine vid. Reisig. l. c. qui v. 1033. legit *πᾶ στῶ; πᾶ κάμψω;* v. 1035. *κατ' ἴχνος.*

Ib. ad v. 1035. lin. 8. *post* dicit *adde:* Seidler. ad Eur. Troad. 3. ad explendum versum dochmiacum addendum existimat *ποδῶν,* absorptum illud a sq. *ποίαν.*

P. 117. ad v. 1041. l. 2. *post* 21. *adde:* Par. C.

P. 118. ad v. 1057. *post* G. *adde:* Vat. 1.

Ib. ad v. 1058. l. 2. *post* iudicat *adde: ναῦς* defendit Reisig. p. 201. Bergleri annotatione ad Aristoph. Thesm. 1117.

P. 119. ad v. 1059. *in fine adde:* Reisig. l. c. hos versus sic numeris metitur:

φᾶρος στέλλων, ἐπὶ τάνδε συθεὶς
τέκνων ἐμῶν φύλαξ, ὀλέθριον κοίταν;

P. 120. ad v. 1087. *post* Par. A. *adde:* C.
P. 121. ad v. 1088. lin. 3. *post* Par. A. *adde:* C.
Ib. ad v. 1089. *in fine adde: ὅδ' ὁ κτ.* Par. C.
Ib. ad v. 1095. *in fine adde: ὅστις δ' ἦν. γρ. ὅστις ἦν* Vat. 1.
P. 122. ad v. 1115. *in fine adde: ἀθρήσῃ* Par. C.
Ib. ad v. 1117. l. 3. *post* Havn. *adde:* et Vat. 1.
P. 125. ad v. 1151. l. 3. *leg.* 21b. Aug. c. Par. C. *ταράσσων* Mosqu. A. C. Aug. b. Gu. Cod. Par. 2820. apud Fähs. p. 288. sed adscriptum *γρ. ἀράσσων.*
P. 128. ad v. 1166. l. 3. *post* Mosqu. A. *adde:* Vat. 1.
Ib. *post v.* 1175. *adde:*

V. 1176. *γένος. γρ. φῦλον* Cod. 2816. Fähse p. 288. Imo 2820.

Ib. ad v. 1177. *in fine adde: τίνος δὲ καὶ* Par. C.
P. 130. ad v. 1198. *adde: σὺ δ' οὐδέν. γρ. σὺ δ' οὐδέ* Vat. 1.
Ib. ad v. 1202. lin. 6. *post* Havn. *adde:* Par. C.
P. 131. ad v. 1204. l. 1. *post χρηματίζων adde:* Pro ὅδ' Canter. coni. ὅδε δ'.
Ib. ad v. 1214. *in fine adde:* Cf. Bacch. 247.
P. 133. ad v. 1239. l. 2. *post ναός adde: νηός* Par. C.
P. 134. ad v. 1255. l. 10. *post* et Herm. *adde:* improbatum tamen a Reisigio coni. p. 166.
P. 135. ad v. 1267. *adde: πλεύσοιμεν* Par. C.

AD ORESTEM.

P. 141. ad v. 18. l. 1. *adde: Μενέλαος* in margine libri sui notavit Is. Vossius.
P. 143. ad v. 40. Pro *καθήγνισται* Is. Vossius in notis MSS. *καθήγισται.*
P. 149. ad v. 111. lin. 13. *post* esset *adde:* Legitur quidem apud Soph. Oed. T. 556. *ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα*, sed hoc est *μεταπέμψασθαι τὸν ἄνδρα. πέμψομαι* h. l. damnat etiam Elmsleius ad Med. 1348.
P. 151. ad v. 140. l. 5. *post* Lib. P. *adde:* Vat. 1.
Ib. lin. 12. *post λευκόν adde:* Seidler. de vers. dochm. p. 199 sqq. hoc carmen in duas strophas duasque antistrophas, Reisig. coni. p. 284. in quatuor strophas antistrophasque divisit.
P. 154. ad v. 159. l. 5. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1. sed adscriptum *γρ. ἃ ἅ.*
Ib. lin. 9. *post* Merc. 35. *adde:* Vid. Musgrav. ad Soph. Oed. T. 216.
Ib. *post* V. 161. *adde:*

V. 162. Vat. 1. *κινεῖται δέμας. γρ. κινεῖ.*

P. 156. lin. 7. *in fine adde:* Sic etiam Vat. 1.
P. 157. ad v. 181. lin. 2. *post* ας scripto *adde:* Vat. 1. supra scr. εἴπῃς.
P. 158. ad v. 191. *in fine adde:* Vat. 1. ἴσοι νέκυες.
P. 162. ad v. 228. *in fine adde:* Vat. 1. ἑῶσιν sine σε. γρ. ἑῶσί σ'.
Ib. ad v. 229. *in fine adde:* Vat. 2. γρ. φέρεις pro λέγεις.
P. 163. *post* v. 252. *adde:*
V. 254. Vat. 1. μέθες μ' ἰοῦσα. γρ. μέθες, μέ οὖσα.
P. 165. ad v. 275. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 167. ad v. 302. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
P. 169. ad v. 319. lin. 8. *post* πόφασιν *adde:* Vat. 1. ἄπο φάσιν. γρ. ἀπόφασιν.
P. 172. ad v. 346. *in fine adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 347. *in fine adde:* E Vat. 1. Fähs. p. 289. enotavit: τῇ. γρ. πῇ. Τῇ δ'. ποτέ.
P. 173. ad v. 373. *in fine adde:* Vat. 2. ἱκέτης, ἀφίλου. μὴ προσφίλου. γρ. ἀφύλλου. ἤγουν ἀκλάδου.
P. 177. ad v. 400. lin. signum huiusmodi esse debet ठ
P. 178. ad v. 407. *in fine adde:* Vat. 1. ad vulgatam adscriptum habet: γρ. ἀμαθέστερος τοῦ καλοῦ.
P. 180. ad v. 429. l. 2. *post* restituit *adde:* Is. Vossius in notis MSS. et
Ib. ad v. 435. *in fine adde:* Vat. 1. hic cum gl. δυνάμεως.
P. 183. ad v. 478. lin. 1. *adde:* quod idem fortasse voluit Is. Vossius scribens in notis MSS. δοῦλόν ἐστιν.
Ib. ad v. 481. l. 2. *post* ἥκει πέρι *adde:* Is. Vossius τῆς σοφίας. an τις τῆς σοφίας?
P. 186. ad v. 516. l. 2. *post* Gu. *adde:* ἐξέβαλε μ. Vat. 1. cum v. l. γρ. ἐξέτεινε.
Ib. *in fine post* Mosqu. A. *adde:* Vat. 1.
P. 187. ad v. 521. *in fine adde:* μαρτύρων ἄλλων i. e. ἄλλων, μαρτύρων ὄντων Elmslei. ad Soph. Oed. T. 7.
P. 192. ad v. 602. lin. 9. *post* quod recte *adde:* Aemil. Portus et Barnes. monent.
P. 195. *post* V. 657. *adde:*
V. 659. Vat. 1. θωπείαν, sed cum interpr. κολακείᾳ. Idem λέγω. γρ. λόγου.
P. 205. ad v. 786. l. 2. *post* μητέρος *adde:* coni. Is. Vossius, et sic
Ib. ad v. 790. l. 4. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
P. 207. ad v. 807. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
P. 211. ad v. 849. l. 1. *leg.* Articulum addiderunt Is. Vossius et Brunck.
Ib. ad v. 854. *in fine adde:* Vat. 1. ἐτύγχανον γάρ. γρ. μέν.
P. 212. *post v.* 870. *adde:*
V. 871. Vat. 1. παιδαγωγίᾳ. γρ. Χειραγωγίᾳ.
P. 213. ad v. 886. l. 3. *post* ἐπὶ τῷδε δ' ἡγ. *adde:* ut coniecerat Canter.
P. 217. ad v. 917. *in fine adde:* In Herv. 2. et Canter. est λαβό-

μενοι, quod Canter. se emendasse dicit Nov. lect. I. c. 9. sed ibi equidem nihil vidi.

P. 219. ad v. 954. l. 1. *post* Flor. 2. *adde:* ἐπὶ κρατὶ θεῖσα κ. Vat. 1.

Ib. ad v. 955. l. 2. *post* Codd. Reg. Soc. *adde:* Vat. 1.

P. 220. ad v. 970. l. 6. *pro* οὐρανοῦ *leg.* μέσον.

P. 221. ad v. 979. l. 2. *post* et epit. *adde:* πτανόν in πτερόν correctum videtur in Vat. 1.

P. 223. ad v. 993. l. 3. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.

Ib. ad v. 994. l. 3. *post* Porson. *adde:* Sic Vat. 1.

Ib. ad v. 995. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.

P. 224. ad v. 998. *in fine adde:* θανάτους ἐκ θαν. Vat. 1.

P. 225. ad v. 1005. *post* ὧδε Taur. *adde:* Vat. 1.

P. 226. *post* v. 1024. *adde:*

V. 1025. Herv. 1. 2. Canter. πορθεύμονσ' οὐκ ὑπόμνησιν. quod non memorassem, nisi illud coniectura sibi sanandum duxisset Canter. Nov. lect. I, 9. id reponens, quod iam in Ald. et Herv. legebatur πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν.

P. 229. ad v. 1075. *post* Sed ὄνομ' *adde:* ut coni. Canter.

P. 234. *post* v. 1142. *adde:*

V. 1144. Vat. 1. σφαλέντος. sed puncta (..) supra posita.

Ib. ad v. 1145. l. 1. *post* Ald. rell. *adde:* Vat. 1.

P. 235. ad v. 1155. *post* Aug. b. d. *adde:* Vat. 2. hic cum gl. γρ. ἐστιν.

Ib. ad v. 1169. lin. 4. *post* Aug. c. *adde:* τέρπω φρένας Vat. 1.

P. 236. lin. 6. *post* Flor. 10. *adde:* Vat. 1.

Ib. v. 1173. *in fine adde:* Pro eo δ' Vat. 1.

Ib. v. 1174. *in fine adde:* Vat. 1. νοῦν. γρ. γοῦν.

Ib. ad v. 1175. l. 3. *post* ὡς τὸ μέλλειν ἀγ. *adde:* coni. Cant. et sic

Ib. l. 5. *post* Barnes. *adde:* μέλλειν pro v. l. Vat. 1.

Ib. l. 6. πράσειν. *leg.* πράσσειν.

P. 237. ad v. 1180. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.

Ib. ad v. 1183. l. 2. *post* φίλοις *adde:* Vat. 1. τρισσοῖς φίλοις. γρ. τοῖς σοῖς φίλ.

P. 241. ad v. 1250. *in fine adde:* οὖν om. Vat. 1.

Ib. ad v. 1251. *in fine adde:* Fähs. p. 291. e Vat. 1. „Ter scr. τοί et ὅς πρὸς ἐσπ." Puto τόνδ'.

P. 242. ad v. 1256. l. 5. *post* Vict. *adde:* πάντῃ supra scr. πάντα Vat. 1.

Ib. *in fine adde:* Canter. nov. lect. VII, 3. coni. κόρας διαδίδοτε.

P. 243. *notam ad* v. 1262. *sic lege:* ἀφόβως malebat Canter. κενὸς γάρ, ὦ φίλα Ald. rell. κεινὸς γάρ supra scr. κενός Vat. 1. γάρ om. etc.

Ib. ad v. 1263. *in fine adde:* Is. Vossius adscripsit ὃν σὺ γὰρ οὐ δοκεῖς.

Ib. ad v. 1267. l. 3. *post* Porson. *adde:* ἔνθεν δ' Vat. 1.

Ib. lin. 7. *lege:* Rectius τἀπί σου Canter. nov. lect. II, 7. ut edidit Barn. et sic Par. A. Vat. 1. hic cum v. l. τἀπί σε.

P. 244. ad v. 1275. *in fine adde:* γρ. ἐνόπλιος Vat. 1.

Ib. ad v. 1276. l. 1. *post* Herv. 1. *adde:* Canter. coni. προσήξει.

P. 246. ad v. 1287. l. 18. *post* καίνετε *adde:* Vatic. 1. φονεύετε, θείνετ', ὄλλυτε, καίνετε.
Ib. ad v. 1288. l. 1. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
P. 251. ad v. 1358. l. 3. *post* (ad v. 1357 sq.) *adde:* coni. Is. Vossius, qui et Δωρικοὺς, edidit Barnes.
P. 252. *post* V. 1377. *adde:*
V. 1378. Vatic. 1. αὖθ' ἕκαστ' ἂν δόμοις. γρ. ἕκαστ' ἐν δόμοις.
Ib. ad v. 1383. *in fine adde:* Vat. 1.
P. 253. ad v. 1387. *in fine adde:* Vat. 1. πατὴρ ἐκέκλητο — θ' ὁ δέ (i. e. ἐκέκληθ', ὁ δέ).
Ib. ad v. 1390. *ante* ὁ ante *insere:* supra φίλοις in Vat. 1. scr. φίλος.
Ib. l. 2. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1394. *in fine adde:* μολοῦντες Vat. 1.
Ib. ad v. 1405. *in fine adde:* ἐς om. Vat. 1.
Ib. ad v. 1406. *post* (d *adde:* Vat. 1.
P. 254. ad v. 1410. *post* habet *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1412. *in fine adde:* νόμοις Vat. 1.
Ib. ad v. 1428. *in fine adde:* In Herv. 1. excidit αἰεὶ et legitur ἀλλ' κακοὶ Φρ. Hinc Herv. 2. Canter. ἀλλὰ κακοὶ Φρ. quod Is. Vossius in notis MSS. mutari iubet in ἄλλᾳ κακοὶ Φρ.
P. 255. ad v. 1449. *post* Aug. d. *adde:* Vat. 1.
P. 257. ad v. 1460. *in fine adde:* Vat. 1. ἠχᾷ.
Ib. ad v. 1465. *in fine adde:* πέτραν Vat. 1. et sq. v. πρόκοπον.
Ib. ad v. 1476. l. 2. *post* Mosqu. D. *adde:* Vat. 1.
P. 259. ad v. 1500. l. 5. *post* Havn. *adde:* πρεσπιτνῶν pro v. l. Vat. 2.
Ib. ad v. 1507. *in fine adde:* Ad φρονῶν Vatic. 2. γρ. θρηνῶν. ἤγουν λέγων. Hinc Fähs. coni. θροῶν.
P. 260. ad v. 1522. *in fine adde:* Pro οὕνεκ' Is. Vossius εἵνεκ'. Quae nuper Ahlwardtus de εἵνεκα ubique particulae οὕνεκα substituenda disputavit, me quidem non moverunt; cur non moverint, in notis ipsis aptior locus erit explicandi.
P. 261. ad v. 1540. lin. 4. *post* p. 115. *adde:* Supra ὅπᾳ in Vat. 1. scriptum ὅπου.
P. 264. ad v. 1594. lin. 2. *post* illata *lege:* σίγα νυν Vat. 2. ut edidit Barn. Pro πράσσων Vatic. 2. πάσχων, cui adscriptum γρ. πράσσων.
P. 265. ad v. 1609. l. 2. *pro* Morelli *scribe* Canteri.
Ib. lin. 5. *post* εἰ δὴ τόδ' ἦν *adde:* quod coniecit etiam Is. Vossius.
P. 267. ad v. 1678. lin. 2. *post* A. N. *adde:* Vat. 1.

AD PHOENISSAS.

P. 273. lin. 17. *post* est in *adde:* Flor. A. *Idem addendum lin.* 22. *post* schol. *et lin.* 24. *post* ἀφαυρότερον.

P. 274. ad v. 3. l. 1. *post* εἰλίσσων *adde:* ut coni. Is. Vossius.
Ib. ad v. 16. l. 2. *post* Flor. 33. *adde:* et pro v. l. Vat. 1.
P. 284. ad v. 153. lin. 2. *post* ἐπέβα π. *adde:* (sic et Vat. 1.)
Ib. ad v. 155. l. 1. *post* Leid. B. *adde:* et pro v. l. Vat. 1.
P. 285. ad v. 165. *in fine adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 166. l. 3. *post* Aug. b. *adde:* Vat. 1.
P. 286. ad v. 174. l. 3. *post* Havn. *adde:* et pro v. l. Vat. 1.
P. 290. *post* v. 201. *adde:*
V. 204. Is. Vossius adscripsit ἀπὸ Τύρου.
P. 291. l. 8. *post* Mosqu. *adde:* Is. Vossius coni. πεδίων Ζεφύρου Σικελίας πνοαῖς.
P. 293. ad v. 244. lin. 2. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 245. *in fine adde:* Vat. 1.
P. 294. ad v. 253. lin. 4. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 295. ad v. 263. l. 2. *post* Hec. 13. *adde:* ᾧ pro v. l. habet Vat. 1.
P. 298. ad v. 301. l. 8. *post* Aug. b. *adde:* Vat. 1. sed hic cum v. l. γρ. γηρᾶ et ποδός.
P. 300. *post* v. 314. *adde:*
V. 315. Vat. 1. πάραχος.
Ib. ad v. 316. lin. 4. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
P. 301. ad v. 317. *in fine adde:* Vat. 1. ὦ τέκος ἐμὸν τέκος.
P. 302. ad v. 333. *in fine adde:* Vat. 1. inverso ordine τέκνοις ἀράς.
P. 308. ad v. 399. lin. 4. *post* Burton *adde:* et sic Is. Vossius in notis MSS.
P. 311. *post* V. 436. *adde:*
V. 437. Elmslei. ad Soph. Oed. T. em. π. π. σὲ κἀμέ.
P. 313. lin. 30. *pro* V. 473. *lege:* V. 474.
Ib. lin. 33. *post* τὰ ἐκείνων *adde:* Male Is. Vossius in notis MSS. coni. τοὐμοῦ τε.
P. 329. ad v. 642. lin. 4. *post* Aug. b. *adde:* Is. Vossius κατῳκισαι (sic)
Ib. ad v. 644. lin. 2. *post* ἔχρησεν *adde:* Vat. 1.
P. 330. ad v. 649. lin. 6. *post* Flor. 10. *adde:* Vat. 1.
P. 332. ad v. 680. *in fine adde:* βαρβάροισι βοαῖς λιτῶν.
P. 341. ad v. 792. *post* operarum *adde:* Sic tamen Vat. 1. qui addit etiam δέ, ἅρματι δέ.
Ib. lin. 3. *post* (ψαλλίων) *adde:* Vat. 1.
Ib. lin. 7. *post* Grotianam. *adde:* τετραβάμονος Vat. 1.
Ib. lin. 21. *post* Vossian. *adde:* Is. Vossius in notis MSS.
Ib. ad v. 793. *in fine adde:* Is. Vossius Ἰσμηνοῦ δ' ἐπί.
P. 344. ad v. 824. *post* Mosqu. D. — *adde:* Vat. 1. ὕπο πύργος. γρ. ὑπόπυργος.
Ib. lin. 2. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
Ib. *post* v. 825. *adde:*
V. 826. Vat. 1. καταδεύει. γρ. καταρδεύει.
Ib. ad v. 831. lin. 2. *post* Havn. *adde:* ἕτερα ἑτέροις Vat. 1.
Ib. lin. ult. *adde:* ἀμειβομένα Vat. 1.
P. 345. ad v. 842. l. 3. *post* Havn. *adde:* quod ita emendabat Is. Vossius, ἄστεος ἔθ' ὁδός.

P. 347. lin. 30. *post* Ἐρεχθειδοῦν *adde:* Is. Vossius in notis MSS.
P. 349. ad v. 878. lin. 23. *post* et ποῖα *adde:* quod coni. Is. Vossius.
P. 351. l. 2. *post* Scalig. *adde:* Is. Vossius.
Ib. 353. lin. ult. *post* σιωπήσαιμ' ἐγώ. *adde:* Is. Vossius σιωπήσαιμι δέ.
P. 354. ad v. 940. *ante* Flor. A. *adde:* Vat. 1. σπαρτῶν. γρ. σπαρτόν.
P. 355. ad v. 950. l. 2. *post* Havn. *adde:* μελαίαν Canter, qua voce Sophocles etiam est usus Antig., inquit.
Ib. l. 3. *post* Portus *adde:* et Is. Vossius.
P. 359. ad v. 1006. l. 7. *post* φοίνιον, ut *adde:* Is. Vossius coni.
P. 360. ad v. 1019. l. 2. *post* Flor. 33. *adde:* πτεροῦσσα scribendum Is. Vossius iam monuit.
P. 361. ad v. 1022. l. 3. *post* Taur. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1027. *in fine adde:* νέους δ' αἰροῦσ' Vat. 1.
Ib. *post* V. 1029. *adde:*
V. 1033. 4. δέ bis om. Vat. 1.
P. 374. ad v. 1253. l. 3. *post* σκήπτρων *adde:* ut coni. Is. Vossius.
P. 376. ad v. 1269. l. 3. *post* ἀλλήλοιν *adde:* coni. I. Vossius, habent.
P. 379. ad v. 1304. l. 5. *post* Burtonus *leg.* Sic coni. Is. Vossius: in apographo Hamb. nihil notatum, nec etc.
P. 381. ad v. 1335. l. 1. *post* Havn. *adde:* τίν' αὖ λόγον Is. Vossius.
P. 382. ad v. 1338. l. 5. *post* ἄλλοισι π. *adde:* et sic coni. Is. Vossius.
P. 384. ad v. 1352. l. 4. *post* μου' Ἰοκ. *adde:* Idem coni. Is. Vossius.
P. 385. ad v. 1359. l. 3. *pro* ut edidit Barn. *legendum:* ut coni. Is. Vossius, edidit Barn.
Ib. l. 7. *post* ἐκοσμήσανθ' *adde:* ut coni. Is. Vossius.
P. 386. ad v. 1376. *in fine adde:* Vat. 1. κτανεῖν. γρ. κτείνειν.
P. 387. ad v. 1384. *leg.* Vat. 1. γρ. εἰ δ' — θάτερος μάθοι ἴτνος. ὑπερσχὼν Flor. 6. 9. Havn. sed in hoc ο superscriptum. ὑπερσχόντ' coni. Is. Vossius. μάθῃ Havn.
P. 389. ad v. 1409. *in fine adde:* Vat. 1. sed hic cum v. l. γρ. ἐξαλλαγεὶς.
P. 390. ad v. 1428. l. 2. *post* ἐλειπέτην, ut *adde:* Is. Vossius in notis MSS.
P. 393. ad v. 1481. l. 2. *post* Havn. *adde:* δώμασιν vel δώματος coni. Is. Vossius.
P. 395. ad v. 1500. *in fine adde:* Vat. 2. ἢ τέκνα μουσοπόλον. γρ. τίνα μουσοπ.
P. 397. ad v. 1513. l. 2. *post* Havn. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1515. l. 2. *post* praeter 33. *adde:* Vat. 1.
Ib. ad v. 1517. l. 3. *post* Aug. b. d. *adde:* Vat. 1.
P. 401. ad v. 1552. l. 4. *post* ἀϋτεῖν *adde:* Is. Vossius coni. πάρα δ' ἀϋτεῖν.
P. 403. ad v. 1569. l. 4. *post* ὀρομένα. *adde:* Vat. 1. αἰρομένα. γρ. ὀρωμένα.

Ib. ad v. 1575. *in fine adde:* Vat. 1. φόνιος.
P. 405. ad v. 1605. *in fine adde:* εις ἄδυτα χάσμ. γρ. ἄβυσσα Vat. 1.
P. 416. ad v. 1751. *ante* κόρους *adde:* ἅλις ἔχουσα Vat. 1.
P. 417. ad v. 1754. l. 3. *post* Piersii *lege:* Καδμείαν ἐν ᾧ coni. Is. Vossius. ὧν Aug. b. ὦ νεβρ. C. C. C. Leid. unus, I. Gu. etc.
Ib. ad v. 1758. l. 11. *post* Porson *adde:* Vat. 1. ὅδε. γρ. τάδε.

AD MEDEAM.

P. 422. not. 6. *in fine adde:* In Cod. S. adscriptum: Delendus est iste versus: nihil enim ad rem, neque invenitur in quibusdam Codd.
Ib. not. 10. *in fine adde:* Ad πρῶτος Εὐφ. in S. adscriptum: Haec parum conveniunt ad Μήδεια, Φιλ. haec quoque eradenda videntur: huc enim non pertinent.
P. 434. ad v. 37. *in fine adde:* Cod. S. βουλεύσῃ νέον. κακόν. sic quidam legunt.
P. 437. ad v. 68. *adde:* πεσσοῖς coni. Is. Vossius. παλαίτεροι etc.
P. 439. ad v. 94. l. 1. *post* Lasc. *adde:* Fähs. e cod. S. enotavit p. 295. δόλον. γράφεται δόλον. Hase nil nisi: χόλον σάφ᾽] sumpta metaphora ἀπὸ τοῦ σκηπτοῦ, id est κεραυνοῦ.
P. 440. ad v. 106. l. 4. *post* Flor. 2. *adde:* S. pro v. l.
P. 442. ad v. 123. l. 1. *post* Porson *adde:* S. τὸ γάρ. δέ. sic interpres.
P. 444. ad v. 139. l. 7. *post* κέκραται *adde:* S. ἐπεὶ μή, et in marg. γράφεται καί· ἐπεί μοι et sic legendum iussit T.
P. 445. l. 5. *a fin. post* Musgr. *adde:* S. γρ. καὶ λέκτρα.
P. 447. ad v. 153. l. 2. *post* Brunck. *adde:* et S. pro v. l.
P. 458. ad v. 283. l. 1. extr. *adde:* et pro v. l. S.
P. 459. ad v. 285. l. 3. *post* Porson. *adde:* S. „παραμπέχειν. Sic in quodam codice, et melius, alioquin carmen non constat."
P. 460. ad v. 302. l. 3. *post* ἔπη *adde:* ἔπη pro v. l. S.
P. 461. V. 320. *ante* Post φρενῶν *adde:* Pro ἀκοῦσαι Is. Vossius ἄκουσα.
P. 463. l. 7. *post* Rom. E. *adde:* et pro v. l. S.
P. 470. ad v. 472. *in fine adde:* S. λέγειν; Sic in Aldino, in alio tamen legitur sine interrogatione, et sic legendum et postea.
P. 472. ad v. 506. lin. 3. *post* Flor. 10. *adde:* et pro v. l. S. cum πολλοῖς.
P. 476. ad v. 457. *leg.* S. „γιγνώσκων ὅτι. quidam scribunt sine ν."
P. 478. lin. 5. *post* γ. *adde:* S. „ὡς. ποίησον supplendum, et ὡς aliquando vacat, ut annotat etiam Budaeus. Vide num sit legendum ὦ" (fort. ᾧ H.) „sic." (Hoc *sic* a commentatore additum.) Equidem puto, qui haec adscripsit, voluisse ὥς, *sic.*

P. 480. *post* V. 601. *adde:*
V. 603. γαμοῦσα. „non ex se ipsa hoc dicit, sed verbum Iasonis in se convertit per imitationem: non enim foemina γαμεῖ, sed γαμεῖται." S.

Ib. ad v. 607. l. 4. *post* Duporti *adde:* adde Is. Vossii

P. 482. ad v. 640. lin. 3. *post* Barn. *adde*: In S. annotatum: in alio codice ἀπτολέμους εὐνάς.

Ib. ad v. 641. l. 2. *post* Havn. *adde:* et pro v. l. S.

P. 482. ad v. 659. *in fine adde*: S. in quo additum: in quibusdam φίλοις, sed male.

P. 484. ad v. 663. *in fine adde:* et pro v. l. S.

P. 486. ad v. 718. l. 3. *post* 10. *adde:* S. ἔχοιμι. γρ. καὶ ἔχοι μοι et melius: sic autem mihi res se habeat (habent Fähs.).

P. 497. ad v. 851. l. 4. *post* quod *adde:* coniecit Canter. e schol. et

P. 520. ad v. 1150. l. 3. *post* B. C. ut *adde*: coni. Canter.

P. 526. ad v. 1237. lin. 5. *post* non assequor *adde*; Is. Vossius in notis MSS. ὧν ἔπησης, quod quid sit, nescio.